

အမှတ်- ၂၂၄

၂၀၁၄-ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ

မဂ္ဂဇင်း

BURMESE CLASSIC

မြန်မာအမျိုးသားတို့ ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာ ဓမ္မစေတီမင်း ခေါင်းလောင်းတော်ကြီး

တက္ကသိုလ်ချီး

ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ယခုအခါ လူအများ စိတ်ဝင်စားစရာ သတင်းတစ်ပုဒ်အဖြစ် ထင်ရှားနေလေသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ၊ လူများ စုဝေးရာနေရာ တော်တော်များများ၌ ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းတော် ဆယ်ယူရေး ဆောင်ရွက်နေမှုအပေါ် စိတ်ဝင်စား ပြောကြား ဆွေးနွေးကြ၊ ငြင်းခုံကြနှင့် စည်ကားနေသည်။

တချို့က ခေါင်းလောင်းတော်ကြီး ဆယ်ယူရေး အောင်မြင်မည်။ မကြာမီ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီး နန်းမြေများအောက်မှ ရေပေါ်သို့ ပေါ်ထွန်းရောက်ရှိမည်။ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးကို တွေ့မြင်ဖူးမြော်ရတော့မည် ဟူသော အကောင်းဘက်က မြင်သူများရှိသလို တချို့ကလည်း ဓမ္မစေတီမင်းကောင်းမှုတော် ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးသည် အစီအရင်များဖြင့် သွန်းလောင်းစီရင်ထားသော ဂန္ထီရ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးဖြစ်၍ အလွယ်တကူ ပြန်လည်တူးယူ၍ ရမည်မဟုတ်။ ဒါကြောင့်လည်း ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးကို ၁၉၈၈ ခုနှစ် နောက်ပိုင်း၌ ဆယ်ယူရေးအတွက် အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့။ ၁၉၈၈ ခုရှေ့ပိုင်း မဆလခေတ်ကလည်း ကြိုးပမ်းခဲ့သေးကြောင်း၊ မအောင်မြင်ခဲ့ဘဲ နောက်ဆုံး လက်လျှော့ခဲ့ရကြောင်း၊ ယခုအခါလည်း ခေါင်းလောင်းတော်ကြီး ဆယ်ယူရေးသည် ယခင်ကြိုးပမ်းမှုများလို နောက်ဆုံး၌ လက်လျှော့ရမည်ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ဝေဖန်ပြောကြားမှုများလည်း ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရှိခဲ့လေသည်။

မည်သို့ပင် ဆိုစေကာမူ ယခု ခေါင်းလောင်းတော်ကြီး ဆယ်ယူရေး ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်မှုများသည် စနစ်တကျရှိသလို သိပ္ပံနည်းကျ လုပ်ဆောင်မှုအပြင် ဓမ္မစေတီ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီး ဆယ်ယူရေးအတွက် မြင်အပ်၊ မမြင်အပ် ပုဂ္ဂိုလ်များအား ပူဇော်မှု၊ ဂန္ထီရဆန်သော ပသစီရင်မှုများအပြင် ဓမ္မစေတီမင်းကြီးနှင့်တကွ သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များအား ရည်စူးပြီး ခရီးသည်တင် သုံးထပ်သင်္ဘောပေါ်ရှိ ဘုရားခန်း၌ ငှက်ပျောပွဲ၊ အုန်းပွဲများဖြင့် ပူဇော်ပသထားသည်။

ဆယ်ယူရေးအဖွဲ့သားများ နားနေအိပ်စက်ရာ ဗညားဒလ သုံးထပ်သင်္ဘောပေါ်၌လည်း ဆရာတော်၊ သံဃာတော်များသည် ပရိတ်တရားတော်များကို စဉ်ဆက်မပြတ် ရွတ်ပွား ပူဇော်လျက်ရှိသည်။ ခေါင်းလောင်းရှာဖွေ ဆယ်ယူရေး

ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းတော်

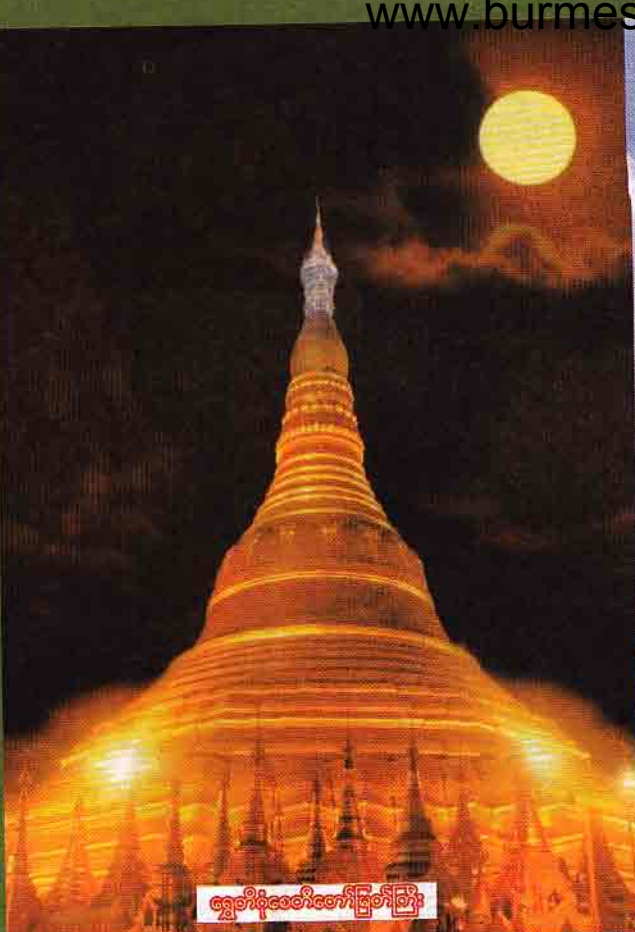
ခေါင်းဆောင် ဦးစံလင်းနှင့် ရေငုပ်သမားများကလည်း ဗုဒ္ဓမြတ်ဘုရား၏ အဆုံးအမနှင့်အညီ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်မှုကို နားနေချိန်၌ ပြုကျင့်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဓမ္မစေတီမင်းကြီး၏ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီး ပြန်လည်ဆယ်ယူရေး ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်နေသည့် ဦးစံလင်းတို့၏ ကြိုးပမ်းမှုမှာ လောကီ၊ လောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာသော နည်းလမ်းဖြင့် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်၍ အောင်မြင်နိုင်ရန် မျှော်လင့်ချက်များစွာ ရှိနေပေ သည်။

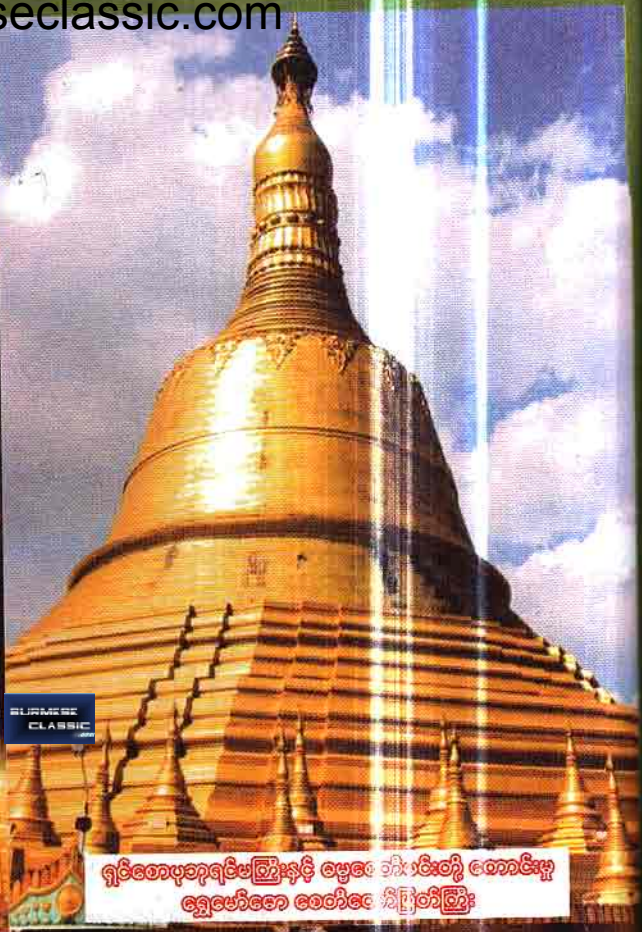
ဓမ္မစေတီ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးကို ၁၉၈၈ ခုနှစ် မတိုင်မီ မဆလခေတ်က ခေါင်းလောင်းကြီး ဆယ်ယူရေးအတွက် ပထမဆုံးအကြိမ် ကြိုးပမ်းခဲ့ဖူးသည်။ ထိုသို့ ကြိုးပမ်းခဲ့မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ထိုစဉ်က ရန်ကုန် ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံတက္ကသိုလ် သမိုင်းဌာန လက်ထောက်ကထိက ဦးကော်လ၊ အောက်ပါအတိုင်း ရှင်းပြခဲ့ဖူးသည်။

“ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းကြီးကို မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ စီးပွားရေးဌာန သုတေသနမှူးကြီး ဝေါက်တာမျိုးမြင့်နဲ့ အဖွဲ့ဝင် ၁၂ ဦးမှ ကိုယ်ပိုင်ငွေနဲ့ ရေငုပ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဦးတင်ရွှေ၊ ဦးကြိုင်တို့ဖြင့် သီတင်း ပုံးပတ် ဆယ်ယူရှာဖွေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဆယ်ယူရာတွင် ရတင်က နံနက် ၆ နာရီမှ ညနေ ၆ နာရီအထိ လှည့်ကင်းတတ် နှင့် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

ရွှေစာရံတော်တော်ကြီးကြီး

BURMESE CLASSIC

ရှင်စောပုဆရာရှင်ဗကြီးနှင့် ဗျာဒေဝီဘုရားတို့ တောင်းမှု ရွှေဖော်စော တော်တော်ကြီးကြီး

သာယာတော်တော်တော်တော်

တော်တော်တော်တော်

ပဲခူး ရွှေဖော်တောဆရာတော်ကြီး ရုပ်ငြိမ်းတော် အင်္ဂါတောငိုရှိ ဓမ္မဝေတီတော်လောင်း

အင်္ဂလိပ်ဝေဒီမိုလ်တစ်ဦး ရေးဆွဲထားသော ဓမ္မိယူပင်တော်လောင်းကြွေပုံ

ဓမ္မစေတီမင်း အစီအရင်ဖြစ်သည့် စိန္တာမဏိဂါထာတော် ရေးသားထားသော ရွှေပြားတည်ရှိရာ ရွှေမော်စောစေတီ ထီးတော် မြတ် ထိုဂါထာတော်မြတ်ကြောင့် ဆုတောင်းအလွန်ပြည့်လေသည်။

ရေငုပ်ဆယ်ယူရာတွင် ပစ္စည်းစုံလင်မှု မရှိဘဲ ရေငုပ် ခဲ့ရကြောင်း၊ တစ်ဦးက ရေအောက်မှ ပြန်တက်မှ နောက် တစ်ဦး ဆင်းရကြောင်း၊ ရေအောက်တွင် ရေစီးကြောင်း ပြင်း ထန်ပြီး နွံတို့ကြောင့် ရေအောက်ရှိ အရာဝတ္ထုကို သဲကွဲစွာ မမြင်နိုင်ဘဲ ခြေလက်ဖြင့် စမ်းသပ်ရှာဖွေခဲ့ရကြောင်း၊ တစ် ကြိမ်တွင် ရေငုပ်သမားတစ်ဦးသည် စိဘီသင်္ဘောပျက်နှင့် သင်္ဘောပျက်၏ဘေးတွင် မြေဝါကျောက်စရစ်များအုပ်ကာ လုံးနေသော အရာတစ်ခုကို စမ်းမိခဲ့ပြီး ကျန်ရေငုပ်သမားများ လည်း စမ်းမိကာ ကိုင်တွယ်စရာမရှိ၍ စိဘီသင်္ဘောပျက် အတွင်း ကျသွားပါက ပြန်ထွက်ရန် မလွယ်ကူသည့်အတွက် အောက်ခြေအထိ စူးစမ်းရန် အခွင့်အရေး မရခဲ့ကြောင်း၊

ထိုဂုဏ်ပုံသဏ္ဍာန် အစိုဓာတ်ကြီးသည် အတွင်းတွင် အမာခဲတစ်ခု ရှိနေနိုင်ပြီး ရေငုပ်ပစ္စည်း အခက်အခဲ၊ ရေ အောက်တွင် ကြုံတွေ့ရသော အခက်အခဲအပြင် ငွေကြေး အခက်အခဲတို့ကြောင့် သုံးပတ်ဖြင့် ရပ်နားခဲ့ရကြောင်း” များကို ရှင်းပြခဲ့သည်။

ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းတော်ကြီး ဆယ်ယူရေး ပထမ ဆုံးအကြိမ် ကြိုးပမ်းမှုမှာ မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။ နောက်ဆုံး

ကြိုးပမ်းမှုမှာ မကြာမီက ကျိုက်ထီးဆေးခန်း ဆရာတော်နှင့် ဒါယကာတို့၏ ကြိုးပမ်းမှုဖြစ်ပြီး မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။ ဆရာ ကျော်က ထိုကြိုးပမ်းမှုအပါအဝင် ဓမ္မစေတီ ခေါင်းလောင်း တော် ဆယ်ယူရေးအတွက် အဖွဲ့(၁၂)ဖွဲ့ ကြိုးပမ်းပြုပြင်ကြောင်း ပြောကြားခဲ့သည်။

စံတော်ချိန် နေ့စဉ်သတင်းစာကလေး ဓမ္မစေတီခေါင်း လောင်းတော်ကြီး ပြန်လည် ဆယ်ယူ ရေးအတွက် ခေတ် အဆက်ဆက်က ကြိုးပမ်းခဲ့ရာ ဩဂုတ်လ ၁၉၅၅ ရက်၌ တောင်ပြီး ခေါင်းလောင်းတော်ကြီး ဆယ်ယူရေးအောင်မြင် ရှစ်ကြိမ်မြောက် စတင်ကြိုးပမ်းကြောင်း ဖော်ပြခဲ့သည်။ ခေါင်းလောင်းတော် ကြီး ဆယ်ယူရေးအတွက် အဖွဲ့(၁၂)ဖွဲ့ ကြိုးပမ်းရာတွင် ရှစ်ကြိမ်မြောက် ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်ပေသည်။

ဓမ္မစေတီ ခေါင်းလောင်းတော်နှင့် ပတ်သက်၍ နိမိတ်၊ တဘောင်များလည်း ရှိလေသည်။

- “မုဆိုးမတိမ်ဖောက်တွင် ဖော် မည်”
 - “ငါးပိရိုးဖြင့် ခေါင်းလောင်းထီးမှ မြည်မည်”
 - “နဂါးသိုက် ရှိသည်”
 - “ကုန်းမှာမပျော် ရေမှာပျော်မည်”
- စသည် ဖြစ်ပါသည်။

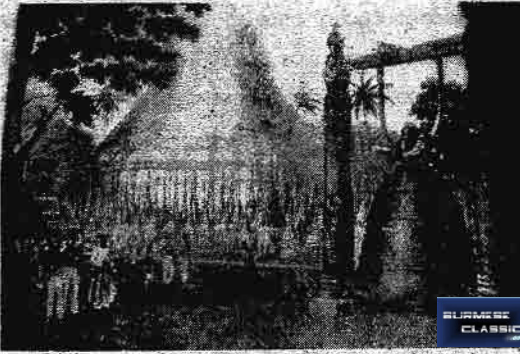
ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းတော်ကြီး၏ ဒါယကာ ဓမ္မစေတီ မင်းကြီး

မြန်မာနိုင်ငံတော်၏ သမိုင်း၌ စံပေါင်းသောင်ချီ၍ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ခဲ့သူများမှာ ဘုရင်များသာ ဖြစ်ခဲ့ သည်။ သရေခေတ္တရာ ရာဇဝင်၌ ယူဆချက်ပင် ဗိဿနိုးတစ်ပါး သာ ဘုရင်မအဖြစ် ပေါ်ထွန်းခဲ့သည်။ ဇာတ်ပိုင်း ပုဂံ၊ ပင်းယ၊ အင်းဝ၊ ဟံသာဝတီ၊ ကုန်းဘောင် ခေတ် အဆက်ဆက်၌ ဘုရင် များသာ စိုးစံအုပ်ချုပ်ခဲ့သည်။

ထူးခြားမှုတစ်ရပ်မှာ ဟံသာဝတီခေတ်၌ မွန်ဘုရင်မ ရှင်စောပုတစ်ပါး ပေါ်ထွန်းခဲ့သည်။ အားလုံးသမီး ဘုရင်မအဖြစ် ရှင်စောပုသည် ဟံသာဝတီ ပဲခူး၌လည်းကောင်း၊ ပုဂံခေတ် နောက်ပိုင်း မြန်မာနိုင်ငံ၌လည်းကောင်း တစ်ဦးတည်းသော ဘုရင်မကြီး ဖြစ်လေသည်။

ရှင်စောပုသည် ဟံသာဝတီခေတ် ရာဇဝင်ရာဇ်၏ သမီးတော်ဖြစ်သည်။ ရုပ်အဆင်း လှပသူဖြစ်သည်။ မောင် တော် ဗညားရံသည် ဟံသာဝတီ၌ မင်းဖြစ်သောအခါ ကလေး သုံးယောက်၏မိခင် နှစ်ဖြစ်သူ ရှင်စောပုအား အင်းဝဘုရင် ဆင်ဖြူရှင် သီဟသူကို ဆက်သပြီး မြန်-မြန်မာ ချစ်ကြည် ငြိမ်းချမ်းရေးကို တည်ဆောက်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ရှင်စောပုသည် အင်းဝသို့ရောက်ရှိပြီး မြန်မာဘုရင်၏ မိဖုရားအဖြစ် အမြတ် သနား ပေါင်းသင်းအက် ဆံခြင်း ခံရသည်။ သီဟသူနောက် ဘုရင် မင်းလှဝယ် ကလေး

ယခုရက်ပိုင်းထုတ်ဝေနေသော သတင်းစာ စာစောင်တို့၌ ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းဟု အမည်မဖော်ပြသော်လည်း စာပတ်ပရိသတ် အနေနှင့် အမှတ်မှားသွားနိုင်အောင် ဆေးရောင်စုံဖြင့် ဖော်ပြနေသောပုံအမှန်မှာ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ဒုတိယစစ်အပြီး အင်္ဂလိပ်စစ်ပိုလ်တစ်ဦး ရေးဆွဲထားသော စဉ်ကူးမင်းခေါင်းလောင်းကြီးသာ ဖြစ်သည်။ ပုလဲပုံမှာ အဖြူ အမည်း ဓာတ်ပုံဖြစ်ပြီး တွေ့နေရသော စစ်သားတို့မှာ အင်္ဂလိပ်စစ်သားများသာ ဖြစ်သည်။ ၁၈၂၄ နောက်ပိုင်း အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ပထမစစ်အပြီး ရေးဆွဲထားသော ပန်းချီကား ဖြစ်သည်။ စဉ်ကူးမင်းခေါင်းလောင်းကိုလည်း အင်္ဂလိပ်က အရည်ကျိရန် သယ်ဆောင်ယူသွားစဉ် ရန်ကုန်မြစ် လှိုင်မြစ်တွင် ကျခဲ့၍ မြန်မာတို့ သယ်ယူပြီး ရွှေတိဂုံကုန်းတော်တော် ပြန်လည်တည်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျေးတောင်ညို၊ မိုးညှင်းမင်းတရား စသည့် မင်းအဆက်ဆက် တို့၏ မိဖုရားအဖြစ် မြေခက်စားခဲ့ခဲ့ရသည်။

မိုးညှင်းမင်းတရားလက်ထက်၌ အင်းဝတွင် စာပေ ကျမ်းဂန် သင်ကြားနေသော မွန်ရလွန်းနှစ်ပါးဖြစ်သည့် ဓမ္မဉာဏ၊ ဓမ္မဓရတို့ အကူအညီနှင့် ဟံသာဝတီသို့ တိတ်တဆိတ် ပြန်တော်မူလေသည်။ မွန်ပြည်သို့ရောက်လျှင် မောင်တော် မွန်ဘုရင် ဗညားရံသည် နှမတော်အား ကောင်းစွာကြိုဆို၍ နန်းတော်တွင်း၌ ကောင်းမွန်စွာ ထားလေသည်။

ဗညားရံ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ရှင်စောပု၏သား ဗညားပရူ ထီးနန်းဆက်ခံသည်။ ဗညားပရူ လွန်ပြီးနောက် ရှင်စောပုသည် ၁၄၅၂ ခုနှစ်တွင် မွန်ထီးနန်းကို ဆက်ခံရသော ဘုရင်မကြီးဖြစ်သည်။ ၁၄၅၂ မှ ၁၄၇၁ ခုနှစ်အထိ ဟံသာဝတီကို အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ခဲ့ပြီး ၁၄၇၁ ခုနှစ်၌ ထီးနန်းစည်းစိမ်တို့ ငြီးငွေ့တော်မူပြီး ထီးနန်းကိုစွန့်ကာ အင်းဝမှ ဟံသာဝတီသို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သော ရလန်းတော် ဓမ္မဓရအား လူထွက်စေ၍ ထီးနန်းလွှဲအပ်ကာ အုပ်ချုပ်စေခဲ့သည်။

ဓမ္မစေတီမင်းအဖြစ် ၁၄၇၁ မှ ၁၄၉၂ ခုနှစ်အထိ ဟံသာဝတီထီးနန်းကို ဆက်ခံခဲ့လေသည်။ ရှင်စောပုဘုရင်မ

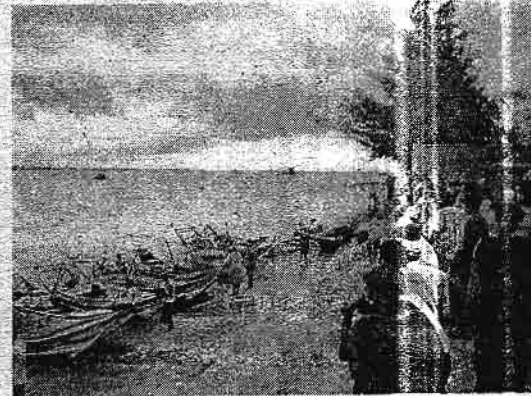
ကြီးနှင့် ဓမ္မစေတီမင်းတို့ လက်ထက်ကာလ၌ မွန်နေပြည်တော် ဟံသာဝတီသည် စည်ပင် ဝပြောသာယာပြီး နိုင်ငံသားတို့ အေးချမ်းစွာ နေနိုင်ခဲ့ကြသည်။

အထူးသဖြင့် အောက်မြန်မာနိုင်ငံတော်သည် ရှင်စောပုနှင့် ဓမ္မစေတီမင်း လက်ထက်တော်၌ ဘာသာ သာသနာ အလွန်ထွန်းလင်းခဲ့သည်။ စစ်မက်ဖြစ်ပွားမှု ကင်း၍လည်း သာယာဝပြောလှသည်။ ရှင်စောပုနှင့် ဓမ္မစေတီမင်းတို့သည် သာသနာရေး၊ ဘာသာရေးကိစ္စများကိုသာ လှူဒါန်းဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုမင်းနှစ်ပါး လက်ထက်တော်ကာလက ဒဂုံရှိ ရွှေတိဂုံစေတီတော်၊ ဟံသာဝတီ ပဲခူးရှိ ရွှေမော်ဓောစေတီတော်တို့သည် သာသနိကအဆောက်အအုံများ တိုးချဲ့တည်ဆောက် လှူဒါန်းမှုများကြောင့် စည်ကားလှပေသည်။ ထို့ပြင် ရွှေတိဂုံနှင့် ရွှေမော်ဓောစေတီတော်တို့၏ ဉာဏ်တော်များမှာလည်း ပြန်လည်တည်ဆောက် ပြုပြင်မှုများကြောင့် အမြင့်မားဆုံးဖြစ်ခဲ့သည်။

ရွှေတိဂုံစေတီတော်၏ ယနေ့ဖူးမြော်ရသော ဉာဏ်တော်မှာ ရှင်စောပုဘုရင်မကြီး၏ ကောင်းမှုတော်ပင်ဖြစ်သည်။ ရှင်စောပုဘုရင်မကြီးသည် ထီးနန်းစွန့်ပြီး ဟံသာဝတီ၌ မနေတော့ဘဲ ဒဂုံနံ(ရန်ကုန်)ရှိ ရွှေတိဂုံခြေတော်ရင်း၌ နန်းမြို့တည်ကာ ကွယ်လွန်သည်အထိ နေထိုင်ကြည်ညိုသွားခဲ့သည်။ ရှင်စောပုဘုရင်မကြီးသည် ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးအား နေ့စဉ်ဖူးမြင်နိုင်သော နေရာ၌ နန်းဒေသင်ဆောက်ကာ တစ်နေကုန် အာရုံပြုပြီး ကြည်ညိုစွာ နေထိုင်ခဲ့သည်။ နေ့စဉ်လည်း သံဃာတော် ငါးရာအား ဆွမ်းဆက်ကပ် လှူဒါန်းလေ့ရှိသည်။ တစ်လလျှင် ဥပုသ်လေးပတ်၌ သံဃာတော် ထောင်ချီ၍ ဆွမ်းဆက်ကပ်လေ့ရှိကြောင်းလည်း သိရသည်။ ရှင်စောပုသည် ကြေးချိန်ပိဿာ ၁၇၀၀-ရှိသော ခေါင်းလောင်းကိုလည်း လှူတော်မူသည်။

ရှင်စောပုဘုရင်မကြီး နည်းတူ သမက်ဒတော် ဓမ္မစေတီမင်းကြီးသည်လည်း ရွှေတိဂုံစေတီတော် သာသနာထွန်းလင်း

စိတ်ဝင်စားကြည့်နေကြသော ပရိသတ်များ

ရေးအတွက် အလှူအတန်း ကောင်းမှုအစုစုကို ပြုတော်မူလေသည်။ ဗုဒ္ဓဝယာနှင့် သီတိုဋ်ကျွန်းသို့ သံကိုယ်စားလှယ်များ စေလွှတ်၍ အလှူဒါန ပြုရုံသာမက ဗုဒ္ဓဝယာရှိ ဗုဒ္ဓဝယာစေတီတော်နှင့် သတ္တဌာန ခုနစ်ဌာန၏ အကွာအဝေး အတိုင်း အတာများကို စနစ်တကျ မှတ်သားစေပြီး ပဲခူးတွင် မဟာဇောမိစေတီ တည်သလို သီတိုဋ်ရှိ ကလျာဏီသိမ်တော်၏ ပုံစံအတိုင်း ဟံသာဝတီ ကလျာဏီသိမ်တော်ကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့သည်။

ရှင်စောပုသည် ရွှေတိဂုံစေတီတော်အား လွန်စွာကြည်ညို၍ ဘုရားကြီး၏ ဝတ္တကမြေကို ကျယ်ပြန့်စွာ သတ်မှတ်လှူဒါန်းခြင်းကြောင့် ဓမ္မစေတီမင်းသည် အများပြည်သူတို့ အခက်အခဲရှိသည်ကို သိတော်မူ၍ ဝတ္တကမြေတော်ကို ပြန်ချဲ့ရန် အားထုတ်ခဲ့သည်။ ဝတ္တကမြေကို ပြန်၍ကျင်းချဲ့ရ၍ ဘုရားကြီးအား မိမိကိုယ်အလေးချိန်နှင့် မိဖုရားကြီး၏ ကိုယ်အလေးချိန် နှစ်ရပ်ပေါင်းနှင့် ညီမျှသော ရွှေအလေးချိန်ကို ရွှေပုစွန်ခွံခတ်၍ ဘုရားကြီးအား လှူဒါန်းစော်မူခဲ့သည်။ ထို့ပြင် အလေးချိန် ပိဿာ ၁၈၀၀၀၀ မှုရှိသော ကြေးခေါင်းလောင်းကြီးကို သွန်းလုပ်လှူဒါန်းတော်မူခဲ့သည်။

ဓမ္မစေတီမင်းကြီး လှူဒါန်းသော ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးမှာ အဝ ၈ တောင်၊ စောက် ၁၂ တောင်ရှိသည်။ အလေးချိန် ပိဿာ ၁၈၀၀၀၀ ရှိခြင်းကြောင့် ကမ္ဘာပေါ်၌ အကြီးမားဆုံး ခေါင်းလောင်းကြီး ဖြစ်နိုင်လေသည်။ အလေးချိန်ပိဿာ ၁၈၀၀၀၀ သည် တန်ချိန်အားဖြင့် ၂၉၀-၃၀၀ နီးပါးရှိလေသည်။ ၁၄၈၅ ခုနှစ်က သွန်းလုပ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ (သွန်းလောင်းသည်ခုနှစ် အမျိုးမျိုး ကွဲလွဲနေသည်။)

ထိုနည်းတူ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီး၏ အလေးချိန်ကိုလည်း အများအားဖြင့် ကြေးပိဿာချိန် ၁၈၀၀၀၀ ဟု ဖော်ပြကြသော်လည်း ကချိုမှတ်တမ်းတို့၌ ကြေးချိန်ပိဿာ တစ်သောင်းဟု ဖော်ပြကြသည်။ ထိုအလေးချိန်ထက် ထူး၍ သူတေသနပြုပြီး ဆရာဦးထွန်းအေး (ဓမ္မာစရိယ၊ ဘီအေ)၏ ရွှေတိဂုံသမိုင်း အနှစ်ချုပ် သိဂုံတ္ထရရွှေတောင် စာအုပ်၌ . . .

- ၁။ ရွှေတိဂုံစေတီတော် သမိုင်းချုပ်၌ ကြေးပိဿာ တစ်သောင်းဟု ဆိုသည်။
- ၂။ ရာမညတိုင်းသုံးရပ် ဓာတ်တော်သမိုင်း၌ ကြေးပိဿာ တစ်သိန်းဟု ဆိုသည်။
- ၃။ ရွှေတိဂုံသမိုင်းတော်သစ်တွင် တစ်သိန်းရှစ်သောင်း (၁၈၀၀၀၀)ဟု ဆိုသည်။
- ၄။ ကလျာဏီကျောက်စာအရဆိုလျှင် ကြေးပိဿာ ၁၂၀၀၀ ဖြစ်သည်။

တူ၍ အမျိုးမျိုးကွဲပြားစွာ မှတ်တမ်းပြုထားကြသည်။ ယနေ့ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ စာစောင်များက ကြေးပိဿာ ၁၈၀၀၀၀ ကို လက်ခံရေးသားကြသည်။ ဆရာမောင်ဆုရှင်

၏ မြတ်ဘုရားရွှေတိဂုံ စာအုပ်၌ ကြေးပိဿာ ၁၈၀၀၀၀ ဟု ဖော်ပြရေးသားခဲ့သည်။ ကြေးချိန်သာ တွာသော်လည်း အတိုင်းအတာ အဝ ၈ တောင်၊ စောက် ၁၂ တောင်ဟူသော တိုင်းတာချက်မှာ အများအားဖြင့် တူညီကြလေသည်။

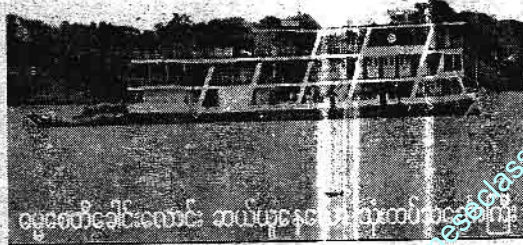
စာရေးသူအနေနှင့် သမိုင်းဆရာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်၍ ဓမ္မစေတီ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ အထူးပင် စိတ်ဝင်စားခဲ့ပြီး ခေါင်းလောင်းတော်ကြီး၏ အတိုင်းအတာ အလေးချိန်တို့ကို ထိတိကျကျ သိလိုသောဆန္ဒမှာလည်း ပြင်းပြလျက်ရှိသည်။ ထိုသို့ဖြစ်ပေါ်နေသော စိတ်ဆန္ဒပြည့်ဝရန်မှာ ဦးစံလင်းတို့၏ ဓမ္မစေတီ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီး ဆယ်ယူအောင်မြင်ရေးအပေါ်၌ တည်နေလေသည်။

ခေါင်းလောင်းတော်ကြီး အမြန်ဆယ်ယူ ရရှိသောအခါ၌ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးပေါ်၌ ရေးထိုးထားသော ခေါင်းလောင်းစာ မှတ်တမ်းများအရ . . .

- ၁။ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီး သွန်းလုပ်သော ခုနှစ်
- ၂။ ခေါင်းလောင်း ဒါယကာ
- ၃။ ခေါင်းလောင်းသွန်းလောင်းရာ၌ သုံးစွဲသော ကြေးပိဿာ အလေးချိန်တို့ကို အတိအကျ သိရပေတော့မည်။

ထို့ပြင် ဓမ္မစေတီမင်းကြီး ကောင်းမှုတော် စဲ့ခူးမြို့ ရွှေမော်ဓောစေတီတော် ဘုရားကြီးအင်္ဂါထောင့်၌ ရှိသော ဓမ္မစေတီမင်းကြီး၏ ကောင်းမှုတော် ခေါင်းလောင်းတော်၌ ရေးထိုးထားသည့် အတွင်းအပြင်ရှိ ဂါထာတော်များ၊ အင်းများကဲ့သို့ အမှတ်အသား စာသားများ ပါဝင်လေမလားဟူသော အတွေးလည်း စာရေးသူ၌ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

ရှာဖွေဆယ်ယူနေသော ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းတော်ကြီး အမြန်ဆုံး ရေပေါ်သို့ ဆယ်ယူနိုင်စေကြောင်း ဆုတောင်းမိသည်။ စာရေးသူသည် ရွှေမော်ဓောစေတီတော်အား သွားရောက် ဖူးမြော်တိုင်း ဓမ္မစေတီမင်းကြီးအား အဓိကထား၍ အမျှအတန်းပေးဝေပြီးမှ ဆုတောင်းလေ့ရှိသည်။ ဓမ္မစေတီမင်းကြီးသည် အင်း၊ အိုင်၊ လက်ဖွဲ့၊ မန္တန်များနှင့် ပတ်သက်၍ အထူးကျွမ်းကျင် တတ်မြောက်ကြောင်းနှင့် အင်း၌ နေထိုင်စဉ်က ဗားမဲ့ဆရာတော်ထံမှ နည်းနာပညာများ ခံယူရရှိခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ကြားဖူးခဲ့သည်။

လွှေတိဂုံခေါင်းလောင်း ဆယ်ယူရေး မိဖုရားမိမိအုပ်စိုးပြီး

ရွှေမော်မောဘုရားသည် ဆုတောင်း အလွန်ပြည့်ဝသော ဘုရားတစ်ဆူဖြစ်သည်။ ဆုတောင်းပြည့်စေသည့် အကြောင်းတစ်ရပ်မှာ ရွှေမော်မောစေတီတော်၏ ထီးတော်၌ ဓမ္မစေတီမင်း စီရင်ထားသည့် စိန္တာမဏိဂါထာတော်ကို ရွှေစင်ရွှေပြား၌ ရေးထိုးထားခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့အပြင် အင်္ဂါထောင့်ရှိ ဓမ္မစေတီမင်း၏ ကောင်းမှု ခေါင်းလောင်းတော်တွင် အတွင်းအပြင် ဂါထာတော်များ၊ အင်းများ၊ ရေးဆွဲထားရာ ထိုခေါင်းလောင်းတော်ကြီး၏ အောက်သို့ဝင်၍ သစ္စာပြု အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကာ ဆုတောင်းခဲ့သော် တောင်းသောဆုနှင့် ပြည့်ဝစေကြောင်းလည်း စာရေးသူ သိရှိထားပြီး ကိုယ်တိုင်လည်း ဆုတောင်းခဲ့ဖူးလေသည်။

ထို့ကြောင့် ယခု ဆယ်ယူနေသော ဓမ္မစေတီမင်းကြီး၏ ကောင်းမှုတော် ရွှေတိဂုံစေတီတော်မှ ငလင်ကာ ခိုးယူသွားသည့် ဓမ္မစေတီ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးသည် ကြီးကြီးမားမားနှင့် မည်သည့်ထူးခြားမှုများ ရှိလေမည်ကိုလည်း အတွေးဖြင့် မှန်းဆနေမိသည်။

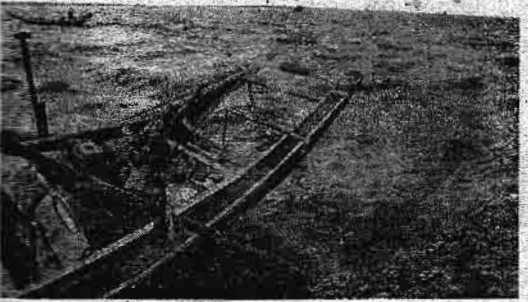
ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းတော်ကြီးသည် အမှန်တကယ် တန်ခိုးကြွမိုးပိန်ရှိ၍လည်း ငလင်ကာ ခေါ် ဒီဘရစ်တို့ အရည်ကျိုရန် သယ်ယူမှု မအောင်မြင်ဘဲ ရေအောက်၌ ကိန်းဝပ်စံပယ်နေခြင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလှပေသည်။

ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းတော်ကြီး ရွှေတိဂုံစေတီတော်၌ ပြန်လည်တည်ရှိခဲ့သော်

ဓမ္မစေတီ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးကို ဓမ္မစေတီမင်းကြီးသည် ၁၄၈၅ ခုနှစ်၌ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး၏ အရှေ့မြောက်ထောင့်အရပ်၌ သွန်းလုပ်ပြီး လျှာဒါန်းတော်မူခဲ့သည်။ ထိုဓမ္မစေတီ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးသည် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ရင်ပြင်၌ တည်ထားကိုးကွယ်ထားရာ နှစ်ပေါင်း (၁၂၃)နှစ်တိုင်အောင် တည်ရှိခဲ့သည်။

၁၆၀၈ ခုနှစ်၌ ပေါ်တူဂီလူမျိုး ဖိလစ်ဒီဘရစ်တို့ ခေါ် ငလင်ကာသည် ရွှေတိဂုံစေတီ ကုန်းတော်ပေါ်မှ ဖြုတ်ယူပြီး နောက် သူနေထိုင်ရာ သန်လျင်မြို့သို့ သယ်ဆောင်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးကို အရည်ကျိုပြီး

လှိုင်းလေကြားမှ ခက်ခက်ခဲခဲ

ထင်ညှပ်ဝန်းမဂ္ဂလင်း (အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၁၄)

အမြောက်လက်နက် သွန်းလောင်းရန် ဖြစ်သည်။ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးနှင့်အတူ ရွှေသားဆင်းတုတော်များ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားများပါ နစ်မြုပ်ခဲ့သည်ဟုလည်း အချို့က ဆိုသည်။ အမှန်တကယ် စာရင်း အတိအကျကိုကား အထောက်အထား အခိုင်အလုံနှင့် မပြောနိုင်ကြပေ။

ငလင်ကာ ခေါင်းလောင်းသယ်ယူသည့် ခုနှစ်ကိုလည်း ၁၆၀၈ ခုဟု ဖော်ပြသူက ဖော်ပြသည်။ အများအားဖြင့် ၁၆၁၂ ခုနှစ်ဟု မှတ်တမ်းရေးသူတို့က ရေးထိုးသည်။

မည်သို့ ဆိုစေကာမူ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးသည် ရန်ကုန်မြစ်၊ ပဲခူးမြစ်၊ ပုဇွန်တောင်ချောင်းဝဆုံရာ နေရာ၌ နစ်မြုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နစ်မြုပ်ခဲ့သည့် ကာလမှာ နှစ်ပေါင်း ၄၀၀ ကျော်ပေပြီ။

စတင်နစ်မြုပ်စဉ်က ရေကျချိန်တွင် ပုစွန်တုပ်ကွေးပေါင်းကိုင်းကြီး ပေါ်နေသည်ကို နစ်မြုပ်စက တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။ ယခုအချိန် ဆယ်ယူရာ၌ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးသည် ရေစီးအားကြောင့်လည်းကောင်း၊ နန်းမြေဖွဲ့မှုကြောင့်လည်းကောင်း နန်းမြေများအောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း နစ်မြုပ်ခဲ့ရာ မြစ်ရေပြင် ၂၇ ပေနှင့် နန်းမြေ ၂၅ ပေအောက်သို့ ရောက်ရှိနေသည်။

ခေါင်းလောင်း နစ်မြုပ်ရာ အပေါ်၌လည်း သင်္ဘောပျက်တစ်စင်းက နစ်မြုပ်လျက် ရှိခြင်းကြောင့် ပြန်လည်ဆယ်ယူရာ၌ အခက်အခဲရှိနေလေသည်။

ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးအား ၁၉၈၇ ခုနှစ်၌ ပထမဆုံးအကြိမ် ဒေါက်တာမျိုးမြင့်၊ ရှေးဟောင်းသုတေသန ပညာရှင် ဦးကိုကို၊ မြန်မာသမိုင်းပညာရှင် မြန်မာ့သမိုင်းအဖွဲ့ဝင် ဆရာကြီးဦးကျော် တို့ဦးဆောင်၍ ဦးကြိုင်နှင့်အဖွဲ့က ခေါင်းလောင်းကြီး နစ်မြုပ်ရာနေရာကို စတင်ရှာဖွေ တွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။

ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် ၁၉၈၉ ခုနှစ်တွင် ထွန်းဖောင်၊ ဖေးရှင်းဘဏ် ၂၅၅၄ ဦးသိန်းထွန်းနှင့် ရှေးဟောင်းသုတေသန ပညာရှင် ဦးကိုကိုတို့ ဦးဆောင်ပြီး ဦးကြိုင်နှင့်အဖွဲ့က ခေါင်းလောင်းတော် ဆယ်ယူရေးအတွက် ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။

တတိယအကြိမ်အဖြစ် ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် အမေရိကန်နိုင်ငံမှ လျင်မိဘလန်ကလည်းကောင်း၊ ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်မြို့တော် စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီက လည်းကောင်း၊ ၁၉၉၇၊ ၁၉၉၈၊ ၁၉၉၉ ခုနှစ်တို့တွင် ယခု ခေါင်းလောင်း ဆယ်ယူရေးကို ဦးဆောင်နေသူ ဦးစံလင်းက လည်းကောင်း၊ ၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင် ဒေါ်ခင်အေးသိန်းကလည်းကောင်း၊ ၂၀၁၀ ခုနှစ်တွင် ဩစတေးလျနိုင်ငံမှ ပညာရှင်များက လည်းကောင်း၊ ၂၀၁၄ ခုနှစ်တွင် ကျိုက်ထီးဆောင်းဆရာတော်ကြီးနှင့် ဇေယျာ ဒေါက်တာခင်ရွှေတို့က လည်းကောင်း ခေါင်းလောင်းတော် ဆယ်ယူရေးအတွက် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြသည်။

ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး၏ အရှောက်စောင်းတန်းအနီး စိုက်ထူထားသည့် ဓမ္မစေတီမင်း ရေးထိုးသော မှန် မြန်မာ ပါဠိကျောက်စာ

မည်သည့်အဖွဲ့ကမှ ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းတော်ကြီးကို ရေပေါ်သို့ ဆယ်ယူနိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိသေးပေ။ ခေတ်မီနည်းပညာ ကိရိယာများဖြင့် ရှာဖွေဆယ်ယူရန် ကြိုးပမ်းခဲ့သူ အမေရိကန်နိုင်ငံသား ဂျင်မ်ဘလန်က ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးကို ရေအောက်၌ တွေ့ရှိခဲ့ကြောင်း တရားဝင် ကမ္ဘာသို့ ထုတ်ဖော်ကြေညာခဲ့သည်။ လက်တွေ့၌ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးကို ရေပြင်ထက်သို့ ဆယ်ယူရန် ခက်ခဲနေဆဲဖြစ်သည်။

ဂျင်မ်ဘလန်အနေဖြင့် ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းတော်ကြီးသည် မြောက်လတ္တီတွဒ် ၁၆ ဒီဂရီ ၄၆ ဒသမ ၀၀၈ နှင့် အရှေ့လောင်ဂျီတွဒ် ၉၆ ဒီဂရီ ၁၂ ဒသမ ၁၃၀ တွင် ရေအောက်၌ တည်ရှိနေကြောင်း ပြိုဟ်တုမတ်ပုံများဖြင့် ဖော်ပြခဲ့သည်။ ဂျင်မ်ဘလန်၏ ခေါင်းလောင်းတည်ရှိရာ နေရာနှင့် မြန်မာဘူမိဗေဒပညာရှင် ပါမောက္ခဦးစိုးသိမ်း(ငြိမ်း) တွေ့ရှိထားသည့် Land Set 7 နာဆာဂြိုဟ်တုဖြင့်ကြည့်၍ ဖော်ပြသောနေရာတို့မှာ အတူတူပင် ဖြစ်သည်။

ယနေ့ ဦးစံလင်းတို့ ရှာဖွေရေး သင်္ဘောကြီးများ ရပ်နားပြီး ရှာဖွေရေး ဆောင်ရွက်နေသော နေရာတို့မှာ တူညီမှုမရှိကြောင်း ထူးခြားစွာ တွေ့နေရသည်။ ဆရာကြီး ဦးစံလင်းသည် ၁၉၉၇၊ ၁၉၉၈၊ ၁၉၉၉ ခုနှစ်တို့တွင် ကိုယ်တိုင် အကြိမ်ကြိမ် ရေငုပ်ရှာဖွေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဆရာကြီး ဦးစံလင်းသည် ယခုအခါ ခေတ်မီသင်္ဘောသင်္ဘောများဖြင့် စနစ်တကျ ဆယ်ယူနေရာ မကြာမီ ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းတော်ကြီးကို ရှာဖွေတွေ့ရှိကာ မူလရွှေတိဂုံစေတီတော် ရင်ပြင်တော်၌ ပြန်လည်တည်ထား ကိုးကွယ်နိုင်တော့မည်ကို တွေးရင်း စာရေးသူ ပီတိဖြစ်လျက် ရှိပေသည်။

ဓမ္မစေတီ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီး ရွှေတိဂုံစေတီတော် ရင်ပြင်တော်၌ ပြန်လည်ကိန်းဝပ်လေလျှင် ရွှေတိဂုံစေတီတော် ၌ ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းတော်ကြီး၊ စဉ့်ကူးမင်းခေါင်းလောင်းတော်ကြီးနှင့် သာယာဝတီမင်းခေါင်းလောင်းတော်ကြီး ဟူ၍ ကြည်ညိုဖွယ် ခေါင်းလောင်းတော်ကြီး သုံးလုံးကို အတူယှဉ်တွဲကာ ကြည်ညိုနိုင်ပေတော့မည်။

သက္ကရာဇ် ၁၁၄၈ ခုနှစ်၊ ခရစ်နှစ် ၁၇၈၆ ခုနှစ်၌ ဘိုးတော်ဘုရား သွန်းလုပ်လှူဒါန်းတော်မူခဲ့သော အဝ ခုနစ်ပေခန့်ရှိ ဘိုးတော်ကောင်းမူတော် ခေါင်းလောင်းကြီးကား ရွှေတိဂုံရင်ပြင်၌ မရှိတော့ပေ။ အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့တို့၏ သယ်ဆောင် အရည်ကျိုဖျက်ဆီးမှုကို ခံခဲ့ရသည်ဟု မှတ်ယူရပေမည်။ အကယ်၍ ဘိုးတော်ဘုရား ခေါင်းလောင်းတော်သာ တည်နေသေးလျှင် လည်းကောင်း၊ ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းတော်ကြီးအား ပြန်လည်ဆယ်ယူရရှိခဲ့လျှင် လည်းကောင်း ရွှေတိဂုံစေတီတော်၌ သာယာဝတီမင်းခေါင်းလောင်းတော်၊ စဉ့်ကူးမင်းခေါင်းလောင်းတော်၊ ဘိုးတော်ဘုရားခေါင်းလောင်းတော်၊ ဓမ္မစေတီမင်းခေါင်းလောင်းတော် ဟူ၍ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် သပ္ပာယ်စွာ စံမြန်းနေကြပေလိမ့်မည်။

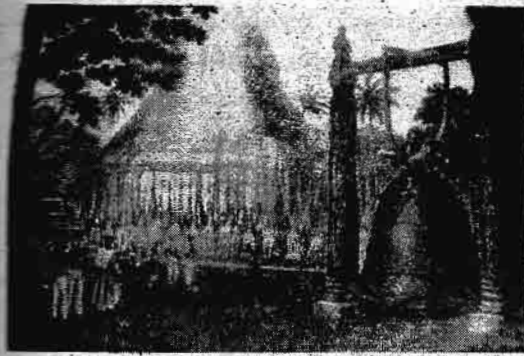
ဓမ္မစေတီမင်း ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးအား ဆယ်ယူရရှိခဲ့သော မြန်မာလူမျိုး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့အနေနှင့် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားနိုင်စရာဖြင့်လည်း ကြုံတွေ့ရပေမည်။ ယခု လူအများ ခန့်မှန်းချက်အရ ဓမ္မစေတီမင်း ခေါင်းလောင်းတော်သည် ၁၈၀၀၀ ပီသားချိန်ရှိရာ တန်ချိန်အားဖြင့် ၂၉၀ ကျော်ပေမည်။ ကမ္ဘာပေါ်၌ အကြီးဆုံး ဂင်းနစ်စ်ချိန်ဝင် ရွှားနိုင်ငံ ဖော်စကိုမြို့ရှိ ၁၈၃၃ ခုနှစ်က သွန်းလုပ်ခဲ့သော တန်ချိန် ၂၀၀ ကျော်ရှိ ဇက်လိုကော ခေါင်းလောင်းထက် ပို၍ကြီးပေတော့မည်။ ကမ္ဘာအကြီးဆုံး ခေါင်းလောင်းကြီးကို ပိုင်ဆိုင်သော နိုင်ငံ၊ လူမျိုးအနေဖြင့် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားမဆုံးအောင် ရှိပေတော့မည်။

ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းတော်ကြီး အမြန်ဆုံး ရှာဖွေဆယ်ယူနိုင်ပါစေဟု မေတ္တာပို့ ဆုတောင်းလျက် ဆောင်းပါးအား နိဂုံးချုပ်အပ်ပါသည်။

□ တက္ကသိုလ်ပျိုး

ကျမ်းကိုး

- ၁။ ဦးကုလားမဟာရာဇဝင်တော်ကြီး ပထမတွဲ
- ၂။ မှန်နန်းမဟာရာဇဝင်တော်ကြီး
- ၃။ မြတ်ဘုရားရွှေတိဂုံ မောင်ဆွဲရှင် ၁၉၇၂ စာပေဗိမာန်
- ၄။ သိဂုံတ္တရရွှေတောင် (ရွှေတိဂုံသမိုင်းအနှစ်ချုပ်)
- ဦးထွန်းအေး ဓမ္မာစရိယ (ဘီအေ) ဒုတိယအကြိမ်
- ၅။ ထူးခြားပြည့်စုံသော ရွှေတိဂုံစေတီငြိမ်းသမိုင်း၊ ဦးညွန့်ဝေ၊ ဒုတိယအကြိမ် ၁၉၈၉
- ၆။ ရွှေတိဂုံအောင်မြေ အဖွဲ့ဖွဲ့ကုံးဖြာ၊ ဆရာမင်းသော်တာ
- ၇။ Daily Eleven နေ့စဉ်သတင်းစာ၊ ၁၃. ၈. ၂၀၀၄
- ၈။ စံတော်ချိန် နေ့စဉ်သတင်းစာ၊ ၁၂/၁၃/၀၄. ၈. ၂၀၀၄၊
- ၉။ မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာ၊ ၁၂. ၈. ၂၀၀၄
- ၁၀။ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်သမိုင်း၊ ဒုလ်ပျိုးအရှင် ၁၉၅၀။

ယခုရက်ပိုင်းထုတ်ဝေနေသော သတင်းစာ စာစောင်တို့၌ သူ့စေတီခေါင်းလောင်းဟု အမည်မဖော်ပြသော်လည်း စာဖတ် ထိုသတ် အနေနှင့် အမှတ်မှားသွားနိုင်အောင် ဆေးရောင်စုံဖြင့် သိပ်ပြနေသောပုံအုန်းမှာ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ဒုတိယစစ်အပြီး အင်္ဂလိပ် စစ်ရိုလ်တစ်ဦး ရေးဆွဲထားသော စဉ့်ကူးမင်းခေါင်းလောင်းကြီးသာ ဖြစ်သည်။ ပူလပုံမှာ အပြု အမည်း စာတ်ပုံဖြစ်ပြီး တွေ့နေရသော စစ်သားတို့မှာ အင်္ဂလိပ်စစ်သားများသာ ဖြစ်သည်။ ၁၈၂၄ နောက်ပိုင်း အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ပထမစစ်အပြီး ရေးဆွဲထားသော ပန်းချီကား ဖြစ်သည်။ စဉ့်ကူးမင်းခေါင်းလောင်းကိုလည်း အင်္ဂလိပ်က အရည် ကျိုရန် သယ်ဆောင်ယူသွားစဉ် ရန်ကုန်မြစ် လှိုင်မြစ်တွင် ကျခဲ့၍ မြန်မာတို့ သယ်ယူပြီး ရွှေတိဂုံကုန်းတော်တော်၌ ပြန်လည်တည်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျေးတောင်ညို၊ မိုးညှင်းမင်းတရား စသည် မင်းအဆက်ဆက် တို့၏ မိဖုရားအဖြစ် မြောက်စားခဲ့ခဲ့ရသည်။

မိုးညှင်းမင်းတရားလက်ထက်၌ အင်းဝတွင် စာပေ ထွန်းကန် သင်ကြားနေသော မွန်ရဟန်းနှစ်ပါးဖြစ်သည့် ဓမ္မ ဉာဏ၊ ဓမ္မဝရတို့ အကူအညီနှင့် ဟံသာဝတီသို့ တိတ်တဆိတ် ပြန်တော်မူလေသည်။ မွန်ပြည်သို့ရောက်လျှင် မောင်တော် မွန်ဘုရင် ဗညားရံသည် နှမတော်အား ကောင်းစွာကြိုဆို၍ နန်းတော်တွင်း၌ ငဲ့ကင်းမွန်စွာ ထားလေသည်။

ဗညားရံ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ရှင်စောပု၏သား ဗညား ဝဇ္ဇ ထီးနန်းဆက်ခံသည်။ ဗညားဝဇ္ဇ လွန်ပြီးနောက် ရှင်စော ပုသည် ၁၄၅၂ ခုနှစ်တွင် မွန်ထီးနန်းကို ဆက်ခံရသော ဘုရင်မကြီးဖြစ်သည်။ ၁၄၅၂ မှ ၁၄၇၁ ခုနှစ်အထိ ဟံသာဝတီ တို့ အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ခဲ့ပြီး ၁၄၇၁ ခုနှစ်၌ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို ငြီးငွေ့တော်မူပြီး ထီးနန်းကိုစွန့်ကာ အင်းဝမှ ဟံသာဝတီသို့ ဦးဆောင်ပေးခဲ့သော ရဟန်းတော် ဓမ္မဝရအား လူထွက်စေ၍ ထီးနန်းလွှဲအပ်ကာ အုပ်ချုပ်စေခဲ့သည်။

ဓမ္မစေတီမင်းအဖြစ် ၁၄၇၁ မှ ၁၄၉၂ ခုနှစ်အထိ ဟံသာဝတီထီးနန်းကို ဆက်ခံခဲ့လေသည်။ ရှင်စောပုဘုရင်မ

ကြီးနှင့် ဓမ္မစေတီမင်းတို့ လက်ထက်ကာလ၌ မွန်နေပြည် တော် ဟံသာဝတီသည် စည်ပင် ဝပြောသာယာပြီး နိုင်ငံသား တို့ အေးချမ်းစွာ နေနိုင်ခဲ့ကြသည်။

အထူးသဖြင့် အောက်မြန်မာနိုင်ငံတော်သည် ရှင် စောပုနှင့် ဓမ္မစေတီမင်း လက်ထက်တော်၌ ဘာသာ သာသနာ အလွန်ထွန်းလင်းခဲ့သည်။ စစ်မက်ဖြစ်ပွားမှု ကင်းရှုလည်း သာယာဝပြောလှသည်။ ရှင်စောပုနှင့် ဓမ္မစေတီမင်းတို့သည် သာသနာရေး၊ ဘာသာရေးကိစ္စများကိုသာ လှူဒါန်းဆောင် ရွက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုမင်းနှစ်ပါး လက်ထက်တော်ကာလက ဒဂုံရှိ ရွှေတိဂုံစေတီတော်၊ ဟံသာဝတီ ပဲခူးရှိ ရွှေမော်မောစေတီ တော်တို့သည် သာသနိကအဆောက်အအုံများ တိုးချဲ့တည် ဆောက် လှူဒါန်းမှုများကြောင့် စည်ကားလှပေသည်။ ထို့ပြင် ရွှေတိဂုံနှင့် ရွှေမော်မောစေတီတော်တို့၏ ဉာဏ်တော်များမှာ လည်း ပြန်လည်တည်ဆောက် ပြုပြင်မှုများကြောင့် အမြင့်မား ဆုံးဖြစ်ခဲ့သည်။

ရွှေတိဂုံစေတီတော်၏ ယနေ့ဖူးမြော်ရသော ဉာဏ် တော်မှာ ရှင်စောပုဘုရင်မကြီး၏ ကောင်းမှုတော်ပင်ဖြစ် သည်။ ရှင်စောပုဘုရင်မကြီးသည် ထီးနန်းစွန့်ပြီး ဟံသာဝတီ ၌ မနေတော့ဘဲ ဒဂုံနံ(ရန်ကုန်)ရှိ ရွှေတိဂုံခြေတော်ရင်း၌ နန်းမြို့တည်ကာ ကွယ်လွန်သည်အထိ နေထိုင်ကြည်ညိုသွား ခဲ့သည်။ ရှင်စောပုဘုရင်မကြီးသည် ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ် ကြီးအား နေ့စဉ်ဖူးမြင်နိုင်သော နေရာ၌ နန်းဆောင်ဆောက် ကာ တစ်နေကုန် အာရုံပြုပြီး ကြည်ညိုစွာ နေထိုင်ခဲ့သည်။ နေ့စဉ်လည်း သံဃာတော် ငါးရာအား ဆွမ်းဆက်ကပ် လှူဒါန်းလေ့ရှိသည်။ တစ်လလျှင် ဥပုသ်လေးပတ်၌ သံဃာ တော် ထောင်ချီ၍ ဆွမ်းဆက်ကပ်လေ့ရှိကြောင်းလည်း သိရ သည်။ ရှင်စောပုသည် ကြေးချိန်ပိသော ၁၇၀၀ ရှိသော ခေါင်း လောင်းကိုလည်း လှူတော်မူသည်။

ရှင်စောပုဘုရင်မကြီး နည်းတူ သမက်တော် ဓမ္မစေတီ မင်းကြီးသည်လည်း ရွှေတိဂုံစေတီတော် သာသနာထွန်းလင်း

စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေကြသော ပရိသတ်များ

www.burmeseclassic.com

ရေးအတွက် အလှူအတန်း ကောင်းမှုအစုစုကို ပြုတော်မူလေသည်။ ဗုဒ္ဓဝယာနှင့် သီဟိုဠ်ကျွန်းသို့ သံကိုယ်စားလှယ်များ စေလွှတ်၍ အလှူဒါန ပြုရုံသာမက ဗုဒ္ဓဝယာရှိ ဗုဒ္ဓဝယာစေတီတော်နှင့် သတ္တဌာန ခုနစ်ဌာန၏ အကွာအဝေး အတိုင်း အတာများကို စနစ်တကျ မှတ်သားစေပြီး ပဲခူးတွင် မဟာဗောဓိစေတီ တည်သလို သီဟိုဠ်ရှိ ကလျာဏီသိမ်တော်၏ ပုံစံအတိုင်း ဟံသာဝတီ ကလျာဏီသိမ်တော်ကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့သည်။

ရှင်စောပုသည် ရွှေတိဂုံစေတီတော်အား လွန်စွာကြည်ညို၍ ဘုရားကြီး၏ ဝတ္ထုကမြေကို ကျယ်ပြန့်စွာ သတ်မှတ်လှူဒါန်းခြင်းကြောင့် ဓမ္မစေတီမင်းသည် အများပြည်သူတို့ အခက်အခဲရှိသည်ကို သိတော်မူ၍ ဝတ္ထုကမြေတော်ကို ပြန်ချဲ့ရန် အားထုတ်ခဲ့သည်။ ဝတ္ထုကမြေကို ပြန်၍ကျဉ်းချဲ့ရ၍ ဘုရားကြီးအား မိမိကိုယ်အလေးချိန်နှင့် မိဖုရားကြီး၏ ကိုယ်အလေးချိန် နှစ်ရပ်ပေါင်းနှင့် ညီမျှသော ရွှေအလေးချိန်ကို ရွှေပစ္စုန်ခွဲခတ်၍ ဘုရားကြီးအား လှူဒါန်းတော်မူခဲ့သည်။ ထို့ပြင် အလေးချိန် ပိဿာ ၁၈၀၀၀ မျှရှိသော ကြေးခေါင်းလောင်းကြီးကို သွန်းလုပ်လှူဒါန်းတော်မူခဲ့သည်။

ဓမ္မစေတီမင်းကြီး လှူဒါန်းသော ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးမှာ အံဝ ၈ တောင်၊ စောက် ၁၂ တောင်ရှိသည်။ အလေးချိန် ပိဿာ ၁၈၀၀၀ ရှိခြင်းကြောင့် ကမ္ဘာပေါ်၌ အကြီးမားဆုံး ခေါင်းလောင်းကြီး ဖြစ်နိုင်လေသည်။ အလေးချိန်ပိဿာ ၁၈၀၀၀ သည် တန်ချိန်အားဖြင့် ၂၉၀-၃၀၀ နီးပါးရှိလေသည်။ ၁၄၈၅ ခုနှစ်က သွန်းလုပ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ (သွန်းလောင်းသည့်ခုနှစ် အမျိုးမျိုး ကွဲလွဲနေသည်။)

ထိုနည်းတူ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီး၏ အလေးချိန်ကိုလည်း အများအားဖြင့် ကြေးပိဿာချိန် ၁၈၀၀၀ ဟု ဖော်ပြကြသော်လည်း တချို့မှတ်တမ်းတို့၌ ကြေးချိန်ပိဿာ တစ်သောင်းဟု ဖော်ပြကြသည်။ ထိုအလေးချိန်ထက် ထူး၍ သူတေသနပြုပြီး ဆရာဦးထွန်းအေး (ဓမ္မာစရိယ၊ ဘီအေ)၏ ရွှေတိဂုံသမိုင်း အနှစ်ချုပ် သိပ္ပံထွာရရွှေတောင် စာအုပ်၌ . . .

- ၁။ ရွှေတိဂုံစေတီတော် သမိုင်းချုပ်၌ ကြေးပိဿာ တစ်သောင်းဟု ဆိုသည်။
- ၂။ ရာပညာတိုင်းသုံးရပ် ဓာတ်တော်သမိုင်း၌ ကြေးပိဿာ တစ်သိန်းဟု ဆိုသည်။
- ၃။ ရွှေတိဂုံသမိုင်းတော်သစ်တွင် တစ်သိန်းရှစ်သောင်း (၁၈၀၀၀)ဟု ဆိုသည်။
- ၄။ ကလျာဏီကျောက်စာအရဆိုလျှင် ကြေးပိဿာ ၁၂၀၀၀ ဖြစ်သည်။

ဟူ၍ အမျိုးမျိုးကွဲပြားစွာ မှတ်တမ်းပြုထားကြသည်။ ယနေ့ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ စာစောင်များက ကြေးပိဿာ ၁၈၀၀၀ ကို လက်ခံရေးသားကြသည်။ ဆရာမောင်ဆုရှင်

၏ မြတ်ဘုရားရွှေတိဂုံ စာအုပ်၌ ကြေးပိဿာ ၁၈၀၀၀ ဟု ဖော်ပြရေးသားခဲ့သည်။ ကြေးချိန်သာ ကွာသော်လည်း အတိုင်းအတာ အံဝ ၈ တောင်၊ စောက် ၁၂ တောင်ဟူသော တိုင်းတာချက်မှာ အများအားဖြင့် တူညီကြလေသည်။

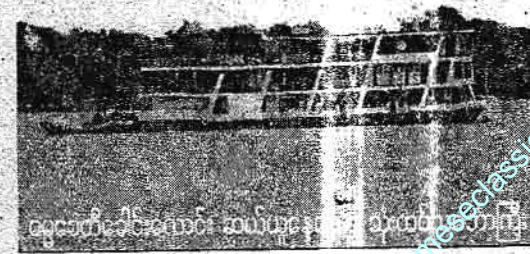
စာရေးသူအနေနှင့် သမိုင်းဆရာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်၍ ဓမ္မစေတီ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ အထူးပင် စိတ်ဝင်စားခဲ့ပြီး ခေါင်းလောင်းတော်ကြီး၏ အတိုင်းအတာ အလေးချိန်တို့ကို တိတိကျကျ သိလိုသောဆန္ဒမှာလည်း ပြင်းပြလျက်ရှိသည်။ ထိုသို့ဖြစ်ပေါ်နေသော စိတ်ဆန္ဒပြည့်ဝရန်မှာ ဦးစံလင်းတို့၏ ဓမ္မစေတီ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီး ဆယ်ယူအောင်မြင်ရေးအပေါ်၌ တည်နေလေသည်။

ခေါင်းလောင်းတော်ကြီး အမြန်ဆယ်ယူ ရရှိသောအခါ၌ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးပေါ်၌ ရေးထိုးထားသော ခေါင်းလောင်းစာ မှတ်တမ်းများအရ . . .

- ၁။ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီး သွန်းလုပ်သော ခုနှစ်
- ၂။ ခေါင်းလောင်း ဒါယကာ
- ၃။ ခေါင်းလောင်းသွန်းလောင်းရာ၌ သုံးစွဲသော ကြေးပိဿာ အလေးချိန်တို့ကို အဘိအကျ သိရပေတော့မည်။

ထို့ပြင် ဓမ္မစေတီမင်းကြီး ကောင်းမှုတော် ပဲခူးမြို့ ရွှေမော်ဓောစေတီတော် ဘုရားကြီးအင်္ဂါထောင့်၌ ရှိသော ဓမ္မစေတီမင်းကြီး၏ ကောင်းမှုတော် ခေါင်းလောင်းတော်၌ ရေးထိုးထားသည့် အတွင်းအပြင်ရှိ ဝါသာတော်များ၊ အင်းများကဲ့သို့ အမှတ်အသား စာသားများ ပါဝင်လေမလားဟူသော အတွေးလည်း စာရေးသူ၌ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

ရှာဖွေဆယ်ယူနေသော ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းတော်ကြီး အမြန်ဆုံး ရေပေါ်သို့ ဆယ်ယူနိုင်စေကြောင်း ဆုတောင်းမိသည်။ စာရေးသူသည် ရွှေမော်ဓောစေတီတော်အား သွားရောက် ဖူးမြော်တိုင်း ဓမ္မစေတီမင်းကြီးအား အဓိကထား၍ အမျှအတန်းပေးဝေပြီးမှ ဆုတောင်းလေ့ရှိသည်။ ဓမ္မစေတီမင်းကြီးသည် အင်း၊ အိုင်၊ လက်ဖွဲ့၊ မန္တန်များနှင့် ပတ်သက်၍ အထူးကျွမ်းကျင် တတ်မြောက်ကြောင်းနှင့် အင်းဝ၌ နေထိုင်စဉ်က ဗားမုဆရာတော်ထံမှ နည်းနာပညာများ ခံယူရရှိခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ကြားဖူးခဲ့သည်။

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (အောက်ယိုတာလ၊ ၂၀၁၄)

ရွှေမော်စောဘုရားသည် ဆုတောင်း အလွန်ပြည့်ဝသော ဘုရားတစ်ဆူဖြစ်သည်။ ဆုတောင်းပြည့်စေသည့် အကြောင်းတစ်ရပ်မှာ ရွှေမော်စောစေတီတော်၏ ထီးတော်၌ ဓမ္မစေတီမင်း စီရင်ထားသည့် စိန္တာမဂ်ဂါထာတော်ကို ရွှေစင်ရွှေပြား၌ ရေးထိုးထားခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့အပြင် အင်္ဂါထောင့်ရှိ ဓမ္မစေတီမင်း၏ ကောင်းမှု ခေါင်းလောင်းတော်တွင် အတွင်းအပြင် ဂါထာတော်များ၊ အင်းများ ရေးဆွဲထားရာ ထိုခေါင်းလောင်းတော်ကြီး၏ အောက်သို့ဝင်၍ သစ္စာပြု အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကာ ဆုတောင်းခဲ့သော် တောင်းသောဆုနှင့် ပြည့်ဝစေကြောင်းလည်း စာရေးသူ သိရှိထားပြီး ကိုယ်တိုင်လည်း ဆုတောင်းခဲ့ဖူးလေသည်။

ထို့ကြောင့် ယခု ဆယ်ယူနေသော ဓမ္မစေတီမင်းကြီး၏ ကောင်းမှုတော် ရွှေတိဂုံစေတီတော်မှ ငလင်ကာ ခိုးယူသွားသည့် ဓမ္မစေတီ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးသည် ကြီးကြီးမားမားနှင့် မည်သည့်ထူးခြားမှုများ ရှိလေမည်ကိုလည်း အတွေးဖြင့် မှန်းဆနေမိသည်။

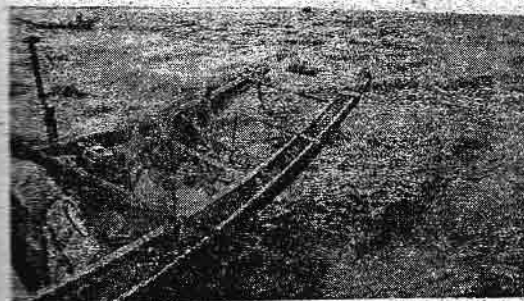
ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းတော်ကြီးသည် အမှန်တကယ် တန်ခိုးကုဒ္ဒိပါဒ်ရှိ၍လည်း ငလင်ကာ ခေါ် ဒီဘရစ်ကို အရည်ကျိရန် သယ်ယူမှု မအောင်မြင်ဘဲ ရေအောက်၌ တိန်းဝပ်စံပယ်နေခြင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလှပေသည်။

ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းတော်ကြီး ရွှေတိဂုံစေတီထော်၌ ပြန်ဆည်ထည့်ရှိခဲ့သော်

ဓမ္မစေတီ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးကို ဓမ္မစေတီမင်းကြီးသည် ၁၄၈၅ ခုနှစ်၌ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး၏ အရှေ့မြောက်ထောင့်အရပ်၌ သွန်းလုပ်ပြီး လှူဒါန်းတော်မူခဲ့သည်။ ထိုဓမ္မစေတီ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးသည် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ရင်ပြင်၌ စည်ထားကိုးကွယ်ထားရာ နှစ်ပေါင်း (၁၂၃)နှစ်တိုင်အောင် တည်ရှိခဲ့သည်။

၁၆၀၈ ခုနှစ်၌ ပေါ်တူဂီလူမျိုး ဖိလစ်ဒီဘရစ်တီ ခေါ် ငလင်ကာသည် ရွှေတိဂုံစေတီ တုန်းတော်ပေါ်မှ ဖြုတ်ယူပြီး နောက် သူ့နေထိုင်ရာ သန်လျင်မြို့သို့ သယ်ဆောင်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးကို အရည်ကျိပြီး

လှိုင်းလေကြားမှ ခက်ခက်ခဲခဲ

အမြောက်လက်နက် သွန်းလောင်းရန် ဖြစ်သည်။ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးနှင့်အတူ ရွှေသားဆင်းတုတော်များ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားများပါ နစ်မြုပ်ခဲ့သည်ဟုလည်း အချို့က ဆိုသည်။ အမှန်တကယ် စာရင်း အတိအကျကိုကား အထောက်အထား အခိုင်အလုံနှင့် မပြောနိုင်ကြပေ။

ငလင်ကာ ခေါင်းလောင်းသယ်ယူသည့် ခုနှစ်ကိုလည်း ၁၆၀၈ ခုဟု ဖော်ပြသက ဖော်ပြသည်။ အများအားဖြင့် ၁၆၁၂ ခုနှစ်ဟု မှတ်တမ်းရေးသူတို့က ရေးထိုးသည်။

မည်သို့ ဆိုစေကာမူ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးသည် ရန်ကုန်မြစ်၊ ပဲခူးမြစ်၊ ပုဇွန်တောင်ချောင်းဝဆုံရာ နေရာ၌ နစ်မြုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နစ်မြုပ်ခဲ့သည့် ကာလမှာ နှစ်ပေါင်း ၄၀၀ ကျော်ပေပြီ။

စတင်နှစ်မြုပ်စဉ်က ရေကျချိန်တွင် ပုစွန်တုပ်ကွေး ပေါင်းကိုင်ကြီး ပေါ်နေသည်ကို နစ်မြုပ်စေ တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။ ယခုအချိန် ဆယ်ယူရာ၌ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးသည် ရေစီးအားကြောင့်လည်းကောင်း၊ နန်းမြေဖို့မှုကြောင့်လည်းကောင်း နန်းမြေများအောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း နစ်မြုပ်ခဲ့ရာ မြစ်ရေပြင် ၂၇ ပေနှင့် နုံးမြေ ၂၅ ပေအောက်သို့ ရောက်ရှိနေသည်။

ခေါင်းလောင်း နစ်မြုပ်ရာ အပေါ်၌လည်း သင်္ဘောပျက်တစ်စင်းက နစ်မြုပ်လျက် ရှိခြင်းကြောင့် ပြန်လည်ဆယ်ယူရာ၌ အခက်အခဲရှိနေလေသည်။

ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးအား ၁၉၈၇ ခုနှစ်၌ ပထမဆုံးအကြိမ် ဒေါက်တာမျိုးမြင့်၊ ရှေးဟောင်းသုတေသန ပညာရှင် ဦးကိုကို၊ မြန်မာသမိုင်းပညာရှင် မြန်မာ့သမိုင်းအဖွဲ့ဝင် ဆရာကြီးဦးကျော် တို့ဦးဆောင်၍ ဦးကြိုင်နှင့်အဖွဲ့က ခေါင်းလောင်းကြီး နစ်မြုပ်ရာနေရာကို စတင်ရှာဖွေ တွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။

ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် ၁၉၈၉ ခုနှစ်တွင် ထွန်းဖောင်အေးရှင်းဘဏ် ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသိန်းထွန်းနှင့် ရှေးဟောင်းသုတေသန ပညာရှင် ဦးကိုကိုတို့ ဦးဆောင်ပြီး ဦးကြိုင်နှင့်အဖွဲ့က ခေါင်းလောင်းတော် ဆယ်ယူရေးအတွက် ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။

တတိယအကြိမ်အဖြစ် ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် အမေရိကန်နိုင်ငံမှ ရုပ်ဝံ့ဘလန်ကလည်းကောင်း၊ ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်မြို့တော် စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီက လည်းကောင်း၊ ၁၉၉၇၊ ၁၉၉၈၊ ၁၉၉၉ ခုနှစ်တို့တွင် ယခု ခေါင်းလောင်း ဆယ်ယူရေးကို ဦးဆောင်နေသူ ဦးစံလင်းက လည်းကောင်း၊ ၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင် ဒေါ်ခင်အေးသိန်းကလည်းကောင်း၊ ၂၀၁၀ ခုနှစ်တွင် ဩစတေးလျနိုင်ငံမှ ပညာရှင်များက လည်းကောင်း၊ ၂၀၁၄ ခုနှစ်တွင် ကျိုက်ထီးဆောင်းဆရာတော်ကြီးနှင့် ဇေကမ္ဘာ ဒေါက်တာခင်ရွှေတို့က လည်းကောင်း ခေါင်းလောင်းတော် ဆယ်ယူရေးအတွက် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး၏ အရှောက်စောင်းဘန်းအနီး စိုက်ထူထားသည့် ဓမ္မစေတီမင်း ရေးထိုးသော မြန် မြန်မာ ပါဠိကျောက်စာ

မည်သည့်အဖွဲ့ကမှ ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းတော်ကြီးကို ရေပေါ်သို့ ဆယ်ယူနိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိသေးပေ။ ခေတ်မီနည်းပညာ ကိရိယာများဖြင့် ရွာဖွေဆယ်ယူရန် ကြိုးပမ်းခဲ့သူ အမေရိကန်နိုင်ငံသား ဂျင်မ်ဘာလန်က ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးကို ရေအောက်၌ တွေ့ရှိခဲ့ကြောင်း တရားဝင် ကမ္ဘာသို့ ထုတ်ဖော်ကြေညာခဲ့သည်။ လက်တွေ့၌ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးကို ရေပြင်ထက်သို့ ဆယ်ယူရန် ခက်ခဲနေဆဲဖြစ်သည်။

ဂျင်မ်ဘာလန်အနေဖြင့် ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းတော်ကြီးသည် မြောက်လတ္တီတွဒ် ၁၆ ဒီဂရီ ၄၆ ဒီမီမီ ၀၀၈ နှင့် အရှေ့လောင်ဂျီတွဒ် ၉၆ ဒီဂရီ ၁၂ ဒီမီမီ ၁၃၀ တွင် ရေအောက်၌ တည်ရှိနေကြောင်း ပြုတ်တုတ်တပ်တပ်များဖြင့် ဖော်ပြခဲ့သည်။ ဂျင်မ်ဘာလန်၏ ခေါင်းလောင်းတည်ရှိရာ နေရာနှင့် မြန်မာဘူမိဗေဒပညာရှင် ပါမောက္ခဦးစိုးသိမ်း(ငြိမ်း) တွေ့ရှိထားသည့် Latid Set 7 နာဆာပြုတ်တုတ်ဖြင့်ကြည့်၍ ဖော်ပြသောနေရာတို့မှာ အတူတူပင် ဖြစ်သည်။

ယနေ့ ဦးစံလင်းတို့ ရွာဖွေရေး သင်္ဘောကြီးများ ရပ်နားပြီး ရွာဖွေရေး ဆောင်ရွက်နေသော နေရာတို့မှာ တူညီမှုမရှိကြောင်း ထူးခြားစွာ တွေ့နေရသည်။ ဆရာကြီး ဦးစံလင်းသည် ၁၉၉၇၊ ၁၉၉၈၊ ၁၉၉၉ ခုနှစ်တို့တွင် ကိုယ်တိုင် အကြိမ်ကြိမ် ရေငုပ်ရွာဖွေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဆရာကြီး ဦးစံလင်းသည် ယခုအခါ ခေတ်မီသောသင်္ဘောများဖြင့် စနစ်တကျ ဆယ်ယူနေရာ မကြာမီ ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းတော်ကြီးကို ရွာဖွေတွေ့ရှိကာ မူလရွှေတိဂုံစေတီတော် ရင်ပြင်တော်၌ ပြန်လည်တည်ထား ကိုးကွယ်နိုင်တော့မည်ကို တွေးရင်း စာရေးသူ ပီတိဖြစ်လျက် ရှိပေသည်။

ဓမ္မစေတီ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီး ရွှေတိဂုံစေတီတော် ရင်ပြင်တော်၌ ပြန်လည်ကိန်းဝပ်လေလျှင် ရွှေတိဂုံစေတီတော် ၌ ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းတော်ကြီး၊ စဉ့်ကူးမင်းခေါင်းလောင်းတော်ကြီးနှင့် သာယာဝတီမင်းခေါင်းလောင်းတော်ကြီး တူ၍ ကြည်ညိုဖွယ် ခေါင်းလောင်းတော်ကြီး သုံးလုံးကို အတူယှဉ်တွဲကာ ကြည်ညိုနိုင်ပေတော့မည်။

သက္ကရာဇ် ၁၁၄၈ ခုနှစ်၊ ခရစ်နှစ် ၁၇၈၆ ခုနှစ်၌ ဘိုးတော်ဘုရား သွန်းလုပ်လှူဒါန်းတော်မူခဲ့သော အဝ ခုနစ် ဝေခန့်ရှိ ဘိုးတော်ကောင်းမူတော် ခေါင်းလောင်းကြီးကား ရွှေတိဂုံရင်ပြင်၌ မရှိတော့ပေ။ အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့တို့၏ သယ်ဆောင် အရည်ကျိုဖျက်ဆီးမှုကို ခံခဲ့ရသည်ဟု မှတ်ယူရပေမည်။ အကယ်၍ ဘိုးတော်ဘုရား ခေါင်းလောင်းတော်သာ တည်နေသေးလျှင် လည်းကောင်း၊ ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းတော်ကြီးအား ပြန်လည်ဆယ်ယူရရှိခဲ့လျှင် လည်းကောင်း ရွှေတိဂုံစေတီတော်၌ သာယာဝတီမင်းခေါင်းလောင်းတော်၊ စဉ့်ကူးမင်းခေါင်းလောင်းတော်၊ ဘိုးတော်ဘုရားခေါင်းလောင်းတော်၊ ဓမ္မစေတီမင်းခေါင်းလောင်းတော် တူ၍ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် သပ္ပာယ်စွာ စံမြန်းနေကြပေလိမ့်မည်။

ဓမ္မစေတီမင်း ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးအား ဆယ်ယူရရှိခဲ့သော် မြန်မာလူမျိုး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့အနေနှင့် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားနိုင်စရာဖြင့်လည်း ကြုံတွေ့ရပေမည်။ ယခု လူအများ ခန့်မှန်းချက်အရ ဓမ္မစေတီမင်း ခေါင်းလောင်းတော်သည် ၁၈၀၀၀၀ ပီဿာချိန်ရှိရာ တန်ချိန်အားဖြင့် ၂၉၀ ကျော်ပေမည်။ ကမ္ဘာပေါ်၌ အကြီးဆုံး ဝင်းနစ်စ်ချိန်ဝင် ရုရှားနိုင်ငံ မော်စကိုမြို့ရှိ ၁၈၃၃ ခုနှစ်က သွန်းလုပ်ခဲ့သော တန်ချိန် ၂၀၀ ကျော်ရှိ ဇတိုလိုကော ခေါင်းလောင်းထက် ပို၍ကြီးပေတော့မည်။ ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး ခေါင်းလောင်းကြီးကို ပိုင်ဆိုင်သော နိုင်ငံ၊ လူမျိုးအနေဖြင့် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားမဆုံးအောင် ရှိပေတော့မည်။

ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းတော်ကြီး အမြန်ဆုံး ရွာဖွေဆယ်ယူနိုင်ပါစေဟု မေတ္တာပို့ ဆုတောင်းလျက် ဆောင်းပါးအား နိဂုံးချုပ်အပ်ပါသည်။

□ တက္ကသိုလ်မျိုး

- ကျမ်းကိုး**
- ၁။ ဦးကျလားမဟာရာဇဝင်တော်ကြီး ပထမတွဲ
 - ၂။ မှန်နန်းမဟာရာဇဝင်တော်ကြီး
 - ၃။ မြတ်ဘုရားရွှေတိဂုံ မောင်ဆုရှင် ၁၉၇၂ စာပေဗိမာန်
 - ၄။ သိဂုံတ္ထရရွှေတောင် (ရွှေတိဂုံသမိုင်းအနှစ်ချုပ်)၊ ဦးထွန်းအေး ဓမ္မာစရိယ (ဘိအေ) ဒုတိယအကြိမ်
 - ၅။ ထူးခြားပြည့်စုံသော ရွှေတိဂုံစေတီတော်သမိုင်း၊ ဦးညွန့်ဝေ၊ ဒုတိယအကြိမ် ၁၉၈၉
 - ၆။ ရွှေတိဂုံအောင်မြေ အဖွယ်ကိုးဖြာ၊ ဆရာမင်းသော်တာ
 - ၇။ Daily Eleven နေ့စဉ်သတင်းစာ၊ ၁၃. ၈. ၂၀၁၄
 - ၈။ စံတော်ချိန် နေ့စဉ်သတင်းစာ၊ ၁၂/၁၃/၁၄. ၈. ၂၀၁၄
 - ၉။ မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာ၊ ၁၂. ၈. ၂၀၁၄
 - ၁၀။ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်သမိုင်း၊ ဒိုလ်ဖူးဘရှင် ၁၉၅၀။

သစ္စာသိဒ္ဓါတာတော်ကြီး။

ဗုဒ္ဓ ဂုဏ်အား အနုမန္တ၊ ဗဟို ဂုဏ်အား အနုမန္တ၊ သိမ်သု ဂုဏ်အား အနုမန္တ၊ ဗဟို ဂုဏ်အား အနုမန္တ၊ အာရုံစိုက် ဂုဏ်အား အနုမန္တ၊ ဗဟို ဂုဏ်အား အနုမန္တ၊ အာရုံစိုက် ဂုဏ်အား အနုမန္တ။

ဗုဒ္ဓ ဂုဏ်အား အနုမန္တ၊ ဗဟို ဂုဏ်အား အနုမန္တ၊ သိမ်သု ဂုဏ်အား အနုမန္တ၊ ဗဟို ဂုဏ်အား အနုမန္တ၊ အာရုံစိုက် ဂုဏ်အား အနုမန္တ၊ ဗဟို ဂုဏ်အား အနုမန္တ၊ အာရုံစိုက် ဂုဏ်အား အနုမန္တ။

ဗုဒ္ဓ ဂုဏ်အား အနုမန္တ၊ ဗဟို ဂုဏ်အား အနုမန္တ၊ သိမ်သု ဂုဏ်အား အနုမန္တ၊ ဗဟို ဂုဏ်အား အနုမန္တ၊ အာရုံစိုက် ဂုဏ်အား အနုမန္တ၊ ဗဟို ဂုဏ်အား အနုမန္တ၊ အာရုံစိုက် ဂုဏ်အား အနုမန္တ။

အထက်ပါ ဂါထာတော်ကြီးကို "အာလုံးပြီးရာ အောင်ဂါထာ" ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ ယုံကြည်ကြည့်ရှု ကြည့်ရှုမတ်သူတို့ အသက်ရှည်မည်၊ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းမည်၊ သတိလာဘ ပေါများမည်၊ ရင်းနှီးပြီးမည်၊ လူနတ်၊ ဗြဟ္မာ အပေါင်း၏ ချစ်ခင်နှစ်လိုခြင်းခံမည်။ ကပ် ဒွန်းပါးမှ ချမ်းသာ လွတ်ကင်းမည်။

စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်

- ပြည်စုထောင်စု၏ စည်းရုံးရေးရာတွင် မနေထိုင်ဘဲ ပြစ်စေ နှိပ်ခြယ်သည့် ပြည်စုထောင်စုစိတ်ဓာတ် ကျစ်လျစ်ပြုရန် အားပေးခြင်းဖြစ်သည်။
- ပြည်စုထောင်စု စိတ်ဓာတ်တစ်ခုစီ တိုင်းဆင်းသက်ပေးရာ ယာစေ့စပ်ဆုံးမခြင်း အောင်မြင်မှုကို ရှိစေရန် ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့စန္ဒလကောင်းကောင်း

- ကျင့်ကြံစိတ်ကောင်းမှုကို လိုလားသည်။
- ဖွဲ့စည်းတာဝန်ကို လိုလားသည်။
- ဆန္ဒအကျိုးပေးမှုကို မလိုလား။
- ဆန္ဒအကျိုးပေးမှု မရှိဘဲ အားပေး ဝိုင်းရံပေးသည်။

မိုင်ခရီး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- မိုင်ခရီး ဦးတည်ခြင်းရာ ရပ်ရွာစခန်းများသာမက ရေနှင့် တရားပူပေးခြင်းမူရင်း
- အမျိုးသား စည်းဝါဒပြုလုပ်မှု မိုင်ခရီး
- စည်းကမ်းပြုခြင်းစေတင် ဝိဝိဓစေတီစေ့စပ် ရှင်သန်နိုင်မည့်အောင် တည်ဆောက်ခြင်း
- မြို့စည်းမှု အခြေခံပူပေးခြင်းဖြင့် အညီအညွတ်ဖြစ်စေရန် တော်ဝင်ဘုရားတော်စေတီ မိုင်ခရီးတော်ဆောင် တည်ဆောက်ခြင်း

ပိပူပေးရန်တည်ချက် (၄) ရပ်

- စိတ်ပိုမိုချစ်ရန် ပိုမိုပြုစုပေးခြင်းအောင် ဆောင်ရွက်ပြီး စေတီထောက်မူနိုင်စေရန်အတွက် အခြားလူများအား တူဖွဲ့ပေးရန်အတွက် အင်အားပေးခြင်း
- ပျေးကူညီပေးခြင်းနှင့် ဖွဲ့စည်းခြင်း ပြုစုပေးခြင်း
- ပြည်သူ့ပြည်ဝမ်း အတတ်ပညာနှင့် အရည်အချင်းကို တော်စေခြင်း ပိပူပေးခြင်း
- မိုင်ခရီးတော်ဆောင် တည်ဆောက်ခြင်း
- မိုင်ခရီးတော်ဆောင် တည်ဆောက်ခြင်းနှင့် ဖွဲ့စည်းပေးခြင်း

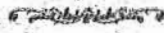
လှူဒါန်းစဉ်တည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသာလျှင် စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်တစ်ခုဖြင့်မူမူ
- အမျိုးတော် ဇာတိဒါနပြုပေးခြင်းနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအရ ထိုမျိုးအမျိုးသားတို့အား ဖိနှိပ်ပေးခြင်း
- စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်စုထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်စေရန်
- တစ်မျိုးသာလျှင် အခြားမရှိစေရန် ပညာပေးခြင်းမူ

ကုမ္ပဏီကြာပန်းသည် လရောင်ဆင်းမှ ပွင့်လန်းစတင်သကဲ့သို့ လပြည့်ဝန်းဟူသော မဂ္ဂဇင်းဖြင့် ချစ်စွာသော စာဖတ်ပရိသတ်များအား အသိဉာဏ်အလင်းတန်းကို ပွင့်လန်းလင်းလက်စေရမည်ဟု ဧည့်ခံရည်သန်လျက် ...

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	တောရဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလ ဓာတ်တော်စေတီနှင့် အံ့မခန်းဖြစ်ရပ်ဆန်းများ	မင်းဂုဏ် ၅
၂။	အလိုတော်ပေါက်မှအပြန် အင်းလေးကျေးဇူးတော်သို့	တက္ကသိုလ်ဘင်ဟန်ကျော် ၁၄
၃။	မန္တလေး မဟာလောကရံသီအိမ်တော်ရာဘုရား	ဘက္ကသိုလ်မျိုး ၁၇
၄။	လေးမြတ်ကော်ရော် အဘိဓမ္မနေအခါတော်	လင်းပြည့်စုံ ၃၁
၅။	မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ခန္ဓာခေါ်ရာ ဉာဏ်သွင်းရမည့် တရားတော်	ဓမ္မဒိန် ၃၉
၆။	လူ့ဘဝတည်းခိုခန်းမှသည်	အံ့ပွား(စလေ) ၄၄
၇။	ဗုဒ္ဓကျောင်းတော်နှင့် မူဝါဒလမ်းစဉ်	ကိုအမင်း(ပဲခူး) ၄၉
၈။	ဋီကာကျော်ကြီး ဘာကြောင့်မော်	ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း ၅၃
၉။	တွံတေး ဗောင်းတော်ချုပ်စေတီတော်ကြီး	ကျော်သန်း(တိုင်းရင်းဆေး) ၅၇
၁၀။	ဂေါတမဗုဒ္ဓ ပွင့်ပေါ်တော်မူလာခြင်း	ကောင်စံဟန်း(ဖန်နေဝန်း) ၆၀
၁၁။	အပူငြိမ်းစေမည့် မြစိမ်းမြေ	မောင်ချိုမြ ၆၇
၁၂။	သဘာဝတရားရိပ်သာ ပရဟိတ	မောင်ပွင့်လှိုင်(ဟင်္သာတ) ၇၂
၁၃။	ထူးခြားဖူးမြော် ရှင်မာလဲဘုရားပွဲတော်	ရန်နိုင် ၇၇
၁၄။	အဋ္ဌမအောင်မြေမှ လက်မံအိုင်သို့	ဇေးအောင်(မန္တလေး) ၈၁
၁၅။	ပရိတ်တန်ခိုးနှင့် ဆရာတော်ကြီးနှစ်ပါး	မောင်နွယ်သန်း ၈၅
၁၆။	မှန်သည်ထင်သောအမှား	ခရာ(ကေတ) ၈၉
၁၇။	ယုံမှားကင်းတာ ဓမ္မစကြာတည်းတရားတော်	အနိစ္စဆရာတော် ၉၁
၁၈။	ပြဒါးရှင်ချောင်းနံဘေးမှ စိတ်ဝင်စားဖွယ်	ဆရာကြီးဦးအောင်မြိုင် ၉၅
၁၉။	သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး ဓမ္မစကြာတံဆိပ်	ကျော်ဇော်(နံ့သာ) ၉၈
၂၀။	ဟောင်ကောင် ပင်လယ်ကမ်းနားစကြိုလမ်းသို့	ဥဏ်ပွင့်(စက်မှု) ၁၀၁
၂၁။	ကြံ့ခိုင်သမျှ ဘဝအထွေထွေ	ဒေါ်ကြည်(ပြည်မြို့မြန်အောင်) ၁၁၇
၂၂။	ထူးဆန်းသောတိုက်ဆိုင်မှု	မြနင်းဝေအောင် ၁၂၅
၂၃။	ရေဆန်အားလေးကောင်းစေချင်	အင်ကြင်း(ကသာ) ၁၂၉
၂၄။	စိမ့်မေတ္တာ စိမ့်သစ္စာဖြင့်	မောင်သာမန်(ဇီကျန်း) ၁၃၄
၂၅။	သူရင်းငှား မောင်ဖိုးအို	နန်းဝင်း(အောင်မြေ) ၁၄၇
၂၆။	ပန်းသီးလေးများ	သန့်စင်မွန် ၁၅၃
၂၇။	အမြတ်တနိုး	မောင်ဂျမ်း(ချင်းချောင်းခြံ) ၁၅၆
၂၈။	နတ်ကြီးသည်ဝါးတောင်	မောင်မောင်ဖိုးအောင် ၁၆၀
၂၉။	သမုဒယကမ်းခြေမှသည်	ရေခဲသာအောင်ချမ်းဇော် ၁၆၈
၃၀။	ထူးဆန်းသော ကျောက်မျက်ရှင်နှင့် ကူးတို့ခ တစ်မတ်	မင်းဟန်(သန်လျင်) ၁၇၄

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၃၁။	ဗုဒ္ဓါဆတ်သား စားလတ္တံ့	သုသုက ၁၈၃
၃၂။	အမှန်သစ္စာ ဘေးကင်းကွာ	စံ-ကေတု ၁၈၈
၃၃။	ပင်လယ်ရေခူအဖမ်း ရေကြီးရေနီတန်း အန္တရာယ်လမ်း	မောင်မြင့်ထွေး(ပင်လယ်) ၁၉၆
၃၄။	ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး အရေးတော်ပုံ	မောင်သာဟာ ၂၀၁
၃၅။	မေတ္တာအသင်္ချေ	ရဲမြတ်စင် ၂၀၄
၃၆။	နာနာဘာဝ တောက်ခေါက်သံ	ကောင်စံဟိန်း(ဖန်နေဝန်း) ၂၀၄
၃၇။	နေဖြစ်သွားသော လေနုအေး	ထွန်းအောင်ရင် ၂၂၁
၃၈။	မိုးကြိုးလွဲ	ကိုချမ်း(ဆေး-၂) ၂၂၄
၃၉။	ကျေးဇူးတော်ဆပ် ကုသိုလ်မြတ်	ကိုမောင်စံသိန်း(ဂိုလ်ချုပ်ရာ) ၂၃၀
၄၀။	လမ်းပြကြယ်စကားတစ်ခွန်း ဆိုညွှန်းခဲ့သူ (သို့မဟုတ်) သခင်စိုး	ထွန်းလင်းသူ ၂၃၇
၄၁။	သက်ပြင်းရွက်သံတံတား၊ ပင်လယ်နှင့်လက်ထပ်ထားတဲ့မြို့စားနဲ့ အိပ်မက်ထဲက မှော်ဝင်မြို့ ဗင်းနစ်	ကိုအေးမြင့်(မဟာဝိဇ္ဇာ)ရှေး-သူ ၂၄၄
၄၂။	ထူးချွန်သူဘုရင်တစ်ဦး၏ တော်ဝင်မင်းခမ်းမင်းနား	Mariner လူဦး ၂၅၃
၄၃။	တောထဲက ဧရာမသစ်ပင်ကြီး	မြူးစစ် ၂၅၈
၄၄။	ကားအမြန်ရောင်းထွက်စေရန်	အောင်ကြည်သန်း(မောင်တော်သီ) ၂၆၃
၄၅။	သုတစုံဖြာ ဤကမ္ဘာ	ဖိုးရွှေလပင်း ၂၆၄
၄၆။	အာဟာရဓာတ်ပေါကြွယ်ဝသော စားတော်ပဲ (သို့)ပဲပြတ်	နေဂျူလိုင်စမ်း ၂၇၀
၄၇။	ဆေးဖက်ဝင် ပဲစဉ်းငုံ	နေဂျူလိုင်စမ်း ၂၇၁
၄၈။	ယားနာတွက်တာ ဆေးတစ်ဖြာ	မောင်ယဉ်စိုး(သာစည်) ၂၇၂
၄၉။	တစ်လမှာ နှစ်ရာသီနှင့်ကရင်ဆေးနည်း	သရာကြီးဦးအောင်မြိုင် ၂၇၃
၅၀။	အာဟာရပြည့်ဆေးဖက်ဝင် သီးနှံအစားအစာ	သုတေသီဆရာငြိမ်း ၂၇၄
၅၁။	တွဲဖက်၍မစားသင့်သော အစားအစာများ	ယုန်နာစိုး(ရွှေရင်အေး) ၂၇၇
၅၂။	နည်းကောင်းအဖြာဖြာ မြန်မာ့ဆေးပညာ	ဖိုးယဉ်ထွန်း ၂၈၀
၅၃။	အသက်ကြီးသော်လည်း မပျက်စီးသေးသူများ ဒေါက်တာနိုက်တင်ဂေးလ် ၂၈၂	
၅၄။	သက်တံ့ရောင်စုံလေးများ	ဆွေမြင့် ၂၈၈
၅၅။	မီးခိုးရောင် ရောင်ရမ်းခြင်း (သို့) ပိုလီယိုရောဂါ	မိုးမိုး ၂၉၂
၅၆။	ကာတွန်းကဏ္ဍ	လင်းထူးတော်၊ ဥဩသီ

..... ငွေနေ ကျော်ပြန်သွင် ၂၉၄

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၅၇။	ပြုံးရယ်ရယ်ဟား ဟာသများ..... စိန်ဝင်းမော်၊ ဒါး(ရွှေဝင်းအေး)၊ ကျော်လင်းထွန်း(ရွှေသင်း)၊ ညွှန်လွင် ၂၉၈	
၅၈။	လင့်အရသာ..... ကိုရွှေတေးသား ၃၀၂	
၅၉။	အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ သေပြီဆရာ..... အောင်စိုး(ပြည်) ၃၀၅	
၆၀။	ဂျူဒိုခင်တုံလား..... ဟန်သီလီ ၃၀၉	
၆၁။	ရုက္ခစိုးနတ်မင်း ပူဇော်ကာ လိုရာဆန္ဒ ဆုတောင်းပါ..... ဂမ္ဘီရဆရာလှမျိုး ၃၀၀	
၆၂။	ရက်တစ်ရာ လက်ထောက်ပေဒင်ဟောက်နန်း..... ညွှန်လွင်(စက်မှု) ၃၀၄	
၆၃။	ကြံ့ရဆုံရ တုံတဝ..... ရွှေကျွန်းဆိုင်သစ် ၃၀၆	
၆၄။	အိမ်ဆောက်မှာလား..... ဆရာအောင်ကျော်ပိုင်(ရွှေစေတီ) ၃၀၉	
၆၅။	သေဘေးမှ လွတ်ခဲ့ရအခါခါ..... မြတ်လင်းသူ(ပခုက္ကူ) ၃၂၂	
၆၆။	ကိုးဆယ့်ခြောက်လုံးသုံးပါးဂါထာ ရွတ်ကြပါ . မောင်အေးနှစ်(ပညာရေး) ၃၂၅	
၆၇။	ဘယ်မြို့ဘယ်ရွာမှာ သီတင်းသုံးရရင်ကောင်းမလဲ..... အောင်ကြည်သန်း(ဖောင်ထော်သီ) ၃၂၇	
၆၈။	ပေဒင်ပညာနှင့် ယတြာဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင် အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ) ၃၂၉	
၆၉။	တက္ကစီဆွဲကောင်းနေပြီမဟုတ်လား..... နတ်ပျက်စိဆရာအောင်စိုး ၃၃၂	
၇၀။	စွယ်စုံလက္ခဏာအဘိဓာန်ကျမ်း..... ဆရာဦးသန့်ကျော် ၃၃၅	
၇၁။	၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ခုနှစ်ရက်သားသမီးများအတွက် ဟောစာတမ်းနှင့် ယတြာ..... ဦးညွှန်လှိုင်(ကြို့ပင်ကောက်) ၃၃၉	
၇၂။	၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ရာသီခွင်နှင့် အောက်တိုဘာလ ဟောကိန်းများ..... ဆရာဦးသန့်ကျော် ၃၄၂	

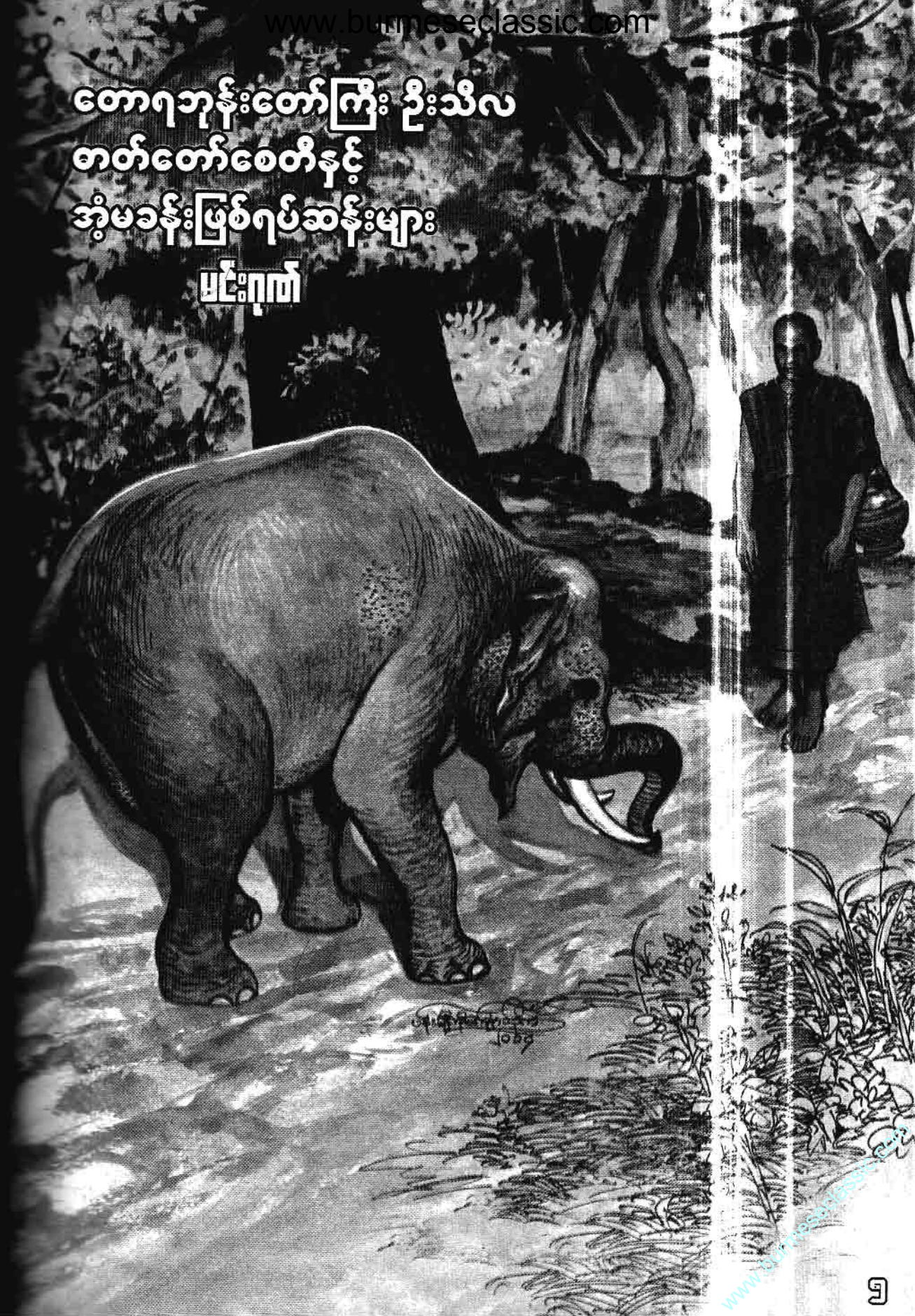
Current News

၇၃။	မြန်မာအမျိုးသားတို့ ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာ ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းတော်ကြီးအကြောင်း..... တက္ကသိုလ်မျိုး
-----	--

နာယက	ဆစ်ဖြူကျွန်းစေတီ မင်းဂုဏ်
ခေတ်ဓလေ့	ဦးစိုးဂိုဏ် ဒေါ်ခင်ဖြူမီး
စီစဉ်သူ	ဉာဏ်ပွင့် (စက်မှု)
တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ	မောင်သာယာ
အယ်ဒီတာအဖွဲ့	မောင်မောင်မြတ်၊ ခင်စိန်စိန်
မောင်မောင်မြတ်၊ ခင်စိန်စိန်	ဗဟိုအဖွဲ့
ဗဟိုအဖွဲ့	ကျော်မင်းမောင်
ကျော်မင်းမောင်	ကွန်ပျူတာ
ကွန်ပျူတာ	လပြည့်ဝန်းအဖွဲ့
လပြည့်ဝန်းအဖွဲ့	ဝန်းစွယ်ညောင်မွှား
ဝန်းစွယ်ညောင်မွှား	ဆန်းလွန်း၊ အောင်စိန် တောင်ပုစိုးမြင့်စေး၊ တင်အောင် စိုးအောင်၊ အေ့မြင့်
ဆန်းလွန်း၊ အောင်စိန် တောင်ပုစိုးမြင့်စေး၊ တင်အောင် စိုးအောင်၊ အေ့မြင့်	အတွင်းဝေဇာန် ကိုဦး
အတွင်းဝေဇာန် ကိုဦး	ဗဟိုအဖွဲ့နှင့်အတွင်းဝေဇာန် မာကျွန်းမြေအောင်ဆက် အမှတ်(၄၉)၊ ရေစေ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ကုန်မြို့
ဗဟိုအဖွဲ့နှင့်အတွင်းဝေဇာန် မာကျွန်းမြေအောင်ဆက် အမှတ်(၄၉)၊ ရေစေ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ကုန်မြို့	ထုတ်ဝေသူ
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်ခင်ဖြူမီး (မှတ်ပုံတင်အမှတ်-၁၄၃၄၅) အမှတ်-၄၄၊ ၅၅-လမ်း၊ ကို ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ကုန်မြို့
ဒေါ်ခင်ဖြူမီး (မှတ်ပုံတင်အမှတ်-၁၄၃၄၅) အမှတ်-၄၄၊ ၅၅-လမ်း၊ ကို ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ကုန်မြို့	မူပိုင်ခွင့်နှင့်ဖြန့်ဖြူးခြင်း
မူပိုင်ခွင့်နှင့်ဖြန့်ဖြူးခြင်း	တိုက်အမှတ် (၂၂၄)၊ နန်း ၀၈ (ပထမ) (၁၇ x ၀၈ လမ်း)၊ မဟာဝေဇာန် လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့
တိုက်အမှတ် (၂၂၄)၊ နန်း ၀၈ (ပထမ) (၁၇ x ၀၈ လမ်း)၊ မဟာဝေဇာန် လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့	ဖုန်း - ၀၉ ၃၂၃၇
ဖုန်း - ၀၉ ၃၂၃၇	ကြေးငွေနှင့်ဖြန့်ဖြူးရေး
ကြေးငွေနှင့်ဖြန့်ဖြူးရေး	နန္ဒာအောင် (၀၉-၄-၀၆၀၇၄)
နန္ဒာအောင် (၀၉-၄-၀၆၀၇၄)	ဝေငွေဓလေ့
ဝေငွေဓလေ့	အောင်ဝင်းသန့်၊ အောင်
အောင်ဝင်းသန့်၊ အောင်	မန္တလေး
မန္တလေး	ထွန်းဦးစာပေ
ထွန်းဦးစာပေ	စတင်ချုပ်
စတင်ချုပ်	ဘုခင်
ဘုခင်	၂၃၀ ကျပ် ၁၀၀၀

တောရဘုန်းတော်ကြီး ဦးသိလ
ဓာတ်တော်ဝေတီနှင့်
အံ့မခန်းဖြစ်ရပ်ဆန်းများ
မင်းဂုဏ်

မြန်မာ့အလင်း
1988

(ယခင်လမ္မာဆက်)

ဆင်ဆိုးကြီးသည် ဘုန်းတော်ကြီး ရှိရာသို့ ပြေးလာခဲ့ပြီး အနီးသို့ ရောက်သည်တွင် ပုဆစ်ဖူးတုပ်ကာ ဝပ်၍နေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် မတုန်မလှုပ် ရပ်မြဲရပ်နေတော်မူသည်။ အတန်ငယ်ကြာသောအခါ ဆင်ဆိုးကြီးသည် မျက်ရည်ဖြိုင့်ဖြိုင့် ယိုစီးလျက် တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်ကာ ထွက်ခွာသွားခဲ့လေသည်။

စစ်တောင်း၊ ကျိုက်ထီးရိုးလမ်းမိုးပေါရွာ တောရ၌ ဘုန်းတော်ကြီး သီတင်းသုံးပြီး ရွှေကျင်မြို့ အရှေ့ဘက်သို့ သုံးရက်မျှသွားရသည့် သက်ငယ်တောင်သို့ ကြွတော်မူစဉ် ပဲခူး ပန်းလှိုင်ရပ်မှ ဆရာဖိုးကလေးက သပိတ်လွယ်လျက် နောက်တော်မှ ပါသွားသည်။

ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားဖူးပြီး ပြန်လာကြသူများနှင့် အနီးအနားရှိ ရွာသားများက "ဤခရီးကြား၌ ကြော့မျှ၊ ခေါ်ဆင်ကြီးတစ်ကောင် လွတ်နေပြီ၊ လူမြင်တိုင်း လိုက်သတ်နေပါသည်။ မကြာမီလေးတင်ပင် ရှမ်းကြီးလေးယောက် အသတ်ခံရပြီး သရဲဖြစ်ကာ ထိုဆင်ကို စီးနေပါသည်။ ထိုလမ်းဖြင့် ကြွတော်မူရန် မသင့်ပါ" ဟု လျှောက်ထားကြသည်။ ပန်ချာပီသုံးယောက်နှင့် ဗိုလ်တစ်ယောက်တို့ကလည်း သေနတ်ကိုယ်စီကိုင်လျက် ဘုန်းတော်ကြီးအား မကြွရန် တားကြလေသည်။

သို့ရာတွင် ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ကြွမြဲပင်ကြွတော်မူရာ လမ်းခရီးအကြား၌ ဆင်ကြော့မျှနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့လေတော့သည်။ ဆရာဖိုးကလေးက ဘုန်းတော်ကြီး၏ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတို့ကို ယုံကြည်ပြီးဖြစ်၍ များစွာကြောက်လန့်ခြင်း မရှိ၊ တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာသည်တွင် ဆင်ကြော့မျှသည် ဦးခေါင်းနှိမ်

လျက် ချဉ်းကပ်လာခဲ့ပြီး အနီးသို့ရောက်သောအခါ ဦးခေါင်း မြေစိုက်လျက် အော်ဟစ်နေလေသည်။

ထိုအခါ ခမောက်နီနီဆောင်းလျက် ဆင်ဦးကင်းပေါ်မှ လှုပ်သဏ္ဍာန်လေးယောက် (အချို့အဆို နှစ်ယောက်) ဆင်းပြေးသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရပြီး ကွယ်ပျောက်သွားကာ ဆင်ကြော့မျှလည်း လမ်းရှောင်၍ တောထဲသို့ ဝင်သွားသည်ဟု ဆိုသည်။

ကျောကခွတ်ရွာတောရ၌ ဘုန်းတော်ကြီး သီတင်းသုံးတော်မူနေစဉ် ကျိုက်ထို အရှေ့ဘက် ဘုရားကိုးဆူတောရတွင် ရဟန်းခံအလှူ ရှိသဖြင့် လာပင့်ကြရာ တစ်ပါးတည်း ကြွသွားတော်မူခဲ့သည်။

ခရီးအကြား ဇရပ်တစ်ခုတွင် လှည်းပိုင်းချကာနားနေကြသူများအနက်မှ ကျိုက်ထိုသို့သွားမည့်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ဘုန်းတော်ကြီး၏ သပိတ်ကို လွယ်ယူကာ အတူတကွ လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။ ညဉ့်အခါ လသာသာတွင် တောဆင်ဖျပ်ကြီး ဆင်းလာသည်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်ရသဖြင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်က . . .

"အရှင်ဘုရား နောက်ပြန်ဆုတ်တော်မူပါ" ဟု အကြိမ်ကြိမ် လျှောက်ထားလေသည်။

သို့ရာတွင် ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ကြွမြဲတိုင်းသာ ကြွနေရာ ထိုသူက ကြောက်ရွံ့လှသဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးထံ သပိတ်ကို ပြန်လည်အပ်နှံကာ ချက်ချင်းပင် ပြန်ပြေးလေတော့သည်။

လှည်းပိုင်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အဖော်များအား တောဆင်ဖျပ်နှင့်တွေ့၍ ပြန်ပြေးလာရကြောင်း၊ ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ပြန်လှည့်ရန်လျှောက်ထားသည်ကို လက်ခံတော်မမူဘဲ ဆင်ဖျပ်ကြား ဝင်သွားသဖြင့် အစအနပင် ကျန်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း အထိတ်တလန့် ပြောပြခဲ့သည်။

ထိုအခါ ဘုန်းတော်ကြီး၏ အကြောင်းကို ကြားဖူး သိဖူးထားသူ

အချို့က ထိုဘုန်းတော်ကြီးမှာ ခင်မနင်းကျားမကိုက်သည် ဟောရဘုန်းတော်ကြီး ဦးသီလပင်ဖြ မည်ဟု ပြောဆိုကြလေသည်။

ထိုအခါက ပြန်ပြေးလာသော ဝါယကာမှာ ကြံ့ခွာ နောင်တရပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် တောင်းပန်ခမ်းကာ ကျိုက်ထိုဘုရားသို့ ဆူးတောင်သို့ လိုက်သွား၍ ဘုန်းတော်ကြီးအား . . .

"တပည့်တော် မသိ မလိမ္မာခြင်းကြောင့် အရှင်မြတ်အား မနောက်၊ ဝစီကံဖြင့် ပြစ်မှားမိသည်ကို သည်းခံ ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ" ဟု ကန်ဟောဝန်ချတောင်းပန်ခဲ့သည်။

ကျိုက်ထို ရှေ့တောဂိုဏ်း ဝါယကာများက ကျိုက်ထိုတွင် ဘုန်းတော်ကြီး သီတင်းသုံးနေရန် ပင့်လိုကြသည်။ မိမိတို့ပင့်လျှင် ပြန်ရောက်မည် မထင်သဖြင့် လူမျိုးကွဲ ဝတ်ယောင်မှူး တရုတ်လူမျိုး ကိုထွားကိုး ဆလွတ်၍ အပင့်ခိုင်းကြသည်။ ကိုထွားသည့် တီလျားကျွန်းသို့ လိုက်သွားပြီး ဘုန်းတော်ကြီးအား . . .

"တပည့်တော်သည် မကောင်းမှုဖြင့် အသက်မွေးသည်မှာ ကြာပါပြီ၊ ဤအလုပ်ကို စွန့်ပါကောင်း၊ သနားသောအားဖြင့် ချီးမြှောက်ရန် ကျိုက်ထိုသို့ကြွ၍ သီတင်းသုံးတော်မူပါ ဘုရား" ဟု လျှောက်တင်လေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကိုထွားကိုတိန်၊ အရက် ခေအာ မူးယစ်ဆေးဝါး ဟူသမျှ မူးယစ်ဆေးဝါးစားခြင်း၊ ရောင်းဝယ်ခြင်းတို့မှ ရှောင်ကြဉ်ရမည်ဟု ပဋိညာဉ်တောင်းယူ အလျှောက်တော်မူသည်။ ကိုထွားက ပဋိညာဉ်ပေးသဖြင့် ကျိုက်ထိုသို့ကြွ၍ ဆိပ်ဖူးတောင်တောရ၌ သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့သည်။

တရုတ်လူမျိုး ကိုထွားသည် ပဋိညာဉ်အတိုင်း မကောင်းမှုရှောင်ကြဉ်၍ ဘုန်းတော်ကြီးကို အထူးအားထားကိုးကွယ်သည်။ သမ္မာအာဇီဖြစ်သော ရောင်းဝယ်မှုကိုသာ ပြုကာ စည်းစိမ်ဥစ္စာများစွာ တိုးတက်လာသည်။

ထိုကားက ဇနီးဖြစ်သူ မဖော့အား . . . "ဘုန်းတော်ကြီးကို ကိုးကွယ်လို့ ဒိဋ္ဌဓမ္မ အကျိုးရနေတာ၊ ဒုစရိုက်ကင်းပြီး စီးပွားလဲတက်လာတာ၊ လှူဒါန်းရာမှာ မနုမ္မာနဲ့ ဝမ်းသာပါ" ဟု ပြောဆိုပြီးနောက် ဆိတ်ဖူးတောင်၌ စကြိုကျောင်းကြီးတစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့သည်။ အခြားတရုတ်များကလည်း သိမ်၊ ဇရပ်၊ ဘုရား၊ ကျောင်းစသည်များ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းလာကြသည်။

ကျိုက်ထိုမြို့ ဆိတ်ဖူးတောင်၌ ဘုန်းတော်ကြီး သီတင်းသုံးတော်မူနေစဉ် တစ်နေ့တွင် ကျိုက်ထိုမြို့တွင်းရှိ မယ်ဇယ်ကျောင်းသို့ ကြွသွားတော်မူခဲ့ပြီး ကျောင်းမှအပြန်တွင် မယ်ဇယ်ဆရာတော်လည်း အတူလိုက်ပါ ပို့ဆောင်တော်မူလာသည်။

ထိုသို့ ပို့ဆောင်ရာတွင် မရှောင်သာ မတိမ်းသာသော အုတ်တံတားလမ်းကျဉ်းနေရာတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ နွားသိုးကြီးတစ်ကောင်မှာ တဏှန်အသံပြုလျက် ထိုလမ်းကျဉ်းအတွင်းသို့ ပြေးဝင်လာလေသည်။

မယ်ဇယ်ဆရာတော်မှာ ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် များစွာစိုးရိမ်ပူပန်လျက် ချီသော်လည်း ဘုန်းတော်ကြီးမှာမူ ဣန္ဒြေမပျက် ကြွမြတိုင်းသာ ကြွတော်မူလေသည်။ နွားသိုးကြီးသည် ဘုန်းတော်ကြီးအနီးသို့ ရောက်သည်တွင် အလိုအလျောက်ပင် နောက်သို့ဆုတ်၍ ရောင်တိမ်းသွားသည်ကို မြင်ရသောအခါမှ မယ်ဇယ်ဆရာတော်မှာ ဝမ်းသာအံ့ဩမဆုံး ဖြစ်ရသည်ဟု ဆိုသည်။

တရုတ်ကိုကွားသည် ဘုန်းတော်ကြီးကို အလွန် ကြည်ညိုသည်ဖြစ်ရာ ဤကျောင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီး အခြားသို့ ပြန်ကြွလျှင် ဝက်ပြန်သတ်မည်ဟု ဆိုသဖြင့် ကိုကွားလှူဒါန်းသည့်ကျောင်းတွင် ငါးဝါတိုင်တိုင် သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့သည်။ နွေအခါ အခြားသို့ ခေတ္တကြွလျှင်လည်း ဝါပြန်ဆိုတော်မူခဲ့သည်။

ကျိုက်ပတိုင်ကုန်းတန်းဂူကုန်း၌ ဘုန်းတော်ကြီး သီတင်းသုံးနေစဉ် တစ်နေ့တွင် လုံးပတ် သုံးထွာခန့်၊ အရှည်တစ်ဆယ့်ငါးတောင်ခန့်ရှိ ငန်းမြွေတစ်ကောင် ဂူတွင်းဝင်လာပြီး ငြိမ်သက်စွာနေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးက "အနှောင့်အယှက် မပြုကောင်း" ဟု မိန့်တော်မူလိုက်သည်တွင် ထိုမြွေကြီး ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်။

ကျိုက်ထိုနယ် ကျိုက္ကသာရွာ ကော့စံတောရ၌ ခေတ္တသီတင်းသုံးတော်မူစဉ်ကလည်း ဇရပ်မီးဖိုသို့ တစ်ဆယ့်နှစ်တောင်ခန့်ရှိ မြွေကြီးတစ်ကောင် တက်လာသည်တွင် လူအများ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ထိုအခါ ဘုန်းတော်ကြီး ကြွလာပြီး . . .

"ဤနေရာသည် သူတော်ကောင်းများ ကုသိုလ်လူ အားထုတ်ရာဖြစ်သည်။ အနှောင့်အယှက် မပြုသင့်" ဟု မိန့်တော်မူရာ မြွေကြီးသည် ချက်ချင်းပင် ဇရပ်အနောက်ဘက်သို့ ဆင်းသွားတော့သည်။

ရွှေကျင်နိဗ္ဗာန် တောရကျောင်းများတွင် မှက်၊ ခြင်၊ ဖြတ်များ ပေါများလှသည်။ ထိုကျောင်းများတွင် နေထိုင်ကြသူများအား မခံမရပ်နိုင်အောင်ပင် ကိုက်ခဲကြသည်။ ထိုတောရကျောင်းများ၌ ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလ သီတင်းသုံးတော်မူရာတွင်မှ မှက်၊ ခြင်၊ ဖြတ်တို့ မကိုက်ဟုဆိုသည်။ အချို့ကမူ ကိုက်သည့်တိုင်အောင် ဘုန်းတော်ကြီး၏ အဓိဋ္ဌာန် သမာဓိ ခိုင်မြဲခြင်းကြောင့် မကိုက်သကဲ့သို့ ထင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

ထိုစဉ်က ဘုန်းတော်ကြီးသီတင်းသုံးတော်မူခဲ့သည့် နေရာများမှာ ဆင်ရုံတောရသီရိကျောင်း၊ ရွှေတောင်ဦးဘုရားတောင်စောင်းဂူ၊ ကျောက်လုံးကြီးရွာကန်ဘေးခရိုင် မဟာသောင်ချောင်းတောင်ဘက် ဆိတ်ကလေးတောရကြီးတို့ ဖြစ်သည်။ မြန်မာဘုရင်များလက်ထက်၌ ဆင်တော်များထားသောရုံကို

အစွဲပြု၍ ဆင်ရုံဟု ခေါ်သည်။ သာသနာပါလ ဆင်ရုံတောရ ဟုလည်းခေါ်သည်။ ကျောင်းဝိုင်းကြီးဟူ၍လည်းခေါ်သည်။ ရွှေတောင်ဦး တောင်စောင်းဂူကား ယခုအခါ ရွှေဂူကျောင်းတိုက်အတွင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။

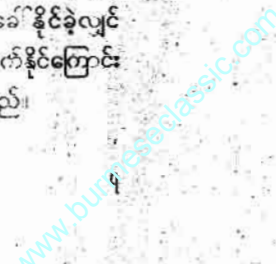
ဖျာပုံမြို့ရှိ ပြေကွတ်တစ်ကွက်တွင် ကျောင်းတည်၍ သိမ်သမုတ်ရန် သံဃာတော်များက အလိုရှိနေကြသည်။ ထိုမြေကွက်ပိုင်ရှင်မှာ သံဃာတော်များအား ကြည်ညိုသော်လည်း ဒါယကာချင်းမသင့်မြတ်သဖြင့် အရောင်းအဝယ်မဖြစ်ဘဲ အခက်တွေ့နေကြသည်။

ထိုနေရာသို့ ဘုန်းတော်ကြီး ကြွလာတော်မူသည်တွင် ငိုခြေပိုင်ရှင်သည် အလိုအလျောက်ပင် ရောက်ရှိလာကာ ယင်းမြေကွက်ကို လှူခဲ့သည်။ ထိုမြေကွက်သည် တောင်တန်းနှင့် နီးသဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်၊ ခါချွတ်၊ ကရင်နီဒကာင်များ လွန်စွာပေါကာ နေထိုင်သူ များအား ကိုက်ခဲနိုင်စွမ်းလျက် ရှိသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ထိုမြေကွက်တွင် သိမ်သမုတ် ဦး ထိုနေရာတွင် သီတင်းသုံးတော်မူနေသောအခါ မည်သူ့ကိုမျှ ကိုက်ခဲခြင်းမရှိဘဲ သည့်အပြင် ယင်း ပုဂ္ဂိုလ်၊ ခါချွတ်၊ ကရင်နီကောင်တို့သည် အလိုအလျောက် ပျောက်ကွယ်ကုန်သည်ဟု ဆိုသည်။

ခြင်အပ်၊ မမြင်အင် နှစ်ရပ်များစွာ သတ္တဝါဟု ဆိုသည့် အတိုင်း စာရေးသူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သာမန်မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်သည့် သတ္တဝါများ ကျင်လည်ကျက်စားလျက် ကြသည်။ ထိုသတ္တဝါများက လူများ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် မကျွတ်မလွတ်ဘဲ ဝေမာနိကခေါ် နတ်၊ ပြိတ္တာ၊ တဗျေ သရ စသည်ဖြင့် ဖြစ်နေသူများပင်။

ယင်းတို့အား ရူပဗျူဟာ ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုကာ အလှူပေးဝေသဖြင့် ယင်းတို့က သာဓု ခေါ်နိုင်ခဲ့လျှင် ကောင်းရာသူဂတိသို့ရောက်နိုင်ကြောင်း လေ့လာမှတ်သားခဲ့ဖူးသည်။

ဤကိုယ်တွေ့
ဖြစ်ရပ်နှစ်ခုဖြင့်ပင်
ဘုန်းတော်ကြီးသည်
ပရစ်တိတိဓာနအဘိညာဉ်
ကေနိရုဒ္ဓိသုဗြင်္ဂေဝင်း
ထိုရဟန်း
အခိုင်အမာ
ယုံကြည်သွားတော့သည်။

ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်က အရှင်အနုရုဒ္ဓိမထေရ်မြတ်သည် ဘုရားဟော ဒေသနာတော်များကို ဌာန်ကရိုဏ်းကျနစွာ အသံထွက်၍ ရွတ်ပွားတော်မူနေရာ အစာရှာထွက်လာသည်နတ်ပြိတ္တာမတစ်ဦး ထိုဘုရားသံများ နာကြားရသဖြင့် သောတာပန် တည်ခဲ့ဖူးသည်ဟု ဆိုသည်။

တစ်ခါက ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကမ်းမြင့်ရွာတောရတွင်သီတင်းသုံးတော်မူနေစဉ် ညဉ့်အခါများ၌ တစ္ဆေ မြေဖုတ်၊ ပြိတ္တာ၊ သရဲများ သားငယ် သမီးငယ်များကို ရင်ဝယ်ပိုက်လျက် ဘုန်းတော်ကြီးထံ အဖူးအမြော် ရောက်လာကြသည်ကို မကြာခဏ တွေ့ရှိကြသည်ဟု ကမ်းမြင့်ရွာသားများ ပြောဆိုလျက်ရှိကြသည်။

ကျွန်ုပ်ထိုနယ်တွင် မောင်းတောင်သည် အလွန်တောကြမ်းသည်ဟု ရှေးအခါက နာမည်ကြီးသည်။ မကြာမကြာ မောင်းတီးသံကြားရသဖြင့် မောင်းတီးတောင် ဟူ၍လည်း ခေါ်ကြသည်။ ကျွတ်၊ မြေဖုတ်၊ ဥစ္စာစောင့်တို့၏ နေရာဖြစ်သည်ဟု ဆိုကာ မည်သူမျှ မနေဝံ့၊ မသွားဝံ့ကြပေ။

ဘုန်းတော်ကြီးသည်ကား ထိုနေရာသည် ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းသည်ဟု ဆိုကာ တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးတော်မူသည်။ ရံခါ ရသေ့ရဟန်း အဖော်ရှိ

သည်။ မည်သည့်ဘေးရန် အန္တရာယ် အနှောင့်အယှက်မှမရှိဘဲ ချမ်းသာစွာ သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့ရသည်။

ထိုတောင်သည် နာမည်ကြီးသည်ဟုဆိုကာ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးနှင့် ဖိုးသူတော်တစ်ယောက်တို့ သွားရောက်ကြကာ ညဉ့်အခါတွင် လောကီ ဂန္ဓိရနည်းများအရ စည်းဝိုင်းချ၍ တရားအား ထုတ်ခဲ့ကြရာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အဆင်း အသံတို့ကို တစ်ညလုံး တွေ့ကြုံကြရသည်။ ရံဖန်ရံခါ အနားတွင်ကပ်၍ သစ်ပင်ကြီးများ လဲကျသံကြားကြရပြီး ရံခါ ရဲရဲနီနီသည့် အလုံးကြီးများ လိမ့်လာကာ စည်းဝိုင်းအပြင်နားတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို ကြုံတွေ့ကြရသည်။

သို့ရာတွင် ထိုဘုန်းကြီးနှင့် ဖိုးသူတော်တို့မှာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်း အလျှင်းမရှိဘဲ နေခဲ့ကြသည်။ နံနက်လင်းခါနီး လေးချက်တီးလောက်တွင် ကရင် ကွမ်းထမ်းသမားတစ်ယောက် တောင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်လာပြီး . . . “အရှင်ဘုရား ကွမ်းလျှံပါရစေ၊ အလျှံခံတော်မူပါ” ဟုလျှောက်တင်လာသည်။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်လည်း အရုဏ်တက်ပြီးချိန်ဖြစ်၍ ကွမ်းအလျှံခံရန် အမှတ်တမဲ့ဖြင့် စည်းဝိုင်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်သည်။ ဤသို့ ထွက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖိုးသူတော်သည် ကွမ်းထမ်းသမား၏ ထုထောင်းခြင်းကို မရှုမလှခံရကာ ထိုနေရာတွင်ပင် လဲကျသွားတော့သည်။

ဘုန်းကြီးလည်း မိမိ၏တပည့်ထုထောင်းခံရသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် သတိလက်လွတ်ဖြစ်ကာ စည်းဝိုင်းအပြင်သို့ ထွက်မိလိုက်သည်တွင် ရှောင်တိမ်းချိန် မရလိုက်ဘဲ အထောင်းခံလိုက်ရသဖြင့် ကျောင်းသို့ပြန်ကာ အတန်ကြာ ဆေးကုသရသည်ဟု ဆိုသည်။

ဤကား ရတနာမြတ်သုံးပါးကို အားထားယုံကြည်ပြီး သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ သိက္ခာသုံးရပ် အကျင့်မြတ်ဖြင့်

ပြည့်စသော ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလနှင့် လောကီဂန္ဓာရီ အာတင်ပညာကို အားကိုးသည့် ဂန္ဓာရီဘုန်းကြီးတို့၏ အကျိုးပေး ကွာခြားမှုပင်လည်း။

ရေးလက်နှင့် ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလ၏ အံ့မခန်းဖြစ်ရပ်ဆန်းများကို ဆက်လက်ရေးသား ဖော်ပြရလျှင် . . .

တစ်နေ့တွင် စစ်ကိုင်းဦးစံရာသည် ဘုန်းတော်ကြီးကို လှေကြီးတစ်စင်းဖြင့် မော်လမြိုင်မှ မုဒုံသို့ ပင့်လာသည်။ လှေကြီးသည် ကျိုက္ခမိဖုလှည့်၍ တူးမြောင်းမှဝင်သည်။ လှေဆိပ်နှင့် တဲကျောင်းသည် တစ်မိုင်ကျော်ခန့် ဝေးသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး ကြွလာတော်မူမည်ကို သတင်းရရှိထားသဖြင့် ဤမျှ ရှည်လျားသည့် လမ်းတစ်လျှောက်၌ ဒေသခံ မွန်၊ မြန်မာ၊ တရုတ်၊ ကုလားများက သင်ဖြူ၊ ခက်ဇော၊ ကတ္တီပါ၊ ပဝါ စသည်များ အသပ်ထပ်ဖြန့်ခင်းထားကြသည်။ အချို့ဆိုင်ရှင်များသည် မိမိတို့ရောင်းမည့် ဘုဒ္ဓအုပ်တို့ကိုပင် တစ်အုပ်လုံး ဖြန့်ခင်းထားကြကာ ဖူးမြော်ရန် လားရက်ကြသူများမှာ လမ်းဘေးဝဲယာ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်းကားလျက်ရှိသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ထိုခင်းထားသော အခင်းတို့ကို မနင်းဘဲ ရပ်တန့်နေတော်မူသဖြင့် “ကြွတော်မူပါ၊ ကြွတော်မူပါ” ဟု အကြိမ်ကြိမ်လျှောက်ထားသော်လည်း ခပ်ခြံသာ ရပ်တော်မူနေသည်။ ထိုအခါ ဘဟုတရရှိသော ကျောင်းအမကြီးတစ်ယောက်က လက်အုပ်ချီပြီး “နိဗ္ဗာန်အင်္ဂုလီ အလို့ငှာ နင်းကြွတော်မူပါ ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသည်တွင်မှ နင်းကြွတော်မူလေသည်။

ထိုလမ်းခရီးအကြား၌ အရိပ်ကောင်းသော ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိသည်။ ထိုညောင်ပင်ကြီးကို ဘုန်းတော်ကြီး လွန်သွားသောအခါ နောက်ပိုင်း၌ ဆူညံသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်ကို ကြားလိုက်ကြရသည်။

ညောင်ပင်စောင့် ရုက္ခစိုးက တစ်
ဦးတစ်ယောက်ကို ဝင်ပူးပြီး . . .

“နင်တို့ မုဒုံသူ မုဒုံသားတွေ
အင်မတန် မိုက်သတဲ့ ငါ့ကိုတောင် ဘာ
မှ မပြောကြဘူး။ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ပါး
ငါ့ညောင်ပင်အောက်ကနေ ကြွသွား
တာ ငါမသိလိုက်လို့ အခုတောင် တစ်
ကိုယ်လုံး ပူလောင်နေတုန်းရှိသေးတယ်။
ငါမကျေနပ်ဘူး။ သိစေမယ့်” ဟု ကြိမ်း
မောင်း ဆူပူနေခြင်းပင်။

ထိုအခါ လူအများက . . .

“ယခုပြုကြတဲ့ ကုသိုလ်ကို ဝမ်း
မြောက်ပါ။ သာဓုခေါ်ပါ အရှင်ကြီး” ဟု
ပြောဆိုကြသည်တွင်မှ သာဓု တစ်ကြိမ်
ခေါ်ပြီး ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

တစ်နေ့သောအခါ ဘုန်းတော်
ကြီးသည် ပဲခူးနယ်ရှိ ကွင်းရွာတစ်ရွာသို့
ကြွမြန်းတော်မူလာသည်။ ဇာန်ခူး၊
ကဆုန် ဆွေဆွေခုန်ဟူ၍ပင် ဆိုစမှတ်
ပြုသည့် နွေခေါင်ခေါင် နေပူကျတဲ့ နေ့
ခင်းအချိန် ကြွတော်မူခြင်းဖြစ်၍ ရွာခံ
များက ကွင်းပြင်တွင် ဝါးလုံးလေးတိုင်
စိုက်ကာ ပိတ်မိုး တဲကျောင်း ချက်ချင်း
ပြုလုပ် လှူဒါန်းခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက် အုတ်အော်သောင်း
တင်းဖြစ်ကာ လူအများ ရောက်ရှိလာ
ကြပြီး ဖူးမြော်ကြ၊ တရားနာ သီလယူကြ
သည်။ ထိုအခိုက် ရုတ်တရက် မိုးအုံ့လာ
ကာ မိုးသားများ အုံ့ဆိုင်းမိုင်းညိုလာ
ပြီး အပူရှိန်မှာလည်း သိသိသာသာ
လျော့နည်းအေးချမ်းသွားသဖြင့် လူများ
တအံ့တဩ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

ထိုကဲ့သို့ လူအများ တစ်သုတ်ပြီး
တစ်သုတ် ဝိုင်းအံ့ကန်တော့နေကြစဉ်
လယ်ကွင်းထဲရှိ ငါးခူး၊ ငါးကျည်း၊ ငါး
ပြေမများ အတင်းတက်လာကြပြီး လူ
ကြားမှ တိုးဝှေ့ကာ ဘုန်းတော်ကြီးရှေ့
တွင် ရပ်နား ငြိမ်သက်နေကြသည်ကို
တွေ့ရပြန်သဖြင့် တအံ့တဩ ဖြစ်ကြရ
မြန်သည်။ ထိုငါးများကို လူများက တစ်
ကောင်စီ ကောက်ယူကြပြီး ရေရှိရာသို့
သွားရောက်လွှတ်ခဲ့ကြရသည်။

ကျိုက်ထို ဆိတ်ဖူးတောင်တော
ရကျောင်း၌ ဘုန်းတော်ကြီး သီတင်းသုံး
တော်မူနေစဉ် ကျောင်းအဝင်ဝ တံခါး
အနီးတွင် ပျားများ လာရောက်၍ အုံဖွဲ့
နေကြသည်။ တစ်နေ့တွင် ဒါယကာ၊
ဒါယိကာမများ ဘုန်းတော်ကြီးအား လာ
ရောက်ဖူးမြော်ကြစဉ် ပျားများ တံခါးဝ
၌ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖျံဝဲနေကြသဖြင့်
ကျောင်းတွင်းသို့ မဝင်ရဲဘဲ ရှိနေကြ
သည်။ ထိုအခါ ဘုန်းတော်ကြီးက . . .

“အဖူးအမြော် လာသူတို့ကို
အသင်တို့က မနှောင့်ယှက်ကြနှင့်မတား
မြစ်ကြနှင့် မပြုကောင်းဘူး” ဟု မိန့်တော်
မူရာ ပျားများ ချက်ချင်းပင် ပျားအုံထဲ
ဝင်သွားကြပြီး ငြိမ်သက်နေကြလေ
သည်။

ကျိုက်ဒေးယုံတောတွင် ဘုန်း
တော်ကြီး သီတင်းသုံးတော်မူနေစဉ်
တစ်နေ့တွင် ဘုန်းတော်ကြီးသည် ထူ
ထပ်သော တောချုံပိတ်ပေါင်းအတွင်း
ဝယ် ငြိမ်သက်စွာ သီတင်းသုံးတော်မူ
နေသည်။ ထိုစဉ် ရွှေလှေရွာသားမုဆိုး
ကြီး ဦးကော်က သမင်၊ ဒရယ်ဖြစ်သည်
ဟု ထင်မှတ်ပြီး သေနတ်ဖြင့် ချိန်၍ပစ်
သည်။ မီးမထွက်သဖြင့် သုံးကြိမ်တိုင်
ဆင့်ကာ ပစ်သည်။ ဤတွင်လည်း မီး
မထွက်သဖြင့် ကောင်းကင်သို့ထောင်၍
ပစ်ကြည့်ရာ မီးထွက်ပြီး သေနတ်သံမှာ
မြည်ဟိန်းသွားသည်။

ထိုကဲ့သို့ သေနတ်သံ မြည်ဟိန်း
သွားသည်တိုင် သားကောင်မှာ ငြိမ်
သက်မြဲ ငြိမ်သက်နေသဖြင့် ချုံအနီးသို့
သွားရောက် အနီးကပ် ကြည့်ရှုရာ
ဘုန်းတော်ကြီးကို တွေ့ရှိရသဖြင့် ခြေ
တော်အစုံကို ဖက်ပြီး . . .

“တပည့်တော်၏ အပြစ်များကို
သည်းခံတော်မူပါ” ဟု ဓာန်တန်ယင်ယင်
ဖြင့် တောင်းပန်ခဲ့သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက . . .

“ဒါယကာ၊ မိမိအပြစ်ကိုမြင်၍
တောင်းပန်တုနားခြင်းသည် ကောင်း
သည်။ နောင် ကြီးပွားကြောင်းတည်း။

ဘုန်းတော်ကြီးဦးဦးသီလ

ငါ သည်းခံ၏” ဟုမိန့်တော်မူလိုက်သည်။
ထိုစကားကို ကြားလိုက်သဖြင့်
ဦးကော်သည် လွန် ဘဝမ်းမြောက်ဝမ်း
သာဖြစ်ကာ . . .

“တပည့်တော်သည် ယနေ့မှစ၍
အသက်ထက်ဆုံး ဤစုစုရိုက်အကျင့်
ယုတ်မှ ရှောင်ကြဉ်ပါးတော့မည်” ဟု ဝန်ခံ
ကာ အိမ်ပြန်သွား သည်။ မကြာမီ
ဦးကော်သည် ရသေ့ဝတ်၍ ဆယ်ပါး
သီလ စောင့်ထိန်းခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဘုန်းတော်ကြီးကဲ့သို့
ပင် ကျင့်ကြံပါတော့မည် ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြု
ကာ ရဟန်းဝတ်ပြီး စကသနိတ် ပတ္တ
ပိုက် ပုံသကူစူတင်သော လျှော် တော
ကျောင်း၌ နေလေသည်။ သက္ကရာဇ်
၁၂၆၃ ခုနှစ်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးဦးကော်
ဟူ၍ ထင်ရှားကျော်ကြားလျက် တိုက်
ကုလားတောင်ခြေ ကျောက်တစ်လုံး
တောရ၌ ဝါကပ်၍ နေတော်မူခဲ့သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် မိမိထံ
ရောက်လာကြသော ပျားတို့ကို လက်
ချည်း ပြန်ရသည် မရှိရလေအောင်
သင်္ကန်းစသည်ဖြင့် ချိုးမြှင့်တော်မူလေ
ရှိသည်။ အချို့ရဟန်းများသည် ပစ္စည်း
ငွေ၍ သွားသည်ဟုပင် ကဲ့ရဲ့ခံကြရသည်။
တစ်နေ့တွင် မဟာဝေဇာနီဆရာတော်
ဦးဂုဏသည် တပည့်ရဟန်းတစ်ပါးကို
အဖော်ခေါ်၍ ဘုန်းတော်ကြီးထံသို့

www.burmeseclassic.com

သွားခဲ့သည်။ တပည့်ရဟန်းက ပစ္စည်းပေးလျှင် ယူရမည်ကို ရှက်သဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးထံ တစ်ကြိမ်မျှ မသွားရောက်ခဲ့ဖူးချေ။

ထိုရဟန်းသည် နောက်မှလိုက်သွားစဉ် လမ်းခရီး၌ စိတ်အကြံဖြစ်သည်မှာ ဘုန်းတော်ကြီးထံရောက်၍ ပေးသော ပစ္စည်းကို မယူလျှင်လဲမကောင်း၊ ယူလျှင်လဲ ရှက်ဖွယ်ဖြစ်ချေ၏။ ဘာမှမပေးမူ ကောင်းလေစွ၊ ဘာမှမပေးပါစေနှင့်။ ဟူ၍ ဖြစ်ပေါ်ကာ တစ်လမ်းလုံးပင် ဆုတောင်း၍လာသည်။

ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ထိုဆရာတပည့်နှစ်ပါးကို ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့်စပ်လျဉ်း၍ များစွာဆုံးမတော်မူပြီးလျှင် ဘာကိုမျှမပေးဘဲ "ပြန်ကြတော့" ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုရဟန်းက ဘုန်းတော်ကြီးသည် သူတစ်ပါး စိတ်အကြံကို သိနိုင်သော ပရစိတ္တဝိဇ္ဇာမယ အဘိညာဉ်ရသူဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်သွားတော့သည်။

ထိုရဟန်းပင် ဝမ်းပတောသို့ ရောက်သွားခိုက်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကျိုက်ထိုမှ ဝမ်းပတောသို့ နောက်ပါသံယာတော်များဖြင့် ကြွရောက်တော်မူလာသည်။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ဘုန်းတော်ကြီး သူတစ်ပါးစိတ်အကြံကို သိသည်ဟု ယုံကြည်ထားသည့်အတိုင်း ဘုန်းတော်ကြီး အပန်းဖြေ ဝတ်ပြုရန် အတွက် အနားသို့သွားသည်။ ထိုသို့ သွားစဉ် 'မိမိအား အလွယ်တကူ ဝတ်ဖြည့်ခွင့် ပေးပါစေ၊ မိမိအား ဦးပဉ္စင်း ဘယ်ဒေသကလဲ၊ ဘယ်သူလဲ မမေးပါစေသတည်း' ဟု ဆုတောင်း၍ သွားသည်။ ထိုနောက် အသာအယာပင်ဝပ်၍ ခြေတော်ကို ဆုပ်နယ်ကာ ဝတ်ဖြည့်သည်။ နှစ်နာရီခန့် ကြာသောအခါ 'တော်လောက်ပြီ သွားတော့' ဟု တစ်ခွန်းတည်းသာ မိန့်တော်မူခဲ့သည်။

ဤကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ် နှစ်ခုဖြင့်ပင် ဘုန်းတော်ကြီးသည် ပရစိတ္တ

ဝိဇ္ဇာနန္ဒ အဘိညာဉ် ကေနိရရိသုဖြစ်ကြောင်း ထိုရဟန်း အခိုင်အမာယုံကြည်သွားတော့သည်။ ထိုရဟန်းသည်ကား နောင်အခါ မဟာစေတီဆရာတော်ဟု ထင်ရှားကျော်ကြားလာသော အရှင်ဂန္ဓမာ ပင်ဖြစ်သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလ ရောက်လေရာဌာနဝယ် လာဘ်စသည် ပေါများနေခြင်းမှာ ဒလန်ကြောင့်ဟု စိတ်စွဲလျက်ရှိသော ဆရာတော်တစ်ပါးသည် ပဲခူးကျောင်းတိုက်ကြီးတစ်ခု၌ သီတင်းသုံးလျက်ရှိသည်။ တစ်နေ့နံနက် ၃ နာရီခန့်တွင် ထိုကျောင်း၏ ကျောင်းတံခါးခေါက်သံ ကြားသဖြင့် ဖွင့်ကြည့်ရာ ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလ ကြွလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသဖြင့် ကျောင်းထဲသို့ပင်ကာ နေရာပေးပြီး ဝတ်ပြုလေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက ထိုကျောင်းဘုန်းကြီးအား မနားတမ်းပင် ဆက်ကာ ကိုယ်ကျင့်တရားများ ဟောပြောတော်မူသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး ဟောပြောမှုများကို နားထောင်ရင်းပင် ထိုကျောင်းဘုန်းကြီး၏ စိတ်တွင် 'ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဆွမ်းခံ၍သာ စားရသည်၊ ဒါယကာများအား အကြောင်းကြားရန်မှာလဲ အချိန်မရှိ နံနက်ဆွမ်းခံကြွလျှင် ကျောင်းသား ကပွဲယတို့ကို မုန့်သေတ္တာများ လောင်းလျှုခိုင်းရပေတော့မည်' ဟု အကြံဖြစ်လျက် ရှိနေလေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဘုန်းတော်ကြီး ဟောကြားနေသော တရားများကိုပင် မသိလိုက်ဘဲ ရှိလေသည်။

အရက်တက်ပြီး လင်းချိန် ရောက်သောအခါ ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလက 'အချိန်တော်လောက်ပြီ' ဟုဆိုကာ သပိတ်လွယ်လျက် ထတော်မူလေသည်။ ကျောင်းဘုန်းကြီးလည်း ထက်ကြပ်မကွာလိုက်သွားပြီး တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သောအခါ လူပေါင်းများစွာ ဆွမ်းလောင်းရန် စောင့်နေကြသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် လွန်စွာ အံ့ဩသွားပါတော့သည်။

ထိုလူအုပ်ကြားတွင် ထင်ရှားသော ကျောင်းပါယကာ ဦးချိန်လည်း ရောက်နေသည်ကို ကျောင်းဘုန်းကြီး မြင်သဖြင့် ပို၍ပင် အံ့ဩသွားသည်။ ဆွမ်းလောင်းကြီး နောက် ဦးချိန်ကို မေးကြည့်ရာ ဦးချိန်က . . .

"ရဟန္တာဘဝပါး ကြွလာသည်၊ ဆွမ်းသွားလောင်းချေ" ဟု အိပ်မက်မက်သဖြင့် အိပ်မက် မှန်မှန် မှားမှား ဆွမ်းလောင်းခြင်းကား မမှားဟု သဘောထားကာ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုမှပင် ဘုန်းတော်ကြီး ရောက်နေသည်ကို သိခြင်းဖြစ်ကြောင်း လျှောက်တင်လေသည်။

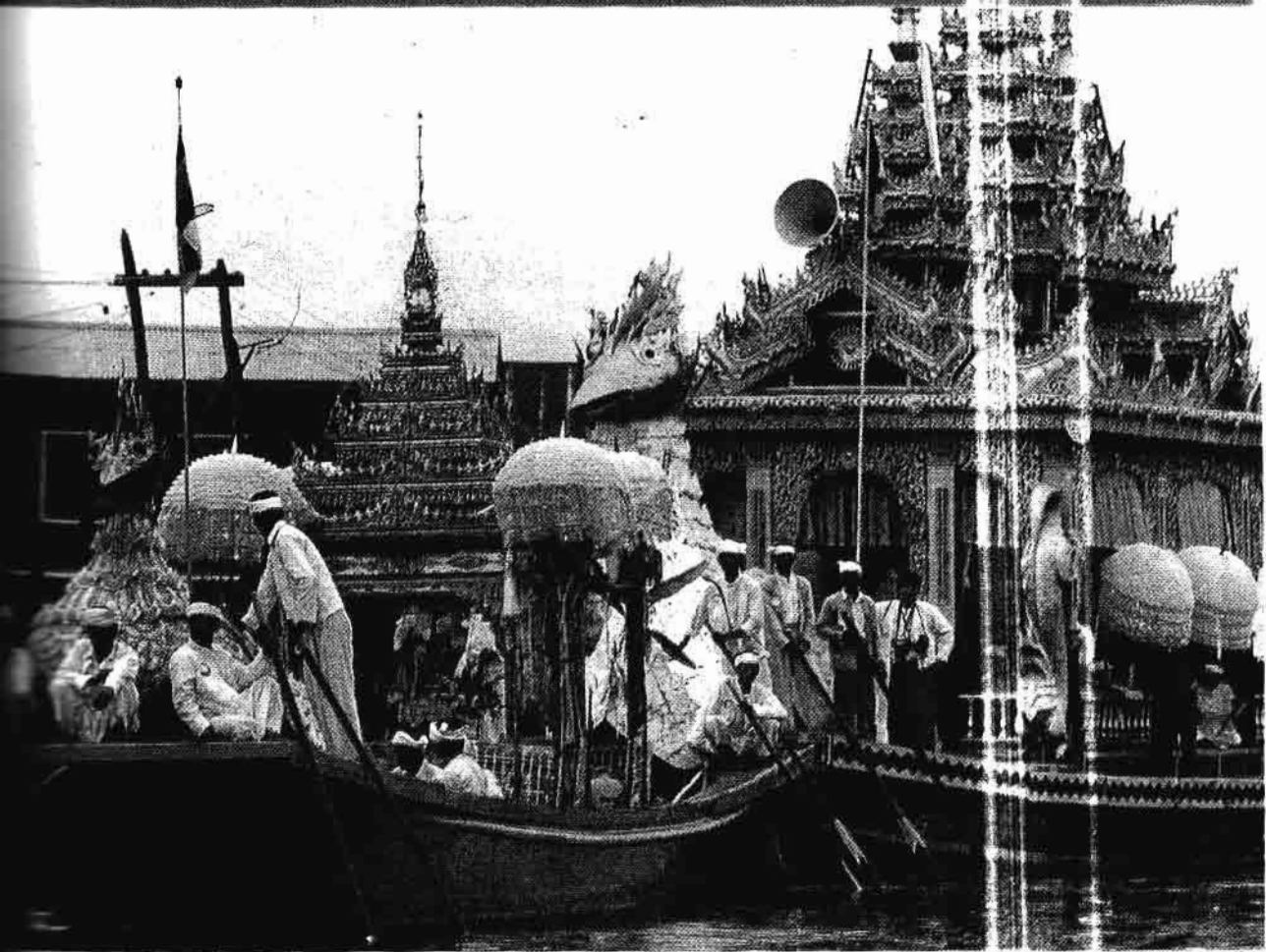
ကျန် ဒေလျှံရင်များကလည်း အချို့က အိပ်မက်မက်၍၊ အချို့က အိမ်နီးချင်းပြော၍ လိုက်ပါလာရခြင်းဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် လျှောက်ထားကြသည်။ ထိုအခါမှပင် ကျောင်းဘုန်းကြီးမှာ မိမိမှားကြောင်း သိရသဖြင့် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ကာ ဘုန်းတော်ကြီးသည် မိမိစိတ်အကြံကိုလည်း ဧကန်သိနေသည်ဟု ယုံကြည်သွားတော့သည်။

(ဝက်ရန်)

□ မင်းဂုဏ်

စာကိုး

- ၁။ တောရဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလ၏ ခန္ဓာဝန်ချ နှစ်ငါးရာပြည့် အထိမ်းအမှတ် ရာပြည့်ခတ်ညွန့်မြတ်မော်ကွန်း၊ ရွှေညဝါတေဇ။
- ၂။ ရဟန္တာနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ၊ ဓမ္မာစရိယ ဦးဌေးလှိုင်။
- ၃။ ဘုန်းဘော်ကြီးဦးသီလ ထေရုပ္ပတ္တိနှင့် ဖြစ်ပျက်ဆန်းများ၊ ဘိုမင်းဖြူ (ဥပဒေ)
- ၄။ လွန်မြို့၊ ကျက်သရေဆောင်ပြည်တော်ပြန်တရားကြီး၏ ဗုဒ္ဓပုပ္ပတ္တိနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလ၏ အံ့မခန်းဖြစ်ရပ်များ၊ မာမက (သုတေသီ)။

အပျိုတော်ပေါက်မှအပြန် အင်းလေးထွေးမှတော်သို့
တက္ကသိုလ်တစ်ဟန်ကျော်

❀ ယဝင်လှအဆက် ❀

အလိုတော်ပေါက် ကမ်းခြေဦးကနေ လက်ပြနွတ် ဆက် ထွက်ခွာလာကြတဲ့အခါ မွန်းလွဲ ၂ နာရီလောက်ရှိပြီ။ ဒီအချိန်ဟာ ရန်ကုန်မှာဆိုရင်တော့ ကျောရော ရင်ရော ကော့ နေအောင် ပူနေပြီပေါ့။ တတ်နိုင်တဲ့သူတွေက အဲဒီကွန်း ခန်းထဲမှာ သဘာဝအပူဒဏ်ကို အန်တုဖက်ပြိုင် ပြက်ရယ်ပြု နိုင်ကြပေမယ့် ဘဝသမား လူတန်းစားတွေမမျှာမှာတော့ 'နွေကန္တာနေပူကြီးမှာ ဘယ်ထီးမှဖော်မပါ' ဆိုသလိုပါပဲ။ အပူ ဒဏ်ကို လည်စင်းပြီး ခံကြရရှာတယ်။ တချို့ ဘဝအကျိုးပေး ထူးချွန်ကောင်းမွန်သူတွေကျပြန်တော့ သဘာဝအတိုင်း အေးမြတဲ့ အရသာကို ခံစားဖို့ ပြင်ဦးလွင်တို့လို၊ ကလေး တို့လို သာယာအေးချမ်းတဲ့ ဒေသတွေမှာ နွေအပူကို ရှောင် ကြတယ်။

အဲဒီလို နွေအပူကို ရှောင်ကြစတမ်းဆိုရင်တော့ အခု ရောက်ရှိနေတဲ့ အင်းလေးဒေသဟာလည်း ပထမတန်း အေး ချမ်းတဲ့နေရာလို ဆိုရပေလိမ့်မယ်။ ကြည့်လေ၊ အင်းလေးမှာ ရွာတဲ့မိုးက အခုထက်တိုင် မစဲနိုင်သေးပါဘူး။ ရှစ်ခွင်တိုင်း ပြာလှလှ မိုင်းနေတဲ့ တောင်တံတိုင်းကြီးတွေကြားမှာ မိုးပုလဲ ပန်းလေးတွေက သွန်းဖျန်းစွေရွာနေဆဲပါပဲ။ အေးလိုက်တာမှ စိမ့်နေပါရော။

ဒီလိုအေးစိမ့်နေပေမယ့် ဘုရားဖူးအဖွဲ့ဝင် သူတော်စင် တွေကတော့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူး ဝမ်းမြောက်မြူးထူးနေကြ တယ်။ ကုပ်ချောင်းချောင်းလေးတွေ ဖြစ်မနေကြဘူး။ ရယ် မောပျော်ရွှင် တေးသံလေးတွေ လွင်နေပါလေရော။

တကယ်တော့ ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာက အလှတရားနဲ့ ဆက်စပ်နေတာ မဟုတ်လား။ အလှတရား ဆိုတာကလည်း လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းမှုနဲ့ ဆက်နွယ်နေပြန်တယ်။ ငြိမ်းချမ်းမှု မရှိရင် အလှတရားတွေ မပွင့်ဖူးနိုင်ဘူး။ ငြိမ်းချမ်းမှု ကင်းမဲ့ရင် လွတ်လပ်ရေးဆိုတာ အထီးကျန်နေလိမ့်မယ်။ ငြိမ်းချမ်းရေး ကင်းမဲ့ပြီး လွတ်လပ်ရေး အထီးကျန်ပြီဆိုကတည်းက အလှ တရားတွေဟာ မလန်းဆန်းနိုင်တော့ပါဘူး။ လွတ်လပ်ရေး၊ ငြိမ်းချမ်းရေး၊ အလှတရား ဖွံ့ဖြိုးရေးတွေ ပျောက်ကွယ်နေခဲ့ ရင် အဲဒီအရပ်ဒေသဟာ 'ပစ္စန္ဒရစ်' နဲ့ ဘာမှ မခြားတော့ပါ ဘူး။

ပစ္စန္ဒရစ် (ပစ်စန်တရစ်) ဆိုတာက နယ်စွန်နယ်ဖျား လို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်။ နောက် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးက သာသနာ မထွန်းကားတဲ့အရပ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒါက ဝေါဟာရပုဒ်ရင်း ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဂယက်အနက်လို့ခေါ်တဲ့ ဆင့် ပွားဖြာထွက်လာတဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်တွေကတော့ တော် တော်လေးကို ကျယ်ပြန့်ပါတယ်။ အဲဒီအထဲကမှ မြှင့်ပြီး ပြော

ရရင် စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေး ချွတ်ချွတ်နေတဲ့ အရပ်ဟာ ပစ္စန္ဒရစ်၊ အသိပညာ၊ အတတ်ပညာ အောက်တန်း နောက် တန်း ရောက်နေတဲ့အရပ်ဟာ ပစ္စန္ဒရစ်၊ ဗုဒ္ဓသာသနာရဲ့ အဆုံးအမတွေ မထွန်းလင်း မပျံ့နှံ့တဲ့ အရပ်ဟာ ပစ္စန္ဒရစ် ဖြစ် ပါတယ်။

အခု အင်းလေးဒေသကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ သဘာဝ တောတောင်ရေမြေ အလှတွေဟာ ဝန်းဝန်းဝန်းဝန်းဒေသလှိုက် တာ ရွှန်းရွှန်းမြမြ ဝင်းဝင်းပပ။ သားငှက်ရောင်ငါး ထွန်းလင်း ဝေဖြာနေလိုက်တာကလည်း တန်ဖိုးခေါင်ရှိန် ဝိန်ထိန်ညီး ညီး။ လွတ်လပ်ရေးနဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး တောကလည်း ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် ကြည်ကြည်လင်လင်။ ထိုဒေသအတွက် မြန်မာပြည် တစ်ဝန်းမှာလည်း ဘဝကိုယ်စီမှာ အပူဒဏ်ရားတွေ တိမ်မှောင် ဝေကင်း ထွန်းလင်းစေချင်တယ်။

တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ ဝေး၍သာခဲတဲ့ အလိုတော် ပေါက် ဝေတီတော်မြတ်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ကြည့်ညှိရင်း ရင် တွင်းမှာ အတွေးလှိုင်းကလေးတွေ ဆေးကုမြူးနေကြတယ်။

ကြည့်လေလေတိုင်းမှာလည်း မျေ့ပြိုင်ကျယ်ပတ်လည် ဝိုင်းနေတာမို့ ကားကျပ်၊ လူကျပ်၊ စားကျပ်၊ အနေကျပ်၊ အသေကျပ်၊ အစားကျပ်၊ အသေ ကံကျပ် စတဲ့ 'ကျပ်မြို့ တော်ကြီး'က လာခဲ့ရသူအဖို့ 'သူး'တဲ့ ကိုရောက်နေသလို ခံစားနေမိတယ်။ ရန်ကုန်မှာက သိ တာမူကြတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ စားဝတ်နေရေးဆိုတဲ့ အရေးသုံးပါး အောက်မှာနဲ့ တစ်ရစ်ချင်း အရစ်ခံရသလို တစ်နှစ်ထက် တစ် နှစ် တစ်ခေတ်ထက် တစ် ခေတ် ကျပ်နေတယ်။ ဘာဈေးနှုန်း ချဆင်းရေး၊ ညာဈေးနှုန်း ကျဆင်းရေး ထအော်သူတွေသာ 'မိမိကရစ် သူရဲကောင်း' တဲ့တွေ ရသွားကြပေမယ့် 'မိဘပြု ပြင်သူများခရာ' မှာတော့ 'ကျပ်လူသား' တွေ ဘဝကနေ စတင်နိုင်ကြ။ ဟိုတုန်းက 'ဆန်တစ်ပြည် ဆယ့်ငါးကျပ်' ဖြစ် သွားလို့ ဟိုဘာဖြစ်မယ် ဒီဟာဖြစ်မယ် လုပ်ခဲ့ကြပေမယ့် အခု 'ဆန်တစ်ပြည် တစ် ထောင်ကျော်' သွားတဲ့အခါမှာတော့ ဘာဖြစ်ရမှန်းတောင် မသိကြတော့ပါဘူး။

ဟိုတုန်းက အိမ်ခန်းငှားခ ကံလဲ 'နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်' ပေးနေရတုန်းက 'ဧည့်သည်လာလို့ ပေးစရာမရှိတယ်။ ဧည့် သည်လာလို့ ကျွေးစရာမရှိတယ်။ များကား လွှားကား ဆန်ဝယ် ဆီဝယ်' တေးသီချင်းခဲ့ကြတယ်။ အခု အိမ်ခန်းငှားခ တစ်လ 'သိန်းချီ' လာတဲ့အခါမှာတော့ 'အောက်ကကြည့်လည်း မလုံ မလုံ၊ အထက်ကကြည့်လည်း မလုံ မလုံ' ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။

ဟိုတုန်းက လူသွားစင်ကြီ (ပလက်ဖောင်း)တွေဟာ ထွေခင်းတမ်း၊ ရုပ်မီးပစ်တမ်း၊ အားခင်သင့်ရင် ဘောလုံးကန် တမ်း ကစားနိုင်လောက်အောင် ကုသိဝန်းခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ လူတစ်ယောက်ချင်း တန်းစီလှေ့ဖက်နေပြီ။ မြို့သို့မှာက ယာဉ်ကြောတွေ ချောင်ချီရေးအဖွဲ့က လူသွားစင်ကြီတွေကို

စကေးလိုက်ရသလို မြို့သစ်တွေဘက်မှာတော့ 'ကျွန်းကျော်' ဝင်းခြံနဲ့ ပန်းခြံတွေကြောင့် လူသွားစကြိုတွေပျောက်ပြီး ရဟန်းရှင်လူတွေ (ကားဆရာရဲ့ ကြိမ်းမောင်းသံကို နောက်ခံ တေးလုပ်ပြီး) ကားလမ်းပေါ် လမ်းလျှောက်နေရပြီ။

ဪ... ဒါကြောင့် 'အောက်ကကြည့်လည်း မလုံ မလုံ၊ အထက်ကကြည့်လည်း မလုံ မလုံ၊ ရှေ့ကကြည့်လည်း မလုံ မလုံ၊ နောက်ကကြည့်လည်း မလုံ မလုံ၊ မြန်မာဆိုတာ မယုံရေးချ မယုံ' တွေ ဖြစ်ကုန်ကြတယ် ထင်ပါရဲ့။

မြန်မာဘုရင်တွေ လက်ထက်တုန်းကတော့ 'မြန်မာ' တွေ စည်းကမ်းဖောက်လို့ ထီးနန်းပျောက်ခဲ့ရတယ်လို့ လက် ညှိုးထိုးကြတယ်။ မျက်မှောက်ခေတ် လွတ်လပ်တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံ တော်ကြီးမှာတော့ သစ်တောတွေပျောက်၊ မြစ်ချောင်းတွေ ပျောက်၊ လယ်ယာတွေပျောက်၊ သဘာဝဝန်းကျင်တွေပျောက်၊ ရှေးဟောင်းမြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု အနုလက်ရာတွေပျောက်၊ အသက်တွေပျောက်၊ လူသွားစကြိုတွေပျောက်၊ နောက်ဆုံး ဘာသာ သာသနာပျောက်၊ လူမျိုးပါပျောက်မသွားရအောင် အားလုံး ဝိုင်းဝန်းကြိုးပမ်းကြရပါလိမ့်မယ်။

လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းနေတဲ့ အင်းလေးရေပြင်ကျယ်ထက် မှာ မလွတ်လပ် မငြိမ်းချမ်းတဲ့ ဘဝအရေးတွေအတွက် အတွေးစတွေ ဖြာထွက်သွားလိုက်တာ အင်းလေးရဲ့ မိုးရေ စက်တွေတောင် အငွေ့ပြန်သွားလေရောသလား မပြောတတ် တော့ပါဘူး။ အင်းလေးမှာ ရွာတဲ့မိုးရေ လွတ်လပ်ရေး၊ ငြိမ်း ချမ်းရေး ပန်းကလေးတွေ လန်းဆန်းဝေဆာအောင် ရွာပါစေ ရွာပါလေ။

အင်းလေးမှာရွာတဲ့ မိုးရေစက်တွေကို မျက်နှာမော့ပြီး ခံယူလိုက်မိတယ်။ တသုန်သုန် တိုက်ခတ်နေတဲ့ လေရှူးသုန် သုန်ကိုလည်း အားရပါးရ ရှုလိုက်တယ်။ အား... ငြိမ်းတယ်၊ ချမ်းတယ် ရွှေအင်းလေးရေ။

အဲဒီလို အားရပါးရ တစ်ကြွေးသံဟာ လမ်းတစ်ဝက် မှာတင် ရပ်သွားတယ်။ ပိုင်နယ်တီ ကန်လိုက်တဲ့ ဘောလုံး ဘားတန်းထိပြီး လျှံထွက်သွားသလိုပေါ့။

ဘာကြောင့်လဲတဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ 'ပဲ့တင်သံ' ဂျာနယ်ထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရတဲ့ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကြောင့်လို့ ဆိုပါတော့။ ဆောင်းပါးရှင်က 'ကောင်းဆက်နိုင်'၊ ဆောင်းပါးခေါင်းစီးက

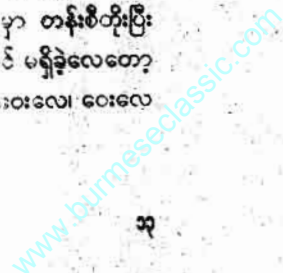
'အင်းလေးဘေးရဲဒီမှာ အရှုပ်တော်ပုံ' ကဲ့။ ဆောင်းပါးရှင်က သူ့ဆောင်းပါးခေါင်းစီးပြင်လိုက်တာနဲ့ ဘာခနဲ ဟင်ခနဲ ပြစ် သွားရောလဲဟယ်လို့များ စိတ်ကူးမိလေး ရောသလားလို့တော့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ အင်္ဂလန်တို့ အပေမိကန်တို့လို ဒီမိုကရေစီ ဘိုးအကြီးတွေရဲ့ နိုင်ငံမှာဆိုရင်တော့ ဒီခေါင်းစီးမျိုးနဲ့ ဆောင်းပါးသာ အင်ပတ်ကြီးကျယ်တာ ပေါ့။ ပြည်သူလူထုက အထူးစိတ်ဝင်စားသလို သက်ဆိုင်ရာ ကာယကံရှင်တွေ အဖို့ စာမှာလည်း မျက်နှာဆင်တော့မှာ။ တစ်ဒိုင်လုံး လျှင်လျှင် သွားတဲ့ ဆောင်းပါးမျိုးပါ။

ဒီလိုမျိုး 'အရှုပ်တော်ပုံ' နဲ့ ပတ်သက်ဆက်သွယ်နေတဲ့ ဝိုင်းရား ဝိုက်ဖားတွေထင် မထားဘူး။ ဝိုင်းရားဝိုက်ဖားတုတ်တွေ ကိုပါ အင်ပတ်ပြီးတော့ အင်ပတ်တဲ့ နိုင်ငံကြီးတွေဆိုတော့ ဒီဒီလာတွေက 'အရှုပ်တော်ပုံ' ခေါင်းစီး စာထက် အကွရာ တင်လိုက်ပြီဆိုရင် အားလုံး အုတ်အော်သောင်းတင်း ပြောတုန်း ပြတ်တွေ ဖြစ်ကုန်တော့တာလေ။ ဆိုပါတော့ 'စီဒိုင်အေ အရှုပ်တော်ပုံ'၊ 'ဝန်ကြီးပုဂ္ဂိုလ်ကျော် လိင်အရှုပ်တော်ပုံ' ဆိုတာ မျိုးတွေ။

ကံကောင်းထောင်မရွာ မြန်မာပြည်မှာ လူဖြစ်လာ ရတဲ့ အိမ်မက်တို့လို သခင်မျိုးဟေ့ မျိုး မာတွေအတွက်က တော့ ဒီလိုမျိုး 'အရှုပ်တော်ပုံ' လို့ 'အရေးတော်ပုံ' တို့ ဆိုတာ တွေက ချီပိုင်ပိုင်အဆင့်မှာပဲ မှီတာလေ။ လွပ်လေ ပြစ်လေ ကိုရွှေတုတ်ရေ ဆိုသလိုပေါ့။ ရွှပ်လေ ဟုတ်လေ မဟုတ်လား။ စီးပွားရေးတို့၊ နိုင်ငံရေးတို့၊ ပညာရေးတို့နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ မြန်မာနိုင်ငံဟာ ဘယ်အဆင့်မှာ ရှိသလဲဆိုတာ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ယနေ့ ထွက်ပေါ်နေတဲ့ မေးရမတွက်နိုင်သော သတင်းစာတွေ၊ ဂျာနယ်တွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ခေတ်ပြန်နေတာမို့ တစ်ခါလာလည်း မဲပြာပုဆိုးလို့ အပြောခံရမှာစိုးလို့ မရေး တော့ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် 'အရှုပ်တော်ပုံ' နဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မြန်မာဟာ ထိပ်ဆုံးက ဆယ်နိုင်ငံထဲမှာ ခပ် တင်းတင်းပါနေမှာကတော့ တစ်နေ့နီး ငါပြောလည်း မလွဲ နိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်။

အဲဒီလို မလွဲနိုင်တဲ့ အရှုပ်တော်ပုံတွေဟာ မြန်မာနိုင်ငံ မှာတော့ စိမ်း ကြာတည့် နှောင်းပုံပြင်' တွေပါပဲ။ ဆိုလိုတာ က မြန်မာနိုင်ငံက အရှုပ်တော်ပုံတွေဟာ ပြည်သူလူထုနဲ့ စိမ်း လွန်းလှပါတယ်။ ကင်းကွာလွန်းလှပါတယ်။ စိမ်းလွန်း၊ ကင်း ကွာလွန်းတာတွေ ကြာလာတဲ့အခါ ပုံပြင်ပမာ ဒဏ္ဍာရီ အလား နှောင်းပုံပြင်တွေ ဖြစ်သွားကြတယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ ပွင့်လင်းမြင်သာမှုဆိုတာ သမဝါယမဆိုင်ရာ တန်းစီတိုးပြီး ဆန်ဝယ်စားရတဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာတောင် မရှိခဲ့လေတော့ နိုင်ငံတော်နဲ့ ပြည်သူလူထုဟာ ကြာလေ ဝေးလေ၊ ဝေးလေ စိမ်းလေ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်လေ။

ဒါကြောင့် နိုင်ငံတော်မှာ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ အရှုပ်
တော်ပုံ' တွေဟာ မြန်မာ့နည်း မြန်မာ့ဟန်နဲ့ ကြီးတဲ့အမှု ငယ်
စေ၊ ငယ်တဲ့အမှု ပပျောက်စေ ပြေရှင်းလိုက်တာမျိုးကိုလည်း
မြန်မာနိုင်ငံလူထုဟာ အကြောင်သား ငေးကြည့်ရုံကလွဲပြီး
စိတ်ဝင်တစား မရှိခဲ့ကြပါဘူး။

အခုလည်း လာပြန်ပြီ။ 'အင်းလေး ဘေးမဲ့ဧရိယာ
အရှုပ်တော်ပုံ' တဲ့။ အင်းလေးကန်ထဲမှာ လေ့တစ်စင်းနဲ့
ရောက်နေတာဆိုတော့ အင်းလေးကန်နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့
အရှုပ်တော်ပုံကို စိတ်ဝင်စားမိတာ လက်တွေ့ကျတယ် ထင်
ပါတယ်။ မူရင်းအာဘော်နဲ့ ကွဲလွဲမသွားစေချင်တဲ့အတွက်
ဆရာကောင်းဆက်နိုင်ရဲ့ မူရင်းအာဘော်အတိုင်း ကောက်နုတ်
ပြလိုက်ပါတယ်။

"အခြားမကြည့်နဲ့၊ ကမ္ဘာကျော်ရှုခင်းအလှနဲ့ အင်းလေး
ဒေသကြည့်၊ ငါးမျိုးစိတ်တွေတော့ မေးမနေနဲ့တော့၊ ငါးဖိန်း
ငါးတွေတောင် မရှိတော့ဘူး၊ ငါးမျိုးတွေ ထားပါတော့၊ ဒီတိုင်း
ဆက်သွားရင် နောင်တစ်ချိန် အင်းသားလူမျိုးတွေတောင်
ကျန်မှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖျက်ဆီး
တဲ့အတွက် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကို ပြန်သတ်တဲ့
အကောင်းဆုံးဥပမာကို အင်းလေး 'ကေလာရွာ' မှာ တွေ့နိုင်
တယ်။

ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေဟာ အင်းလေးကန်ထဲ လည်
ကြပတ်ကြတာနဲ့ မြန်မာလူမျိုးဆိုတာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ သိ
သွားပြီ။ မျက်နှာလေးက ပြုံးနေသလောက် အလွန်ညစ်ပတ်
တဲ့ လူမျိုးပဲဆိုတာ၊ အင်းလေးကန်ထဲမှာကြည့်လိုက် အမှိုက်
သရိုက်တွေ၊ ပလတ်စတစ်မျိုးစုံတွေ၊ ဘူးခွဲတွေ မြင်ရမယ်။
မမြင်ရတာ ရှိသေးတယ်။ ပိုးသတ်ဆေးတွေ၊ မြေဩဇာတွေ၊
မိလ္လာမစင် အညစ်အကြေးတွေ၊ စွန့်ပစ်အမှိုက်တွေ၊ ပီအိတ်ချ်
စမ်းသပ်မနေနဲ့၊ မျက်စိနဲ့မြင်ရုံနဲ့ သိပါတယ်။ အရင် အင်းလေး
က ကြည်စိမ်းပြီး ရေမှော်ပင်နဲ့ ငါးတွေတောင် မြင်ရတယ်။
အခု နောက်ကျီကျီ။

ခုနကပြောတဲ့ 'ကေလာရွာ'က အင်းလေးအလယ်
လောက်မှာရှိတာဆိုတော့ အဆိုးဆုံးပဲ။ ရွာထဲမှာတင် အိမ်
သာတွေထားတယ်။ မီးဖိုချောင်အမှိုက်တွေ စွန့်တယ်။ သောက်
ရေ သုံးရေကျတော့ ခပ်ဝေးဝေး သွားခပ်ကြတယ်။ ရေပြင်
ဆိုတော့ ဝေးပေမယ့်လည်း တစ်ဆက်တည်း မဟုတ်လား။

ရွာပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျွန်းမျောတွေနဲ့ ခရမ်းချဉ်သီး
စတဲ့ သီးနှံတွေ စိုက်ကြတယ်။ ကျွန်းမျောဆိုတာကတော့
လူတွေဖန်တီးထားတဲ့ ရေပေါ်စိုက်ခင်းတွေပေါ့။ ရေပြင်
အောက်က ရေမှော်တွေကိုဆယ် မရွေ့အောင် ဝါးနဲ့စိုက်ချည်
ပြီး မြေနည်းနည်းဖို့ လုပ်ထားတာပေါ့။ ဝင်ငွေလည်း ကောင်း
ပါ။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာလည်း ကျွန်းမျောစိုက်ခင်း လှလှလေးတွေ
တွေ့ဖူးကြမှာပေါ့။ ကျုပ်မျက်စိထဲမှာတော့ အဲဒီကျွန်းမျော

တွေဟာ လူသတ်ကောင်တွေပဲ။ ကျွန်းမျောပေါ်မှာ စိုက်ကြ၊
ပျိုးကြ၊ မြေဩဇာတွေ အလှုပ်ပယ်ထည့်၊ ပိုးသတ်ဆေးတွေ
ပေါပေါဖျန်း၊ ဒီရေတွေကို ပြန်သုံး၊ ဒီငေးတွေ ပြန်စား ဆိုတော့
ငါးမျိုးသုဉ်းတာ အသာထားလိုက်ဦး။ သူတွေတော့ တစ်
လောင်းပြီး တစ်လောင်းပဲ။

သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖျက် ဆီးလို့ ပတ်ဝန်းကျင်က
ကိုယ့်ပြန်သတ်နေတာ။ 'ကေလာရွာ' က သေဆုံးသူတွေကို
ရင်ခွဲကြည့်တော့ ယောက်ျားဆိုရင် ဆယ်ယောက်မှာ ရှစ်
ယောက်က အသည်းကြီးနေကြတယ်။ မိန်းမ ဆယ်ယောက်မှာ
ရှစ်ယောက်က သားအိမ်ရောင်ရမ်းနေကြတယ်။

ဒီကြားထဲ အင်းလေးကန်ကလည်း ဒီတိုင်းထားရင်
မကြာခင် ကောတော့မှာ။ တစ်နှစ်စာ ဆိုရင် ရေပရိုတော့ဘဲ
မြေကြီးတွေ ပေါ်လာလို့ စက်လှေနဲ့ သွားတော့ဘဲ ကားတို့
ဆိုင်ကယ်တို့နဲ့ သွားကြရမယ့်ကိုန်း ဒိုက်ခဲတယ်။

နာမည်က ဘေးမဲ့ဧရိယာ၊ အင်းလေးကန်ကြီး အန္တ
ရာယ် မကျရောက်စေဖို့ ဘယ်သူမှ အဆောက်အအုံ ဆောက်
လုပ်ခြင်း၊ မြေဖို့ခြင်း၊ သဘာဝကို ဖျက်ဆီးခြင်း မလုပ်ရအောင်
ဘုတ်တိုင်တွေ စိုက်ထူပြီး ဥပဒေနဲ့ ကာကွယ်ထားတာပါ။
တာဝန်ခံတွေတောင် ထားလိုက်သေးတယ်။ အင်းလေးဘေးမဲ့
ဧရိယာထဲမှာ ဘယ်သူတွေ တင်းတင်းရင်းရင်း ဟိုတယ်တွေ
ဆောက်နေသလဲ သွားကြည့်ပါ။ ဘေးမဲ့ဘုတ်တိုင်တွေတောင်
သူတို့ချဲ့ခြင်းထဲ ရောက်နေရတာပဲ။ ကြာလာရင် ဆွနုတ်
ပြီး လွင့်ပစ်မှာ သေချာတာပေါ့။

အင်းလေးကန်စပ်မှာ ကျောက်မြေကျင်း နှစ်သိန်းခွဲ
ဖို့ပြီး ဖျက်ဆီးနေတာ ဒေသခံတွေ ဝိုင်းတန့်ကွက်လို့။ ဒါ
တောင် ကျင်းတစ်သိန်း ဖို့ပြီးသွားပြီ။ (---) ဘေးမဲ့ဧရိယာ
ဇာတ်လမ်းရှုပ်ပုံက သပွတ်အူပါပဲ။ သူတို့တစ်တွေကိုလည်း
အချို့ဒေသခံတွေက ကန့်ကွက်တော့ လူသိမှာကြောက်ပြီး
ပေးလိုက်ကြရတယ်တဲ့။ မြေဈေးကလည်း သူတို့လုပ်လိုက်တာ
တစ်ဧကကို သိန်း ၂၅၀၀ ပတ်ဝန်းကျင် ဖြစ်ကုန်သတဲ့။

ကျုပ်အဖေက အစိုးရအမှုထမ်းဆိုတော့ 'အင်းလေး
နမ့်ပန်' မှာလည်း နေဖူးခဲ့တယ်။ အင်းသားတစ်ပိုင်းဆိုလည်း
မမှားဘူးပေါ့။"

အင်းလေးရဲ့ 'စိမ်း-ကြာတည့် နှောင်းပုံပြင်' ကို အဲဒီလို
သတိရမိတော့ အားရပါးရ ရှုလိုက်နိုက်လိုက်မယ်ဟဲ့ လုပ်ပြီး
တော့မှ လမ်းတစ်ဝက်မှာ ရပ်ထား လိုက်ရတယ်။ တကယ်
တော့ ကိုယ်က စိုးရိမ်စရာမရှိ ကြုံ ခြံဖန်ဖန်တွေ လျှောက်

www.burmeseclassic.com

သတိရပြီး စိုးရိမ်နေတာပါ။ တချို့ နေရာတွေမှာ သိမ် အဟောင်း၊ စေတီအဟောင်းတွေကို ဖျက်သိမ်းပြီး နေရာ အသစ်မှာ သစ်သစ်လွင်လွင်တွေ ပြန်ဆောက်ပေးနေတာပဲ။ ဒီတော့ ဟောင်းနွမ်းလှပြီဖြစ်တဲ့ အင်းလေးကန်ကြီးကို ဖျက် သိမ်းပြီး နေရာအသစ်မှာ သစ်သစ်လွင်လွင် ပြန်လုပ်ပေးချင် လို့လားမှ မသိတာ။

အဲ... ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ၂၅- ၇- ၂၀၁၄ သောကြာနေ့ထုတ်ဝေတဲ့ နိုင်ငံတော်ပိုင် ကြေးမုံသတင်းစာ ကြီးရဲ့ ရှေ့မျက်နှာစာကြီးမှာ 'အင်းလေးကန်အတွင်း ဒေသ ရင်း ငါးမျိုးများ မျိုးမသုဉ်းရလေအောင်' ဆိုတဲ့ ခေါင်းစီးကြီး တို့ဖတ်လိုက်ရတော့ လမ်းတစ်ဝက်မှာ ရပ်ထားခဲ့ရတဲ့ 'အင်း လေးရဲ့ လေရှူးသုန်သုန်' ကို ပြန်သတိရပြီး အသက်ရှူတွေ တောင် ကျပ်ချင်ချင် ဖြစ်သွားရတယ်။

အဲဒီခေါင်းစီးအောက်မှာ ဘယ်လိုရေးထားသလဲဆို တော့ 'ယခုလအတွင်း ပုဂ္ဂလိကထုတ် သတင်းစာတစ်စောင် တွင် "အင်းလေးကန်အတွင်း ဒေသခံငါးမျိုးစိတ်တစ်ခုဖြစ်သည့် ငါးဖိန်းငါးမျိုးများ မျိုးသုဉ်းပျောက်ကွယ်မည့် အခြေအနေ ရောက်ရှိနေ" ဟူသည့် သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ရှုလိုက်ရပါ သည်' လို့ နိဒါန်းဖိုး တင်ပြထားပါတယ်။ ဆက်လက်ပြီး ဖတ် ရှုရတာကိုတော့ လိုရင်းရောက်အောင် ပြန်လည်ဖောက်သည် ချလိုက်ပါမယ်။

'ငါးဖိန်း' ငါးတွေဟာ ဒေသခံအင်းသားတွေနဲ့ နှစ်လွှာ ထက်မှ တစ်ရွက်မည်ရတဲ့ စွယ်တော်ရွက်လေးများလို့ ခွဲလို့ မရပါဘူး။ အင်းလေးရောက်သူတိုင်း ဖောင်တော်ဦးဘုရား ဇူးမယ်၊ ရှမ်းရိုးရာ အဝတ်အစားတွေ ဝယ်မယ်၊ အင်းမုန့်တီ စားမယ်၊ ငါးဖိန်း စားမယ်၊ ဒါမှ အင်းလေးရောက်တာ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်။ ဖောင်တော်ဦးဘုရား၊ ရှမ်းရိုးရာအဝတ် အစား၊ အင်းမုန့်တီ၊ ငါးဖိန်း၊ စက်လှေ ဆိုတာတွေဟာ အင်း လေးကန်ရဲ့ ဂန္ထဝင်မြောက် အငွေ့အသက်တွေပါပဲ။

'ငါးဖိန်း' ဆိုတဲ့ ငါးမျိုးဟာ အင်းလေးဒေသတွင်းမှာ သာ တွေ့ရှိနိုင်တဲ့ ဒေသရင်းငါးမျိုးစစ်စစ် (Endemic Species) ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ သိပ္ပံအမည်မှာတောင် 'အင်းသား' ဆိုတဲ့ စကားလုံး ပါဝင်နေတာကလည်း အံ့ဩစရာပါပဲ။ ငါးဖိန်းရဲ့ သိပ္ပံအမည်က "Cyprinus Carpio intha" ဖြစ်ပါ တယ်။

ရည်ညွှန်းဆောင်းပါးမှာ ဖော်ပြထားတဲ့အတိုင်း ငါးဖိန်း ငါးမျိုးတွေဟာ ရှားပါးမျိုးသုဉ်း နယ်ပယ်အတွင်းကို ဝင်ရောက် နေပြီဆိုတာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါတယ်လို့ ဆောင်းပါးရှင် စံလွင် (ငါးဦးစီး)က ထောက်ခံထားပါတယ်။

အင်းလေးကန်အတွင်း မျိုးသုဉ်းရှားပါးပြီး ရှာဖွေတွေ့ န်ဖို့ ခဲယဉ်းတဲ့ ငါးမျိုးစိတ်တွေထဲမှာ ငါးဖိန်းအပြင် ငါးခူရှင်ဖ၊ ငါးရစ်၊ ငါးတောင်နွယ်၊ ငါးတိုင်တက်၊ ငါးပြစ်စားရိုးမ၊ ငါး

ပြေစူးမ စတဲ့ ငါးမျိုးစိတ် အများအပြားလည်း ပါဝင်နေတယ်။ အဲဒီအထဲက ငါးရစ်ကလွဲရင် ကျန်ငါးနာမည်တွေကို ကြား တောင် မကြားဖူးပါဘူး။ မြင်ဖူးဖို့တော့ အေးဝေးကြီး။

အဲဒီအင်းလေးကန်ထဲက ငါးမျိုးစိတ်တွေထဲမှာ 'ငါးခူ ရှင်ဖ' ဟာ လူသိထင်ရှား နာမည်ကျော်ငါး ဖြစ်ပါသတဲ့။ ဒီလောက် 'celebrity' (ဆဲလ်လီဘရစ်တီ - ကျော်ကြားသော) ဖြစ်တဲ့ ကိုရွှေငါးကို ရန်ကုန်သားခံမှာ နားမှာမှ မကြားဖူးရ တာကတော့ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းလေး ခံစားရပါတယ်။ ဟော .. ခုတော့ မျိုးသုဉ်းပျောက်ကွယ်တော့မယ်တဲ။ ကိုရွှေငါးရေ နောက်ဘဝကျမှပဲ ပြန်လည်ဆုံစည်းကြပါနို့ ပြောရတော့ မလို့လို့။

'ငါးခူရှင်ဖ' ဆိုတဲ့ နာမည်လေးက ဆန်းလည်းဆန်း သလို ဒီနာမည်ဖြစ်ပေါ်လာပုံကလည်း တော်တော်စိတ်ဝင် စားဖို့ ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီငါးရဲ့ ခေါင်းပုံစံက ငါးခူနဲ့ တူပါ သတဲ့။ ကိုယ်ထည်ပိုင်းက ငါးပတ်နဲ့ ဆင်ပါသတဲ့။ အရွယ် အစားကျတော့ ငါးခူထက် ကြီးနေပြန်ရောတဲ့။ ဒါကြောင့် ငါးခူတို့ရဲ့ အရှင်သခင်အဖြစ် ရွေးကောက် တင်မြှောက်ပြီး 'ငါးခူရှင်ဖ' လို့ ဘွဲ့အမည် ချီးမြှင့်လိုက်တာပဲ။

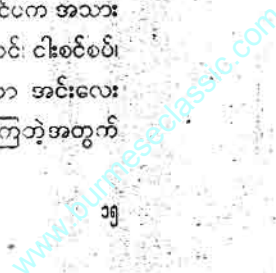
အဲဒီ 'ငါးခူရှင်ဖ' ငါးမျိုးစိတ်ကို မြန်မာပြည်မှာ စတင် တွေ့ရှိသူက မခင်သန့် ဖြစ်ပါတယ်။ ငါးမျိုးစိတ်ရဲ့ သိပ္ပံအမည် (Scientific) သတ်မှတ်တဲ့အခါ မခင်သန့်ရဲ့ ဆန္ဒပြုချက်အရ မြန်မာအမည်နဲ့ "Silurus burmamensis (M. Khin Thant)" လို့ ပေးခဲ့တယ်။

အင်းလေးကန်အတွင်းမှာ အဲဒီလို ဟင်းစားငါးမျိုးတွေ အပြင် အလှူမျိုးငါးတွေအနေနဲ့ ငါးသဖွဲ၊ ငါးသဖွဲငါးရှဉ့်၊ ငါးသူငယ်ကြယ်ပြောက်၊ ငါးမြောင်ရှည်၊ ဇော်ဘွားနုတ်ခမ်းမွှေး စတဲ့ ငါးမျိုးစိတ် အများအပြားလည်း ရှိပါသေးတယ်။ ဒစ်စ် ကာဟရီ စီစဉ်တင်ဆက်သူတွေ အင်းလေးကန်ကို လာရောက် ပြီး စီစဉ်ရိုက်ကူး တင်ဆက်ဖို့ အလွန်ကောင်းတယ်။

ဆောင်းပါးရှင် စံလွင်(ငါးဦးစီး)က အင်းလေးကန် အတွင်းက ဒေသခံငါးမျိုးစိတ်တွေ မျိုးသုဉ်းပြုတ်တီးလာရခြင်း ရဲ့ အကြောင်းရင်းတွေ များစွာရှိတဲ့အနက် အဓိက အချက် နှစ်ချက်ကို ထောက်ပြထားပါတယ်။

ပထမအချက်က အင်းလေးကန်အတွင်း စီးဝင်တဲ့ ရေစီးကြောင်းကြီးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ အင်းလေးကန်အတွင်းကို စီးဝင်တဲ့ ရေဝင်ပေါက်တွေထဲမှာ ရာသီမရွေး စီးဝင်နိုင်တဲ့ ချောင်းလေးချောင်း အပါအဝင် ရေဝင်ချောင်းပေါင်း (၂၉) ချောင်း ရှိတယ်။

အဲဒီရေဝင်ပေါက်တွေကနေတစ်ဆင့် ငြင်ပက အသား စားငါးမျိုးစိတ်တွေ ဝင်လာကြတယ်။ ငါးဖြူစလင်၊ ငါးစင်စပ်၊ တီလားပီးယား စတဲ့ အသားစားငါးမျိုးတွေဟာ အင်းလေး ကန်ရဲ့ ဒေသခံ ငါးမျိုးစိတ်တွေကို စားဖစ်ကြတဲ့အတွက်

ဒေသခံ ငါးမျိုးစိတ်တွေ မျိုးကုန်းတဲ့အန္တရာယ် ကျရောက်လာရပါတယ်။

ဒီကြားထဲမှာ တီလားပီးယား ငါးတွေဟာ တစ်နှစ်တာအတွင်းမှာ သုံးကြိမ် သားပေါက်တဲ့အတွက် ဒေသခံငါးမျိုးစိတ်တွေကို အချိန်အဟုန်နဲ့ လွှမ်းမိုးသွားတဲ့ 'ငါးလှိုင်းစစ်ဆင်ရေး' ကလည်း ရင်လေးစွယ် အချက်ကြီးတစ်ခုပဲ။

ဒုတိယအချက်က လူတွေရဲ့ ပယောဂပါပဲ။ ကျွန်းမျှောစိုက်ခင်းတွေမှာ စာတုပီးသတ်သေးတွေ သုံးစွဲတာ၊ ငါးမျိုးစိတ်တွေ ဥချ သားပေါက်ချိန်မှာ မဆင်မခြင် အလွန်အကျွံ ဖမ်းဆီးတာ၊ ငါးဖိန်းတွေ ဥတဲ့အခါ အသိုက် (Nest) ပြုလုပ်တဲ့ ရေမှော်ပင်တွေကို ဆယ်နှစ်ရာသီ ဆယ်ယူနေကြတာ။ အာဖရိက ငါးခူလို သားစားကြားတဲ့ ငါးဘီလူးတွေကို မဆင်မခြင် မွေးမြူကြတာ စတဲ့ လူသားပယောဂကြောင့်လည်း ဒေသခံငါးမျိုးစိတ်တွေ ပြုန်းတီးလာရပါတယ်။

အဲဒီအကြောင်းရင်းတွေထဲမှာ အထူး (အထူး) အဆိုးရွားဆုံးနဲ့ ကြောက်မက်ဖွယ် အန္တရာယ်ကတော့ ဘက်ထရီရှော့တိုက် (ကျဉ်စက်)ကို အသုံးပြုပြီး ရမ်းရမ်းကားကား ငါးဖမ်းကြတဲ့ ပြဿနာပါပဲ။ ဘက်ထရီ လျှပ်စစ်စက်ကွင်း ကျရောက်သွားတဲ့ အဝန်းအဝိုင်းထဲက ငါးတွေသာမကဘဲ အခြားသက်ရှိ ဇီဝမျိုးစိတ်တွေပါ အများအပြား သေကျေပျက်စီးကြတယ်။

အဲဒီ မသုမာ ပက်စက်လှတဲ့ ဘက်ထရီရှော့တိုက် ငါးဖမ်းနည်းနဲ့ ငါးဖမ်းကြဖို့ သက်ဆိုင်ရာတွေက ငါးလုပ်ငန်းဆိုင်ရာ ဥပဒေများ၊ တားမြစ်ချက်များ ထုတ်ပြန်တားမြစ်ထားပေမယ့် နှစ် (၂၀)နီးပါး ကျင့်သုံးခဲ့ကြပြီး ယနေ့ထက်တိုင်လည်း ကျင့်သုံးနေကြတယ်။ သက်ဆိုင်ရာက ထိထိရောက်ရောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေးယူ ဆောင်ရွက်သင့်ပါတယ်။

အခု တင်ပြခဲ့တဲ့ အချက်အလက်တွေဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာသာမက ကမ္ဘာအနှံ့မှာပါ သဘာဝအလှ ရတနာတစ်ပါး အနေနဲ့ ထင်ရှားကျော်ကြားလှတဲ့ အင်းလေးကန်ကြီး ထာဝရစိမ်းလန်းစိုပြည် သာယာရေးအတွက် အလွန်တရာ အရေးပါလှတဲ့ ပင်မဒေါက်တိုင် အချက်အလက်ကြီးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ သဘာဝရဲ့ အငွေ့အသက်ကို ခံယူစားသုံးသူတွေဟာ သဘာဝတရားအပေါ် ကျေးဇူးသိရပါလိမ့်မယ်။ သဘာဝတရားကို ကျေးဇူးတန်း ပြစ်မှားစော်ကားရင်တော့ သဘာဝတရားကလည်း ဒီအတိုင်း ငုတ်တုတ်မေ့နေမှာ မဟုတ်ဘဲ လက်တုံ့ပြန်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါဟာ 'သယံဇာတကျိန်စာ' 'သဘာဝကျိန်စာ' ပါပဲ။

မြင်လွယ်အောင် ပြောရရင် မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်းတစ်လျှောက်မှာ ဘယ်သောအခါကမှ မကြုံဖူးခဲ့တဲ့ ရင်နင့်ကြေကွဲဖွယ်ရာ 'နာဂစ်' မှန်တိုင်းဟာ မြန်မာနိုင်ငံသားတွေအပေါ် သဘာဝတရားက ပြစ်ဒဏ်ခတ်လိုက်တဲ့ 'သယံဇာတကျိန်စာ' 'သဘာဝကျိန်စာ' ပါပဲ။ ကမ္ဘာကို ပြန်ကြည့်လိုက်ရင်လည်း

ဆူနာမီလို သဘာဝဘေးအန္တရာယ်မျိုးတွေဟာ 'သယံဇာတကျိန်စာ' 'သဘာဝကျိန်စာ' တွေပါပဲ။ ဒဲဒဲဒဲကျိန်စာတွေ ကျရောက်လာပြီဆိုရင် ဘယ်နတ်၊ ဘယ်ဥဗ္ဗာ၊ ဘယ်သိကြားကမ္မလည်း လာကယ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါကြောင့်မို့ ဆရာစံလွင် (ငါးဦးစီး)က သူ့ရဲ့ဆောင်းပါးကို ယခုလို အဆုံးသတ်ထားပါတယ်။

'သို့ဖြစ်ပါ၍ မိမိတို့ တိုင်းနိုင်ငံ၏ သဘာဝအမွေအနှစ်တစ်ခုကို သားစဉ်မြေးဆက်တိုင် ထာဝရ ရေရှည်တည်တံ့ခိုင်မြဲနေစေရေးအတွက် အင်းလေးကန် ကာကွယ်ထိန်းသိမ်းရေး လုပ်ငန်းစဉ်များကို ဒေသခံများသာမက အများပြည်သူအပေါင်းကပါ မိမိတို့နိုင်ရာနိုင်ရာ အပိုင်းများမှ တစ်တစ်တစ်အား ပါဝင်ဆောင်ရွက်သင့်လှပါကြောင်း နှိုးဆော်တင်ပြလိုက်ရပါသည်' တဲ့။

ဟုတ်ပါတယ်။ ဒေသခံများသာမက အများပြည်သူအပေါင်းကပါမက နိုင်ငံတော်အဆင့် ဘာဝန်ရှိသူများကပါ တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် စေတနာပါပါ ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါစေလို့ လေးလေးနက်နက် ဆန္ဒပြုဖို့ရပါတယ်။

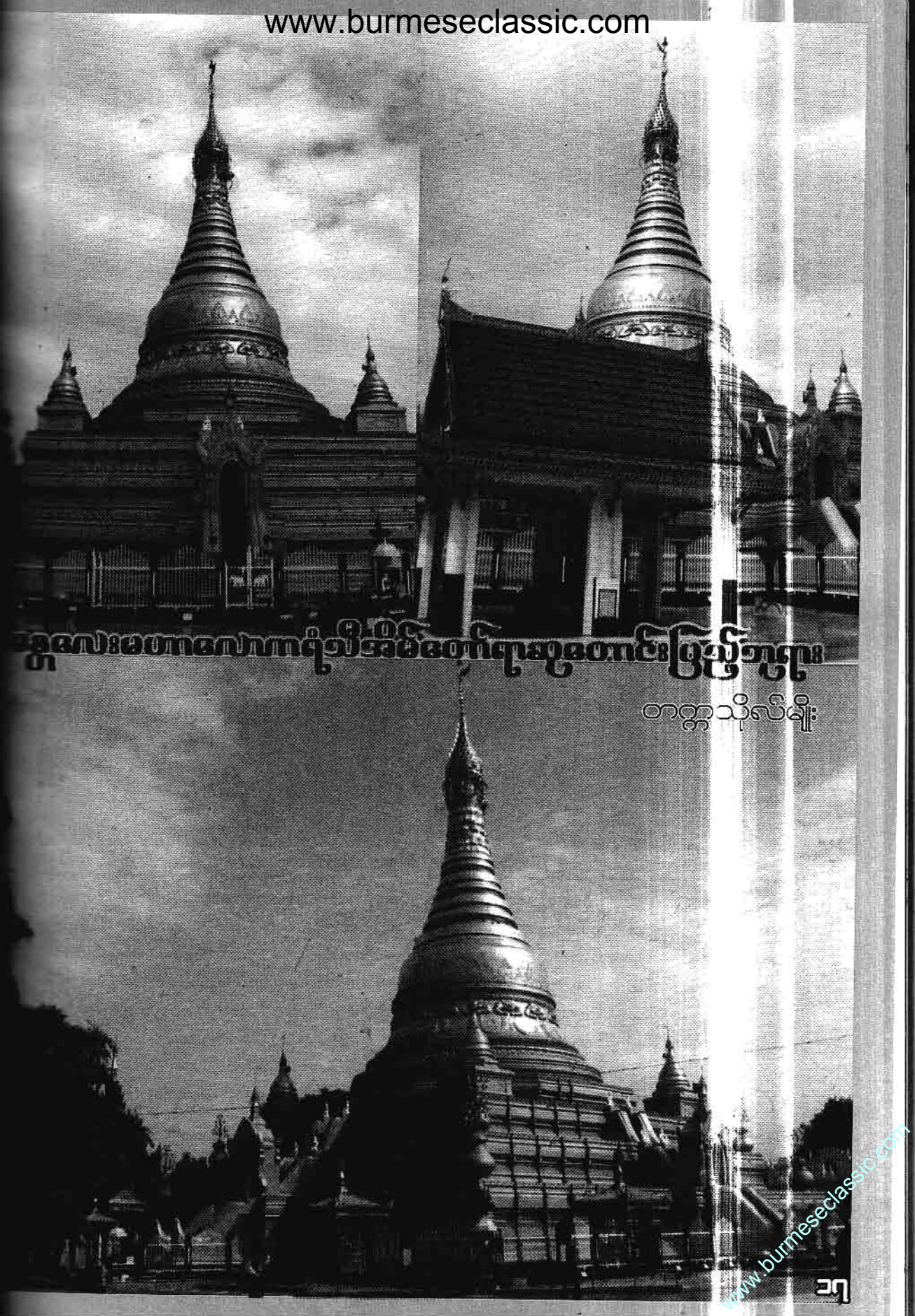
အလိုတော်ပေါက် စေတီတော်ကနေ ထွက်ခွာလာတဲ့ ဘုရားဖူး စက်လှေလေးပေါ်မှာ သာယော့ဖွယ် အင်းလေးရေပြင်ကျယ်ကို ကြည့်ငေးခံစားရင်း မြန်မာ နိုင်ငံသားတို့အတွက် ကျေးဇူးတရား ကြီးမားလွန်းလှတဲ့ အင်းလေးကန်ကြီးနဲ့ စပ်စပ်ရာတွေ အလေးအနက် တွေးတော ခင်း မျိုးသုဉ်းပျောက်ကွယ်မယ့် အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ 'ငါးပူရှင်ဖ' ငါးကလေးတွေကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာဖွေမောမိ ရပါတယ်။

အလိုတော်ပေါက်မှ အပြန်လမ်းကတော့ မိုးသည်းငွေ့ရည်၊ မိုးသည်းရွာရည်တွေနဲ့ ရွှန်းလက်တောက်ပနေပြပင်။

ခေတ္တရည်လျက်...

□ ဂက္ကသိုလ်တင်ဟန်ကျော်

www.burmeseclassic.com

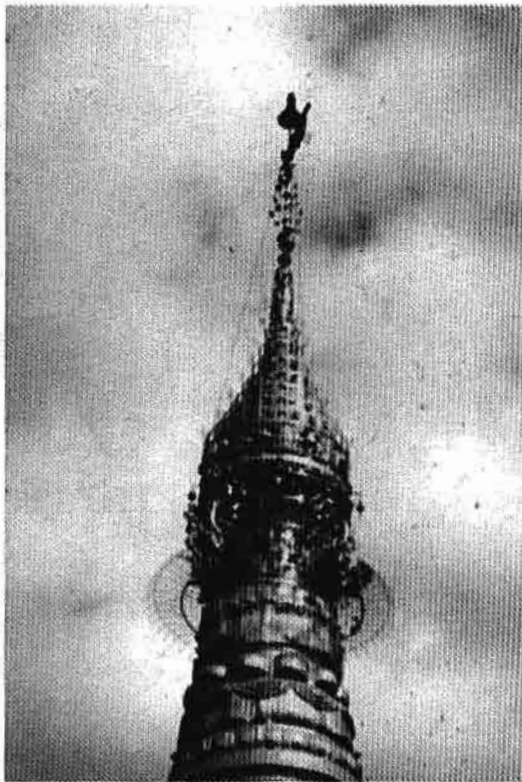
ရွှေလေးမတကလေးကရုံစိမ်းစတီရားစွဲစတင်းပြည်ဘုရား

တက္ကသိုလ်ရိုး

ပုံနှိပ်ရေးကြီး သက္ကရာဇ် ၁၂၉ နှစ် တည်ထောင်ကြွယ်ဝသည့်

မန္တလေးမဟာရောဂါကုသီ အိမ်တော်ရာဆုတောင်းပြည်တူရား

ကဏ္ဍသိုက်မျိုး

အိမ်တော်ရာစေတီတော်၏ ထီးတော်သစ်ကို အနီးကပ်ဖူးမြော်ရပုံ

စာရေးသူသည် လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း၌ မန္တလေးရွှေမြို့တော်အနက် တည်ထားကိုးကွယ်သော ဘုရားစေတီတော်များကို စာရှုသူများရှေ့မှောက်သို့ ကုသိုလ်ပွားများ ပူဇော်နိုင်စေရန် အသေးစိတ်ရေးသားခဲ့သည်မှာ အတော်ပင် စုံလင်လှပေပြီ။ အထူးသဖြင့် ပြီးခဲ့သော လများ၌ စာရှုသူတို့ အဓိဋ္ဌာန် ဝင် ဆုတောင်းပူဇော်နိုင်ရန် ကြီးလေးကြီး ဘုရားလေးဆူနှင့် သက်ဆိုင်သော အကြောင်းအရာများကို လစဉ်ဆက်တိုက် ရေးသားပူဇော်ခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့ ရေးသားပူဇော်ခဲ့ရာမှ စာရေးသူသည် ပူဇော်ဖူးမြော်ခဲ့သည့် အစီအစဉ်အတိုင်း ရေးသားရန်ဖြစ်သော်လည်း ကြီးလေးကြီးအဓိဋ္ဌာန် ပူဇော်ပုံကို တစ်ဆက်တစ်စပ်တည်း ဖြစ်စေရန် မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီး၊ ချမ်းသာကြီးဘုရားကြီး၊ ရွှေကျီးမြင်ဘုရားနှင့် ကျောက်တော်ကြီးဘုရားကြီးတို့ကို

အထက်ပစ္စယာသိတက်ရာ လှေကားတော်နှင့် ရွှေသပိတ်တို့အား ဖူးမြော်ရပုံ

အစဉ်အတိုင်း ရေးသားပူဇော်ခဲ့ရာ ချမ်းသာကြီးဘုရားနှင့် နီးကပ်စွာ တည်ရှိသော မဟာဇေယျာရံသီ အိမ်တော်ရာ စေတီတော်မြတ်ကြီးနှင့် သက်ဆိုင်သော အကြောင်းအရာကို အစီအစဉ်စာရ ရေးသားရန်ဖြစ်စေလိုလည်း ကြီးလေးကြီး အဓိဋ္ဌာန်ပူဇော်နည်းကို တစ်ဆက်တစ်စပ်တည်း ရေးသားရန် ဖြစ်၍ ယခုမှ ရေးသားလိုက်ရပေးသည်။

စာရေးသူတို့ မိသားစု ချမ်းသာကြီးဘုရားကို ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ပြီးနောက် အာရုံစဉ် နှစ်ဆောင်းခေတွင်း ဓေတ္တနားနေစဉ် သမီးနန်းတွန့်ခမ်းက

“အဖေတို့ အိမ်တော်ရာဘုရားကို ဝင်ဖူးပြီးမလာ၊ ဝိနားတင်ရှိတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ သမီးရပေ။ ဝင်းတို့အဖေ မန္တလေး အိမ်တော်ရာဘုရားကို မရောက်ဖူးသေးဘူး။ ရန်ကုန်က အိမ်

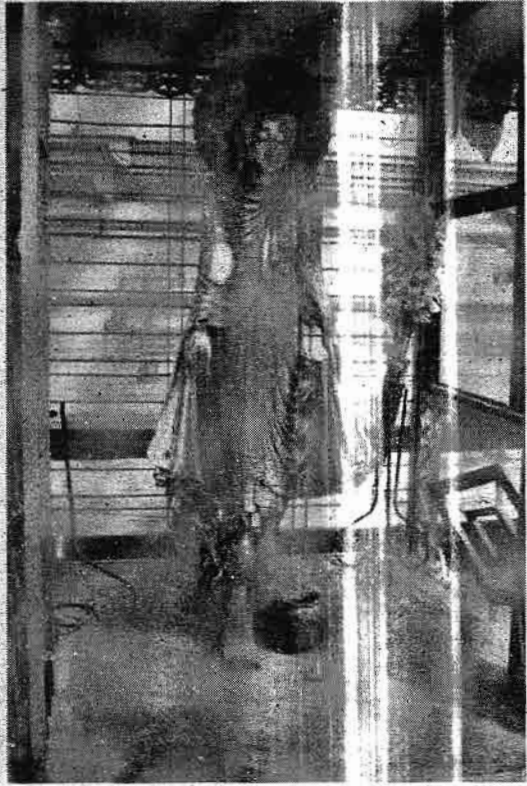
www.burmeseclassic.com

အာရုံခံတန်ဆောင်ရှိ ဖျာဒိတ်ပေးရပ်တော်မှ ရုပ်ပွားတော်မြတ်အား ကြာသက်န်းရုံလျက် ဖူးမြော်ရပုံ

တော်ရာဘုရားကိုတော့ အဖေနှဲ့အတူ ရောက်ဖူးတယ်။ အဖေ တတော့ ဒီအိမ်တော်ရာဘုရားကို အရင်မကြာခဏရောက် တယ်။ အိမ်တော်ရာဘုရား စောင်းတန်းမှာရှိတဲ့ ဖိနပ်ဒေါင်းပုံ ဖိနပ်ဆိုင်က အဖေတို့ ကျားသင်္ကန်းတိုက်ကိုယ်စားလှယ်လေး နောက်ပြီး ရွှေကြေးစည်သင်္ကန်းဆိုင်နဲ့လဲ ခင်နေတော့ အဖေ ငယ်ငယ်က အဲဒီသင်္ကန်းဆိုင်မှာ တည်းတုံအတွက် ဒီအိမ် တော်ရာဘုရားကို မကြာခဏရောက်တယ်။

အဲဒီ နှစ်လေးဆယ်ကျော်က အိမ်တော်ရာဘုရားဟာ သိပ်မစည်ကားသေးဘူး။ အခုနောက်ပိုင်း ရောက်တော့မှ

အာရုံခံတန်ဆောင်ရှိ ဖျာဒိတ်ပေးရပ်တော်မှ ရုပ်ပွားတော်မြတ်

အတော်စည်ကားနေတာ တွေ့ရတယ်။ စေတီတော်ကိုလဲ လုံးတော်ပြည့်ရွှေသင်္ကန်းတွေ ကပ်လျှထားတယ်။ သာသနိက အဆောက်အအုံတွေလဲ ခမ်းခမ်းနားနားနဲ့ ကြည်ညိုဖွယ် အလွန်ကောင်းတယ်။

စာရေးသူ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင် ပြနေသည်ကို ဇနီး၊ သားနှင့် သမီးတို့က စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြသည်။

ဇနီးဖြစ်သူက . . .

“ရန်ကုန်က အိမ်တော်ရာဘုရားနဲ့ မန္တလေးက အိမ် တော်ရာဘုရား နှစ်ဆူဟာ ဘွဲ့တော်တူ တော့ ဘယ်လိုများ ဆက်စပ်မှုရှိသလဲ အစ်ကိုကြီး။”

ဆောင်လေးထောင့်တွင် တည်ထားသော ခြင်္သေ့ရုပ်လေးရုပ်အနက်မှ တစ်ရုပ်

အာရုံခံတန်ဆောင်၌ ပုတီးစိပ်အာရုံပြုနေသည့် စာရေးသူ၏ဇနီးနှင့်သမီး

www.burmeseclassic.com

ကျောက်ဆင်းကုတော်မြတ်အား မဟာစောမိနှင့်ရွှေပလ္လင်ထင်၌ ဟရ်အပေါင်းကို အောင်တော်ပုဟန် ပူးမြော်ရပုံ

“ဤမ မမေးလဲ အစ်ကိုကြီး ရှင်းပြမလို့ပါ။ ရန်ကုန်နဲ့ မန္တလေး အိမ်တော်ရာ ဘုရားနှစ်ဆူဟာ ဘုရားဒါယကာ တစ်ဦးတည်း ဖြစ်တယ်။ သာယာဝတီ မင်းတရားကြီးရဲ့ သားတော်ကြီး ပုဂံမင်းတရားကြီး တည်ထားခဲ့တာဖြစ်တယ်။ နှစ်ဆူ စလုံးကို အိမ်တော်ရာစေတီလို့ အတိုကောက်ခေါ်ပေမယ့် ဘွဲ့တော်အရှည်ကတော့ ကွာတယ်ကွယ်။

ရန်ကုန်က အိမ်တော်ရာဘုရားရဲ့ ဘွဲ့တော်အရှည်က ‘ဆုတောင်းပြည့် မဟာဓမ္မရံသီ အိမ်တော်ရာဘုရား’ လို့ခေါ်ပြီး မန္တလေးက အိမ်တော်ရာဘုရားရဲ့ ဘွဲ့တော်အရှည်က

အာရုံခံတန်ဆောင်ရှိ နဂါးသုံးကောင်အုပ်မိုးမောင် မြတ်စွာဘုရားရှင်အား ပူးမြော်ရပုံ

‘မဟာလောကရံသီ အိမ်တော်ရာဘုရား’ လို့ ခေါ်တယ်။ အိမ်တော်ရာ ဘုရားနှစ်ဆူစလုံးဟာ သာယာဝတီမင်းတရားကြီးရဲ့ သားတော်ကြီး ပုဂံမင်းသား ဒေါ်ရွှေစံဘဝမှာ နေထိုင်ခဲ့တဲ့ အိမ်တော်နေရာတွေမှာ တည်ထားလို့ အိမ်တော်ရာဘုရားလို့ ဘွဲ့အမည်တွင်တာကွဲ့။

သာယာဝတီမင်းတရားကြီး ခရစ်နှစ် ၁၈၄၁ မှာ နေပြည်တော်မှာ အစောင့်အနေအထားမှ ဖျန်ထားခဲ့ပြီး စစ်အင်အား အလုံးအရင်းနဲ့ ရေကြောင်းက ၁၈၈၈ ရန်ကုန်ကို ချီတော်မူတယ်။

ဝါးကြီးအာနန္ဒာ ကျောက်ဆောင်အား ရစ်ပတ်နေပုံ

စာရေးသူတို့မိသားစု အိမ်တော်ရာဘုရားရှင်ပြည်တော်၌ အနုပညာရှင်

www.burmeseclassic.com

မဟာထေရ်ပင်မြို့မှ မြတ်စွာဘုရားရှင်ပုဂံပွားတော်မြတ်

ဓမ္မာရုံအတွင်းမှ ကြည့်ညိုဇွယ် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်

ရန်ကုန်မှာ နန်းတော်တည်ဆောက်ရုံသာမက မြို့အင်္ဂါနဲ့အညီ တည်ထားခဲ့တယ်။ အိမ်ရှေ့မင်း ပုဂံမင်းသားတို့လဲ မြန်နန်းအောင်ချာ နန်းတော်အနောက်မြောက်ထောင့်တွင် အိမ်တော်တည်ထားပြီး စံမြန်းစေခဲ့တယ်။ သာယာဝတီမင်းတရားကြီး ရန်ကုန်ကိုပြန်ကြွပြီးနောက် ပုဂံမင်းသားလဲ အခု အိမ်တော်ရာဘုရား တည်ထားရာနေရာမှာ စံအိမ်တော်တည်ဆောက်ပြီး နေထိုင်တော်မူခဲ့တယ်။

နောက်ပိုင်း ပုဂံမင်းတရားအဖြစ် ရောက်ရှိပြီး မိမိစံမြန်းတော်မူခဲ့တဲ့ ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ အိမ်တော်ရာနေရာနဲ့ မန္တလေးမှာရှိတဲ့ အိမ်တော်ရာနေရာတို့မှာ စေတီတော်များ တည်ထားတိုးကွယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်”

စာရေးသူ ရှင်းပြမှုကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေပြီးနောက် မိသားစုတို့သည် အိမ်တော်ရာဘုရားရှင်ရာသို့ သွက်ခွာခဲ့ကြသည်။

ချမ်းသာကြီးဘုရားမှ မိနစ်အနည်းငယ်မောင်းရံနှင့် အိမ်တော်ရာဘုရားကို ရောက်လေသည်။ အိမ်တော်ရာဘုရားသည် သီရိဗေမာမာ အရှေ့ရပ်ကွက် ချမ်းသာလှောင်မြို့နယ် မန္တလေးမြို့၌ တည်ရှိသည်။ စာရေးသူတို့ စီးလာသော မတ်တူးကားလေးသည် ‘မဟာလောကရံသီ အိမ်တော်ရာစေတီတော်’ ဟု ကမ္ပည်းမှတ်တမ်း ရေးထိုးထားသော မုခ်နီချော့၌ ရပ်တန့်

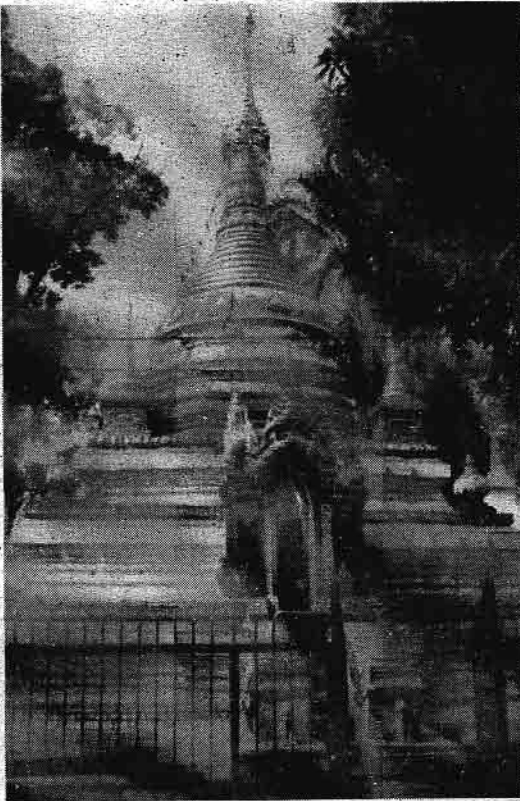

အိမ်တော်ရာစေတီတော်အဝင်မှင်္ဂါ

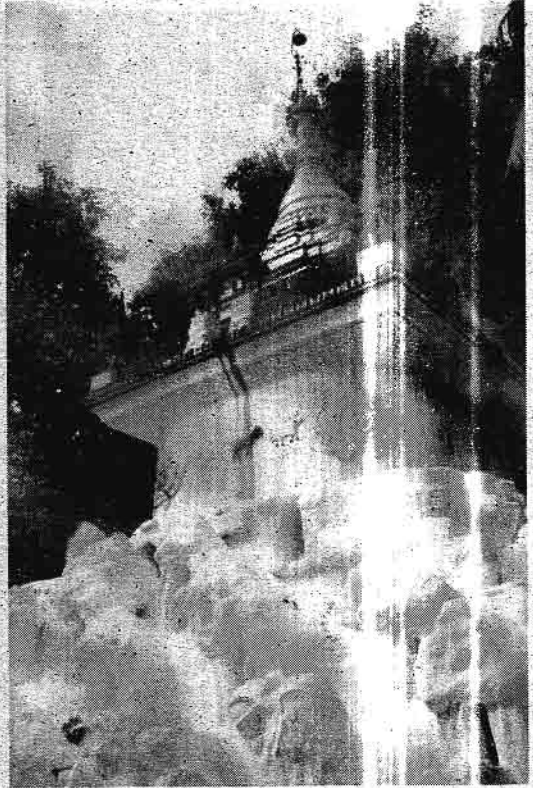

တရားဦးပျော်ကြာ မဟာကြားတော်မူသည့် ဖုဒ္ဓတိဇ္ဇာအား ယွဝဂ္ဂိုငါးဦးနှင့်အတူ အသွင်သစ် ထူးခြားစွာထူထပ်

www.burmeseclassic.com

အိမ်တော်ရာစေတီတော်ရှိ သပ္ပာယ်လှသော စေတီငယ်တစ်ခု

၁၂ ရာသီပြိုဟ်ခွင်နှင့် ငါးကြီးအာနန္ဒာရုပ်ပတ်ထားသော ကျောက်ဆောင်ထက်ရှိ စေတီတော်

လိုက်သည်။ နိုင်ငံခြားသား တိုးရစ်များကိုလည်း မုခ်ဦးရှေ့၌ တွေ့ရသည်။

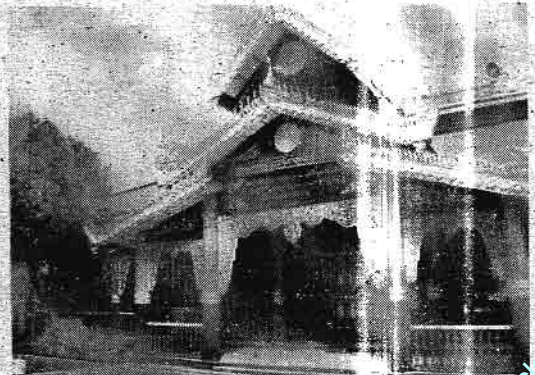
တခြား ဘုရားစေတီများလို မုခ်ဦး၌ ခြင်္သေ့ရုပ်တု မတွေ့ရဘဲ မုခ်ဦးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ အုတ်ပြာသား နှစ်ဆောင်ကို တွေ့ရသည်။ အိမ်တော်ရာဘုရား စောင်းတန်းမှာ သိပ်မရှည်လျားလှပေ။ စာရေးသူသည် စောင်းတန်းညာဘက်ရှိ ဆိုင်ခန်းများကို သတိထားကြည့်ရာမှ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ငါးနှစ်ကျော်က ရောက်ခဲ့ဖူးသော စိန်ဒေါင်းပျံဖိနပ်ဆိုင်ကို မြင်တွေ့ရသည်။

ဆိုင်းဘုတ်သာမြင်ရပြီး ဆိုင်မဖွင့်သေး၍ ဝင်ရောက်မိတ်မဆက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ စောင်းတန်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီး နောက် အိမ်တော်ရာစေတီတော်ကြီးကို ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် ဖူးမြော်ရလေသောအခါ စိတ်ဝယ် ဩည်နှူးဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်မိလေသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော်က ရောက်ခဲ့ဖူးသော အိမ်တော်ရာစေတီတော်နှင့် အသွင်သဏ္ဍာန် အလွန်ပင်ကွဲပြားနေသည်ကို သတိထားမိသည်။ ထုံးဖြူသက်န်းနှင့် ယခင်က အိမ်တော်ရာစေတီနှင့် ယခု အိမ်တော်ရာစေတီ

မဟာလောကရုံသိ အိမ်တော်ရာစေတီတော်သမိုင်း

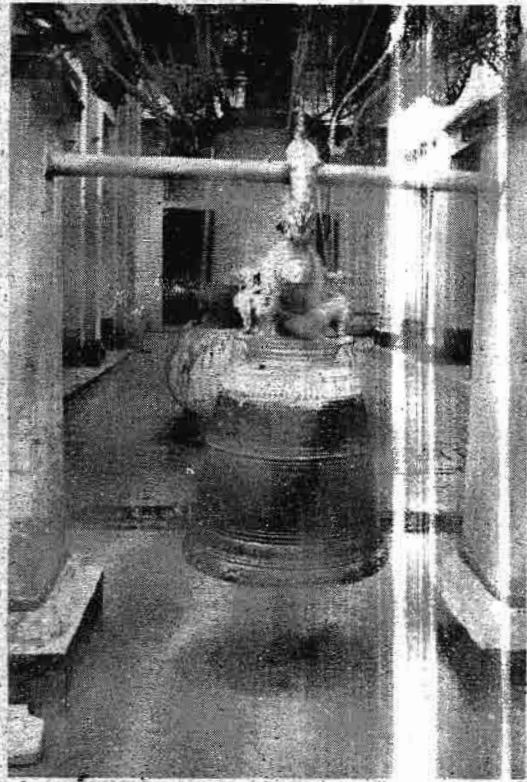

ရတနာယု (၁၄)ခန်း ဓမ္မဝိမာန်တော်ကြီး

www.burmeseclassic.com

နတ်မင်းလေးပါး ခြံရံနေသည့် တံခွန်တိုင်

ကောင်းမှုအဖွဲ့ပေးပေးနိုင်သော ခေါင်းလောင်း တံ

တော်မှာ များစွာခြားနားနေသည်။ ယခု အိမ်တော်ရာစေတီ တော်သည် ထီးတော်မှ ဖိနပ်တော်အထိ ရွှေရောင်ဝင်းပြောင် နေသည်မှာ ကြည်ညိုဖွယ်အသွင် ဆောင်နေပေသည်။

အိမ်တော်ရာဘုရား၏ ရင်ပြင်တော်သည် အလွန် ထွယ်ဝန်းလှပြီး စာရေးသူနှစ်ပေါင်း (၄၀)ကျော်က ရောက် နှုသည့် ရင်ပြင်တော်နှင့် လွန်စွာခြားနားလှသည်။

ကြွေပြားများ အပြည့်ခင်းထား၍ ဘုရားဖူးများအနေ နှင့် သက်သောင့်သက်သာ လက်ယာရစ်ဖူးမြော်ရန် အဆင် နေလှသည်။ စာရေးသူတို့ ပုထမဦးဆုံး ရောက်ခဲ့သည့် ကြာ သပတေးထောင့် အာရုံခံတန်ဆောင်းအတွင်းရှိ ရင်တော်မူ ရန်ပြေမြတ်စွာဘုရား ရုပ်ပွားတော်မှာ ကြည်ညိုဖွယ်အသွင် ဆောင်နေပေသည်။

စာရေးသူ ယခင်က အိမ်တော်ရာဘုရားသို့ အကြိမ် ကြိမ်ရောက်ခဲ့ပြီးသော်လည်း နောက်ပိုင်း မရောက်ဖြစ်ခဲ့သည် မှာ နှစ် ၂၀ ကျော်ရှိပေသည်။ ထိုကာလအတွင်း အိမ်တော် ရာဘုရားသည် မယုံနိုင်လောက်အောင် ပြောင်းလဲလျက် အလွန်ထူးခြားလှပေသည်။ အိမ်တော်ရာဘုရားသည် လေး ထောင့်ပုံ ဖိနပ်တော်ပေါ်၌ ပစ္စယာအဆင့်ဆင့် တည်ထားပြီး အပေါ်ဆုံးပစ္စယာ၌ စေတီပေါက်တည်ထားသော စေတီ တော်ပုံဖြစ်သည်။ အပေါ်ဆုံးပစ္စယာ၌ စေတီတော်လေးဆူ

ရှိပြီး တနင်္ဂနွေထောင့်၊ အင်္ဂါထောင့်၊ စနေထောင့်၊ ရာဟု ထောင့်တို့တွင် အရံစေတီများ တည်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

တနင်္ဂနွေထောင့် အရံစေတီတော်ကို ပုဂံမင်းတရား ကြီး၏ အလယ်နန်းမတော်မိဖုရား စလင်းမြို့စား သံရီလောက အတုလရတနာဒေဝီ တည်ထားသော ကောင်းမှုတော်ဖြစ် သည်။

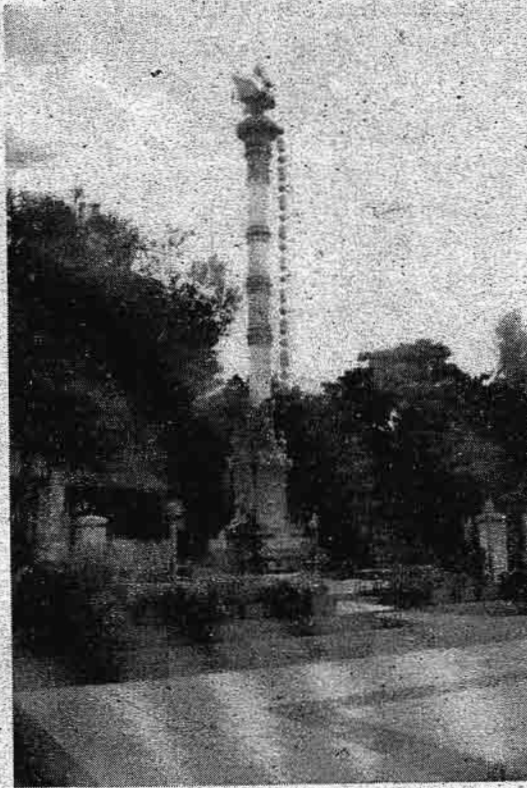
အင်္ဂါထောင့် အရံစေတီတော်မှာ ပုဂံမင်းတရားကြီး၏ ခမည်းတော် သာယာဝတီမင်းတရားကြီး၏မိဖုရား မိလွှေ တော် စလင်းမြို့စား မိဖုရားက တည်ထားသော ကောင်းမှု တော်ဖြစ်သည်။

စနေထောင့် အရံစေတီတော်မှာ ပုဂံမင်းတရားကြီး ငယ်စဉ်ဘဝက အချီတော် အချောတော်အဖြစ် စောင့်ရှောက် ခဲ့သည့် အထိန်းတော်ကြီးဖြစ်သော တောင် ။ ကြီးမြို့စား၊ ဖာသီတမြို့စား တည်ထားသော ကောင်းမှုတော်ဖြစ်သည်။

ရာဟုထောင့် ရံစေတီတော်မှာ ပုဂံမင်းတရားကြီး၏ အိမ်တော်ပါ ကျွန်တော်ရင်း ကျီဝန် အတွင်းဝန်မင်းကြီး မဟာ သက်တော်ရှည် တည်ထားသော ကောင်းမှုတော်ဖြစ်သည်။

အရံစေတီ လေးဆူအလယ်၌ ပုဂံမင်းတရားကြီး၏ ကောင်းမှုတော် မဟာလောကရံသီ အိမ်တော်ရာဘုရားကို တည်ထားခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

မြင်းမာလှည့် တံခွန်တိုင်တော်

အိမ်တော်ရာစေတီကြီးသည် ပစ္စယာအဆင့်ဆင့်၌ ရွှေပန်းအိုးများဖြင့် သပ္ပာယ်လှသည်။ အိမ်တော်ရာစေတီကြီး၏ ထူးခြားချက်တစ်ရပ်မှာ အဝင်မုခ်ဦး၌ ခြင်္သေ့ရုပ်များ မတွေ့ရသော်လည်း စေတီတော်၏ ထောင့်လေးထောင့်တွင် ကြီးမားလှသော ခြင်္သေ့ရုပ်ကြီးများကို တွေ့ရပေသည်။ ခြင်္သေ့ရုပ်တို့မှာ အသက်ဝင်လှပြီး ခုံညားလှပေသည်။ အိမ်တော်ရာစေတီကြီးသည် ဖူးမြော်ရသူ အပေါင်း၏ စိတ်အစဉ်ကို ကြည်နူးသဒ္ဓါ ပွားများရုံသာမက ဖူးမြော်၍ မဝအောင် စိတ်အာရုံကို ဖြစ်ပွားစေသည်။

စေတီတော်ကြီး၏ ဉာဏ်တော်အမြင့်မှာ ဖိနပ်တော်မှာ အချင်း သံတောင် ၆၂ တောင် ၂ မိုက်ရှိသည်။ စိန်ဖူးတော်မှာ အမြင့် ၁၀ လက်မ၊ လုံးပတ် ၁ ပေ ၁.၅ လက်မ ရှိသော သလင်းကျောက်ထုံးတော်ကြီးကို တော်သားကို ရွှေသားကွပ်ပြီး အမြင့် ၁ ပေ ၄.၅ လက်မ ရှိသော စိန်ဖူးတော်ကြီးဖြစ်သည်။

အိမ်တော်ရာ စေတီတော်ကြီးသည် ဘုရားဖူးအပေါင်းတို့ စိတ်အာရုံကြည်လင်စေရန် ကျယ်ဝန်းလှသည့် ရင်ပြင်တော်ကြီးအလယ်၌ အလွန်သပ္ပာယ်စွာ တည်ထားသော စေတီတော်ကြီး ဖြစ်သည်။ အိမ်တော်ရာစေတီတော်တွင် စောင်းတန်းလေးသွယ်ရှိပြီး ရတနာယရ (၁၄)ခန်း ဓမ္မဗိမာန်

တော်ကြီးနှင့် ပြာသာဒ်၊ အာရုံခံ၊ ဓမ္မာရုံ၊ ဒေရပ်များကို အများပြည်သူ ကုသိုလ်ရှင်များက ဆောက်လုပ် သူ့ဒါနီးထားသည်။

စေတီတော်ကြီး၏ ရင်ပြင်တော်၌ အာရုံခံတန်ဆောင်းလေးဆူမှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနှင့် စေတီတော်ကြီးအား အာရုံပြုပူဇော်နိုင်ရန် တည်ထားခြင်းကြောင့် ဘုရားဖူးတို့အနေနှင့် စိတ်လတ်ကြည်နူးစွာ စေတီတော်ကြီးအား ပူဇော်ဖူးမြော်နိုင်ပေသည်။ စေတီတော်ကြီး၏ ရင်ပြင်တော်၌ ကြည်ညိုဖွယ် စေတီငယ်တစ်ဆူကိုလည်း ဖူးမြော်ရပေသည်။ ထိုစေတီတော်မှာ စေတီရံလေးဆူနှင့် သပ္ပာယ်စွာ တည်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစေတီငယ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ယခင် စေတီတော်၏ ထီးတော်ဟောင်းကိုလည်း ဖူးတွေ့ရသည်။

ထီးတော်ဟောင်း၏ ရှေ့တွင် ရှေးဟောင်းခေါင်းလောင်းငယ်တစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရသည်။ စေတီတော်၏ ရင်ပြင်တော်၌ မြင့်မားပြီး သပ္ပာယ်စွာ တည်ထားသော တံခွန်တိုင်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ နတ်မင်းလေးပါး ခြံရံပြီး ဟင်္သာရုပ်ဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည်။

အာရုံခံတန်ဆောင်းများအတွင်း၌ ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားရှင် ရုပ်ပွားတော်အဆူဆူမှာလည်း လွန်စွာပင် သပ္ပာယ်လှသည်။ ရုပ်တော်မူ၊ ထိုင်တော်မူ ရုပ်ပွားတော်များကို စကျင်ကျောက်များဖြင့် လည်းကောင်း၊ အင်္ဂါတော်ဖြင့် လည်းကောင်း ထုလုပ်ကိုးကွယ်ထားသည်။

စေတီတော်ရင်ပြင်တော်၌ ထူးခြားသော စေတီတော်တစ်ဆူမှာ ငါးကြီးအာနန္ဒာ ရစ်ခေပတ်သားသော ကျောက်ဆောင်အထက်၌ ၁၂ လရာသီ ပုံဖော်ထားပြီး တည်ထားသော စေတီတော်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုစေတီတော်၌ မြို့ရိုးသဏ္ဍာန်ပတ်၍ ပြာသာဒ်၊ မြို့အဝင် မုခ်ဦးများဖြင့် ကြည်ညိုဖွယ် တည်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် အိမ်တော်ရာရင်ပြင်ပေါ်ရှိ ထူးခြားသော ဖူးမြော်စရာတစ်ခုမှာ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် မိဂဒါဒိန်တော၌ ပဉ္စဝဂ္ဂီငါးဦးအား တရားဦးစံပွစကြာ ဟောကြားသော ပုံတော်ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုပုံတော်၏ ထူးခြားချက်မှာ ဘုရားရှင်၏ တရားဦးဓမ္မစကြာ ဟောကြားမှု ခံယူနေကြသော ပဉ္စဝဂ္ဂီငါးဦးသည် စာရေးသူ ယခင်က တွေ့မြင်ဖူးသည့် ပုံတော်များလို ရဟန်းဝတ်ဖြင့် မဟုတ်ဘဲ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များဖြင့် ငတ်ဖြူစင်ကြယ် ဝတ်ဆင်ထားသောပုံ ဖြစ်သည်။ ဤရုပ်တုများမှာ သဘာဝကျလှသည်။

ပဉ္စဝဂ္ဂီငါးဦးသည် တရားဦးဓမ္မစကြာ စတင်နာကြားစဉ်က ရဟန္တာများမဟုတ်ကြသေးပေ။ တရားဦးဓမ္မစကြာ နာကြားပြီးနောက် တစ်နေ့ တစ်ပါး သောတာပန်အဆင့်သို့ ရောက်ရှိပြီး မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ အတ္ထုလက္ခဏာသုတ်ကို နာကြားရသောအခါမှ ရဟန္တာများ ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဤရုပ်တုများသည် သဘာဝကျလှပေသည်။

www.burmeseclassic.com

စာရေးသူသည် မိသားစုနှင့်အတူ အိမ်တော်ရာဘုရား အား လက်ယာရစ်လှည့်ပတ်ပူဇော်ခဲ့ရာ အာရုံခံတန်ဆောင်း များ၌ ဗျာဒိတ်ပေးရုပ်ပွားတော်အဆူဆူကို ဖူးမြော်ခဲ့ရပြီး အာရုံခံတန်ဆောင်းတစ်ခုအတွင်း၌ နဂါးသုံးကောင် အုပ်ဖိုး ပူဇော်လျက် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ကြေးဆင်းတုရုပ်ပွားတော် မြတ်ကို မဟာမြတ်မုနိ ပုံတော်အတိုင်း စလွယ်တော်၊ မကိုဋ် တော်နှင့် သပ္ပာယ်စွာ ဖူးမြော်ရသည်။

စာရေးသူတို့ မိသားစုသည် မဟာဗောဓိညောင်ပင် အခြေ၌ ပဉ္စဝင်္ဂိုင်းဦးအား တရားဦးစေ့စကြာ ယောကြားသည့် ပုံတော်များနှင့်အတူ ကျောက်ဆင်းတု ရုပ်ပွားတော်မြတ် တစ်ဆူကိုလည်း မဟာမြတ်မုနိပုံတော်အတိုင်း ဖူးတွေ့ရသည်။ စာရေးသူတို့သည် ကြီးမားကျယ်ပြန့်လှသည့် ရတနာယရ (၁၄)ခန်း ဓမ္မဗိမာန်တော်အတွင်း၌ ခေတ္တဝင်ရောက်နားခဲ့ပြီး အိမ်တော်ရာဘုရားကြီးအား ဝတ်ပြုပူဇော်ကြလေသည်။ ထို ဗိမာန်တော်ကြီးသည် အတွင်းတံခါးများ ပိတ်ထား၍ အဝင်ဝ ဖိနပ်ချွတ်၌ ထိုင်၍ ပူဇော်ခဲ့ရသည်။

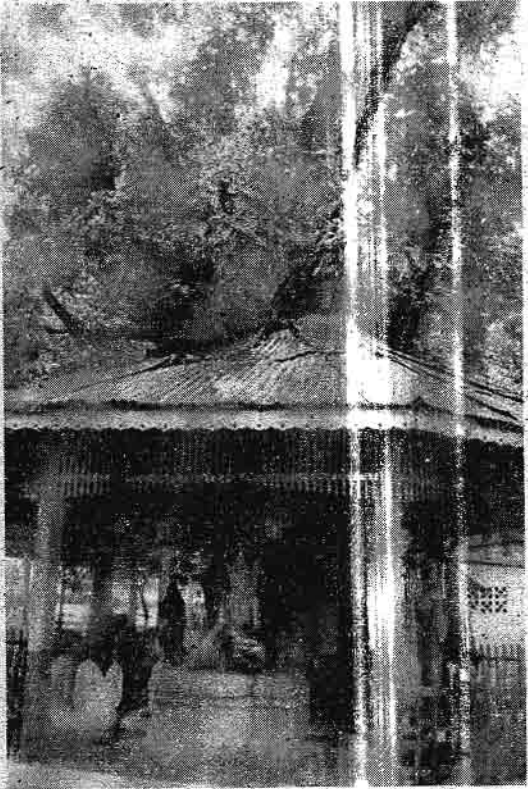
စာရေးသူတို့သည် ရတနာယရ (၁၄)ခန်း ဓမ္မဗိမာန် တော်ရှေ့၌ အနားယူနေစဉ် ဤစေတီတော်ကြီး၏ ကုသိုလ် ရှင် ဘုရားဒကာ ပုဂံမင်းတရားကြီးကို စိတ်အာရုံ၌ မြင်ယောင် မိလာသည်။ ထိုသို့ မြင်ယောင်မိတာမှ ရန်ကုန်မြို့ရှိ အိမ်တော် ရာစေတီတော်နှင့် ယခု ဖူးမြော်နေရသည့် မန္တလေးအိမ်တော် ရာစေတီတော်များနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်များကို စိတ်အစဉ်၌ မြင်ယောင်မိလာပြီး မိသားစုအား သမိုင်းဆရာ ဝီပီ ရှင်းလင်းပြောကြားနေမိသည်။

မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်း၏ မင်းအစဉ်အဆက်တို့သည် တစ်ဦးအာဏာရရှိရေးအတွက် ခမည်းတော်ကိုလည်းကောင်း၊ နောင်တော်ကိုလည်းကောင်း လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသည်မှာ အစဉ်အလာတစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကုန်းဘောင်ခေတ်၏ ထူးခြားမှုမှာ ဘိုးတော်ဘုရား အာဏာရရှိရေးအတွက် ဖောင်းကစားမောင်မောင်ကို လုပ်ကြံပြီး ထီးနန်းရယူခဲ့သော်လည်း ပုဂံမင်း၏ခမည်းတော် သာယာဝတီမင်းသည် နောင်တော် ဘကြီးတော်ဘုရားအား ထီးနန်းချခဲ့သော်လည်း လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်း မပြုခဲ့ပေ။

ထိုနည်းတူ ပုဂံမင်းတရားကြီးကို ညီတော်မင်းတုန်းမင်းနှင့် ကနောင်မင်းသားတို့က ပုန်ကန်ခြားနား၍ ထီးနန်းရယူခဲ့ပြီး နောင်တော်ပုဂံမင်းကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်း မပြုဘဲ ကောင်းစွာပြုစောင့်ရှောက်ထားခဲ့သည်။ ထိုလုပ်ဆောင်ချက်များသည် ကုန်းဘောင်ခေတ်၏ ဂုဏ်ယူဖွယ်ကောင်းလှသော လုပ်ဆောင်ချက်များဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

စာရေးသူအနေနှင့် ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်များနှင့် ပတ်သက်၍ တွေးတောနေမိရင်း ပုဂံမင်းတရားကြီး အိမ်တော်ရာဘုရား

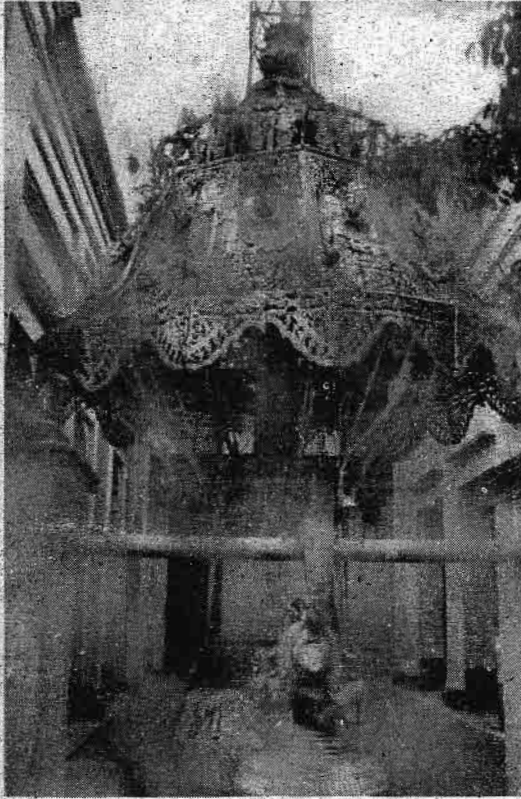

ရင်ပြင်တော်ရှိ သက်တော်နှင့် မဟာဗောဓိပုံ အား ဖူးတွေ့ရပုံ

တည်ထားခဲ့ပုံကို အောက်ပါအတိုင်း မိသားစုဝင်များအား ရှင်းပြမိလေသည်။

သာယာဝတီမင်းတရားကြီးသည် နောင်တော် ဘကြီးတော်မင်းတရားအား ထီးနန်းအရာမှာ ချွေးနားပြီး နိုင်ငံတော်အာဏာကို ရယူခဲ့သည်။ ဘကြီးတော်ဘုရားလက်ထက်က စတင်ဖြစ်ပွားခဲ့သော အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ စစ်ပွဲကိုလည်း အဆုံးသတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ထိုစစ်ပွဲကြောင့် မြန်မာဘိုးအနေနှင့် ရခိုင်နှင့် တနင်္သာရီတိုင်းဒေသများကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီး အင်္ဂလိပ်တို့၏ ကိုလိုနီအဖြစ်သို့ ကျရောက်ခဲ့ရသည်။

ဘကြီးတော်ဘုရား၏ စစ်ရေးအရ အားနည်းမှု၊ အင်္ဂလိပ်တို့၏ ခေတ်မီလက်နက်များ သုံးစွဲမှုတို့ကြောင့် တနင်္သာရီနှင့် ရခိုင်နယ်တို့ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်ကို သာယာဝတီမင်းက အသိအမှတ် မပြုလိုသော်လည်း အခြေအနေအရ လက်ခံခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာတို့၏ အင်အားကို ပြုသလို၍ လည်းကောင်း၊ အောက်မြန်မာနိုင်ငံ၏ လုံခြုံရေးနှင့် ကာကွယ်ရေးအတွက် သာယာဝတီမင်းတရားကြီးသည် နေပြည်တော်၌ အစောင့်အနေအထား စစ်အင်အားကို ချန်ထားပြီး တပ်အလုံးအရင်းနှင့် ဒဂုံခေါ် ရန်ကုန်သို့ ချီတက်တော်မူခဲ့သည်။ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း စစ်တပ်အင်အား အပြည့်အစုံသာမက မိဖုရား၊ မောင်းမ၊ သားတော်၊ သမီးတော်၊ ခယ်

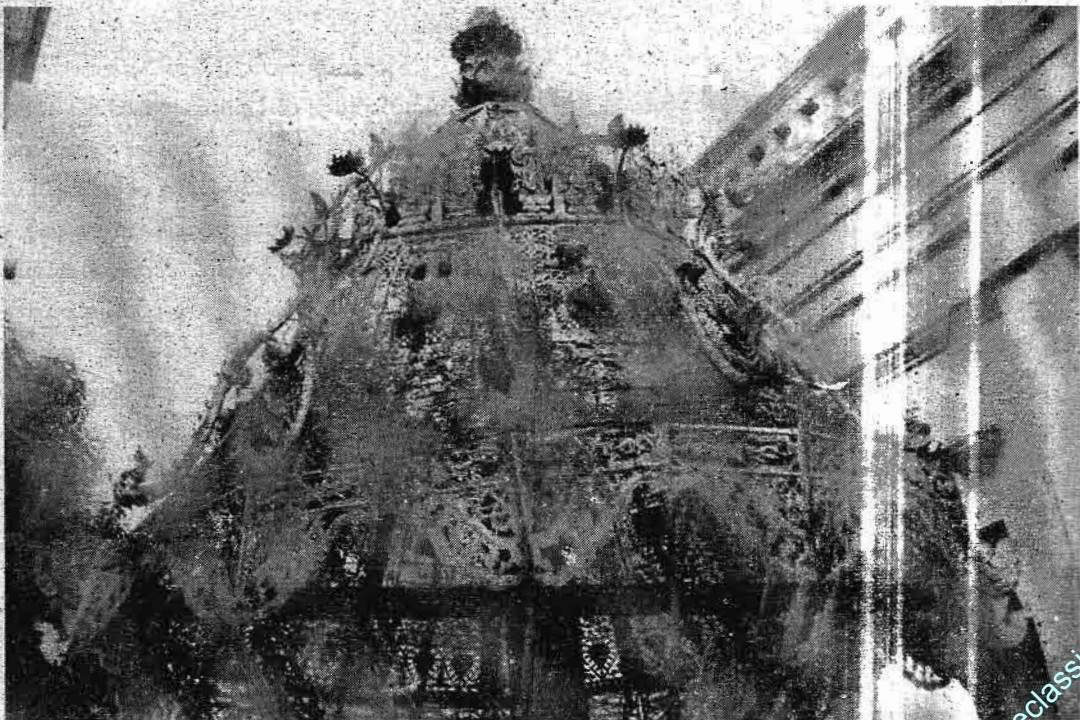
ထီးတော်ဟောင်းအား အဝေးမှတွေ့ မြင်ရပုံ

တော်များအပါအဝင် ဆွေတော်မျိုးတော်များ ခြံရံ၍ ရန်ကုန် သို့ ကြွချီလာခြင်း ဖြစ်သည်။

နန်းကျဘုရင် ဘကြီးတော်ဘုရားနှင့် သူ၏မိဖုရား နန်းမတော်မယ်နုတို့ကိုပင် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ ရန်ကုန်၌ နန်းတော် အိမ်တော်များ တည်ဆောက်ပြီး မြို့ရိုးပြာသစ်ဖြင့် နန်းသစ်တည်တော်မူသည်။ သာယာဝတီမင်း၏ သားတော် ကြီး ပုဂံမင်းသားလည်း လိုက်ပါခဲ့ရာ မြတ်နန်းအောင်ချာ နန်းတော်အနောက်မြောက်ထောင့်တွင် အိမ်ရှေ့မင်းအိမ်တော် ကို တည်ဆောက်ပေးခဲ့သည်။

ထိုသို့ ရန်ကုန်သို့ချီလာသော သာယာဝတီမင်းတရား ကြီး၏ ခရီးစဉ်မှာ ခရစ်နှစ် ၁၈၄၀ ခု ဖြစ်ပင်ဖြစ်သည်။ သာယာ ဝတီမင်း၏ သားတော် အိမ်ရှေ့မင်းသား ပုဂံမြို့စားအား ခမည်းတော်က “သီရိသုဓမ္မာ မဟာဒေဝရာဇာ” ဘွဲ့ ချီးမြှင့်တော် မူသည်။ မူလ ရွှေတောင်မြို့ကို စားရာမှ အရိမဒုန္နမည်သော ပုဂံမြို့ကို ပြောင်းလဲပေးသနားတော် မူခဲ့သည်။ လှိုနေ့မှစကာ ပုဂံမင်းဟူသော အမည်ဖြင့် ထင်ရှားကျော်စောလေသည်။

ရွှေဘိုမင်း ခေါ် သာယာဝတီ မင်း နတ်ရွာသံသောအခါ သက်တော် (၃၅)နှစ်ကျော်အရွယ်၌ ထီးနန်းအရိုက်အရာကို ဆက်ခံရရှိသည်။ ထိုသို့ ထီးနန်းအရိုက် အရာကို ရရှိခံစားပြီး နောက် ခမည်းတော် သာယာဝတီမင်းနှင့်အတူ ဒဂုန် (ရန် ကုန်)ရှိ အိမ်ရှေ့မင်း စံမြန်းခဲ့သော အိမ်တော်ရာနေရာ၌ သတ္တရာင် ၁၂၀၉ ခုနှစ်တွင် ပဲခူးမြို့ တရားဝန်မဟာမင်းခေါင်

ထီးတော်ဟောင်းအား အနီးကပ် တွေ့ရပုံ

ကျော်အား ငွေတော် ရှစ်သောင်းပေး၍ ရန်ကုန်အိမ်တော်ရာ စေတီကို တည်ထားစေသည်။

ပုဂံမင်းသည် ၁၂၀၈ ခုနှစ် ခမည်းတော် နတ်ရွာစံပြီး နောက် ထီးနန်းဆက်ခံခဲ့ရာ ၁၂၀၉ ခုနှစ် တန်ဆောင်မုန်းလ တွင် မန္တလေး (ဒေဝနံစံနန်းတော်) အိမ်တော်ရာနေရာ၌လည်း အိမ်တော်ရာစေတီတစ်ဆူကို ရန်ကုန်အိမ်တော်ရာဘုရားနှင့် တစ်မြိုင်တည်း တည်ထားသည်။ ၁၂၁၀ ပြည့်နှစ် တန်ဆောင် မုန်းလပြည့်ကျော် ၆ ရက် မန္တလေးအိမ်တော်ရာဘုရား ထီးတော်တင်ပွဲ ကျင်းပပြီး မဟာလောကရံသီဟူသော ဘွဲ့ ကမ္မည်းထိုးသည်။ ထိုဘွဲ့၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ လောကသုံးပါး အား အရောင်၊ အဆင်း၊ အလင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူတတ် သော မြတ်စွာဘုရားဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ဆောင်တော်မူသည်။

မန္တလေး အိမ်တော်ရာဘုရား တည်ထားရာတွင် ကုန်း ဘောင်ဆက် အမရပူရ စတုတ္ထနန်းစံ သီရိသုဓမ္မတိလောက ပဝရ မဟာရာဇာဓိရာဇ် ဘွဲ့တော်ခံ ပုဂံမင်းတရားကြီးကိုယ် တိုင် သက္ကရာဇ် ၁၂၀၉ ခုနှစ် နတ်တော်လဆန်း ၃ ရက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် မြေပန္နက်ချမင်္ဂလာ ကျင်းပတော်မူခဲ့သည်။

၁၂၀၉ ခုနှစ် နတ်တော်လဆန်း ၁၁ ရက်နေ့တွင် ရွှေအုတ်၊ ငွေအုတ်၊ ကြေးနီ အုတ်တို့ဖြင့် မင်းတရားကြီး ကိုယ်တိုင် အုတ်မြစ်ချမင်္ဂလာ ကျင်းပတော်မူခဲ့သည်။

နှောင်းတန်ခူးလဆန်း ၁၃ ရက်နေ့တွင် ပထမဌာပနာ တိုက်ကြီး ပြီးတော်မူသဖြင့် နှောင်းတန်ခူးလဆန်း ၁၄ ရက်

ပုဂံအိမ်တော်ရာသုဂတိသုဓမ္မတိလောက ပဝရ မဟာရာဇာဓိရာဇ် ဘွဲ့တော်ခံ ပုဂံမင်းတရားကြီးကိုယ် တိုင် သက္ကရာဇ် ၁၂၀၉ ခုနှစ် နတ်တော်လဆန်း ၃ ရက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် မြေပန္နက်ချမင်္ဂလာ ကျင်းပတော်မူခဲ့သည်။

ပုဂံအတွင်း၌ ရှေ့ရောင်စင်းနေသည့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်များအား ဖူးတွေ့ရပုံ

www.burmeseclassic.com

ပွင့်တော်မူ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်

နေ့တွင် ရွှေသားဖြင့်ပြုလုပ်သည့် မဟာဗုဒ္ဓဝင်အခန်း (၉၆)ခန်း၊ သရီရ ဓာတ်တော်မွေတော်များ၊ ရွှေသား၊ ငွေသား ဆင်းတုတော် (၁၂၀၀)ကျော်နှင့် ရွှေသားဖြင့် သွန်းလောင်းသော ဘေးလောင်းတော်၊ ဘိုးလောင်းတော် ရုပ်တုသဏ္ဍာန်တို့ကို စေတီတော်ကြီး၏ အရှေ့မျက်နှာစာမှစ၍ ဌာပနာသွင်း မင်္ဂလာ ကျင်းပတော်မူသည်။

သက္ကရာဇ် ၁၂၁၀ ပြည့်နှစ် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့် ကျော် ၆ ရက် ကြာသပတေးနေ့တွင် ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသော ရွှေထီးတော်ကြီးကို မင်းတရားကြီးကိုယ်တိုင် ထီးတော်တင် မင်္ဂလာ ဆင်ယင်ကျင်းပ လှူဒါန်းတော်မူခဲ့သည်။ စေတီတော်ကြီး၏ ဘေးပတ်လည်တွင် အမြင့် ၁၀ပေ၊ ဒု ၄. ၅ပေနှင့် အရှည်ပေ ၇၀၀ စတုရန်းရှိသော မဟာရာဇ်တံတိုင်းကြီးကို တည်ထား လှူဒါန်းခဲ့သည်။ ဤနည်းဖြင့် မန္တလေးမဟာ လောကရံသီ အိမ်တော်ရာစေတီတော်ကြီး ဖြစ်တည်တော်မူ သည်။

မဟာလောကရံသီ အိမ်တော်ရာစေတီတော်မြတ်ကြီး ၏ ဗုဒ္ဓပူဇော်ယဉ်တော်ကို ရှေးအစဉ်အလာမပျက် နှစ်စဉ် နှစ် တိုင်း သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၁၁ ရက်မှ ၁၃ ရက်နေ့အထိ ဂေါပကအဖွဲ့မှ ကြီးမှူးပြီး ရုပ်မိရုပ်မ အလှူရှင်များ ပါဝင်ကာ စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ စီရင်ကျင်းပနိုင်ခဲ့သည်။

အိမ်တော်ရာစေတီတော်၌ ထူးခြားသည့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား တော် နှစ်ဆူကိုလည်း ဖူးမြော်ရသည်။ ဆုတောင်းပြည့် ရှေး ဟောင်းရုပ်ပွားတော်များဖြစ်၍ ဘုရားဖူးများအနေနှင့် အထူး

အလေးထား၍ ပူဇော်ခဲ့ကြသည်။ သကျမုနိမဟူရာရုပ်ပွား ဆင်းတုတော်နှင့် ပွင့်တော်မူရုပ်ပွားဆင်းတုတော်တို့ ဖြစ်သည်။ သကျမုနိမဟူရာ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်မှာ စေတီတော် ကြီး၏ စနေထောင့် မဟူရာဓမ္မာရုံကြီးအတွင်း၌ ကိန်းဝပ် စံပယ်တော်မူသည်။ မဟူရာကျောက်သားအစစ်ဖြင့် ထုလုပ် ကိုးကွယ်ထားသော ဆင်းတုတော်တစ်ဆူ ဖြစ်သည်။ ဘကြီး တော်ဘုရား လက်ထက် မဇ္ဈိမဒေသ မဟာဗောဓိပင်အရင်းမှ ပင့်ဆောင်ခဲ့ပြီး အင်းဝမြို့တော်တွင် တည်ထားကိုးကွယ်တော် မူခဲ့သည်။

သာယာဝတီမင်းလက်ထက်တွင် ထီးနန်းဆိုက်ရာ အရပ်ကို အင်းဝမှ အမရပူရမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့စံမြန်းရာ သကျ မုနိ မဟူရာ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်ကိုလည်း အမရပူရမြို့သို့ ပင့်ဆောင်ကိုးကွယ်ခဲ့သည်။ ၁၂၄၉ ခုနှစ်တွင် မိုးကောင်း ကျောင်းတိုက် ဆရာတော်ကြီးနှင့် အုတ်ဝန် သံတော်ဆင့် ဦးဖိုးကြီးတို့က အမရပူရမှ မန္တလေးအိမ်တော်ရာဘုရားသို့ ပင့်ဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သကျမုနိမဟူရာ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်သည် ရှေး ဟောင်း ဆုတောင်းပြည့် ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်ဖြစ်၍ ဘုရားဖူး သူတော်စင်အပေါင်းတို့၏ အလေးထားပူဇော် ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်သည်။ သကျမုနိမဟူရာ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်နှင့် ကပ် လျက် စကျင်ကျောက်ဖြူဖြင့် သာယာဝတီမင်းကောင်းမှုတော် သေလာမုနိ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော် တစ်ဆူကိုလည်း ဖူးမြော် တွေ့မြင်ရသည်။

စေတီတော်ကြီး၏ မြောက်ဘက်တောင်တန်းအနီးရှိ ဂန္ဓကုဋ်တိုက်တော်တွင် ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်မူသည့် ကြေး ဆင်းတုတစ်ဆူကို ဖူးမြော်ရသည်။ ထိုရုပ်ပွားဆင်းတုတော်မှာ မူလက အင်္ဂတေမံဘုရား ဖြစ်သည်။ ၁၃၄၄ ခုနှစ် ဝါခေါင် လဆန်း ၂ ရက်နေ့တွင် ထိုအင်္ဂတေရုပ်ပွားတော်အား ဝေ သပွယ်ခြင်း၊ သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ခြင်းများ ဆောင်ရွက်ရာမှ မဲထားသော အင်္ဂတေများကွာပြီး ရွှေရောင်အဆင်းရှိသည့် ကြေးဆင်းတုတော်အဖြစ် ပွင့်ထွန်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ထိုကြေးဆင်းတု ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်အား ပွင့်တော်မူဘုရားဟူ၍ ဘွဲ့တော်ကပ်လျှင် ပူဇော်ခဲ့ကြသည်။ ရွှေရောင်ဝင်းလျက် ကြည်ညိုဖွယ် ရှေးဟောင်းဆုတောင်းပြည့် ပွင့်တော်မူဘုရားသည် လွန်စွာသပွယ်လှသည်။ ပွင့်တော်မူ ကြေးဆင်းတု ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်သည် အံ့ဖွယ်ကိုးပါး သွင်ပြင် လက္ခဏာများ ပါဝင်သော ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူဖြစ်သည်။

စာရေးသူတို့ မိသားစုသည် ကြီးလေးကြီးအဓိဋ္ဌာန် ဆက်လက်ဝင်ရန် ရှိသောကြောင့် အိမ်တော်ရာဘုရားမှ ပြန် လည်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ ရွှေတို့မြင်ဘုရားရှိရာသို့ သမီး နန်းအွန်ခမ်း မောင်းနှင်လာသော မတ်တူးကားလေး ဦးတည်

www.burmeseclassic.com

ပြေးလွှားနေစဉ် မန္တလေးနှင့်ရန်ကုန် အိမ်တော်ရာဘုရားတို့၏ ဘုရားဒါယကာ ပုဂံမင်း၏ ဘဝဇာတ်သိမ်းအကြောင်းကို မိသားစုဝင်များအား အမှတ်တရရရှိစေရန် အကျဉ်းချုံး၍ ပြောပြမိသည်။

အိမ်တော်ရာ ဘုရားဒကာ ပုဂံမင်းဟာ ကောင်းမှု ကုသိုလ်များ အမြောက်အမြား ပြုလုပ်ခဲ့သော်လည်း ဘဝဇာတ်သိမ်း မကောင်းရှာပေ။ ပုဂံမင်းသည် နောက်ပိုင်း၌ ဘိုင်ဆပ်စသည် ဘာသာခြား လူမျိုးခြားတို့နှင့် ပေါင်း၍ အပေ့အပါး လိုက်စားခဲ့သည်။ ညီတော် လွတ်တက်မင်းသားကြီးများဖြစ်သည့် မင်းတုန်းမင်းနှင့် ကနောင်မင်းသားတို့၏ အကြံဉာဏ်ကို လက်မခံတော့ပေ။

ဘိုင်ဆပ် စသည့် ဘာသာခြားတို့၏ အနီးကပ်စည်းရုံး ဖျက်ဆီးမှုကြောင့် ဘာသာရေးကို အရေးမထား၊ အပျော်အပါးဖက်၍ နှူးယစ်သောက်စားနေခဲ့သည်။ ထိုမျှမက ပုဂံမင်း၏ စိတ်နှောင့်တားမှာလည်း မှုမမှန်ဖြစ်လာသည်။ မယ်တော် မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ စကားကိုပင် လက်မခံတော့ပါ။

အားကိုးယုံကြည် စိတ်ချရသည့် ညီတော်များဖြစ်သော မင်းတုန်းမင်းသားနှင့် ကနောင်မင်းသားတို့ကိုပင် မသမာသူတို့၏ ကုန်းချော ကုန်းတိုက်စကားတို့ကြောင့် အယုံအကြည် မရှိဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုအခါ မင်းတုန်းမင်းသားနှင့် ကနောင်မင်းသားတို့သည် နောင်တော်ပုဂံမင်းအပေါ် စိုးရိမ်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ထို့ကြောင့် မင်းတုန်းမင်းသားနှင့် ကနောင်မင်းသားတို့သည် နောက်ပါအခြေအရံ ကျန်တော်ရင်းများနှင့် သားတော်၊ သမီးတော်၊ မိဖုရားမောင်းမမိသံ တို့ကို ခေါ်ဆောင်၍ ရွှေဘိုအောင်မြေသို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ နဂိုကပင် ပုဂံမင်းအပေါ် မကျေနပ်သူများ ဘိုင်ဆပ်တို့၏ နိပ်စက်ညှဉ်းပုန်းမှုများကြောင့် ပုဂံမင်းကို ပုန်ကန်ခြားနားလိုသည့်လူများ မင်းတုန်းမင်းသားနှင့် ကနောင်မင်းသားနောက်တော်မှ လိုက်ပါသွားကြတော့သည်။

မင်းတုန်းမင်းသားနှင့် ကနောင်မင်းသားတို့သည် ရွှေဘို၌ အောင်မြေနင်းပြီး အမရပူရနေပြည်တော်သို့ ချီတက်လာခဲ့သည်။ လူအင်အား လက်နက်အင်အား ကောင်းမွန်ပြီး မင်းတုန်းမင်းသား၊ ကနောင်မင်းသားတို့၏ စီမံအုပ်ချုပ်မှုဖြင့် အမရပူရ ရွှေနန်းတော်ကို သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သည်။

နောင်တော်ပုဂံမင်းကိုလည်း ထီးနန်းမှချ၍ မင်းတုန်းမင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ခံယူခဲ့ပြီး ညီတော်ကနောင်မင်းကို အိမ်ရှေ့အရာ ပေးအပ်ခဲ့သည်။

ပုဂံမင်း၏ မယ်တော် မိဖုရားခေါင်ကြီးက မင်းတုန်းမင်းနှင့် ကနောင်မင်းတို့အား တောင်းပန်၍ လည်းကောင်း၊ မင်းတုန်းမင်းကိုယ်၌က သိမ်မွေ့နူးညံ့သူ ဖြစ်၍ လည်းကောင်း ပုဂံမင်းကို သုတ်သင်လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ခြင်းမပြုဘဲ အိမ်နိမ့်စံ

ဘဝဖြင့် မူလစည်းစိမ်အတိုင်း ထားရှိပြီး ခမည်းတော်ကဲ့သို့ ကိုးကွယ်ခဲ့သည်။

ပုဂံမင်းသည် ထီးနန်းကျပြီးနောက် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး ရတနာပုံ မန္တလေးမြို့သစ် တည်တော်မူပြီး အမရပူရမှ မန္တလေးနန်းတော်သို့ ပြောင်းရွှေ့စိုးစံခဲ့သည်။ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးဟာ မန္တလေးနန်းတွင်း၌ အိမ်တော်တည်ဆောက်ပြီး နောင်တော်မင်းအား ခမည်းတော်ပမာ အလေးထား၍ နေထိုင်တော်မူစေသည်။

ပုဂံမင်းသည် မင်းတုန်းမင်းကြီးနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် ဧရာဝတီဖြင့် ကံကုန်တော်မူခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ပုဂံမင်းသည် မိမိပြုလုပ်ခဲ့သည့် ကုသိုလ်ကောင်းမှုအကျိုးကို နောင်ဘဝသို့ မကူးမီ မျက်မှောက်ဘဝမှာပင် ထီးနန်းအာဏာ သိမ်းပိုက်ခံရသော်လည်း သတ်ဖြတ်ခြင်းမခံရဘဲ ညီတော်မင်းတုန်းမင်း၏ ပြုစုစောင့်ရှောက်မှုကို ခံယူရရှိခဲ့သည်။

ပုဂံမင်း၏ အိမ်တော်ရာစေတီနှစ်ဆူ တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သော ကောင်းမှုကုသိုလ်သည် ပုဂံမင်းအား မျက်မှောက်ဘဝမှာပင် ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ခံစားရရှိစေပြီး နောင်တမလွန်ဘဝ၌ပါ ထိုအိမ်တော်ရာစေတီနှစ်ဆူ တည်ထားသော ကုသိုလ်ကောင်းမှု အဖို့ဘဝကို အတိုင်းအဆမရှိ ရရှိခံစားနိုင်မည်မှာ မလွဲပါ။

စာရေးသူသည် မိသားစုဝင်များအား အိမ်တော်ရာဘုရားစေတီ၏ ဒါယကာ ပုဂံမင်းအကြောင်း ရှင်းပြပြီး လိုက်ပါခဲ့ရာ မကြာမီ ရွှေဘိုမြို့ပြင်ဘုရားသို့ ရောက်ရှိလေတော့သည်။

၂ တက္ကသိုလ်မျိုး

ဦးခြမ်းစာအုပ်

- ၁။ ကုန်းဘောင်ဆက် မဟာရာဇဝင်တော်ကြီး၊ ဒုတိယတွဲနှင့် တတိယတွဲ၊ ဦးမောင်မောင်တင်။
- ၂။ ဆုတောင်းပြည့် မဟာဓမ္မရံသီ အိမ်တော်ရာစေတီတော်သမိုင်း ဂေါပကအဖွဲ့ (ရန်ကုန်)။
- ၃။ ပုဂံမင်းတရားကြီး တည်ထားကိုးကွယ်တော်မူခဲ့သော မဟာလောကရံသီ အိမ်တော်ရာစေတီတော်မြတ်ကြီး (မန္တလေး) ဂေါပကအဖွဲ့။
- ၄။ မဟာလောကရံသီ အိမ်တော်ရာစေတီတော်သမိုင်း (ရင်ပြင်တော်ရှိ ကမည်းစာတမ်း)
- ၅။ စာရေးသူ အကြိမ်ကြိမ် သွားရောက်ဖူးမြော်လေ့လာခြင်း။

ကင်ဆာအထူးကုသမားတော်ကြီး
 ဦးကိုကိုလတ်
 သမားမှတ်ပုံတင်အမှတ် ၁/၆ ၂၀၁

**ကင်ဆာ၊ မြစ်ပွားနား
 အထူးကုတိုင်းရင်းဆေးကုခန်း**

သမားတော်အမှတ်စဉ်-၁/၆ ၂၀၁ကို ကိုင်ဆောင်ထားသော တိုင်းရင်းဆေးသမားတော်ကြီး ဆရာဦးကိုကိုလတ်သည် ကင်ဆာရောဂါများဖြစ်သော သားအိမ်တွင် အနာရှိခြင်း၊ အဖြူဆင်းခြင်း၊ သွေးပုပ်ဆင်းခြင်း၊ သားအိမ်ရောင်ခြင်း၊ ဆီးစပ်ကိုက်ခြင်း၊ ဆီးခုံရောင်ခြင်း၊ သားအိမ်တွင် သွေးလုံး၊ အသားလုံး၊ အကြိတ်လုံး၊ သွေးသဖျက်ခိုင်း သားအိမ်ခေါင်းကင်ဆာ၊ သွေးကင်ဆာ၊ ကျောက်ကပ်ကင်ဆာ၊ လည်ပင်းကင်ဆာ၊ ရင်သားကင်ဆာ၊ အသည်းကင်ဆာ၊ လျှာကင်ဆာ၊ အသားကင်ဆာ၊ အကြောကင်ဆာ၊ အဆုတ်ကင်ဆာ၊ အူမကြီးကင်ဆာ၊ ပါးစောင်ကင်ဆာ၊ အသည်းတွင် ရေအိတ်ဓာတ်ခြင်း ကင်ဆာနှင့် ပတ်သက်သော အတွင်းနာမှန်သမျှနှင့် လေးဘက်နာဘီဝိုင်း၊ စိပိုးရောဂါများကို သက်သာ ပျောက်ကင်းအောင် အထူးကုသပေးနေပါသည်။ ကမ္ဘာတစ်လွှားတွင် မြစ်ပွားနေသော ရောဂါများအနက် ကင်ဆာရောဂါသည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ရောဂါတစ်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုရောဂါဖြစ်ပွားပြီး တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ် အတွင်း ဝေဒနာကို ပြင်းထန်စွာခံစားရပြီးမှ သေဆုံးကြရသည်က များလှပါသည်။ သားအိမ်ကင်ဆာနှင့် သားအိမ်ခေါင်း ကင်ဆာတို့ကြောင့် ကမ္ဘာတစ်လွှားရှိ အမျိုးသမီးများသည် လေးမိနစ်လျှင် တစ်ယောက် သေဆုံးနေကြသည်ကို လူအများ တွေ့မြင်သိရှိကြရပါလိမ့်မည်။

ဤတိုင်းရင်းဆေးအား အသုံးပြုပြီး ရက်ပိုင်းအတွင်း ထူးခြားစွာ သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။ ကင်ဆာဆိုလျှင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စရာ မလိုတော့ဘဲ ဆရာထံသို့ လာရောက် ကုသနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကင်ဆာရောဂါ ဝေဒနာရှင်များ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲမှုမှ ကင်းဝေးစေနိုင်စေရေးအတွက် ရောဂါများကို သက်သာပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးနိုင်သည့် ဆရာကောင်းတစ်ဦး ပေါ်ထွက်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း သတင်းကောင်းပါးအပ်ပါသည်။ ဆရာထံ တွေ့လိုပါက ဖုန်းနှင့်ကြို၍ ဆက်သွယ်ပါ။

- ဆေးခန်းတည်နေရာ** - ကန်သာယာမှတ်တိုင်၊ အမှတ်- မပ/၁၆၂၊ ဥယျာဉ်သာယာလမ်း၊ ရွှေပြည်သာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။
- လမ်းညွှန်** - ၄၈၊ ၂၀၂၊ ၁၂၄၊ (အထူး)ကွန်ပျူတာ၊ ၁၉၇၊ ၁၇၇၊ ၁၈၈ ရွှေပြည်သာကားများစီး၍ ကန်သာယာမှတ်တိုင်တွင် ဆင်းပါ။
- ဆက်သွယ်ရန်ဖုန်း** - ၀၉-၇၃၀၆၁၆၇၃၊ ၀၉-၃၁၉၃၀၇၉၆၊ ၀၁-၇၀၀၆၄၄

လမ်းပြည့်စုံ

ဝမ်းမြောက်လက်ထောက်
အဘိဓမ္မာရေးအစီအစဉ်

SWEN YIN 2011

သီတင်းကျွတ်ပြီ။

ပြည်ထောင်စုသမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်မှာ ဆယ့်နှစ်လရာသီရယ်လို့ ရှိတဲ့အထဲက လူတွေရဲ့ နှုတ်ဖျားမှာ ရေပန်းအစားဆုံး လရာသီကတော့ သီတင်းကျွတ်လပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။

တခြားလတွေမှာ နှုတ်သံဟာ မဆိုကြပေမယ့် သီတင်းကျွတ်လရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ ဆောင်းပါးထိပ်စီးမှာ တပ်ထားတဲ့ စကားလုံး လေးလုံးဟာ လူတွေရဲ့ နှုတ်ဖျားမှာ အုန်းအုန်းထနေတော့တာပဲ။

ဟိုကလည်း သီတင်းကျွတ်ပြီ၊ ဒီကလည်း သီတင်းကျွတ်ပြီ။

ဒီလို ဘာကြောင့် တကျွတ်တည်း ကျွတ်နေတာလဲ။ အရပ်စကားနဲ့ အဖြေပေးရရင်တော့ ပျော်လို့ပေါ့။ ဟုတ်ပြီ။ ဘာကြောင့်ပျော်ရတာလဲ။

ဒီမေးခွန်းအတွက် အဖြေကိုတော့ 'ပျော်လို့ပေါ့' တစ်ခွန်းတည်း ဖြေသလို ဖြေလို့ မရတော့ဘူး။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘာအကြောင်းကြောင့်ဆိုတာကို ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ရေးဖွဲ့ထားတာမို့ အကြောင်းကြောင်းသော အကြောင်းတွေ ဖြေချလိုက်တဲ့အခါ နတ်တန်ခိုးနဲ့ ဖန်တီးထားတဲ့ ကြီးစလေး တစ်စလို့ မီးခိုးမဆုံး မိုးမဆုံး ဖြစ်ပေရောပဲ။

ဒါကြောင့်ဆိုတာက ဒါကြောင့် ဒါကြောင့် တွေ ဖြစ်ကုန်ရော။

ပြောရမယ်ဆိုရင် သီတင်းကျွတ်မတိုင်ခင် မြန်မာ့မိုးကောင်းကင်ကို မော်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ... .

* တန်ခူးမည်မှတ်၊ ဖတ်ဆွတ် ရေတိုး၊ သင်္ကြန်မိုး။

* ကဆုန်လတွင်း၊ မြေသင်းပျံ့ပျံ့၊ မိုးနှံ့နှံ့။

* နယုန်မိုးသေး၊ မြက်သားမွေး။

* ဝါဆိုလပြောင်း၊ မိကျောင်းဖွေးမွေး၊ မိုးအေးအေး။

* ဝါခေါင်တစ်ကြောင်း၊ ထနောင်းကြောင်ကျစ်၊ ဆူးရစ်ပွင့်ကာ၊ မိုးမရွာ၊ ရွာပါသော်လည်း မိုးမသည်။

* တော်သလင်းတိမ်ညို၊ စဖိုသည်ဆင်းရဲ၊ မိုးမစဲ။

အို ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ မြန်မာတို့ရဲ့ ထက်ကောင်းကင် ဝေယံစွန်းမှာ မိုးသံတွေ ထွန်းနေလိုက်တာ အုန်းအုန်းကို ညံပါရော။ သီတင်းကျွတ် မတိုင်ခင် ရှေ့ခြောက်လဟာ မိုးနဲ့အတူ မှေးစက်၊ မိုးနဲ့အတူ နိုးထ၊ မိုးနဲ့အတူ သွားလာ၊ မိုးနဲ့သာ ပေါင်းဖော်ယှဉ်တွဲ နှိပ်နေခဲ့ရတာလေ။

"သပြေကသီး၊ ရေကကြီးသနဲ့၊ ထန်းသီးကကြွေ၊ မိုးကစွေ" တဲ့ မိုးလရာသီ အခါသမယဟာ ဘာပဲပြောပြော ရဟန်း ရှင်လူအတို့အတွက် အနေခက်လောက်အောင် ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် နိုင်လွန်းလှတာကတော့ အမှန်ပါပဲ။

မိုးရွာမှ ပျိုးသာရမယ့် တောင်သူလယ်သမား ဦးကြီးများက နွားနဲ့အတူ ဖက်ရုန်းလို့ ထွန်းတုံးပေါ် ခြေတော်တင် နေကြသလို ကာယ၊ ဉာဏ လုပ်သားကြီးတွေကလည်း မိုးသည်းသည်းကြားမှာ အားခဲပြီး သက်ဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းခွင်တွေကို အရောက်လှမ်းကြရတယ်။

ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားမောင်မယ်များကလည်း မိုးကုပ်မာမပြု အန်တုကြရင်း စာသင်ခန်းအတွင်း ချင်းနင်း ဝင်ရောက်ကြရတယ်။

ပဲပြုတ်သည် ဒေါ်အေးပုံကလည်း မိုးအေးအေးမှာ စောင်ခြံပြီး ကွေးမနေနိုင်သလို ဆိုက်ကားဆရာ ကိုသာဆန်းကလည်း မိုးစက်တွေ တဖြန်းဖြန်း

မှာ ကမန်းကတန် နင်းနေရတာပဲ။

မြို့ထဲက ဘားတုပ်တိုက်တွေဆီ ရေးသီထားရာစားလေးတွေ အချိန်မီ ပေးနိုင်ရေးအတွက် စားရေးဆေးကုန်အာကာ ခမျာမှာလည်း ထီးအိုလေးကို အားကိုးပြုရင်း မိုးသင်းကြီးကို အန်တုရတာပဲ။

ဒီလိုပါပဲသေး ဘဝ အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ နေထိုင်ပွင့်ခံနေကြရတဲ့ ဘဝအကျဉ်းသား တို့ဘာ ဘဝ ထောင်မှူးကြီးရဲ့ စေညွှန် ရာအတိုင်း မဆိုင်းမတွ နာခံနေကြသေး မဟုတ်လား။

မိုးရွာရွာ လေဘိုက်တိုက် ငါ၏ဦးခေါင်းသည် မေ့မိမိမိမိ နှိပ်ပုတ်ချက်ကြောင့် သွေ့ခြင်းခြင်း နီ၏၊ ညွတ်ကား မညွတ်ထုံး မလုံးမူပြီး ဝါရွေရွေ နှင်ကြရတာပဲလေ။

အဲဒီလို ပြီးကြရတဲ့ အထဲမှာ ရဟန်းသံသရာတွေ နှင်သာမဏတွေလည်း အပါအဝင်ပဲ။ နံနက်အရုဏ်ဆွမ်းကြွတော်မူတဲ့ အခါ မိုးကလည်းရွာ၊ လေကလည်းတိုက်၊ ဒီလိုအခါမှာ မိုးရွာလို့ လေတိုက် မို့ သုပ်နေလို့ မရပါဘူး။ တုံးမောင်းမောင်း ခွဲဆိုတာနဲ့ ပြုဖွယ်ကိစ္စ ဟူသမျှကို ခေောင်ရွက်ပြီးစီးတဲ့အခါ အရုဏ်ဆွမ်းကြွတော်မူရတာပါ။

ဒီလိုကြွတော်မူရတာဟာ ပုထုဓဉ် လူဝတ်ကြောင်ငေါက် ဝမ်းရေး တစ်ခုတည်းအတွက်တော့ မဟုတ်ပေဘူး။ မြတ်စွာဘုရားရှင် နိဗ္ဗာန်တော်မြတ်ကြီးရဲ့ အဆုံးအတော်တွေကိုနာခံပြီး လောကသားတွေကို ကပ်တင် ချီးမြှောက်ဖို့ အလို့ငှာ ကြွတော်မူတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆိုလို့ချင် ဘာက မိုးလရာသီဟာ ရဟန်း ရှင်လူအတို့အတွက် အားမာန်ရွံ့ သတ္တိတွေ လေတုင့်ပေးနေတယ်လို့ ဆိုရလောက်အောင် ဝမ်းစီးစီး ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း ရှိလှတယ် ဆိုတာပါ။

လောကီလူတွေဘောင် အိမ်ရာထောင်သူတို့ဘက်က ကြည့်ပြန်တော့လည်း မိုးလရာသီ ဖြစ်တဲ့ ဝါတွင်းသုံးလမှာ အာဝါဟာ ဝိင်သာ ထိမ်းငြိုးမင်္ဂလာ

ဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုရဘူး။ အိုးအိမ် အရွှေအပြောင်း မလုပ်ရဘူး။ သိုသို သိပ်သိပ် ပိပိပြားပြား နေထိုင်ကြရတယ် ဆိုပါတော့။

ရှေးထုံးအစဉ်အလာ ပြောရိုး ဆိုစဉ်ရှိတာကတော့ ဒီလ ဒီရာသီမှာ ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန်များတောင် အသိုက် အအုံ မမြောင်းရွှေ့ကြပါဘူးတဲ့။

ဝတ်ကြောင်ကို လွတ်အောင် ဇွန်ပြီး သံသရာဝင်ဆင်းရဲမှ လွတ်တင်း ရာအမှန် မြတ်နိဗ္ဗာန်ကို ရည်သန် ရှေး ဇွတ်မူကြတဲ့ ရဟန်း သံဃာတော်များ အဖို့ကတော့ ဝါတွင်းသုံးလ အခါသမယ မှာ မိမိကျောင်းမှတစ်ပါး အခြားသော အရပ်ငှာနများကို ကူးသန်းသွားလာခြင်း သုံးဝ မပြုလုပ်ရပါဘူး။

ဒါကတော့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ အာဏာဒေသနာတော်လို့ ခေါ်ဆိုရတဲ့ ဇိနည်းစည်းကမ်းပါပဲ။

အကြောင်းကြီးငယ် ရှိသူများမှ တစ်ပါး ရဟန်းသံဃာတော်အများစုက ဆော့ မိမိတို့ ဝါဆို၊ ဝါကပ်ရာ ကျောင်း ဒီဟာရမှာပဲ ဂန္ဓဓရ ဝိပဿနာဓရ ဆိုတဲ့ ခုနစ်ဖြာကို အားထုတ်တော်မူကြပါ တယ်။

ဂန္ဓဓရဆိုတာက ပိဋကတ်ကျမ်း ဝန် သင်ပေးခြင်း၊ သင်ယူခြင်းဖြစ်ပြီး ဝိပဿနာဓရကတော့ တရားအားထုတ် ဘာကို ပြောတာပါ။

အဲဒီတော့ မိုးတွင်းကာလ ဝါတွင်းသုံးလမှာ မြန်မာ့လူနေမှု ပတ် ဝန်းကျင်ဟာ အိမ်နီးစိုစွတ်တဲ့ ရာသီဥတု ကြောင့်ရော မြိုးခြံကျင့်သုံးရတဲ့ ဘာသာ နေ ကျင့်ဝတ်တွေကြောင့်ပါ ပုထုဇဉ် တို့အနေနဲ့ ကျဉ်းကျပ်သလို ရှိမှာက ဆော့ အမှန်ပါပဲ။

အဲ သီတင်းကျွတ်လရောက်ပြီ ဆိုတဲ့အခါ အဲဒီကျဉ်းကျပ်ရတာတွေ အားလုံးကို ဖြေလျှော့ခွင့်ရသွားပါပြီ။ အကြောင်းလည်း သီတင်းကျွတ်ပြီဆိုတဲ့ နှစ်ခွင်မြူးမြူး ရင့်ကျူးသံလေးတွေဟာ ဝိပေဒေသာတော့ပါ။

တကယ်တော့ သီတင်းကျွတ်လ အခါသမယဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူ တော်စင်တို့အတွက် အလွန်ထူးမြတ်တဲ့ အခါသမယပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

သီတင်းကျွတ်ပြီဆိုတဲ့ ပြုံးပျော် ကြည်နူးမှု အပေါ်မှာ သရဖူဆောင်း ထားတဲ့ ဝိသေသထူးတွေက အရေ အတွက်ရော အရည်အချင်းပါ ထူးကဲ သာလွန်နေပါတယ်။

ဘယ်လို ထူးကဲ သာလွန်နေပါ သလဲ။

ကိုင်း ဒီလိုဆိုမှဖြင့် ဝိသေသ အပေါင်း သရဖူဆောင်းနေတဲ့ ဗုဒ္ဓဝင် ဒေသနာတော်မြတ်ထဲက 'အမြင်မှာ သာပေတောင်း လောမိရွှေကျောင်းဆီ' သွားလိုက်ကြရအောင်။

အဲဒီ လောမိရွှေကျောင်းကတော့ အနာထဝိဇ္ဇာသုဋ္ဌေး ဆောက်လုပ် လှူ ဒါနိုးတဲ့ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကြီး ပါပဲ။

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကြီးကို တော့ ပရိသတ်အားလုံး သိကြပြီးသား ဖြစ်မှာပါ။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကြီး မှာ ဘုံသုံးဆင့်ရှိတယ်။ ဘုံတစ်ဆင့်မှာ တိုက်ခန်းပေါင်း တစ်ထောင် ရှိတယ်။ ဘုံသုံးဆင့်ဆိုတော့ တိုက်ခန်းပေါင်း သုံးထောင် ရှိတယ်။

ဂန္ဓကုဋိ၊ သလာကကုဋိ၊ ကော သမ္ပကုဋိ၊ ကရေရိကုဋိ ဆိုတဲ့ ကုဋိ လေး လုံးနဲ့ တင်တယ်တယ်။ အရံပြာသာဒ် ပေါင်း တစ်ထောင်လောက် ရှိတယ်။ စကြို၊ မဏ္ဍပ်၊ ဇရပ်၊ ဂူ၊ လိုဏ် စတဲ့ အခြံအရံ အဆောက်အအုံတွေကလည်း ပတ်ပတ်လည်မှာ ဝန်းရံထားတယ်။

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကြီးကို လက်သမားအကျော်အမော်တစ်ထောင် နဲ့ ကိုးလတိုင်တိုင် တည်ဆောက်ခဲ့ရ တယ်။

ကျောင်းဒကာကြီးက သူဌေး ကြီး အနာထဝိဇ္ဇာဖြစ်ပေမယ့် မူလ မြေ ပိုင်ရှင် ဇေတမင်းသားကို အကြောင်း ပြုပြီး ဇေတဝန်လို့ ခေါ်တွင်ပါတယ်။

အဲဒီလို ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကြီးမှာ မြတ်စွာ ဘုရားရှင်ဟာ တပည့်သား သံဃာတော် တို့နဲ့အတူ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ်အခါ အပြင်ဘက်မှာ ဘာဖြစ်နေသလဲဆို တော့ ပူရဏကထာပ အစရှိတဲ့ တိတ္ထိ (မြတ်စွာဘုရား၏အယူဝါဒနှင့် ဆန့်ကျင် ဘက် အယူဝါဒရှိသူ) တွေက တန်ခိုး ပြပွဲကြီး လုပ်ကြမလို့ မဏ္ဍပ်ဆောက်နေ ကြတယ်။

လှည်းနေလှေအောင်း မြင်း ဇောင်းမကျန် လာရောက် ကြည့်ရှုကြဖို့ ကိုလည်း ကြေညာမောင်းခတ်နေလိုက် ကြတာ မောင်းသံ တဒုဒုနဲ့ ဆူဆူကို ညံ နေတာပါပဲ။

ဒါကလည်း အကြောင်းရှိတယ်။ မကြာသေးခင် ကာလကပဲ စန္ဒကွေး သပိတ်ကို တန်ခိုး အဘိညာဉ်အစွမ်းနဲ့ အရယူပြီး တိတ္ထိတွေကို အနိုင်ယူခဲ့တဲ့ အရှင်ပိဏ္ဍောလကို အကြောင်းပြုပြီး မြတ်စွာဘုရားရှင်က ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေး ဟူသော အကြောင်းမျှ ဖြင့် တန်ခိုးပြာဋိဟာကို မပြုရလို့ သိက္ခာ ပုဒ် ပညတ်တော်မူခဲ့တယ်။

ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားရှင် ပညတ်တော်မူတဲ့ သိက္ခာပုဒ်တော်ကို အသက်နဲ့လဲပြီး ထိန်းသိမ်းစောင့်စည်း တော်မူကြတဲ့ တပည့်သား သံဃာတော် တွေဟာ တန်ခိုးပြာဋိဟာ မပြုကြတော့ ဘူး။

ဒါဆိုရင် သိက္ခာပုဒ် ပညတ် တော်မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော် တိုင်လည်း တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြတော်မူ မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အဲဒီလို တိတ္ထိတွေ က ထင်မှတ်လိုက်ကြတယ်။

တိတ္ထိတွေ ထင်မှတ်တဲ့အတိုင်း ဆိုရင် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှာ တန်ခိုးပြာဋိဟာ ဆိတ်သုဉ်းသွားပြီပေါ့။

အဲဒီတော့ လူတွေ ဆိုတာက တန်ခိုးကိုအထင်ကြီးကြတာလေ။ တန်ခိုး မပြနိုင်ဘူး ဆိုရင် လူတွေက ဘယ် အထင်ကြီးတော့မှာလဲ။ ဒီအချက်ကို

ကောက်ကိုင်ပြီးတော့ သူတို့ တန်ခိုးပြမယ်လို့ ထလုပ်ကြတာပဲ။ တိတ္ထိတွေနဲ့ ယှဉ်ပြီး တန်ခိုးပြိုင်မယ့် မြတ်စွာဘုရားနဲ့ တကွ တပည့်သားသံဃာတော်တွေက လည်း ပေါ်ထွက်လာတော့မှာ မဟုတ်တော့တဲ့အတွက် တန်ခိုးပြမယ်လို့ ကြွေးကြော်နေတဲ့ တိတ္ထိတွေကို လူတွေက အထင်ကြီးပြီး ဆည်းကပ်ကြတော့မှာပါ။

အဲဒီလို အကြံနဲ့ တိတ္ထိတွေက တန်ခိုးပြမယ်လို့ ဖြိုးဖြန်းနေကြတာပါ။ တကယ်တန်ခိုးပြနိုင်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

မဟုတ်ပေမယ့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည့်ရှင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကတော့ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ . . .

“အရှင်ဘုရား တိတ္ထိတွေက တန်ခိုးပြကြတော့မလို့တဲ့၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဘုရား”လို့ လျှောက်ထားပါတယ်။

လျှောက်ထားတော့ မြတ်စွာဘုရားရှင်က . . .

“မင်းကြီး ဘာမှ စိုးရိမ်မနေပါနဲ့၊ သူတို့က တန်ခိုးပြမယ်လို့ ကြွေးကြော်နေရင် ငါဘုရားရှင်က သူတို့ကို တန်ခိုးနဲ့ပဲ နှိမ်နင်းရမှာပေါ့”လို့ မိန့်ကြားတော်မူတဲ့အခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးခမျာ မျက်လုံးဖြူးသွားပါတယ်။

မကြာခင်ကပဲ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်က တန်ခိုးမပြရဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်ထားတာ မဟုတ်လား။ အခု မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင်ကပဲ တန်ခိုးပြမယ်ဆိုတော့ ဘုရင်ကြီး ဗိမ္ဗိသာရမျက်စိလည်ပြီး မျက်လုံးဖြူးသွားတာပေါ့။

ဒါကြောင့်လည်း . . .

“ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်တော့ ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်း မသိတော့ပါဘူး ဘုရား။ မကြာခင်ကပဲ အရှင်ဘုရားကိုယ်တော်တိုင် တန်ခိုးမပြရဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်ထားတယ် မဟုတ်လား ဘုရား” လို့ မစုံမရနဲ့ မေးလျှောက်ပါတယ်။

ဒီအခါမှာ မြတ်စွာဘုရားက . . .

“ဒကာတော်မင်းကြီး၊ ငါမေးမယ်၊ မင်းကြီးရဲ့ ပန်းဥယျာဉ်ထဲက သစ်ပင်ပန်းမန်တွေကို ဖျက်ဆီးရင် ဒဏ်ခတ်မယ်လို့ အမိန့်ထုတ်ထားလေတော့ သူတစ်ပါးက ဖျက်ဆီးလာခဲ့ရင် မင်းကြီးက ဒဏ်ခတ်မှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်းကြီးကိုယ်တိုင် အဲဒီ သစ်ပင်ပန်းမန်တွေကို ဖျက်ဆီးခဲ့ရင် မင်းကြီး ဘာလုပ်မလဲ”လို့ မေးတော်မူပါတယ်။

ဒီအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးက . . .

“အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်ကတော့ ပိုင်ရှင်ဖြစ်နေတဲ့အတွက် တပည့်တော်အလိုရှိသလို ပြုလုပ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒဏ်ခတ်စရာမလိုပါဘုရား”လို့ ဖြေကြားပါတယ်။

“အေး၊ ဒီအတိုင်းပဲပေါ့ ဒကာတော်မင်းကြီး၊ ကာလသမယကို သိမြင်တော်မူတဲ့ ငါဘုရားရှင်ဟာ သိက္ခာပုဒ်ပညတ်လိုက်ခြင်းဟာ တပည့်သာဝကတို့အတွက်သာဖြစ်တယ်၊ ငါဘုရားအတွက်ကတော့ တန်ခိုးပြလို့ ရတာပေါ့” လို့ ရှင်းလင်း မိန့်ကြားလိုက်တဲ့အခါကျမှ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ဟင်းချနိုင်တော့တယ်။

နောက်တစ်ချက်က ဘာလဲဆိုတော့ အဲဒီလို ရာဇဂြိုဟ်မှာ ဘုရင် ဗိမ္ဗိသာရနဲ့ တန်ခိုးပြိုင်ယာပြတော်မူမယ်အကြောင်း မိန့်ကြားတော်မူပြီးတဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ သာဝတ္ထိကို ကြွတော်မူပါတယ်။

ရှေးဘုရားရှင် နောင်တော်ဘုရားရှင်တို့ဟာ ယမိုက်ပြာဋိဟာကို ပြတော်မူတဲ့အခါ သာဝတ္ထိကို အဖိုပြုပြီးတော့သာ ပြတော်မူကြတာမို့ အခုလို သာဝတ္ထိကို ကြွတော်မူတာ ဖြစ်ပါတယ်။

သာဝတ္ထိကို ကြွရောက်တော်မူပြီး ရှေ့နားမှာ ပြောခဲ့တဲ့ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကြီးမှာ လီတင်းသုံးနေတော်မူပါတယ်။ အဲဒီမှာ တိတ္ထိတွေကလည်း ဘုရားရဲ့ နောက်တော်ပါးက ဖဝါးခြေထပ် ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ကြတာပေါ့။ သူတို့ကလည်း နောက်တော်ပါးက လိုက်လာတာက ကောင်းကောင်း

လိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူတွေကို အခုလို သားပုပ်လေလွင့် ပြောကြပြန်သေးတယ်။ မြတ်စွာဘုရားဟာ တန်ခိုးမပြဘဲ ထွက်ပြေးသွားမှာမို့လို့ အခုလို ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ကြတာပါတဲ့။

အဲဒီလိုတွေ ဝုန်းခိုင်းကြနေတော့ သာဝတ္ထိပြည့်ရှင်ဘုရင်ကောသလ စိတ်ပူပြန်ရော။ ထကြွသောင်းကျန်းနေတဲ့ တိတ္ထိတွေကို မြတ်စွာဘုရားရှင်က တန်ခိုးပြာဋိဟာနဲ့ နှိမ်နင်းတော်မူမယ်လို့ မိန့်တော်မူတဲ့အတွက် စိတ်လက်အေးသွားရပေမယ့် မြတ်စွာဘုရားတန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြတော်မူဖို့ မဏ္ဍပ်က လိုသေးတာကိုး။ အဲဒီအတွက် ကောသလမင်းကြီး ပူပန်နေတာပါ။

“အရှင် ဘုရား၊ တိတ္ထိတွေကတော့ တန်ခိုးပြဖို့ မဏ္ဍပ်တွေ ဆောက်နေကြပါတယ် ဘုရား၊ အရှင်ဘုရား တန်ခိုးပြဖို့အတွက်ကော တပည့်တော်ဘယ်နားမှာ မဏ္ဍပ်ဆောက်ပေးရမှာလဲ ဘုရား” လို့ လျှောက်တယ်။

ဒီအခါ မြတ်စွာဘုရားက . . .

“မင်းကြီး မဆောက်ပါနဲ့၊ သိကြားမင်း ဆောက်ပေးလိမ့်မယ်” လို့ မိန့်တော်မူပါတယ်။

“ဒါဆိုရင် အရှင်ဘုရား ဘယ်အရပ်မှာ တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြတော်မူမှာလဲ ဘုရား” လို့ သိချင်ပြန်ရော။

မြတ်စွာဘုရားရှင်က “ကဏ္ဍကသရက်ပင်ရင်းမှာ တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြတော်မူမယ်၊ နေ့ကတော့ ဝါဆိုလပြည့်နေ့ပေါ့၊ အသင် ဒကာတော် မင်းကြီးနဲ့တကွ ဝရီးသတ်တွေကတော့ သင့်တော်ရာ နေရာကပဲ စည်းဝေး ဖူးမြော်ကြပေါ့”

လို့ တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြတော်မူမယ့် အစီအစဉ်ကို ရှင်းလင်း မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။

ဒါနဲ့ ဘုရင် ကောသလဟာ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ယမိုက်ပြာဋိဟာ ပြတော်မူမယ့် အစီအစဉ်ကို အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည် အရပ်ရပ် နေပြည်

တော်ကြားသိရအောင် သဝဏ်လွှာတွေ စေတော်မူပါတယ်။

အဲဒီမှာ တိတ္ထိတွေကလည်း သာဝတ္ထိရဲ့ တစ်ယူနေအတွင်း သရက်ပင်မှန်သမျှ တစ်စမကျန်ရအောင် ခုတ်ထွင် ဖျက်ဆီးကြတယ်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်က တန်ခိုးပြာဋိတာကို သရက်ပင်ရင်းမှာ ပြတော်မူမှာကို။

သရက်ပင်မရှိရင် ဘယ်လိုပြန်နိုင်တော့မှာလဲပေါ့။ တိတ္ထိတွေက အဲဒီလို ချွေ့ဇာတ်တော်စူးရောက်ပြီး သရက်ပင်တွေ ဖျက်ဆီးပစ်တာပါ။

မင်းဥယျာဉ်တော်ထဲက ရရှိတဲ့ သရက်ဖြူသီးကို ကဏ္ဍက ဥယျာဉ်များက မြတ်စွာဘုရားကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းလို့ အဲဒီသရက်စေတနာ အံ့ဩဖွယ်ရာ သရက်ပင်ကြီး ပေါက်လာတော့မှ တိတ္ထိတွေ ပျာယာခတ်ကုန်တော့တယ်။

အဲဒီသရက်ပင်ကြီးကို ကဏ္ဍက ဥယျာဉ်များဆက်ကပ်လှူဒါန်းတဲ့ သရက်သီးကနေ ပေါက်ပွားလာတာမို့ ကဏ္ဍက သရက်ပင်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ ပဏာမတန်ခိုးတော်အဖြစ် လောကဝိဝရဏတန်ခိုးတော်ကို ဖွင့်တော်မူပါတယ်။

မည်သည့် နေရာမှာ ရှိနေတဲ့ ချီသတ်မဆို ထက်ဝန်းကျင် စကြဝဠာတစ်ဝိုက်လုံးကို သိမ်းကျုံးခြင်နိုင်အောင် အပိတ်အပင်အတားအဆီးမရှိ ဖွင့်လှစ်ဆော်မှုတဲ့ တန်ခိုးတော်ကို “လောကဝိဝရဏ” တန်ခိုးတော်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

သဘောကတော့ မြတ်စွာဘုရားရှင် ယမိုက်ပြာဋိဟာတန်ခိုးတော်ဖြောင့်အခါ ဖူးမြော်ကြည်ညိုသနသုတွေ အားလုံး ထင်ထင်ရှားရှား ကြည်ကြည်ထင်ထင် ဖူးမြင်ကြစေချင်တဲ့ သဘောပါ။

အခုခေတ် တီဗွီဖန်သားပြင်တွေနဲ့ ချိတ်ဆက်ပြီး တင်ဆက်ဟောပြောနေသူကို နေရာအနှံ့က လူထုပရိသတ်တွေ ကြည်မြင်နားဆင်နိုင်အောင် စီစဉ်တင်ဆက်နေကြတဲ့ သိပ္ပံနည်းပညာတွေ

ဟာ အခုပြောနေတဲ့ လောကဝိဝရဏတန်ခိုးပြတော်မူပုံကို အတုယူပြီးတီထွင်ထားတာတွေလို့ ဆိုရင် ပရိသတ်ကြီးအံ့ဩသွားလေမလား။

ထားပါတော့။

အဲဒီအချိန်မှာ တိတ္ထိတွေ ညာဝါး ပြီးဖြန်းပြီး ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်တည်ဆောက်ထားတဲ့ မဏ္ဍပ်တွေကတော့ သိကြားမင်းရဲ့ စီစဉ်ညွှန်ကြားမှုနဲ့ လေနတ်သား၊ နေနတ်သား၊ မိုးနတ်သားတို့ရဲ့ ချေမှုန်းမှုတွေကြောင့် ကြေပြုန်းပျက်စီးကုန်ပါပြီ။

ပူရဏကဿပ တိတ္ထိ ခေါင်းဆောင်ကြီးလည်း မြေအိုးကို လည်ပင်းဆွဲပြီး မြစ်ထဲ ခုန်ဆင်းသွားလိုက်တာ အာဝိစိတို့ တောက်လျှောက်ရောက်သွားပါပြီ။

မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကတော့ အရှေ့စကြဝဠာမှ အနောက်စကြဝဠာတိုင်အောင် ရတနာစကြိုတော်ကို ဖန်ဆင်းတော်မူပြီး စကြိုဦးမှာ ရွှေခြင်သေ့မင်းကဲ့သို့ ရဲရင့်သော အသရေတော်နဲ့ ရပ်နေတော်မူပါပြီ။

အဲဒီနောက် ရေမီးအစုံ တန်ခိုးတော်အစုံပုံ ပြတော်မူပုံဟာ ဖူးမြင်ရသူအပေါင်းရဲ့ အသည်းနှလုံးတွေကို သိမ်းကျုံးယူငင်သွားလိုက်တာ ဘယ်လိုစာဖွဲ့ပြရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။

ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ အနန္တ ကျေးဇူး ဂုဏ်တော်တွေကိုသာ အာရုံပြု ကြည်ညိုလိုက်ကြပါစို့နော်။

အဲဒီလို ယမိုက်ပြာဋိတာကို ပြတော်မူပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ သတ္တမမြောက်တိတော်ကို ဘယ်အရပ်မှာ ဝါကပ်တော်မူရမလဲလို့ ဆင်ခြင်တော်မူတဲ့အခါ ရှေးရှေး နောင်တော်ဘုရားတို့ဟာ ယမိုက်ပြာဋိဟာတန်ခိုးတော် ပြုပြီးတဲ့နောက် တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ ဝါကပ်တော်မူပြီး မယ်တော်နတ်သားတို့ တရားဟောတဲ့ ဓမ္မတာရှုတော်မူကြောင်း ဆင်ခြင်တော်မူမိပါတယ်။

ဆင်ခြင်တော်မူမိတဲ့ ဓမ္မတာအလျောက် ဝါဆိုယပြည့် ညချမ်းဆည်းဆာအချိန်မှာ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်နန်းကို စံမြန်းတော်မူဖို့ လက်ယာခြေတော်ကို ချီတော်မူလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ယူနေလေးသောင်းနှစ်ထောင် အမြင့်ဆောင်တဲ့ ယုဂန္ဓိရ်တောင်ထိပ်ဟာ လက်ယာခြေဖဝါးတော်အောက်မှာ ဝပ်စင်းခံလာပါတယ်။

နောက် လက်ဝဲခြေတော်ကို ချီတော်မူပြန်တဲ့အခါ ယူနေရုံစုံသောင်းရှလေးထောင် နှစ်ပြန်ဆောင်တဲ့ မြင်းမိုရ်တောင်တော်မြတ်ဟာ တို့ဝပ်ရုံကျိုးဦးနှိမ်မိုးလို့ ခံလာပြန်ပါတယ်။

တာဝတိံသာနတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းကလည်း မြတ်စွာဘုရားရှင် ကြွချီတော်မူလာတာကို နတ်ပရိသတ်အပေါင်းခြံရံပြီးတော့ ခရီးဦးကြိုဆိုပင့်ဆောင်တော်မူပါတယ်။

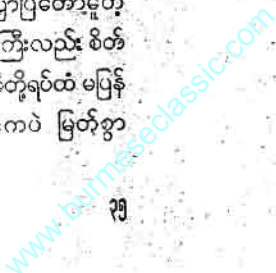
မြတ်စွာဘုရားရှင်လည်း တာဝတိံသာရဲ့ အထွတ်အမြတ်နေရာဖြစ်တော်မူတဲ့ ပဏ္ဍိတမ္ဗလာမြကျောက်ဖျာမှာ ထက်ဝက်ဖွဲ့ခွေ သီတင်းသုံးတော်မူပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ယမိုက်ပြာဋိဟာပွဲ ဆင်နွဲ့ပွဲစော် ဖူးမြော်ရောက်လာကြတဲ့ ပရိသတ်တွေက “မြတ်စွာဘုရား ဘယ်ရောက်သွားသလဲ၊ မြတ်စွာဘုရား ဘယ်တော့ ပြန်ကြွလာမှာလဲ” နဲ့ မသိနိုးနားဖြစ်ကုန်ကြတယ်။

အဲဒီမှာ ဒိဗ္ဗစက္ခုတော်အရှင် အနုရုဒ္ဓါကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက...

“မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ အခုတာဝတိံသာက ပဏ္ဍိတမ္ဗလာ မြကျောက်ဖျာထက်မှာ စံပယ်နေတော်မူတယ်။ ဝါတွင်းသုံးလ အဲဒီမှာ ဝါကပ်တော်မူပြီး သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေမှာ ပြန်ကြွတော်မူလာလိမ့်မယ်”

လို့ ရှင်းလင်း ပြောပြတော်မူတဲ့ အခါကမူ လူထုပရိသတ်ကြီးလည်း စိတ်သက်သာရာရသွားပြီး မိမိတို့ရပ်ထဲ မပြန်ကြတော့ဘဲ အဲဒီနေရာကပဲ မြတ်စွာ

ဘုရား ပြန်ကြွလာတော့ စောင့်နေကြ တော့တယ်။

တာဝတိံသာ နတ်ပြည်မှာကျ တော့ မြတ်စွာဘုရား ထံတော်ပါးကို မယ်တော်ဖြစ်ဖူးတဲ့ သန္တသိတနတ်သား နဲ့တကွ အင်္ကျီ၊ ဣန္ဒက စတဲ့ နတ်၊ ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့ ခဲညောင်းဆည်းကပ် လာကြတယ်။

အဲဒီမှာ အင်္ကျီရနတ်သားနဲ့ ဣန္ဒကနတ်သားတို့ မေးလျှောက်တဲ့ အမေး ပစ္စာကို မြတ်စွာဘုရားသခင် ဖြေဆို တော်မူပြီးနောက် “ကုသလာဓမ္မာ၊ အကုသလာဓမ္မာ၊ အဗျာကတာ ဓမ္မာ” အစရှိတဲ့ အဘိဓမ္မာဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူပါတယ်။

အဘိဓမ္မာ ဒေသနာတော်ဟာ အလွန်သိမ်မွေ့နက်နဲကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်း လှတာမို့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ တစ် ထိုင်တည်း၊ တစ်ဆက်တည်း ဝါတွင်း သုံးလပတ်လုံး ဟောကြားတော်မူတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ တစ်ခု ပြောပါရစေ၊ အဘိဓမ္မာဒေသနာလို့ ပြောလိုက်ရင် တချို့ (တချို့) ဆိုပေမယ့် တော်တော် များများက “ပဋ္ဌာန်းတရားတော်ကြီး” ကိုသာ ပြေးမြင်တတ်ကြပါတယ်။

ပဋ္ဌာန်းတရားတော်ကြီးဟာ အဘိဓမ္မာ ပိဋကတ်တော်ထဲက ခုနစ် ကျမ်းမြောက် ကျမ်းတစ်ကျမ်းသာ ဖြစ် ပါတယ်။ ရှေ့မှာ ဓမ္မသင်္ဂဏီ၊ ဝိဘင်္ဂ၊ ဓာတုကထာ၊ ပုဂ္ဂလပညတ္တိ၊ ကထာ ဝတ္ထု၊ ယမက ဆိုတဲ့ ကျမ်းခြောက်ကျမ်း ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီ ဓမ္မသင်္ဂဏီ အစ ပဋ္ဌာန်း အဆုံး ကျမ်းခုနစ်ကျမ်းကိုမှ အဘိဓမ္မာပိဋက၊ အဘိဓမ္မာဒေသနာ တော်လို့ ပြောတာ ဖြစ်ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်က တာဝတိံ သာမှာ မယ်တော်ဖြစ်ဖူးတဲ့ သန္တသိ နတ် သားနဲ့တကွ နတ်၊ ဗြဟ္မာတွေကို ဟော တာဟာ အဲဒီခုနစ်ကျမ်းတို့ကို အစဉ် လိုက် ဟောကြားတော်မူတာ ဖြစ်ပါ တယ်။

ဒီလောက် ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်း တဲ့ အဘိဓမ္မာဒေသနာတော်ကြီးကို လူ ပြည်မှာ တစ်ဆက်တည်းဟောဖို့ဆိုတာ တယ်လို့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ လူသားတွေ ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ခံနိုင်ရည်အားက ငါးမိနစ်၊ ဆယ်မိနစ်လောက်ငြိမ်ပြီး ထိုင်လိုက် တယ်ဆိုရင်ပဲ ငွေတိုးရွာက ကာယိကဒုက္ခ (ကိုယ်ဆင်းရဲ) တွေက ဝိုင်းနှိပ်စက် တော့တာ မဟုတ်လား။

ဒါကြောင့်မို့ ကံအား၊ ဉာဏ် အားနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ခံနိုင်ရည်စွမ်းအား လူသားထက်ကြီးမားတဲ့ နတ်၊ ဗြဟ္မာ တွေကို ရွေးချယ်ပြီး အဘိဓမ္မာဒေသနာ တော်ကို ဟောကြားတော်မူတာ ဖြစ်ပါ တယ်။

ပြီးတော့ ဝါတွင်းသုံးလ အချိန် သတ်မှတ်ချက်ဟာ လူပြည်ရဲ့ သတ်မှတ် ချက်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ နတ်၊ ဗြဟ္မာတွေ အတွက်ကတော့ မိနစ်ပိုင်းလောက်ပဲ ရှိပါလိမ့်မယ်။

ဒါဆိုရင် နတ်၊ ဗြဟ္မာတွေက တစ်ဆက်တည်း တရားနာနိုင်တာ ထား ပါတော့၊ မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ လူသား ခန္ဓာကိုယ်သာ ဖြစ်တဲ့အတွက် အဲဒီလို တစ်ဆက်တည်း ထိုင်နိုင်ကောလားလို့ မေးစရာရှိလာပါတယ်။

မေးမယ်ဆိုလည်း မေးလောက် ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် တော်ဟာ ဥပါဒိန္ဒြေက စတုရေပုံဖြစ်ပါ တယ်။

ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါ ယော ဓာတ်ကြီးလေးပါးကို အစွဲပြုပြီး စက္ခုပဿာဒရုပ်၊ သောတာပဿာဒရုပ် စတဲ့ ရုပ်နှစ်ဆယ့်လေးပါးနဲ့ ဖွဲ့စည်းထား တဲ့ ရုပ်အစုအဝေးသာ ဖြစ်ပါတယ်။

အချိန်အခါအလျောက် ခန္ဓာ ကိုယ် ကျန်းမာရေးအတွက် စားခြင်း၊ သောက်ခြင်း စတဲ့ ခန္ဓာဝန်ကို ဆောင် ရွက်ရပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် ဓမ္မဒိဝိကျွန်းမှာ နေဝန်းတစ်မယ် အချိန်လောက်မှာ ကိုယ်တော်မြတ်နဲ့ သွင်ပြင်ဟန်ပန် အသံ

ရုပ်ဝါ ရည်တူမျှတဲ့ နိဗ္ဗိတဘုရားကို ဖန်ဆင်းတော်မူပြီး ထားရပါတယ်။

အဲဒီ ကိုယ်စားတော် နိဗ္ဗိတ ဘုရားက တရားတော်ကို အလျဉ်မပြတ် ဆက်ဟောတော်မူပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော် အစစ်တော့ သင်္ကန်းတော်၊ သပိတ် တော်တို့ကို ပြင်ဆင် ဆောင်ယူပြီး ဟိမဝန္တာတော အနောက်တံခိုင့် အနီး က နံ့သာပင်ရင်းမှာ ခင်းထားအပ်တဲ့ ဆေးဒန်းမြင်းသီလာ ကျောက်မြေမှာ ရပ်တော်မူပါတယ်။

အဲဒီအခါ ဟိမဝန္တာမှာ ဓမ္မ လျော် နေထိုင်ကြတဲ့ နတ်နဂါးတို့က နာဂလတာ ဒေါ်တဲ့ ကွမ်းရိုးဒန်ပူကို ဆက်ကပ်ကြပါတယ်။

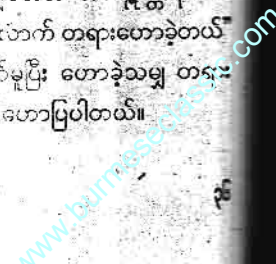
မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ ဆက်ကပ် လာတဲ့ ကွမ်းရိုးဒန်ပူကို အလျဉ်မပြတ် မှုပြီး အနောက်တံခိုင့်မှာ မျက်နှာတော် သစ်၊ ခံတွင်းတော် သန်ရှင်းတော်မူပါ တယ်။

ပြီးစီးတော်မူတဲ့အခါ မြောက် ဥတ္တရကုရုကျွန်းကို ဆွမ်းခံကြွတော်မူ ပါတယ်။ ကျွန်းသူ ကျွန်းသားတွေက လည်း နတ်သုဓာတုမျှ အရသာရှိတဲ့ ဆွမ်းဘောဇဉ်ကို ကြည်သာရွှင်လန်း လောင်းလှူကြပါတယ်။

မြောက်ကျွန်းကနေ ဆွမ်းခံပြန် ကြွလာပြီး အနောက်တံခိုင့်နားမှာပဲ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူပါတယ်။ ဆွမ်း ဘုဉ်းပြီးတဲ့အခါ စန္ဒကူးနံ့သာတောမှာ နေသန်တော်မူပါတယ်။

ဒီလိုအချိန်မှာ လက်ယာတော်ရဲ့ ဓမ္မသေနာပတိ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ရောက်တော်မူလာပြီး မြတ်စွာဘုရားရှင် ကို ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ် ပြုစုတော်မူပါ တယ်။

ဒီအခါမှာ မြတ်စွာဘုရားရှင်က- “ခင်သား သာရိပုတ္တရာ၊ ငါ ယနေ့ ဒီမျှလောက် တရားဟောခဲ့တယ်” လို့ မိန့်တော်မူပြီး ဟောခဲ့သမျှ တရား တွေကို ပြန်ဟောပြုပါတယ်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာကနေ တစ်ဆင့် မိမိတပည့်ငါးရာတို့ကို ပြန်လည်ဟောပြောအတွက် အဘိဓမ္မာဒေသနာတော်ကို လူ့ပြည်လူ့ရွာမှာလည်း နာယူနှင့် ကုသိုလ်ထူးကြီး ဖြစ်ပွားကြရတာဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ ညနေချမ်းရောက်လာတဲ့ အခါမှာတော့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ တာဝတိံသာနတ်ပြည်ဆီ ပြန်လည်ကြွမြန်းတော်မူပြီး တရားတော် အစဉ်အတိုင်း ဆက်လက် ဟောကြားတော်မူပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ လူတို့ ဝေါဟာရ ဝါတွင်း သုံးလပြည့်ရောက်တဲ့အခါ အဘိဓမ္မာဒေသနာတော်မြတ် ခုနစ်ရပ်သော ကျမ်းအဖွဲ့တို့ဟာ ကောင်းမွန်ပြည့်စုံစွာ နိဗ္ဗာန်မဂ္ဂတံ အဆုံးသတ်တော်မူခဲ့ပါပြီ။

(မှတ်ချက် ရေးပါရစေ။ စကားအစဉ်အနေနဲ့ ခုနစ်ရပ်သော ကျမ်းအဖွဲ့ဆို သိသာလွယ်ကူစေဖို့ ရေးလိုက်ရပေမယ့် တကယ်တော့ မြတ်စွာဘုရားရှင်တာဝတိံသာမှာ အကျယ်အပြန့်ဟောကြားတော်မူတဲ့ တရားတော်အတိုင်း အဘိဓမ္မာခုနစ်ကျမ်းထဲမှာ မပါပါဘူး။ အခု ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာတင် အဘိဓမ္မာခုနစ်ကျမ်းဆိုတာက အရှင်သာရိပုတ္တရာအရှင်မြတ်ကနေ တပည့် ငါးရာကို အကျဉ်းနဲ့ ဟောပြောတော်မူခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။)

အဘိဓမ္မာဒေသနာတော်မြတ် အဆုံးသတ်တော်မူတဲ့အခါ ကုဋေရှစ်သန်းအရေအတွက်ရှိတဲ့ နတ်၊ ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့ သစ္စာလေးပါးမြတ်တရားကို ခြင်္ခိုင်ခိုင်ရကြပြီး မယ်တော်ဖြစ်တော်မူခဲ့တဲ့ သန္တသိတနတ်သားက သောတာပန် တည်တော်မူပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ သီတင်းသုတ်လပြည့်နေ့မှာ တာဝတိံသာကနေ နေပြည် သင်္ကဿနဂိုရ်ပြည်ကို ပြန်လာခဲ့ဆင်းသက် ကြွချီတော်မူပါတယ်။ သင်္ကဿနဂိုရ်ပြည်ဟာ ယဇ်ဝိဇ္ဇာဟောပြောတော်မူရာ သာဝတ္ထိပြည်နဲ့ ယူဇနာ

သုံးဆယ်ကွာဝေးတယ်လို့ ဒုတိယမဲထီးဆရာတော်ရဲ့ မာလာလင်္ကာရဝတ္ထုတော်ကြီး တတိယတွဲမှာ ဖော်ပြထားပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်ကြွချီတော်မူတဲ့အခါ သိကြားမင်းဟာ အရင်းအချာလက်ရုံးတပည့် နတ်သားတွေကို စီမံညွှန်ကြားပြီး တာဝတိံသာ သုဒဿနမြို့တောင်တံခါးကနေပြီးတော့ လူ့ပြည် သင်္ကဿနဂိုရ်ပြည်တောင်တံခါးဝတိုင်အောင် ပတ္တမြားစောင်းတန်းကို ဖန်ဆင်းတော်မူပါတယ်။

ပတ္တမြားစောင်းတန်းရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာလည်း ငွေစောင်းတန်း၊ ရွှေစောင်းတန်းတို့ကို ဖန်ဆင်းတော်မူပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ သုဒဿနမြို့ထိပ်မှာ ရပ်တော်မူပြီး လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့ရဲ့ ပီတိသောမနဿတရား ပွားတိုးစေဖို့ ရည်သန်ပြီး လောကဝိဝရဏတန်ခိုးတော်ကို ပြတော်မူပါတယ်။

အဲဒီအခါမှာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ တန်ခိုးတော်ကြောင့် အဝိစိကနေ အထက်ဘဝင်တိုင်အောင် အလုံးစုံလောကဓာတ်ဟာ အပိတ်ပင် အတားအဆီးမရှိ တစ်ပြင်တည်း တိုးလျှိုပေါက်ဖြစ်သွားပါတယ်။

ကမ္ဘာမြေက လူတွေဟာ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်၊ ဗြဟ္မာနှစ်ဆယ်နဲ့တကွ ဩကာသလောကတစ်ခုလုံးကို အတားအဆီးမရှိ မြင်နေကြရပါတယ်။

အဲဒီလိုပါပဲ နတ်တွေ၊ ဗြဟ္မာတွေတလည်း လူ့ပြည်နဲ့တကွ အဝိစိတိုင်အောင် ရှိရှိသမျှ ရူပါရုံတွေကို အတိုင်းသား မြင်နေရပါတယ်။

အဲဒီလို တန်ခိုးတော်ကို ပြတော်မူပြီးတဲ့နောက် မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ ပတ္တမြားစောင်းတန်းကနေ ကြွချီတော်မူပါတယ်။ ရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ် ကွန့်ဖြူးပြီး ကေတုမာလာလို့ ခေါ်ရတဲ့ ရတနာဦးထိပ်တော်ကလည်း

ရွှေလျှံတော်မကိုင့် ဘဝင်ခိုက်အောင် တောက်ပတော်မူစေပြီး ကြွချီတော်မူလာတဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ဖူးတွေ့ရသူ အပေါင်းတို့ဟာ ဘုရားဆုကို မတောင်းဘဲ မနေနိုင်လောက်အောင် ပီတိသောမနဿ ဖြစ်ကြရပါတယ်။

ပတ္တမြားစောင်းတန်းရဲ့ လက်ယာဘက် ရွှေစောင်းတန်းကနေ ဗြဟ္မာကြီးတွေဟာ ရွှေထီး၊ ဒွေထီး၊ သန္တာထီးတွေနဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ဆောင်းမိုးပူဇော်ပြီး လိုက်ပါလာကြပါတယ်။

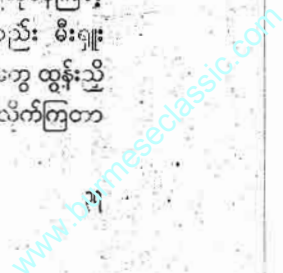
သိကြားမင်းနဲ့တကွသော နတ်အပေါင်းတို့ကလည်း ခန္ဓတံခွန်၊ ငွေတံခွန်၊ ပုလဲတံခွန်တွေ ကိုခံဆောင်သူက ကိုင်ဆောင်၊ ဝိဇယေတ္တ အမည်ရတဲ့ ခရုသင်းကို မှတ်သူက မှတ်၊ ပဉ္စသီခနတ်သားကလည်း ဦးဖျောင်းငါးခုပါတဲ့ မကိုင့်ကို ဆောင်းပြီး ဇေယျဇနတ်စောင်းတီးပြီး ပူဇော်၊ မာတ ပီနတ်သားကလည်း မာမရီသားမြီးပပ်ကို တလွဲလွဲခတ်ပြီးတော့ နတ်ဂန္ဓဗ္ဗဒေါင်းနဲ့တကွ လက်ဝဲဘက်ငွေစောင်းတန်းကနေ မြတ်နိုးကော်ရော် လိုက်ပါလာကြပါတယ်။

ဒီနေရာမှာလည်း ဘစ်ခုပြောပါရစေ။

တချို့ မူကွဲတွေမှာ သိကြားမင်းရဲ့ နောက်ကနေ သုယုမဇတ်သားက ယပ်ခတ်ပြီး လိုက်ပါလာ တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

နောက် တစ်ချက်က ဒုတိယမဲထီးဆရာတော်ရဲ့ မာလာလင်္ကာရဝတ္ထုတော်ကြီးထဲမှာ နတ်တို့သည် ရွှေစောင်းတန်းဖြင့် ဆင်းသက်ကုန်၏။ ဗြဟ္မာတို့သည် ငွေစောင်းတန်းဖြင့် ဆင်းသက်ကုန်၏ လို့ ပြဆိုဘော်မူပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင် တာဝတိံသာနတ်ပြည်ကနေ ပြန်ကြွလာမယ့်ရက်ကို လက်ချိုးရေတွက်ရင်း ဒီဒီတို့ ရပ်ထံ မပြန်စတမ်း စောင့်မျှော်ကြိုဆိုနေကြတဲ့ ပရိသတ်အပေါင်းတို့ကလည်း မီးရှူးတန်ဆောင် အလင်းရောင်တွေ ထွန်းသိပူဇော်ပြီး တစ်ခဲနက် ပူဇော်လိုက်ကြတာ

စကြဝဠာတိုက် တစ်သောင်းတိုင် ခြံစွဲ ခြံစွဲအုန်းအုန်း တုန်ဟည်းနေတော့တာ ပါပဲ။

ပီတိဖြစ်လွန်းလို့ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်လွန်းလို့ ကြာ ခုန်ကြ တီး ကြ မှုတ်ကြနဲ့ ဘဝတစ်သက်တာမှာ တစ်ခါသာ ကြုံတွေ့ရတဲ့ မဟာမင်္ဂလာ အောင်ပွဲကြီးပါပဲ။

ဒီအောင်ပွဲကြီးဟာ မြတ်စွာ ဘုရားရှင် ဝါတော် (၆)ဝါအလွန် ခုနစ် ဝါအရောက် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၉ ခု နှစ်မှာ စတင်ပေါ်ထွန်းလာခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ မြတ်စွာဘုရားရှင် ရဲ့ သက်တော်ဟာ (၄၂)နှစ်သာရှိတော် မူပါသေးတယ်။ ပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့ စကား အစဉ်အတိုင်း သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ ဟာ အလွန်ထူးခြားမွန်မြတ်တဲ့ နေ့ထူး နေ့မြတ်ကြီး ဖြစ်နေတာ အထင်အရှား ပါပဲ။

အတိတ်ဖြစ်ရပ်၊ ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်ရပ်၊ အနာဂတ်ဖြစ်ရပ်ဆိုတဲ့ ဖြစ်ရပ်သုံးပါး လုံးဟာ အံ့မခန်းစရာတွေနဲ့သာ ပြည့် နေတော့တယ်။

ဒါကြောင့်လည်း 'ဘဒ္ဒန္တ - အို သူတော်ကောင်းတို့၊ အယ်ဒီနော - သီတင်းကျွတ်လပြည့် ဤယနေ့သည် ကား၊ အဘိဓမ္မ ဒီနော - အဘိဓမ္မာ ဒေသနာကို သေချာပြီးဆုံး နိဂုံးကမ္မတ် အပြီးသတ်အောင် စောမြတ်စိန္တေ ဟော ဝိနိဂ္ဂေသည့် ကြုံလေထူးခြား အဘိ ဓမ္မာနေကြီးပါတကား' ဆိုတဲ့ ဂါထာ အစဉ်ကို ပဏာတင်လိုက်ပါရစေတော့။

တကယ်ဆိုရင် သီတင်းကျွတ်လ ပြည့် အဘိဓမ္မာအခါတော်နေ့ဟာ မီး ထွန်း ပူဇော်ရုံ မဟုတ်ပါဘဲ လိုက်နာ ကျင့်သုံးအပ်တဲ့ ကိုယ်ကျင့် အဘိဓမ္မာ တွေကိုပါ လိုက်နာကျင့်သုံးဖို့ အလင်း ရောင် ပေးနေတဲ့ နေ့ထူး နေ့မြတ်ကြီး လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဆိုပါတော့။ မြတ်စွာဘုရားရှင် ဟာ မယ်တော်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ သန္တသိတ နတ်သားကို အကြောင်းပြုပြီး တာဝတိ

သာမှာ အဘိဓမ္မာ ဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူတာဟာ နို့ဖိုးဆပ် တရားလို့ ပညာရှိသူတော်ကောင်းများ တင်စား ကြည်ညိုလေ့ရှိပါတယ်။

ဒီအချက်ဟာ လူသားတို့လိုက် နာ ကျင့်သုံးအပ်တဲ့ ကိုယ်ကျင့်အဘိဓမ္မာ ပဲပေါ့။ နို့ဖိုးပုံထပ်၊ ကျေးဇူးဆပ်သည့် အဘိဓမ္မာ ဒေသနာတော် လို့လည်း ဆိုကြသေးတာလေ။

အဲဒါကြောင့် အဘိဓမ္မာ အခါ တော်နေ့ရဲ့ ပြည့်နှံချက်တွေထဲက နေ့ည မပြတ်၊ မမေ့အပ်ရာ၊ ပရမတ္ထ ဘာဝနာ ဆီ အရောက်လှမ်းနိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြ ရမှာဖြစ်သလို နို့ဖိုးပုံထပ်၊ ကျေးဇူးဆပ် တဲ့ လောကသစ္စာတရားကိုလည်း လေး လေးနက်နက် ခံယူနိုင်ကြဖို့ လိုပါတယ်။

တစ်ဆက်တည်းမှာ ပြောချင် တာကတော့ သုတေသန မှတ်တမ်းများ အရ သီတင်းကျွတ် မီးထွန်းပူဇော်ပွဲ တော်ကို သာသနာတော်နှစ် ၂၃၅ ခုနှစ် မှာ စတင်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဒါဆိုရင် အခုသာသနာတော် နှစ် ၂၅၅၀ ခုနှစ်မှာ ၂၃၀၈ နှစ်တိုင်ခဲ့ပါ ပြီ။

ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားရှင် တာဝတိံသာကနေ သက်သာနဂိုရ်ပြည် ကို ပြန်လည်ဆင်းသက် ကြွရောက် တော်မူတဲ့ အထိမ်းအမှတ် အနေနဲ့ သီတင်းကျွတ် မီးထွန်းပွဲတော်ကို ကျင်းပ ပူဇော်လာကြတာ နှစ်ပေါင်း အကြိမ် ပေါင်း ၂၃၀၈ ရှိသွားပါပြီ။

ရွှေတိဂုံ တံပေါင်းပွဲတော်ပြီးရင် သက်တမ်းအရှည်ဆုံး ပွဲတော်လို့တောင် ဆိုနိုင်ပါတယ်။

အဲဒီ သာသနာတော်နှစ် ၂၃၅ ခုနှစ်မှာ သောဏမထေရ်နဲ့ ဥစ္ဆရ မထေရ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံကို သာသနာပြု ကြွရောက်တော်မူလာပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက် အဲဒီအချိန်ကတည်းက မြန်မာနိုင်ငံမှာ လည်း သီတင်းကျွတ်မီးထွန်းပွဲတွေ ဆီမီး ရောင်ရှိန် ထိန်ထိန်ညှိုးနေလောက်ပြီ ထင်ပါတယ်။

အဲဒီလို ရှည်ကြာလှတဲ့ သက် တမ်းအတွင်း သီတင်းကျွတ်မီးထွန်းပူ ဇော်ပွဲနဲ့ စပ်လျှင်းပြီး မြန်မာနိုင်ငံမှာ တစ်ကျောင်းတစ်ဂါထာ၊ တစ်ရွာတစ်ပုဒ် ဆန်း အစီအစဉ်တွေ ရှိခဲ့မှာလည်း ဖြစ် ပါတယ်။

သီတင်းကျွတ်လပြည့်မှာ ထင် ရှားတဲ့ အစီအစဉ်တစ်ခုကတော့ ပဝါ ရဏာပွဲပါပဲ။ ရဟန်းတော်တွေ အချင်း ချင်း တစ်ပါးနဲ့ ဘစ်ပါး အပြစ်ရှိရင် ခွင့်လွှတ်ဖို့တောင်းပန်တဲ့ ပွဲပါပဲ။

ဒီပွဲအကြောင်းကို လူတွေ အသိ နည်းသွားတဲ့ အချက်ကိုတော့ အားမရ လှပါဘူး။

ထားပါဘော့လေ။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ် သက်ပြီး ဆက်သက် တင်ပြနေရရင် နောက်လ ဆက်ဖက်ပါ ဖြစ်သွားလိမ့် မယ်။

ဘာပဲပြောပြော၊ သီတင်းကျွတ် လပြည့်နေ့မှာ နိုင်ငံတော်စစ်ဝန်း စည် ကားသိုက်မြိုက်ဒွာ ကျင်းပပူဇော်နေတဲ့ 'အဘိဓမ္မာအခါတော်နေ့' အောင်ပွဲ သဘင်ကြီးကနေ နို့ဖိုးပုံထပ်၊ ကျေးဇူး ဆပ် ဆိုတဲ့ ကိုယ်ကျင့်အဘိဓမ္မာကို ရှာဖွေတွေ့ရှိ မော်ကွန်းထိုးနိုင်ခဲ့ကြ မယ်ဆိုရင် မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ ကျေး ဇူးတော်အနန္တကို ပေးဆပ် ပူဇော်ရာ ရောက်ပါလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ယုံကြည် လိုက်ပါရစေ။

မေတ္တာရည်လျက်...

□ လင်းပြည့်စုံ

ကျေးဇူးတော်ရှင် ဒဂုန်ဟာပဏ္ဍိတ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရား

ဓမ္မရဗျူဟာ၊ ဗမံဗောဓိတော်တော်တော်၊ ဝဋ္ဋဗောဓိ၊
ဦးရှင်ဓမ္မဝဗ္ဗာရုံ၌ အောကြားသုံးဒဏ္ဍိကဗုဒ္ဓဗောဓိ

ဝဒ္ဓာသေရ ဉာဏ်ဆွမ်းရမည့် တရားတော်

(အခင်လမှအဆက်)

အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်အဆက်ကို ကိုယ်ဖြတ်မှ ပြတ်မယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။ ရှင်းကြပလား (ရှင်းပါပြီ)။ ဘာပါလိမ့် (ကိုယ့်အဆက်ကို ကိုယ်ဖြတ်မှ ပြတ်ပါမယ်)။ သဘောပါပြီနော် (ပါပြီ)။

အဲဒီတင် သုသိမတ ဘုရားဆီရောက်ပြီး သကာလ သွားတော့ သူက ချက်ကောင်းချောင်းနေတယ်။ ဘုရားဆီမှာ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်လာမတုံး၊ လာလို့ရှိရင် သူတို့ဆရာ၏ အကြီးဆုံး ဆရာဆိုတာတော့ ရှိမှာပဲ။ အဲဒီအကြီးဆုံးစကားကို မရ နအောင် ဖမ်းမယ်။ သူက တရားခိုးဖို့လည်း အရေးကြီးနေ တာကိုး (မှန်ပါ)။ ရှင်းကြပလား (ရှင်းပါပြီ)။

ဒါဖြင့် သူက သတိလစ်ပါမလား (မလစ်ပါဘုရား)။ နိမိတ်သုတ လစ်စရာတော့ မရှိဘူးပေါ့ကွာ (မှန်ပါ)။ ကဲ... ဒါနဲ့ တစ်နေ့သ၌ နှစ်ရက် သုံးရက်နေတော့ ဒကာ၊ ဒကာမ တို့ သီတင်းကျွတ်တဲ့အချိန်ကျတော့ ရဟန်းတွေက တောထဲ မှာ ဝါတွင်းသုံးလ အားထုတ်ကြတာ ရဟန္တာတွေ ဖြစ်ပြီး သကာလ ပြန်လာကြတယ်။ ပြန်လာကြတဲ့အခါကျလို့ရှိရင် ဘုရားကျောင်းတော် ဝင်ကြတဲ့အခါ ...

‘အင်း ကိုယ်တော်တွေထူးတယ်၊ ဒကာကလာတဲ့ ကိုယ်တော်တွေ၊ ဒီကိုယ်တော်တွေ ဘုရား ဆီဝင်ကြတယ်။ အဲဒီမှာ စကားထူးတော့ ပါမှာပဲ။ ငါ နောက် ကလိုက်မှ တော် မယ်’

သူက တရားခိုးဖို့ကို အရေးကြီးနေတာပဲ (မှန်ပါ ဘုရား)။ ဦးခင်မောင် ဘာအရေးကြီးနေတာပဲ ခိုးဖို့ပဲ (အရေး ကြီးနေပါတယ်)။ အဲဒီ အရေးကြီးပြီးသကာလ နေတာနဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ကိုယ်တော်တွေက ကြွလာပြီးသကာလ ဘုရားဆီရောက်နေတယ်။ သူကလည်း နောက်ထိုင်တောင့် ပြီး ရောထိုင်နေတာပဲ။ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဘယ်နှယ်တုံး ‘မေနှီယံ ယာပနိယံ’ ဆိုတဲ့အတိုင်း ကျန်းမာ ကြရဲ့လား၊ ချမ်းသာကြရဲ့လား၊ သူတော်ကောင်းတရားများ ဘယ်နှယ်များ နေကြသတဲ့။ အို... တပည့်တော်တို့တော့ ပဋိသန္ဓေကုန်ပါပြီ ဘုရား။

ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဘယ်လိုလျှောက်ပါလိမ့် (ပဋိ သန္ဓေ ကုန်ပါပြီတဲ့)။ ပဋိသန္ဓေ ကုန်တယ်ဆိုတာ တကုန်၊ ဥပါဒါနိ၊ ကံ၊ ဇာတိ။ ဇာတိက ပဋိသန္ဓေ မဟုတ်လား (မှန်ပါ)။

ထမြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၁၄)

www.burmeseclassic.com

ဇာတိကုန်တော့ ဒါကုန်တဲ့အဓိပ္ပာယ် မသေချာဘူးလား (သေချာပါတယ် ဘုရား)။

တကော၊ ဥပါဒါနံ၊ ကံ ကုန်ကတည်းက ဇာတိက ဘယ်နယ်နေသလဲ (ကုန်ပါတယ်)။ အဲဒီတော့ တပည့်တော်တို့ ဒီကော ဇာတိ ဝုသိတ် ဗြဟ္မစရိယံ (ပဋိသန္ဓေ ကုန်ပါပြီဘုရား)။ ကျင့်စရာကိစ္စတွေကလည်း ကျင့်ပြီးပါပြီ။

ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ပဋိသန္ဓေလည်း ကုန်ပါပြီတဲ့။ ကျင့်စရာကိစ္စတွေကော (ကျင့်ပြီးပါပြီတဲ့)။ အဲ အခု ဘုန်းကြီးဆိုမှာ တရားနာကြတဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ မသေမချင်းကျင့်ရမယ်လို့ ဒီလိုမအောက်မေ့ပါနဲ့ (မှန်ပါ)။ ကျင့်စရာကုန်တဲ့အခါ ကျတော့ သူ ကုန်ပါတယ် (မှန်ပါ)။ သူ့လမ်းက လမ်းဆုံးရှိတာကိုး အစရှိတော့ အဆုံးရှိတယ် (မှန်ပါ)။

ဪ... ဝိပဿနာဆိုတာ ဘယ်လိုများ လုပ်ရမှာပါလိမ့် မသေမချင်းပဲလား၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ကျင့်စရာကုန်တဲ့အခါ ရှိပါသေးတယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။ မရှိပေဘူးလား (ရှိပါတယ် ဘုရား)။

ဒီကော ဇာတိ ဝုသိတ် ဗြဟ္မစရိယံ၊ ကတံ ကရဏိယံ၊ ကရဏိယံ - ဖြူဖွယ်ကိစ္စကို၊ ကတံ - ဖြူပြီးပြီ ဆိုလို့ရှိရင် နောက်က လိုက်စရာ လိုသေးသလား (မလိုပါ ဘုရား)။

'နာပရံ ဣတ္ထတ္ထယာတိ ပဇာနာတိ' တဲ့၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်ချက်သော မဂ်ကိစ္စဟာ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ နောက်ထပ်ပေါ်ဖို့ လိုသေးသလား (မလိုပါ ဘုရား)။ မဂ်ဆိုတာ တစ်ကြိမ်ပေါ်ပြီး ပြီးကြတာပဲ မဟုတ်လား (မှန်ပါ ဘုရား)။

အဲဒါတွေကို ခုနင်က ရဟန္တာကြီးတွေက ရဟန္တာဖြစ်တာလို့ လျှောက်တဲ့အခါကျတော့ သူက အောက်မေ့တယ်။ ပဋိသန္ဓေနေမှု ကုန်ပြီလို့ ပြောတယ်။ ဒီကိုယ်တော်တွေ ပဋိသန္ဓေနေမှု ကုန်တယ်ဆိုလို့ရှိရင် နည်းတဲ့သတ္တိမဟုတ်ဘူး၊ သူက ဒါလောက်တော့ နားလည်တယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။

ဒီလိုနားလည်ပြီးသကာလ ကိုယ်တော်တွေနဲ့ ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကလည်း သာဓုအနုမောဒနာ ခေါ်တော်မူပြီး ကံ... အာဝဇ္ဇာတွေ ဝမ်းမြောက်စရာပဲ၊ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်သိမ်းပြီး သာကြတဲ့အတွက် သိပ်ဝမ်းသာတယ် ဘုရားက (မှန်ပါ ဘုရား)။

ဘုရားကတော့ သိပြီးသားကိုးဗျ။ ဒီတပည့်သားမြေးတွေကို အပါယ်သွားမယ့်ကိစ္စတွေ၊ နောက် ပဋိသန္ဓေနေရမည့် ဇာတိခုက္ခတွေ သိမ်းလာတယ်ဆိုတော့ အဖလုပ်တဲ့ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဝမ်းမသာပေဘူးလား (သာပါတယ် ဘုရား)။

အဲဒီတော့ သူများဝမ်းသာတာထက် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဝမ်းသာနိုင်အောင် လုပ်ကြစမ်းပါ (မှန်ပါ ဘုရား)။ သူများ ဝမ်းသာတာထက် (ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဝမ်းသာအောင် လုပ်ရပါမယ်)။ လုပ်ကြစမ်းပါဆိုတာ တိုက်တွန်းရမယ်။

ဘာကြောင့်တုံးဆိုတော့ ရာဝေတိမူ သူများက လွတ်လိမ့်မယ် ပြောတာနဲ့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဒီကရိနားထောင်ပြီး လွတ်ရတာနဲ့ ဘယ်ဟာက ဝမ်းသာသလဲ (ကိုယ်ကိုယ်တိုင် နားထောင်ရတာက ဝမ်းသာပါတယ် ဘုရား)။

သူများကတော့ နားခံသာအောင် ပြောတာ၊ လွတ်ပါလိမ့်မယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူးလား (မှန်ပါ)။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဒီကရိနားထောင်လို့ လွတ်လာတဲ့ အခါကျတော့မှ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ သိပ်ဝမ်းသာရမယ် မဟုတ်လား (မှန်ပါ)။

ဒီမှာလည်း ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အစစ်ပေါ်လာလို့ သိတဲ့ အခါကျမှ ငါ အပါယ်လေးပါး လွတ် ခဲ့တာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သိရတယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။ အဲဒီလို ကျတော့ လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လည်း ရှင်းကြပလား (ရှင်းပါပြီ)။ ပေါ်ပြီနော် (ပေါ်ပါပြီ)။

ကိုင်း... ဒါဖြင့် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ သူသိမက ဒီရဟန်းတွေပြောတာ နားထောင်ပြီးသကာလ ရဟန်းတွေက ပဋိသန္ဓေနေမှု ကုန်ပါပြီဘုရား၊ လုပ်စရာကိစ္စတွေလည်း အကုန်ချောချောမောမော ပြီးပါပြီဘုရား၊ နောက်ထပ်လည်း လုပ်စရာမရှိတော့ပါဘူး။

ဒီလိုပြောတော့ သူသိမက ဪ... ဒီကိုယ်တော်တွေဟာ သေသေချာချာ သူတို့နိဗ္ဗာန်တောပဲ၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်တဲ့ ကိုယ်တော်တွေပဲလို့ သူသိတယ်။

သူသိတာနဲ့ ဦးခင်မောင်ချေ ဒီကိုယ်တော်တွေကလည်း ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ကျောင်းကို ကြကြတာပေါ့ဗျာ။ ဘုရားလျှောက်ထားပြီး ဘေးကကျောင်းကို ကြကြတော့ ဒီကြရတဲ့ ရဟန်းတွေနောက် လိုက်တာပဲ (မှန်ပါ)။

ကြရတဲ့ ရဟန္တာတွေနောက် လိုက်ပြီး သကာလ ရဟန္တာတွေက ထိုင်ကာရှိသေးတယ် အရှင်ဘုရား... အရှင်ဘုရားတို့ ဘုရားကိုလျှောက်ခဲ့တာ တပည့်တော် ကြားရတယ်၊ ပဋိသန္ဓေနေမှု ကုန်ပြီဆိုတော့ ရဟန္တာဖြစ်ပြီလို့ အရှင်ဘုရားတို့ ပြောတာပဲ၊ နောက်ထပ် လုပ်စရာကိစ္စလည်း မရှိဘူးလို့ အရှင်ဘုရားတို့လျှောက်တယ်။ အဲဒါလည်း တပည့်တော် ကြားတယ်။ အဲဒါ အရှင်ဘုရားတို့ ရဟန္တာဖြစ်ပြီလို့ဆိုတာ အရှင်ဘုရားတို့ လျှောက်တာပဲ၊ သူက ရိပ်မိတယ် (မှန်ပါ)။

အဲဒီတော့ အရှင်ဘုရားတို့ ရဟန္တာဖြစ်တာဟာ ကောင်းကင်ပျံနိုင်ရဲ့လား၊ မေးတာက တလွဲဖြစ်နေတယ် (မှန်ပါ)။ ရိပ်မိပလား (မှန်ပါ)။ ရဟန္တာဖြစ်တာနဲ့ ကောင်းကင်ပျံနိုင်တာနဲ့ တခြားစီပဲ (မှန်ပါ)။ ရဟန္တာဖြစ်တိုင်း ကောင်းကင်ပျံနိုင်တာ မဟုတ်ဘဲ (မှန်ပါ ဘုရား)။ ကောင်းကင်ပျံနိုင်တာက ဈာန်လမ်းကပူ ပျံနိုင်တာ (မှန်ပါ)။ သဘောကျပြီလား (ကျပါပြီ ဘုရား)။

ကောင်းကင် ပျံနိုင်ရဲ့လား မြေလျှိုးနိုင်ရဲ့လား ဧရပေါ်မှာ လမ်းသွားနိုင်ရဲ့လားတဲ့ သူက ဈာန်လမ်းဘုရား

တာပဲ (မှန်ပါ)။ ရိပ်မိပလား (ရိပ်မိပါပြီ)။ သူတစ်ပါးစိတ် သိရဲ့ လားဆိုတော့ အသိဉာဏ်လမ်း မေးလိုက်ပြန်တယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။ ဒီဗွဲကျဆို့တဲ့ ဉာဏ်နဲ့ မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးထဲမှာရှိတဲ့ သံတွေမြင်ရဲ့လား။ ပတ္တမြားတွေ မြင်ပါရဲ့လားဆိုတော့ ဈာန် လမ်းချည်း မေးချလိုက်တယ် (မှန်ပါ)။

အဲဒီတော့ ဟိုကိုယ်တော်တွေက ရိပ်မိတယ်။ ဪ... သုသိမ တယ်ခက်ပါကလား၊ တယ်ခက်ပါကလား၊ တို့က ဝိပဿနာလမ်းနဲ့ ရဟန္တာဖြစ်လာတာ၊ သူက ဈာန်လမ်း နိဗ္ဗာန် မရောက်တဲ့လမ်းနဲ့ လှမ်းမေးနေတယ်ဆိုတော့ တို့ကိုယ်တော် တွေက တို့တိုပဲ ဖြေလိုက်တယ်။

‘ပညာဝိမုတ္တာ မယ် သုသိမ’ သုသိမရိပိုင် မယ် - ငါတို့သည်၊ ပညာဝိမုတ္တာ - ပညာနဲ့ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် ရခဲ့တယ် (သို့မဟုတ်) ကိလေသာမှ လွတ်ခဲ့တယ်၊ ပညာတစ် လုံးတည်းနဲ့ ရခဲ့တယ်၊ ဈာန်မပါဘူးလို့ ပြောချလိုက်တယ်၊ ရိပ်မိပလား (ရိပ်မိပါပြီ)။

ဘာတဲ့တဲ့၊ ပညာနဲ့ ရဟန္တာ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်၊ ခုနက တရားပြန်ကောက်လိုက်တော့ မကိုက်ဘူးလား (မှန်ပါ)။ ဒီက ဖြစ်ပျက်၊ ဟောဒီက မဂ်ဆိုတော့ ပညာဖြစ်နေတယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။ ဒီက အကာလိကော အခါမလင့် အကျိုးပေးတယ် ဆိုတော့ မဂ်က သတ်ပစ်လိုက်ပြီဆိုတော့ ဒါ ရဟန္တာဖြစ် တော့တာပေါ့ (မှန်ပါ)။ မဖြစ်သေးဘူးလား (ဖြစ်ပါပြီ ဘုရား)။

အဲဒီတော့ တို့ကိုယ်တော်တွေက ‘ပညာဝိမုတ္တာ မယ် သုသိမ’ သုသိမ၊ သုသိမရိပိုင် မယ် - ငါတို့သည်၊ ပညာ ဝိမုတ္တာ - ပညာနဲ့ ကိလေသာတို့မှ လွတ်တယ်၊ သဘောကျ ပြီးလား (ကျပါပြီ)။

အဲဒီမှာ အဋ္ဌကထာဆရာက သုသိမ နိဗ္ဗာနကာ - ငါ တို့မှာ ဈာန်မရှိပါဘူးကွာ၊ သုက္ခဝိပဿကာ - ဈာန်ဆိုရင် နည်းနည်းမှ ဝမ်းထဲမှာ မရှိဘူး၊ ဈာန်ခြောက်ပါတယ်တဲ့၊ သဘောကျပလား (ကျပါပြီ)။

ပညာမတွေ့နေဝံ ဝိမုတ္တာ၊ ပညာနဲ့သာ ကိလေသာမှ လွတ်လာခဲ့တာပါ။ ဈာန်ကို မပါခဲ့ပါဘူးတဲ့။ ဒါ ဟိုကိုယ်တော် တွေဖြေတာ။ ရိပ်မိကြပလား (ရိပ်မိပါပြီ)။

ပညာနဲ့ ဝိပဿနာရှုပြီးသကာလ ငါတို့ ရဟန္တာအဖြစ် သို့ ရောက်လာခဲ့ပါတယ်ကွာ။ ဈာန်မပါပါဘူး။ နိဗ္ဗာနကာ သုက္ခဝိပဿနာလို့ ဖွင့်လိုက်ပါတယ်။ အဋ္ဌကထာဆရာတွေ က နိဗ္ဗာနကာဆိုတာ ဈာန်မရှိဘူး၊ သုက္ခဝိပဿနာဆိုတာ ဈာန်ခြောက်ပါတယ်လို့ ပြတာ။ ပညာမတွေ့နေဝံ ဝိမုတ္တာ - ပညာနဲ့သာလျှင် ကိလေသာမှလွတ်ပြီး နိဗ္ဗာန်ရောက်ခဲ့တာ ပါ (မှန်လှပါ ဘုရား)။ ရှင်းကြပလား (ရှင်းပါပြီ)။

ဘာနဲ့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ခဲ့တယ် (ပညာနဲ့ နိဗ္ဗာန်ရောက် ခဲ့ပါတယ်)။ ပညာနဲ့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သေချာ ပလား (သေချာပါပြီ ဘုရား)။

အဲဒီတော့ ဟိုကဖြေတာကတော့ ဦးခင်မောင် အရှင်း သားပဲ (မှန်ပါ ဘုရား)။ ဒကာသစ် ဘယ်နှယ်တုံး (ဖြေတာက ရှင်းပါတယ် ဘုရား)။ ရှင်းပြီနော်၊ ကိုမြင့်တွေ ဦးခင်ရင်တို့ကော (ရှင်းပါပြီ ဘုရား)။

ပြောတာကလည်း ရှင်းလိုက်တာ ပညာနဲ့ သူ ကိလေ သာ လွတ်ခဲ့တယ် (မှန်ပါ)။ ပညာနဲ့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ခဲ့တယ်။ ပညာနဲ့ ကိလေသာတွေ ချုပ်ငြိမ်း ရှုပ်သိမ်း နိဗ္ဗာန်ရောက်ခဲ့ တယ် ပြောတာပဲ (မှန်ပါ)။ ရှင်းပလား (ရှင်းပါပြီ ဘုရား)။

သူကတော့ ကျေနပ်ရဲ့လား (မကျေနပ်ပါဘူး)။ ဘယ် ကျေနပ်မတုံး ဦးခင်မောင်ရဲ့ ဘာမှမပါတဲ့သူက အရမ်းမေး တာကြီးပဲ (မှန်ပါ)။ သမထလည်း မလုပ်ဖူးဘူးဗျာ၊ ဝိပဿနာ ကော (မလုပ်ဖူးပါ ဘုရား)။ မလုပ်ဖူးဘဲနဲ့ ဆိုတော့ သူ သဘောကျနိုင်ပါ့မလား (မကျေနပ်ပါ ဘုရား)။ ဟိုရဟန္တာတွေ ဖြေတာက မှားသလား၊ မှန်သလား (မှန်ပါတယ် ဘုရား)။

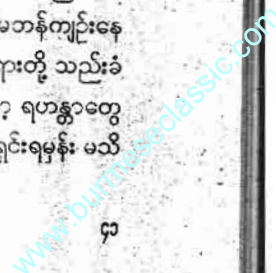
ပညာဝိမုတ္တာ မယ် သုသိမကိုး (မှန်ပါ)။ အဋ္ဌကထာ ဆရာကလည်း သုသိမ မယ် နိဗ္ဗာနကာ - ဈာန်မပါပါဘူးကွာ၊ သုက္ခဝိပဿကာတွေ ဈာန်ကိုခြောက်နေပဲ တယ်၊ ပညာမတွေ့ နေဝံ ဝိမုတ္တာ၊ ပညာတစ်ခုတည်းနဲ့ နိဗ္ဗာန်ရလာတာပါ (မှန် ပါ)။ အဋ္ဌကထာဆရာက ပြောလိုက်တယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။

ဒီရဟန္တာတွေက ဖြေတာကို အကျယ်ဖြေလိုက်တာ ပါပဲ (မှန်ပါ)။ ဒီလိုဖြေလိုက်တော့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ သုသိမ က သဘောမကျဘဲ ဖြစ်နေတယ် (မှန်ပါ)။ ဘယ်သူက သဘောမကျသတုံး (သုသိမက သဘောကျတာပါ)။ သိလို့ သဘောမကျတာလား၊ မသိလို့ သဘောမကျတာလား (မသိ လို့ သဘောမကျတာပါ ဘုရား)။ မသိလို့ သဘောမကျတာ အင်မတန်ခက်တယ် (မှန်ပါ)။ ရှင်းပလား ဒကာ၊ ဒကာမတို့ (မှန်ပါ ဘုရား)။

သမထလည်း မသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဝိပဿနာလည်း မသိ တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဝိပဿနာနဲ့ လွတ်လာပါတယ်ပြောတော့ သူ သိပါဦးမလား ဦးခင်မောင် (မသိပါ ဘုရား)။ နဂိုကမှ သမထ ဝိပဿနာမကွဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုး (မှန်ပါ ဘုရား)။

ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဘယ်လိုမှတ်ကြမယ် (နဂိုကမှ သမထ ဝိပဿနာ မသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပါ ဘုရား)။ အဲဒီတော့ ဝိပ သာနာပညာနဲ့ ကိလေသာမှလွတ်ပြီး နိဗ္ဗာန်ရောက်ခဲ့ပါတယ် လို့ သေသေချာချာ ပြောပြတာ သူက မကျေနပ်ပါရဲ့လား (မကျေနပ်ပါ ဘုရား)။

မကျေနပ်တော့ ရဟန္တာကြီးတွေကို သူက လျှောက် ပြန်တယ်။ အရှင်ဘုရားတို့၊ ရှင်းပါဦးဘုရား၊ တပည့်တော် တော့ဖြင့် အရှင်ဘုရားတို့ပြောတဲ့ စကား အင်မတန်ကျွမ်းနေ တဲ့အတွက် ရှင်းဖို့ရန်အကြောင်းကို အရှင်ဘုရားတို့ ယင်းခံ ပြီးသကာလ တပည့်တော်ကို ရှင်းပါဦးဆိုတော့ ရဟန္တာတွေ က ရိပ်မိတယ်။ ဘာမှ နားမလည်တဲ့လူ ဘာနဲ့ရှင်းရမှန်း မသိ

ဘူး (မှန်ပါ)။ ရိပ်မိလား (ရိပ်မိပါပြီ)။ ဘာမှ နားမလည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ (ဘာနဲ့ ရှင်းရမှန်း မသိပါ ဘုရား)။

ဘာနဲ့ရှင်းရမှန်း မသိဘူးဆိုတော့ကွာတဲ့ မင်း နားလည်ချင်လည်း လည်တော့၊ မလည်ချင်လည်း နေတော့လို့ ရဟန္တာတွေက ပြန်ပြောတယ် (မှန်ပါ)။ ရိပ်မိလား (ရိပ်မိပါပြီ ဘုရား)။

မင်းနားလည်ချင်လည်း လည်တော့၊ မလည်ချင်လည်း နေတော့၊ တို့တော့ဖြင့် ဗညာဆိုတဲ့ ဝိပဿနာနဲ့ ရဟန္တာဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဒါပဲ ပြောလိုက်ကယ် (မှန်ပါ)။ သူတို့ဖြစ်တာတော့ မသေချာဘူးလား (သေချာပါပေလား ဘုရား)။

အဲဒီတော့ သူ ဘုရားဆီ သွားလိမ့်ဦးမယ် ဒကာ၊ ဒကာမတို့။ ဒီသူမေ့ မကျေနပ်ဘူး (မှန်ပါ)။ မကျေနပ်ဘူး နားမလည်လို့ မကျေနပ်တာ (မှန်ပါ ဘုရား)။

သို့သော် သူ မကျေနပ်တာ အသာထား။ ခင်ဗျားတို့ ဒီပညာတစ်လုံးတည်းနဲ့ ခပ်ရတယ်ဆိုတာကော သေချာပါလား (သေချာပါပြီ ဘုရား)။

ဒါဖြင့် ခင်ဗျားကို ဘုရားဆီ မသွားနိုင်ဘူး၊ နာရီကစေလို့ (မှန်ပါ)။ သဘောကျပါလား (ကျပါပြီ ဘုရား)။

က... ဒါဖြင့် ဒီ... သိမ်းကြီးစို့။
သာဓု... သာဓု... သာဓု။

ခန္ဓာဝန်ထမ်းအိုးကြပ် သွားရမဲ့ များတော်

ခန္ဓာဝန်ကြီး တမ်းပြီးသကာလ အခု သုံးဆယ့်တစ်ဘုံမှာ လည်နေရတယ်နော် (မှန်ပါ)။ ခန္ဓာဝန်ကြီးထမ်းပြီး ဘယ်များ လည်နေရပါလိမ့် (သုံးဆယ့်တစ်ဘုံမှာ လည်နေပါတယ် ဘုရား)။ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံမှာ လည်နေတယ်ဆိုတဲ့ဥစ္စာ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ခန္ဓာဝန်ထုပ်ကြီးလို့ မုတ်ထားလိုက်စမ်းပါနော် (မှန်ပါ ဘုရား)။

ကိုယ့်နာမည်ကလေးတွေ ကိုယ့်နာမည်ကလေးတွေက အထမ်းသမားလို့ နာမည်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလေးတွေက အထမ်းသမားလို့ မုတ်ထားစမ်းနော် (မှန်ပါ ဘုရား)။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ဘာပါလိမ့် (ဝန်ထုပ်ကြီးပါ ဘုရား)။ နာမည်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က (အထမ်းသမားပါ ဘုရား)။

အဲဒီအထမ်းသမားကို ဒကာ၊ ဒကာမတွေက ဩော်... မိမိခန္ဓာဝန်ကြီးထဲ မိမိနာမည်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ထမ်းပြီး သကာလနေတုန်းမှာ ဝန်ထမ်းပေးတာ ဘယ်သူပါလိမ့်မတုံးလို့ မေးတဲ့အခါကျတော့မှ ဩော်... တဏှာက ထပ်ထပ်ပြီး တင်ပေးနေတယ်လို့ မုတ်လိုက်စမ်းပါ (မှန်ပါ ဘုရား)။

ဒါဖြင့် တဏှာက ဝန်ထမ်းသမားပေါ့ (မှန်ပါ ဘုရား)။ ဘယ်လိုမှတ်ကြမယ် (တဏှာက ဝန်ထမ်းသမားပါ ဘုရား)။

ဩော်... ဒါဖြင့် ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေမှာ ကိုယ့်ခန္ဓာကြီးက ဝန်ထုပ်ကြီး၊ နာမည်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က အထမ်းသမား၊ နာမည်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က အထမ်းသမားမှာ တဏှာတည်း ဟူသော ဝမ်းထဲမှာရှိတဲ့ ကိလေသာက သားဝန်ကလေး တင်ပေးလိုက်၊ သမီးဝန်ကလေး တင်ပေးလိုက်၊ ဒီအမေ အဖေကပဲ ထမ်းရပြန်တယ်ဆိုတော့ ဝန်တင်ပေးသလား ဒကာ၊ ဒကာမတို့ စဉ်းစားကြည့်စမ်းတဲ့။ သနားတတ်တဲ့လူလား၊ မသနားတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လား ဆိုတာလည်း အကဲခတ်ရမယ် (မသနားတတ်တဲ့ လူပါ ဘုရား)။ မသနားတတ်တဲ့ တရား (မှန်ပါ)။ ဘယ်သူပါလိမ့်၊ မသနားတတ်တဲ့ တရား (တဏှာပါ ဘုရား)။ တဏှာ လောဘဆိုတာ သဘောကျကြပါလား (ကျပါပြီ)။

အဲဒီတော့ ဒီဒကာ၊ ဒကာမတွေက ကိုယ့်ခန္ဓာဝန်ကြီးကိုလည်း ထမ်းရပြန်၊ ကိုယ့်ခန္ဓာဝန်ကြီးကို နာမည်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက မည်သူမည်ဝါဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကထမ်း၊ ကိုယ့်ဝန်ထုပ်ကြီးကလည်း တစ်နေ့တခြား မထမ်းနိုင်တဲ့ အခြေအနေရောက်အောင် တစ်နေ့တခြား လေးလေး လေးလေးလာပါတယ်။ ဒီတော့ ထမ်းနိုင်ကြသေးရဲ့လား (မထမ်းနိုင်ပါ ဘုရား)။

မထမ်းနိုင်လေ ဒကာ၊ ဒကာမတွေမှာ သားသမီးမြှေးမြှစ်ကျအောင် ပွားလေလေဆိုရင်ကော လွဲပါမလား (မလွဲပါ ဘုရား)။ သားသမီးက မြှေးမြှစ်ကလေး (ပွားလေလေပါ ဘုရား)။ အဲဒီဟာတွေပဲ ဘယ်သူက ဝမ်းပါလိမ့်မလဲလို့ မေးတဲ့အခါကျတော့ ဒီဝန်ထမ်းသမားက တမ်းတာပါပဲ (မှန်ပါ ဘုရား)။

ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဘယ်သူ သမ်းပါလိမ့် (ဝန်ထမ်းသမားက ထမ်းပါတယ် ဘုရား)။ ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ဟာ နဂိုက ကိုယ့်ဝန်ကြီးက လေးတဲ့အထဲမှာ သားဝန်၊ သမီးဝန်၊ ဆွေဝန်၊ မျိုးဝန်၊ မင်းဝန်၊ စိုးဝန်တွေကလည်း ဒကာ၊ ဒကာမတွေက မထမ်းရဘူးလား (ထမ်းရပါတယ် ဘုရား)။

ဝန်ထုပ်ပေါင်း ဘယ်လောက် ခုံးလို့တောင် ဘယ်နှယ်ပြောမလဲ (မရေတွက်နိုင်ပါ ဘုရား)။ ဦးစွာ မရေတွက်နိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာတယ်နော် (သေချာပါတယ် ဘုရား)။ မရေတွက်နိုင်တဲ့ ဝန်ထုပ်တွေကို ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီလောက်များသလား၊ ကြီးမှပျား သလား (ကြီးမှ များပါတယ် ဘုရား)။

ရော... ခက်လိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း၊ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ စဉ်းစားကြပါတော့။ မထမ်းနိုင်တဲ့အချိန်မှာ ဝန်ထုပ်များနေပါတလား (မှန်ပါ ဘုရား)။ ဘယ်လိုပါလိမ့် (မထမ်းနိုင်တဲ့ အချိန်မှာ (ဝန်ထုပ်များနေပါတယ် ဘုရား)။ မထမ်းနိုင်တဲ့ အချိန်မှာ ဝန်ထုပ်တွေက သားဝန်လည်း အို... ငါပဲ ရွက်

ဆောင်ရမှာပဲ။ သမီးဝန်လည်း ငါပဲ ရွက်ဆောင်ရမှာပဲ။ မြေး
တာဝန်ကော (ငါပဲ ရွက်ဆောင်ရမှာပါ)။

မြေးက မြစ်ကလေးတွေကျအောင် မိမိက အသက်
ရှည်နေပြန်တော့ကော (မိမိပဲ ထမ်းရမှာပဲ)။ ကိုယ်ပဲထမ်းရ
မယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် မရောက်ဘူးလား (ရောက်ပါတယ်
ဘုရား)။ ဩော်... ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဉာဏ်နဲ့ကြည့်စမ်းပါ။
ဉာဏ်နဲ့ကြည့်စမ်းပါ။ ကိုယ့်ဝန်ထုပ် ကိုယ့်နဲ့မျှရဲ့လား (မမျှပါ
ဘုရား)။

မမျှတဲ့အခါမှာ တစ်ခါတလေ ညများ နဖူးပေါ်လက်
တင်ပြီး ဝန်များလေးပြီး ခက်ပါသေးရဲ့များ ညည်းလုံးများ ထုတ်
နေသေးတယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ညည်းလုံး
ထုတ်တာတုံးလို့ မေးလို့ရှိရင်ဖြင့် ဦးခင်မောင်ရေ ဝန်ထုပ်လေး
လွန်းလို့ (မှန်ပါ ဘုရား)။

ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ညကျရင် နဖူးပေါ်လက်တင်ပြီး
စဉ်းစားတဲ့အခါ သားအတွက်ကလည်း ဝန်ကြီးလိုက်တာ၊
သမီးအတွက်ကလည်း ဝန်ကြီးလိုက်တာ၊ သူက၊ မွေးဖွားလာ
တာတွေက ဝန်ကြီးလိုက်တာ၊ တစ်ခါ အမြတ်ထော်ကြေး၊
ဥပစာခွန် အစရှိသည်တွေ ဒီဝန်တွေကလည်း ထမ်းပြီးသကာ
လ နေပြန်တော့ တွေးလေ တွေးလေ ဝန်ကြီးက လေးလေး
လာတော့ အသက်ရှူတောင် မမှန်အောင် လေးတယ် (မှန်ပါ
ဘုရား)။ မလေးကြဘူးလား (လေးပါတယ် ဘုရား)။

အဲဒါ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ စဉ်းစားပါလား။ ဩော်...
သံသရာခရီးသည် ဝန်ထမ်းသမားမှာ ဝန်သေးသေး ထမ်းရ
တာလား။ ဝန်ကြီးကြီး ထမ်းရတာလား (ကြီးကြီးထမ်းရတာပါ
ဘုရား)။ ကြီးကြီးထမ်းရတယ်နော် (မှန်ပါ)။ အဲဒီတော့ ဒကာ၊
ဒကာမတွေက မသိလို့ တဏှာက မြေးကလေး လာပြန်လည်း
အို... မင်းပဲ တာဝန်ယူလိုက်လေ၊ မြေးက မွေးလာတဲ့ မြစ်
အလေးကျအောင် ကိုယ်က အသက်ရှည်နေတယ်။ ကိုယ်ကပဲ
တာဝန်ယူတယ် (မှန်ပါ)။

ဒကာ၊ ဒကာမတွေ သနားတဲ့သဘောများ ပါရဲ့လား
(ပေါ့ပါ ဘုရား)။ ခင်ဗျားတို့ကလည်း တဏှာတည်းဟူသော
ထိရားကို ငါ့ကို ဝန်ထုပ်တင်ပေးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပါ
လားဆိုပြီး သကာလ မင်း ငါနဲ့မပေါင်းဘူးဆိုတဲ့ ဉာဏ်က
မလာဘူး။ သူ တင်ပေးတာကို ဟုတ်ပဲဆိုပြီး ထမ်းနေတာသာ
များတယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။ မဆိုးရွားဘူးလား (ဆိုးရွားပါတယ်
ဘုရား)။

ဒါနဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ တချို့ သေသွားတဲ့အခါကျ
တော့ အမောဆိုက်ပြီး တစ်ခါ သားစိတ်မချ၊ သမီးစိတ်မချ၊
ပစ္စည်းစိတ်မချ ဝန်တွေပိပြီး သေသွားကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဒကာသစ်
အင်မတန် မများဘူးလား (များပါတယ် ဘုရား)။ ဒါဖြင့် ဝန်ပိ
သေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ကောင်းရာသူဂတိ လာနိုင်ပါ့မလားလို့ မေး
ကြည့်စမ်းပါဦး (မလားနိုင်ပါ ဘုရား)။

ဩော်... ဒီအထဲကလည်း ခင်ဗျားတို့ ခုထက်ထိပဲ
ကိုယ့်သားသမီးမရှိလို့ရှိရင် သူများသားသမီး မွေးစားချင်၊
ဝန်ထုပ်တစ်ခု လျော့တယ်ထင်လို့ ထပ်တင်ပြီး ထမ်းချင်တဲ့
အဓိပ္ပာယ်တွေကလည်း မပါဘူးလား (ပါပါတယ် ဘုရား)။

အဲဒါ တဏှာကမပြုသရွေ့ ခင်ဗျားတို့ကလည်း အယုံ
အကြည်ရှိပြီးသကာလ သေခြင်းဆိုး သေချင်လို့ ဒါလောက်
တောင် တဏှာပြောတာ နားထောင်တာလားလို့ ဒကာသစ်
မေးဖို့ကောင်းတယ် (ကောင်းပါတယ် ဘုရား)။ မမေးသင့်ဘူး
လား (မေးသင့်ပါတယ် ဘုရား)။

ဒါကြောင့် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ခင်ဗျားတို့ထမ်းရတဲ့
ဝန်ထုပ်ပေါင်းက ရေတွက်နိုင်သေးရဲ့လား (မရေတွက်နိုင်ပါ
ဘုရား)။ အထမ်းသမားက ဘယ်သူပိုင်မဲ့ဌာ (တဏှာပါ
ဘုရား)။ အထမ်းသမားက ဒကာ၊ ဒကာမတွေ (မှန်ပါ)။

အဲဒီထမ်းတာ ထမ်းရပါစေတော့ ဝန်ထုပ်တွေကလည်း
ကြီးလိုက်တာ၊ များလိုက်တာကလည်း ပုံနေတာပဲဆိုတာက
ရှိပါစေတော့ ဘယ်လမ်းကို အထမ်းခိုင်းသတုံးလို့ မေးတဲ့အခါ
ကျတော့ ဒီကနေ ဈေးချို၊ ဈေးချိုကနေပြီးသကာလ အမျိုးမျိုး
အဖုံဖုံ ကိုယ့်အရောင်းအဝယ်ရှိတဲ့ဆီ သွားကြတော့ လမ်း
ဗွာလည်း ဒကာ၊ ဒကာမတို့ လေပူ နေပူ၊ အညော်တွေ၊ ဖုန်
တွေ၊ မြူတွေ၊ ပိုးကောင်တွေ မရှိတော့ဘူးလားဗျာ (မှန်ပါ
တယ် ဘုရား)။

ဩော်... ဒါဖြင့် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဝန်ထုပ်ထမ်းရ
တာကလည်း ကြီးပြန်၊ ငြိမ် ပါး လမ်းကြမ်းလည်း သွားရပြန်
(မှန်လှပါ ဘုရား)။ ဘယ်လိုမှတ်ကြမယ် (ဝန်ထုပ်ထမ်းရတာ
လည်း ကြီးပြန်၊ ငြိမ် ပါး လမ်းကြမ်းလည်း သွားရပြန်ပါ
ဘုရား)။

ဝန်ထုပ်က အင်မတန်ကြီးပါတယ်ဆိုတာ သေချာ
ပလား (သေချာပါတယ် ဘုရား)။ ဝန်ထမ်းဘေလူက ထမ်းတဲ့
ဝန်ထုပ်နဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ထမ်းတဲ့ဝန်ထုပ်နဲ့ကော မျှပါရဲ့
လား (မမျှပါ ဘုရား)။ ဒီအထဲ ငြိမ် ပါးလမ်းကြမ်းမှာ အထမ်း
ခိုင်းတာ (မှန်ပါ ဘုရား)။

ဒီကနေပြီး ဒကာ၊ ဒကာမတို့ အိမ်က လာခဲ့ရတယ်ဆို
လမ်းမှာ ကားတွေရှောင်ခဲ့ရတာနဲ့ ခလုတ်ကန်သင်းတွေကြည့်
ပြီး လာခဲ့ရတာနဲ့ အောက်က မြေခိုးတွေမှုတ်တာကိုကြည့်ပြီး
သကာလ လာခဲ့ရတာနဲ့ အပေါ်က အပူရှိန်တွေ လွှမ်းမိုးနေ
တာကလည်း ငြိမ် ပါး လမ်းကြမ်းထဲမှာ မဆုံးမပြ ဝန်တွေ
ထမ်းပြီးသကာလ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ သွားနေလို့ဟာ ယနေ့
စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ သဘောပါကြပလား (ပါပါပြီ ဘုရား)။

(ဆက်ရန်)

www.burmeseclassic.com

လူတိုလောကကြီး ဟူသည် သက်ရှိ လူသားများ ခေတ္တ ရောက်ရှိ တည်းခိုရာ ကမ္ဘာ့ရွာကြီး တစ်ရွာထဲက ရပ်ကွက်ငယ်လေးတစ်ခုဟု ဆိုနိုင်မည် ထင်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူသားအားလုံး သတ်မှတ်ချိန်ကာလ အထိသာ ခေတ္တနေထိုင် တည်းခိုခွင့် ရကြပြီး အချိန်တန် ပြန်ချိန်ရောက်ပြီဆို လျှင် တည်းခိုရောက်ရှိနေရာမှ သွားချင် သည်ဖြစ်စေ၊ မသွားချင်သည်ဖြစ်စေ မည်သူမျှ တားဆီးထားနိုင်စွမ်း မရှိခြင်း ကြောင့် လည်းကောင်း၊ တောင်းပန်

အသနားခံ၍ မရသဖြင့် ပုံစံမျိုးစုံ နည်း မျိုးစုံဖြင့် ထွက်ခွာသွားကို သွားရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ သွားရောက်ရမည့်နေရာ ကား သုသာန်ဟူသော သင်္ချိုင်းကုန်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ အခြေအနေ အချိန် အခါပေါ် မူတည်၍ သေဆုံးသွားသူ တစ်ဦးအား သုသာန်သင်္ချိုင်းသို့ ပို့ ဆောင်သဂြိုဟ်ကြရပါသည်။ လူမျိုးဘာသာမတူ ကွဲပြားခြား နားကြသော်လည်း သက်ရှိမှ သက်မဲ့ ဘဝ သေဆုံးသွားခြင်းကို ကွယ်လွန်ခြင်း

သေဆုံးခြင်း၊ ခရစ်တော်၌ အိပ်ပျော်ခြင်း၊ အလ္လာဟ်သျှင်မြတ် အမိန့်တော်ခံယူခြင်း၊ ရှေးဘုရင်များကို နတ်ရွာစံသည်ဟု လည်းကောင်း၊ ဆရာတော်ကြီးများ သံဃာတော် အရှင်သူမြတ်များကိုမူ ဘဝနတ်ထံပျံလွန်တော်မူခြင်း စသည့် ဘာသာအလိုက် ကိုယ်စားပြု စကား အသုံးအနှုန်းတို့ဖြင့် ပြောဆိုသတ်မှတ် ကြပြန်ပါသည်။ လူမျိုးဘာသာအလိုက် ဓလေ့ ထုံးစံများအတိုင်း သတ်မှတ်၊ သင်္ချိုင်းများ သို့ သေဆုံးသူများကို ပို့ဆောင်သဂြိုဟ်

မင်းချိုဆွေမြင့်

လူ့ဘဝ တည်းခိုခန်းမှသည် အံ့ပွား (ဂလေ)

ပေးကြရပါသည်။ ရေဝေးလို့ ထိန်ပင်လို မှီး၊ အခြားတိုင်းနှင့် ပြည်နယ်ဒေသ၊ မြို့နယ် ကျေးရွာအလိုက်တည်ရှိပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တပ်မတော်သားဘဝနှင့် နယ်ဘက်ဝန်ထမ်းအဖြစ် နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့စဉ်အတွင်း သေဆုံးခြင်း၊ ကွယ်လွန်ခြင်း အမျိုးမျိုးကို ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့ခဲ့ရပြီး ဖြစ်၍ အချို့သေဆုံးမှုများသည် လွန်စွာ အံ့ဩဖို့ ကောင်းပါသည်။

အရှေ့မြောက်ဒေသ ဗတပတိုက်တိုက်ခိုက်စဉ် မိမိပစ်လိုက်သော လက်နက်ကြီး ကျည်ဆန်သည် ရန်သူကျင်းဝထဲသို့ တိုက်ခိုက်ကျရောက် ပေါက်ကွဲခြင်းကြောင့် သေဆုံးပုံကိုလည်း မြင်ခဲ့ဖူးသလို မိမိနှင့် တိုက်ဖော် တိုက်ဖက်တို့၏ နေ့မြင် ညပျောက်ဆိုသည်နယ်နေခင်း ထမ်းစားပြီးလို့မှ မကြာခင်တိုက်ပွဲမှာ ကျသွားခဲ့ပြန်ပါပြီ။

တူးထားသည့် ကျင်းတည်တည်သို့ ကျည်ဆန်ကျဖို့ လွယ်သည်ကိုစွဲမဟုတ်ပါ။ သေကံရောက်လျှင် သေသည်ဟုသာ မှတ်ယူရပါတော့သည်။

ကားလမ်းအတိုင်း ယာဉ်တစ်စီး မောင်းလာစဉ် ကားလမ်းဘေး ထန်းပင်လဲကျရာ ထိုကားပေါ်သို့ တည်တည်ကျ၏။ အလွန်အံ့ဖွယ်ကောင်းပါသည်။ ဒါကြောင့် မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက် ကွေးသောလက် မဆန်ခင် ရုတ်ခြည်း သေဆုံးခဲ့ကြရသည့် သေခြင်းတရားသည် ဆန်းကြယ်သကဲ့သို့ ရှောင်တွင်း၍ မရနိုင်ပါချေ။

သေကံမရောက် သက်မပျောက်ဆိုသည်နယ် ကံအကြောင်း၏ ဆန်းကြယ်မှုကိုလည်း မြင်တွေ့ဖူးပါသည်။ မိဘနှစ်ပါးက တန်းစီယားအလိုက်ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် ဓမ္မာ့ခွဲသော်လည်း သေမင်းနိုင်ငံသို့ သွားချိန်တွင် ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် တန်းစီယားအတိုင်းသွားရောက်ရသည် မဟုတ်ပါ။

သာမန်သေဆုံးမှု သက်တမ်းတန်၍ သေဆုံးမှုသည် မီးစာကုန်ဆီခန်း

သည်ဟု ဆိုပါသည်။ အချို့ ဥပစ္စေဒကံဖြင့် သေဆုံးကြရပြန်ပါသည်။ ကံအကြောင်းတရားတွင်လည်း အတိတ်၏ ကောင်းမှုနှင့် ပစ္စုပ္ပန်ကံ အကြောင်းတွေ့အပြင် ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝိရိယလည်း လိုအပ်ပါသည်။ မည်သို့ရှိစေ ဖြစ်စေ ဗုဒ္ဓတရားတော်အရ လူတိုင်းဇာတိရပြီးလျှင် မရဏသို့ သွားရမည်ကား ကေန်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ လူတစ်ဦး၏ လက္ခဏာနှင့် ဗေဒင်အတွက်အချက် ဗုဒ္ဓလက်ထက်ကပင် ရှိပြီးဖြစ်ပါသည်။

ဗေဒင် နက္ခတ် လက္ခဏာ၊ ဆန်းကျမ်း၊ ဝေဒ၊ အကြားအမြင် စသည့်နည်းမျိုးစုံ ကျမ်းကျင်သော ပညာရှင်များကလည်း တွက်ချက်မှု ကိန်းတို့ဖြင့် ခန္ဓာပျက်မည့်ကိန်း၊ အသက်အန္တရာယ် ကြုံနိုင်ခြင်း၊ ဥပစ္စေဒကံနှင့် သေနိုင်သည် စသည့် လူတစ်ဦး၏ ကောင်းကံ၊ ဆိုးကံ၊ အကြောင်းခံများကို ဟောနိုင်စွမ်း ရှိကြပါသည်။ ဟောနိုင်သူတို့လည်း ငွတ်ကင်းနိုင်ခြင်း မရှိပါချေ။

ကျွန်ုပ်အပါအဝင် လူအများစု အနေဖြင့် ဘယ်နေ ဘယ်ရက် ဘယ်အချိန် ဘယ်နာရီ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုနည်းဖြင့် သေမည်ကို လုံးဝ မသိနိုင်ပါချေ။ သိတာတစ်ခုကတော့ သေကို သေရမည်၊ ငါ၏ သေခြင်းတရားသည် အမြဲရှိသည်ဟူ၍ နှလုံးသွင်း ခံယူထားခြင်းသည် အမှန်တရားကို လက်ခံခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

လူအမျိုးမျိုး သေဆုံးမှုကံလည်း အမျိုးမျိုးရှိသည်နှင့်အညီ အယူအဆ တွေကလည်း နေရာဒေသအလိုက် ကွဲပြားမှု ရှိကြပါမည်။ အယူသီးမှုတုမဆိုလိုသော်လည်း အယူအဆ ဓလေ့အစဉ်အလာများစွာ ရှိကြပါသည်။

ဥပမာ - ကျေးလက်ဒေသ အလိုက် အသုဘကိုစွန့် ပတ်သက်သည့် ဓလေ့တစ်ခုမှာ ရွာတစ်ရွာတွင် အသုဘရှိ၍ ရွာသင်္ချိုင်းကုန်း (သီးခြားသတ်မှတ်နေရာ)၌ မြေမြှုပ်သဖြိုက်မည် ဆိုပါလျှင် ရွာထဲရှိ အသက်အကြီးဆုံး

ယောက်ျားကြီးတစ်ဦးသည် ဓားမတိုတစ်ချောင်းကိုတိုင်လျက် သူ့သားမြေကျင်းဝတွင် စောင့်နေချိန်း အလောင်းအခေါင်း ထမ်းလာသည့်အခါ ထိုယောက်ျားကြီးက သူ့ကိုင်ထားသော ဓားမတို၏ အနှောင့်ဖြင့် ခေါင်းတလားကို ထု၍...

“နောက်လာဦးမလားကွ ဟေ၊ နောက်လာဦးမလားကွ”

ဟုမေးရပြီး ထမ်းလာသူက...

“မလာပါဘူးဗ၊ မလာပါဘူးဗ”

ဟု ပြော ဖြေရကြောင်း မှတ်သားဖူးပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ မဆောင်ရွက်ပါက အလောင်းဆက်၍ ဆက်ကာ လာတတ်သည်ဟု အယူအဆရှိ၍ ပြုလုပ်ခြင်း အလေ့အထတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

အိန္ဒိယလူမျိုးအချို့၏ အသုဘတွင်လည်း ပိုပြီး၍ အိမ်ပြန်လာသည့်အခါ အိမ်ပေါက်ဝ ရောက်သည့်နှင့် သံပရာသီးတို့ လေးခြမ်းခွဲပြီး မကြည့်ဘဲ အရပ် လေးမျက်နှာသို့ မစ်ထုတ်ရကြောင်း မှတ်သားမိပါသည်။ မကောင်းဆိုးဝါးများ ကပ်ပြီး ပါမလာစေရန် ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရပါသည်။

မြန်မာအချို့ကလည်း အသုဘပို့ပြီး ပြန်ရောက်ချိန်တွင် တင်ပွန်းတရော်ရေများဖြင့် လက်ဆေးရသည့် အလေ့အထလည်း ရှိပါသည်။ တရုတ်လူမျိုးအချို့ကလည်း မိမိတို့၏ သားသမီး သေဆုံးလျှင် သေဆုံးသူ၏ ညီအစ်ကို မောင်နှမများက အသုဘကို လိုက်ပို့နိုင်သော်လည်း မိဘနှစ်ပါးကမူ မိမိ၏ သားသမီး အသုဘကို လိုက်ပို့ဆောင်ခြင်း မပြုရပါ။ လိုက်ပို့ပါက မိဘခိုက်သည်ဟု ယူဆချက်ကိုလည်း မှတ် သားဖူးပါသည်။

အချို့သော မြန်မာတို့တွင်လည်း ရေအိုးခွဲခြင်း၊ ဖုန်းသီးလုံး ပေါက်ခွဲမှု ပြုလုပ်ခြင်းများ မြင်တွေ့နေရပါမည်။ ရေဝေးသူသားကွင်လည်း ယနေ့တိုင် မြင်နေရပြီးဖြစ်၍ သူ့ဓလေ့ သူ

အယူအဆနှင့် သူသာ ဖြစ်ပါသည်။ မိရိုးဖလာ အယူအဆလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ လူတစ်ဦးသေဆုံးသွားပြီးနောက် သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ ဟူသည့် သိပ္ပံနည်းကျ လေ့လာတွေ့ရှိချက်များကို ဦးအေးမောင်၊ ဦးဝင်းမောင်၏ စာအုပ်တွင် အီဂျစ် ရှေးဟောင်းထုံးစံ ဓလေ့အယူအဆများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တမလွန်လောကသို့ သေသူ၏ ဝိညာဉ်ကို ချောမောစွာသယ်ဆောင်သွားနိုင်ရန်အတွက် သင်္ချိုင်းဂူ၌ လှေဖြင့် ကမ်းမှ သယ်ယူသွားရ၏။

နောက်ဘဝတွင် စကားပြောနိုင်ရန်နှင့် အစားအစာများ စားသုံးနိုင်ရန်အတွက် ရုပ်အလောင်း၏ ပါးစပ်ကို ဖွင့်၍ ဖွင့်လှစ်သည့် အစီအစဉ်လည်း ပြုလုပ်ရသည်ဟု မှတ်သားရပါသည်။

အီဂျစ်တို့သည် ဘီစီ ၄၀၀၀ခန့်က ၎င်းတို့၏ ဓလေ့ ယုံကြည်မှုအရ အသုဘ ဓလေ့ထုံးစံများတွင် သေသူ၏ အခြားမဲ့၌ ဝိညာဉ်သည် ကိန်းဝပ်ရန် ခန္ဓာကိုယ်ရှိမှသာ ဆက်လက်တည်တံ့နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်သဖြင့် သေသူ၏ အလောင်းကို ကြာရှည်ခံရန် သေးဖြင့် စီရင်လေ့ ရှိ၏။

နေပူတွင် အခြောက်လှန်း၏။ ရုပ်တလောင်နှင့်အတူ သေသူ၏ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ၊ လက်နက်၊ အစားအသောက်များကို တစ်ပေါင်းတည်း ထည့်၍ မြှုပ်နှံပေးကြောင်းသိရပါသည်။ (နောင်ဘဝ လိုလေသေး မရှိရအောင် ဟု ဆိုပါသည်။ စကားချပ်)

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အချို့တွင်လည်း သေပြီးနောက် ပြုလုပ်ပေးကြသည့် ဓလေ့အယူအဆအမျိုးမျိုးရှိသည့်အနက် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ရင်းတစ်ဦး ကွယ်လွန်၍ ရက်လည်သတ်မှတ်ချိန် အိမ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့စဉ် သေပြီးသူ၏ ဓာတ်ပုံ စားပွဲအနိမ့်တွင် တင်လျက် အမွှေးတိုင်များ ထွန်းထားသည်ကို မြင်ခဲ့ရ၏။

အိမ်တစ်အိမ်တွင်လည်း သေသူ၏ ဓာတ်ပုံကြီးရှေ့တွင် အမွှေးတိုင်၊

ဖယောင်းတိုင်များ ထွန်းသည့်အပြင် ထမင်းဟင်းပုံထည့်၍ ဇွန်းတစ်ချောင်းနှင့် ပန်းကန်ပြား တစ်ချပ်ကိုပင် မြင်ရသေးသည်။ အချို့သေဆုံးသူဝတ်သည့် အင်္ကျီဘောင်းဘီတစ်စုံကိုပါ တင်ထားသည်ကို မြင်ခဲ့ရပါသည်။

ဟိုးရှေးယခင်က ဓာတ်ပုံ မပေါ်ခင် ဘယ်လို လုပ်ကြသည်ကို မသိရသော်လည်း ယခု ကိုရိုးယားဇာတ်လမ်းများကြည့်၍ လိုက်လုပ်နေကြသလားဟု ထင်မိသေးတော့သည်။

မကြာလှသေးသည့် ကာလအတွင်း တပည့်တစ်ဦး ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်၍ ကွယ်လွန်သဖြင့် အသုဘပို့ရန် သွားရောက်စဉ် သေဆုံးသူမိသားစုက ကူးတို့ခအဖြစ် မတ်စေတစ်စေ့ကို သေဆုံးသူ၏ ဆရာကိုယ်တိုင် ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပေးရန် တောင်းဆိုသဖြင့် အယူအဆ မရှိသော ထိုအရာရှိက သေသူ မိသားစု စိတ်ချမ်းသာစေရန်အတွက် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရပြန်ပါသည်။

ထိုအရာရှိက ကျွန်ုပ်အား...

“အစ်ကိုကြီးရေ အိမ်မှာ သရဏဂုံတင်ဖို့ ဘုန်းကြီး သွားပင့်ပေးရဦးမယ်ဗျ၊ သေပြီးတဲ့နောက် မလိုအပ်မှန်း သိပေမယ့် သူတို့ စိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးလိုက်ဦးမယ်” ဟုပြောသွားသေးသည်။

တစ်မတော်သားဘဝ စစ်မြေပြင်၌ တိုက်ပွဲများနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်၏ ရဲဘော်စစ်သည် သူငယ်ချင်း၊ ဆရာသမား၊ အကြပ် တပ်သားတို့သည် စွန့်လွှတ်စွန့်စား၍ တိုက်ပွဲဝင်ရင်း ကျဆုံးခဲ့သူများ ရှိပါသည်။ သေဆုံး ကျဆုံးသူအတွက် သရဏဂုံလည်း မတင်နိုင်ပါ။ မတ်စေ့လည်း မရှိပါ။ အမိန့်ပြန်တမ်း ထုတ်၍ သေဆုံးသူနှင့်အတူ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရသည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

တံဘရင်းတည်ရှိရာ၌သာ သက်ပျောက်ဆွမ်း၊ ရက်လည်ဆွမ်းဖြင့် သံဃာတော်အရှင်မြတ်ပင့်၍ ကောင်းမှု

ကုသိုလ်ပြုလျက် အမျှအတန်းပေးဝေခြင်းမျိုးသာ ပြုလုပ်ပေးနိုင်ပါသည်။ အချိန်အခါ အခြေအနေပေါ်မူတည်၍ ဆောင်ရွက်ခြင်းမျိုးလည်း ရှိနေမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ လူတစ်ဦး သေဆုံးပြီးနောက် ဘဝသစ်တစ်ခု၌သာ ဖြစ်နေမည်ဟူသော တမလွန်ဘဝနှင့် ပတ်သက်၍ လူအမျိုးမျိုး ဓလေ့အစဉ်အလာ ယုံကြည်ချက်၊ ယူဆချက်၊ အယူသည်းမှု၊ မသည်းမှု အမျိုးမျိုး ရှိနေကြပါသည်။ ဘာသာရေးနှင့်ဆက်သွယ်သည့် အယူအဆတွေလည်း ရှိနေမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

လူတစ်ဦးသေဆုံးသွားသည်နှင့် ထိုသူ၏ လုပ်ဆောင်မှု အကောင်းနှင့် အဆိုး၊ အကြောင်းနှင့် အကျိုးကို တွေးဆပြီး အချို့က “ဒီလူ နတ်ပြည်ရောက်မယ်၊ ဗြဟ္မာပြည်ရောက်မယ်၊ ကောင်းတင်ဘုံ၊ ငရဲပြည်၊ တိရစ္ဆာန်၊ ဗြိတ္တာဖြစ်လိမ့်မယ်” ဟု ကိုယ့်အယူအဆနှင့် ကိုယ် ပြောလေ့ရှိကြပါသည်။

တွေးတော အသိဉာဏ် မရှိသော ဉာဏ်မပါသော ထင်မြင်ယူဆချက်များသည် ကန္တာပေါ်၌ ဈေးအပေါဆုံး အသုံးအနှုန်းဟုပင် ဆိုနိုင်မည် ထင်ပါသည်။

အယူအဆ ထင်မြင်ချက်မျိုးစုံ ရှိနေပါမည်။ လူတစ်ဦး သေဆုံးပြီးချိန်တွင် နတ်ပြည်ရောက်သည်။ တိရစ္ဆာန်ဘဝ ရောက်နေသည်ကို သိပ္ပံနည်း

www.burmeseclassic.com

ကျကျ လေ့လာဖော်ထုတ်ရန် လွယ်ကူ သည့် ကိစ္စ မဟုတ်ပါချေ။

ကိုယ်တိုင် လုပ်ခဲ့သည့်အလုပ် တံအကြောင်း၏ စေတနာပါသည့် အလုပ်ကို ကိုယ်တိုင်လုပ်သူသာ အသိ ဆုံး ဖြစ်ပါမည်။

ဇာတိဟူသော မွေးနေ့ပန်းတိုင် မှ မရဏဟူသော သေခြင်းပန်းတိုင် နှစ် ခုအကြား ကိုယ်တိုင်ဘာတွေ့လုပ်ခဲ့သည် ကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရပါမည်။

လူအများသည် ရှောင်လွှဲမရ သည့် မရဏတရားကို အလေးအနက် ဆင်ခြင်သုံးသပ်မှု မပြုကြဘဲ သေခြင်း အကြောင်းကို ပြောလျှင် ကျက်သရေ မရှိဟု ထင်မှတ်ကြပြီး လာဘ်တိတ်သည် ဟုပင် ပြောဆိုကြကြောင်း၊ သေခြင်း တရားအကြောင်းပြောဆိုတာလောက် မင်္ဂလာရှိတာ လောကမှာ မရှိဘူးဟုပင် ဆရာတော်များ ဟောကြားသည်ကို နာကြားမှတ်သားဖူးပါသည်။

မသေခင်အချိန်အတွင်း လုပ် သင့် လုပ်ထိုက်၊ ကျင့်သင့် ကျင့်ထိုက် တာကို တန်ဖိုးရှိစွာ အသုံးချသွားနိုင်မှာ ဖြစ်လို့ ဆရာတော် အရှင်ဆန္ဒာဓိက တကယ်မသေခင် အစမ်းသေကြည့်ကြ ရအောင် ဟူသည့် ခေါင်းစဉ်ပါ ဓမ္မ လက်ကမ်းစာစဉ်အတိုင်း အစမ်းသေ ကြည့်လို့ ရနေပါပြီဟု ဆိုရပါမည်။

မရဏ သေခြင်းတရားသည် မမျှော်လင့်ဘဲ အချိန်အခါ ရာသီမရွေး ဆင်းရဲချမ်းသာမရှိ၊ မည်သူ၏ အမိန့် တို့မျှ လက်မခံဘဲ ဆိုက်ရောက်လာလေ့ ရှိသည်ကို သတိပြုထားရပါမည်။ မရဏ တရား နှလုံးသွင်းမှု ကြောင့် အသက်ဇီဝ အားယုတ်လျော့စေသည် ဟူသော တေးသည်လည်း အခြေအမြစ် မရှိ ကြောင်း မှတ်သားရပါမည်။

မရဏာနုဿတိ အမြဲပွားလျက် အသက် ရှည် နေသော ဆရာတော် ဘုရားကြီးများ သံဃာတော် အရှင်သူ ခြတ်များ အထင်အရှား ရှိခဲ့သည်ကို ခြင်အောင်ကြည့်တတ်လျှင် မြင်ရမည်

ဟု ဆရာတော်များ ဟောကြားမှုကို နာယူ မှတ်သားခဲ့ရပါသည်။

သေခြင်းတရားကို ထဲထဲဝင်ဝင် လေ့လာသိရှိပြီး လေ့ကျင့်ပြင်ဆင်ထား ပြီဆိုပါက သေမင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရချိန်တွင် စိတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း ဖြစ်တော့ မည်မဟုတ်ပါချေ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ သည် ဘာသာရေး ယုံကြည်ချက်ရှိကြ ၏။ မိမိမသေခင် ပြုခဲ့ဖူးသည့် ကောင်း မှုကုသိုလ်များအပြင် ရှေးက ပြုခဲ့သည့် ကောင်းမှုများကို သေခါနီးအချိန် ကြိမ် ဖန်များစွာ သတိရလျက် ကောင်းရာ သူဝတ်သို့ ရောက်မည်ဟု ယုံကြည်ချက် ဖြင့် ချမ်းသာစွာ သေကြရမည်ကို သဘောပေါက်ပြီးသူတွေ့လည်း ရှိကြ ပါသည်။

မသေဘဲ အမြဲ အသက်ရှင်သန် နေရန် အကြောင်းမရှိပါချေ။ ဗုဒ္ဓဟော တရားတော်နှင့်အညီ ဇာတိရလာလျှင် မရဏ ရှိနေပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့ အများပြောနေကြသည့် အသေထွက် နှင့် အရှင်ထွက် ထုံကူးနေသေးသည် ဟူသော ကိစ္စများသည် ဗုဒ္ဓ၏ ဆန့် ကျင်ရာလမ်းကြောင်း မဟာယာနများ ဖြစ်ကြောင်း နာယူမှတ်သားဖူးပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး ဟော ကြားသည်ကို နာကြားဖူးသည်မှာ “ဟိုတုန်းက ရသေ့ကြီးများဟာ မြေလျှိုး မိုးယုံ ဈာန်အဘိဉာဏ်ရကြတဲ့ သိဒ္ဓိ၊ မဟိဒ္ဓိရှင်ကြီးတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ သေတဲ့အခါကျတော့ ခြံတွာပြည် ရောက်ကြတယ်။ အဲဒီမှာ လမ်းဆုံးပါတယ်။ ခန္ဓာရှိနေတဲ့အတွက် တစ်နေ့ မသာပေါ်ဦးမှာပဲ” ဟု ဟော ကြားပါသည်။

“သိပ်ပြီး အထင်ကြီးလို့ မရဘူး။ သူတို့ရဲ့ အကျင့်စရဏတွေက အားတွေ ကောင်းနေဆိုတော့ လက်ခံရမှာပေါ့။ သာသနာပ အချိန်မှာ အင်းဝိဇ္ဇာ၊ ဆေး ဝိဇ္ဇာ၊ ပြဒါးဝိဇ္ဇာ ဆိုတာတွေ ရှိကြပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်နှစ်ပါး ရှိနေသေး

တယ်။ ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးရသူ တိုင်း နောက်ဆုံးတော့ မသာပေါ်မှာပဲ။ အထင်မကြီးနဲ့ မသာဖြစ်ဦးမှာပဲ” ဟု အောင်ဆန်းဆရာတော်ဘုရား၏ ဆုံးမ ဩဝါဒကိုလည်း နာယူမှတ်သားခဲ့ရပါ သည်။

လူတွေသည် သေမျိုးတွေဖြစ် ၍ သေဆုံးသောသူအား ကျန်ရှိသူ မိသားစုက ရည်မှန်း လှူဒါန်းကြပြီး ကောင်းမှု ကုသိုလ်အား အမျှပေးဝေ ကြပြန်၏။ အမျှပေးဝေတိုင်း သေဆုံး သွားသူသည် မခံစားရကြောင်းလည်း ရှိ၏။ သေဆုံးသူ၏ လားရာဂတိသည် နတ်ဖြစ်သွားခြင်း၊ လူဖြစ်သွားခြင်း၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သွားခြင်း၊ ငရဲသို့ ကျရောက် ခြင်း၊ ပြိတ္တာဖြစ်ခြင်းဟူ၍ ငါးမျိုး ရှိပါ သည်။

ထိုငါးမျိုးအနက် ပေတဂတိ၊ ပြိတ္တာဖြစ်သွားသူသည်သာ ကျန်ရစ်သူ မိသားစု အဆွေခင်ပွန်း ချစ်ကျွမ်းဝင်သူ တို့က ပေးလှူအပ်သော ကုသိုလ်ဒါန အဖို့ကို သေသူအား ရည်မှန်း၍ အမျှ ပေးဝေမှသာ သေသူက ခံစားရပါ သည်။ ခံစားရသည် ဆိုရာတွင်လည်း သေသူကို ရည်မှန်းပြီး ဆွမ်း စသော အာဟာရ အစားအစာကို လှူဒါန်းမှ သာ အစာစားရ၏။ သင်္ကန်းစသည့် အဝတ်အထည် တို့ကို လှူဒါန်းမှသာ အဝတ်အထည်ရသည်ဟူ၍ ကျွမ်းဝင်တို့ ၌ အဆိုအမိန့်ရှိပါသည်။

လှူဒါန်းသည် ဆိုရာတွင်လည်း ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းအား ပေးလှူခြင်းဖြင့် သေသူ ခံစားရသည် မဟုတ်ပါချေ။ အကျင့် သီလ ရှိသူကို လှူဒါန်း သေသူ ခံစားရ ကြောင်းကို မင်းဘူး အရှင်ကဉ္စန၏ ဘာသာရေးပြဿနာ အဖြေလွှာစာအုပ် တွင် ဖြေရှင်းချက်အား အကျဉ်းချုပ် တင်ပြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

လူသားအားလုံးသည် လူ့ဘုံ လူလောက လူ့ဘဝတွင် ခေတ္တ ခဏ နေထိုင်ရသည့် တည်းခိုခန်းကြီးနှင့် တူ နေသည်။

ကြော် ငါလဲ တည်းခိုခန်းမှာ
နေရသူပါလား” ဟူ၍ အသိတစ်ခု
ဝင်းလက်သွားသည်ဟု ဆရာတော်က
နိဂုံးချုပ်လိုက်ပါသည်။

စာဖတ်သူတို့လည်း သဘော
ပေါက်မည် ထင်ပါသည်။

လူသားအားလုံး လူ့ဘဝတည်း
ခိုခန်းတွင် ခေတ္တနေထိုင်ခြင်းသာ ဖြစ်၍
ကာလတို အချိန်အတွင်းတွင် ဤခန္ဓာ
ကိုယ်ရပ်သည် ဆွေးမြည့်ဟောင်းခြင်း
အိုမင်းတတ်၏။ အနာရောဂါတို့၏ တည်
ရာလည်း ဖြစ်၏။ အပုပ်ရည် အမြဲယိုစီး
၍ ပုပ်ဆွေးပျက်စီးတတ်၏။ အသက်ရှင်
ခြင်းသည် သေခြင်းလျှင် အဆုံးရှိ၏။

ဓမ္မပဒ (၁၄၈)

လူ့ဘဝတည်းခိုခန်း၌ ခေတ္တနေ
စဉ် ဗုဒ္ဓ၏ တရားတော်နှင့် သံဃာတော်
အရှင်သူမြတ်တို့၏ တရားအဆုံးအမကို
ခံယူလျက် လိုက်နာကျင့်ပွား အားထုတ်
ကြရပါမည်။

သေခြင်းကင်းသော နိဗ္ဗာန်ကို
မမြင် မဆီဘဲ အနှစ်တစ်ရာပတ်လုံး
အသက်ရှည်ခြင်းထက် သေခြင်းကင်း
သော နိဗ္ဗာန်ကို မြင်သောသူ၏ တစ်
ရက်မျှ အသက်ရှည်ခြင်းသည် သာ၍
မြတ်၏။

ဓမ္မပဒ (၁၀၄)

ထို့ကြောင့် . . .

လူ့ဘဝ ခေတ္တ တည်းခိုခန်းမှ
သည် ဘဝသစ်တစ်ခုသို့ မထွက်ခွာမီ
အချိန်တိုအတွင်း ဒါန သီလ ဘာဝနာ
ဝိပဿနာတို့ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း
အားကောင်းသော အထောက်အပံ့
တွေ့နှင့်အတူ အနေမြတ်သူ အသေ
မြတ်သူများဖြစ်အောင် ဆရာကောင်း
ထံ တပည့်ခံ၍ ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အား
ထုတ်နိုင်စွမ်းရှိသူများ တိုးပွားနိုင်ကြပါ
စေဟု တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

မေ မရက် စုဝံ။

□ အံပွား(ခလေ)

လူသားအားလုံး ဘယ်လောက်
ကြာအောင် နေကြရမည်ကို မသိနိုင်ကြ
ပါ။ လူ့ဘဝတည်းခိုခန်းကြီးမှ လူသား
အားလုံး နေရာ၁ စ် တစ်နေရာသို့
ပြောင်းရွှေ့နေမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။
အမိန့်မပေးဘဲ နာခံရခြင်းပင် ဖြစ်ပါ
သည်။

ကျန်ရှိနေတဲ့ သက်တမ်းကို
ဘယ်လိုနေမလဲ ဟူသည့် ဓမ္မစာအုပ်
တွင် ဆရာတော် အရှင်ရာဇိန္ဒ ရဝေန္တယ်
(အင်းမ)ဖော်ညွှန်း လမ်းညွှန်မှုမှာ . . .

တစ်ခါတုန်းက ဘုရင်နန်းတော်
ထဲကို ဂျပန်ဘုန်းကြီး တစ်ပါးဟာ
အစောင့်ရဲမက်တွေ ချထားတဲ့ကြားက
ဘုရင်နန်းတော်ထဲ ရောက်ရှိပြီး ဘုရင်
ကြီးနဲ့ ပတ်ပင်း တွေ့လိုက်ချိန်ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဘုရင်ကြီးက . . .

“အရှင်ဘုရား ဘာအလိုရှိပါ
သလဲ ဘုရား” ဟု မေးလိုက်ရာ ဂျပန်
ဘုန်းကြီးက . . .

“ကျွန်ုပ်အိပ်ဖို့ အခန်းကောင်း
ကောင်း တစ်ခန်း အလိုရှိပါတယ်” ဟု
ပြောလိုက်၏။ ဘုရင်ကြီးက . . .

“အို အရှင်ဘုရား နေရာမှားလာ
ပြီဘုရား၊ ဒါ တည်းခိုခန်း မဟုတ်ပါ။
နန်းတော်ပါ ဘုရား” ဟုပြန်လျှောက်
လိုက်ရာ ဂျပန်ဘုန်းကြီးက . . .

“နေပါဦး၊ ဘုရင်ကြီးကို မေးပါရ
စေဦး။ ဘုရင်ကြီးပြောတဲ့ ဒီနန်းတော်မှာ
ဘုရင်ရဲ့အရင် ဘယ်သူနေသွားပါသလဲ”

“တပည့်တော်ရဲ့ အရင် တပည့်
တော်ရဲ့ ဖခင် နေသွားပါတယ် ဘုရား၊
အခုတော့ မရှိတော့ပါဘူးဘုရား” ဟု
လျှောက်ထားလိုက်၏။

“ဘုရင်အဖေရဲ့ အရင်ကော
ဘယ်သူနေသွားသေးလဲ” ဟု ထပ်မေး
လိုက်ရာ . . .

“တပည့်တော်ရဲ့ အဘိုး နေသွား
ပါတယ်ဘုရား၊ အခုတော့ မရှိတော့
ပါဘူး ဘုရား” ဟု လျှောက်ပြန်၏။

“မင်းအဘိုး အရင်ကော” ဟု
ထပ်မေးရာ . . .

“တပည့်တော်ရဲ့ အဘေးနေ
သွားပါတယ် ဘုရား” ဟု ပြန်ဖြေပြန်၏။
ထိုအချိန်တွင် ဂျပန်ဘုန်းကြီး
က . . .

“ဒါများကွာ နန်းတော်တဲ့၊ မင်း
အဖေလဲ နေပြီး ထွက်သွားရပြီ၊ မင်း
အဘိုး၊ မင်းအဘေးကလဲ နေပြီး ထွက်
သွားရပြန်ပြီ၊ မင်းလဲ နေပြီး ထွက်
သွားရဦးမယ်၊ ဒါတည်းခိုခန်း မဟုတ်လို့
ဘာလဲကွာ”

ဟု ပြောလိုက်တော့မှ ဘုရင်
ကြီးလည်း . . .

ဗုဒ္ဓကျောင်းတော်နှင့် မူဝါဒလမ်းစဉ်သဘောတရား

တိုအေးမင်း(ဝိရူး)

လူတွေဟာ ငါတို့ဖြစ်နေရတာ
ဘာလဲ၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ငါ ဘယ်ကဖြစ်လာ
သလဲ၊ သေသောအခါ ဘယ်ကို ရောက်
ဦးမှာလဲ အစရှိသဖြင့် အတိတ်၊ အနာ
ဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန် ထိုသုံးတန်သောကိစ္စတို့ကို
မည်သူမျှ မစဉ်းစားဘဲ ကြောက်ရမှန်း
မသိဘဲ ဖြစ်လေရာ ဘဝအတိုင်းသာ
ဖြစ်သလို အမှတ်တမဲ့ နေလာခဲ့ကြ
သည်။

လူသတ္တဝါတွေအဖို့ မိမိဖြစ်နေ
ရတဲ့အဖြစ်ကို မသိကြခြင်းသည် အခြား
ကိစ္စတို့ကို မသိကြခြင်းမှာ သက်သာ
သော်လည်း ကိုယ်အဖြစ်ကို မသိကြ
ခြင်းသည် အလွန်အပြစ်ကြီးခြင်းပဲ၊
ကိုယ်ရောက်နေတဲ့ နေရာကိုမှ ကိုယ်
မသိဘဲ ထိုကဲ့သို့ မသိဖြစ်နေကြလျှင်
ဟိုဘက်သည်ဘက် ရန်သူတွေ ဝိုင်းထား

ခံရသည် ထွက်ပေါက်ရှိပါလျက် ထွက်
ပေါက်ကို မသိသောသူနှင့် အလွန်တူပါ
ပေ၏။

မြတ်စွာဘုရားရှင် သက်တော်
ထင်ရှား ရှိစဉ်အခါက နေ့စဉ်ဆွမ်းကိစ္စ
ပြီးတဲ့ နေ့လယ်ခင်းအချိန်မှာ မြတ်ဗုဒ္ဓက
ဂန္ဓကုမ္ဘိကျောင်းရှေ့ရှိ ခြေနင်းပျဉ်ပြား
ပေါ်မှာ ရပ်တော်မူပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား
တောင်းဖို့ ဝတ်ပြုဖို့လာရောက်ကြတဲ့
ဘိက္ခုသမဏရဟန်းတော်များကို ဆုံးမ
မြဲ စကားတော်ရှိပါသည်။

“အပ္ပမာဒေန ဘိက္ခဝေ သမ္မာ
ဒေထ” ချစ်သားတို့ မမေ့မလျော့ မပေါ့
မဆကြနဲ့တဲ့။ မမေ့ဆိုတာက သတိ
ဆိုတဲ့ မှတ်မှတ်သားသားရှိရမယ့် တရား
ကို ပြောတာပါ။ မလျော့ဆိုတာက
လုံ့လ ဝီရိယ၊ မပေါ့ဆိုတာ ပေါ့ပေါ့

တန်တန် စိတ်မထားဘဲ လေးလေးနက်နက် ခိုင်ခိုင်မာမာ ရှိရမယ့် သမာဓိ တရားပါ။ မဆ ဆိုတာကတော့ တွေဝေ ယိမ်းယိုင်ပြီး မပြတ်မသား ဝိုးတိုးဝါးတား ဖြစ်ခြင်း မရှိဘဲ မြဲခိုင်တဲ့ သဒ္ဓါနဲ့ ဣန္ဒြေပြတ် သားတဲ့ ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်းအား ပညာကို ပြောတာမို့ သတိကို ပမာနပြုပြီး သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယ၊ သတိ၊ ပညာဆိုတဲ့ စိတ္တဗလ စွမ်းရည်နဲ့ ပြည့်စုံအောင်နေကြဖို့ သတိ ပေး တိုက်တွန်းတာ ဖြစ်ပါသည်။

ဘာကို မမေ့ရမှလဲ ဆိုရင် မနုသတ္တဘာဝေါဒုလ္လဘော လူ့အဖြစ်ဆို တာရခဲပါတယ်။ အဲဒါကို မမေ့ကြနဲ့တဲ့။ နှလုံးကောင်းစိတ်မြတ်ရှိတဲ့ ထက်မြက် စွန့်စားစွမ်းပကားနဲ့ ငါဟာ လူဖြစ်တယ် ဆိုတာကို မမေ့ကြဖို့ ပြောလိုက်တာပါ။

အမှတ်တမဲ့ လောကသားတွေ ဆိုတော့ အမှတ်တမဲ့ဆိုရင် သိပ်ကို ရိုး စင်းတဲ့ သာမန်သတိပေးချက်ကလေး လောက်ထင်ကြမှာဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် အလွန်လေးနက်တဲ့ သတိပေးစကားဖြစ် လို့ အပြည့်အဝ နားလည် သဘော ပေါက်လိုက်ရင် နိဗ္ဗာန်အထိ ညွှန်ပြနေ တဲ့ စကားလုံး အနှစ်ချုပ် ဖြစ်ပါ၏။

နိဗ္ဗာန်အထိ ဆိုလိုက်လို့ သိပ် အလှမ်းဝေးနေသေးတယ် ထင်သူများ အတွက် ဆိုရင်လည်း လူ့အဆင့်မီတဲ့ လူ့သားဆန်ဆန် လူတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင် ဖို့ လိုရင်း တိုရှင်းနဲ့ အထိရောက်ဆုံး လမ်းညွှန်ချက်လို့ ဆိုနိုင်မှာပါ။

လူတစ်ယောက်အတွက် ပြုလုပ် နေကြ ကံသုံးပါးစလုံးမှာ လူ့အဆင့်မီ ငါဟာ လူဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့ သတိတရား ရှေးရှုလိုက်ရင် ပတ်ဝန်းကျင် လောက အပေါ် လူမဆန်တဲ့ အပြုအမူတွေကို ကံသုံးပါးနဲ့ ပြုလုပ်ခြင်းမှ ကင်းဝေးအေး ချမ်းသွားမှာ ဖြစ်ပါသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကြီးနဲ့ ကြုံကြိုက်ခွင့်ရကြတဲ့ ကံထူးသူလောက သားတွေမို့ ကြုံတုန်းမှာ ကြိုက်ကြရ အောင်၊ ကြုံကြိုက်ရကျိုး နပ်ဖို့ဆိုရင် မိမိတို့ရဲ့ အဆင့်အတန်းနဲ့ သာသနာ

တော်ရဲ့ အခွင့်အလမ်းနှစ်မျိုးကို နား လည်သဘောပေါက်ကြပြီးတော့ တန်ဖိုး မှန် အဆင့်အတန်းမှန်ကို သတ်မှတ် ကျင့်သုံးကြဖို့ သတိပေးတိုက်တွန်းတော် မူခဲ့တဲ့ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကို လက်တွေ့ဆင်ကြရမည် မဟုတ်ပါလား။

ဘုရားရှင်ရဲ့ လမ်းညွှန်ချက် (ပဋိ ကတ်တော်)များကိုအနှစ်ချုပ် လေ့လာ ကြည့်တဲ့အခါမှာလည်း ငါဟာ လူဖြစ် တယ်ဆိုတဲ့ အောက်မေ့ဆင်ခြင်သုံးသပ် မှုများဟာ လက်ရှိဘဝမှန်ကို သိမြင်ပြီး တန်ဖိုးပြည့်အရယူသွားနိုင်ဖို့ အရေးပါ ဆုံး သာသနာတော်ကြီးနဲ့ ကြုံကြိုက်နေ ပြီဆိုတဲ့ သတိပေးချက်တွေကို သဘော ပေါက်လာနိုင်ပါသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ အဆုံးအမတွေကို လက်ငင်း ကြုံကြိုက်နေတယ်ဆိုတာ တကယ်တမ်း သုံးသပ်ကြည့်ရင် ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်ဖွင့်ထားတဲ့ ကျောင်းတော်ကြီး မှာ ကျောင်းတက်ခွင့်ရနေတာနဲ့ အတူ တူပါပဲ။

ဒီနေရာမှာ ဗုဒ္ဓစာပေ ဖတ်မှတ် ကျင့်ဆောင်ကြသူများရယ်လို့ သုံးမျိုး သုံးစားလောက်ရှိတာကို တွေ့ရပါမည်။ မှန်ပါသည်။ တချို့ဆိုရင် လူ့မြင်ကောင်း ဖို့ ဗုဒ္ဓကျောင်းတော်ကို ခပ်တည်တည် တက်နေတာပါ။ ဘာသာ သာသနာ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ သိ လည်း မသိ၊ သိလည်း မသိချင်ဘူး။

ဘဝတစ်ခုရဲ့ အသက်ရှင်နေမှု ဟာ မျက်မြင်တစ်ဘဝစာအတွက် သာ သာပဲ။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရရ ခဲနဲ့ ပစ်လို့ ရရ၊ တုတ်နဲ့ ပစ်လို့ ကြွေကြွေ သမ္မာ အာဇီဝဆိုတာ ဘာလဲလို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့် တတ်ကြသူတွေပါ။

ဒါပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်က ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်းဒကာလို့ အခေါ် ခံချင်ကြတဲ့အတွက် လူ့မြင်ကောင်းရုံ၊ လူဝင်ဆံ့ရုံဆိုတဲ့ လောကဇာသက်သက် ဘုရားသွား၊ ကျောင်းတက်၊ လှူဒါန်း၊ ဝတ်ပြု ဆိုတာမျိုးတွေကို လုပ်နေကြ တာပါပဲ။

သာသနာတော်ကို ခုတုံးလုပ်ပြီး ဘာသာရေး ပွဲလမ်းသဘင်တွေမှာ လိုက်စားသောက်လို့ လောကရေး အတွက် ကိုးစားပြီး ဓမ္မရေးတော့ ကွယ် ပနေတဲ့ ဘာသာရေးလိုက်စားသူများလို့ လည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

လူစည်ရာအရပ်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဟာ တော်တော်ကောင်းတာပဲလို့ ပြော နေတတ်ပြီး ဘာကောင်းတာလဲ မေးခဲ့ ရင် သိဘူးလေ ကောင်းတာတော့ တော် တော် ကောင်းတာပေါ့ဗျာလို့ နမော တသံလည်းဆုံးရှော သူသိထားသမျှ လည်း ကုန်ရော ဆိုသလို မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ကောင်းခြင်းယာဉ်ပျံကြီး ပေါ်မှာ ခပ်တည်တည်ထိုင်လိုက်သွားလို့ တစ်ချိန်မှာ ကောင်းခြင်း မင်္ဂလာတွေ အရန်သင့် ခံစားရလိမ့်မယ်လို့ သူများ ပါးစပ်ဖျားမှာ လမ်းဆုံးနေတဲ့ ဝိညာဏ် သိ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ ဖြစ်ပါသည်။

တချို့ကတော့ ဗုဒ္ဓ ကျောင်း တော်ကြီးမှာ နေခွင့်ရတာကို အဓိပ္ပာယ် တစ်မျိုးဖွင့်ပြီး ကံကောင်းဖို့ ဗုဒ္ဓ စာပေ တွေကို အမှတ်မဲ့ ဖတ်နေကြသူများ ဖြစ် သည်။ တစ်နည်းဆိုလျှင် ဗုဒ္ဓစာပေကို အသုံးချပြီး ကံကောင်းချင်နေကြသူများ ဖြစ်တာမို့ သာသနာတွင်းမှာ ပြုလုပ်ရ တဲ့ ကုသိုလ်တွေဟာ အလျှံခံ ပုဂ္ဂိုလ် တွေက သီလဝန္တ စတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံတာရယ်၊ ဒို့ပြီး အစွမ်းထက် အကျိုးပေးမှာကြောင့် ကောင်းကျိုး ချမ်းသာ စည်းစိမ်တွေကို ရစေနိုင်တယ် ဆိုပြီး ယုံကြည်ချက်အပြည့်နဲ့ ကိုးကွယ် နေကြတာ ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့ဟာ သာသနာတော်ကို လောကီကောင်းကျိုးအတွက် စီးပွား တွက် တွက်ပြီး ကိုးကွယ်ကြတာဖြစ်လို့ ဘယ်လို ကုသိုလ်မျိုးတွေကိုပဲလုပ်လုပ် စွန့်လွှတ်ဖို့ထက် ရယူဖို့သာ အဓိကထား သိကြပါသည်။

လောကီ ကောင်းကျိုးတွေကို မဆုံမပြ ခံစားရုံမက လောကုတ္တရာကို လည်း ကုသိုလ်နဲ့ တန်ဖိုးတိုင်းဘာ

တတ်ကြတာမို့ ဒီဘဝ ငါလုပ်ခဲ့သော ကံ
တံ၏ အကျိုးကို နောက်ဘဝ၌လည်း
မိမိဝင် ကိုယ်တိုင် ခံစားရမည်ဟု စွဲလမ်း
ယုံကြည်နေကြသည်။ ထေရဝါဒအမြင်
အရ သဿတဒိဋ္ဌိ(ဆက်မှား)လမ်းစဉ်
မှာကြီးကို အမှန်ထင်ပြီး နှစ်သက်စွာ
ထက်ခံထား ကျင့်သုံးနေကြသည်။

ကံကောင်းချင်လွန်း၍ ကံမြင်
ဗုဒ္ဓဘာသာကျောင်းသားတွေလို ဆို
နိုင်ပြီး ဘဝလွတ်မြောက်ရေးအတွက်
ထားမူကုသိုလ်ကံများ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်
နိဗ္ဗာန်ကိုရောက်သည်ဟု ယူဆနေကြ
သည်။ အနတ္တနယ်မှာရှိတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို
အတ္တကုသိုလ်အထုပ်ကြီးကြီး ရိက္ခာထုပ်
ပြီး ပန်းတိုင်ကို ကျောခိုင်းပြေးလျှင်
ရောက်မည်ဟု သူတို့ အသိနဲ့ ဆန္ဒတွေ
နဲ့ အောင်အည်းမထားနိုင်ဘဲ နှုတ်မြွက်
ဆတ်ထုတ်ဆုတောင်းလာကြသည်။

သာသနာကြီးနဲ့ ကြုံတုန်းမှာ
အခြေခံ အကျဆုံး သာသနာတွင်း
ဣသိုလ်ဆိုတာ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ
နဲ့တဲ့ သင်္ခါရတရားတို့ရဲ့ သဘော
သဘာဝအမှန်တွေကို သိမြင်နိုင်စွမ်း
နဲ့ ယထာဘူတဉာဏ်လိုခေါ်တဲ့ ဝိပဿ
နာ သမ္မာဒိဋ္ဌိကုသိုလ် ရင့်ကျက်ပြည့်စုံမှု
မရှိခင်နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ရရှိမျက်မှောက်
ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

တတိယအုပ်စုကတော့ မြတ်ဗုဒ္ဓ
အလိုကျ အများမကြိုက်ရင် နေပါစေ
အတ္တတရားနဲ့လည်းကိုက်တဲ့ ဗုဒ္ဓစာပေ
နဲ့ ဉာဏ်မြှင့်တဲ့အထိ ဖတ်မှတ်ကျင့်
ဆောင်တဲ့ စာဖတ်သူတို့ အုပ်စုလို ဆိုရ
တယ်။ သူတို့ဟာ လူနည်းစုဖြစ်လို့ သာ
သနာတော်ကို ဝိညာဏ်သိ ဗုဒ္ဓဘာသာ
အလို မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် သဘောလည်း
မသေ့ကံမြင်သည်သိဗုဒ္ဓဘာသာတွေ
နဲ့ နီးစွာဖြစ် သဘောမျိုးလည်း မဟုတ်
ဘဲ ဘုရားရှင်သာသနာတော်နဲ့ ကြုံတုန်း
ကြိုခိုက်မှာ သံသရာနဲ့ချီးပြီး မိမိတို့စိတ်
အစဉ်မှာ တဏှာနဲ့ ဥပါဒါန်ကြောင့်
အမှန်မသိမူ ကိလေသာအညစ်အကြေး
အမှတ်တရားရေစင် ရေသန့်အေးအေး

နဲ့ လျှော်ဖွပ်သန့်စင်ပြီး စင်ကြယ်မြင့်
မြတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ် စူးရှ ထက်မြတ်
မှန်ကန်ပြီးပြည့်စုံတဲ့ အသိဉာဏ်နဲ့ ငြိမ်
သက်ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်
ပြုနိုင်ဖို့ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်ကို လုပ်
ဆောင်ချက်နဲ့ အကောင်အထည်ဖော်ဖို့
ဦးတည်ချက်မှန်မှန်နဲ့ ဗုဒ္ဓကျောင်းတော်
မှာ စာကြိုးစားနေကြသူများ ဖြစ်တဲ့
ပညာသိဉာဏ်မြင် ဗုဒ္ဓဘာသာ ကျောင်း
သားတွေ ဖြစ်ကြပါ၏။

ဝိညာဏ်သိ ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ သညာ
သိဗုဒ္ဓဘာသာ၊ ပညာသိဗုဒ္ဓဘာသာလို့
အမည်တပ်ရပါသလဲဆိုလျှင်ဖြင့် စာဆို
လေးတစ်ခုကို ရွတ်ပြချင်ပါသည်။

“ကလေးအတုံး၊ သိတုံးဝိညာ၊ မိ
ဘရွှေခဲ၊ ဝေခွဲသည်။ ရွှေပန်းထိမ်တက်၊
ဆုံးဖြတ်ပညာ၊ သိသုံးသိ၊ ရေးဘိပဏ္ဍိ
တာ” တဲ့။ ဒါလောက်ဆို သဘောပေါက်
လောက်ပါပြီ။ ဒီတော့ကာ ဗုဒ္ဓကျောင်း
တော်ကြီးမှာ ကျောင်းတက်ခွင့်ရနေကြ
တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်းလို့လို့ သာသနာ
ပြုကုသိုလ်ယူကြတာဟု ဆိုနေကြရာ
တွင် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာစတဲ့ ကုသိုလ်
တွေကို အတော်လည်း ငွေကုန်လူပန်း
ပြီး ကြိုးစား အားထုတ်နေကြတာက
တော့ အမှန်ပါ။

ဒါပေမယ့် ရည်မှန်းချက်ကို လုပ်
ဆောင်ချက်နဲ့ အကောင်အထည်ဖော်
ရာမှာ စေတနာများအရ လောဘစေ
တနာ၊ ဒေါသစေတနာ မဖြစ်ဘူးဆိုရင်
တောင်မှ မောဟစေတနာ မဖြစ်စေရ
အောင် အထူးသတိချပ်သင့်ပါသည်လို့
မထေရ်မြတ်များတို့ စကားဝိုင်း ဆရာ
တော်ကြီးက လူတန်ဖိုးတရားတော်မှာ
ထောက်ပြ လမ်းညွှန်ထားတာဖြစ်သည့်
အတွက် ဗုဒ္ဓကျောင်းတော်ကြီးမှာ တက်
ခွင့်ရနေသည့် အရေးပါတဲ့ အချိန်အခါ
ကျောင်းကြီးမှာ အရာရောက်သည့် သာ
သနာတွင်းသား အစစ်ဖြစ်ကြရအောင်
မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ အာဘောဂအမှန်ကို စာရေး
သူ နားလည် ကျင့်သုံးသည့်အတိုင်း
ပုံဖော်ပေးရပါမည်။

ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း
သိနိုင်ကြသည်။ သိနေသည့်အတိုင်း
လည်း ခေါင်းမောရင်ကော့ ကျူးရင်
နေသည်။ မနုဿတ္တဘာဝေါ ဒုလ္လဘော
နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏
အထူးမြတ်ဆုံး ကြံကြိုက်မှုဖြစ်သည်ဟု
ဆိုကြသည်။ မိမိတို့လက်ရှိဘဝတန်ဖိုး
သည် သာသနာတွင်းမှာ လူဖြစ်ရတာ
မို့ နိဗ္ဗာန်အထိ ထိုက်တန်သည်ဟု ဆို
လည်း ဆိုနေကြပြန်သည်။

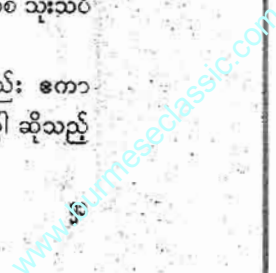
သို့သော်လည်း ကိုယ်လုပ်နေ
သည့် ကိုယ်နှုတ်စိတ်ထား လုပ်ဆောင်
ချက်များသည် ရည်မှန်းထားသည့်
နိဗ္ဗာန်တန်ဖိုးဆီ ဦးတည်နေသလား။
ပန်းတိုင်ကို ကျောခိုင်းပြီး လျှောက်လှမ်း
နေသလို ဖြစ်နေတာလား။ ဆင်ခြင်
သုံးသပ်သင့်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဗုဒ္ဓရှင်တော်သည် လူသား၏
အသိဉာဏ်နှင့် စွမ်းအင်ကို ယုံကြည်
သည်။ အောင်မြင်သော ချိုးစေတို့ မည်
သည် မြေဆီ မြေဩဇာ ရာသီဥတု
အခြေအနေကောင်းများနှင့် တွေ့ကြုံခဲ့
သော် ရှင်သန်တိုးတက်သော အပင်တို့
ပေါက်ရမည် အမှန်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သစ္စာဉာဏ်အလင်း
ရောင် ပေါ်ထွန်းရန် ဗုဒ္ဓဓမ္မရေးရာ၌
လေ့လာရာတွင် လည်းကောင်း၊ ဆင်
ကြားနားလည် လက်ခံကျင့်သုံးရာတွင်
လည်းကောင်း၊ သဘာဝ အခြေခံ လေး
ချက် ရှိသည်ဟု စာရေးသူ သုံးသပ်
ဆင်ခြင် ဉာဏ်မီသလောက်ပဲ ဖော်ပြ
ချင်သည်။

၎င်းတို့မှာ အများမကြိုက်ရင်နေ
ပါစေ၊ တရားနှင့်လည်းကိုက် ဗုဒ္ဓဘုရား
ရှင်လည်း ကြိုက်မည့် မူဝါဒလမ်းစဉ်
သဘောတရားတို့ ဖြစ်ပါသည်။

- (၁) မူအားဖြင့် သစ္စာလေးပါးမူ
- (၂) ဝါဒအားဖြင့် ဝိဘူ၊ ဝိစရဏ
ဝိမံသ၊ ဝေဖန်ဆန်းစစ်၍ စိစစ် သုံးသပ်
ဆင်ခြင် ကျင့်သုံးခြင်း
- (၃) လမ်းစဉ်အားဖြင့်လည်း ဧကာ
ယနော အယံဘိက္ခဝေ မဂ္ဂေါ ဆိုသည့်

နိဗ္ဗာန်ကို သွားသည့်လမ်းသည် ဓတင် ရှစ်ပါးကို သတိပဋ္ဌာန် (၄) ဖြည့်စုံ အောင် ကျင့်ဆောင်သည့်လမ်းမှတစ်ပါး တခြားမရှိဆိုသည့် အတိုင်းနှင့်

(၄) သဘောတရားမှာ သဟေတုဓမ္မ (ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်)ကြောင်းတို့ ဆက်စပ် သော တရားတို့ဖြစ်သည်။

ယင်းတို့မှာ ဗသိလျှင် မဖြစ်၊ မရှိ လျှင် မဖြစ်၊ မပါလျှင် မပြီးသော မကျင့် သုံးလျှင် မျက်မှောက် မပြုနိုင်သော သဘောတရားများပင် ဖြစ်သည်။

အနည်းဆုံး ဤလေးချက်နှင့် ကင်းလွတ်၍ မရနိုင်ပေ။ သာမန်အား ဖြင့် လမ်းဘေးတွင် ကလေးသူငယ်တို့ ကစားကြရာတွင်ပင် သူ့ဘက် ကိုယ့် ဘက်၊ သူ့စည်း ကိုယ့်စည်း၊ စည်းကမ်း နည်းလမ်း ကိုယ်စီရှိကြသည်။

စည်းကမ်းနှင့် နည်းလမ်းနှင့် ကင်းလျှင် ကစားပွဲသို့ ချဉ်းကပ်၍ မရ။ ဤသို့လျှင် လမ်းဘေးတွင် ကစားသော ကလေးကစားပွဲတွင်ပင် နည်းလမ်း စည်း

ကမ်းရှိရပါသေးလျှင် မပ်ပေါက် ဖိလ်ဝင် လူသားတို့အတွက် အရေးအကြီးဆုံး၊ အမြင့်မားဆုံးသော ဗုဒ္ဓ၏ဓမ္မဆိုင်ရာ ဒုက္ခငြိမ်းအေးရေး လမ်းစဉ်ကြီးတွင် ကြားဖူးနားမဝ၊ နားဝလည်း အဓိပ္ပာယ် ငတ် ဆိုသလို သူများ ပါးစပ်ဖျားမှာ လမ်းဆုံးသလို ကြားဖူးနားဝ မိရိုးဖလာ ယောင်တီယောင်နု ကောင်းနိုးရာရာ စမ်းတဝါးငါး စည်းမရှိ၊ ကမ်းမရှိ၊ နည်း လမ်းမသိ ဟူသည်မှာ သဘာဝကျနိုင်ပါ ရဲ့လား။ ဤလေးချက်သည်သာ ဗုဒ္ဓဓမ္မ ရေးရာတွင် အနှစ်သာရ ဖြစ်သည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓ ရှင်တော်ကလည်း သစ္စာလေးပါးသည်သာ အကျိုးနှင့် စပ်၏။ တရားနှင့် စပ်၏။ မြတ်သော အကျင့်၏အစ ဖြစ်၏။ ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ငြိမ်း ရာဖြစ်၏။ ရာဂကင်းခြင်းငှာဖြစ်၏။ ကိ လေသာ မီးငြိမ်းခြင်းငှာဖြစ်၏။ အထူး သိခြင်းငှာဖြစ်၏။ ကိုယ်တိုင်သိခြင်းငှာ ဖြစ်၏လို့ သီလက္ခန်ပါဠိတော်မှာ ထင် ထင်ရှားရှား ဟောပြခဲ့ပါသည်။

ဤသို့အားဖြင့် ဗုဒ္ဓဓမ္မရေးရာ များနှင့် ပတ်သက်၍ သိဖွယ်ကိစ္စအဝဝ တို့ကို တိကျစွာတင်ပြလိုက်ပြီးနောက် လိုရင်းအဓိက ကောက်ချက်ချ၍ ပြရ သည်ရှိသော် ဗုဒ္ဓဝါဒ ဓမ္မရေးရာကို နား လည်သဘောပေါက်လိုသူများ ရှင်းလင်း ပီပြင် ကြည်လင် ပြတ်သားလိုသူများ၊ ဒုက္ခငြိမ်းအေးရေးအတွက် လက်တွေ့ ကျကျ ကျင့်သုံးလိုက်နာလိုသူများသည် အနတ္တဓမ္မ အခြေခံတွင် မူအားဖြင့် သစ္စာလေးပါးတရား ဝါဒအားဖြင့် ဝိဘဗ္ဗ ဝိစာရဏ၊ ဝေဖန်ခြင်း၊ ဆန်းစစ်ခြင်း၊ လမ်းစဉ်အားဖြင့် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးလမ်းစဉ်နှင့် သဘောတရားတို့တွင် သဟေတုဓမ္မ၊ အကြောင်းရှိ၍ အကျိုးတွေ့သော အပေါ်တွင် ခိုင်မာစွာရပ်တည်လေ့လာ ကျင့်သုံးကြခြင်းအားဖြင့် အမှန်လမ်း ကြောင်းပြောဆိုတန်းပြီး အေးငြိမ်းမှု စခန်း သို့ ရောက်ရှိနိုင်ကြစေရန် လိုအပ်လှ ပေသည်။ □ ကိုအေးမင်း(ပဲခူး) ကျမ်းကိုး - ဓမ္မဝိဇ္ဇာတရားဦး

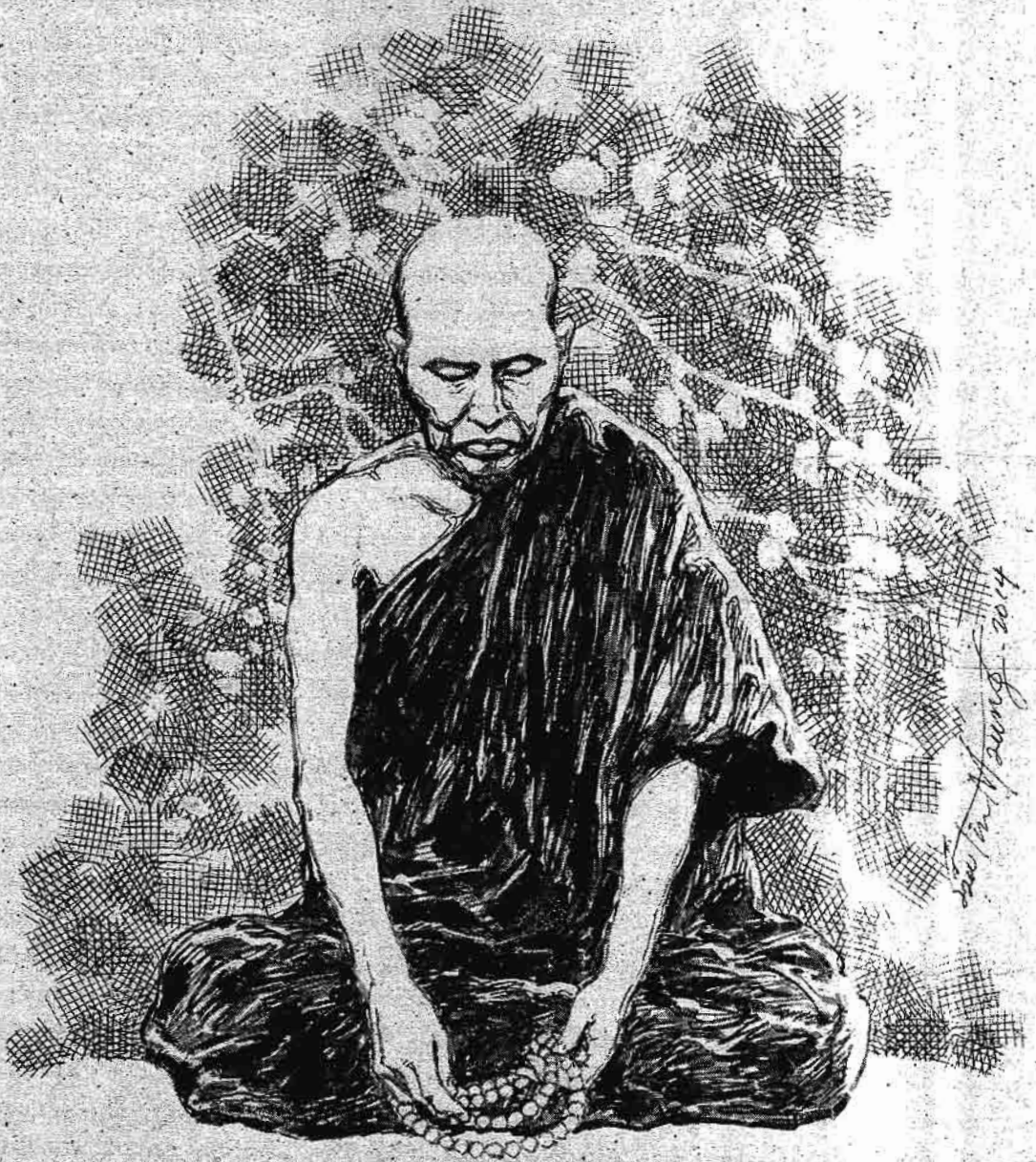

အကြောပြင်ဆရာကြီး ဦးအေးထွန်း

ခါးနာ၊ ဒူးနာ၊ ကျီးပေါင်းနှင့်လက်ကိုက်၊ လက်ကပ်ဝေဒနာများကို မနာကျင်စေဘဲ (၁၅)မိနစ်အတွင်း သက်သာစေရမည်။

လေဖြတ်ခံရပြီး ခြေလက် ပုံမှန် မလှုပ်ရှားနိုင်သူများအား ပုံမှန်လှုပ်ရှားနိုင်အောင် အမြန်ဆုံးပြုပြင်ပေးသည်။

- တွေ့ချိန် ➔ နံနက် (၉)နာရီမှ ညနေ (၅)နာရီအတွင်း
- လိပ်စာ ➔ အမှတ် (၅၇)၊ (၄) လမ်း၊ မာလာမြိုင်၊ အုတ်ကျင်း၊ (၁၆)ရပ်ကွက်၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ဖုန်း ➔ ၀၉-၇၃၂၄၂၄၄၂၊ ၀၉-၂၅၀၁၅၄၇၅၈

ဦးကာကျော်ကြီး ဘာကြောင့်မော် ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

ပုဂံခေတ်တွင် ပါဠိသဒ္ဒါ ကျမ်း
ငယ်များစွာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ အရင်
မင်းမြတ်မှအစပြုသော လူအပေါင်းက
လည်း ပါဠိစာပေကို လေ့လာသင်ကြား

ကြသည်။ နိသယျည်းကျမ်းများသည်
ထိုပုဂံခေတ်မှာပင် စတင်ပေါ်ပေါက်
သည်ဟု အဆိုရှိ၏။ ထိုမှနောက် ပင်းယ၊
အင်းဝ စသော ခေတ်များ၌ ပါဠိစာပေ

ထွန်းကားသည်နှင့်အမျှ ပါဠိကျမ်းဂန်
များလည်း များပြားစွာထွန်းကားခဲ့၏။
နောက်ဆုံးဖြစ်သော ကုန်း
ဘောင်ခေတ်တွင် ကား ပါဠိကျမ်းများ

ထပ်ညှပ်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (အောက်တိုဘာလ ၂၀၁၄)

www.burmeseclassic.com

သည် ထင်ရှားလာခဲ့ကြပြန်၏။ ပုံစံအားဖြင့် မင်းလက်ထက်တော်တည်း။

မင်း၏ လက်ထက်တော်တွင် ဧကန်သော သာသနာပိုင်ဆရာတော် စာဘိဝံသ'၏ သီလကွန်ဋီကာ ဝတ္ထိမဟာဋီကာသစ်ကျမ်းကြီးများမှာ မဟာသနာတော်တွင် ထင်ရှားစွာ ပြောဆိုထားသော ပါဠိကျမ်းကြီးများ ဖြစ်၏။

အစ. ပုဂံအလယ် ပုဂံအဆုံး ဟူသည့် ကားတွင် ပါဝင်သော ညောင်ကန်ဆရာ ဘက် ဦးပုဂံ၏ နိနတ္ထိဘောဇသင်္ဂဟကျမ်း၊ ပထမ ငါးခုနစ်ဆရာတော်၏ ခုဒ္ဒက ဋီကာကျမ်း၊ မန္တလေးမြို့ဘုရားကြီးကြောင်းတိုက် ပထမဘုရားကြီး ဆရာ ဘက် အရှင်ဇာဂရာဘိဝံသ၏ ပါဏိကျမ်းဒိယာဇနာကျမ်း၊ သစ်ဆိမ့်ဆရာတော်၏ ကင်္ခါယောဇနာမဟာဋီကာကျမ်းတို့မှာ ထင်ရှားလှပေသည်။

မင်းတုန်းမင်း၏ ရွှေလက်ထက်တော်တွင် မဟာအတွင်းဦးဘိုးလှိုင် ပြုစုသော သဒ္ဒသင်္ဂဟကျမ်းမှာလည်း သက္ကတ၊ ပါဠိ၊ သဒ္ဒါ၊ ဗျာကရုဏ်းကျမ်းတို့ကို ကိုးကားထားသော ပါဠိကျမ်းဖြစ်၏။ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဓာတ္တတ္ထသင်္ဂြိုဟ် ပါဠိကျမ်းကို ကိုယ်တော်တိုင်လည်း နိသယျဇေးသားတော် မှုခဲ့၏။

ထိုကျမ်းမှာ စာသင်သားသုံး အဖိုးတန် ကျမ်းကောင်းတစ်ဆူဖြစ်၏။ ထိုသို့ ကျမ်းပေါင်းများစွာနည်းတူ ထွက်ပေါ်လာသော လယ်တီဆရာတော်၏ ပရမတ္ထဒီပနီ ပါဠိကျမ်းကြီးမှာလည်း မချေမငံ အဘောထားသူများကြောင့် ကမ္ဘာကျော်ကျမ်းကြီး ဖြစ်သွားရတော့သည်။

လယ်တီဆရာတော်၏ ပရမတ္ထဒီပနီ ကမ္ဘာကျော်ရခြင်းမှာ မနူးမနပ် သမားများကြောင့် ဖြစ်သည်။ နိရုတ္တိဒီပနီမှာလည်း လယ်တီဆရာတော်အစွဲဖြင့် နာမည်ကျော်ရသည်။ မိဋကတ္တပါရဂူ ဟူသည့် အသုံးအနှုန်းကစပြီး

သဘောမကျခဲ့ရင်းစွဲဖြင့် လယ်တီဆရာတော်ကို ဆန့်ကျင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့အတွက် လယ်တီဆရာတော်မှာ အမှန်သမား ဖြစ်နေသောအခါ ပိုပြီးနာမည်ကျော်ကြားလာ၏။

“လယ်တီဆရာတော်က ဋီကာကျော်ကို ပယ်သတဲ့”

ပရမတ္ထဒီပနီ ဋီကာသစ်ကျမ်းကို ပုံနှိပ်ပြီးစီးသောအခါ သာသနာလောက၌ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားရသည်။ အကြောင်းမှာ မြန်မာပြည်သားများ အထင်ကြီးကြောက်ရွံ့နေခဲ့သော ဋီကာကျော်ကို လယ်တီဆရာတော်က စေ့စေ့စပ်စပ် သုံးသပ်ကာ အပြစ်များကို ဖော်ထုတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သီဟိုဠ်ကျွန်း မဟာဝိဟာရပါသီဂိုဏ်းဝင် ရှင်သုဗ္ဗလသင်္ဂဟမထေရ် ပြုစုစီရင်ခဲ့သော အဘိဓမ္မတ္ထဝိဘာဝနီကို ပုဂံခေတ်၊ ပင်းယခေတ်က ဋီကာလှအမည်ပေးကာ သင်ကြားကြခြင်း မထင်ရှားချေ။

ထို့နောက် အင်းဝခေတ် တူပါရုံစေတီတော် ဒါယကာ နရပတိမင်းလက်ထက်တွင်ကား ဋီကာကျော် အမည်ဖြင့် ထင်ရှားလာခဲ့သည်။

ထိုသို့ ထင်ရှားရခြင်းမှာ ဋီကာကော်ကျမ်းအတွင်း မင်္ဂါမဂ္ဂကျမ်းပြု ဆရာတော် အရှင်အရိယာဝံသကို အကြောင်းပြုပြီးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် လယ်တီဆရာတော်ကမူ အချက်ပေါင်း ၂၀၀ ကျော်ကို ပယ်ထားခဲ့သည်။ အရှင်အရိယာဝံသမထေရ်၏ မင်္ဂါမဂ္ဂ၊ သာရမဂ္ဂကျမ်း၏ အပြစ်အနာအဆာတို့ကိုလည်း ထောက်ပြထားသည်။ ဋီကာသစ်နိဒါန်းတွင်လည်း ဤသို့ ဖော်ပြထားသေး၏။

“ပဉ္စမ သင်္ဂါယနာတင်မင်းတရားကြီး၏ ရွှေလက်ထက်တော် အခါက မန္တလေးရွှေမြို့တော်ရှိ ကျေးဇူးတော်ရှင် စံကျောင်းဆရာတော် စသည် ကျမ်းတတ်အကျော်ဆရာတော်ကြီးများသည် အဘိဓမ္မာဘက်ဆိုင်ရာ မူလဋီကာနှင့်

အနုဋီကာတို့ကိုသာ အသုံးပြုတော်မူလေ့ ရှိကြကုန်၏။ ဦးချသင်ကြားတော်မူကြကုန်၏။ ဋီကာကျော်နှင့် မင်္ဂါမဂ္ဂတို့ကို ဦးချသင်ကြားမှု မရှိကြကုန်။ မိမိတို့၏ တပည့်များကလည်း ထိုကျမ်းနှစ်စောင်ကို သုံးစွဲခြင်းမပြုရန် တားမြစ်တော်မူကြ၏”

“ဋီကာအူပေါက်ကျမ်း တစ်စောင် မြန်မာနိုင်ငံ ကို ကူးသွားလေရဲ့”

ထိုသို့လျှင် သီဟိုဠ်သားရဟန်းတော်များ ပြောသံကိုကြားဖူးကြောင်း မင်္ဂါမဂ္ဂမှာ အနှစ်ဖယ် အကာအတိဖြစ်ကာ ကျမ်းလေးသော စကားများဖြင့် ပြည့်နေ၍ ဖွဲ့ပုံကြီးနှင့်တူကြောင်း စသော အချက်များကို ဖော်ပြထား၏။

သို့ဖြင့် အလွန်နက်နဲလှသော ဝတ္ထိရဏကံနှင့် မဟာထေရ်ကြီးများ၏ စကားတော်ကို နာယုမုတ်သားလျက် အတိတိကွ ပညာရှင်ကြီးတို့၏ အဆိုအမိန့်အတိုင်း စီရင်ခြင်းဖြစ်တော့၏။

ထိုစဉ်က သီဟိုဠ်ရဟန်းတော်များသည် လယ်တီဆရာတော်၏ကျမ်းကို အထူးတလည် ချေပရေးသားခြင်း မပြုခဲ့ကြပေ။ သို့ရာတွင် ဋီကာကျော်ကို အထင်ကြီး လေးစားသော မြန်မာများကမူ အထူးတလည် ချေပရေးသားကြ၏။ ရေးပင်ရေးသားငြား လယ်တီဆရာတော်နှင့် တွေ့ဆိုင် ရှင်းလင်းခြင်း မရှိခဲ့ကြပေ။

သို့ဖြင့် ၁၂၈၂ ခုနှစ်သို့ ဆိုက်ရောက်လာ၏။ ထိုနှစ်တွင် မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် သိမ်သမုတ်ရန် ကြွရောက်တော်မူလာ၏။ ဤတွင် စစ်ကိုင်းမြို့မှ သံဃာတော် အချို့က ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို လျှောက်ထားလေ၏။ ဋီကာကျော်ဘက်မှ ကျမ်းတစ်စောင်တစ်ဖွဲ့ ရေးသားရန်ဖြစ်၏။ ဤတွင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဤသို့ ပြန်လည်မိန့်ကြားတော်မူ၏။

“ဋီကာကျော်ဘက်က ရှေ့နေလိုက်ပေးဖို့ ပြောကြသော်လဲ မူလအမူသွား အမူလာ ပြောငဲ့မှန်မှသာ ရှေ့နေ

ကျွန်အင်လက္ခဏာဖြင့်
ပြည့်စုံသော နွားကိုသာ
မွေးမြူထိုက်ပေသည်။
ဦးချိုလိမ့် ခါးဝိန်၍
စဉ်းလဲထက်ထည် နွားမျိုးထည်
ကိုထိုကာဝန်ကို
အားသွန်ကြိုးပမ်း၍
ထမ်းထောင်လေ့ မရှိ။

မှာ နာမည်သတင်းကောင်းမည်။ မူလ အမူသွား မမုန်လျှင် လျှောက်လဲချက် ဘယ်လိုပင်ကောင်းသော်လဲ တရားနိုင် ရန် ခဲယဉ်းလှပေသည်”

“လယ်တီဆရာတော် စံကျောင်း တိုက်တွင် သီတင်းသုံးနေစဉ်က သီတိဋ္ဌိ ရဟန်းတော်အချို့ ပြောဆိုကြသည်မှာ ‘မြန်မာပြည်က ရဟန်းတော်များတွင် အဘိဓမ္မာတတ်သူ မရှိ၊ ရှင်သူမင်္ဂလ သာမိ၏ ငိုကာကျော်မှားချက်ကိုပင် ထောက်ပြပုံသုမရှိကြောင်း’ ပြစ်တင်ကဲ့ရဲ့ သံကို ကြားရဖူးသတဲ့”

“ငိုကာကျော် မှားချက်များကို လယ်တီငိုကာလို ရေးနိုင်ခြင်းမှာ မလွယ် ကူ၊ ပါဠိကျမ်းတစ်စောင်တစ်ဖွဲ့ အနည်း ဆုံး အနှစ် ၂၀ လောက် ရှာဖွေကြည့်ရှု စုဆောင်းပြီးမှသာ ရေးနိုင်မည်ဖြစ် ကြောင်း”

၁၂၆၈ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်မြို့မှ အချို့သော ရဟန်းတော်များသည် လယ်တီငိုကာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မကျေ မနပ်ဖြစ်ကာ အတိုက်အခံပြု ကန်ကွက် ကြလေ၏။ မင်္ဂလာဆရာတော်ကြီးမှာ ထိုနှစ်က ရန်ကုန်သို့ တပည့်သံဃာများ ခြံရံလျက် ကြွရောက်ကာ တရားဟော တော်မူနေချိန် ဖြစ်၏။ ကျမ်းတတ် အကျော် မင်္ဂလာဆရာတော်ထံချဉ်းကပ် ပြီး ငိုကာကျော်အကြောင်း လျှောက် ထားကြရာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အောက်ပါအတိုင်း ပြန်လည်မိန့်ကြား တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရားတို့ အစည်းအဝေး ပြုလုပ်ပြီး တစ်ခုစီ မေးမနေကြနှင့်၊ လယ်တီငိုကာကိုလဲ မီးရှို့ဖို့ လုပ်မနေကြ နှင့်၊ လယ်တီငိုကာက ပယ်တဲ့အရွက် တွေကို စာရင်းပြုစုပြီး ငိုကာကျော်ဘက် က ရှေ့နေလိုက်တဲ့ ငိုကာတစ်စောင် တစ်ဖွဲ့ ပြုစုစီရင်တော်မူကြပါ”

ထို့ပြင် မြို့ပြင်ကြီးသင်္ဂြိုဟ် အရ ကောက် စသောကျမ်းတို့ကို ရေးသား တော်မူရာ အဘိဓမ္မာဘက်တွင် အထူး နာမည်ကြီးလှသော “အရှင်စန္ဒဝံသာ လင်္ကာရ” အမည်ရှိသည့် မြို့ပြင်ကြီးဂိုဏ်း အုပ် ဆရာတော်ကလည်း ဤသို့အမိန့် ရှိ၏။

“ငါတို့ စာချတုန်းက ဝိဘာဝနီ ငိုကာမှာ ပါဠိတော်နဲ့မညီတဲ့ အချက် အလက်ပေါင်း ၆၀ လောက်ပဲ တွေ့ဖူး ခဲ့တယ်။ တောကျောင်းဘုန်းကြီး လယ် တီကိုယ်တော်က အချက်ပေါင်း ၂၀၀ ကျော် တွေ့လေတော့ တို့ထက် တော ကျောင်းဘုန်းကြီးက စာကြည့်စေ့စပ် ကြောင်း ပေါ်လွင်သကွယ်”

ထိုဆရာတော်ကြီးများ၏ မိန့် ကြားချက်မှာလယ်တီဆရာတော်အပေါ် ဌ် မလိုမုန်းထားသူများကို နှုတ်ပိတ် နှုတ် ဆိတ်အောင်လုပ်ရာရောက်တော့သည်။ ငိုကာအဓိကရုဏ်းကြီး ငြိမ်းအေးတော့ သည်။

သို့ရာတွင် မငြိမ်းအေးမီက ထပြီး ကန်ကွက်သော ငိုကာများရှိခဲ့၏။ လယ် တီငိုကာကို ကန်ကွက် ရှုတ်ချသော ငိုကာပေါင်း ၂၀ ကျော် ထွက်ပေါ်ခဲ့၏။ ယင်းတို့အနက် အကဲရငိုကာလည်း ပါဝင်၏။ ထိုငိုကာမှာ အတော်အတန် ထင်ရှားသော်ငြား မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာ တော်ဘုရားကြီး၏ မိန့်တော်မူချက် ကြောင့် လိုရာမရောက်ဘဲ ဖြစ်သွား ရ၏။

“လယ်တီငိုကာကို အတိုက်အခံ ပြု အညွန့်တက်ပြီလို့ ဆိုကြမေမယ့် လယ်တီငိုကာကိုပဲ အညွန့်တက်သလို ဖြစ်နေပေသည်”

လယ်တီငိုကာမှာ ငိုကာကျော် ကို အကြေးလှန်သည့်အတွက် ငိုကာ မော်ဟု ထင်ရှားသည့်ထက် ထင်ရှားလာ ၏။ ငိုကာမော်ကို ကဏ္ဍကောစပြုမှုများ အနက် ချောင်းဦးဆရာတော် ဦးဒိပ ပြုစု သည့် ပရမတ္ထဝိသောဒနီငိုကာမှာ ဝါကျ ကျဉ်းကျဉ်းနှင့် အရေးအထား ရှင်းလင်း စေ့စပ်သည်တဲ့ ပြောကြ၏။

ဖားကူးဆရာတော်၏ အနုဝ ဘာဝနီငိုကာမှာ ကျယ်ဝန်းလှကား ဝါကျအနေအထား ပကောင်းပုံ အပြစ် ဆိုကြသည်။ ကနီဆရာတော်၏ ပရမတ္ထ လောတီကငိုကာနှင့် ထိန်တောမိုးညို ဆရာတော် ရေးသားသော အတုလ ငိုကာ စသည်တို့မှာ ထင်လည်း မထင် ရှား၊ အသုံးပြုသူလည်း မရှိတဲ့ ပျောက် ကွယ်သွားရ၏။

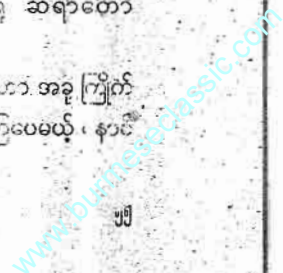
လယ်တီဆရာတော်၏ ငိုကာ မော်ကို ဆန့်ကျင်သူများ ရှိသကဲ့သို့ ထောက်ခံသူများလည်း အများအပြား ရှိ၏။ ဤအထဲတွင် အောင်မြင်ထွဋ် (အရှင်အာဒိစ္စဝံသ) ပါဝင်သည်။ သို့ သော် ငိုကာမော်ဝင်တံမှ ထောက်ခံ သော ဆောင်းပါးများကို ဟံသာဝတီ တွင် ရေးစဉ်က သူ၏ ဘွဲ့တော်မှာ အရှင် အာစိတ္တ ဖြစ်ပေသည့်။

ငိုကာမော်ဝင်တံမှ ထောက်ခံ ရေးသားပြီး ထင်ရှားသော အခြားတစ်ဦး မှာ ဦးနတ်သား ဖြစ်၏။ ဦးနတ်သားမှာ အုတ်ဖိုဆရာတော်ဝါတပည့် လူပြန် တော်တစ်ဦးဟု ဆိုဝင်သည်။ ဦးနတ်သား သည် အဘိသုဒ္ဓရငိုကာဖြင့် ငိုကာမော် ဘက်မှ ခုခံရေးသားရာ အလွန်ပွဲကျကြ သည်။

မင်းကင်းဆရာတော်၏ ကဏ္ဍိ ကျမ်းက အမှားအမှန် ကို ပြန်လှန်၍ ဖျန် ဖြေချေပခြင်းဖြင့် ရိုးသားစွာဝန်ခံလျက် သိမ်မွေ့နူးညံ့စွာ ရေးသားထားပေ၏။

မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော် ဘုရားကြီးကမူ . . .

“လယ်တီငိုကာဟာ အခု ကြိုက် မကြိုက်အငြင်းပွားနေကြပေမယ့် နား

အခါမှာ အသုံးပြုကြလိမ့်မယ်” ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

လယ်တီဆရာတော်၏ ငိုတော်မော်မှာ မလိုသလို၏ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက် ထိုးနှက်မှုကြောင့် စာပေသမိုင်းဝင် ကျမ်းတစ်ဆူအဖြစ် ထင်ရှားလာလေသည်။

ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် တပည့်များကို မွေးမြူစောင့်ရှောက်ရာတွင် ပညာတော်သူကို ဦးစားပေးတော်မူ၏။ ဆရာတော်ကြီး၏ ဘုန်းတော်တိုင်ကို ဒိုလုံကြသော တပည့်များအနက် သာမဏေကျော် ရှင်ပဏ္ဍိတကို များစွာ ချီးမြှောက်တော်မူသည်။

သာမဏေကျော် ရှင်ပဏ္ဍိတသည် ဉာဏ်ထက်မြက် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ကြီးက ဘုရားလေးပါးဖြင့်လည်းကောင်း၊ တရားစာပေ သင်ကြားပို့ချပေးခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ချီးမြှောက်တော်မူလာခဲ့ရာ ရှင်ပဏ္ဍိတသည် ဉာဏ်ကောင်းသူကို ထုံးစံအတိုင်း ပြန်ဆန်စွာဖြင့် အများအပြား သင်ယူလေသည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် သာမဏေပဏ္ဍိတကို အခြားသော သာမဏေတို့ကဲ့သို့ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုစုသော တာဝန်များမှ ကင်းလွတ်ခွင့်ပြုတော်မူသည်။ ထိုအခါ အခြားတစ်ပါးသော သာမဏေများသာ မက ရဟန်းတော်များကပါ ဆရာတော်ကြီးကို ပြိုင်ချင်ကြ၏။

သို့ဖြစ်၍ ဆရာတော်ကြီးက တပည့်များကို ဆုံးမတော်မူ၏။

“တပည့်တို့ ပဏ္ဍိတသာမဏေကဲ့သို့ ပညာရည်ထက်တဲ့ တပည့်မျိုးကို သာ ပိုမို၍ အခွင့်အရေးပေးကာ မွေးမြူထိုက်ပေသည်။ ဆရာဝတ် သံဃာဝတ်များမှ သူ့ကို ချမ်းသာမှုပေးခြင်းအတွက် သူ့ကို မပြစ်ထိုက် အပြစ်မဆိုထိုက်”

ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် “ဂေါဝဇာ ဂေါဂဏေသိဿ” အစချီသော ဂါထာဖြင့် ဆုံးမတော်မူသည်။ ဂါထာ၏အဓိပ္ပာယ်မှာ ဤသို့ဖြစ်၏။

“တပည့်တို့ နွားခြံထဲတွင်ရှိသော နွားများတွင် ကြန်အင်လက္ခဏာဖြင့် ပြည့်စုံသော နွားကိုသာ မွေးမြူထိုက်ပေသည်။ ဦးချိုလိမ် ခါးပိန်၍ စဉ်းလဲတတ်သည့် နွားမျိုးသည် ကိုယ့်တာဝန်ကို အားသွန်ကြိုးပမ်း၍ ထမ်းဆောင်လေ့မရှိ။ တပည့်မွေးမြူရာ၌ ထိုသဘောကို ထိုက်နာအပ်ပေသည်”

ကိုရင်ပဏ္ဍိတသည် ၁၂၅၉ ခုနှစ် တပို့တွဲလဆန်း ၉ ရက်နေ့တွင် ၁၉ နှစ်ပြည့်၍ ပဋိပက္ခရက်နှင့်ဆိုရပါလျှင် အသက် ၂၀ သို့ရောက်နေပေပြီ။ သို့သော် သာမဏေရှင်ပဏ္ဍိတမှာ ရဟန်းဒါယကာ သုံးလေးဦး ပေါ်ပေါက်နေသဖြင့် ရဟန်းဒါယကာခံယူလိုသူအချင်းချင်း အငြင်းပွားနေကြ၏။ သို့ဖြစ်သဖြင့် ထိုနှစ်ဝါဦး၌ ရဟန်းခံဖြစ်ပေ။

ဆရာတော်ကြီးသည် ရဟန်းဒါယကာလောင်းများ၏ အငြင်းပွားမှုကို သိတော်မူသဖြင့် ၁၂၆၀ ပြည့်နှစ် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ၈ ရက်နေ့တွင် တပည့်ရင်းပဏ္ဍိတကို မည်သည့်ဒါယကာကိုမျှ ရဟန်းခံခွင့်မပေးတော့ဘဲ ညအချိန် ဝတ်ကျောင်းမှ ဝတ်ပြုပြီး အပြန်တွင် သံဃာနှစ်ကျိပ်ကျော် ဆင့်ခေါ်၍ ရဟန်းခံပေးလိုက်လေ၏။

ရဟန်းတော် ဖြစ်လာသော ဦးပဏ္ဍိတ၏ ဥပဇ္ဈာယ်မှာလည်း ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ကြီးပင်ဖြစ်၏။ ပစ္စယာနုဂ္ဂယဖြင့် ရဟန်းခံချီးမြှင့်ခြင်းမှာလည်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးပင် ဖြစ်၏။ ဦးပဏ္ဍိတအတွက် ကြီးမားသောထူးခြားချက်ကြီးပေတည်း။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် တပည့်ပဏ္ဍိတကို များစွာချီးမြှင့်မြှောက်စားရုံသာမက ဘွဲ့အမည်ကိုပင် ခေါ်လေ့မရှိ ရှင်ကလေးဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်လာခဲ့ရာ ရဟန်းဖြစ်သည်အထိ ရှင်ကလေးဟူ၍သာ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ခေါ်ဝေါ်တော်မူခဲ့၏။

၁၂၆၀ ပြည့်နှစ် ထိုနှစ်တွင် ဒေးဒရေမြို့အုပ် ဦးဘထွားက တပေါင်း

လအတွင်း ကနီမြို့သို့ စွယ်ဘော်ဖူးကြ ရောက်ပါရန် ပင့်လျှောက်လာ၏။ ဆရာတော်ကြီးမှာ သာသနာတော်၏ ဟိစ္စများစွာ ဖိစီးနေသဖြင့် “မုံရွာမြို့ လယ်တီတောကျောင်းဆရာ မှကြားအိန်ရှိ လိုက်သည် ဒါယကာ ဒေးဒရေမြို့အုပ်” အစချီသော ဒေးဒရေမေတ္တာစာကို ရေးသားချီးမြှင့်တော်မူရာ ...

“အမြတ်တရား၊ ဟောတဲ့ငြားလည်း၊ ဘုရားအကြိုက်၊ မလိုက်သာဘဲ၊ ဘာကြောင့်ဘယ်ကြောင့် အမယ်ကြောင့် ဟု၊ အနှောင့်အရောင့်၊ အထောင့်ဆင်ခြေ၊ အသာချီနှင့်၊ နေသာထိုင်သာ၊ အခါခါ၊ သဒ္ဓါသမ္မာ၊ ဒါနသီလ၊ လက်စဖွားဖွား၊ နောက်ဘုရားမှ အများငါတို့၊ ပါကြစို့စို့၊ နောက်ဖို့ နောက်ဖို့၊ နောက်လို့မဆုံး၊ အများထုံးလျှင် အနှုန်းမရွေး၊ အရှုံးလေ့ဖြင့်၊ နေ့ပုပ် လပုပ်၊ တံဝပုပ်လျက်၊ မြုပ်မြဲ မျောမြဲ၊ ဘလဲလဲ၊ မကွဲခဲ့တိုင်”

စသည့် မှတ်သားဖွယ်ရာများ ထည့်သွင်းမိန့်ကြားတော်မူပြီး ...

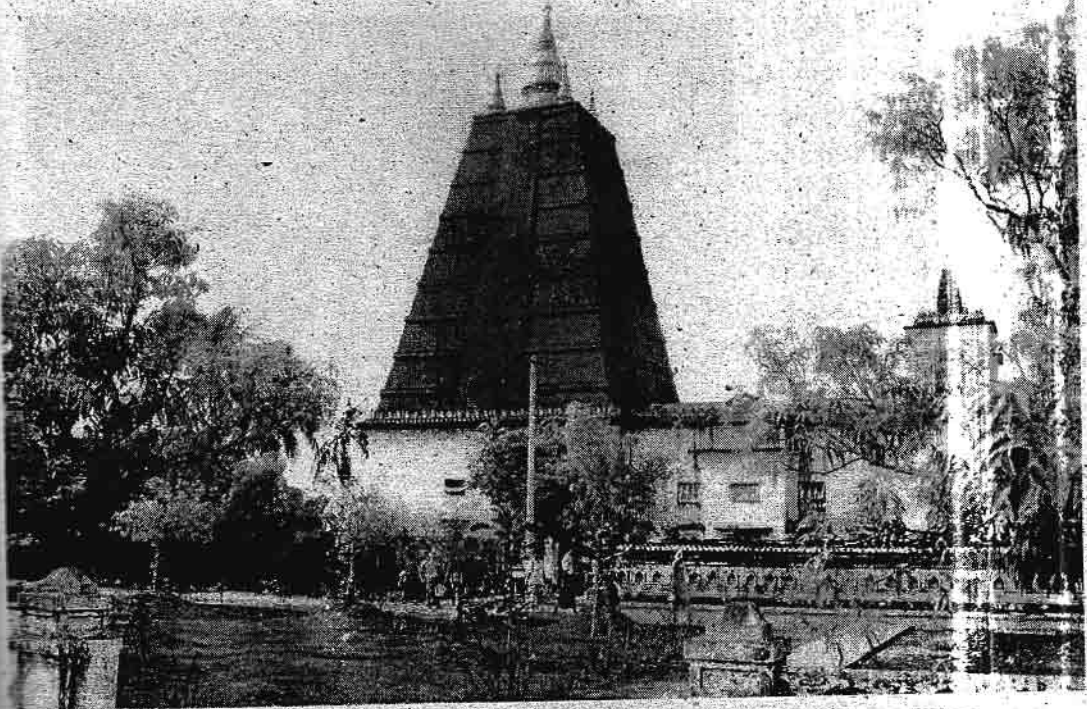
“လေမှု ရေမှု၊ အစုစုလည်း၊ ရတုနိုးစပ်၊ ခရီးကျပ်၍၊ မရပ်မနား အလျှောက်သား၊ ကုလားခြေကျင်၊ ခရီးနှင့်သို့၊ အတွင်လွင့်လွင့်၊ ဗျာပါသင့်လျက်၊ အခွင့်မကြေ၊ စိတ်မပြေဘဲ၊ တစ်မြေဒီဝ၊ သီဟဌမှ၊ မြန်မာ့ရပ်ဌာန်၊ တောပိမာန်သို့ ပြန်ရန်အလား၊ နှင့်အများက၊ လျှောက်ထားသောကြောင့်၊ မထွက်မြောက်နိုင်၊ ရှိနေကြောင်းများကို မှာကြား အမိန့်ရှိလိုက်သည့် ဒကာတော်မြို့အုပ်”

ဟူ၍ နိဂုံးချုပ်ထားတော်မူပေသည်။

ဒေးဒရေမြို့အုပ် ဦးဘထွားသို့ ပေးသော ဒေးဒရေမေတ္တာစာအကြောင်း ဖော်ပြအပြီးတွင် သေလျှာတောင် ဦးတီလောကထံသို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကြွရောက်တော်မူပုံကို ဖော်ပြပါဦးမည်။

□ ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

တွံတေးဇောင်းတော်ချုပ်စေတီတော်ကြီး

○ ကျော်သန်း (တိုင်းရင်းဆေး) ○

တွံတေးတူးမြောင်း အနောက်
ဘက်ကမ်းရှိ ဇောင်းတော်ချုပ်ဘုရားကို
မြော်ရပါသည်။

ဇောင်းတော်ချုပ် ဆရာတော်
သည် ထူးဆန်းစွာ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ
ဆောင်းသော မဟာဇောဓိစေတီတော်
ကြီးနှင့် ဘုရားပရိပုဏ်အတွင်း သတ္တ
ဥနဘုရား၊ မဟာသတ္တဌာန၊ မဟာ
ဇောဓိစေတီနှင့် စေတီပုထိုးများစွာတို့ကို
သည်ထား ကိုးကွယ်ထားခဲ့သည်။

ဇောင်းတော်ချုပ် ဆရာတော်
ဆောင်းလျာသည် အဘဦးဝန်းဖြူ အမိ
ဒေါ်လှလေးတို့မှ ဖွားမြင်သော သား
ဆရာဖြစ်ပါသည်။ မွေးချင်း (၃)ဦး
အနက် ဒုတိယမြောက် သားရတနာဖြစ်
ပါသည်။

မွေးချင်း (၃)ဦးတို့မှာ မောင်
ချိတ်၊ မောင်ထွန်းစိန်နှင့် မောင်ထွန်းလှတို့
ဖြစ်ကြသည်။

မောင်ထွန်းစိန်သည် ဇောင်း
တော်ချုပ်ဆရာတော်လောင်းလျာ ဖြစ်
ပါသည်။

ဆရာတော်ကို မြန်မာနှစ် ၁၂၆၁
ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလဆန်း (၁၂)ရက် စနေ
နေ့တွင် မွေးဖွားသန်စင်ခဲ့ပါသည်။

မြန်မာနှစ် ၁၂၈၆ ခုနှစ်၊ သက်
တော် (၂၅)နှစ်တွင် ဆရာတော်သည်
ညောင်တုန်းမြို့နယ် ဂိဇ္ဈာကျောင်းဆရာ
တော် ဦးဓမ္မစာရိတ္တဝဏ္ဏဆရာတော်ကို
ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ ရဟန်းဘဝသို့ ရောက်ရှိ
တော်မူသည်။ ထိုသို့ ဆရာတော်သည်
(၁၅)ဝါ ရရှိပြီးသည်အချိန် တောရ

ဆောက်တည်ရန် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားသို့
ထွက်ခွာလာသည်။ ကျိုက်ထီးရိုး သွား
ရာ၌ ကွမ်းခြံကုန်းမြို့နယ်မှ တစ်ဆင့်
ကသပ်ရွာသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

ထိုကသပ်ရွာသို့ ရောက်သော
အချိန်သည် ဝါဆိုလပြည့်ကျော်(၁)ရက်
နေ့ ဝါဆိုချိန် ဖြစ်နေသဖြင့် ရဟန်း
လူထွက် ဒကာကြီး ဦးပုည (ရဟန်း
အမည်)၏ ဥယျာဉ်ခြံတွင် သီတင်းသုံး
နေထိုင်ခွင့်တောင်းခံ၍ ထိုနေရာ၌ပင်
တစ်ဝါဆိုခဲ့သည်။ ထိုဝါတွင်းအချိန်၌
ဆရာတော်သည် သစ်သီးဝလံများကို
သာ ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူခဲ့သည်။

ဆရာတော်သည် ဝါကျွတ်ပြီး
တွံတေးမြို့နယ် တမုတ္တောကျေးရွာအနီး
ရှိ ဘာလီကုန်းကျေးရွာ၌ နောက်ထပ်

တစ်ဖန် ဝါကပ်ဆိုခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ယခု ဗောင်းတော်ချုပ်စေတီတည်ထားရာ ဒေါင်းရစ်ကုန်း၌ ဒကာ၊ ဒကာမများကို တစ်ဆုပ်ဆန် ဝယ်ထားစေခဲ့ပြီး ဗောင်းတော်ချုပ်စေတီ တည်ထားရန် ဆက်လက်ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့သည်။

မြန်မာနှစ် ၁၃၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် ယခုဗောင်းတော်ချုပ်စေတီတော်ကို ထီးတော်အသစ် တင်လှူ ပူဇော်ခဲ့သည်။ ဆရာတော်သည် တွဲတေးတောကြီးတန်း ဗောင်းတော်ချုပ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ကျိုက်ဖူး ကျိုက်ပါစေတီဟောင်း နှစ်ဆူကို ဆက်လက်၍ ပြန်လည်မွမ်းမံပြင်ဆင်ခဲ့သည်။

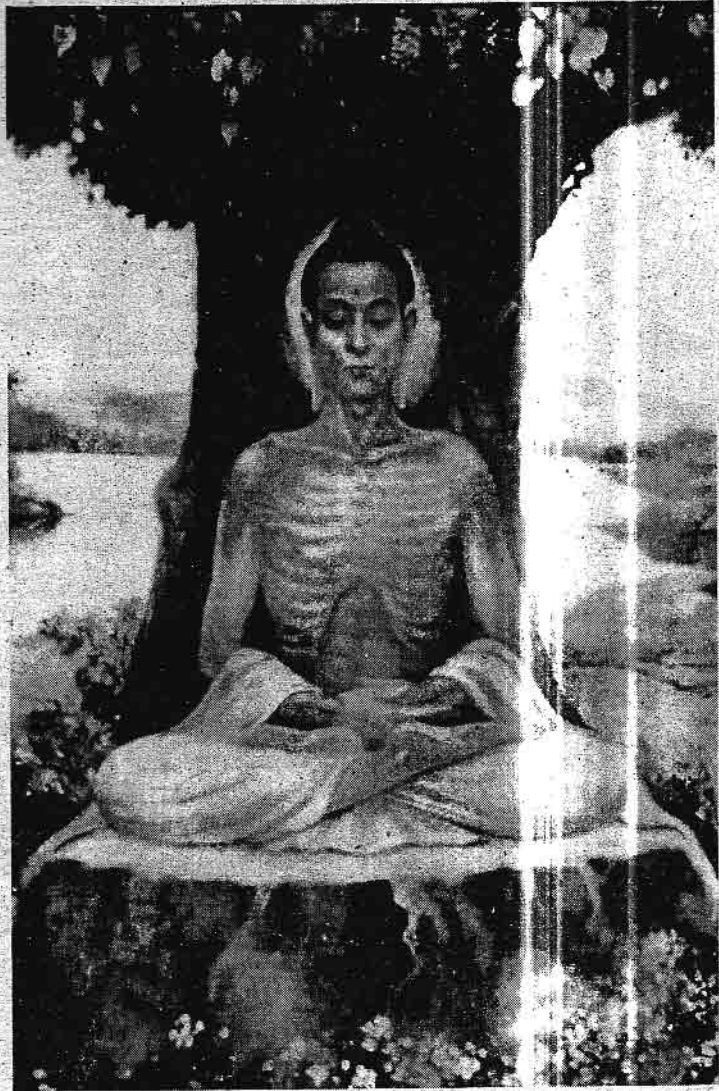
ထို့နောက် တွဲတေးမြို့ ရွှေလက်ခုပ်ကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ စေတီဟောင်းတစ်ဆူကိုလည်း ပြန်လည်မွမ်းမံ ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် သီလရှင် ကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ ရှေးဟောင်းစေတီကိုပါ ပြန်လည်မွမ်းမံ ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။

ထိုသို့ ဗောင်းတော်ချုပ်ဆရာတော်သည် တွဲတေးမြို့နယ် သဝန်တောကျေးရွာ နောင်တရ စေတီဟောင်းကိုလည်း ပြန်လည်ပြုပြင်မွမ်းမံခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကန်ဘုံကျေးရွာ ရွှေနံ့သာစေတီဟောင်းကို ပြန်လည်မွမ်းမံပြင်ဆင်ခဲ့သည်။

ဆရာတော်သည် မိတ္ထီလာမြို့ ရှမ်းတလေတပ်စခန်းရှိ စေတီဟောင်းတစ်ဆူအားလည်း လေတပ်မှ ဒကာ၊ ဒကာမများတို့၏ တောင်းပန်ချက်အရ ထီးတော်ပူဇော်တင်လှူခဲ့သည်။

ဗောင်းတော်ချုပ်ဆရာတော်သည် ရှေးဟောင်းဘုရားပုထိုး စေတီဟောင်းများ ပျက်စီးယိုယွင်းနေမှု များကို နေရာမရွေး ဒေသမရွေး သွားရောက်ပြုပြင်မွမ်းမံပြင်ဆင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ဆရာတော်တစ်ပါးဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်သည် မိမိကိုယ်ကို မိမိသာလျှင် မှီခိုအားထားရာပြု၍ မိမိမှတစ်ပါး အားထားဖွယ်ရာမရှိဟု မိမိကိုယ်ကိုသာ ကိုးကွယ်ရာအဖြစ်ယုံကြည်

ပုဒ္ဓအလောင်းတော် ဒုက္ကဏရိယာ ကျင့်နေပုံ

ထားသည်။ ဆရာတော်သည် မိမိပြုလုပ်ထားသော လောကီကုသိုလ်တရားများနှင့် လောကုတ္တရာ တရားများကိုသာ မှီခိုရာကိုးကွယ်ရာဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုရင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်သည် လောကီကုသိုလ် လောကုတ္တရာကုသိုလ်တို့ကို အပတ်တကုတ် ကြိုးစားအားထုတ်ကိုင်ဆောင်လျက်ရှိပါသည်။

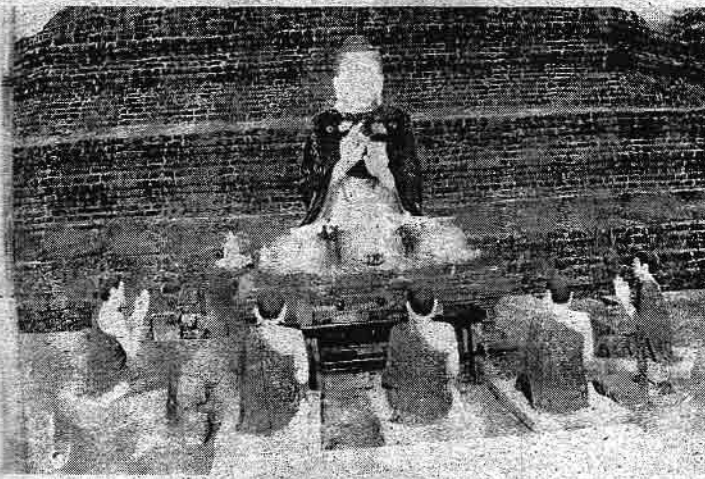
ထိုသို့ ဆရာတော်သည် ဘုရား၊ ပုထိုး၊ စေတီများ ပြုပြင် မွမ်းမံပြီး ကန်ဘုံကျေးရွာအနီးရှိ ရွှေနံ့သာကုန်းတော်၌ ဧက ၃၀ခန့်ရှိ မဟာဗောဓိစေတီ

တော်ကို မြန်မာနှစ် ၁၃၂၉ မနှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့တွင် ဒုတိယမြစ်ချပြီးနောက် သတ္တဌာန(၇)၅ နှစ်စေတီများကိုလည်း တည်ထားတော်မူခဲ့သည်။

ထိုသတ္တဌာနစေတီတော်များ ပြီးမြောက်ဆက်၍ မြတ်စွာဘုရား ဝါဆိုလပြည့်နေ့တွင် ဓမ္မစကြာတရားဦးဟောကြားတော်မူစဉ်နှင့် သီတင်းသုံးတော်မူရာ ဂန္ဓင်ဒိုတိုက်တော်ကို ဆက်လက်ပြီး တည်ထားတော်မူခဲ့သည်။

ဆရာတော်သည် ဗောင်းတော်ချုပ်သတ္တဌာနတွင် သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် မအူပင်မြို့ စိမ်းခြကန်သာ

www.burmeseclassic.com

ပုဗ္ဗကြာတရားဦး ဟောကြားနေပုံ

စေတီတော်ကြီးအား ဆရာတော်ကြီး ဖူး၍ တည်ထားတော်မူခဲ့သည်။ ထို့နောက် သတ္တဌာနဘုရား၏ အနောက်ဘက် (၈၊ ၉) ဧကခန့်ရှိ မင်္ဂလာတန်တော်ကြီးကို တူးဖော်ခဲ့သည်။ ခုနစ်ရက်သားသမီးများ၏ လုပ်အားဖြင့် မင်္ဂလာတန်စေတီတော်ကို ဆက်လက်၍ တည်ထားတော်မူခဲ့သည်။

ဇောင်းတော်ချုပ်ဆရာတော်ကြီးသည် မေတ္တာရေခဲဖြင့် ပယောဂဝေဒနာရှင်များကို ပျောက်ကင်းစေခဲ့သည်။ ထို့ပြင် စိတ်ဝေဒနာရှင်များကိုလည်း ဘုရားကျဖြင့် ကုသ ကယ်တင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ခုနစ်ရက် သားသမီးများကို လောကုတ္တရာအကျိုးဖြစ်ထွန်းစေရန် ဆရာတော်ကြီး၏ အစွမ်းသတ္တိဖြင့် ကယ်တင်ခဲ့သည်။

ထိုသတ္တဌာနဘုရားအနီးတွင် သိမ်ဇော်ကြီး၊ ဆွမ်းစားဆောင်ဓမ္မာရုံနှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းများ ဆောက်လုပ်နေစဉ် ကျိုက်လတ်မြို့နယ် ဥယျာဉ်ကျေးရွာ၌ မဟာဗောဓိ သတ္တဌာနဘုရားကို ဆရာတော်ကြီး ကိုယ်တိုင် ပန္နက်ရိုက်ပေးတော်မူပြီး တပည့်ဒကာဒကာမများနှင့် တည်ဆောက်တော်မူခဲ့သည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် ချောင်းကြီးကျေးရွာရှိ မဟာဗောဓိစေတီတော်များကိုလည်း ဆရာတော်ကြီး၏ ဩဝါဒဖြင့် တပည့် ဒကာ ဒကာမများက ဆက်လက်၍ တည်ထားတော်မူခဲ့သည်။ လူနို့ပေသလ သီလဝန္တာသိက္ခာကမ ဖြစ်တော်မူသော အရညဝါသီတောရမှီ ကျေးဇူးရှင် ဇောင်းတော်ချုပ် ဆရာတော်ကြီးသည် ဒွန်ဒာနစ် ဝဥဂ် ခုနစ်၊ တပို့တွဲလဆန်း (၂) ရက် အင်္ဂါနေ့ နံနက် ၃ နာရီခွဲအချိန် ခရစ်နှစ် ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၂၂) ရက်နေ့တွင် ဇောင်းတော်ချုပ် ဘုရား၏ အတွင်း စံကျောင်းတော်၌ ဘုရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ ရဟန္တာအရှင်မြတ်များသော်မှ မရှောင်လွှဲသာသည့် မရဏလမ်းသို့ ပြောင်းကြွစံမြန်းတော်မူလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဇောင်းတော်ချုပ် ဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်တုလောင်းသည် ယနေ့ထက်တိုင် မပုပ်သိုးဘဲ ဇောင်းတော်ချုပ်ဘုရား ပရိဝုဇ်အတွင်း ပြာသာဒ်ဆောင်ဖြင့် အပူဇော်ခံထားလျက်ရှိကြောင်း ဘုရားဖူးသွားရင်း ကြည့်ညိုသဒ္ဓါပွားနိုင်ကြသော်လည်း အသိပေး နှိုးဆော်အပ်ပါသည်။

ကျော်သန်း(တိုင်းရင်းဆေး)

ပေါင်တော်ချုပ် ဆရာတော်၏ ဝမ်းပျောက်စိမ်း

ပေါင်တော်ချုပ်ဆရာတော်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကျောက်စာ

ဆရာမောင်ငြိမ်းသူ(ကြိုပင်ကောက်)နှင့် စာရေးဆရာများ အပုတ်တရ

www.burmeseclassic.com

ဂေါတမဗုဒ္ဓသည် ခတ္တိယမျိုး သကျအနွယ် မိဘနှစ်ပါးမှ ဘီစီ-၆၂၄ မဟာသက္ကရာဇ် ၆၈ ခု၊ ကဆုန်လပြည့် သောကြာနေ့တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ မွေး ဖွားစက မှည့်ခေါ်ခဲ့သော အမည်မှာ သိဒ္ဓတ္ထ (အလိုဆန္ဒတို့ကို ပြီးပြည့်စုံသူ) ဖြစ်သည်။

ဖခမည်းတော်အမည်မှာ သုဒ္ဓေါ ဒန(သန့်စင်သော ထမင်းရှိသူ) ဖြစ်ပြီး မယ်တော်၏အမည်မှာ မာယာဒေဝီ အမည်ရှိ မိဖုရားကြီး ဖြစ်၏။

သုဒ္ဓေါဒနသည် အော့ခ် (Ohidh) နယ်ထဲက ယခုအခါ ဘင်န်လာ(Bhinala) အမည်ရှိ ကပိလဝတ်ပြည်ရှင် ဘုရင် တစ်ပါး ဖြစ်သည်။ ဟိမဝန္တာ တောင် တန်းကြီး၏ တောင်ဘက် ပြန့်ပြူး သာယာသော မဇ္ဈိမဒေသ နေရာတိုင်း တွင် မြင့်မားခဲ့သော အင်ကြင်း ပင်ကြီးများအား လှပစွာ တွေ့ရတတ် သည်။ သာယာကြည်နူးဖွယ် ကောင်း သော ထိုအင်ကြင်းပင်တော (သာလ) များအောက်၌ ဗုဒ္ဓလောင်းလျာ သိဒ္ဓတ္ထ ကို မွေးဖွားသန်စင်ခဲ့သည်။

ဗုဒ္ဓလောင်းလျာ သိဒ္ဓတ္ထအား မွေးဖွားတော်မူရာ ပတ်ဝန်းကျင်ဖြစ် သော သကျနိုင်ငံများ၏ ရာသီဥတုမှာ အိန္ဒိယဒေသ၏ မြောက်ပိုင်း ဖြစ်နေ သဖြင့် ဆောင်းဥတုတွင် အေးပြီး နွေ ရာသီတွင် အလွန်ပူပြင်းလှသည်။

ဆောင်းရာသီ အအေးဆုံးအခါ များတွင် ၄၀ဒီဂရီ ဖာရင်ဟိုက်ထိအောက် ကျဆင်းပြီး နွေရာသီအပူဆုံး အခါတွင် ၁၁၀ ဒီဂရီဖာရင်ဟိုက်အထိ မြင့်တက်

လျက်ရှိသည်။ ထိုဒေသအတွင်း နေထိုင် ကြသူများမှာ အာရိယာန်စစ်စစ် လူမျိုး များဖြစ်ကြပြီး ၎င်းတို့မြောက်ဘက် နိပေါ နယ်စပ်တွင် အာရိယာန်နှင့် မွန်ဂိုလီ ယာန်များ ရောနှောနေထိုင်ကြသည်။

ခွန်အား သတ္တိစွမ်းအားရှိသော အာရိယာန်သကျတို့၏ အကြီးအမှူးဖြစ် သော သုဒ္ဓေါဒနဘုရင်သည် အလျားမိုင် ဝါးဆယ်၊ အနံ့ိုင် လေးဆယ်ခန့်ရှိသော နယ်ပယ် ကပိလဝတ်ပြည်ကို အုပ်စိုးရ

မန်းချီဆွဲမြင်

ဂေါတမဗုဒ္ဓ မွင့်ပေါ်တော်မူလာခြင်း

ကောင်းစံတိန်း(ဖန်နေဝန်း)

သော မင်းတစ်ပါးဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ဒေသရှိ လူဦးရေမှာ တစ်သန်းကျော်ခန့် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းကြသည်။

သုဒ္ဓေါဒနမင်းမှာ ကောသလ မင်းတစ်ပါးဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ဒေသရှိ လူဦးရေမှာ တစ်သန်းကျော်ခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းကြသည်။ သုဒ္ဓေါဒနမင်းမှာ ကောသလတိုင်းအတွင်းရှိ ဘုရင်များနှင့် မဟာမိတ်ပြုကာ ဆက်ဆံသော ညီအစ်ကို ဘုရင်များဖြစ်ကြသည်။

ကပိလဝတ်ပြည်ကို အုပ်စိုးခဲ့သော သီဟဟနမင်းတွင် (၁)သုဒ္ဓေါဒန (၂) အမိတောဒန (၃)ဓာတောဒန (၄) သုက္ကောဒန (၅)သုက္ကောဒန ဟူ၍ သားတော် ငါးယောက် ရှိခဲ့သည်။ ထိုငါးယောက်အနက် သုဒ္ဓေါဒနမှာ အကြီးဆုံးသား ဖြစ်သည်။

သုဒ္ဓေါဒနဘုရင်တွင် မိဖုရားနှစ်ယောက်ရှိပြီး ၎င်းတို့နှစ်ယောက်မှ သား သမီး သုံးယောက်ထွန်းကားခဲ့သည်။ ထိုသကျမျိုးတွင် ဆွေမျိုးသား ခုင်းများ (သို့မဟုတ်) နီးစပ်ရာ နိုင်ငံများမှ သကျမျိုးရိုး မင်းသမီး မောင်နှမ ဝမ်းကွဲများဖြင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေး ဆွေရသည်။ ထိုကဲ့သို့ လက်ဆက်ထိမ်းမြားပေးခြင်းဖြင့် ကောလိယမင်းများနှင့် ခုင်းနီး ဆက်သွယ်လျက် ရှိကြသည်။

ဘုရားအလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် သုဒ္ဓေါဒနနှင့် မာယာဒေဝီတို့၏ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်၍ အလောင်းတော်မင်းသားကို မွေးဖွားပြီးနောက် ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် မယ်တော်မာယာဒေဝီ နတ်ရွာဆီသို့ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ မာယာဒေဝီ၏ ညီမအောင် ပဇာပတိဂေါတမီက သားတော်အလောင်းအား မိထွေးတော် အဖြစ်ဖြင့် ဆုတောင်းပေး ထွေးကျွေးပြုစုလာခဲ့သည်။

မိထွေးတော် ပဇာပတိဂေါတမီသည် နန္ဒာ ဆိုသော သားတစ်ယောက်နှင့် တူပနဒီ ဆိုသူ သမီးတစ်ယောက်တို့ ထွန်းကားလျက်ရှိသည်။

မာယာဒေဝီသည် အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထအား ပဋိသန္ဓေရှိစက သူ၏ ဝမ်းကြာတိုက်ထဲသို့ ဆင်ဖြူတော်ဝင်ရောက်လာသည်ဟု အိပ်မက်အား မြင်မက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက်တွင် ဘီစီ ၆၂၄ မဟာသက္ကရာဇ် ၆၈ ခု၊ ကဆုန်လပြည့် သောကြာနေ့တွင် လုမ္ဗိနီဥယျာဉ်အတွင်း၌ အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထအား မွေးဖွားသန့်စင်ခဲ့လေသည်။

ထိုလုမ္ဗိနီသည် ယခုခေတ် (Rummandaimnepal) ဖြစ်သည်။ နီပေါနယ်စပ်တစ်လျှောက် ယူနိုက်တက်ပရိပင်ဆက်စ်နယ်၊ ဘာလီယာခရိုင် (Balai District) ကန်ကာရာဘာလား (Jan Krahazar) ရွာမှ (၇)မိုင် ကွာဝေးသော နီပေါနယ်ထဲ၌ တည်ရှိလေသည်။

အလောင်းတော်မင်းသား အား ဖွားမြင်ကြောင်း သတင်းစကားများကြားသိရသောအခါ မင်းကြီး၏ တူဖြစ်သူ နာရဒနှင့် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ပြီဖြစ်သော ပညာရှိ အသိတတို့ မင်းသားလေးအား ကြည့်ရှုရန် ရောက်ရှိလာကြသည်။ မင်းသားလေး၏ လက္ခဏာကြီး (၃၂)ပါးနှင့် လက္ခဏာတော်ငယ် (၈၀) တို့ကို မြင်တွေ့ကြရသဖြင့် မင်းသားသည် လောက၌ ဧကန်စင်စစ် ဘုရားဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ပေးသွားခဲ့သည်။

မြို့သူမြို့သားများမှာလည်း မင်းသားလေး ဖွားမြင်ကြောင်း ကြားသိကြရသဖြင့် အလွန်ပင် ပျော်ရွှင်မြူးထူးကာ လမ်းတစ်လျှောက်နှင့် အိပ်တိုင်းစေခြင်းများတွင် တံခွန်အလံ မုလေးဖွားတို့ တန်ဆာဆင်စိုက်ထူလျက် လမ်းကြီးလမ်းငယ် အသွယ်သွယ်တို့တွင် ပန်းနံ့သာ အဓမ္မအကြိုင်များပက်ဖျန်းလျက် ရှိကြသည်။

ဟိန္ဒူလူမျိုး အာရိယာန်တို့၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း မင်းသားလေးအား နတ်ပြုရန် ဘုရားကျောင်းသို့ ယူဆောင်လာခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ နတ်ရုပ်များသည်

အသက်ဝိညာဉ် ဝင်လာပြီး မင်းသားလေး၏ ခြေတော်ရင်းမှာ ဝပ်စင်းရှိခဲ့ကြလေသည်။

ပါလာသော ဘောင်းမမိသံများကလည်း အံ့ဩဘနန်း ထူးဆန်းလေစွ ဟူ၍ အုတ်အော်သောင်းတင်း ပြောဆို ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် လူလားမြောက်၍ အရွယ်တော် (၁၆)နှစ်တွင် ခမည်းတော်နှင့် ဆွေတော်များက ဝမ်းကွဲနမတော် ယသောရာနှင့် စုလျားရစ်ပတ် လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးခဲ့ကြသည်။ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနနှင့် ဆွေတော်မျိုးတော်တို့မှာ မင်းသားငယ်စဉ်က ပညာရှိများ ဟောကြားထားခဲ့သည့် လောက၌ ဘုရားစင်စစ် ဧကန်ဖြစ်မည်၊ သို့မဟုတ်ပါက စကြာဝတေးမင်းဖြစ်မည်ဟူသော အဆိုနှစ်စဉ်တွင် အားလုံးက စကြာဝတေးမင်းသာ ဖြစ်စေချင်ကြသည်။

သို့ကြောင့်လည်း သားတော် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား လူ့ဘောင်ကို ခွာရှောင်ပြီး ဘုရားဖြစ်သွားမည်ကို မလိုလားကြသဖြင့် ရမ္မာ သုဘ၊ သုရမ္မ ဘည်းဟူသော နွေ၊ စိုး၊ ဆောင်း ခွဲခြား ခံမြန်းနိုင်ရန် ရွှေနန်းသုံးဆောင်ကို ဆောက်လုပ်လျက် နန်းဆောင်တိုင်းတွင် ကိုယ်လုပ်မိန်းမ အခြေအရံ အချောတော် အဘီးအမူက် အကအခုန် မျိုးစုံသော ဘာဝဂုဏ်တို့၌ ခံစားစေရန် စီမံထားပေးသည်။

ထို့အပြင် နန်းမင်းဆောင်စလုံး၌လည်း အခါမလပ် ဘေဠိကြပ်လျက် ရှိနေသော အစောင့်အရှောက်များစွာဖြင့် တင်းကျပ်စွာ စောင့်ရှောက်လျက် ရှိနေလေသည်။

အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားမှာ ယသောရာမင်း မင်းနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားပြီးနောက် ငယ်နှစ်ကျော်သော ကာလအတွင်းမှာပင် အလွန်ကြီးကျယ်ခဲ့သော မင်းစဉ် ဝိပိတိကို ခံစားလျက် အချိန်များစွာတို့ကို ကုန်မုန်းမသိ ကုန်လွန်လာခဲ့၏။

အပြုအစု အယုအယ အညှ
အခရာ ဆွဲဆောင်မှု ကောင်းလွန်းလှ
သော မောင်းမိသံ အခြေအခံအားကြီး
၌ သံသရာဘေးဒုက္ခကို မထွေးမဆ
မကြံစည်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေခဲ့ရတော့
၏။ သို့ရာတွင် တစ်နေ့သောအချိန်မှာ
သတိတရား၊ ဆင်ခြင်တုံတရားတို့သည်
ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရ၏။ မင်းသားသည် မြူး
ထူးပျော်ပါး စိတ်အလိုသို့လိုက်နေခြင်းမှ
တဖြည်းဖြည်း ငြီးငွေ့လာပြီး သူ့ဘဝ၏
အဓိပ္ပာယ်ကို ပြုမြင် မြောင်းလဲရေး
အတွက် ကြံစည် တွေးဆလာမိတော့
သည်။

တောထွက်တော်မူခြင်း

အလောင်းတော်မင်းသားသည်
အာရုံငါးပါးခံစားနေရင်းမှ စိတ်ထဲမှ
ငြီးငွေ့တော်မူလာပြီး သတိသံဝေဂရလာ
မိသည်။ စိတ်ထဲလည်း ညည်းညူ တင်း
ကျပ်စွာခံစားလာခဲ့ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ
ဥယျာဉ်တော်သို့ထွက်ပြီး ကိုယ်စိတ်တို့
ကို အပန်းဖြေရန် သတိရမိသည်နှင့်
အတူ ရထားထိန်းနှင့် အခြေအခံများ
အား ဥယျာဉ်တော်သို့ ထွက်မည်ဖြစ်
ကြောင်း အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဥယျာဉ်တော်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြ
ရာ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်မှာ ပထမ
အကြိမ် သူ့အိုကိုလည်းကောင်း၊ ဒုတိယ
အကြိမ် သူ့နားကိုလည်းကောင်းတတ်ယ
အကြိမ်မှာ သူ့သေကိုလည်းကောင်း
တွေ့မြင်ခဲ့ရသဖြင့် မင်းသားမှာ အကြီး
အကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခဲ့ရသည်။

ယင်းသို့ အိုရ နာရ သေရခြင်း
သဘောသည် သတ္တဝါအားလုံးနှင့်သက်
ဆိုင်ပါသလား ဟု ရထားထိန်းအား
မေးမြန်းစုံစမ်းတော်မူလေသည်။

ရထားထိန်းကလည်း အိုနာသေ
ရေး ဒုက္ခဘေးသည် ခြွင်းချက်မထား
သတ္တဝါအားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သော
သဘောတရားဖြစ်ကြောင်း လောက၌
မွေးဖွားလာသူအားလုံးမှာ အိုရ နာရ
သေရမည် အမှန်ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်
ထားလေသည်။

စတုတ္ထအကြိမ်၌မူ ကြည့်ညှိဖွယ်
ရာ စောင့်စည်းအပ်သော ဣန္ဒြေတို့ကို
ထိန်းသိမ်းလျက် ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ငြိမ်
သက်အေးချမ်းစွာဖြင့် သီတင်းသုံးနေ
တော်မူသော ရဟန်းတော်အရှင်မြတ်
တစ်ပါးအား မြင်တော်မူလျှင် ရထား
ထိန်းအား ဤသူကား အဘယ်ကဲ့သို့
လူမျိုး အဘယ်အမျိုးအစားက ဖြစ်
သနည်း ဟုမေးမြန်းတော်မူ၏။

ရထားထိန်းက ဤပုဂ္ဂိုလ်သည်
ကား လူသားစင်စစ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။
ကာမဂုဏ် အာရုံတို့မှ ရှောင်ရှား၍
သတ္တဝါအများအပေါ် စေတနာတရား
ဖြင့် ချစ်ခင်သနားတော်မူပြီး အများ
အကျိုး သယ်ပိုး ဆောင်ရွက်လျက်
ကုသိုလ်တရား ပွားများအားထုတ်နေ
သော ရဟန်းတော် အရှင်မြတ်ဖြစ်
ကြောင်း လျှောက်တင်လေသည်။

ထိုအခါ အလောင်းတော်မင်း
သားသည် ရဟန်းတော်မြတ်ထံပါးသို့
ကိုယ်တော်တိုင် ချဉ်းကပ်လျှောက်ထား
မေးမြန်းလေသည်။

ရဟန်းတော်မြတ်ကလည်း . . .

“ဒကာတော်မင်းသား ငါသည်
ကား အိုးအိမ်အတည်မရှိ၊ စွဲလမ်းခြင်း
တို့ တစ်စုံတစ်ရာ ထင်း၏။ တစ်ဦးတည်း
တစ်ယောက်တည်း ဘဝဖြင့် တရားအား
ထုတ်ကျင့်ကြံနေသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။ ငါ
သည် ကမ္ဘာလောကတစ်ခုလုံးရှိ ဆွေ
မျိုးအားလုံးကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီး ငါကိုယ်
တိုင် သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရေးကို
ရှာဖွေကြိုးပမ်းနေရုံသာမကဘဲ သတ္တဝါ
အားလုံးကိုပါ ကယ်တင်ရန် စိတ်ဆန္ဒ
ပြင်းပြနေသူဖြစ်၏။

ထို့ပြင် ငါသည် သတ္တဝါများ
အပေါ် ကြင်နာသနားခြင်းကြီးစွာဖြင့်
မည်သူ့ကိုမျှအန္တရာယ်မပြုပေ။ အန္တရာယ်
ပြုရန်လဲ စိတ်မှာမရှိ” ဟု ဖြေကြား
တော်မူလေသည်။

လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို ရှိသည်
ဟူ၍ပင် သဘောမထား ကိုယ်ကျင့်
တရားများကိုသာ အထူးဂရုစိုက်ပြီး

ကြောင့်ကြခြင်းကင်းတော်မူသော အရှင်
မြတ်အား မြင်တွေ့ ရလေသောအခါ
အလောင်းတော် မင်းသားသည် ထို
အရှင်မြတ်ကဲ့သို့သတ္တဝါအားလုံးအတွက်
ကယ်တင်ရန် ထောထွက်ကျင့်ကြံလို
သော စိတ်ဆန္ဒများက တားမနိုင်ဆီးမရ
ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

သို့သော် ထိုအချိန်အခါ၌ပင်
သားတော်ကလေး ရာဟုလာကို ဖွား
မြင်ခြင်း အကြောင်းကို လာရောက်
လျှောက်ထားခြင်းကြောင့် သိရှိတော်မူ
ခဲ့ရလေသည်။

အလောင်းတော်မင်းသားသည်
သားတော်ကလေး ဖွားမြင်ခြင်းသည် “ငါ
အတွက် ခြေချင်းတစ်ခဲ ထပ်မံ ချည်
နှောင်ခဲ့လေပြီ” ဟု ညည်းတွားတော်မူ
လေသည်။

အလောင်းတော် မင်းသားမှာ
တောထွက်ရန် စိတ်ဆန္ဒမှတစ်ပါး အခြား
စိတ်မရှိတော့သဖြင့် ဖခမည်းတော်ထံ
ချဉ်းကပ်ပြီး . . .

“ဖခမည်းတော်ဘုရား သား
တော်သည် ရဟန်းပြုပြီး သံသရာမှ
လွတ်မြောက်ရန် ခရီးကို ရှာမှီးလိုပါ
သည်။ သက်ရှိ သက်မဲ့ လောကမှန်
သမျှ၌ ဖြစ်ပေါ်လာရသော အရာဝတ္ထု
အားလုံးသည် မမြဲ ပြောင်းလဲဖောက်ပြန်
တတ်သော သဘောရှိပါကုန်၏”

ဟု ခမည်းတော်အား လျှောက်
ထား သံတော်ဦးတင်လေသည်။

ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး
မှာ သားတော်၏ လျှောက်တင်ချက်ကို
သဘောမကျသဖြင့် မိန်းမဆောင်ကို
သာ တိုးမြှင့် အင်အားဖြည့်တင်းခြင်းဖြင့်
သားတော်၏ ဂိတ်အကြံကို ပြောင်းလဲ
ပစ်ရန် ပြင်ဆင်ခဲ့လေသည်။

တိုင်းပြည် အဘွင်းက ထိတ်
ထိတ်ကြ အဆိုရှင်၊ အဘိုးအမူတ် အက
အခုန် အဖြေအဖျား အချောတော်
တွေနှင့် အချိန်မလုပ်အောင် ဖန်တီးပေး
ထားတော်မူခဲ့သည်။ ကိုယ်လုပ်မိန်းမ
များကလည်း မိန်းမတို့၏ သွေးဆောင်မှု

ကာမဂုဏ်တို့ဖြင့် အစွမ်းကုန်အားထုတ်
ပြီးပမ်းကြသည်။

မင်းသားကား ကာမဂုဏ်အာရုံ
အဖုံဖုံတို့ကြား၌ ပျော်ပါး ရွှင်မြူးနိုင်ခြင်း
မရှိ။ ကာမဂုဏ်အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်
မြောက်ရေးကိုသာ တွေးဆ ကြံစည်
လျက် ရှိနေပေသည်။

နောက်ဆုံး၌ အလောင်းတော်
မင်းသားသည် တောထွက်တော်မူရန်ကို
စိတ်ဆုံးဖြတ်တော်မူပြီး သစ္စာရှိသော
ဖွားဖက်တော် မြင်းထိန်းဆန္ဒကို ခေါ်
ယူလျက် သန်းခေါင်ယံအချိန် ကဏ္ဍက
မြင်းကို ကကြိုးတန်ဆာပြင်ဆင်လျက်
ငါ့ထံ အမြန်ယူလာခဲ့ရန် ပြောကြား
လိုက်သည်။

“ယနေ့ ငါ၏ လွတ်မြောက်ရေး
သည် မလွဲမသွေ အောင်မြင်ရမည်”
ဟုလည်း ဆန္ဒအမတ်အား မိန့်ကြား
တော်မူလိုက်သည်။ ဖွားဖက်တော် ဆန္ဒ
ကား ဤစကား ကြားရတော်မူသော
အခါ အလွန်ပင် စမ်းနည်းကြေကွဲခံစား
လိုက်ရသဖြင့် အလောင်းတော်မင်းသား
အား တောမထွက်ရန် အတန်တန်
တောင်းပန်တားမြစ်ခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း မင်းသားက
လက်ခံတော်မမူသဖြင့် မလွဲမရှောင်သာ
အမိန့်တော်အတိုင်း အစီအစဉ်အားလုံး
ဆောင်ရွက်ပြီး နန်းတော်အောက်က
အသင့်စောင့်နေခဲ့ရလေသည်။ သို့သော်
အလောင်းတော်မင်းသားကား တော်
တော်နှင့် ရောက်မလာခဲ့ပေ။

အလောင်းတော်မင်းသားသည်
ဘောထွက်ရန် အဆောင်တော်မှ ထွက်
လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ်မှာ သားတော်လေး
ရာဟုလာအား ချစ်ကြင်နာစိတ်ကြောင့်
ထိခတ်ကလေးမှုဖြစ်ဖြစ် ကြည့်ရှုလို
သော ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် ယသော
ရာ အဆောင်ဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်
ဆီတံသည်။

အဆောင်တွင်းသို့ ဝင်လိုက်
သည်နှင့် ကြာခြည်ကို လှုပ်မကာ ကြည့်
လိုက်သည်။ ကြင်ရာတော် ယသော

ရာမှာ သားတော်လေး ကိုယ်ပေါ်သို့
ကြင်နာစွာ လက်တင်ရင်း ပန်းတို့ဖြင့်
ကြဖြန့်ထားသော သလွန်ပေါ်မှာ နှစ်
ခြက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော သားအမိ
ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

အလောင်းတော်မင်းသားသည်
သားလေး ရာဟုလာအား ယုယစွာ
ကောက်ယူပွေ့ချီလိုသော်လည်း သား
တော်လေး၏ကိုယ်ပေါ်မှ ကြင်ရာတော်
ယသောရာ၏ လက်ကို ဖယ်ရှားလိုက်
လျှင် ယသောရာ နီးသွားပေလိမ့်မည်။

ထိုအခါ တောထွက်ရန် ကြံစည်
ပြင်ဆင်ထားသည့်အရေး ဖင့်နှေးသွား
မည်မှာ အမှန်ပင်ဟု တွေးမိသဖြင့်
သားတော်လေးအား ယုယပိုက်ထွေး
လိုသော စိတ်ဆန္ဒများကို ထိန်းချုပ်ကာ
ကြာခြည်ကိုင်ထားသော လက်အား
ညင်သာစွာ ရှုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး ယသော
ရာ အဆောင်ထဲမှ လှမ်းထွက်လာခဲ့
လေသည်။

အိမ်ရာတည်ထောင် လှူဘောင်
၌ နေရခြင်းသည် မစင်ကြယ်သည်သာ
မက အလွန်လည်း ဆင်းရဲလှ၏။ လှူ
ဘောင်မှ ခွာရှောင်ခြင်းသည် စင်ကြယ်
ချမ်းသာ လွတ်မြောက်ရာလည်း ဖြစ်ပေ
သည်။

ဆင်ခြင် တွေးတောရင်း နန်း
တော်ကြီး တစ်ခုလုံးအား ကျောခိုင်း
ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။

အလောင်းတော်မင်းသားသည်
သက်တော် (၂၉)နှစ်အရွယ် နုပျိုတော်
မူစဉ် မိဘဆွေမျိုးများ၏ အမျိုးမျိုးသော
အတားအဆီးကြားမှ ဆံမုတ်ဆိတ်ကို
ဖယ်ရှားပြီး အဝါရောင် သက်န်းကို
ဆင်မြန်းသော အိုးအိမ်စုံ ရဟန်းဘဝဖြင့်
သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရေးလမ်းစကို
ရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် အားလုံးကို
စွန့်လွှတ်ကာ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လူများစွာတို့ အိပ်မောကျချိန်
ထိတ်ဆိတ်သောည၊ ထိုညသည် မဟာ
သက္ကရာဇ် ၉၇ ခု ဝါဆိုလပြည့် တနင်္လာ
နေ့ညဖြစ်သည်။

သန်းခေါင်ယံ ဆိုသော်လည်း
မိုးသားတိမ်မည်းကြားက လရောင်ခြည်
စိုးတဝါးအောက်မှာ အလောင်းတော်
မင်းသားသည် ဖွားဖက်တော် ဆန္ဒ
အမတ်နှင့် ကဏ္ဍက မြင်းကို အဖော်ပြု
လျက် နန်းတော်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ကပိလဝတ်မြို့တံခါးကို ကျော်
လွန်ပြီး ခရီးက အတော်ပေါက်လာခဲ့
ပေပြီ။ အနှောင့်အယှက်များ လွတ်တင်း
သော ကပိလ၊ ကောလိယနှင့် ဝေဝေဒဟ
သကျမင်းတို့ စိုးစံရာ သုံးနိုင်ငံကို လွန်
မြောက်ပြီး မဂတိုင်းနှင့် နယ်နိမိတ်
ဖြစ်သော အနော်မ မြစ်တစ်ဖက်ကမ်း
သို့ နံနက်အရုဏ်မတက်မီ ဆိုက်ရောက်
လာခဲ့သည်။

အနောမာမြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့
အရောက်တွင် အလောင်းတော် မင်း
သားက မြင်းကို ရပ်တန့်စေလျက် မင်း
ဝတ်တန်ဆာ ရတနာနှင့် မတိုင်းတို့ကို
ချွတ်ပြီး ဖွားဖက်တော် ဆန္ဒအမတ်ထံသို့
ပေးလိုက်သည်။

“ငါ ဒီမြစ်ကမ်းမှာ ရဟန်းပြု
တော့မယ်၊ ကဏ္ဍကမြင်းကို ယူပြီး
ကပိလကို ပြန်ပေတော့” မိန့်တော်မူ
သည်။ ဆန္ဒအမတ်က တစ်စုံတစ်ရာ
ပြန်လည် ပြောဆိုနိုင်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ
ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် မြင်းကို ဆွဲကာ
ကပိလပြည်နိုင်ငံသို့ ပြန်လာခဲ့ရလေ
တော့သည်။

လုံးဝလွတ်မြောက်ရေးကို ရှာဖွေခြင်း
အလောင်းတော်မင်းသားသည်
အနောမာမြစ် သဲသောင်ပြင်တွင် တစ်
ယောက်တည်း ရပ်ရားမှ ဆံတော်ကို
သန်လျက်တော်ဖြင့် ဖြတ်ပယ်တော်
မူလျက် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော
အခါ ရသေ့ရဟန်းတို့ ဆင်မြန်းဝတ်ရုံ
လှေရှိသော သက်န်းကို ဝတ်ရုံလျက်
အနောမာမြစ်ကမ်းဘေးအတိုင်း ခရီး
ဆက်ခဲ့ရာ သာကီနှင့် ဗုဒ္ဓမမည်သော
ပြာဟုဏရသေ့ နှစ်ယောက် နေထိုင်ရာ
ကျောင်းသစ်တစ်ခုခု ရောက်သွားခဲ့
သည်။

ထိုရသေ့တို့က သူ့အား အစား အစာနှင့် နေရာထိုင်ခင်းများ စီစဉ်ပေး သော်လည်း စိတ်နှင့် ပတ်သက်သော အယူအဆဝါဒ ကျင့်ကြံမှု စသော သြဝါဒစကားများကို နည်းပေးလမ်းပြ မိန့်ကြားနိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိပေ။

အလောင်းတော်မင်းသားသည် မဆုတ်သော ဇွဲလုံ့လဖြင့် ကျော်ဇော ထင်ရှားသော ဘာသာရေးဆရာကြီး များနှင့် အယူဝါဒဆိုင်ရာများကို ကိုယ် တိုင်ကိုယ်ကျ သွားရောက်မေးမြန်း ဆွေး နွေးခဲ့သည်။ ယင်ပူဇော်ခြင်းနှင့် ခန္ဓာ ကိုယ်အား မင်ပန်းဆင်းရဲစွာ လုံ့လပြု ကျင့်ကြံခြင်းဖြင့် သံသရာမှလွတ်မြောက် နိုင်သည် ဟု အယူအဆ ရှိကြသော ဗြာဟ္မဏဆရာကြီးများနှင့် တွေ့ဆုံဆွေး နွေးခဲ့ရသည်။

ထိုအယူအဆများမှာ လေးလေး နက်နက်မရှိ၊ လွတ်မြောက်ရာလမ်းနှင့် အလှမ်းဝေးနိုင်သော အယူဝါဒလမ်းစဉ် မျှသာဖြစ်သဖြင့် လက်မခံဘဲ ငြင်းပယ် ခဲ့သည်။

ထိုနောက်တွင် သမထကျင့်စဉ် ဖြင့် အလွန်နာမည်ကြီး ကျော်စောထင် ရှားသော ပညာရှိကြီး ကာလမအန္တယ် အာဠာရ ရသေ့ကြီးထံ ရောက်သွား ခဲ့သည်။ အာဠာရ ရသေ့ကြီးမှာ ဝေသာ လီပြည်၌ တပည့်တပန်းသုံးရာကျော်တို့ အခြံအရံဖြင့် သမထကျင့်စဉ်ကို မြေလျှိုး မိုးပျံနိုင်သော ဈာန်အတိညာဉ်ရ ပုဂ္ဂိုလ် ဟု ကျော်ကြားသော ရသေ့ကြီး ဖြစ် သည်။

အလောင်းတော်မင်းသားသည် အာဠာရ ရသေ့ကြီးထံသို့ ရောက်ရှိ ပြီး အာဠာရထံမှ အယူဝါဒများ သင်ယူရန် လာရောက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ သည်။ အာဠာရကလည်း . . .

“ငါ့ရှင် သင်အလိုရှိသည်အတိုင်း သင်ယူနိုင်ပါသည်။ စိတ်အားထက်သန် သော အမျိုးကောင်းသား အတွက် ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်းမရှိဘဲ အတတ်ပညာ များ သင်ယူနိုင်သော နည်းနာနိဿယ

များဖြင့်သင်ကြားပေးမည်” ဖြစ်ကြောင်း မြေကြားပေးခဲ့သည်။

အလောင်းတော်မင်းသားသည် ဘဝနှင့် ဘဝ၏ ခက်ခဲသော စိတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ ပြဿနာရပ်များအား ဖြေရှင်း ပေးနိုင်သော ပညာရပ်များကို အာဠာ ရ၏ အယူအဆအတိုင်း လေ့လာသင် ယူရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ဆရာအာဠာရထံ၌ ပင် နေထိုင်လေ့လာလေသည်။

အာဠာရ၏ အယူအဆမှာ ရုပ် နှင့်အတ္တသည် အမှန်ရှိနေသောသဘာဝ တရားဖြစ်သည်ဟု ယူဆထားသော သင်္ခယဒိတ္တဝါဒီ ဖြစ်သဖြင့် အလောင်း တော်မင်းသားအား . . .

“အကြောင်းမရှိဘဲ အကျိုး မဖြစ် နိုင်၊ အလင်းနှင့် မလင်း၊ ထင်ရှားနှင့် မထင်ရှား၊ ဤလေးပါးသော သဘာဝ တရားတို့ကို ထင်လင်းစွာ သိရှိပါက ဧကန်မုချ သံသရာမှ လွတ်မြောက်နိုင် ကြောင်း၊ ဤတရားများကို ရှင်းလင်း ပိုင်းခြား သိမြင်နိုင်သော အတ္တသည် အမြဲတည်ရှိနေသော အဆင့်အတန်းသို့ ရောက်ရှိမည်မှာ မလွဲပေ၊ ဝေဒ၏ ယင် ပူဇော်မှုဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းများသည် အတ္တ နှင့် ဘာမှမဆိုင် အချည်းနီးသာဖြစ်၏”

ဟူ၍သင်တော် ပမာနအကျဆုံး သော အခြေခံ အယူအဆများအား ရှင်းလင်း ဖော်ပြခဲ့သည်။

အလောင်းတော် မင်းသားက “အတ္တ၏ သံသရာမှ လွတ်မြောက်ခြင်း ဟူသည် ထိုအတ္တ၏ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း နှင့် သေခြင်းများမှ လုံးဝလွတ်မြောက် ခြင်းကို ဆိုလိုပါသလား” ဟု မေးမြန်း တော်မူ၏။

အာဠာရက “စင်ကြယ်သော အတ္တသည် လွတ်လပ်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရသော်လည်း အတ္တ ဟူ၍ တည်ရှိ နေသမျှ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းနှင့် သေခြင်း တရားတို့မှ မလွတ်ကင်းနိုင်ပေ” ဟု မြေကြားခဲ့သည်။

အလောင်းတော်မင်းသားသည် တစ်ဘဝပြီး တစ်ဘဝ ဆက်ကာ ဆက်

ကာ ဖြစ်ပျက်နေသော သံသရာမှ လုံးဝ လွတ်မြောက်ရေးကိုသာ အလိုရှိ၏။ ထို လုံးဝလွတ်မြောက်ရေးကို ရှာဖွေနေ ခြင်းလည်း ဖြစ်၏။

ဘဝနှင့်ပတ်သက်သော သင်္ခယ ဝါဒ၏ အခြေခံ အဓိက ဖော်ပြချက် သဘောတရားများကို ရှင်းလင်းစွာ ကျေနပ်ခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ သို့ကြောင့် လည်း ဆရာ အာဠာရကို စွန့်ခွာ၍ မဂဓတိုင်းသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ထို့နောက်တွင် ရာဇဂြိုဟ်မြို့ အနီးက ပဏ္ဍာဝတောင်ခြေ၌ နေထိုင် တော်မူခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် အလောင်းတော် သည် သင်္ကန်း သပိတ်တို့ဖြင့် ဆွမ်းခံ ကြွတော်မူခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်က ရာဇဂြိုဟ်မှာ တိက္ခိတက္ကတွန်း ပရိဗိုဇ် မျိုးစုံတို့ ကျက်စားရာနေရာ ဖြစ်သည်။ အာဟာရမျိုးစုံကို နေ့ညမရွေး အလှူ ခံလျက် ရှိကြသည်။

အဝတ်အစားမှာလည်း သစ် ခေါက်များကို ထုချိတ်ပြီး အပြားလိုက် ဝတ်ဆင်ခြင်းသော်လည်းကောင်း၊ သစ် ရွက်များကို ချုပ်သီ၍သော် လည်း ကောင်း ဝတ်ဆင်ကြသည်။ မုတ်ဆိတ် မွေး ဆံရှည်များ ကို ကျစ်ဆံမြီးအတို အရှည်မျိုးစုံတို့ဖြင့် ကြည့်ရှု၍ပင် မရှိသေ ချင်စရာ ဖြစ်ပျက်နေကြ၏။

ယခုမြင်တွေ့ရသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အဝါရောင် သင်္ကန်းကို သပ်ရပ်စွာ ဆင်မြန်းလျက် ဣန္ဒြေကြီးစွာ ဆွမ်းခံကြ လာခြင်းအတွက် မြို့သူမြို့သားများက ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်ဆန်းအဖြစ် မြင်တွေ့ ကြရလေသည်။ ဗိဒ္ဓိသာရမင်းကိုယ်တိုင် ရွှေနန်းတော်ပြတင်းမှ ထူးဆန်းသော အသွင်အား အံ့ဩဘနန်း လှမ်းမျှော် မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဗိဒ္ဓိသာရမင်းကြီးသည် ထိုထူး ထူး လူဆန်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက် ရှိပြီး ပဏ္ဍာဝတောင်ခြေတွင် နေထိုင် ကြောင်းကြားသိတော်မူရသဖြင့် နေထိုင် ပါ အခြံအရံများနှင့်အတူ အလေ့

တော်ရှိရာသို့ လိုက်လာခဲ့လေသည်။ အလောင်းတော်မှာ စိမ်းစိုသော မြက်ခင်းပေါ်၌ အေးချမ်းငြိမ်သက်စွာဖြင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာများ ရှုပွားနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ မင်းကြီးသည် ရိုသေစွာ နှုတ်ဆက်ကန်တော့ပြီး..

“အရှင်ဘုရား ဘယ်အမျိုး ဘယ်အနွယ် ဘယ်တိုင်းပြည်က ရာဇဂြိုဟ်သို့ ရောက်ရှိလာပါသနည်း” ဟုမေးမြန်းလျှောက်ထားသော်မူသောအခါ..

“မင်းကြီး ငါသည်ကား ကပိလဝတ်ပြည့်ရှင်ဘုရင် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏သားတော် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဖြစ်၏။ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို စွန့်ပြီး သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရေးလှမ်းကို ရွာဖွေရန် တောထွက်လာခြင်း ဖြစ်၏” ဟု မိန့်တော်မူလိုက်သည်။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးက “အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်သည် အရှင်ဘုရားခမည်းတော်၏ အလွန်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေဖြစ်ပါသည်။ အရှင်ဘုရားအား အကြံပြုလျှောက်ထားလိုပါသည်။ အရှင်ဘုရားမှာ များစွာသော ဆွေတော်မျိုးတော်များဖြင့် ပြည့်စုံစွာ ရှိနေပြီး အရွယ်တော်ကလဲ အလွန်ပင် နုပျိုတင့်တယ်လျက် သက်တော်မှာလဲ နုငယ်သေးသဖြင့် ရဟန်းပြုရန် စောလွန်းနေပါသည်။

ခမည်းတော်နှင့် ဆွေတော်မျိုးတော်များကို ငွဲပြီး အမွေခံ ထီးနန်းအား လက်ခံရန် ဖြစ်သင့်ပါသည်။ တကယ်လို့ တပိလဝတ်ကို မပြန်လိုပါက တပည့်တော်၏ ရာဇဂြိုဟ်အား တစ်ဝက်လက်ခံပြီး ထီးနန်းစိုးစံစေလိုပါသည်။

အရှင်ဘုရားအနေဖြင့် နတ်ပြည်သို့ ရည်မှန်းထားသည်ဟု ဆိုပါကလဲ အရှင်ဘုရား၏ ဆွေတော်မျိုးတော်များ ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း ယဇ်ပူဇော်ခြင်း ဆုကို ပြုလုပ်နိုင်ပါသည်” ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

အလောင်းတော်သည် မိတ်ဆွေသဘောဖြင့် ဗိမ္ဗိသာရ၏ ဖိတ်မန်

ပေးကမ်းခြင်းအတွက် ကျေးဇူးတင်မိ၏။ သို့ရာတွင် . . .

“မင်းကြီး ပစ္စည်းဟူသမျှတို့သည် စည်းစိမ်ခံစားဖွယ်ရာ မဟုတ်ပါ။ ရေသည် ရေဝတ်ခြင်းကို ပြေပျောက်စေသကဲ့သို့ စားစရာ အာဟာရများမှာလဲ ဆာလောင်ခြင်းကို ပြေပျောက်ရန်သာ ဖြစ်ပါသည်။ အဝတ်အထည်များမှာ ရာသီဥတုဒဏ် ခံနိုင်ရန်နှင့် အရှက်လှရန် ဝတ်ဆင်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့အတူ အမျိုးမျိုးသော ပစ္စည်းစည်းစိမ်ဥစ္စာ တို့သည် လူသားများအတွက် ဆင်းရဲဒုက္ခ ခေတ္တခဏ ပြေပျောက်ရုံသာ ဖြစ်၏။ အမှန်တကယ် စည်းစိမ်ချမ်းသာအစစ်အမှန်များမဟုတ်ကြပါ။ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းမှာလည်း သူတစ်ပါးအသက်ကို ဆင်းရဲဒုက္ခ ဖြစ်စေခြင်းဖြင့် ရအပ်သော မိမိအကျိုးကို အလိုမရှိပါ။ သံသရာမှလွတ်မြောက်ရေး အစစ်အမှန်ကိုသာ အလိုရှိပါသည်”

ဟု ပြောဆိုကာ အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အလောင်းတော်သည် အလွန်ထင်ရှားသော ဘာသာရေးဆရာကြီး ရာမ၏သား ဥဒကထံသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။

ဥဒကထံ၌ နာမ်၊ ရုပ် တို့၏ သဘောသဘာဝကို လေ့လာခဲ့သည်။ ထိုဥဒကရသေ့ထံမှ သမာပိတ်ရှစ်ပါးကို ရရှိခဲ့သည်။

အလောင်းတော်သည် ပထမဆရာရသေ့အာဠာရထံမှ ခွာခဲစဉ်ကပင် တန်ခိုးဣဒ္ဓိပေါင်းနှင့်ဆိုင်သော စတုတ္ထဈာန်အထိ သိမြင်တော်မူခဲ့ပြီး ဖြစ်သဖြင့် အလွန်ထင်ရှားသော ကမ္မဋ္ဌာန်း ဆရာကြီး နှစ်ဦးထံမှ အလောင်းတော် သိရှိလိုသော သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရေး အတွက်ကိုမူ ပေးစွမ်းနိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိကြပေ။

သို့ကြောင့်လည်း အလောင်းတော်သည် ဥဒကရသေ့ကြီးထံမှ ထွက်ခွာခဲ့ရပြန်လေသည်။

ဒုက္ကရစရိယာကျင့်တော်မူခြင်း

အလောင်းတော်သည် ထိုသို့ ထွက်ခွာလာရင်း ဂါယာအနီး တောင်တစ်လုံးပေါ်တွင် မုက်အတော်ကြာ နေခဲ့သေးသည်။ ထိုသို့ လှည့်လည်သွားလာနေစဉ် တစ်နေ့တွင် ကြည်လင်စိမ်းမြသောရေ ကောင်းမွန်လှပသော မြက်ခင်းများ၊ အနိပ်အာဝါသရှိသော သစ်ပင်ချုံနွယ်များ မနီးမဝေးသော ရွာများ ဝိုင်းရံလျက်ရှိသော နေရေဥရာမြစ်ကမ်းအနီးက တင့်တယ်လှပသော ဥရဝေလတောသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

အေးချမ်း သာယာလှသော သဘာဝကိုနှစ်သက်တော်မူသဖြင့် ဤနေရာ၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းဘုရားများ ရှုပွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သင့်တင့် လျောက်ပတ်သော ကျောက်ဂူတစ်ခုအား ရွေးချယ်လိုက်ပြီး အာဠာရနှင့် ဥဒကဆရာကြီး နှစ်ဦးထံမှ ရရှိခဲ့သော လောကီဈာန်နှင့် သမာပတ် ရှစ်ပါး သဖေနည်းများတို့ဖြင့် တရားငှားရရန် လူ့သာမန်တို့ မကျင့်နိုင်သော အလွန်ခြူးခြံစွာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် လေ့ကျင့်ခြင်း (တပ) အကျင့်ကို လောက်ချလုပ်ကိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုအကျင့်မျိုးကို ဒုက္ကရစရိယာဟု ခေါ်သည်။

အလောင်းတော်သည် ကိုကဲ့သို့ အလွန်ခြူးခြံပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန်(တပ) အကျင့်ကို ကျင့်ပွားနေစဉ်မှာ ပဉ္စဝဂ္ဂါးဦးခေါ် ကောဠုည၊ ဝပ္ပ၊ ဘဒ္ဒိယ၊ မဟာနာမ်၊ အဿဒိ ဆိုသော ရသေ့ငါးဦးတို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ထိုရသေ့ငါးဦးတို့မှာ အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထဝေလ်စဉ် ပညာရှိများက မင်းသားသည် ဧကန် ဘုရားဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဟောကြားခဲ့သည်ကို သတိရကြသဖြင့် အလောင်းတော်သည် ထီးနန်းကို စွန့်ကာ တောသို့ထွက်ပြီး ပြင်းထန်ခြူးခြံရသော ဤအကျင့်မျိုးကို သာမန်လူသားများ ကျင့်နိုင်ခဲ့သည်။ ယခု သိဒ္ဓတ္ထကျင့်နေခြင်းသည် တရားထူးရပြီး

ကေနပင် ဘုရားဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်ကာ တရားဦး နာကြားရန်အတွက် အလောင်းတော်ထံစားအလုပ်အကျွေး မြူရန် ရောက်ရှိလာကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဘုရားအဖြစ်သို့ ရရှိတော်မူခြင်း

အလောင်းတော်မှာ တရားထူး ရရှိရန် (တပ)အကျင့်အား ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခြိုးခြံစွာကျင့်လွန်းသဖြင့် အာဟာရကိုပင် မှန်မှန်မသုံးဆောင်နိုင်ဘဲ ကြိုးပမ်းအားထုတ်နေခဲ့ရာ ခြောက်နှစ် ဆိုသော ကာလပင် ပြည့်ခြောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း တရားထူးမတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ငယ်စဉ်က စေမည်းတော် လယ်ထွန်မင်္ဂလာပြုနေစဉ် သစ်ပင်ရိပ်တွင် အိပ်ရင်း အာနာပါန ထွက်သက် ဝင်သက် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားသည် အိုနာသေဘေးမှ လွတ်မြောက်ရေး တရားထူးပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး အာဟာရများကို ပြန်လည်သုံးဆောင်လာခဲ့သည်။

ထိုသို့ အာဟာရများ ပြန်လည်သုံးဆောင်ခြင်းအားဖြင့် အလုပ်အကျွေး ပဉ္စဝဂ္ဂါးဦးတို့က အလောင်းတော်သည် တပ အကျင့်ကို စွန့်လွှတ်ပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်မှ သိဒ္ဓတ္ထဖောက်ပြန်သွားခြင်းမှာ ဘုရားဖြစ်ရန် အလှမ်းဝေးသွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်မြင်ယူဆကာ အလောင်းတော်အား စွန့်ခွာသွားကြလေသည်။

အလောင်းတော်မှာ သင့်တင့်မျှတသော အာဟာရကို ခိုဝံသုံးဆောင်ပြီး အားအင်ပြည့်ဖြိုးလာချိန်မှာ ဥရုဝေလတောမှ ထွက်ပြီး ဆွမ်းခံရန် အလို့ငှာ သေနန်းရုံးရွာဘက်သို့ ကြွလာခဲ့သည်။

လမ်းခရီးအကြား ညောင်ပင်အောက်တွင် ခဏနားနေတော်မူလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် သူဌေးသမီး သုဇာတာရောက်ရှိလာပြီး အလောင်းတော်အား ယနာနို့ဆွမ်းကို လှူဒါန်းတော်မူသည်။ အလောင်းတော်သည် သုဇာတာလှူဒါန်းသော ယနာနို့ဆွမ်း

အား (၄၉)လက် ဘုဉ်းပေးတော်မူပြီး နေရသူရာမြစ်ကမ်းသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

မြစ်ကမ်းအနီးက အင်ကြင်းတောတွင် ခဏနားပြီး ဗောဓိညောင်ပင်ရှိရာသို့ ရှေးရှုလာခဲ့သည်။ အရိပ်အာဝါသကောင်းသော ဗောဓိညောင်ပင် ခြေရင်းတွင် မြက်ထမ်းသမား သွတ္တိယ အဘိုးအို လှူဒါန်းသွားသော ကတ္တီပါကော်ဇောစိမ်းသဖွယ် စိမ်းမြနုအိနေသော မြက်ရှစ်ထုံးကို ဖြန့်ခင်း၍ ထိုင်လိုက်သည်။

မြက်ခင်းပြင်ပေါ် ထိုင်ရင်းမှ “ငါသည် သဗ္ဗညုအဉာဏ်တည်း ဟူသော အဆုံးစွန် ရည်မှန်းချက် မရသမျှ ဤနေရာမှ မထကော့အံ့”ဟု အဓိဋ္ဌာန် ပြုတော်မူပြီး အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်းအား စီးဖြန်းတော်မူလေသည်။

အလောင်းတော်သည် ဘုရားဖြစ်ရန် နောက်ဆုံး အားထုတ်တော်မူခြင်းဖြစ်သည့်ကာလမှာ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခု၊ ကဆုန်လပြည့်ဖုန်း ညနေချမ်းဇာချိန်ပင် ဖြစ်သည်။

အလောင်းတော်သည် အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်းအား ငွေလုံကြီးစွာဖြင့် အစဉ်အမြဲ ရှုပွားဆင်ခြင်တော်မူရာ တည်ကြည်ခိုင်မြဲသောစိတ်သည် ညစ်ကြေးမတင် ကြည်လင်ခြင်းအတိဖြစ် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဘဝအစဉ်ကို အောက်မေ့ရှုမြင်နိုင်သော ပုဗ္ဗေန်ဝါသာနုသတိဉာဏ်ကို ညဉ့်၏ ပထမယာမ်၌ ရရှိတော်မူလေသည်။

အလောင်းတော်၏ စိတ်အစဉ်မှာ အထူးသဖြင့် နတ်မျက်စိကဲ့သို့ အနီးအဝေး အကြီး အသေး၊ ဖြစ်အံ့ဆဲသတ္တဝါ၊ သေအံ့ဆဲသတ္တဝါ၊ မကောင်းသော လားရာဂတိရှိသော သတ္တဝါ၊ ကောင်းသော လားရာဂတိရှိသော သတ္တဝါတို့ အစဉ်ကို ထိုးဖောက်သိမြင်သောဉာဏ်ကို ညဉ့်၏ အလယ်ဖြစ်သော မဇ္ဈိမယာမ်ခေါ် သန်းခေါင်ယာမ်တွင် ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်တော်ကို ရရှိတော်မူသည်။

ထို့နောက် အလောင်းတော်သည် ညဉ့်၏ နောက်ဆုံးဖြစ်သော မဇ္ဈိမယာမ်တွင် သဗ္ဗလေးပါးကို ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ သိမြင်တော်မူသဖြင့် အဝိဇ္ဇာအမှောင်တွင်းမှ ငွေဉာဏ်အလင်းဖြစ်လျက် လောက၌ အခြင့်မြတ်ဆုံးသော ကိလေသာ အညစ်အကြေးတို့ ကုန်စင်အောင် သုတ်သင်ရှင်းလင်းနိုင်ခဲ့ပြီး အာသဝက္ခယဉာဏ်ဟုခေါ်သည့် အရဟတ္တဉာဏ်တော်ကို ရရှိတော်မူခဲ့သည်။

အရဟတ္တခဝါ ဉာဏ်တော်ကို ရရှိတော်မူပြီး တစ်ပြိုင်နက် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိမ်း ဖြည့်ဆည်းလာခဲ့သော ပါရမီ(၁၀)ပါး အပြား(၁၀)တို့၏ အဟုန်ကြောင့် အရာခပ်သိမ်း အကုန်အစင်ကို သိမြင်တော်မူခြင်းကြောင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရရှိတော်မူသည်။

လူနတ်ဗြဟ္မာတို့၏ လောကသုံးပါးတွင် အတုမင်သော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရားဟူသော ဘွဲ့ထူးကို ရရှိခဲ့ယူတော်မူလေသည်။

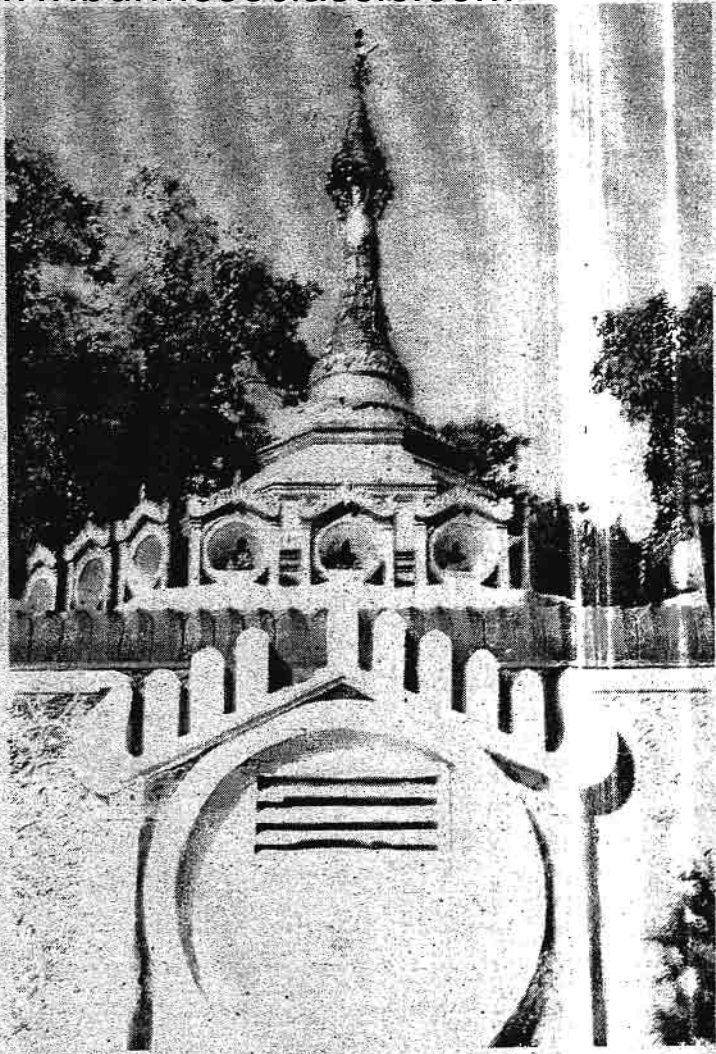
ဗုဒ္ဓဟု ခံယူသည်မှာ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခု၊ ကဆုန်လပြည့်ကျော် (၁)ရက် ဘီစီ ၅၆၉ ခန့်တွင် ဖြစ်လေသည်။

□ ကောင်းစံပါးနိုး(ပန်နေဝန်း)

ဇွဲမြမ်းကိုးကားသောကျမ်းများ

- ၁။ အရှင်ပည့်နာဘိဝံသ (ဓမ္မာစရိယ ပထမကျော်၊ ဒီအေ)၏ လက်တွေ့ဗုဒ္ဓဘာသာကျမ်း။
- ၂။ ဆရာကြီး ဇေယျာမောင်၏ မဟာဗုဒ္ဓဝင်အကျဉ်း။
- ၃။ ဆရာကြီး နွှာသိန်းဇံ၏ ထေရဝါဒနှင့် ပတ်သက်သောမှတ်ချက်များ။

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးနှင့် ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီးတို့၏ နယ်ခြားဆိုင်းဘုတ်ရောက်လျှင် ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့ပါဟု ဆရာတော် အာစိဏ္ဏ (နန်းမြင့်နွယ်-ညောင်လေးပင်)က အမှာပါးလိုက်သည်။ ဥက္ကံနှင့် သုံးဆယ်မြို့ကြားတွင် အဆိုပါ ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့ပါ၏။ ပဲခူးတိုင်း၏ သင်္ကေတ တစ်ခုမှာ မေတ္တာပြပုံနှင့်ဖြစ်သည်။ အပြန်မှ ဓာတ်ပုံရိုက်တော့မည်ဟု ဖြတ်သန်းလာခဲ့သည်။

သုံးဆယ်ရောက်သောအခါ သာယာဝတီမြို့နယ် စာရေးဆရာအသင်းမှ ရေးဖော်ရေးဖက်များက ခရီးကြို၍ 'ပေါက်ကြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်' တွင် နံနက်စာဖြင့် စေည့်ခဲ့သည်။ စာမင်းကြော်၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ၊ မုန့်ဟင်းခါး လိုရာမှာ စား ဆိုင်ရှင်များကိုယ်တိုင်က မှော်ဘီမှ စာရေးဆရာများ သုံးဆယ်မြို့ကို လာကြသည်ဟု တရင်းတနှီး ကျွေးမွေးပြုစုကြသည်။ နံနက် ၆ နာရီတွင် မှော်ဘီမှ ထွက်ခဲ့ကြသော မောင်ချိုဝေတို့အဖွဲ့မှာ သုံးဆယ်၏ နို့စိမ်းအုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကို စားလိုက်ကြပါ၏။ ဟော တစ်ပန်းစာနဲ့ ဟော တစ်ပန်းကန်နှင့်။

မောင်ချိုဝေတို့ မှော်ဘီက စာရေးဆရာအသင်းမှ ၁၈ ဦး၊ သုံးဆယ်စာရေးဆရာအဖွဲ့မှ ဆရာကိုကိုမောင် (အင်းလေး)နှင့် ၁၂ ဦး၊ ထူးထူးခြားခြား သုံးဆယ်တွင် စာရေးဆရာ ၃၀ စုမိခဲ့သည်။ မောင်ချိုဝေတို့ မှော်ဘီစာရေးဆရာများထဲတွင် ဆရာဝင်းဇော်(သုံးဆယ်)ပါသဖြင့် ပို၍ပွဲစည်သည်။ သူတို့ စာစာအုပ်ကိုတွေ့။ "သုံးဆယ်သား ဆရာ သုံးယောက်ပေါင်းလို့တစ်ရာမပြည့် သေးဘူး" ဟု အသောကလေးများနှင့်။

မှော်ဘီမှ သုံးဆယ်သို့ နှစ်နာရီခန့် အေးရသောခရီးတွင် ရာသီဥတု

အပူငြိမ်းစေသည် မြေစိမ်းမြေ

မောင်ချိုဝေ

သာယာသည်။ ကိုပေါက်ကြီးဆိုင်တွင် နံနက်စောစော စားကြစဉ်မှ အနောက်တောင်ဆီက မိုးညိုညိုတို့ ပြိုမလို့ နိမ့်ဆင်းလာတော့သည်။ တောင်ညိုကို ခရီးဆက်ကြဦးမည်မို့ မိုးမရွာစေချင်။ ရွာမည်ဆိုလည်း မသည်းလိုက်ပါနှင့်မိုး။

မောင်ချိုဝေတို့က မှန်လုံကားလေး တစ်စီး၊ လိုက်ထရပ် တစ်စီး၊ သုံးဆယ်အဖွဲ့က လိုက်ထရပ် တစ်စီး၊ ကားသုံးစီးပေါ် လူသုံးဆယ် တက်လိုက်ကြသည်နှင့် မိုးတရွာသည်။ ဆရာတော်မောင်နန္ဒာ (မန္တလေး)ကို ကျောင်းတွင်

တောင်ညိုတောင်ပေါ်မှ ရွှေသာလျောင်းဘုရား

ဝင်ပင့်ပြီး ပန်းဆွဲလမ်းကို ကားများ ဦးတည်ခဲ့သည်။

မသည်းပါနှင့်ဆိုမှ အမှတ်တရ မိုးက သွန်ချသလိုပင်။ သုံးဆယ်နှင့် တောင်ညိုမှာ ၈ မိုင် မောင်းရသည်။ ၂ မိုင်မျှ မောင်းလျှင် ပန်းဆွဲရွာကို ဖြတ် ရသည်။ မောင်ချိုဝေက အစောကပင် ကာရန်တချို့ကို ရွတ်ဆိုထားမိသည်။ “လမ်းအမြဲသာသည့် ပန်းဆွဲရွာ” ထို ကာရန်တို့သည်ပန်းဆွဲရွာလမ်းနှင့်မကီက် ပန်းဆွဲရွာလယ်လမ်းက ဒီနေ့၌ ဝန်တို ထပ်မိုးခင်းထားဟန် တူသည်။ မိုးရေနှင့် နူးသောအခါ ဝန်တို ရွံ့ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ကားသည် တစ်လိမ့်ချင်း။ ခုတော့ “လမ်း ချွဲပါသည့် ပန်းဆွဲရွာ”။

ပန်းဆွဲရွာ လမ်းလယ်သည် ရွာ မြေထက်မြင့်သော တာရိုးသဖွယ်ဖြစ် သည်။ မောင်ချိုဝေတို့ကို ဖမ်းစားနိုင် သည်က လမ်းဘေးဘယ်ညာမှာ ကုက္ကို ပင်ညိုကြီးများ၊ နှစ်ပေါင်းရာကျော် ထိန်း သိမ်းထားကြသည့် ကုက္ကိုပင်တန်းကြီးမှာ မောင်ချိုဝေတို့ မြို့များတွင် မမြင်နိုင် အောင် ရှားသည့် မြင်ကွင်းမျိုးဖြစ်တော့ သည်။ လူ လေးယောက်၊ ငါးယောက် ဖက်စာ ကုက္ကိုပင်ကြီးများက အပွေး ဖုထစ်ကြီးများ ကိုယ်စီဖြင့် လမ်းကို ငုံ့ ကြည့်နေကြသည်။ “ပင်ဖိုးအို ကုက္ကို တန်း လမ်းဘေးဘယ်ညာ”။

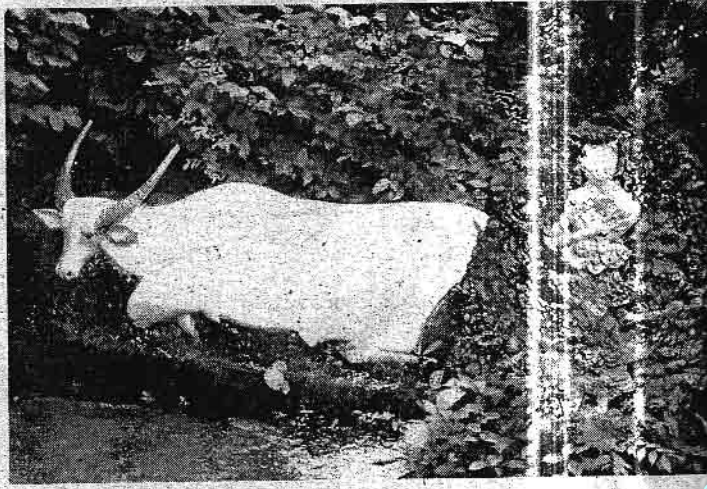
ပန်းဆွဲရွာကို ဖြတ်ပြီးသောအခါ လမ်းပေါ်တွင် ရွံ့မရှိတော့။ အောက်ခံ ဝတ်မြဲသား မာသော်လည်း မိုးရေ ဖြည့်ထားသော ချိုင့်ကျင်းလေးများ၏ အတိမ်အနက်ကို မသိနိုင်သဖြင့် ကား အမောင်းခက်ရသည်။ တချို့ချိုင့်များ သည် ကားဗိုက်နှင့် မြေသား မလွတ် အောင် ချိုင့်ကြသည်။ ကောက်စိုက်ပြီး သော လယ်ကွင်းများကို ဖြတ်ရသည်။ ဖလံကုန်းရွာ၊ လက်ဝဲကုန်းရွာ၊ ကျေးလူး ရွာ၊ စည်ပင်ရွာ၊ ဝဋ္ဋနီလိုက်ရွာ၊ သိုက် တောရွာ၊ သဲဖြူရွာနှင့် ရွာသာယာတို့ကို ဖြတ်မောင်းခဲ့သည်။ ထိုရွာများမှာ လယ် ယာလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးကြသည်။ အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင် ရွာကြီးများဖြစ်၏။

ရွာသာယာကုန်လျှင် “တမ္ဘာ ငြိမ်းမြိမ်းတောင်ညို” ကို စိမ်းစိမ်းညို ညို မြင်လိုက်ရသည်။ ဆရာတော် မောင်နန္ဒာ(မန္တလေး)က “တမ္ဘာစိမ်း မြိမ်းတောင်ညို သာသနာရောင်ဝါဝင်း ထွန်းလင်းသကို၊ ဆည်းလည်းသံလွင်ချို ချို တောရိပ်ညိုလွန်းအေး အထက်နန်း ရည်ရွယ် မင်္ဂလမ်းအခြေတည်ဖို့ မြိမ်း ဆီသာစခန်းကိုကွယ် လမ်းခဲ့ပါလေး” ဟု တဗျာမွမ်းသည်။

မင်္ဂလမ်းအခြေတည်နိုင် မှနိုင် တော့ မသေချာပဲ။ တောရိပ်ညိုလွန် အေး ဆိုသည်ကတော့ သေချာသည်။ တစ်တောင်လုံးတို့ တောပင်ကြီးများ ယှက်သိုင်းအုပ်ပွိုင်းနေပါ၏။ စိမ့်ကြီး ဝန်ကြီး ရိပ်ကြီးဘေးမြင် ဖြစ်နေပါ၏။

လယ်တော များကို ဖြတ်သန်း လာစဉ်က မောင်ချိုဝေတို့ ရခဲ့သောရနံ့ များအစား တောနံ့ တောင်နံ့ သင်းပျံ့ ပျံ့ကို ရှုရှိုက်လိုက်ရသည်။ ရင်ထဲတွင် အေးချမ်းသွားသည်။ သစ်ကြီးပင်များ၏ အရိပ်အောက်ဆီ ဝင်လိုက်ရသည်နှင့် အလွမ်းဓာတ်က ဝေးကီရိုက်သည်။ မည် သည့်အရာကို လွမ်းသည်ဟု ပြစ်ရာ အလွမ်းခြေရာမဲ့သော်လည်း လွမ်းမိ သည်တော့ လွမ်း သည်သာ။

ကျောင်းကို ခရောက်သည်နှင့် ကျောင်းထိုင်ဆရာ ခေတ် ဦးဝေမုလှကို

ကျွန်းတောင်မှ ကျွမ်းရုပ်တု

ဦးတိုက်ကြသည်။ ဆရာတော်ထံမှာ ငါးပါးသီလ ခံယူဆောက်တည်ကြပြီး ဆရာတော်ကို ဝါဆိုသင်္ကန်းနှင့် ဝတ္ထုကပ်ကြသည်။ သုံးဆယ် စာရေးဆရာများက ဝါဆိုသင်္ကန်းကို အမှတ်တရ ယူဆောင်လာကြပါ၏။ မောင်ချိုဝေတို့က ဝတ္ထုငွေကိုသာ စု၍ကပ်လိုက်ကြသည်။ ပြီး ဆရာတော်စီစဉ်ထားသော ကော်ဖီထုပ်များကိုဖျော်၍ ဘီစကွတ်ထုပ်များကို ဖောက်လိုက်ကြသည်။

ကိုပေါက်ကြီးဆိုင်မှ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲတို့မှာ ပန်းဆွဲလမ်းတွင် အစာကြော့ခဲလေပြီ။

“တောင်ညိုတောင် တက်ကြမယ်” “ကမ္ဘာငြိမ်း မြစိမ်းတောင်ညိုနှင့် သာသနာပြု ဆရာတော်ကြီးများ” စာအုပ်ကို ပြုစုသော ဆရာစံသူမြတ်(သုံးဆယ်)က ဦးဆောင်၍ခေါ်ပါသည်။ ဆရာခေါ်ရာနောက်သို့ မောင်ချိုဝေတို့ တစ်တွေ ဇစ်ဝန်းတစ်သိုက် လိုက်ကြပါသည်။ ဒီသာသနာ့မြေတွင် တောင်ညိုတောင်၊ မြစိမ်းတောင်နှင့် ကျွဲပန်းတောင်ဟု တောင်သုံးလုံးရှိပါသည်။

တောင်ညိုတောင် အတတ်ဆုံးတွင် ဓာတ်ပေါင်းစုစေတီ ရှိသည်။ တောင်ညိုဟောင်စေတီဟုလည်း တွင်သည်။ တောင်ညိုစေတီ အာရုံခံတန်ဆောင်းတွင် စံပယ်တော်မူနေသည့် ဆေးမျက်နှာစေတီ ရှိသည်။ ထိုလေးမျက်နှာရုပ်ပွားတော်များစာနက် တစ်ဆူတောင်သူလယ်သမားအရေးတော်ပုံ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဆရာစံ အဓိဋ္ဌာန် ဖြစ်ရာ ရုပ်ပွားတော်ဖြစ်သည်။

တောင်တက်လမ်းသည် မကြမ်းမကြမ်းသည့်အပြင် ကျောက်စီ သမံဆောင်း ခင်းထားသောလမ်းဖြစ်၏။ အထက်က အမိုး လုံခြုံစွာရှိနေသည့် လမ်းရည်တန်ဆောင်းကြီးဖြစ်သည်။ အနောက်တွင် နှစ်ပေမျှမြင့်သည့် အထိတ်ထိုင်း ကာရံထားသေးသည်။ အထက်လမ်းအကျယ်မှာ ရှစ်ပေမျှ

နတ်လမ်းကြီး ဘေးဝဲယာတွင် တောင်စောင်းနက်နက် ရှိပါ၏။ ထိုတောင်စောင်းနက်နက်တွင် ပေါက်နေသော ကနစို၊ ဖန်ခါး၊ တိန်ညင်း၊ ကံကော်၊ ရေမြိန်၊ ငှါ၊ မြရာ၊ ထောက်ကြံ၊ စသည့် သစ်ပင်ကြီးများက အကိုင်းအရွက် တဖြိုးဖြိုး မိုးသို့ထိုး၍နေကြသဖြင့် တောင်တက်လမ်းသည် ထိုသစ်ပင်များ၏ ထိပ်ဖျားတို့နှင့်အညီဖြစ်လျက် ရှိ၏။ တောင်တက်ရင်း ဘေးဘယ်ညာကို ကြည့်သောအခါ သစ်ပင်ကြီးများထိပ်တွင် လမ်းလျှောက်နေကြရသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ စိတ်ကူးယဉ်တက်လျှင် ကောင်းကင်လမ်းကို မြေကျင်မြန်းနေရသည်သို့ပင်။

မြစိမ်းတောင် သာသနာ့နယ်မြေမှာ ၁၁၅. ၁၄ စကကျယ်သည်။ ဆရာတော် ဝေပုလ္လ သီတင်းသုံးသော (၁၇) နှစ်အတွင်း သစ်တစ်ပင်မျှ မခုတ်စေဘဲ သစ်ပင်ကြီးများကို မွေးမြူထားကြောင်း သိရသည်။ ဆရာတော်ကို သစ်ပင်ချစ်သည့်ဆု ပေးသင့်ကြသည်။ ထိုသာသနာ့နယ်မြေကို အုတ်တံတိုင်းပတ်ကာနိုင်ရန် ကြိုးစားလျက်ရှိသည်။ ၁၀ပေခန်း ၁၃၀ သာ ကာရန်ကျန်တော့သည်။ ဤသို့သော သစ်ပင်ကြီးများဖြင့် ဟောအုပ်ကျယ်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မရှိနိုင်ကောပြီ။ ဒီတောကြီးအတွင်းတွင် ဒရယ်လေး

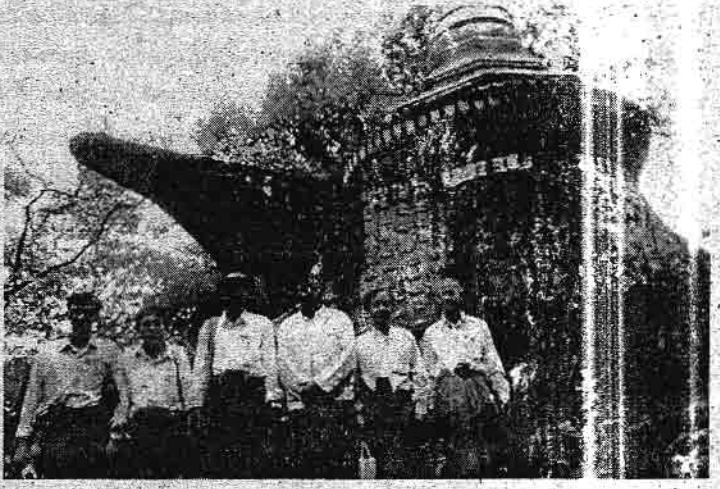
များ၊ ယုန်လေးများ အသက်ရှင်နေထိုင်ခွင့် ရနေကြသည်။

မောင်ချိုဝေတို့အဖွဲ့တွင် ဆရာကြီး ပုသိမ်မောင်သင်းယ၊ ဣတ္ထိယ လှိုင်ထိပ်ထား စသည့် အခဲ (၇၀)ကျော် ကဗျာဆရာ၊ ဆရာမပြုများပါသည်။ တောင်တက်လမ်းကို ဘေးလျက် တက်ကြသည်။ ဆရာမ ခေါ် ဦးမေက ခူးပွားမှကောင်း။ ဓာတ်ပေါင်းစု ရွှေစေတီကို ဖူးကြသည်။ အာရုံခံတန်ဆောင်းမှ လေးမျက်နှာ ရုပ်ပွားတော်များကို ဖူးကြရသည်။

“ဒီဘက်က ရုပ်ပွားတော်က ဆရာစံအဓိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့တဲ့ ရုပ်ပွားတော်ပါ”

ဆရာစံမြတ်သူ ညွှန်ပြသည်။ ကျောက်ဆင်းတုတော်ပြု ဖြစ်ပါ၏။

မောင်ချိုဝေက ဆရာစံကို မျက်လုံးထဲ မြင်လာသည်။ ပွယ်အိတ်တစ်လုံးနှင့်၊ သျှောင်တတေးနှင့်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးကောနှင့် ကြိမ်လုံးတစ်လုံးကို ကိုင်ထားသော လယ်သမားခေါင်းဆောင် ဆရာစံ။ တစ်ချိန်တည်း ဂွင် ဆရာစံနှင့် မြစိမ်းတောင်ကို ဖွဲ့ဆိုသည့် အဖိုးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏စာ “ပြေ... မြန်မာပြည် တစ်ဝန်းမှာဖြင့် သာယာဝတီစခန်း ဆီက အာဇာနည်အစွမ်းတူ့ ဟို အရင်ရမန်က ပဟိုပလ္လင်ပျံသော တစ်သဝေ မတိမ်းအောင်လိုတဲ့ ဝိုင်ဝိုင်ခံကာ မြန်

စာရေးသူတို့ မိကျောင်းဘုရားရှေ့တွင် အမှတ်တရ

စားဘုရား (ပင်စေတီ)

မာကိန်းတွေနှင့် မြစ်မ်းတောင်ညိုညိုက ရောင်ခိုကာ အောင်ဗဟိုရွမ်းခဲ့တယ်။ ထွန်းလှိုင် မောင် ပရမေနော်ကွယ်။ အစွန်းဖွဲ့ အညွန်းတဲ့နေကြ၊ လွမ်းဘွဲ့ အောင်မြေ”။

မြစ်မ်းတောင် အဝင်တွင် မည် သည်အရာကို လွမ်းရမည်မသိ၊ လွမ်းမိ သောစိတ်၏ အဖြေကို သိလိုက်သည်။ လွမ်းရမှာက ဆရာစံကို မြန်မာတို့၏ မျိုးချစ်စိတ်တို့ သူကျွန်ဘဝ၏ ခါးသီးမှု တွေကို ဆရာစံသည် ဒီရုပ်ပွားတော် အရှင်မြတ်နေ့တွင် ၁၂၉၂ ခုနှစ် တန် ဆောင်မုန်းလဆန်း ၈ ရက် (၂၈-၁၀- ၁၉၃၀) ည ၁၀ နာရီ ၃၃ မိနစ်တွင် အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ ဝါဠုန်တပ်ကို ဖွဲ့စည်းကာ နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေးကို စခဲ့သည်။ ဒီတောဒီတောင် ဒီနေရာသည် မြန်မာ့ လွတ်လပ်ရေးအတွက် လက်နက်ကိုင်စွဲ တိုက်ပွဲဝင်ရမည် ဟူသည့် ဇာတိမာန်ကို ဖွဲ့တည်ပေးသည့် နေရာ၊ ကြက်သီးချင်း ချင်း ထမိပါ၏။

လေးမျက်နှာ ရုပ်ပွားတော်များ နှစ်ပယ်ရာ တန်ဆောင်းတွင်း၌ပင် ယနေ့ ထက်တိုင် မြစ်မ်းတောင်ညို သာသနာ့ နယ်မြေကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် လျက်ရှိကြောင်း အယုံအကြည်ရှိနေ သည့် ဆေးဝိဇ္ဇာဘိုးတောင်ညို၏ ရုပ်တု ရှိသည်။ ဘိုးတောင်ညို၏ ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် မြစ်မ်းတောင်ညိုကို သာ

သနာပြုခဲ့သည့် ဆေးဝက်ဘာ ဆရာ တော်ကြီး ဦးသူရိယရုပ်တုနှင့် ဆရာ တော်ကြီး ဦးစဗိတ ရုပ်တုများကို ကြည့် ညှိခွင့်ရသည်။

ထိုအာရုံခံတန်ဆောင်းမှ သိမ် ကျောင်းဘက်သို့ ဆက်ဆင်းရသည်။ သိမ်ကျောင်းသည် တောင်ခါးပန်းတွင် တည်ထားသည်။ သိမ်ကျောင်းကိုကျော် လိုက်သည်နှင့် လက်ရာမြောက်သော မိကျောင်းကြီးတစ်ကောင် ရုပ်တု၏ ကျောပေါ်မှ စေတီကို ဖူးရပြန်သည်။ မိကျောင်းကြီးသည် တောင်အောက် ဘက်သို့မျက်နှာမူထားသည်။ မိကျောင်း ကြီး၏ ဟနေသောပါးစပ်တွင်း၌ ဘုရား ဝတ်ပြုရန်အခန်းငယ်ရှိသည်။ မိကျောင်း ဘုရားနှင့် ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် ဓာတ်ပုံရိုက် သူက တောင်ခါးပန်းမညီမညာကို ဆင်း ရသည်။ ပျော်စရာတော့ အကောင်း သားပင်။

“ဒီလိုဗျာ ကျွန်တော်တို့ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား နှုတ်အခါက ဒီနေရာမှာ မဟိန္ဒဆိုတဲ့ ကျွဲဖြူမင်း ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဘုရားလောင်း ကျွဲမင်းလေးရဲ့ ဖခင် မဟိန္ဒကျွဲမင်းကြီးက အလွန်အတ္တကြီး တာကြောင့် ကျွဲမိဖုရားတွေ ကျွဲယီးလေး တွေ မွေးရင် ဦးချိုခဲခဲပြီး သတ်ပစ် လေ့ရှိတယ်။

တောင်နန်းစံမိဖုရားက တတိယ မြောက် သားတော်ကျွဲဖြူလေး မွေးတဲ့

အခါ သူ့ဖခင် သက်မှာစိုးလို့ ဒီကျွဲပုန်း တောင်မှာ သားအမိတွေ အတူတကွ ပုန်းနေခဲ့ကြတယ်။ ၁၅ နှစ်လောက် အကြာမှာတော့ သရက်ဖြူအင်းမှာ ရေစိမ်နေတဲ့ သားတော်ကို သူ့ဖခင်က မြင်သွားပြီး ဖ တင်းလိုက်ခတ်တဲ့အခါ ဖခင်ကျွဲကြီးကို ဘုရားလောင်းကျွဲမင်းက ပြန်မခတ်ဘဲ ငတ်စင်းပြီးခဲတယ်။

ဖခင်က ရဲဦးချိုဟာ သားတော် ကို မထိဘဲ သားတော်ရဲ့ဦးချိုကသာ ဖခင်ကိုစူးတာ။ ဖခင်ဟာ ကံကုန်ရရာ တယ်။ တော နန်းဒေဝီ မိဖုရားက ဒီအဖြစ်များသည် ဦးချိုရှိသောသတ္တဝါ ဖြစ်ရခြင်းကြောင့်ဟ။ တွေးယူကာ နောင် ဘဝဆက်တိုင်း ရေ၌ ပျော်ပါးသော် လည်း ဦးချိုမင်းသော ဖားသတ္တဝါ ဖြစ် ပါရစေလို့ ဆူးတောင်းတယ်တဲ့ဗျာ။

ကျွဲမိဖုရားကြီး ကံတော်ကုန်တဲ့ အခါမှာ ဖားပင်ကြီး ဖြစ်သွားတယ်လို့ ဆိုတယ်ဗျာ။ သားတော်ဘုရားလောင်း ကျွဲမင်းလဲ ဦးချိုမိတဲ့ မိကျောင်းဖြစ်ပါ စေလို့ ဆုတောင်းခဲ့တာကြောင့် ကံကုန် တဲ့အခါ မိကျောင်းနဲ့တူတဲ့ တောင်ညို တောင် ဖြစ်လာတယ်လို့ဆိုတယ်။

အခု နားမြင်ရတဲ့ မိကျောင်း ဘုရားက ကျွဲမင်းလေးရဲ့ဘဝကူးအထိမ်း အမှတ် စေတီပေါ့ဗျာ”

ဆရာဝံသုမောင်က ရှင်းပြပါ သည်။

“ကျွန်းသားတယ်ဗျာ ကျွဲမြောက် နန်းစံမိဖုရားကြီးလဲ ဦးချိုကိုစွန့်ပြီး ငါး ဖြစ်ချင်တယ်လို့ ဆုတောင်းခဲ့တယ်တဲ့”

ဒီနေ့က တောင်ညိုတောင် အထက်စက်တော်ရာဟု ခေါ်သည့် မြေ တော်ရာကို ပေးကြသည်။ ထိုမှ ရွှေသာ လျောင်းရုပ်ပွားတော်ကို ဖူးကြသည်။ ရွှေသာလျောင်းရုပ်ပွားတော် သီတင်းသုံး ရာ တန်ဆောင်းအခင်းကို ကြွေပြားခင်း နေပြီး ထိုတန်ဆောင်းအတွင်းမှာ မာန် ပါလှသော ယက္ခသီရောင်ရုပ်တို့ရှိသည်။

နတ်ငယ်အတိုင်း ပြန်ဆင်းလာ ပြီး ကျွဲပုန်းလောင်းအဓာတ်လမ်းကို ပြန်

သစ်ပင်များကို ချစ်တတ်သော မြစ်မီးတောင်ညို ကျောင်းတိုက် နာယကဆရာတော် ဦးဝေပုလ္လ

တတ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွဲပုန်းတောင်သည် တောင်ညိုတောင်လောက် မမတ်။ အတက်လည်း မရှည်ပါ။ တောင်ထိပ်တွင် ဆရာတော်ဦးဝေပုလ္လက စတင်သီတင်းသုံးစဉ် ဖန်တီးထားသော စေတီကို မြင်ရသည်။ စေတီမှာ အလွန်သပ္ပာယ်လှသည်။ လိုက်စေတီ ဖြစ်သည်။ စေတီထောက်အရှေ့တောင်ဘက်တွင် ကျွဲဖြူသားတစ်ကောင် ပုန်းနေသည့်ဟန်မျှတကို လက်ရာမြောက်စွာ မြင်လိုက်ရသည်။ ဆရာစံသုမောင် ပြောသောအတိုင်း မတိန္ဒကျွဲမင်းလေး ဖြစ်သည်။

မောင်ချိုဝေတို့အထဲမှ ဆရာမောင်ဆွန်း (မှော်ဘီ)က ကျွဲရုပ်တုအနားပေးသော ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံသည်။ ထိုအခါ အနီးရှိ တောပင်များကို လက်ညှိုးညှိုးလျက် 'ဂမုန်းခရမ်းပြာတွေ၊ နန္ဒင်းတွေ၊ ဆေးဖက်ဝင်တယ်' ဟုပြောပါသည်။ ထိုအခါ အဖွဲ့မကြီးတစ်ဦးက 'လိုချင်ရင် အကြံပြုပါ' ဟု ခွင့်ပြုသည်။ ဆရာချိုမောင်ဆွန်း အပင်များရှိရာ ဆင်းသွားရန်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ကျွဲမင်းရုပ်တုနှင့်အတူ လူတစ်ဦးက ချစ်ခင်နှစ်ခြိုက်သော ကျွဲမင်းဂူရှိသည်။

ကျွဲမင်းရုပ်တုနှင့်အတူ လူတစ်ဦးက ချစ်ခင်နှစ်ခြိုက်သော ကျွဲမင်းဂူရှိသည်။

ထိုဂူဝယ်နှင့်ကပ်လျက် ရှိသည်မှာ ကျွဲပုန်းမယ်တော်ကြီးရုပ်တုရှိရာ တိုက်ခန်းဆောင်ဖြစ်သည်။ ကျွဲပုန်းတောင်အဆင်းမှ နဂါးရံဘုရားနှင့် နဂါးမယ်တော်များကို ဝင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် မြစ်မီးတောင်သို့ နတ်လမ်းအတိုင်း မြန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။

အတော်ပင် မောနေကြပေပြီ။ အေးမြသော ရာသီဥတုမှာပင် ချွေးတို့နှင့်နေကြသည်။ အမြင်သစ်၊ အနံ့သစ်၊ အသံသစ်တို့ကြားတွင် စီးမောနေကြသည်။ စိုင်းထီးဆိုင်ဆိုင်သော သီချင်းလို "မောတော့မောတားပေါ့xxxဒါပေမယ့် မမောဘူးxxx" ဆိုလေသည်အတိုင်း ကျောင်းဝေယျာဝစ္စပြုသူများက ထမင်းပြင်ထားပြီးကြောင်း ဖိတ်မန္တကပြုသည်။ ထမင်းစားပွဲဝိုင်းများတွင် အားလုံးဝိုင်းလိုက်ကြသည်။ ကြက်သား၊ ငါး၊ ကြက်ဥကြော်၊ အသီးအရွက်ကြော်၊ ဟင်းချို၊ ငါးပိချက်၊ တို့စရာ အစုံပဲ၊ ဇရစ်နို့ တောချက်ချစ်စပ်လေးက ခံတွင်းမြန်လှသည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ ကျေးဇူးပါပေ။

စားပြီးကြသောအခါ မဂ်စေတီဖိုလ်စေတီ ဖားဘုရားနစ်ဆူကို ဖူးကြမည် ဆိုသည်။ ထမင်းစားဆောင်နှင့် သိပ်မဝေးလှ။ ပထမဦးစွာ တန်ဆောင်းကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်သည်။ ဉာဏ်တော်၁၅ ပေခန့်မြင့်သော ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး သီတင်းသုံးနေသည်။ ရှေးယခင်က အမိုးအကာမရှိကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်တို့က ဂဠုန်တပ်ကို ရှာဖွေရင်း ဆင်းတုတော်၏ ဘယ်လက်တော်တစ်ဖက်ကို ရိုက်ချိုးခဲ့ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ယခုခေတ်တွင် ပြုပြင်ပြုပြီ။ မဖြူမပြင်ထားလျှင် နယ်ချဲ့၏ ခြေရာလက်ရာကို မြင်နိုင်ကြမည်။ မျိုးချစ်စိတ်ကို နှိုးဆွပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု မဆီမဆိုင် တွေးမိလိုက်သေးသည်။

ထိုတန်ဆောင်းကြီးအတွင်းမှာပင် တောင်ပိုင်ဆေးဝိဇ္ဇာ ဘိုးတောင်ညို ရုပ်တု၊ ဘိုးတော် အောင်မင်းခေါင်ရုပ်တု၊ မြစ်မီးမယ်တော်ရုပ်တုများ၊ ထိုမှ တောင်

တော်ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ဖားရုပ်ကြီးများအပေါ်တွင် စေတီတည်ထားသည် ဖားဘုရားနှင့်ဆူကို ဖူးကြရသည်။ ထိုမှ အောက်သို့ ဆင်းလျက် သစ္စာမဏ္ဍိုင်စေတီကို ဖူးကြသည်။ ထိုမှ တောလမ်းအတိုင်း ဆရာတော်ကြီးဦးမိမိက ရုပ်ကလာပ်ထူးရာ စံကျောင်းသို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည် နှင့်မှ စံကျောင်းကျောင်းတော်ကြီးတွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ဂေဒီဖီဘုရားကို ထပ်ဖျော်သောက်လိုက်ကြသေးသည်။

မူလ အစီအစဉ် အတိုင်းပင် ဆရာတော် မောင်နန္ဒ (နန္ဒလေး) မှ ဦးဆောင်ကာ မှော်ဘီ-သားဆယ် စာရေးဆရာများ၏ ကဗျာရွတ်ပွဲလေးကို ဆက်လုပ်ဖြစ်သည်။ ရသစုံကဗျာများ ရွတ်ကြသည်။ ဆရာခေတ်လှိုင်းကွက်၊ ဆရာဘုန်းမြင့်ချိုတို့က ကဗျာရွတ် အလွန်ကောင်းကြသည်။ ဆရာတော်ဦးဝေပုလ္လက မြစ်မီးတောင်ညို ဘုရားပွဲ ကဗျာလေးကို ရွတ်ပြရာ ပိုမိုပြင်ဆင်သွားသည်။

"နေလုံးနီ ရွှေရည် သောက်ကာမှ ရောက်ပါရ တောင်ဝေလား၊ မြစ်မီးတောင် စေတီဦး၊ ဖူးကြင် ငါ ဆွမ်း ခေါ်မီး ပန်းနံ့သာ၊ ပူဇော်ကာ ခြံညှိုးနွဲ့၊ ပွဲခင်းမှာ ကြိုက်ရာရွေး၊ ဈေးဝယ်တော့မြူး" ဆရာ ကဗျာရွတ် နေပြီ မြစ်မီးတောင်ညိုဘုရားပွဲမှာ ကော်ချိုဝေတို့ အနား ရောက်လာသည်။

ဒီအရပ်သည် ဒါန သီလ၊ ဘာဝနာတို့ ရှိရာအရပ်၊ မျိုးချစ်စိတ်တို့ရှိရာအရပ်၊ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်တို့ကို ချစ်ရာအရပ်၊ စိတ်သဘောကောင်းသူတို့ ရှိရာအရပ်၊ သီလ၊ သမာဓိ၊ ဉာဏ် သိက္ခာ သုံးရပ် ကုံလုံသော ဆရာတော်ကြီးများ သီတင်းသုံးရာအရပ်၊ ဒီအရပ်မျိုးကို ရောက်ရခြင်းအတွက် မြန်း ဘာစံဦးဖြစ်မှုကို ကျေနပ်ရသည်။ မောင်ချိုဝေတို့ကဲ့သို့ ကျေနပ်ချင်ပါလျှင်...

□ | ကော်ချိုဝေ

သဘာဝတရားရိပ်သာ လူနှင့် လူမှုကွန်ရက်တို့၏ ပရဟိတဆောက်ရွက်ချက်များ

မောင်ယဉ်လှိုင်(ဟင်္သာတ)

လောက၌ အတ္တဟိတ ပရဟိတ ဆိုရာဝယ် အတ္တဟိတသည် မိမိအကျိုးစီးပွားဖြစ်၍ ပရဟိတသည် သူတစ်ပါးတို့၏ အကျိုးစီးပွားဟူ၏။
ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်တော်မြတ်သည် အတ္တဟိတ ကိုယ်ကျိုးစီးပွား တစ်ခုတည်း ဆောင်ရွက်သော တစ်ဖက်မြင်

ဝါဒသမားများ ကိုလည်း ချီးမွမ်းခြင်းမပြု၊ ပရဟိတ သူတစ်ပါးအကျိုးစီးပွားတစ်ခုတည်း ကို ဆောင်ရွက်သော တစ်ဖက်မြင် ဝါဒသမားများကိုလည်း ချီးမွမ်းခြင်းမပြု၊ အတ္တဟိတ ပရဟိတ ကိုယ့်အကျိုး သူအကျိုး နှစ်မျိုးစလုံးကို ဆောင်ရွက်သော နှစ်ဖက်မြင်သူမျိုးကိုသာလျှင်

ချီးမွမ်းတော်မူသည်ဟု ကြားနာဖူးပါသည်။
ပါဠိတော် စာပေ၌ 'အတ္တတတ္တာ ပရုထေရ ဗဟုနာပိ နာနာသယေ' ဟူ၍ ဖွင့်ဆိုထားပေသည်။
ယနေ့ မြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်တွင် လူမှုရေးကွန်ရက်

များ လက်ချင်းယှက်၍ နွယ်ချင်းခက်နေသည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှသည် တစ်သင်း တစ်ဖွဲ့ တစ်နေရာနှင့် တစ်နေရာ တစ်နိုင်ငံနှင့် တစ်နိုင်ငံ ကူးလူးယှက် နွယ်မှုတို့သည်ကား အချိန်တိုတိုအတွင်း ဝယ် အချိန်နှင့်တစ်ပြေးညီ ယုံနဲ့သက်ဝင် နေပြီး ကမ္ဘာကြီးသည် ရွာကြီးတစ်ရွာသို့ ဖြစ်လာရချေသည်။

ကမ္ဘာကြီးသည် ရှုံ့၍ ကျုံ့သွားခြင်းမဟုတ်သော်လည်း ကျုံ့သွားသည်ကဲ့သို့ ထင်မှားရလောက်အောင် တိုးတက်နေသော နည်းပညာများနှင့် ပြောင်းလဲလာသော ခေတ်စနစ်တို့ကြောင့် မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်ုပ်တို့၏ နိုင်ငံကိုပင် ရှုမျှော်ကြည့်သော် တစ်ချိန်က အာဏာရှင်စနစ်တို့တွင် လူမှုရေး အသင်းအဖွဲ့အစည်းများဖြင့် စုဝေးလုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိ။ လူ(၅)ဦးထက်ပင် စုဝေးခွင့်မရှိ။ ယခုအခါ ဒီမိုကရေစီ အသွင်ပြောင်းကာလ သို့ရောက်လာမှ လူမှုရေးအဖွဲ့အစည်းအသင်းအဖွဲ့များ စုဝေးခွင့်၊ ဖွဲ့စည်းခွင့် ခံကြရသည်။

ဒီမိုကရေစီဆိုသော လွတ်လပ်၍ တရားမျှတသည့် လူ့အခွင့်အရေး ဘာရပ်မှ မပေါက်သေးသော်ငြားလည်း ဤ၍ ဤမျှ ဖွဲ့စည်းခွင့် လုပ်ပိုင်ခွင့် အသင့်တင့်ရှိလာသည်ဆိုလျှင် ပြည့်ဝမိမိသော ဒီမိုကရေစီ အမှန်ရခဲ့မည်ဟု ဆိုပါက မည်၍ မည်မျှ လုပ်ပိုင်ခွင့် ခံစားပိုင်ခွင့် ရှိနိုင်မည်နည်း။

ဦးနှောက်ပြည့်ဝ စိတ်ကောင်း၊ နှလုံးကောင်းရှိသူတိုင်း သိကြမှာပါ။ သိကြတဲ့အတိုင်းလည်း ရုပ်လုံးပေါ်အောင် ဆောင်ရွက်ကြမှာပါ။ စိတ်ကောင်း၊ နှလုံးကောင်း ရှိသူတိုင်း ပရဟိတဆိုသော သဘာဝကောင်းကျိုး၊ လူအများကောင်းကျိုး လစ်လျော်တွေကို လုပ်တတ်ကြပါသည်။

မြန်မာပြည် တစ်နတ်တစ်လျား သဘော မြို့ပါ ကျေးရွာနေပုဒ် မကျန်သူများက ဘာသာရေး၊ ကျန်းမာရေး

သဘာဝတရားရိပ်သာ

စောင့်ရှောက်မှု၊ နာရေးကူညီမှု၊ သဘာဝဘေးဒဏ် အန္တရာယ်မှစ၍ အသင်းအဖွဲ့အစည်းပေါင်းစုံများမှ လိုအပ်သလို ထဲထဲဝင်ဝင် ကူညီစောင့်ရှောက်ကြပါသည်။

ဤလုပ်ငန်းများသည် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် နိဗ္ဗာန်စံဝင်သည်ထိ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် အလုပ်များဖြစ်ပြီး ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်စကားနှင့်ဆိုလျှင် စရိယာသုံးပါးဟူ၏။ လောကတ္ထစရိယာ၊ ဉာတတ္ထစရိယာ၊ ဗုဒ္ဓတ္ထစရိယာတို့ပင် ဖြစ်သည်။

ယနေ့ ဆောင်ရွက်နေကြသည့် လူမှုရေးအသင်းအဖွဲ့တို့၏ လုပ်ငန်းသည် လျှင် လောက ကောင်းကျိုးအတွက် လည်းဖြစ်၊ ကိုယ့်အမျိုးကိုယ်ဘာသာသာသာအတွက်လည်း အကျွမ်းဝင်၊ နိဗ္ဗာန်၏ အထောက်အပံ့ကောင်းလည်း ဖြစ်ခြင်းကြောင့် စရိယာ(၃)ပါးစလုံးကို ခြုံမိဝင်မိသည်ဖြစ်၍ လူသားတိုင်း ဆောင်ရွက်သင့်ပေသည်။

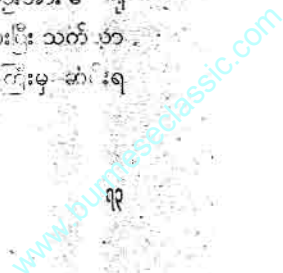
ဤသည်ကို လူသားချင်းစာနာ စိတ်ရှိသူတိုင်း လုပ်ကိုင်ကြသည်။ စာနာစိတ်ကင်းမဲ့သူများအဖို့ အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာ၊ ကြောင်မ ရေချိုး၊ ချစ်တီးခေါင်း သန်းရှာသည်ဟု အပြစ်တင်စကား ဆိုတတ်ကြသည်။ ဤသည်ကလည်း သူ့အကြောင်းတရားနှင့် သူပင်ဖြစ်၏။

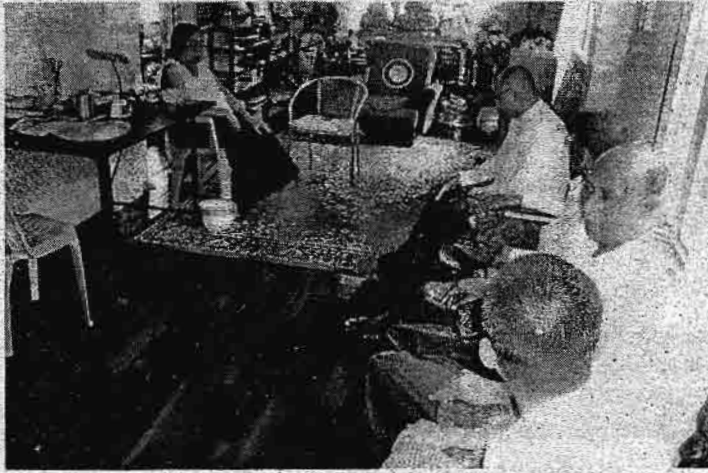
ဤသည်ကို ကြောင်းပြု၍ ကြာဖူးစေတီ ဘာသာရေးနှင့် လူမှုရေး ကုန်ရက် အဖြူရောင် ဝဲတစ်ပွင့် မရဟိတ အတွင်းရေးမှူး ဦးဘဝိမြင့်လေး (ခ) ကိုဝယ်လေးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့အရေးသူတို့မှ (၈. ၆. ၂၀၀၄)နေ့တွင် နေကင်းမြို့နယ် သွေးမေတ္တာအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဂဠုန်ဦးမြင့်ကျော် ဇနီးဒေါ်ခင်မြအေးနှင့် အဖွဲ့တို့ သန်လျင် သဘာဝတရားရိပ်သာ သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ဒါ့ကြောင့် ရင်းမြစ်ကမာရွတ်မြို့နယ် သွေးမေတ္တာဥက္ကဋ္ဌ ဦးမြတ်ကျော်၏ အကူအညီ ကောင်းခံဖိတ်ကြားချက်ကြောင့် ဖြစ်၏။

သဘာဝတရားရိပ်သာတွင် နေထိုင်သီတင်းသုံးကြသော ရဟန်းသံဃာ၊ သံလှိုင်၊ ယောဂီ၊ ဝေပျာစွဲပြုသူများ၏ ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက် ဆေးဝါးကုသနိုင်ရန် ရွှေပြည် ဒိန်းဆရာတော်အား အကူညီတောင်းခြင်းပင်တည်း။

ဦးမြတ်ကျော်၏ အကူအညီ တောင်းခံခြင်းမှာလည်း သူ၏ ကိုယ်တိုင်ကြံတွေ့ရသော သွေးမေတ္တာစိတ်ကို ပြောပြပါသည်။

ဘာလဲဆိုတော့ လမ်းပေးပေး အစွန့်ပစ်ခံရသောလူတစ်ဦးအား ရေချိုး ကြီးသို့ ပို့ဆောင်ကုသပေးပြီး သက်သာရာရသောအခါ ဆေးကြမ်းမှ ဆင်းရဲသည်။

သဘာဝကဏ္ဍရိပ်သာ

ထိုလူသည် ပြန်စရာအိမ်မရှိ၍ ဘယ်သွားတယ်လောရမုန်းမသိ မိသားစုများမှလည်း လက်ခံခြင်း မပြု။ စွန့်ပစ်ခြင်းကို ခံရသူဖြစ်သည်။ ထိုသူသည် အေအိုင်ဒီအက်(စ်)ရောဂါရှိသောကြောင့် မိသားစုများမှ လက်ခံနိုင်ခြင်း လုံးဝ မရှိပေ။ ထို့အတွက်ကြောင့် သွေးမေတ္တာ ဦးမြတ်ကျော်မှ ထိုသူအတွက် နေရာရာရပါသည်။

ဦးမြတ်ကျော်သည် လူမှုရေး စိတ်ဓာတ်ပြည့်ဝသည့်အလျောက် လူအချင်းချင်း စာနာသောအားဖြင့် ထိုသူအတွက် ဘိုးဘွားရိပ်သာများ၊ နာမကျန်းဂေဟာများ၊ လူမှုရေးအဖွဲ့အစည်းများအား သွားရောက်လေ့လာ စုံစမ်းကြည့်သည့်အခါ မည်သည့်နေရာကမှ ထိုသူအား လက်ခံခြင်းမရှိကြောင်း သိရသည်။

လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ဒုက္ခမှ ကယ်တင်နိုင်ရန် ဦးမြတ်ကျော် အနေဖြင့် လက်မလျှော့ဘဲ ဆက်လက်စုံစမ်းကြည့်ရာတွင် ယခု သန်လျင်သဘာဝကဏ္ဍရိပ်သာသို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ဤသဘာဝကဏ္ဍရိပ်သာ ထူးခြားမှုသည်ကား မည်သည့် ဘိုးဘွားရိပ်သာ၊ ဂေဟာ လူမှုအဖွဲ့အစည်းတို့၏ လက်ခံခြင်း မပြုသောသူ မှန်သမျှတို့အား မူဘောင်မရှိ လာသမျှ

အားလုံး လက်ခံ ကယ်တင်ခြင်းပင် တည်း။ ယုတ်စွာအဆုံးပြောရလျှင် နှုတ်ခွဲ၍ အသက်ငွေငွေ ပါလျှင်လည်း လက်ခံသည်ဖြစ်၍ ဤရိပ်သာသည် အစွန့်ပစ်ခံနေရာဟုပင် ပြောရတော့ပေမည်။

ဤသည်ကို ဦးမြတ်ကျော်အနေဖြင့် ကိုယ်တိုင်သိရှိလေသောအခါ သဒ္ဓါဓေတနာတွေ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာပြီး ဤနေရာ၌ ရဟန်းသံဃာ၊ သီလရှင်၊ ယောဂီနှင့် ဝိလာနများအတွက် ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှု ဆေးကုသမည့်အဖွဲ့ လိုအပ်သည်ဟု သိလိုက်ရာမှ ရွှေပြည်တိန်းဆရာတော်ကို အကူအညီတောင်းခံခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤရိပ်သာ၌ လက်ရှိ ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှုအတွက် ဒို့ရိုးရာဆိုသော တိုင်းရင်းဆေးခန်းရှိနေသော်လည်း လူနာအင်အားနှင့် လုံလောက်မှု မရှိခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဤသဘာဝကဏ္ဍရိပ်သာအား ကျွန်ုပ်ယခင်တစ်ခေါက် ရန်ကင်း ကံဘုံဈေး ဓေတနာမေတ္တာပရဟိတ အဖွဲ့နှင့် ရောက်ခဲ့စဉ်က ယခုကဲ့သို့ အတွင်းကျကျ မသိခဲ့ရသော်လည်း စိတ်အာရုံ၌ နောက်ကျိမှုဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဒါက ဘာလဲဆိုတော့ အုပ်ချုပ်ရေးစည်းစနစ်အပိုင်း တွေမှာ ဖရိုဖရဲ လက်မဆံ့ဖြစ်နေသည် ဟူ၍။

ယခုတစ်ခေါက် ရောက်တော့မှပဲ ဝဃနဏသိရင် ဘာ ဤရိပ်သာမှ ဆရာတော်၏ မှင် ဝကလည်း ရိုးစင်းရှင်းပြီး မွန်မြတ်လှပေသည်။ လိုအပ်တာ လက်ဖြန့် အလှူခံသူက လက်ထဲထည့်ပြီး ပေးလှူဖို့ပါပဲ။ အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်ပေါ်၌ အကောင်းအဆိုး မဝေဖန်လို၊ ပေးလှူရမည်က ဆရာတော်၏ တာဝန်သာ ဖြစ်သည်ဟူ၍ ဆရာတော်နှလုံးသွင်းထားပြီး ဖြစ်ပေသည်။

ဒီတော့ ကျွန်ုပ် ဘာကို သတိရလိုက်သလဲ ဆိုတော့ ဘုရားလောင်း ဝေဿန္တရာမင်း ဝင်းပြည်နှင့် ပြည်သူတို့၏ ရတနာဖြစ် သာ ပစ္စယဆင်ဖြူတော်ကို ပုဏ္ဏားတွေကို ပေးလှူလိုက်သလို ဤသဘာဝကဏ္ဍရိပ်သာ၌ နေထိုင်ကြသောသူတွေအား လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ လာသမျှလှ တွေအား ငြင်းဆန်ခြင်း မပြု၊ ကန့်သတ်ခြင်း မထားဘဲ လက်ခံ ကယ်တင်ခြင်း၊ နေရာဝေးခြင်း၊ အစာကျွေးခြင်း၊ ဂုဏ်းစားပေးစောင့်ရှောက်ခြင်း၊ နာရေးသင်္ဂြိုဟ်ပေးခြင်းထိ ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း၊ တရားဘာဝနာ အသိအမြင်မှအစ လွတ်စိဖွင့်ပေးခြင်း အားဖြင့်လည်း ဘုရားရှင်လက်ထက်က မိဂဒါဝန်တောဆိုင်ကကို အမှတ်ရမိပြန်ပါသည်။

မိဂဒါယဆိုင်သာ မိဂဒါဝန်တောသည် တိရစ္ဆာန်အစည်းတို့အား လွတ်လပ်သော ဘေးမဲ့တာဖြစ်သည်။ ယခုသံလျင် သဘာဝကဏ္ဍရိပ်သာသည် မနုဿဆိုသော ဝဇာပေါင်းကို ဘေးမဲ့လွတ်ခြင်းသဘော မည်သည်ဟု ကျွန်ုပ် တွေးထင်မိသည်။

ဤတရားရိပ်သာကို မနုဿဒါယ မနုဿဒါဇနံလိုပင် ပြောရမည်လော။ မည်သို့ပင် ဆုံးစေ ယနေ့ပြည်သူအများ တောင်းဆိုနေကြသော လွတ်လပ်မှု လူ့အခွင့်အရေး ဒီမိုကရေစီသည် ကား သန်လျင်ဝဇာရိပ်သာ၌ ပြည်ပြည်ဝဝ ရှိနေပြီဟူ၍ ပြောနေတာပင် ဖြစ်သည်။

ယနေ့ သဘာဝရိပ်သာမှာ လူမှုရေး အဖွဲ့အစည်းတွေ သုံးလေးဖွဲ့လောက်ကို တွေ့ရပေသည်။ များသောအားဖြင့် သွေးမေတ္တာဝေငြု့ကျော် ကိုယ်တိုင် လာရောက်သည့် အဖွဲ့ကတော့ ပိုများသည်။ လာရောက်ကြသော လူမှုရေးအဖွဲ့လေးတွေက အစားအသောက်ဆေးဝါးများ ပေးလျှူကြသလို သက်ကြီးရွယ်အို ဝိလာနအဘိုး၊ အဘွားများအား တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းရေးနှင့် ကျန်းမာရေးအတွက် ဆံပင်ညှပ်၊ ခြေသည်းလက်သည်းလှီးပေးခြင်းများ ပြုနေသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရိပ်သာတာဝန်ခံ မူလမြေအလှူရှင် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးကျော်အေး(ငြိမ်း)နှင့် ဇနီးဒေါ်ခင်ဆွေဦးတို့ အဆောင်ကို သွားရောက်ကြပါသည်။ အဆောင်၌ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးကျော်အေးနှင့်အတူ ဇနီးသည် ဒေါ်ခင်ဆွေဦး၊ သွေးမေတ္တာ ဦးမြတ်ကျော်၊ အဖြူရောင်သံတစ်ပွင့် ဦးတင်မြင့်လေး၊ သွေးမေတ္တာကိုမိုးကျော်၊ ကျွန်ုပ်တို့ ဆေးခန်းကိစ္စအား ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြသည်။

သဘာဝရိပ်သာ ဆရာတော်၏ လုပ်ဆောင်ချက်တွေကို ဦးကျော်အေးက ကျွန်ုပ်ကို အချက်အလက်တွေ ပေးပါသည်။

သဘာဝတရားရိပ်သာအကြောင်း ဖြောကြပြီဆိုလျှင်ဖြင့် ဆရာတော်၏ အကြောင်းကိုပဲ ပြောရတော့မေ့မည်။

ဆရာတော်၏ ဘွဲ့အမည်မှာ ဦးဘဝဏ္ဍမာရဖြစ်ပြီး လူ့ဘဝငယ်နာမည်မှာ ဦးအောင်ကိုကို ဖြစ်သည်။ စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး၊ ကသာမြို့နယ်၌ ခမည်းတော် ဦးတင်မောင်+မယ်တော် ဒေါ်အိမ်ဖြူတို့မှ ၁၃၃၀ ခု သီတင်းကျွတ်လပြည့် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဖွားမြင်သည်။ အဘအမည်အချင်းမှာ B.A(Eng)Hons ဖြစ်ပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး မိမိပိုင်ဆိုင်သော တိုက်ခန်း၊ အိမ်ထောင်စုများ မော်တော်ယာဉ် အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများ ငွေကြေးဥစ္စာများ

ကိုစွန့်လွှတ်၍ တရားရိပ်သာများဖြစ်သော (၁၀)မိုင်ကုန်း ရွာမကျောင်းကြီး၊ ဆရာကြီး ဦးဘခင်ရိပ်သာ၊ ဆရာကြီး ဦးဂိုအင်ကာရိပ်သာ၊ မိုးကုတ်ဝိပဿနာ အဖွဲ့ချုပ်၊ မဟာစည် သံအင်းဂူနှင့် အခြားရိပ်သာများသို့ ဝင်ရောက်အားထုတ်ခဲ့သည်။

(၂၈. ၂. ၂၀၁၀) တွင် အကျိုးစီးပွားများကို စွန့်လွှတ်ပြီး (၂၉. ၁၀. ၂၀၁၂)နေ့ ဒေဝသာဂရ ရဟန္တာသိမ်ဖြူတော်ကြီး၊ သိမ်ဖြူလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်၌ ဆရာတော် ဦးဥေ ယူသာဂရအား ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ ရဟန်းဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။

အဝိဇ္ဇာမှ ဝိဇ္ဇာသို့ တရားအလှူတော်လုပ်ငန်းကို (၁. ၆. ၂၀၁၁)တွင် တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ဝိပဿနာတရားဟောပြုခြင်းများကို ဆွမ်းခံကြွ ဆွမ်းပင့်ဖိတ်သော အိမ်များ၌လည်းကောင်း၊ ရဟန္တာသိမ်တော်ကြီး၊ ကန်တော်ကလေး၊ ဖို့မြေဓမ္မာရုံ (မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်လမ်း)၊ ပညာရာဇိကမဟာကျောင်းတိုက်၊ (၉၄)လမ်း၊ ဓမ္မာရုံ၊ ကမာရွတ် မြကန်သာဓမ္မာရုံ၊ ဓမ္မရက္ခိဓမ္မာရုံ(ရေကျော်)၊ ၃၈လမ်း၊ မင်္ဂလာဓမ္မာရုံ၊ သာဓုကာရိဓမ္မာရုံ၊ မေတ္တာပညာကာရိဓမ္မာရုံ၊ ဖဆပလဓမ္မာရုံ၊ ဗိုလ်တထောင်ဆိပ်ကမ်းဓမ္မာရုံ၊ ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရား၊ ရွှေတိဂုံဘုရား၊ ဆူးလေဘုရား၊ ၄၅/၄၅ လမ်း၊ ရိပ်သာရှစ်လွှာဓမ္မာရုံကြီးထွင် (၂၇. ၇. ၂၀၀၇)မှ ယခုထိတိုင် ပင် ဖြစ်ပါသည်။

လူမမာ စိတ်ဓာတ်မြင့်တင်ရေး တရားပွဲများကိုလည်း ဟောကြားရာ ဝေဘာဂီ AIDS ဝေဒနာရှင်များ၊ ဓမ္မတစလင်းအခမဲ့ဆေးရုံ၊ ဦးလှထွန်းကင်ဆာဇရာဂါ ဝေဒနာရှင် (ရန်ကုန်၊ မန္တလေး)၊ တပ်မတော်စစ်ဆေးရုံ (၁/၂) အရိုးကုဆေးရုံ၊ အသည်းကုဆေးရုံ(မင်္ဂလာရုံ)၊ SSC၊ ဆာတူရာ၊ အာရှတော်ဝင်၊ ရန်ကုန်ပြည်သူ့ဆေးရုံ၊ ရန်ကုန်အထွေထွေကုဆေးရုံကြီး (၇၂၀)နှင့် အလျဉ်းသင့်သလို ဆရာတော်သည် ပညာရေး

ဝန်ဆောင်မှု တရားပွဲတွေကိုလည်း ဟော ပြောလေ့ ရှိရာ အ.လ.က၊ အ.ထ.က ရွှေပြည်သာ၊ နေ့ကလေးထိန်းကျောင်းများ၊ ပုံးခုံမြို့၊ သံအင်းဂူကျောင်းတိုက်နှင့် အခြားဓမ္မာရုံများ၊ ဆရာတော်သည် ၂၀၀၅ ခုနှစ်က ဆုနာမီ အနိဋ္ဌာရုံတရားများကို ဟောကြားရာမှ နှစ်သက်ကြသော ဒတာ၊ ဒကာမများနှင့် နိုင်ငံခြားသားများက သဘောတူနှစ်သက်၍ ဆုနာမီဆရာတော်ဟု ခေါ်တွင်ခံယူကြလေသည်။

ဆရာတော်၏ သန့်လျှင်သဘာဝတရားရိပ်သာကို ဘုရားကုန်းကျေးရွာအုပ်စုတွင် မြေ(၃)ဧကမှ စတင် ထူထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့ (၁. ၁၀. ၂၀၁၃)ထိ မြေအကျယ်အဝန်း ၁၀ ဧက၊ အနီးဝန်းကျင် ၃၀ ဧက၊ စေတနာရွာ ၂၉ ဧက၊ ပေါင်း ၇၀ ဧက ကျော်ကျယ်ဝန်းပါသည်။

ဆရာတော် ဖွင့်လှစ်ပြီးသော တရားစခန်းများမှာ သန့်လျှင် သဘာဝတရားရိပ်သာ (၁၆. ၆. ၂၀၀၈)၊ အမှတ် ၄၅/၄၅လမ်း သဘာဝတရားရိပ်သာ (၂၇. ၇. ၂၀၀၇)၊ ရွှေချောင်းသဘာဝတရားရိပ်သာ ပြင်စာကျေးရွာ ပြင်ဦးလွင်မြို့နယ် (၂၀၁၂) ခုနှစ်။

ဆရာတော် ငါ့ညီထောင်သော စေတနာရွာနှင့် ပညာရေးများမှာလည်း စေတနာကျေးရွာ၌ (၁၅)ဧပတ်လည် မြေကွက်တွင် အိမ်ထောင်ဘစ်ခွဲစီအခြေအနေမဲ့သူများအား စုထောင်ပေးပြီး စေတနာကျေးရွာသို့ ဘုရားကုန်းကျေးရွာအုပ်စု၊ သံဖြူချောင်းကျေးရွာလယ်ကွင်းအစပထမ ဖြစ်သည်။ ၂၀၀၈ ခုနှစ်မှ စတင်၍ ၂၀၁၂ ခုနှစ်အထိ အိမ်ထောင်စုပေါင်း (၂၄၂၅) စုခန့်နှင့် နတ်စင်ကုန်းရွာနှင့် သံဖြူချောင်းရွာမှာ မြေဧက ၃၀ ကျယ်ဝန်းပါသည်။

ပညာရေးတွင်လည်း ဘကပညာရေးကျောင်းကို နှစ်ထပ်၊ သံကူကွန်ကရစ် ဓမ္မာရုံကြီး၊ ဆရာ ဆရာမ (၃၀)ဦးနှင့် ကလေး ၁၀၀၀ (၅၅၀)ဦး

တို့ကို မူလတန်းမှ ဆဋ္ဌမတန်းထိ ပညာ သင်ပေးသည်။

ဆရာတော်၏ သာသနာပြုခရီး စဉ်သည်လည်း ပြည်တွင်း၌ ဆွမ်းခံ ကြွဒေသများဖြစ်သည့် သန်လျင်ရေနံ မြေစက်ရုံရပ်ကွက်၊ ပုဇွန်တောင် တောင် လုံးပြန်ရပ်ကွက်၊ သာဓကတ ရပ်ကွက် များ (တနင်္ဂနွေ နှင့် စနေနေ့များ) ကျောက်တံတားမြို့နယ် ရပ်ကွက်များ (တနင်္ဂနွေ၊ စနေ)လမ်းမတော်မြို့နယ် ရပ်ကွက်များ (တနင်္ဂနွေ၊ စနေ)၊ အလှ မြို့နယ်ရပ်ကွက်များ (တနင်္ဂနွေ၊ စနေ) တို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ခရီးလက် သာသနာပြုသော ပြည်တွင်းခရီးစဉ်များမှာ ပဲခူးတိုင်းဒေသ ကြီး ကျောက်တံတား၊ ဖြူ၊ တောင်ငူ၊ မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး နေပြည်တော်၊ တပ်ကုန်း၊ ကော်ဘွယ်၊ မိတ္ထီလာ၊ ဝမ်း တွင်း၊ မိုးကုတ်၊ ကြပ်ပြင်၊ ရှမ်းပြည် နယ်မြောက်ပိုင်း နောင်ချို၊ ကျောက်ခဲ၊ သီပေါ၊ လားရှိုး၊ မူဆယ်၊ နမ့်ခပ်၊ ရှမ်းပြည်နယ် တောင်ပိုင်း ကလေး၊ အောင်ပန်း၊ ရွှေညောင်၊ ညောင်ရွှေ၊ အင်းလေး၊ တောင်ကြီး၊ ပင်လုံ၊ လျှိုင် လင်၊ နမ့်စမ်း၊ ရှမ်းပြည်နယ်အရှေ့ပိုင်း ကျိုင်းတုံ၊ မိုင်းဖျတ်၊ တာလေ၊ မွန်ပြည် နယ် ကျိုက်ထို၊ ကျိုက္ခမီ၊ မော်လမြိုင်၊ ကျိုက်မရော၊ တနင်္သာရီတိုင်း ထားဝယ်၊ မြိတ်၊ ကရင်ပြည်နယ် မြဝတီ၊ ရခိုင် ပြည်နယ် စစ်တွေမြို့များ ဖြစ်သည်။

ပြည်ပခရီးစဉ်များကို ၂၀၀၉ ခု စတင်ရာ စင်ကာပူ၊ ယိုးဒယား၊ မလေး ရှား၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံများနှင့် ပင့်လျှောက်သော နိုင်ငံများသို့ သွား ရောက်ပါသည်။

ပင့်လျှောက်သော ပြည်ပနိုင်ငံ သား ရဟန်း၊ သံဃာတို့၏ အလိုအရ ပွင့်လင်းရာသီတို့တွင် ယောဂီအင်အား အနည်းဆုံး (၃၀)ဦးခန့်တို့ဖြင့် တစ်ချိန် လျှင် ရက်(၃၀)ခန့် အကြာမျှ ဝိပဿနာ တရားစခန်းဖွင့်ပေးခြင်းဖြင့် ဤရိပ်သာ သို့ တရားဝေပွဲ ဖွဲ့လျော်သော ပြည်ပ

နိုင်ငံသားများ အမေရိကန်၊ အီတလီ၊ ဂျပန်၊ ဂျာမနီ၊ ဗီယက်နမ်၊ စင်ကာပူနိုင်ငံ တို့မှ လာရောက်အားထုတ်ကြပါသည်။

လက်ရှိဆရာတော်သည် အခြေ အနေမဲ့ ဒုက္ခရောက်သူတွေကို ကယ် ဘင်သော ဒါနပါရမီအားဖြင့် သန်လျင် သဘာဝတရားရိပ်သာအပြင် လှည်းကူး ဘက်၌လည်း အလားတူ ဆောင်ရွက် နေသည်ဟု သိရပါသည်။ (၆)နှစ်တာ ကလအတွင်း တည်ဆောက် ပြီးစီးမှု အခြေအနေမှာ ဆံတော်ရှင် လွတ်လပ် ခရီးစေတီ၊ အဆောက်အအုံများမှာ ၄လွှာ၊ ၃လွှာ၊ ၂လွှာ၊ ၁လွှာ နှင့် ယာယီ တံများ အပါအဝင် (၁၄၅)ဆောင် ရှိ သည်။ သံဖရိန် နှစ်ထပ်ခေ့ရုံကြီး တစ်ခု နှင့် မျောတိုင်ထူ မွှောရုံကြီးတစ်ခု (၂၀၀ KVA Transformation) တစ်ခု၊ ရေသန့် စက်ရုံ နှစ်ရုံ ရှိပါသည်။

လက်ရှိယောဂီစာရင်းမှာ သံဃာ (၂၀၀)ပါး၊ သီလရှင် (၂၂၄)ပါး၊ အမျိုး သား (၆၈၀)၊ အမျိုးသမီး (၁၁၂၂)၊ အလုပ်သမား(၁၅၀) စုစုပေါင်း (၂၃၇၆) ဦး ဖြစ်သည်။ ၎င်းအားလုံးအား ဆရာ တော်မှ ပစ္စည်း(၄)ပါး တာဝန်ယူထား သည်။

ဤသို့ တာဝန်ယူထားနိုင်ခြင်း သည် ဆရာတော်၏ ကြီးမားသော မေတ္တာ၊ စေတနာ၊ ကရုဏာတို့ကြောင့် ပင်ဖြစ်ပြီး ဤသို့ ကယ်တင်နိုင်ရန် အတွက်ကိုလည်း ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပ စေတနာရှင်များမှ လှူဒါန်းကြသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။

ပြည်ပဆို၍ မလေးရှားနိုင်ငံမှ ဆရာတော်အား မြေ (၃) ဧကနှင့် အဆောက်အအုံ (၃)ထပ်ဆောင်အား ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။

လက်ရှိ ရိပ်သာ၌ ရောဂါစွဲ၍ ဒုက္ခရောက်နေကြသော ဝေဒနာရှင်များ ကိုလည်း ဆရာတော်မှ တာဝန်ယူ၍ ကယ်တင်စောင့်ရှောက်ထားရာ ဆီးချို၊ သွေးတိုး၊ ပိုလီယို၊ စိတ်ရောဂါ၊ ကင်ဆာ၊ လေဖြတ်၊ သွေးကြောပိတ်၊ ခြေလက်

ပြတ်၊ ဆွံ့အနားမကြာ၊ ကျောက်ကပ်၊ မျက်မမြင်၊ လူကြီး ရောဂါ အပါအဝင် အမျိုးသား (၁၀၇)ဦး၊ အမျိုးသမီး (၂၂၅)ဦး စုစုပေါင်း (၃၆၂)ဦး ရှိနေပါ သည်။

တကယ်တော့ သန်လျင် သဘာ ဝတရားရိပ်သာသည် အခြေမဲ့ အနေမဲ့ အခက်အခဲ ဒုက္ခများနှင့် ကြုံတွေ့၍ လက်လှမ်းမမီနိုင်သော အားကိုးရာမဲ့ သူများအဖို့ နေရာအဆုံးသော ဘဝ အနှုံး ထဲကပင် အမြတ် ထတ်ယူ၍ ရသော နေရာပင် ဖြစ်ပါသည်။

လူမျိုးမရွေး၊ ဘာသာမရွေး၊ အယုတ်အလတ် အမြတ်မရွေး၊ ကြီး ငယ်မဟူ ရွေးယူခြင်း မရှိ၊ လူဦးရေ ကန့်သတ်ခြင်းမရှိ၊ လာလာသမျှ ဒုက္ခ သည် အပေါင်းဘိုးအား နေစရာပေး၊ စားစရာကျွေး၊ ဆေးကုသ၊ လောကီ ပညာ၊ လောကုတ္တရာပညာပေး အေး ချမ်းစွာ နေထို ငေးအပြင် သံသရာ ဝဋ်ဒုက္ခမှ လွတ်ခြင်းရာအဖန် နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်း တရားတောင်း တရား မြတ် တို့ကိုလည်း ပေးစွမ်းနေသော ရိပ်သာဖြစ်ခြင်း ကြောင့် ရအောင်လည်း လူကြပါ လှအောင်လည်း လှူကြပါ။

လှအောင်လှူခြင်းဖြင့် သံသရာ ၌ ခံသာပေလိမ့်မည်။ ရအောင် ယူနိုင် လျှင်တော့ သံသရာ ဝဋ်ဒုက္ခက လွန် မြောက်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

သို့အထက်ကြောင့် ရောက်ရှိပြီး သော ယောဂီအပေါင်းတို့သည် နေစရာ အသင့်၊ စားစရာ အသင့်၊ ဆေးကုသစရာ အသင့်၊ နားရေးမှခွင့် အသင့်ဖြစ်နေ ခိုက်တွင် မိမိဘိုးကဝ အာမခံချက်ရှိ အောင် တရားဘာဝနာကို ကြိုးစား အားထုတ်ခြင်းဖြင့် အချိန် အကျိုးရှိစွာ အသုံးချနိုင်ကြပါစေလိုသော။

နိဗ္ဗာန် ပဋိပက္ခ ဟောတု။

□ မာဏ်ယဉ်လှိုင်း(ဟင်္သာတ)

ထူးခြားဖွဲ့ပြော ရှင်မာလဘုရား ပွဲတော် ဂုဏ်ရှိစွာ

(၁၂၆၃)ခုနှစ်တွင် သာစည်မြို့
တည်သည်။
နောက် (၈)နှစ်အကြာ (၁၂၇၀
တွင် ရှင်မာလဘုရားကို တည်
သည်။
သာစည် ရှင်မာလဘုရားကို
ဦးဖိုးရုံးဘုရားဟု လူသိများ
တကယ်တမ်း ဘုရားဒကာက
ဒေါ်မုည့် မျက်မမြင်ဒုက္ခိတ။
မုည့်တွင် ရှိရှိသမျှ ပစ္စည်းများကို
အိမ်နီးတော်ရရွှေနေ ဦးဖိုး
ထုခွဲရောင်းချ၍ ဒေါ်မုည့်၏
ဘုရားတည်ပေးခြင်းသာ။
သေလျှင် သေရွာသို့ မပါသော
ဥဒ္ဓါရတနာတို့ကို ရက်ရောစွာ

ထုခွဲ လှူဒါန်းခဲ့ကြပုံက ဘုရားဒကာ
မောင်နှမအပေါ် အားကျဖွယ်၊ တရား
ရဖွယ်၊ ဂုဏ်ယူ လေးစားဖွယ်။ ရှင်မာလ
ဘုရားအား ကြည်ညိုချိန်တိုင်း မမြင်ဖူး
လိုက်သော ဘုရားဒကာများအား အာရုံ
ပြုမိသည်။ စိတ်ထဲတွင် မမေ့မပျောက်
စွဲစွဲမြဲမြဲ။
သီဟိုဠ်ခေတ် ရှင်မာလအမည်
ရှိသော ရဟန္တာတစ်ပါး တာဝတိံသာ
နတ်ပြည်သို့ကြွ၍ စူဠာမဏိဘုရားကို
ဖူးမြော်သည်။ အဆိုပါ အထိမ်းအမှတ်
တို့ ယူ၍ စူဠာမဏိပုံစံ တည်သည်။
ပထမအာလိန်ကို နဂါးစောင့်သည်။
ဒုတိယ အာလိန်ကို ဂဠုန်စောင့်သည်။
တတိယအာလိန်ကို ကုမ္ဘာဏ်စောင့်

သည်။ စတုတ္ထအာလိန်ကို ယက္ခစောင့်
သည်။ ပဉ္စမအာလိန်ကို လောကပါလ
စတုမဟာရာဇ်နတ်ကြီးလေးပါးစောင့်
သည်။ အရုပ်ငါးမျိုးပင်သော အာလိန်
ငါးဆင့် သရုပ်ဖော်ထားသည်။

ရှင်မာလဘုရား ဘုရားမည်တွင်
သည်။ အမည်တူ ဘုရားတစ်ဆူကို ရော
ဝတီတိုင်း ဖျာပုံမြို့နယ်တွင် ဖူးတွေ့နိုင်
သည်။ သာစည်မြို့တွင်လည်း တစ်ဆူ
တည်ထား ကိုးကွယ်သည်။ မန္တလေး
မဟာမုနိဘုရားကြီး ဒြောကတက်စောင်း
တန်းအနီးတွင် ရှင်မာလဘုရား တစ်ဆူ
ရှိသည်။

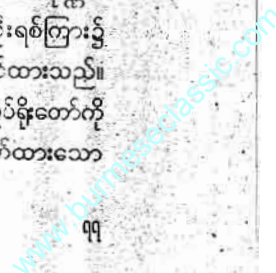
စူဠာမဏိစေတီကို နတ်ပြည်
ခြောက်ထပ်တွင် နှစ်ထပ်မြောက်သော
တာဝတိံသာနတ်ပြည်ဝယ် နတ်များ
တည်ထားကိုးကွယ်သည်။ ဂေါတမဗုဒ္ဓ
တောထွက်စဉ် အနောမာမြစ်ကမ်း၌
ဆံတော်ကို ပယ်တော်မူသည်။ ငါသည်
စင်စစ် ဘုရားဖြစ်မည်မှန်မူ ဆံတော်
သည် မြေသို့မကျဘဲ အထက်ကောင်း
ကင်၌ တည်စေသေးဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြု
သည်။ ဆံတော်သည် လေတွင် ပန်း
ဆိုင်းဆွဲသကဲ့သို့ တည်သည်။

သိကြားမင်းက ရတနာပန်း
တောင်းဖြင့် ခံယူသည်။ ဆံတော်ကို
ဌာပနာလျက် စူဠာမဏိစေတီကို တည်
သည်ဟု မှတ်သားဖူးသည်။

စူဠာမဏိဘုရား ဘွဲ့တော်နှင့်
ပတ်သက်၍ စူဠာ သျှောင်ထုံး၊ မုနိ-
ဘုရားဟူ၍ အနက်ယူကြသည်။ မြတ်
စွာဘုရား၏ ဆံတော်များကို ဌာပနာ
သည့် အချက်ကို အားပြုရည်ညွှန်း
သည်။

ဉာဏ်တော်အပြင် သုံးယူရနာ
ဟု ဗုဒ္ဓဝံသအဋ္ဌကထာ၌ ဆိုသည်။

မြတ်စွာဘုရား ဝရိန်ဇာန်စံတော်
မူစဉ် ဓာတ်တော်များကို ဒေါဏပုဏ္ဏား
ဝေငှသည်။ ပုဏ္ဏားက ဦးရစ်ကြား၌
လက်ယာစွယ်တော်ကို ဝှက်ထားသည်။
သိကြားမင်းက လက်ယာညှပ်ဖိုးတော်ကို
ရလာသည့်ပြင် ပုဏ္ဏားဝှက်ထားသော

စွယ်တော်ကိုပါ ယူလာသည်။ စူဠာမဏိ
စေတီတွင် ဌာပနာသည်ဟု ဗုဒ္ဓဝံသအဋ္ဌ
ကထာ၌ ဆိုသည်။

လူပြည်တွင် ပုဂံ၌ စူဠာမဏိ
စေတီတစ်ဆူ တည်သေးသည်။ နရပတိ
စည်သူမင်းကြီး ၅၄၅ ခုနှစ်တွင် တည်
ထားကိုးကွယ်သည်။ အချို့ကမူ စူဠာ
မဏိဘုရားအတွင်းရှိ မင်္ဂလာကို ကိုးကား
လျက် ဘုရား၏ဘွဲ့တော်ကို ဇောတမဏိ
ပတ္တမြားရောင်လျှံဟု ဖော်ပြသည်။

တာဝတိံသာတွင် နတ်တို့ တည်
ထား ကိုးကွယ်သည်ဟု ယူဆရသော
စူဠာမဏိစေတီတွင် အရိမေတ္တေယျ
ဘုရားလောင်းနတ်သား ရှိနေသည်။
ပုဂံခေတ်လူများအနေဖြင့် စူဠာမဏိ
စေတီကိုလည်း ယုံကြည်သည်။ အရိ
မေတ္တေ ယျဘုရားလောင်းနတ်သားကို
လည်း ဖူးတွေ့လိုသည်။ ထို့ကြောင့်
ပုဂံခေတ်ကျောက်စာများမှ မင်းသမီး
စိုးမင်း၏ ဆုတောင်း အမျှဝေစာတွင် . .

“ဤအလှူကိုပင် ဒိပင်သဿကာ
ငါနှင့်အတူ တုသိတာနွိုက် မုတ္တည်ပုရာ
လောင်နှင့် အကွ

(ဤ- ငါ့အလှူကို ချီးပင့်သဿ
ကား ငါနှင့်အတူ တုသိတာ၌ မေတ္တေ
ယျ ဘုရားလောင်းနှင့်တကွ)

စူလာမနိစေတီနွိုက် လုပ်ကြွေည်
လျက် အင်အကွ ဖြစ်စိယံသတေ”

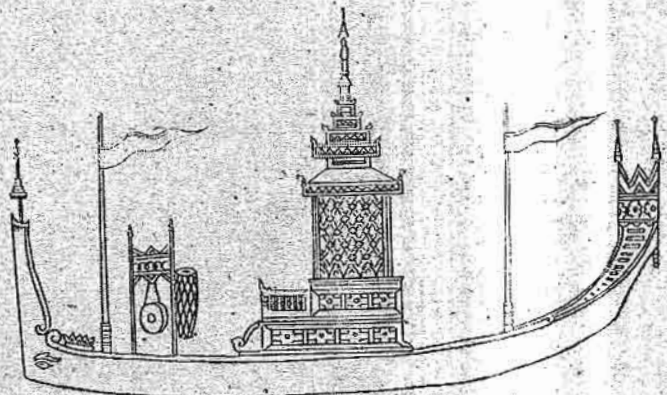
(စူဠာမဏိစေတီ၌ လုပ်ကျွေး
လျက် အညီတကွ ဖြစ်စေသတည်း)

ကိုယ်တိုင် ဘုရားဖြစ်ခွင့်မရလျှင်
ရှိစေ၊ အရိမေတ္တေယျဘုရားအလောင်း
နှင့် နတ်သားဘဝ အတူတကွ နေခွင့်
ရခြင်းသည် ပုဂံသားတို့အဖို့ ပြင်းပြသော
ဘာသာရေးဆန္ဒ တစ်ခု။

မြန်မာစာပေနယ်တွင် ရှင်မာလဲ
ဟို့တစ်စောင် ရှိခဲ့ဖူးသည်ကိုလည်း
သတိရသည်။

ရှင်မာလဲကို မလယထေရ်ဟု
ခေါ်သည်။ မလိယမဟာဒေဝမဟာ
ထေရ်ဟုလည်း ခေါ်သည်။ ထိုမထေရ်

လက်သစ်လှော်ကားတော်ကြီး

သည် လေနာရောဂါထစဉ် စူဠကလ္လရွာ
သား ဥပါသကာထံတွင် မှီဝဲရန် ဆေးရှိ
သဖြင့် အလှူခံသည်။ ဥပါသကာက
ဆေးကို ကျီချက်နေစဉ် မထေရ်က
တာဝတိံသာရှိ စူဠာမဏိစေတီတော်
အား ဖူးမြော်ရန် သွားသည်။ ဥပါသကာ
ကိုပါခေါ်ဆောင်သွားသည်။ မေတ္တေယျ
ဘုရားအလောင်းတော်နှင့် ဆုံတွေ့
သည်။ အလောင်းတော်က ဥပါသကာ
အား နတ်ပုဆိုးတစ်စုံပေးလိုက်သည်ဟု
ဝတ္ထုတ ဆိုသည်။ အပြန်ခရီးတွင် ဆေး
ယာဂုကို ဘုဉ်းပေးသဖြင့် လေနာရောဂါ
ပျောက်ကင်းသည်။

မေတ္တေယျ ဘုရားအလောင်း
တော် နတ်သား၏ အမှာစကားကြောင့်
ရှင်မာလဲမထေရ်သည် တန်ဆောင်မုန်း
လပြည့်နေ့တိုင်းတွင် ဝေဿန္တရာဇတ်
တော်ကို ဂါထာပိုစ်ရေ တစ်ထောင်ဖြင့်
ဖွဲ့ဆိုလျက် ပူဇော်ဟောကြားတော်မူ
သည်။ ထိုအစဉ်အလာကို ဂုဏ်ပြုသော
အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ထိုနေ့တွင် သစ်
သီးတစ်ထောင်၊ ပန်းတစ်ထောင်၊ အပွင့်
တစ်ထောင်၊ ထမင်းဆုပ် တစ်ထောင်၊
ဆီမီး တစ်ထောင်၊ တံခွန် တစ်ထောင်
စသည်ဖြင့် လှူဒါန်းလေ့ရှိကြသည်။
ထိုပွဲတော်ကို ထောင်ပြည့်ပွဲတော် ဟု
လည်း ခေါ်ဆိုကြသည်။

သစ်သီး၊ ဆွမ်း၊ ပန်း၊ တံခွန်၊
မုန့် စသည့် လှူဖွယ်အရေအတွက်
တစ်ထောင်စီကို လှော်ကားလှေတော်
သဏ္ဍာန်ပြုလုပ်၍ ဆွမ်းတော်ကြီးတင်

လှူဒါန်းကြသည်။ လှော်ကားဆိုသည်
မှာ လက်သစ်လှော်ကားတော်ကြီးနှင့်
လက်ရွေးကြီးလှော်ကားတော်ကြီး တို့
ဖြစ်သည်။ ပုံများ ဖော်ပြထားပါသည်။

လှော်ကားလှေတော်ကို သုံးရ
ခြင်း၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်မှာ . . .

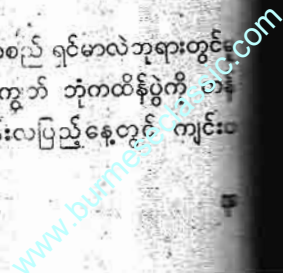
“မဂ္ဂင်ဟောင်ကြီး တက်၍စီးက
ပြည်ကြီးခေမံ၊ မြတ်နိဗ္ဗာန်သို့ အမှန်
ထုတ်ချောက်၊ ခေါ်ပေါက်လိမ့် ဟူသည့်
အထိမ်းအမှတ်ကို ဆောင်ယူခြင်း ဖြစ်
သည်။ လှော်ကားလှေတော်ကြီးများဖြင့်
ပူဇော်ခြင်းကြောင့် လှော်ကားပွဲတော်
ဟုလည်း ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုပွဲတော်ကို . . .

(၁) ရှင်မာလဲပွဲတော်ဟူ၍ လည်း
ကောင်း (၂) ထောင်ပြည့်ပွဲတော်ဟူ၍
လည်းကောင်း (၃) လှော်ကားပွဲတော်
ဟူ၍လည်းကောင်း အမည်သုံးမျိုးဖြင့်
ခေါ်ဆိုကြသည်။

လှော်ကားပွဲတော်ကို အထူး
သဖြင့် ရေလမ်းခရီးရှိသော နယ်မြေ
ဒေသများတွင် ကျင်းပလေ့ရှိသည်။
အမှန်တကယ် လှော်ကားလှေသဏ္ဍာန်
ပြုလုပ်လျက် ရေတွင်မျှော်၍ ဆွမ်းတော်
ကြီး တင်ကြသည်။ ကုန်းလမ်းဒေသများ
တွင်မူ ကားများကို လှော်ကားပုံသဏ္ဍာန်
အလှဆင်လျက် လှည့်လည်ပူဇော်ကြ
သည်။

သာစည် ရှင်မာလဲဘုရားတွင်
မြို့နယ်လုံးကွက် ဘုံကထိန်ပွဲကို ဝန်
ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့တွင် ကျင်းပ

လေ့ရှိသည်။ ရပ်ကွက်အလိုက် အသင်း အဖွဲ့အလိုက် လှူဒါန်းသော ပဒေသာ ပင်များကို ရှင်မာလဲဘုရားတွင် စုစည်း သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများသို့ ဆက်လက်လှူဒါန်းပေးသည်။ မြန်မာ တို့၏ ပဒေသာပင်အလှူ ဆိုသည်မှာ စုပေါင်းဒါနဖြစ်သဖြင့် မြို့နယ်လုံးကျွတ် ပါဝင်ဆင်နွှဲလေ့ ရှိကြသည်။ စုပေါင်း ဘုံကထိန်ဟု ခေါ်ဆိုခြင်းအကြောင်း ဖြစ်သည်။

မြန်မာတို့၏ ဆယ်နှစ်ရာသီပွဲ တော်တွင် တန်ဆောင်မုန်းလ ပြိစ္ဆာ ရာသီ၌ ကထိန်သင်္ကန်းကပ်လှူပွဲ၊ ဆီမီး တန်ဆောင်ထွန်းညှိပွဲ၊ မသိုးသင်္ကန်း ရက်လုပ်ပွဲနှင့် ရှင်မာလဲပွဲတော်ကိုပါ တစ်ပြိုင်နက် ကျင်းပလေ့ရှိကြသည်။

ထိုအကြောင်းကို ရှေးဟောင်း မြန်မာစာပေများတွင် ဤသို့ ရေးဖွဲ့ကြ သည်။ "ဤစာတမ်းလျှင်၊ အကြမ်းပြီး လစ၊ သက္ကရာဇ်ကား၊ တစ်နှစ်ရှစ်လေး၊ စဉ်သင့်ရေးလိမ့်၊ ရှေးပေါရာဏ၊ သရဒ ခေါ်တုန်း၊ တန်ဆောင်မုန်းဝယ်၊ လူမုန်း တတ်ကြ၊ ကျီးခေါ်ကြသား၊ ကာက သတ္တဝါ၊ တာရာထိန်ဆဲ၊ ကထိန်ပွဲလျှင်၊ နှင်မာလဲပွဲ၊ ပွဲကြီးသုံးဖြာ၊ ကြံကြိုက်ပါ ထိန်"

သီဟိုဠ်ကျွန်း ကုရောဒဇနပုဒ် တွင် သီတင်းသုံးတော်မူသော ရှင်မာလဲ ဆောင်ကိုအကြောင်းပြသည်။ ရှင်မာလဲ ဆောင် လူပြည်သို့ ပြန်လည်ကြွလာ သည်ကို ကြိုဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် တန်ဆောင်တိုင် မီးထွန်းပွဲ၊ မြင်းမိုရ်ပွဲ တို့ကို ကျင်းပကြသည်။

ပျဉ်းမနားမြို့တွင် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ သရားလှည့်လည်ပွဲ စည်ကားသကဲ့သို့ သာဓဉ်တွင်လည်း သီတင်းကျွတ်လ ဆင် တန်ဆောင်တိုင်လက ပီမို၍ ခြိမ် ခြိမ်းသံ သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက်။ သာ ဓဉ်မြို့နယ်လုံးကျွတ် ဘုံကထိန် သက် ကာသည် ၁၃၇၃ ခုနှစ်တွင် (၉၂)နှစ် နှင့် တိုင်ခဲ့လေပြီ။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်စုနှစ် သုံးစု ကျော်က သာစည် ရှင်မာလဲဘုရားပွဲ တော်၏ လှုပ်ရှားပွဲ ပုံရိပ်များကို လှမ်း မျှော်မိသည်။

ပွဲတော် မတိုင်မီကတည်းက ရပ်ကွက်တိုင်းလိုလို ကြိုတင်ပြင်ဆင်ကြ သည်။ အကဆရာများနှင့် ဆက်သွယ် ကြသည်။ အကနည်းပြကို အချို့ မန္တ လေးအထိ တက်ရောက် ငှားရမ်းသည်။ သူများထက်သာလိုသောစိတ်၊ အနိုင်ရ လိုသော ဆန္ဒ၊ ယိမ်းအဖွဲ့အတွက် လူစု ကြသည်။ တပင်တိုင်နှင့် ယိုးဒယားကပြ မည့်သူကို ရွေးချယ်ကြသည်။

ဆိုင်းအဖွဲ့နှင့် စကားပြောကြ သည်။ စာချုပ်ကြသည်။ တစ်ဖက်က လည်း ရန်ပုံငွေ စုဆောင်း။ အလှပြ ယာဉ်အတွက် ရပ်ကွက်ထဲမှ ကားပိုင် ရှင်တို့ ခေါင်းမရှောင်နိုင်ကြ။ ကား အတွက် ငှားရမ်းခ မသေချာ။ ဓာတ်ဆီ ပါ စိုက်ပေးကြရန် ပြင်ထားရသည်။

သည်ပွဲက ရပ်ကွက်ချင်း အဖွဲ့ အစည်းချင်း အပြိုင်အဆိုင်။ အနိုင်မခံ အနှုံးမပေးကြသည့်ပွဲ။ သူထက်ငါ သာမှ ဖြစ်မည်။ လူများ၏ သဘာဝကလည်း တစ်မျိုး။ အစပိုင်းတွင် သွေးက ခပ် အေးအေး။ မလုပ်ချင်သလိုလို။ မပါဝင် ချင်သလိုလို။ သို့သော် တစ်နေရာရာမှ ဆိုင်းသံ ဝှံ့သံကလေး ကြားလိုက်သည် နှင့် မနေနိုင်တော့။ စိတ်က မရိုးမရွ။ ခြေလှုပ်ချင်သလိုလို လက်လှုပ်ချင်သလို လို။ အပြေးအလွှား စုစည်းမိကြသည်။

မည်သည့်ရပ်ကွက်က မည်သည့် အမျိုးအစား ပါဝင်မည် စသဖြင့် စနည်း နာကြသည်။ အချက်အလက် စုဆောင်း ကြသည်။ မိမိတို့က မည်သည့်ယိမ်း မည်သည့်ပုံစံ ပါဝင်မည်ကို ကြံဆ ဆုံး ဖြတ်ကြသည်။

ရှင်မာလဲသဘင်ပွဲတွင် ကလေး များသာမက လူကြီးများပါ လှုပ်လှုပ်ရှား ရှား။ လူကြီးဆိုရာ၌ ရပ်ကွက်လူကြီး များသာမက မြို့နယ်လူကြီးများပါ အငြိမ်မနေကြရ။ ဗဟိုမဏ္ဍပ်အတွက်

ကြိုတင် စီစဉ်ကြသည်။ စုရပ်များ သတ်မှတ်ပေးရသည်။ အစီအစဉ်များ ညှိနှိုင်းကြသည်။ ဆုပေးဆောင် အလှူ ခံကြရသည်။ ပြိုင်ပွဲဝင်တို့အဖို့ ကုန်ကျ စရိတ် အနည်းအကျဉ်း ကာမိစေလို သည်။ ဆုရသည် ဝတ်ပြုခံရသည်ကို အထူးသဖြင့် တပ်မက်ကြသည်။

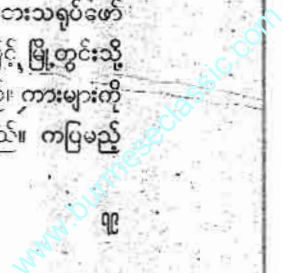
ဦးစွာ ရှင်မာလဲဘုရားသို့ ပဒေ သာပင်များ ပေးပို့သည့် အစီအစဉ်။ အလှူအပ အကပဒေသာဖြင့် စတင် သယ်ဆောင်ကြသည်။

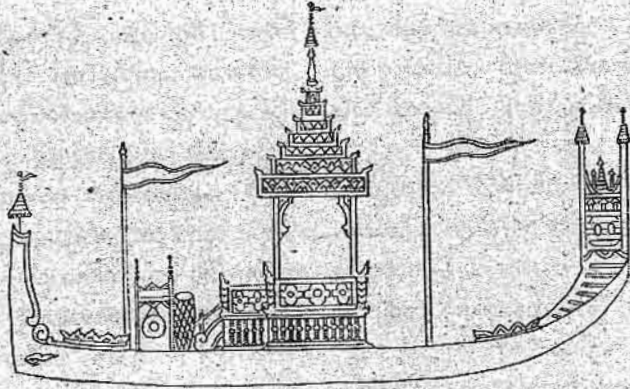
ထို့နောက် ဗဟိုမဏ္ဍပ်သို့ ဝင် ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ရန် အလှည့်မကျမီ စုရပ် များတွင် ကပြဖျော်ဖြေကြသည်။

လှုပ်စစ်မီးမြို့တော်မို့ တစ်မြို့လုံး လမ်းပေါင်းစုံ ရပ်ကွက်တကာ လင်း လင်း ထိန်ထိန်။ အဝတ်တန်းကျောင်း များကလည်း ပါဝင်လာသည်။ ကျောင်း များက ငွေကြေးအင် အား လူအင်အား အတောင့်တင်းဆုံးအဖွဲ့။ ယိမ်းအဖွဲ့ဆို လျှင် အရွယ်ညီမင်းသမီး လိုသလောက် ရနိုင်သည်။ ကချင်သူက အများသား။ ယိမ်းအဖွဲ့တွင် ပါဝင်ခွင့်သာ ရပါစေ။ မိဘများက ဝတ်စုံအတွက် တာဝန်ယူ ပြီးသား အဆင်သင့်၊ သားသမီးများ မျက်နှာမငယ်စေရ။

ထို့ကြောင့်လည်း အကြီးယိမ်း။ အငယ်ယိမ်း။ ယောက်ျားကလေးယိမ်း ထွက်လာသည်က ပြည့်ပြည့်စုံစုံ။ သူတို့ ချင်းလည်း အားကျမခံ။ အကနည်းပြ ဆရာချင်းလည်း အပြိုင်အဆိုင်။ အက လေ့ကျင့်ချိန်လည်း ပီရသည်။ ဆရာ ဆရာမများက အမောင်းခပ်ကြမ်းကြမ်း။ ခြေကျ လက်ကျ မညီညွတ်မချင်း အိမ် မပြန်ရ။ ကလေးများကလည်း အိမ် မပြန်လို။ ကနေရသည်ကို ပျော်နေကြ သည်။ ကျေနပ်နေကြ သည်။

ရပ်ကွက်အလိုက် အသင်းအဖွဲ့ အလိုက် အကအခုန် လေးသရုပ်ခေတ် များ တေးဂီတပိုင်းမှာ ဖြင့် မြို့တွင်းသို့ လှည့်လည် ကပြကြသည်။ ကားများကို လည်း အလှဆင်ကြသည်။ ကပြမည့်

လက်ဝှေ့ကြီးပျော်ကန်စော်ကြီး

သူများကိုလည်း အလှပြင်ကြသည်။ ထိုနေ့တွင် တစ်မြို့လုံး မွှေးမွှေးကြိုင်ကြိုင် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း လှလှပပ။

မြို့သူမြို့သားများက ဖျော်ဖြေရေးစုရပ်များတွင် စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုကြသည်။ ကလေးသူငယ်များသည် နေ့လယ်ခင်းကတည်းက ဟန်ရေးတပြိုင်ပြိုင်၊ ထိုနေ့အဖို့ မိဘများက မည်သို့မျှ ခိုင်း၍မရ။ သူတို့ ရှင်မာလဲဘုံကထိန်ပွဲတော်တွင် ဆင်နွှဲပျော်ရွှင်လိုကြသည်။

အချို့က အလှ အကယာဉ်များ နောက်မှ တတောက်ကောက်။

ကာလသား ကိုလူပျိုတို့ ပျော်ကြပါးကြ နောက်ကြ ပြောင်ကြ၊ ဟေးလား ပါးလား။ ကာလသမီး အပျိုမကလေးများက ဟန်ရေးတပြိုင် အပူပိုကြသည်။ ကလူကျီစယ်ကြသည်။ အချို့က အစအနောက်သန်သည်။ ကပြမည်သူများသို့ စာရွက်ခေါက်ကလေးများဖြင့် ပစ်ကြ ခတ်ကြသည်။

အချို့က သားရေကွင်းဖြင့် ပစ်သည်ကို ဘေးမှ စောင့်လျက်လိုက်ပါလာသော ကြီးကြပ်သူ လူကြီးများနှင့် ပက်ပင်းတိုးလျှင် မလွယ်။ အဆင့်မသင့်လျှင် ရဲစခန်းသို့ရောက်တတ်သည်။ ထိုညအတွက် မပျော်ရွှင်ရလျှင် အလွန်ပင် နစ်နာလှသည်။

ထိုညတွင် သာစည်သားတို့ အိပ်ရိုးထုံးစံမရှိကြ။ တစ်ညလုံး အက အလှ ဖျော်ဖြေပွဲများကို အားရပါးရ ကြည့်ကြသည်။ အားပေးကြသည်။ ရပ်ကွက်

အလိုက် ကပြသူများ ပြန်အလာ ရပ်ကွက်လူကြီးများက စားစရာများ ချက်ပြုတ်၍ ကြိုဆိုကြသည့် အပျော်စားပွဲများကလည်း ရပ်ကွက်တိုင်းအတွက် မမောနိုင် မပန်းနိုင်။

တစ်ညလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ကကြ ခုန်ကြသည်မှာ ပင်ပန်းလှသည်။ ဗဟိုမဏ္ဍပ်မှ ဆုစာရင်းလည်း ကြေညာပြီးချိန် ဆုရရှိသူတို့ အောင်ပွဲခံကြသည်။ ဝမ်းသာအားရ အော်ကြ ဟစ်ကြ ကြွေးကြော်ကြ။ တစ်လမ်းလုံး ဆူဆူညံညံ။ အိပ်ပျော်နေသူတို့ပင် ခေါင်းထောင်ထစေသည်။ သို့သော် မည်သူကမျှ စိတ်မဆိုး။ ဝိုင်းဝန်းဝမ်းသာပေးကြသည်။

ကပြသူတို့ အမောပြေ စားသုံးကြသည်။ စတုဒီသာပွဲကဲ့သို့ ဖမိတ်သော်လည်း ဝင်ရောက်စားသုံးနိုင်သည်။ ပျော်လည်း ပျော်စရာ။ သည်ပွဲတွင် ဖူးစာရှင် ရသွားသူတို့လည်း အနမတဂူ၊ သာစည်သူ သာစည်သားတို့ မမေ့နိုင်စေသော အစဉ်အလာ၊ အလွမ်းပိုစေသော ရှင်မာလဲပွဲတော်သဘင်။

သာစည်နယ်မှ အနုပညာ လှုပ်ရှားမှုများက ရပ်တန့်မနေ။ လွတ်လပ်ရေးနေ့သို့ ဆက်သွားသည်။ ရှင်မာလဲပွဲတော်မှ ဆုရသူတို့ ဆုမရသူတို့ နောက်တစ်ပွဲ နွဲ့နိုင်ကြသေးသည်။ ဆို က ရေးတီး ပြိုင်ပွဲက သည်နယ်တစ်ကြောတွင် ခေတ်စားသည်။ မလှိုင် ဝမ်းတွင်း မိတ္ထီလာ သာစည်မြို့များ ကျင်းပကြသည့် ပြိုင်ပွဲများ။

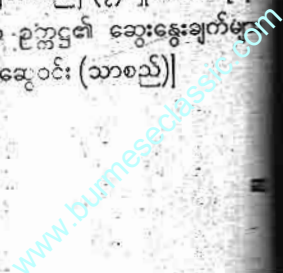
လုပ်ငန်းတာဝန်အရ အဝေးရောက် သာစည်သားတို့ ဇာတိရပ်ရွာသို့ အမှတ်တရ တခဲးတကြသည့်ပွဲ။ သည်အချိန်ရောက်လျှင် ပြန်ချင်လာသည်။ အချို့ ဇာတိသို့ မဖြစ်မနေ ပြန်လည်လာရောက်ဆင်နွှဲလေ့ ရှိကြသည်။ ထူးထူးခြားခြား စည်စည်ကားကား။ ဓလာရောက်နိုင်သူတို့ ဖုန်းဆက်ကြသည်။ သတင်းမေးကြသည်။ လေလှိုင်းထဲမှ အပျော်ကူးယူကြသည်။

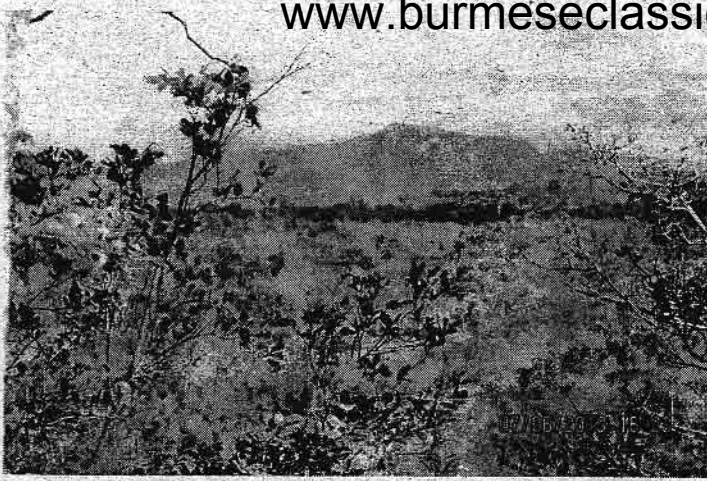
ရွေးဖြူဟောင်း အောက်မေ့ဖွယ်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က ပုံရိပ်များ။ ဆယ်စုခန့် သုံးစုခန့် ကျော်လွှားခဲ့သည့်တိုင် မေ့၍မရနိုင်သေး။ တသသလွမ်းမောရသည်။ ယခုကာလဆိုလျှင် ပိုမို စည်ကားနေချေမည် ဟူသော အတွေး။ လူငယ်တို့၏ အတွေး။ လူငယ်တို့၏ တီထွင်ကြံဆမှုများဖြင့် ပိုမိုပြည့်စုံလာမည် အတင်။

သည်အချိန် သည်ကာလသို့ ရောက်လေတိုင်း စိတ်က ပျံ့ပျံ့လွင့်လွင့်။ အဝေးရောက်နေသူအဖို့ အတွေးတို့ လွင့်ပါးလျက် စိတ်က သာစည်သို့ ပြန်ရောက်နေတတ်သည်။ အခွင့်သာလျှင် ပြန်ချင်သည်။ ရှင်မာလဲဘုရားပွဲတော်တွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲ ပျော်ပါးလိုစိတ်တို့ ထိန်းမရချင်။

□ ရန်နိုင်

- ကျမ်းကိုး
- (၁) မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်း၊ [အတွဲ (၃) (၈) (၂) ရွှေဘုံနိဒါန်း၊ [ဇေယျသင်္ခယာ] (၁၆၉/ ၁၇၀) (၃) မြန်မာမင်းများ အုပ်ချုပ်ပုံစာတမ်း၊ [ပဉ္စမတွဲ] (၄) သာစည်မြို့၊ တိဒီဇကရေ အောင်မြင်ခြင်း မှတ်တမ်း၊ [ဆရာတော် မာဂဓီ (သာစည်)] (၅) ပုဂံခေတ်မြန်မာစာ၊ [စောလူ] (၆) မှတ်အပ်မှတ်ရာ မှတ်စုပဒေသာ သုခဇော်စု၊ [ဒဂုန်ဦးထွန်းမြင့် တည်းဖြတ်သည်] (၇) ရှင်မာလဲဘုရားဂေါပက ဥက္ကဋ္ဌ၏ ဆွေးနွေးချက်များ [ဦးတင်ဆွေဝင်း (သာစည်)]

မကြီးကို ကြည့်လိုက်တော့ မြူလွလွ စောင်မြီးခြံအောက်မှာ ထူနေရလို့ နေပါတယ်။

အသင့်ပါလာတဲ့ ကင်မရာကို မျောက်ကလေးတွေရဲ့ အစာထင်မှတ် ပြီး လုမယ့်ရန်မှ ကာကွယ်ရင်း တောင်ပေါ်က သဘာဝရှုခင်းတွေကို စိတ်ရှိ သလောက် မှတ်တမ်းတင်ဖြစ်လိုက် တယ်။ မိုးဦးက ကောင်းစွာရွာထားတဲ့ မိုးရေကြောင့် အညာရှုခင်းဟာ မှိုင်း ပျူပျူ လှပလို့ နေပါတယ်။ မြူရိပ် မြူခိုး တို့က တောင်ကလပ်အောက်ရောက် နေတော့ အညာနဲ့ တောင်ပေါ်ဒေသ ဟာ ခွဲခြားမရတော့ပါ။ တောင်ပေါ် ဒေသတွေဟာလည်း တောင်ကတုံးတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ မဟုတ်လား။

အငွေမအောင်မြေမှ လက်ပံအိုင်သို့

ထူးအောင်(မန္တလေး)

ပုပ္ပားမြို့ကိုရောက်တော့ မိုးတွေ ညိုနေတယ်။ တောင်ကလပ်ကို တိုက် ခိုက်ရောက်တဲ့ကားတွေက ဒီနေ့မထွက် တော့ ပုပ္ပားဘက်က လှည့်လာခဲ့ရတာ ဖြစ်တယ်။ တောင်ထွေကို ကွေ့ပတ် ထက်ခဲ့ရတာဆိုတော့ တောင်ပေါ်မြို့ ထိုလို၊ ရှမ်းပြည်နယ်ထဲ ရောက်ရှိနေ သလိုလို စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေမိတယ်။

တောင်ကလပ်ကိုကား တိမ်တွေ ဆုံခြုံစွာ ဝှက်ထားနိုင်တယ်။ ပုပ္ပား ဆောင်မကြီးကတော့ တိမ်ထုတွေ မြူ တွေ့ ဝှေ့ဆိုင်းထားပေမယ့် လုံခြုံအောင် ထောက်နိုင်ရှာဘဲ လောကကြီးကိုဦးခေါင်း မြူကြည့်သလိုပဲ။ တစ်နေ့တခြား ကျွဲပါး ထာနေတဲ့ သစ်ပင်တွေကိုမိုးရေဝအောင် အရွာနိုင်တော့လို့ သက်ပြင်းမောတွေ နှုတ်တန် တူပါရဲ့။

ပုပ္ပားတောင်ကလပ် အခြေကို ဆုတ်တော့ အချိန်ပင် အတော်လင့် ခြင်း အာဝန္တ၊ စာရင်းပေးပြီးတော့ အဆောင်ရတော့ ပစ္စည်းထားပြီး ဆောင်ထလပ်ပေါ်ကို အချိန်မီတက်ခဲ့ တော့တယ်။

တောင်ပေါ်ကိုရောက် အတက် လမ်းမှာ ခရီးသည်တို့ကို ဈေးသည်တို့ရဲ့ အတင်း ဈေးရောင်းတာ၊ မျောက် ကလေးတွေရဲ့ ဆောင့်ကြားကြား မာန်ဖီ သံ၊ ခရီးသည်တွေရဲ့ လက်ထဲက အစာ တွေကို အပေးမစောင့်တော့ဘဲ အတင်း လုယူ ထွက်ပြေးကြတော့တယ်။ ထို မြင်ကွင်းတွေကို ဥပေက္ခာပြုပြီးတော့ သဘာဝအလှ ခံစားနိုင်ဖို့ ပုပ္ပားတောင်

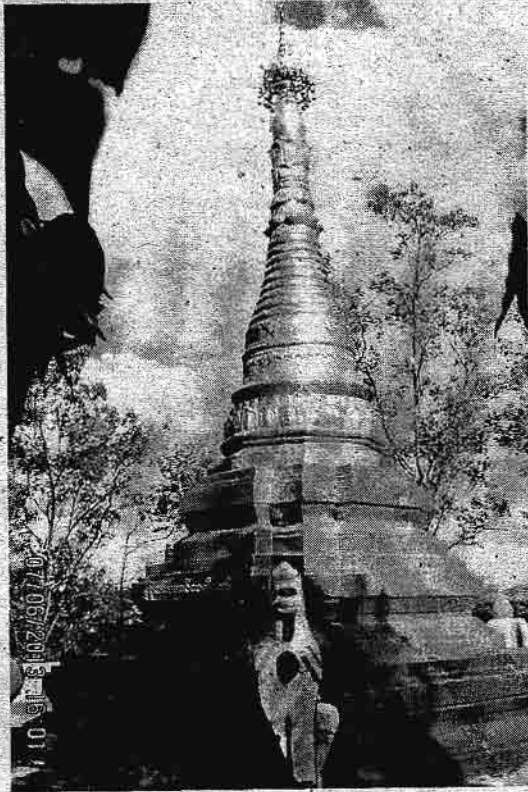
အင်း လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာ က ဗျတ္တတို့ မယ်ဝဏ္ဏတို့ခေတ်မှာ ဒီနေ ရာ ဘယ်လောက်လှပလိုက်လေမလဲ။ တောင်ကလပ်ကို အမတ်ဘမဲ့ ဖြတ်သန်း ပြီး အဓိကသွားနေမယ့် အငွေမအောင် မြေ ခရီးဆက်ရဦးမယ်။

ပုပ္ပားကို နောက်လာဦးမယ် ဆိုတဲ့ ချွေးသိပ်အတွေးနဲ့ ထားရစ်ခဲ့ပြီး မနက်စောစောထွက်တဲ့ ကျောက်ပန်း တောင်းကားကို စီးခဲ့တယ်။ ဆည်ပေါက် ရွာမှာ အငွေမအောင်မြေသို့ မြားပြ ထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်မှ ဆင်းခဲ့တယ်။

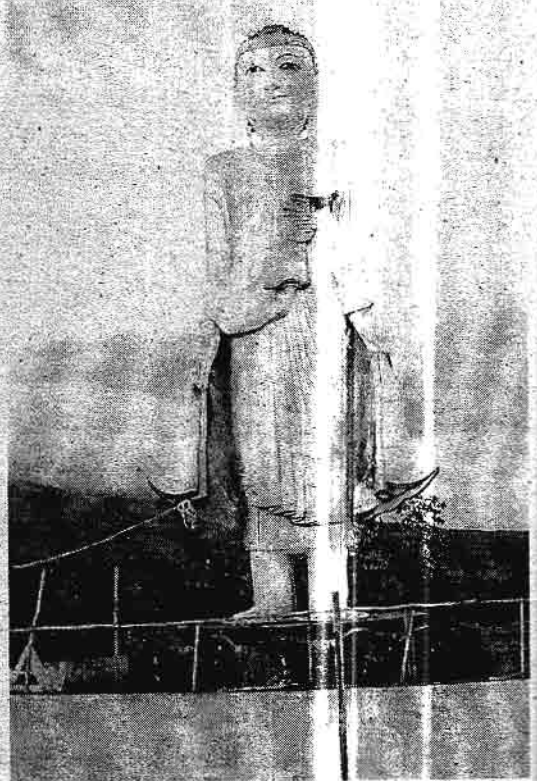

အငွေမအောင်မြေမှ ဦးပွင်း

www.burmeseclassic.com

ပုဂံကင်းတောင်စေတီတော် (ရှေးဘုရား) အဋ္ဌမအောင်မြေ

ရပ်တော်ပူဘုရားကြီး

ဆည်ပေါက်ရွာ ဆိုတာ တစ်ချိန်က နာမည်ကျော် ပန်းပြိုင်လယ်က ဥယျာဉ်များ ရုပ်ရှင်ရိုက်ခဲ့တဲ့ နေရာ၊ ရွာထဲက ဖြတ်အလာ ကျော်ဟိန်း၊ နေအောင်တို့ရဲ့ ပုံရိပ်တချို့ ထင်လာဆဲ။

ဆည်ပေါက် ညောင်ကန်ရွာတွေ ဆိုတာ သီဟတင်စိုးရဲ့ ဂျပန်တော်လှန်ရေးကားတွေ သန္ဓေတည်ခဲ့တဲ့နေရာ။ ဒါရိုက်တာ တော်တော်များများရဲ့ ရိုက်ကွင်း စားကျက်ကောင်းတစ်ခု ဆိုလည်း မမှားဘူး။ ဆွမ်းခံ ဆွမ်းပျပ်တမ်းတဲ့ ကျောင်းသားကြီးသည်ပင် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားထဲမှာ လူကြမ်းမင်းသား လုပ်ခဲ့ဖူးသူ။

ဆည်ပေါက်၊ ညောင်ကန်ရွာသူ ရွာသားတွေဟာ ဝါသနာပါက ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းတွေမှာ ဆိုက်သုံး၊ တစ်နေ့တစ်ထောင် နေ့စားနဲ့ လုပ်ကြတယ်။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ သူတို့ဘဝတွေဟာ မင်းသားက ထိုးလိုက်၊ မင်းသမီးက ပါးရိုက်

လိုက်၊ သေလိုက် ရှင်လိုက်။ စုံရောပဲ။ ဒီနေ့ ဆွမ်းခံလာရင် သဲချောင်းလေးကိုအဖြတ် ဒီနေရာက ရန်ပါစခန်း ချထားတဲ့နေရာ။ ရွာထဲဝင်တော့ ရွာလယ်ကောင်လမ်းအိုလို ချောက်ကမ်းပါးကြီး ဖြစ်နေတဲ့ နေရာမှာကျတော့ ဓားပြတိုက်တဲ့ နေရာတဲ့၊ စုံနေအောင် ရှင်းပြုရှာတယ်။

ရွာထဲထိုင်အိမ်ကိုရောက်တော့ နဝမအောင်မြေက ပြီးလင်းတောင်ရောက်နေပြီ။ ထိုဆရာတော်ဆီမှာ အရင်က ပုပ္ဖယားသမိုင်းစာအုပ် အဟောင်းကိုမေးတော့ ရန်ကုန်က ဒကာတွေ ငှားသွားတယ်ဟု သိရတော့ အစပြုတ်ပြီပေါ့။

ပုပ္ဖားနဲ့ပတ်သက်ပြီး အောင်မြေ ကိုးဌာနရှိခဲ့တယ်။ အောင်မြေ ကိုးဌာန အကြောင်းကတော့ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ စာရေးဆရာတွေ ရေးသွားခဲ့ကြပြီး နဝမအောင်မြေမှာ ပုဂံခေတ် လေယူသီခီမင်း တည်ခဲ့တဲ့ ဘုရားနဲ့ ရှေးဟောင်း

သိမ်ရှိခဲ့တယ်။ အဋ္ဌမအောင်မြေနဲ့ နဝမအောင်မြေဟာ နှစ်မိုင်လောက်ပဲ ဝေးတယ်။

အဋ္ဌမအောင်မြေ ဌာနဟာ ဆရာတော် ဦးသာသန သက်တော် (၈၃)နှစ် အရွယ်တော်ကြီးရင့်နေပေမယ့် သာသနာ့ အဆောက်အအုံတွေဖြစ်တဲ့ တရားထိုင်ဂူ (၁၃)လုံး၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း၊ တရားထိုင်ခမ္မာရုံ၊ ထိုင်တော်မူ၊ ရပ်တော်မူ လျောင်းတော်မူ ရုပ်ပွားတော်ကြီးတွေ ဟာ အဝေးကပင် လှမ်း၍ ဖူးမြင်နိုင်တယ်။ အဋ္ဌမအောင်မြေဟာ ဒါကြောင့်ပင် ရပ်ဝေး ရပ်နီးမှ စိတ်ဝင်စားလာကြတယ်။ တစ်နှစ် (၂)ကြိမ် တရားစခန်းငှဲများ ကျင်းပနိုင်ခဲ့တယ်။

အောင်မြေဆိုတာ ဘိုးတော်အောင်မင်းခေါင်ရဲ့ အဓိဋ္ဌာန်အောင်မြေလား၊ အရင်ကတော့ အောင်မင်းခေါင်ရဲ့ အောင်မြေလို့ ထင်ထားခဲ့တယ်။

www.burmeseclassic.com

အမြဲနေ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မေးကြည့် တော့မှ အောင်မြေဆိုတာ မယ်ဝဏ္ဏရဲ့ အောင်မြေတစ်ခုလို့ ဆိုကြတယ်။

မယ်ဝဏ္ဏဟာ ကိုးဌာနမှာ သစ္စာ ပြု တရားကျင့်ခဲ့တဲ့ နေရာတွေဟု ဆိုကြ တယ်။ အဌမအောင်မြေ (သို့) မှန်ကင်း တောင် မှန်ရာကိုခင်းပြီး သစ္စာဆိုတဲ့ တောင်း၊ ဒါကြောင့် အဌမအောင်မြေမှာ သစ္စာဆို အဓိဌာန်ဝင်ရင် အောင်မြင် တယ်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်။

အဌမအောင်မြေမှာ ပုဂံခေတ် က ရှေးဟောင်းစေတီတစ်ဆူ ရှိတယ်။ ဆုတောင်းပြည့် မှန်ကင်းတောင် စေတီ တော်မြတ်။

“ဘုရားလေးငယ်ငယ် ကိုး တောင်ပြည့်တည်၊ ငယ်သာငယ် ကယ် ဆယ်မယ့်ဘုရား၊ ဓာတ်ကောလိဝုတယ် နှော့အများ” ဆိုတဲ့ စာကို တွေ့ရ တယ်။

အဌမအောင်မြေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ထူးခြားတဲ့ ဖြစ်စဉ်တွေ ရှိ၊ မရှိ ဆရာ တော် ဦးသာသန မေးလျှောက်ကြည့် တော့ ဆရာတော်က ဦးဇင်းကြီး ဦး ဆာ်ရွှေကို ညွှန်ပြတယ်။ သူက ဤနယ် သာဖြစ်တာကိုး။

ဦးသာသန အရင်က ဤနေရာ နှင် သံဃာမပြုခဲ့ပေ။ အနေအထိုင် ဆင်းရဲပင်ပန်းတယ်။ ဆွမ်းခံရွာကိုက

ဂူလိုက်ပေါတယ်

တော်တော်ဝေးတယ်။ တော်ရုံ ဇွဲသတ္တိ ဖြင့် မနေနိုင်ကြပေ။ နေရာကလည်း ကြမ်းတယ်လို့ နာမည်ကြီးခဲ့တယ်။

မြေတွေပေါတယ်။ ပျားတွေ ကျောက်တုံးတွေမှာ စွဲနေတာ တော် တော်များတယ်။ အလျား ဝတောင် ကျော်လောက်ရှိတဲ့ ဆင်လိပ်ပြာကြီး ၂ကောင် ပျားရည်လာစုပ်ပြီးတဲ့နောက် ပျားအုံးတွေ မရှိတော့ပေ။

ရှေးက ပြဒါးရှင်လုံးတစ်လုံးဟာ စိမ်းပြာပြာ အရောင်နဲ့ သပိတ်လုံး လောက်ရှိတယ်။ ကြက်မောက်တောင်၊ သီလတောင်၊ မှန်ကင်းတောင်တွေမှာ လှည့်၍နေရာပြောင်းနေတာကို ညောင်

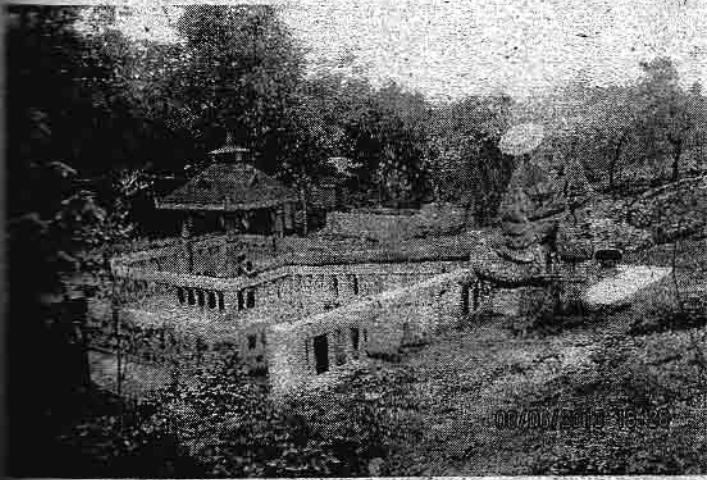
ကန်၊ ကျောက်ပန်းတေ င်တို့ဆီကနေ မြင်ကြရတယ်။

နောက်တစ်ခု ထူးခြားတဲ့ ဖြစ်စဉ် တစ်ခုက ပုပ္ဖားနားမှာ စာတပ်ရှိတယ်။ အဲဒီက တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်ဟာ ညနေစောင်းပြီး တောပင်ရင် မှန်ကင်း တောင်နား ရောက်လာတယ်။ လှလှပပ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ကို တွေ့ရတယ်။

သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို မြင်ရပေမယ့် ကြောက် လန့်သွားပုံမရဘူး။ ဒါနဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးက ကြောက်လာတာနဲ့ ကာအိုင်နဲ့ ခေါင်း ပေါ် ကျော်ပစ်ကြည့်တယ်။ ထွက်မပြေး တဲ့အပြင် ဟားတိုက်ရယ်တာနဲ့ ထွက် ပြေးခဲ့ရဖူးတယ်။

ဒီနယ်မှာ တခြားထူးခြားတာ တွေ များစွာရှိပေမယ့် အနီးစပ်ဆုံး သွား ရလွယ်ကူတာကတော့ ငှက်ပိအိုင်ရွာ က ဆရာတော် ဦးစန္ဒမဟာထေရ်ပဲ။ ပျံလွန်တော်မူပေမယ့် မပုပ်ဘူး။ အနုစိ (၆၀)ကျော်ပြီ။ ဒီအတိုင်းပဲ မှန်ခေါင်း သွင်းထားတယ်။ ဖူးမြော်ကြတဲ့သူတွေက ဆုတောင်းရင်လည်း ဆုတောင်းပြည့် တယ် ဘုရား။

ချောင်းရိုးအတိုင်း အဌမအောင် မြေမှ လက်ပံအိုင်ရွာသို့ တစ်နာရီနီးပါး ခန့် လမ်းလျှောက်ကြရတယ်။

အဌမအောင်မြေ ရှင်ဥပက္ကမာန်တော်

www.burmeseclassic.com

လက်ရှိ လက်ပံအိုင်ရွာ ကောင်း
ထိုင်ဆရာတော် ဦးကုသလ(ဓမ္မာစရိယ)
မှ ကူညီပေး၍ အလွယ်တကူ ဖူးခွင့်ကြံ
ခဲ့ပါသည်။

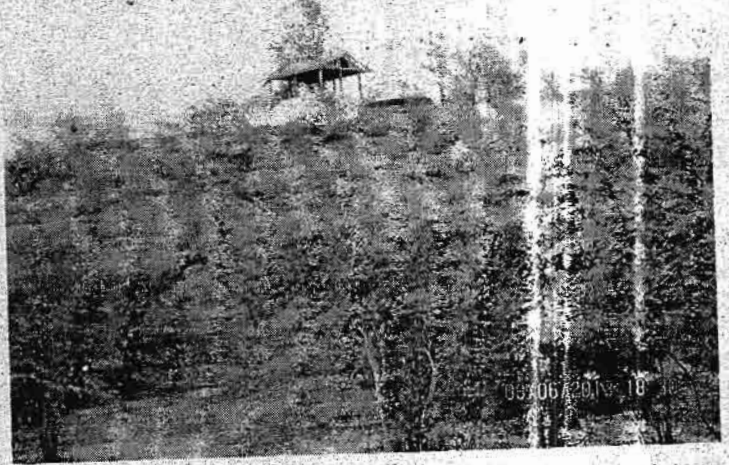
တစ်ထပ်အုတ်တိုက်ထဲမှာ မှန်
ခေါင်းသွင်းထားပါတယ်။ သင်္ကန်း လွတ်
နေတဲ့ ဦးခေါင်းတော်၊ ခြေဖဝါးတော်
တွေဟာ ရွှေအိနေအောင် ချထားတာ
တွေ့ရတယ်။ ယခုထိ ဘာတစ်ခုမှ မချို့
ယွင်းသေးပေ။ ဘာအနံ့အသက်မှလည်း
မရပေ။

မယဒေဝလင်္ကာမှာ
လူတို့နဲ့သက်၊ နံစော်ချက်ကား
နံနက် ၈ ခါ ည ၈ ခါဖြင့်
နံ့သာရေချိုး ၁၆ အိုးဖြင့်
ချိုးလှင့်ကစား
ထက်နတ်များတို့
ဖွားဖွားလောက်ပြည့်
ကောင်ပုဂံ၏သို့ ရှုကြည့်မသာ၊
ယူနေလျှင် တစ်ရာလောက်က
ကွင်းရောင်ကြ၏
ဟု လူနံ့နံ့တာကို စပ်ဆိုထား
ပါတယ်။

ယခုတော့ သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်
ဆန်းပင် ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာတော်
ပျံလွန်တော်မူတော့ ရုပ်ကလာပ်တော်
ကို မီးရှို့၊ ဓားခွဲလုပ်၍ မရခဲ့ပေ။ ဆရာ
တော်နှင့် ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိတဲ့ ဝေနေယျ
ဖြစ်ပါက ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့နယ်
လက်ပံအိုင်ရွာကို သွားရောက် ဖူးမြော်
သင့်ကြောင်း လမ်းညွှန်ရေးသားလိုက်
ရပါတယ်။

ဆရာတော် ဦးစန္ဒမဟာထေရ်
၁၂၄၄ ခုနှစ် ဝါခေါင်လဆန်း (၄)ရက်
အင်္ဂါနေ့၊ ၁၃၁၂ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလဆန်း
(၁၄)ရက် ပျံလွန်တော်မူ။

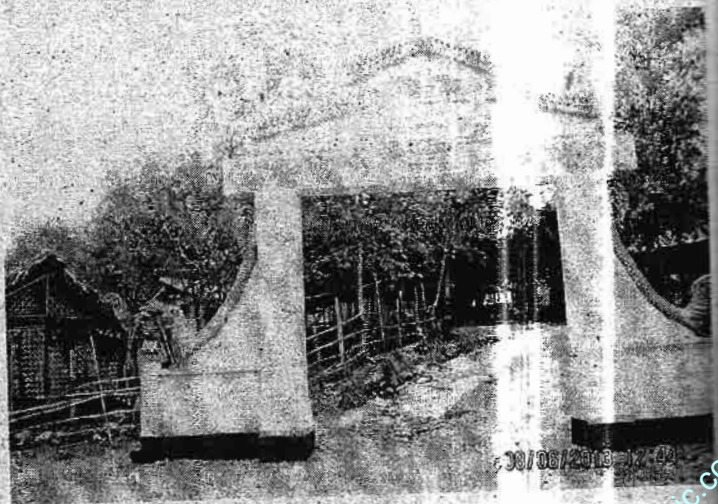
□ထူးအောင်(ပန္နလေး)

ဇေတီနှင့် ရွာင်းအလှ

တရားစာနိပျာဉ်၊ ကွင်းပရာ ဓမ္မာရုံ

အလှအောင်မြေ မုခ်ဦး

မြန်မာနိုင်ငံ၏ မျက်မှောက် သာသနာ့သမိုင်းတွင် နေတစ်ဆူ လ တစ်ပါးသဖွယ် ထင်ရှားတော်မူခဲ့သော ဆရာတော်ကြီးနှစ်ပါးဖြစ်သည့် လယ်တီ ဆရာတော်ကြီးနှင့် တောင်တန်းသာ သနာပြု ဆရာတော်ကြီးဦးဥတ္တမသာရ တို့သည် ပရိတ်တန်ခိုးဖြင့် နိုင်ငံအရပ်ရပ် ဒေသအသီးသီး နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားများ အပါအဝင် သတ္တဝါ အပေါင်းတို့ကို အန္တရာယ်ကင်းဝေးအောင် အပင်ပန်းခံ ရွတ်ဆောင်တော်မူခဲ့ကြပါသည်။

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး ၏ ဘဝဖြစ်စဉ်တွင် ရောဂါဆိုးကြီးများ တပ်အသွင် ပေါ်ပေါက်လာသည့်အခါ တိုင်း အန္တရာယ်ကင်း ပရိတ်တော်များ ရွတ်ဆို တားဆီးခြင်း လုပ်ငန်းများကို မြို့ရွာ လုပ်ဆောင်ခဲ့ပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးက မိမိမြို့ရွာ တွင် ကပ်ရောဂါပေါ်ပေါက်လာသော အခါတွင် မြို့ရွာရှိ ဆရာတော်၊ သံဃာ တော်တို့ အစုံအညီ စည်းဝေးစေပြီး ရပ်ရွာလူကြီးများနှင့် တိုင်ပင်ကာ မြို့ရွာ သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ရမည်။ ထို့နောက် ဘျှပ်ကနား ဆောက်လုပ်ကာ ပရိတ် နှစ် ပရိတ်ချည်၊ ပရိတ်ရေ၊ ပရိတ်ပန်း၊ ပရိတ်သံ တို့ကို အသီးသီး စီရင်စေပြီး မြို့ရွာ၌ နတ်များကို ပင့်ဖိတ်ကာ ရောဂါ တားဆီးရေးအတွက် ပရိတ်တရားတော် များ ရွတ်ဆိုရမည်ဟု ရောဂန္တရဒီပနီ တွင် ရေးသားတော်မူခဲ့ပါသည်။

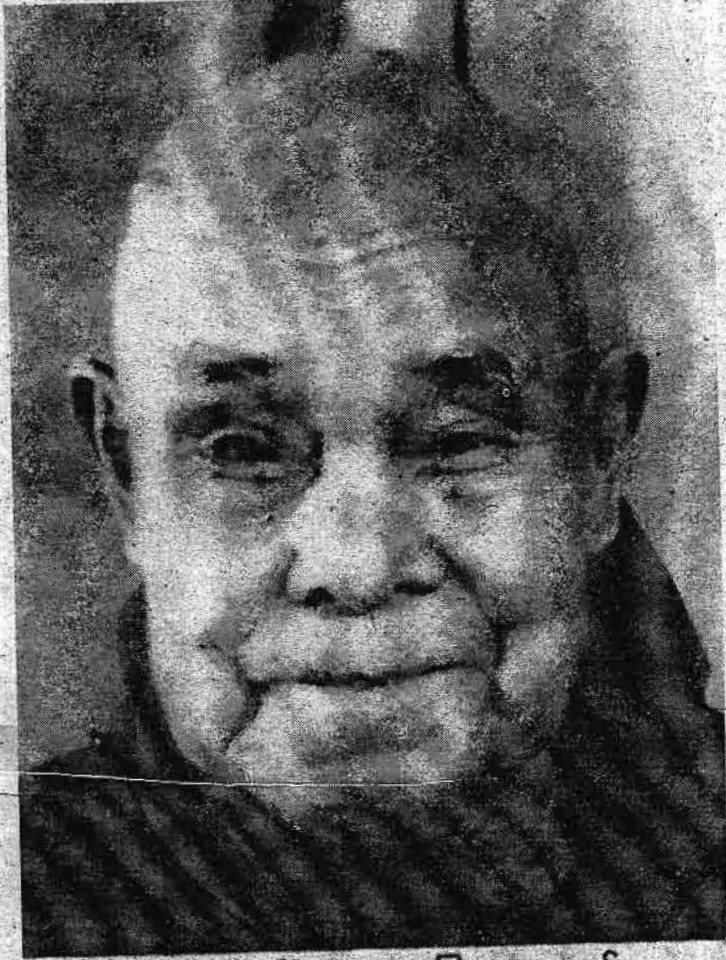
- ပရိတ်ကြီး
 - မဟာသမယသုတ်
 - ဧာဠာနာဠိယသုတ်
 - ဗုဒ္ဓဝင်ပါဠိတော်
 - ပဋ္ဌာန်းပါဠိတော်
 - ဥပ္ပါတသန္တိကျမ်း
 - ဗြဟ္မာဇာလသုတ်
 - ၆၂ ပါး ဒိဋ္ဌိခဏ်း
 - သုတ်မဟာဝါမဟာဒါနသုတ်
- များကို ရွတ်ဆိုရမည်ဟု မိန့်ဆို ခဲ့ပါသည်။

ပရိတ်တန်ခိုးဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ အကျိုးကို ရွတ်ဆောင်တော်မူခဲ့သော

ဆရာတော်ကြီးနှစ်ပါး

မောင်နွယ်သန်း

တောင်တန်းသာသနာပြုဆရာတော်

ပရိတ်ရွတ်မည်ဆိုပါက မြို့စောင့် နတ်၊ ရွာစောင့်နတ်များကို နေ့စဉ် ဖိတ် စာရေး၍ ဖိတ်ကြားရမည်ဟုဆို၏။ မြို့ ရွာများတွင် ရောဂါကပ်ရောက်လာလျှင် အစိုးရမင်းတို့၏ အစွမ်း၊ ဆေးပညာရှင် တို့၏ အစွမ်း၊ ရပ်ရွာလူကြီးတို့၏ အစွမ်း၊ မြို့ရွာရှိ ရဟန်းသံဃာတို့၏ အစွမ်းများ ဖြင့် ဖယ်ရှားရန် နည်းလမ်းများရှိသည့် အနက် အစိုးရမင်းများက ဖယ်ရှားနိုင် မှု စွမ်းပကားသည် အစွမ်းအကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။

အန္တရာယ်ကင်း ပရိတ်တော်များ ကို ရွတ်ဆိုခြင်းသည် အင်္ဂလိပ်တို့ မစွမ်း ဆောင်နိုင်သော ကိစ္စကို ဗုဒ္ဓတရား တော် ပရိတ်တော်အစွမ်းနှင့် ပြုလုပ်

နိုင်ကြောင်း ပြသလို၍ ဆရာတော်က လုပ်ဆောင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရောဂါ ဘေးဥပဒ်များ ကပ် အသွင် ကျရောက်တော့မည်ဆိုပါက ငှက်ဆိုးထိုးခြင်း၊ ခွေးအူခြင်း၊ ကျီးထိုး ခြင်းစသည့် နိမိတ်များ ဖြစ်ပေါ်တတ် ပါသည်။ ဘုရားလက်ထက်တော်က ဝေသာလီပြည်တွင် ကပ်ဥပဒ် ကြီးစွာ ဆိုက်ရောက်သည်။ သီဟိုဠ်ကျွန်း၌လည်း ကပ်ဥပဒ်ကျရောက်ကြောင်း မဟာဝင် အဋ္ဌကထာများတွင် ဖော်ပြထားပါ သည်။

၁၂၇၀ ပြည့်နှစ်က ကျိုက်ထိုမြို့ တွင် ပလိပ်ရောဂါကြီး ကပ်အသွင် ပေါ် ပေါက်ခဲ့သလို တောင်ငူ၊ မိတ္ထီလာ တို့

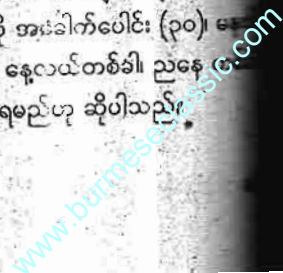
တွင်လည်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါသည်။ ၁၂၆၄ ခုနှစ်က ကသာမြို့တွင် ရောဂါကပ်ကြီး ကျရောက်ရာ မန်လည်ဆရာတော်ကြီး က ပရိတ်တရားတော်များ ရွတ်ဆိုပေး ပြီး ရောဂါဘေးဒဏ်မှ ကင်းဝေးစေခဲ့ဖူး ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

လယ်တီဆရာတော်ကြီးက မိမိ ကိုယ်တိုင် သွားရောက်နိုင်သော အရပ် များသို့ ကိုယ်တိုင်သွား၍ ပရိတ်တရား တော်များကို ရွတ်ဆိုချီးမြှင့်ကာ ကပ် ရောဂါများကို တားဆီးပေးသော်လည်း အချို့မြို့၊ အချို့ရွာများတွင်မူ ဆရာ တော် မရောက်နိုင်၍ ဆရာတော်၏ အမိန့်ပြန်တမ်းကို ဖတ်ကြားပြီး တား ဆီးမှု ပြုပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ အရပ်ရပ်တွင် မကြာခဏ မိုးခေါင်သည်။ မိုးခေါင် သည့်အခါ စိုက်ပျိုးသစ်ပင်သီးနှံများ လည်း ပျက်စီး၊ ကျွဲနွားသတ္တဝါများ လည်း သေကျေ၊ ကပ်ရောဂါများလည်း ကျရောက်၍ ဆိုးကျိုးအလိလိကို ကြံ တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် လယ်တီဆရာ တော်ကြီးက မိုးခေါင်သည့် အရပ်ဒေသ များအတွက် ဒီဒီ၏ မေတ္တာ၊ ပရိတ် တရားတော်များ၏ အစွမ်း၊ ဇာန်ခိုးနှင့် မိုးခေါ်ပေးတတ်ပါသည်။

လယ်တီဆရာတော်ကြီး မိုးခေါ် ပုံမှာ မည်သည့်အရပ်တွင်မဆို မိုးခေါင် သည့် ရပ်ရွာရှိ ရဟန်းသံဃာများသည် နံနက် ၈ နာရီတွင် တစ်ကြိမ်၊ နေ့လယ် ၁၂ နာရီတွင် တစ်ကြိမ်၊ ညနေ ၄ နာရီ တွင်တစ်ကြိမ် မိုးပရိတ်ကို ရွတ်ဆိုပြ ရမည်ဟု ဆိုသည်။

ရွတ်ဖတ်ရန်မှာ မဟာဩကာ တ်ကြီး အစချီပြီး ဘုရားကန်တော့ထဲ “ဝိပဿီ ဗုဒ္ဓေါဘဂဝါ အစံချီ ခုနစ် ဝက်ပရိတ်၊ ၂၈ ဆူ ဝက်ပရိတ်တော်ကြီး တို့ကို ညီညာဘာရွတ်ဆိုရသည်။ ပုဇွန်သ ယဒါဟောမိ အစချီ ငါးရုံမင်း ပဿိ တော်ကို အစခေါက်ပေါင်း (၃၀) ရွတ်ဆို တစ်ခါ၊ နေ့လယ်တစ်ခါ၊ ညနေ ၈ ဝက် ပရိတ်ရွတ်ဆိုရမည်ဟု ဆိုပါသည်။

လယ်တီဆရာတော်ကြီးသည် မိုးကမ္ဘဝါကြီးကိုလည်း ကိုယ်တော်တိုင် ရေးသားနိုင်ခြင်းသည် ဆရာတော်ကြီး အနေဖြင့် ပါဠိအရာ၌ တစ်ဖက်ကမ်းခပ် တတ်မြောက်တော်မူခြင်းကို ပြဆိုနေပါ သည်။

လယ်တီဆရာတော်ကြီး ပြည်မြို့ တွင် သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် ဟင်္သာတမြို့ ကြီး၊ မိုးခေါင်သောကြောင့် ဟင်္သာတ အရေးပိုင်က လယ်တီဆရာတော်ကြီးကို ပင့်ဖိတ်စေရာ ဆရာတော်ကြီးသည် ဟင်္သာတမြို့သို့ မကြွရောက်မီ ညကပင် ပရိတ်များကို ရွတ်ဆို၍ မိုးခေါ်သည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင်လည်း မိုးနှင့် သက်ဆိုင်သူများကို မေတ္တာပို့ မိုးခေါ် ပရိတ်တော်များကိုလည်း အဆက်မပြတ် ရွတ်ဆိုသွားရာ ဆရာတော်ကြီး စီးလာ သော သင်္ဘော ဟင်္သာတမြို့သို့ မဆိုက် ရောက်ခင်မှာပင် မိုးကြီးသည်ထန်စွာ ရွာသည်ဟု မှတ်တမ်းများအရ သိရပါ သည်။

ပရိတ်တရားတော် တန်ခိုးဖြင့် သတ္တဝါများကို ဘေးအန္တရာယ်မှ ကယ် ဆင်တော်မူခဲ့သော လယ်တီဆရာတော် ကြီးကို ဒီပဲယင်းမြို့မှ ခုနစ်ပိုင်ခန့်အကွာ နိုင်ငံပြင်ရွာကြီးတွင် ခမည်းတော် ဦးထွန်း သာနှင့် မယ်တော်ဒေါ်ကြီးတို့က ၁၂၀၈ ခုနှစ်တော်လဆန်း (၁၃)ရက် အင်္ဂါနေ့ နံနက် တစ်ချက်တီးအချိန်တွင် မွေးဖွား သန့်စင်ခဲ့ပါသည်။

အသက် (၁၀)နှစ်အရွယ်မှစ၍ ဆရာအဆက်ဆက်တွင် ပညာသင်ယူခဲ့ နှင့် အသက်(၁၅)နှစ်အရွယ် သက္ကရာဇ် ၁၂၂၀ ခုနှစ်တွင် သာမဏေပြုခဲ့သည်။ နှစ်တော်မှာ ရှင်ဉာဏဂေဇ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်အကြာ (၁၈)နှစ် အရွယ်တွင် နေထိုင်၍ မိဘများကို အလုပ်အကျွေး ပြုသည်။

ရှင်ဉာဏဂေဇသည် ၁၂၂၈ ခုနှစ်၊ နေပြီလဆန်း ၆ ရက်နေ့တွင် ဖျောက် ဆင်ဆရာတော်ဦးနန္ဒကို ဥပဇ္ဈာယ် ပြု၍ ဝိုင်ပြင်ရွာရှိ ဖျောက်ဆိပ်ပင်၊

ကျောင်းမ၊ မြင်တင်၊ ရွှေကျောင်း၊ အုတ်သျှစ်ပင်အစရှိသော ကျောင်းတို့မှ ကာရကသံဃာ နှစ်ကျိပ်ကျော်တို့၏ ချီးမြှောက်မှုဖြင့် မြင့်မြတ်သော ရဟန်း ဘဝသို့ ရောက်ရှိတော်မူသည်။

လယ်တီတောရ ကျောင်းတိုက် ကြီးကို တည်ထောင်မူသည်။ နွားသား မစားရေးကိုလည်း အနယ်နယ်အရပ်ရပ် တွင် ဟောပြောတားမြစ်တော်မူသည်။ သံခိပ်အသင်းများလည်း အားပေးတော် မူသည်။ ကျမ်းပေါင်း (၈၇)ကျမ်းကို ပြုစု တော်မူသည်။ ကျမ်းအမျိုးအစားအနေ ဖြင့် ခွဲခြားပါက ဒီပနီ (၃၆)ကျမ်း၊ ဝိသဇ္ဇနာ (၈)ကျမ်း၊ ဝိနိစ္ဆယ (၉)ကျမ်း နှင့် အခြား (၃၄)ကျမ်းဖြစ်သည်။

ပရိတ် တရားတော်မြတ်ဖြင့် အန္တရာယ်ကင်းအောင် ဆောင်ရွက် တော်မူခဲ့သော လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် သက္ကရာဇ် ၁၂၈၅ ခုနှစ်၊ ပထမဝါဆိုလဆန်း ၁၅ ရက်၊ လပြည့်နေ့လယ် ၂နာရီ ၃၈ မိနစ်အချိန် သက်တော် (၇၇)နှစ်၊ သိက္ခာတော်(၅၇) ဝါ၌ ပျဉ်းမနားမြို့တွင် ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူသည်။

ပရိတ်တရားတော်တန်ခိုးဖြင့် သတ္တဝါအများ၏ ဘေးအန္တရာယ်မှ ကယ်တင်တော်မူခဲ့သော နောက်ထပ် ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးမှာ တောင်တန်း သာသနာပြု ဆရာတော်ကြီးဦးဥတ္တမ သာရ ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး သည် နာဂတောင်တန်း၊ ချင်းတောင် တန်းတို့တွင် အသက်ထက်ဆုံး သာ သနာပြုတော်မူရုံသာမက နိုင်ငံအနှံ့ ဒေသအသီးသီးသို့ကြွရောက်ကာ ပရိတ် တရားတော်အစွမ်းဖြင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူများ အန္တရာယ်ကင်းရေး ဆောင် ရွက်တော်မူခဲ့ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတို့၏ လောကီချမ်းသာ၊ လောကုတ္တရာချမ်း သာ နှစ်ဖြာသော အကျိုးတရားတို့ကို အမြဲ တိုးပွားအောင် ရွက်ဆောင်တော် မူခဲ့ပါသည်။

သက်တော် ရွယ်တော် ကြီး၍ လမ်းမလျှောက်နိုင်သော်လည်း ပင့်ဖိတ် သမျှ လက်ခံကာ အနယ်နယ်အရပ်ရပ် သို့ကြွရောက်တော်မူကာ လေယာဉ်၊ မော်တော်ယာဉ်မှ တစ်ဆင့် ထမ်းစင်ဖြင့် ကြွချီအပင်ပန်းခံ ပရိတ်တရားတော်များ ရွတ်ဖတ်ချီးမြှင့်တော်မူခဲ့သည်။

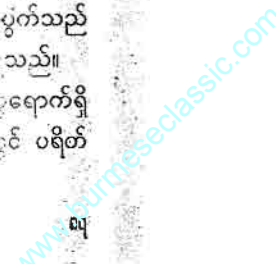
နိုင်ငံတော်၏ အစီအစဉ်ဖြင့် နယ်စွန့်နယ်ဖျားများသို့ပင် ရဟတ်ယာဉ် ဖြင့် ကြွချီကာ တိုင်းရင်းသားပြည်သူ များအား အန္တရာယ်ကင်း ပရိတ်တော် များ ရွတ်ဖတ်ပေးခဲ့သည်။ ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူခါနီးအချိန်ထိ အပင်ပန်း ခံ ရွက်ဆောင်တော်မူခဲ့ပါသည်။

စာရေးသူတို့ အိန္ဒိယ-မြန်မာ နယ်စပ် တမူးမြို့သို့လည်း ဟောတ်ယာဉ် ဖြင့် ကြွချီကာ အန္တရာယ်ကင်း ပရိတ် တရားတော်များ ချီးမြှင့်ပေးခဲ့သည်ကို ကြုံခဲ့ရပါသည်။

ချင်းတောင်တန်း ဖလမ်းမြို့အနီး ခန္တိန် တောင်ကြီးပေါ်တွင် နှစ်ပေါင်း များစွာ သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့ပါသည်။ တောရဆောက်တည်ရာ၌ သီတင်း သုံးဖော် သီတင်းသုံးဖက်များက ပင့်ဖိတ် သဖြင့် မြေပြန့်သို့ ကြွတော်မူသည်။ မီးဘေး၊ လေမုန်တိုင်းဘေး၊ မိုးခေါင် ဘေး၊ ဝမ်းရောဂါ စသော ကပ်ရောဂါ ဘေးများအတွက် ကူညီရန် ပင့်လျှောက် သောကြောင့် ကြွတော်မူခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

ဆရာတော်သည် ပင့်လျှောက် စာများအရ ချင်းတွင်း၊ ဧရာဝတီမြစ်ဝ ကျွန်းပေါ်ဒေသများ၊ မော်လမြိုင်၊ ရေး၊ မြိတ်၊ ထားဝယ် စသည့် မြို့ရွာများသို့ ကြွကာ ပရိတ်တရားတော်များ ရွတ်ပွား ချီးမြှင့်တော်မူပါသည်။ ပင်တံပြီး ည တရားပွဲများလည်း ဟောတော်မူသည်။ ပရိတ် ရွတ်ပြီးသော အခါတိုင်းတွင် လည်း ပရိတ်ရေးအိုးများ ဆူပွက်သည် ကို နေရာတိုင်းမှာ တွေ့ကြုံရသည်။

ရန်ကုန်မြို့သို့ ခေတ္တ ရောက်ရှိ နေစဉ် ရပ်ကွက်အသီးသီးတွင် ပရိတ်

ရွတ်ခြင်း၊ တရားဟောခြင်းများ ပြုလုပ် ခဲ့သည်။ ပရိတ်ရွတ်ပြီးသည်နှင့် ပရိတ် ရေအိုးများ ဆူပွက်နေသည်ကို တွေ့ကြ ရသည်။ ပရိတ်တော်၏ တန်ခိုးကြောင့် မီးလောင်မှုများလည်း မရှိသလောက် ဖြစ်ကာ မီးသတ်ခေါင်းလောင်းသံပင် မကြားရသလောက်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဤမျှ အထိ ပရိတ်တော်တန်ခိုး ကြီးမားခဲ့ပါ သည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် သက် တော်ငယ်ရွယ်စဉ်အတွင်း တောင်တန်း များကို ကျော်၍ အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ ရောက် ရှိခဲ့ရာ ဘုရားပွင့်တော်မူသော ဗုဒ္ဓဂယာ၊ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်၊ နာလန္ဒတက္ကသိုလ်၊ ဗာရာဏသီ၊ မိဂဒါဝုန်၊ ကုသိနာရုံ၊ သာ ဝတ္ထိ၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ရာနှင့် လုပ္ပိဏီဥယျာဉ် စသော ဘုရားရှင်နှင့် ဆက်စပ်သောနေရာဌာနများသို့ လေ့ လာရန် ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင်းရှိ မဏိပူရနှင့် အာသံ ပြည်နယ်များသို့လည်း မကြာ မကြာ ကြွရောက်ခဲ့သည်။ ဆွစ်ဇာလန် နိုင်ငံမှ ဒကာ၊ ဒကာမများ၏ ပင့် လျှောက်သဖြင့် ဥရောပနိုင်ငံများသို့ ကြွရောက်တော်မူခဲ့ပါသည်။ အနောက် နိုင်ငံများတွင် သီတင်းသုံးနေစဉ်အတွင်း တရားဟောခြင်းနှင့် သောကင်းရန်ကင်း ဖြစ်အောင် ပရိတ်ရွတ်ခြင်းများလည်း ရွတ်ဆောင်တော်မူသည်။

ပြည်တွင်း ဒေသအနှံ့တွင်သာ မက ပြည်ပတွင်ပါ ပရိတ်တော်တန်ခိုး ဖြင့် အန္တရာယ်ကင်းအောင် ဆောင်ရွက် တော်မူသော တောင်တန်းသာသနာပြု ဦးဥက္ကဓမသာရ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ရွှေဘိုခရိုင်၊ ဒီပဲယင်းမြို့နယ် ငွေတွင်း ကုန်းရွာတွင် ဦးဘိုးညို၊ ဒေါ်သေးတို့မှ ၁၂၇၂ ခုနှစ် ပြာသိုလတွင် ဖွားမြင် တော်မူခဲ့ပါသည်။ သားသမီး ခြောက် ယောက်တွင် အငယ်ဆုံး ဖြစ်ပါသည်။

အသက် (၆)နှစ်သား အရွယ် ငွေတွင်းကုန်းရွာ ဆရာတော်ဦးဝါယမ၏ ကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။

အသက် (၁၂)နှစ်အရွယ်တွင် မိဘတို့က ကိုရင်ဝတ်(ရှင်ပြု)ပေးခဲ့သည်။ အသက် (၁၉)နှစ် ကျော်၍ နှစ်ဆယ်တွင်းသို့ ရောက်လျှင် မြင့်မြတ်သော ရဟန်းဘဝ သို့ ရောက်တော်မူလေသည်။

အသက် (၂၂)နှစ် အရွယ်တွင် မန္တလေးမြို့၌ စာသင်သားအဖြစ် နေတော်မူစဉ် စာနယ်ဇင်းများတွင် ဆောင်းပါးများ ရေးသားခဲ့သည်။ ၁၂၉၇ ခုနှစ်မှစ၍ မန္တလေးမြို့မှ တောင်တန်း များသို့ ခရီးထွက်ခွာခဲ့လေသည်။ ရခိုင် တောင်တန်းကြီးကို ဖြတ်ကျော်ကာ ဗုဒ္ဓ ဝင်ဒေသများသို့ ခရီးထွက်ခွာခဲ့သည်။

ထိုမှ မုံရွာမြို့၊ ရွှေသိမ်တော် ကျောင်းတွင် (၄)နှစ်၊ စစ်ကိုင်းတောင် မတာသမဃချောင်တွင် (၁၂) နှစ်၊ မန္တလေးမြို့၊ အနောက်မြင် ရတနာပုံ ပရိယတ္တိကျောင်းကြီးတွင် (၄)နှစ်ကျော် ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။

ပခုက္ကူမြို့တွင် စာသင်သားဘဝ ဖြင့် နေတော်မူစဉ် ချင်းတောင်တန်း ပေါ်သို့ ခရီးလှည့်လည်၍ တောင်တန်း သာသနာပြုလုပ်ငန်းများကို စတင် ရွက် ဆောင်တော်မူခဲ့ပါသည်။

စစ်ကြိုခေတ်တွင် အမရပူရမြို့ တူးမောင်းကျောင်းတိုက်တွင် ပြောင်း ရွှေ့နေထိုင်တော်မူ၍ တူးမောင်းနှင့် မင်္ဂလာတိုက်ကျောင်းများမှ တိုက်အုပ် ဆရာတော်များထံ၌ ပဋ္ဌာန်းညဝါကျမ်း ကို တစ်နှစ်ကျော်မျှ သင်ယူခဲ့သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးသည်နှင့် စာသင်ခြင်းကိုစွဲများ ပြီးဆုံးကာ ဇာတိ ရပ်ရွာတွင် ခေတ္တနေထိုင်ခဲ့သည်။ စစ်ပြီး ကာလတွင်မူ ရန်ကုန်၊ ကမာရွတ်မြို့နယ် ဥဩခြံဝါဆိုကျောင်းနှင့် လှိုင်မြစ်ကမ်း အောင်ချမ်းသာကျောင်းတွင် နေထိုင် ကာ ရဟန်းသာမဏေများအား စာချ ပေးခြင်းဖြင့် သာသနာအကျိုးဆောင် ရွက်တော်မူသည်။

စာနယ်ဇင်းများတွင်လည်း ဆောင်းပါးများ ရေးသားတော်မူသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ပြီးဆုံးချိန်မှစ၍ တောင်

တန်းများသို့ သာသနာပြုခရီး ထွက်ခွာ ခဲ့ရာ ချင်းတောင် နာဂတောင်၊ ကချင် တောင်တန်းများသို့ ရောက်ရှိ သာသနာ ပြုခဲ့သည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် မြန်မာ နိုင်ငံနှင့် ဆက်စပ်နေသော အိန္ဒိယနိုင်ငံ အတွင်းရှိ မဏိပူရနှင့် အာသံတို့လည်း မကြာခဏ ခရီး ထွက်ခဲ့သည်။ ချင်း တောင် ဖလမ်းမြို့ အနီး ခန္တိန်တောင်ကြီး ပေါ်တွင် ဂေါ်ရခါး ဒကာများ ဆောက် လုပ် လှူဒါန်းသော တောရကျောင်း သင်္ခမ်းတွင် သက်ဆုံးတိုင် သီတင်းသုံး တော်မူခဲ့သည်။

တောင်ပေါ်သား တိုင်းရင်းသား များကို စာသင်ပေးခြင်း၊ စိုက်ပျိုးရေး ကျမ်းမာရေး၊ လူမှုရေးပါမကျန် ညွှန် ကြားပြသ ဆုံးမကာ အကျိုးဆောင် တော်မူခဲ့သည်။ ဘစ်သက်လုံးရသမျှနှင့် တင်းတိမ်ရောင့်ဂုကာ သတ္တဝါအများကို မေတ္တာပွား၍ သက်သတ်လွတ်ဆွမ်း ကိုသာ ဘုဉ်းပေးတော်မူခဲ့ပါသည်။

ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူချိန် အထိ ပရိတ်တရားရွတ်ပွား၍ သတ္တဝါ အများကို ချမ်းသာစေခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် မျက်မှောက်သာသနာ့ သမိုင်းဝယ် နေနှင့်လသဖွယ် ထင်ရှား တော်မူခဲ့သော ဒီပဲယင်းနယ်သားများ ဖြစ်တော်မူကြသော လယ်တီဆရာ တော်ကြီးနှင့် တောင်တန်းသာသနာပြု ဦးဥက္ကဓမသာရဆရာတော်ကြီးတို့သည် ပရိတ်တန်ခိုးဖြင့် သတ္တဝါအပေါင်းအား အန္တရာယ်ကင်းဆောင်ရွက်တော်မူသော ဆရာတော်ကြီး နှစ်ပါး ဖြစ်ပါသည်။

ထူးခြားသည်မှာ ဆရာတော် ကြီး နှစ်ပါးလုံးသည် ရွှေဘိုခရိုင် ဒီပဲယင်းမြို့နယ် ဇာတိသားများ ဖြစ်ကြသည်ကို တွေ့ရခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

မှန်သည်ထင်သောအမှားနှင့် မှားသည်ထင်ရသောအမှန်များ

ခရာ(ကောတ)

သာဝလပြည့်ရှင် မိလိန္ဒမင်းကြီး၏ သုတကြွယ်ဝမှု အကြောင်းအရာ တစ်ရပ်အား ထိုးထွင်း၍ နက်နက်နဲနဲ ဆင်ခြင်နိုင်မှု အပြင်းပွားဖွယ်ရာ မေးခွန်း ထုတ်နိုင်မှုတို့က သာမန်လူသားတို့ မပြုလုပ်နိုင်သော ပါရမီရှင်တို့၏ အစွမ်းဟု ဖင် ဆိုရပေမည်။

ထိုအတူ မိလိန္ဒမင်း မေးသမျှကို ခြေလည်အောင်ဖြေရှင်းနိုင်သည့် အရှင် နာဂသေန၏ အစွမ်းကလည်း ထူးကဲ ထူးပါဘိ။ ထိုမင်းနှင့် ထိုအရှင်တို့ တွေ့ဆုံခဲ့ကာ သာသနာအတွက် ကြီးစွာသော အထောက်အပံ့ကို ဖြစ်စေခဲ့သည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓတို့သော် လည်းကောင်း၊ မြတ်ဗုဒ္ဓဘာကြားတော်မူသော တရားတော်

တို့ကို လည်းကောင်း၊ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏သားတော် သံဃာတော်အရှင်မြတ်တို့အား လည်းကောင်း စွပ်စွဲကဲ့ရဲ့ခြင်းမှ လွတ်ကင်းစေခဲ့သည်မှာ မိလိန္ဒမင်းကြီး အမေးနှင့် ရှင်နာဂသေန၏ အဖြေများက အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ အထောက်အပံ့ကို ဖြစ်စေခဲ့သည်။

ထိုမင်းနှင့် ထိုအရှင်တို့၏ အမေးနှင့်အဖြေတို့က မှတ်သားစရာကောင်းသည်ဟုဆိုလာပါက ထိုမှတ်သားစရာကောင်းသော အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ထပ်မံတင်ပြလိုက်ရပါသည်။

“အရှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် မည်သည့်အရပ်ကို ကြွတော်မူ

သည်ဖြစ်စေ၊ စိတ်စေတနာမရှိဘဲ မဟာပထဝီမြေကြီးက နိမ့်တဲ့နေရာကို မြင့်စေပြီး မြင့်တဲ့နေရာကို နိမ့်စေတယ်လို့ အရှင်ဘုရားတို့ ဆိုတော်မူကြတယ် မဟုတ်လား ဘုရား”

“ဟုတ်ပေတယ် မင်းကြီး”

“အရှင်ဘုရား အကြင်ကျောက်ချပ်လွှာသည် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ခြေတော်ပေါ်သို့ ကျ၏ဟုလဲ အရှင်ဘုရားတို့ ဆိုကြကုန်တယ် ဟုတ်လော”

“ဒီလိုလဲဆိုပေတယ် မင်းကြီး”

“တပည့်တော်အသင်တော့ တစ်ခုခုတော့ မှားနေတယ်လို့ ထင်ပါတယ် ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား ကြွတော်မူစဉ် မြင့်သောမြေ နိမ့်၍ နိမ့်သောမြေ မြင့်သည်ဆိုပါက ခြေတော်ကို ကျောက်ချပ်လွှာထိတယ်ဆိုတဲ့စကားဟာ မှားပါလိမ့်မယ်ဘုရား၊ ဒါမှမဟုတ် ခြေထောက်ကို ကျောက်ချပ်လွှာထိဝယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ မှန်ခဲ့ရင်လဲ မြင့်တင်မြေခိုမိပြီး နိမ့်တဲ့မြေ မြင့်တယ်ဆိုတဲ့စကားဟာ မှားပါလိမ့်မယ်၊ အရှင်ဘုရား ထိုစကားနှစ်ရပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဖြေရှင်းတော်မူပါ ဘုရား”

မိလိန္ဒမင်းကြီး၏ မေးခွန်းက သာမန်လူတို့အတွက် တွေ့ဝေစေနိုင်သော မေးခွန်း ဖြစ်သည်။

“မင်းကြီး မြတ်စွာဘုရား ကြွတော်မူစဉ် နိမ့်သောမြေကြီးသည် မြင့်ပြီးတော့ မြင့်တဲ့မြေက နိမ့်တယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ မှန်သလို မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ကို ကျောက်ချပ်လွှာထိတယ်ဆိုတဲ့ စကားကလဲ အမှန်ပဲ ဖြစ်ပေတယ်”

“ရှင်းတော်မူပါဦး အရှင်ဘုရား”

“မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေပေါ်သို့ ကျသော ကျောက်ချပ်လွှာသည် မိမိသဘောအရ ကျတာမဟုတ်ဘဲ ဒေဝဒတ်ရဲ့ လွှဲလ ပနောဂကြောင့်သာ ဖြစ်ပေတယ်”

“ချဲ့၍ ရှင်းတော်မူပါဦး အရှင်ဘုရား”

မိလိန္ဒမင်းကြီးက တောင်းဆိုလိုက်သည်။

“မင်းကြီးဒေဝဒတ်ဟာ မြတ်စွာဘုရားအပေါ် ဘဝများစွာကပင် ရန်ငြိုးဖွဲ့ခဲ့တယ်။ ထိုရန်ငြိုးကြောင့်ပင် အိမ်အထွတ်လောက်ရှိတဲ့ ကျောက်တုံးကို မြတ်စွာဘုရား ကြွတော်မူစဉ် လှိုင့်ချခဲ့တယ်။ သို့သော်လဲ အခြားသောကျောက်တုံးနှစ်ခုတို့က မြေမှထွက်၍ လိမ့်ကျလာတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးကို ခံရာမှ ကျောက်အစိတ်အလွှာကွဲပြီး မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ခြေတော်ကို ထိမိခြင်း ဖြစ်ပေတယ်”

“အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်ကြားဖြတ်၍ လျှောက်ထားပါရစေဘုရား”

မိလိန္ဒမင်းက ခွင့်တောင်းသဖြင့် အရှင်နာဂသေန ခွင့်ပြုလေသည်။ ထိုအခါ မိလိန္ဒမင်းကြီးက . . .

“နှစ်လုံးသော ကျောက်တို့က ကျောက်ကိုခံသလို အစိတ်အမြွှာ ကွဲထွက်လာတဲ့ ကျောက်တို့ကိုလဲ ခံသင့်တယ် မဟုတ်လား ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလေရာ အရှင်မြတ်က . . .

“မင်းကြီး၊ ခံသော်လဲ အချို့အရာတို့သည် လျှော့ကျတတ်တဲ့ သဘောရှိပေတယ်။ စီးဆင်းတတ်တယ်။ ထားတဲ့နေရာအတိုင်း မိနေတတ်ကြပေဘူး။ ဥပမာအားဖြင့် ရေကို လက်နှင့်ယူသော်လက်ကြားမှ လျှော့ကျစီးဆင်းခြင်းဖြစ်သလို လိမ့်ကျလာတဲ့ ကျောက်တုံးကို ခံဖို့ရောက်လာတဲ့ ကျောက်တုံးနှစ်ခုတို့ရဲ့ ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် ကျောက်တုံးမှ အစိတ်အလွှာဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ခြေတော်ကို ထိခိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပေတယ်” ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

အရှင်မြတ်နာဂသေန၏ အဖြေက ရှင်းလင်းသည့် ဥပမာဖြင့် ပြသ၍ ဖြေသည့်အဖြေ ဖြစ်သော်လည်း ထိုအဖြေကို အားမရသေးသော မိလိန္ဒမင်းကြီးက . . . “အရှင်ဘုရား ဥပမာတစ်မျိုး ဆောင်ပါဦးလော့” ဟု လျှောက်ထားလိုက်သည်။

“မင်းမြတ်၊ အကျပြုပမာဏနှင့်ညီတဲ့ သဲမှုန့်တွေကို လက်ဖြင့် ဆုပ်ယူသည်ရှိသော် ထိုသဲတို့သည်လက်ချောင်းအကြားမှ လျှော့ကျယိုစီး၍ ထားသောနေရာမှာ မတည်သကဲ့သို့ ကျောက်တုံးကို ခံယူခြင်းမှ ရောက်လာတဲ့ ကျောက်တုံးနှစ်ခုတို့ရဲ့ ထိခိုက်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ကျောက်လွှာအစိတ်တို့က မြတ်စွာဘုရားအပေါ် ကျခြင်း ဖြစ်ပေတယ်”

“အရှင်ဘုရား၊ ကျလာတဲ့ ကျောက်လုံးကို မြေမှထွက်ပေါ်လာတဲ့ ကျောက်တုံးနှစ်လုံးက ခံတယ်ဆိုတာ ထားလိုက်ပါတော့ ဘုရား၊ ဒါပေမယ့် မြေကြီးက အရိုအသေပြုသလို ကွဲထွက်လာတဲ့ ကျောက်အစိတ်အလွှာကလဲ အရိုအသေပြုသင့်တာပဲ မဟုတ်လား”

မိလိန္ဒမင်းကြီးက ဆင်ခြေပေးသည်။

“မင်းကြီး ဆယ်တစ်ယောက်သော သူတို့ဟာ ရိုသေခြင်းကို မပြုကြကုန်ဘူး”

“အရှင်ဘုရား ထိုသူတို့ကို သိပါရစေ”

မိလိန္ဒမင်းကြီးက တောင်းပန်လျှောက်ထားလိုက်သည်။

“မင်းကြီး ကောင်းစွာမှတ်သားလော့၊ ရာဂကြီးသူသည် တပ်မက်ခြင်း ရာဂ၏အစွမ်းကြောင့် ရိုသေခြင်းကိုမပြု။ ထို့အတူ ဒေါသကြီးသူ၊ မာနကြီးသူ၊ ဝုဏ်သရေမရှိသူ၊ အလွန်ခက်ထန်သူ၊ ယုတ်ညံ့သူ၊ သူတစ်ပါးအလိုကို လိုက်နာရတဲ့သူ၊ ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိသူ၊ နှိပ်စက်ဆင်းရဲခဲနေရသူ၊ လောဘကြီးသူနှင့် တစ်စုံတစ်ရာကို အားထုတ်ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ဆဲသူတွေဟာ ရိုသေခြင်းကို မပြုတတ်ကြဘူး”

“မှတ်သားအပ်ပါတယ် အရှင်ဘုရား”

“မင်းကြီး နားဆင်ဦးလော့၊ စင်စစ်သော်ကား ထိုကျောက်ချပ်လွှာဟာ ကျောက်ချင်းထိခိုက်မိရာမှ ကွဲထွက်လာ

ခြင်းဖြစ်၍ ရည်စူးညည်မှန်းအပ်သော အရုပ်မရှိဘဲ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်သို့ ကျခြင်းသာ ဖြစ်ပေတယ်”

“အရှင်ဘုရား၊ ဥပမာ ဆောင်တော်မူပါဦး”

မိလိန္ဒမင်းကြီးက ထုံးစံအတိုင်း တောင်းဆိုပြန်သည်

“မင်းကြီး လေပွေတိုက်သဖြင့် လွင့်သော သစ်ရွက်တို့အံ့ လား၊ ရာအရပ်သည် တိတိကျကျရှိပါသလား”

အရှင်မြတ်က မင်းကြီးအား မေးလိုက်သည်။

“လေပွေတိုက်ခတ်သဖြင့် လွင့်သောသစ်ရွက်ခြောက်တို့သည် ရည်စူးရာ ရည်မှန်းရာအရပ် တိတိကျကျမရှိဘဲ ဟိုဟိုသည်သည်သို့သာ ကျရောက်ပါတယ် အရှင်ဘုရား”

“ထို့အတူပဲ ကျောက်ချပ်လွှာဟာ ကျောက်တုံးအချင်းချင်းရိုက်ခတ်မှုကြောင့် ဖြစ်လာခဲ့ပြီး ရည်စူးရည်မှန်းရာမရှိဘဲ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ခြေတော်ပေါ်ကျရောက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေတယ်”

“မှန်လှပါ အရှင်ဘုရား”

“မင်းကြီး အမှန်စင်စစ်ဆိုရသော် သူတစ်ပါး၏ ကျေးဇူးကို မသိတတ်တဲ့ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခြင်းစိတ်ရှိတဲ့ ဒေဝဒတ်ကို ဆင်းရဲဒုက္ခ ငရဲမှာ ခံရဖို့ အကြောင်းဖြစ်တဲ့ ကျောက်ချပ်လွှာဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ခြေတော်၌ ကျရခြင်းသာ ဖြစ်ပေတယ်”

“အရှင်ဘုရား ကောင်းလှပါတယ်ဘုရား၊ ကောင်းသောအဖြေကို ရခြင်းကြောင့် တပည့်တော်စိတ်မှာ မှားသည်ဟု ထင်ခဲ့ရသော အမှန်တစ်ခုကို သိလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိလှပါတယ် ဘုရား”

မိလိန္ဒမင်းကြီး၏ လျှောက်တင်သံမှာ ပီတိတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက်နေလေတော့သည်ကို အဘုရီးနေကြသော မင်းပရိသတ်တို့ သဘိပြုမိလိုက်ကြလေတော့သည်။

□ ခရာ (ခါဂတ)

ယုံမှားကင်းတာ ဓမ္မစကြာတည်း တရားတော်

ဘဒ္ဒန္တကုဏ္ဍိကောဘာသမထေရ်မြတ် (အနိစ္စဆရာတော်)

မင်္ဂလာအခန်း

၂၈. ၈. ၂၀၁၃ (နံနက်)

အဲဒါက သစ္စာလေးပါး သိပြီဆိုတာ ပြောတယ်။ သစ္စာ
တစ်ခုတစ်ခုမှာ သစ္စာတရား၊ ကိစ္စတရား၊ ကတညာဏ် သုံးပါး
သုံးပါးနဲ့ ဆယ့်နှစ်ပါးသော အခြင်းအရာရှိတယ်။ အရင်က
အသိအမြင်ဆိုတာက သစ္စာတရား၊ ထံ ခေါ် ပနိဒံ က ကိစ္စတရား၊
အောက် ထံ ခေါ် ပနိဒံ က ကတညာဏ်။

တစ်လောကလုံးကို ခေါ်တယ်။ သူက ဇာတိဆိုရင်
လည်း တစ်လောကလုံးကုန်သွားပြီး အခု ကြားတာတွေလည်း
ဇာတိပဲ။ နောက်ဆုံး ဥပါဒါနက္ခန္ဓာနဲ့ ချုပ်နှောင်တယ်။ အဲဒါ ဒုက္ခ
သစ္စာ ဖြစ်တာဆိုရင်လည်း ဇရာဇော၊ ဗျာဓိဇော၊ ဓရဏဇော
ပါတယ်။ ဖြစ်တာဆိုရင် အပ္ပိယေဟိ သမ္ပယောဂဇော။

အနိစ္စဆရာတော် (အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၁၄)

ပိယေတိ ဝိပုယောဂရာ၊ ယဗ္ဗိန္ဒ နလဘတိရာ၊ သံခိတ္တေန
ရာ အကုန်ပါတယ်တဲ့။ အဲဒါကို ဒုက္ခသစ္စာခေါ်တယ်တဲ့။

နောက် တံ ခေါ် ပနိဒံ ဘိက္ခဝေ ဒုက္ခသန္ဓံ ပရိညေယျံ
ပရိညာတံဆိုတာ အဲဒီဟာလေးကို ပိုင်းခြား ပိုင်းခြားပြီး
သိတယ်။ နောက်ဘိတ်ဆုံးကျတော့ အရှင်ကောဏ္ဍည တရား
ရသွားတယ်။ ဝိရင် ဝိတမလံ ဓမ္မစက္ခု ဥဒပါဒိ ယံ ကိဉ္စိ
သမုဒယဓမ္မံ သဗ္ဗံတံ နိရောဓဓမ္မန္တိ ဆိုတာ နောက်ဆုံး (၁၆)
အောက်က အဲဒါ တရားရသွားတဲ့ ပါဠိလေးပဲ။

ဣမသ္မိံ စ ပန ဝေယျာကရဏသ္မိံ ဆိစမ်း (ဣမသ္မိံ
စ ပန ဝေယျာ ကရဏသ္မိံ) ဤဂါထာမဖက် သက်သက်သော
စုက္ကိယကို အညမာနေ - ဟောတော်မူသည်ရှိသော်၊ အာယ
သ္မတော ကောဏ္ဍညဿ - အရှင်ကောဏ္ဍညအား၊ ဝိရင် -
ဒိဋ္ဌိဝိစိကိစ္စာ တည်းဟူသော မြူပူကင်းသော၊ ဝိတမလံ -
ဒိဋ္ဌိဝိစိကိစ္စာ တည်းဟူသော အညစ်အကြေးမှကင်းသော၊ ဓမ္မ
စက္ခု - သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်သည်၊ ဥဒပါဒိ - ထင်ရှားဖြစ်
ပြီ၊ ကိ - အဘယ်သို့၊ ဓမ္မစက္ခု - သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်သည်၊
ဥဒပါဒိ - ထင်ရှားဖြစ်သနည်း။

ယံ ကိဉ္စိ - ကြွင်းမဲ့ ဥသ္မံ အလုံးစုံသော သဘော
တရားသည်၊ သမုဒယဓမ္မံ - ဖြစ်ခြင်းသဘောရှိ၏၊ သဗ္ဗံတံ -
ဖြစ်ဖြစ်သမျှ အဝဝသည်၊ နိရောဓဓမ္မံ - ချုပ်ခြင်းသဘောရှိ၏၊
ဣတိ - ဤသို့၊ ဓမ္မစက္ခု - သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်သည်၊
ဥဒပါဒိ - ထင်ရှားဖြစ်ပြီ။

ကြားပြီးတော့လည်း ပျက်သွားတာပဲလို့၊ ပြီးတော့
လူတွေ ဘာတွေ စိတ်ထဲမထားနဲ့တော့၊ အဲဒါ သောတာပတ္တိ
မဂ်ဉာဏ်ပဲ၊ သစ္စာလေးပါးပဲ ရှိတော့တယ်၊ မိန်းမတွေ မဟုတ်
တော့ဘူး၊ ယောက်ျားတွေ မဟုတ်တော့ဘူး၊ အဲဒီလိုဆို ကိုယ်
လုံးကြီးကလည်း ဖြစ်ပြီးပျက်တာပဲလို့ဆို မျက်စိလည်း ဖြစ်ပြီး
ပျက်တာပဲ။

(၁၇) ဘဂဝတာ - မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဓမ္မစက္ကေ -
ဓမ္မစကြာတရားတော်မြတ်ကို၊ ပဝတ္တိတေ - ဟောတော်မူအပ်
သည်ရှိသော်၊ ဘုမ္မာ - မြေ၌တည်ကုန်သော၊ ဒေဝါ - နတ်တို့
သည်၊ ဘုမ္မစိုးနတ်တို့၊ သဒ္ဓံ - အသံကို၊ အနုဿာဝေသံ -
တစ်ဆင့်စကား ကြားကြလေကုန်ပြီ။

ကိ - အဘယ်သို့၊ တစ်ဆင့်စကား ကြားကြလေကုန်
သနည်း။

ဘဂဝတာ - မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဗာရာဏသီယံ -
ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဣသိပတနေ - ဣသိပတန အမည်ရ
သော၊ မိဂဒါယေ - မိဂဒါဝုန်တော၌၊ အနုတ္တရံ - အတုမရှိ
သော၊ ဧတံ ဓမ္မစက္ကံ - ဤဓမ္မစကြာတရားတော်ကို၊ သမဏေ
နဝါ - ရဟန်းသည်သော် လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏေနဝါ -
ပုဏ္ဏားသည်သော် လည်းကောင်း၊ ဒေဝေနဝါ - နတ်သည်
သော် လည်းကောင်း၊ မာရေနဝါ - မာရ်နတ်မင်းသည် လည်း

ကောင်း၊ ဗြဟ္မနာဝါ - ဗြဟ္မာသည်လည်းကောင်း၊ လောကသ္မိံ
- လောက၌၊ ဧကေနစိ - တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည်၊
အပ္ပဋိဝတ္တိယံ - မဟောအပ်သော၊ ဓမ္မစက္ကံ - ဓမ္မစကြာတရား
တော်ကို၊ ပဝတ္တိတံ - ဟောတော်မူအပ်ပြီ၊ ဣတိ - ဤသို့၊
သဒ္ဓံ - အသံကို၊ အနုဿာဝေသံ - တစ်ဆင့်စကား ကြားကြ
လေကုန်ပြီ။ ဘုမ္မာနံ - မြေ၌တည်ကုန်သော၊ ဒေဝါနံ - နတ်တို့
၏၊ ဣတိ - ဤသို့၊ သဒ္ဓံ - အသံကို၊ အနုဿာဝေသံ -
တစ်ဆင့်စကား ကြားကြလေကုန်ပြီ။

ဘုမ္မာ - မြေ၌တည်ကုန်သောနတ်တို့တဲ့၊ ဘုမ္မာနံ -
မြေ၌တည်ကုန်သော၊ ဒေဝါနံ - နတ်တို့၏၊ သဒ္ဓံ - အသံကို၊
သုတ္တာ - ကြား၍၊ စာတုမဟာရာဒိကာ - စာတုမဟာရာဒိ
ဘုံ၌ဖြစ်ကုန်သော၊ ဒေဝါ - နတ်တို့သည်၊ သဒ္ဓံ - အသံကို၊
အနုဿာဝေသံ - တစ်ဆင့်စကား ကြားကြလေကုန်ပြီ။

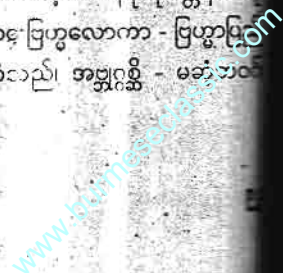
စာတုမဟာ ရာဒိကာနံ ဒေဝါနံ သဒ္ဓံသုတ္တာတာဝတိ
သာဒေဝါ။ ပ ။ ယာမာဒေဝါ။ င ။ တုသိတာဒေဝါ။ ပ ။
နိမ္မာနရတိဒေဝါ။ ပ ။ ပရနိမ္မိတဝေပဝတ္တိဒေဝါ။ ပ ။ ဗြဟ္မကာ
ယိကာဒေဝါ။ သဒ္ဓံ - အသံကို၊ အနုဿာဝေသံ - ကြားကြ
လေကုန်ပြီ။

ကိ - အဘယ်သို့၊ အနုဿာဝေသံ - ကြားကြလေကုန်
သနည်း။

ဘဂဝတာ - မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိုခမ်း (ဗာရာဏ
သီယံ - ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဣသိပတနေ - ဣသိပတန
အမည်ရသော၊ မိဂဒါယေ - မိဂဒါဝုန်တော၌၊ အနုတ္တရံ -
အတုမရှိသော၊ ဓမ္မစက္ကံ - ဓမ္မစကြာ တရားတော်ကို၊ ပဝတ္တိ
တံ - ဟောတော်မူအပ်ပြီ၊ သမဏေနဝါ - ရဟန်းသည်သော်
လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏေနဝါ - ပုဏ္ဏားသည်သော်လည်း
ကောင်း၊ ဒေဝေနဝါ - နတ်သည်လည်းကောင်း၊ မာရေနဝါ
- မာရ်မင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မနာဝါ - ဗြဟ္မာသည်
လည်းကောင်း၊ လောကသ္မိံ - လောက၌၊ ဧကေနစိ - တစ်စုံ
တစ်ယောက်သောသူသည်။)

အပ္ပဋိဝတ္တိယံ - မဟော အပ်သော၊ ဓမ္မစက္ကံ - ဓမ္မ
စကြာ တရားတော်ကို၊ ပဝတ္တိတံ - ဟောတော်မူအပ်ပြီ၊ ဣတိ
- ဤသို့၊ သဒ္ဓံ - အသံကို၊ အနုဿာဝေသံ - တစ်ဆင့်စကား
ကြားကြလေကုန်ပြီ၊ ဓမ္မစကြာဆို ဘာ ဘယ်သူမှ မဟောတတ်
ဘူးတဲ့၊ ဘုရားမှ ဟောတတ်တယ်။

ဣတိ - ဤသို့၊ ဣဟ - ဤလောက၌၊ တေန ခဏေ
န - ထိုခဏအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ တေန လယေန - ထို
လယဖြင့်လည်းကောင်း၊ အဲဒါ ခယ်ခဏကို တစ်လယရှိတယ်
ဆယ်လယကို တစ်မုဟုတ္တရီတယ်တဲ့၊ တေနမုဟုတ္တေန - ထို
မုဟုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ယာဓု-ဗြဟ္မလောကာ - ဗြဟ္မာပြည်
တိုင်အောင်၊ သဒ္ဓေါ - အသံသည်၊ အပ္ပဋ္ဌန္တိ - မဆုံးမတ်
ပျံ့နှံ့၍တက်၏။

အယဉ္ဇ ဒသ သဟသိလောကဗာတု - ဤတစ်
သောင်းသော စကြဝဠာဓာတ်သည်။ အဲဒါက ဇာတိလောက
ခေါ်တယ်။ မြတ်စွာဘုရား ဖွားတော်မူတဲ့နေရာမှာ တစ်ပြိုင်
နက် တုန်လှုပ်ရင်လည်း စကြဝဠာတစ်သောင်းတဲ့ သံကမ္မိ -
ရှေ့နောက်တုန်လှုပ်လေပြီ။ သမ္မုဓေဝိ - စကောဝိင်းကဲ့သို့ တုန်
လှုပ်လေပြီ။ အပ္ပမာဏောစ - အတုမရှိသည်သာလျှင်ဖြစ်
သော၊ ဥဋ္ဌာရော - မွန်မြတ်သော၊ ဩဘာသောစ - အရောင်
သည်လည်း၊ လောကေ - လောက၌၊ ဒေဝါနံ - နတ်တို့သည်၊
ဒေဝါနဘာဝံ - နတ်တို့အာနုဘော်ကို၊ အတိတ္ထမ - ကျော်လွန်
၍၊ ဩဘာသော - အရောင်အလင်းသည်၊ ပါတုရဟောသိ
- ထင်ရှားဖြစ်လေပြီ။

အထ ခေါ - ထိုအခါ၌၊ ဘဂဝါ - မြတ်စွာဘုရား
သည်။ ဣမံဥဒါနံ - ဤဥဒါနံကို၊ ဥဒါနေသိ - ကျူးရင့် မြွက်
ဆိုလေသည်။

ကိ - အဘယ်သို့ ကျူးရင့်မြွက်ဆိုလေသနည်း။ ဘော
- အိုအချင်းတို့ ကောဏ္ဍညော - ကောဏ္ဍညသည်။ အညာသိ
ဝတ - သိခဲ့လေစွတကား။ ဣတိ - ဤသို့၊ ဣမံ ဥဒါနံ - ဤ
ဥဒါနံကို၊ ဥဒါနေသိ - ကျူးရင့်တော်မူလေပြီ။ အာယသ္မာ
ကောဏ္ဍညသ - အရှင်ကောဏ္ဍညအား၊ အညာသိကောဏ္ဍ
ညောတွေဝ - အညာသိကောဏ္ဍညော ဟူ၍သာလျှင်၊ ဣတိ
ဣဒံ နာမံ - ဤနာမည်သည်။ အဟောသိ - ဖြစ်လေပြီ။

အထ ခေါ - ထိုအခါ၌၊ အာယသ္မာ အညာသိ ကော
ဏ္ဍညော - အရှင်အညာသိကောဏ္ဍညသည်။ ဒိဋ္ဌဓမ္မော -
မြင်အပ်သောတရား ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ပတ္တဓမ္မော - ရောက်အပ်
သောတရား ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဝိစိတဓမ္မော - သိအပ်သောတရား
ရှိသည်။ ပရိယောဂါဠဓမ္မော - သက်ဝင်အပ်သော တရားရှိ
သည်။ တိဏ္ဍဝိစိကိစ္ဆော - ဝိစိကိစ္ဆာကို လွန်မြောက်ပြီး အသို့
နည်း အသို့နည်း ဟူ၍ တွေးတောယုံမှားခြင်းမှ ကင်းသည်။
သောရဇ္ဇပ္ပတ္တော - ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်း ရဲတင်းခြင်းသို့
ရောက်ပြီ။

သတ္တုသာသနေ - မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌၊
ပဿပုစ္ဆယော - မိမိမှတစ်ပါး ယုံကြည်ရမည့်သူ မရှိပြီ။
သတ္တာ - ဖြစ်၍၊ ဘဂဝန္တံ - မြတ်စွာဘုရားကို၊ ဧတံ - ဤသို့
သာ စကားကို၊ အဝေါစ - လျှောက်ထားလေသည်။

ကိ - အဘယ်သို့၊ အဝေါစ - မိန့်တော်မူသနည်း။

ဓမ္မော - တရားကို သွားကွာတော - ကောင်းစွာဟော
ကြားအပ်ပြီ။ ပြဟ္မစရိယံ - မြတ်သောအကျင့်ကို၊ သမ္မာ -
အောင်းစွာ၊ ဒုက္ခဿ - ဆင်းရဲအပေါင်း၏၊ အန္တကိရိယာယာ
- အဆုံးကိုမြဲခြင်းငှာ၊ စရ - ကျင့်သော၊ ဣတိ - ဤသို့၊
အဝေါစ - မိန့်တော်မူပြီ။ သာဝ - ထိုဧဟိဘိက္ခု ဟူသော
အသံဖြင့်သာလျှင်၊ တဿ အယသ္မာတော - ထိုအရှင်အား၊
ဥဒါနံ - ရဟန်းအဖြစ်သည်။ အဟောသိ - ဖြစ်ပြီ။

အညာသိလောကဗာတု (အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၁၄)

အထ ခေါ - ထိုအခါ၌၊ ဘဂဝါ - မြတ်စွာဘုရားသည်
တဝသေသေ - ထိုကောဏ္ဍညမှ ကြွင်းကျန်ကုန်သော၊ ဘိက္ခု
- ရဟန်းတို့ကို၊ ဓမ္မိယာ - တရားနှင့်လျော်သော၊ ကထာယ
- စကားဖြင့်၊ ဩဝဒိ - ဆုံးမလေပြီ။ အနုသာသိ - အဖန်ဖန်
ဆုံးမလေပြီ။

အထ ခေါ - ထိုအခါ၌၊ အာယသ္မာတာဝပ္ပဿစ -
အရှင်ဝပ္ပအားလည်းကောင်း၊ အာယသ္မာတေ စ ဘဒ္ဒိယဿ
- အရှင်ဘဒ္ဒိယအားလည်းကောင်း၊ ဘဂဝတော - မြတ်စွာ
ဘုရားသည်၊ ဓမ္မိယာ - တရားနှင့်လျော်သော၊ ကထာယ -
စကားဖြင့်၊ ဩဝဒိယမာနာနံ - ဆုံးမအပ်သည်ရှိသော်၊
အနုသာသိယမာနာနံ - အပြစ်ပြု၍ ဆုံးမအပ်သည်ရှိသော်၊
ဝိရရံ - ဝိစိကိစ္ဆာတည်း ဟူသော မြူမှုကင်းသော၊ ဝိတမလံ
- ဒိဋ္ဌိတည်းဟူသော အညစ်အကြေးမှကင်းသော၊ ဓမ္မစက္ခု
- သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်သည်၊ ဥဒပါဒိ - ထင်ရှားဖြစ်ပြီ။

ကိ - အဘယ်သို့၊ ဥဒပါဒိ - ထင်ရှားဖြစ်သနည်း။

ယံ ကိစ္ဆိ - ကြွင်းမဲ့ဘဲ အလုံးစုံသောတရား ဟူသမျှ
သည်။ သမုဒယဓမ္မံ - ဖြစ်ခြင်းသဘောရှိ၏။ သဗ္ဗတံ - အလုံးစုံ
သော ဖြစ်ဖြစ်သမျှ အဝဝသည်။ နိရောဓ ဓမ္မံ - ချုပ်ခြင်း
သဘောရှိ၏။ ဣတိ - ဤသို့၊ ဓမ္မစက္ခု - သောတာပတ္တိမဂ်
ဉာဏ်သည်၊ ဥဒပါဒိ - ထင်ရှားဖြစ်ပြီ။

တေ - ထိုပဉ္စဝဂ္ဂိတို့သည်၊ ဒိဋ္ဌဓမ္မော - မြင်အပ်ပြီး
သော တရားရှိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ပတ္တဓမ္မော ရောက်အပ်ပြီး
သော တရားရှိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဝိစိတဓမ္မော - သိအပ်ပြီး
သော တရားရှိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ပရိယောဂါဠဓမ္မော - သက်ဝင်
အပ်ပြီးသော တရားရှိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ တိ ဣဝိစိကိစ္ဆော -
ဝိစိကိစ္ဆာမှ လွန်မြောက်ပြီးသည်ဖြစ်၍။

ဝိစိကိစ္ဆာမှ လွန်မြောက်တယ်ဆိုတာ တရားတွေပဲ
ရှိတယ်လို့ ဒကာကြီးတို့ သန္တာန်မှာ အဲဒီလို ဖြစ်ရတယ်။
ဝိစိကိစ္ဆာ ကင်းတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာတဲ့ - တရားတွေပဲ
ရှိတယ်။ လူတွေမဟုတ်တော့ဘူး၊ မိန်းမတွေ ယောက်ျားတွေ
မဟုတ်တော့ဘူး။ အဲဒါ တိဏ္ဍဝိစိကိစ္ဆာပဲ။

ဒိဋ္ဌဓမ္မော ပတ္တဓမ္မော ဆိုတာလည်း သစ္စာလေးပါး
သိသွားတာ ခေါ်တယ်။ သစ္စာလေးပါး သိသွားမှလည်း သော
တာပန် ခေါ်တယ်။ သောတာပန် ခေါ်မှလည်း တိဏ္ဍဝိစိ
ကိစ္ဆာဖြစ်တယ်။

ဝိဂတကထံကထော - အသို့နည်း အသို့နည်းဟု တွေး
တောယုံမှားခြင်းမှ ကင်းကြကုန်သည်။ ဝေဝာဇ္ဇပ္ပတ္တော -
ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်း ရဲတင်းခြင်းသို့ ရောက်ကြ ကုန်ပြီ။ ဒီတရား
ပဲ သစ္စာလေးပါးတရားပဲ ရှိတယ်လို့ အဲဒီလိုရောက်သွားတယ်
တဲ့။ သတ္တုသာသနေ - မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌၊
အပ္ပပုစ္ဆယော - မိမိမှတစ်ပါး ယုံကြည်အားထားရသူ မရှိကြ
ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဘဂဝန္တံ - မြတ်စွာဘုရားကို၊ ဧတံစစနံ -

ဤသို့သောစကားကို အဝေါစ - လျှောက်ထားကြလေကုန် ပြီ ကီ - အဘယ်သို့ အဝေသ့ - လျှောက်ထားကြလေကုန် သနည်း။

ဘန္တေ - မြတ်စွာဘုရား၊ မယ် - တပည့်တော်တို့သည်၊ ဘဝတော - မြတ်စွာဘုရား၏၊ သန္တိကေ - အထံတော်၌၊ ပဗ္ဗန္တိ - ရှင်အဖြစ်ကို၊ လဘေယျာမ - ရလိုပါကုန်၏၊ ဥပသမ္ပဒါ - ရဟန်းအဖြစ်ကို၊ လာဘေယျာမ - ရလိုပါကုန်၏၊ ဣတိ - ဤသို့၊ ဝုတ္တေ - လျှောက်ထားကြကုန်သည်ရှိသော်၊ ဘိက္ခုဝေါ - ရဟန်းတို့၊ ဧတ္ထ - လာကြကုန်လော့၊ ဣတိ - ဤသို့၊ ဘဝဝါ - မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အဝေါစ - မိန့်တော်မူပြီ။

ဓမ္မော - တရားတော်ကို၊ သွာက္ခတော - ကောင်းစွာဟောကြားအပ်ပြီ၊ ဗြဟ္မစရိယံ - မြတ်သောအကျင့်ကို၊ စရဏ - ကျင့်ကြကုန်လော့၊ သမ္မာ - ကောင်းစွာ၊ ဒုက္ခဿ - ဝင့်ဆင်းရဲ၏၊ အန္တကိရိယာယာ - အဆုံးကိုပြုခြင်းငှာ၊ စရထ - ကျင့်ကြကုန်လော့၊ သာဝ - ထိုစကားသည်သာလျှင်၊ တေသံ - အာယသ္မန္တံ - ထိုအရှင်တို့အား၊ ဥပသမ္ပဒါ - ရဟန်းအဖြစ်တို့သည်၊ အဟောသိ - ဖြစ်လေပြီ။

အထခေါ - ထိုအခါ၌၊ ဘဝဝါ - မြတ်စွာဘုရားသည်၊ တဝသေသေ - ထိုအရှင်ကောဏ္ဍညမှ ကြွင်းကုန်သော၊ ဘိက္ခု - ရဟန်းတို့ကို၊ နိဟာရဘတ္တော - ဆောင်ယူသော ဆွမ်းရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဓမ္မိယော - တရားနှင့်လျော်သော၊ ကထာယ - စကားဖြင့်၊ ဩဝဒိ - ဆုံးမလေပြီ၊ အနုသာသိ - ဆုံးမလေပြီ။

တယော - သုံးပါးကုန်သော၊ ဘိက္ခု - ရဟန်းတို့သည်၊ ပိဏ္ဏာယ - ဆွမ်းအလို့ငှာ၊ စရိတွာ - လှည့်လည်၍၊ ယံ - အကြင် အာဟာရကို၊ အာဟာရန္တိ - ဆောင်ယူကြကုန်၏၊ တေန - ထိုအာဟာရဖြင့်၊ ဆဗ္ဗဂေါ - ခြောက်ပါးသောရဟန်းသည်၊ ယာပေတိ - ပျံတ၏။

အထခေါ - ထိုအခါ၌၊ အာယသ္မာတော စ မဟာနာမဿ - အရှင်မဟာနာမိအားလည်းကောင်း၊ အယသ္မာတော စ အဿဇိဿ - အရှင်အဿဇိအားလည်းကောင်း၊ ဘဝတော - မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဓမ္မိယာ - တရားနှင့်လျော်သော၊ ကထာယ - စကားဖြင့်၊ ဩဝဒိယမာနာနံ - ဆုံးမအပ်သည်ရှိသော်၊ အနုသာသိယမာနာနံ - အဖန်ဖန် ဆုံးမသည်ရှိသော်၊ ဝိရဇံ - ဒိဋ္ဌိတည်းဟူသော မြူမှကင်းသော၊ ဝိတမလံ - ဝိစိကိစ္ဆာတည်းဟူသော အညစ်အကြေးမှကင်းသော၊ ဓမ္မစက္ခု - သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်သည်၊ ယံ ကိဉ္စိ သမုဒယဓမ္မံ သဗ္ဗတံ နိရောဓ ဓမ္မန္တိ - ယံ ကိဉ္စိ သမုဒယဓမ္မံ သဗ္ဗ တံ နိရောဓ ဓမ္မံ ဟူ၍၊ ဓမ္မစက္ခု - သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်သည်၊ ဥဒပါဒိ - ထင်ရှားဖြစ်ပြီ။

တေ - ထိုပစ္စုပ္ပန်တို့သည်၊ ဒိဋ္ဌဓမ္မော - မြင်အပ်သော တရား ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဆိုလိုက်စမ်း (ပတ္ထဓမ္မော - ရောက်အပ်သောတရား ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဝိဒိတဓမ္မော - သိအပ်သော

တရားရှိသည်ဖြစ်၍ တိဏ္ဏဝိစိကိစ္ဆာ - ဝိစိကိစ္ဆာမှ လွန်မြောက်သည်ဖြစ်၍၊ ဝိဂတ ကထံ ကထော - အသို့နည်း၊ အသို့နည်းဟူ၍ တွေးတောယုံမှားခြင်းမှ ကင်း သည်ဖြစ်၍၊ ဝေသာရဇ္ဇပုတ္တော - ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်း ရတင်ခြင်းသို့ ရောက်ပြီးဖြစ်၍ သတ္ထုသာသနေ - မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌၊ အပရပ္ပစ္စယာ - မိမိမှတစ်ပါးယုံကြည်ရမည့်သူ မရှိပြီ၊ ဟုတွာ - ဖြစ်၍၊ ဘဝန္တံ - မြတ်စွာဘုရားကို၊ ဧတံ - ဤသို့သော စကားကို၊ အဝေါစ - လျှောက်ထားလေသတည်း။

ဘန္တေ - ဘုရား၊ မယ် - တပည့်တော်တို့သည်၊ ဘဝတော - မြတ်စွာဘုရား၏၊ သန္တိကေ - အထံ၌၊ ပဗ္ဗန္တိ - ရှင်အဖြစ်ကို၊ လဘေယျာမ - ရလိုကြပါ၏၊ ဥပသမ္ပဒါ - ရဟန်းအဖြစ်ကို၊ လဘေယျာမ - ရလိုကြပါ၏၊ ဣတိ ကုဒံ ဝစနံ - ဤသို့သောစကားကို၊ အဝေါစ - လျှောက်ထားကြလေကုန်၏။

ဘိက္ခုဝေါ - ရဟန်းတို့၊ ဧတ္ထ - လာကြကုန်လော့၊ ဣတိ - ဤသို့၊ ဘဝဝါ - မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အဝေါစ - မိန့်တော်မူ၏။

ကီ - အဘယ်သို့၊ အဝေါစ - မိန့်တော်မူသနည်း။

ဓမ္မော - တရားတော်ကို၊ သွာက္ခတော - ကောင်းစွာဟောကြားအပ်ပြီ၊ ဗြဟ္မစရိယံ - မြတ်သောအကျင့်ကို၊ စရဏ - ကျင့်ကြကုန်လော့။

ဒုက္ခဿ - ဆင်းရဲအပေါင်း၏၊ အန္တကိရိယာယာ - အဆုံးကိုပြုခြင်းငှာ၊ သမ္မာ - ကောင်းစွာ၊ စရဏ - ကျင့်ကြကုန်လော့၊ ဣတိ - ဤသို့၊ အဝေါစ - မိန့်တော်မူလေပြီ။

သာဝ - ထိုဗေတိဘိက္ခု ဟူးသာစကားဖြင့်သာလျှင် တေသံအာယသ္မန္တာနံ - ထိုအရှင်တို့အား၊ ဥပသမ္ပဒါ - ရဟန်းအဖြစ်တို့သည်၊ အဟောသိ - ဖြစ်ကြလေကုန်သည်။

အဲဒါ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ဝါရက်၊ အဲဒီနောက်မှာ အနတ္တလက္ခဏသုတ်ကို ဟောတယ်တဲ့။ နှစ်ဆယ်ကျ အနတ္တလက္ခဏသုတ် ဟောတယ်၊ အဲဒီတော့မှ ရဟန္တာတွေ ဖြစ်ကြတယ်တဲ့။ ကဲ... တော်ကြဦးစို့။

သာဓု ... သာဓု ... သာဓု။

□ ဘဒ္ဒန္တနန္ဒာဘာသမထေရ်မြတ် (အနိစ္စသရာဏော်)

ဩဒါရွှင်ချောင်းနိဗ္ဗာန်

စိတ်ဝင်စားဖွယ်တစ်နေရာ

ဆရာကြီး ဦးအောင်မြိုင်

တိလောကမာရ်အောင်ရတနာ စေတီတော်မြတ်ကြီးနှင့် အနီးရှိ မြတ်စွာဘုရား တာဝတိံသာစံတော် ပင်း

ညအခါတွင် ပြဒါးရှင်လုံးများ ပျံသန်းမြူးထူးနေသည်။ ရွှေက ဒေသခံမုဆိုးကြီးများ မကြာခဏ တွေ့မြင်ကြရသော ချောင်းဖျားရေထွက်တစ်နေရာမှာ နေ့ခင်းဘက်တွင် နေပေးကြီးနှစ်ကောင် ဝပ်နေသည့် ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသော ဆောက်တုံးကြီး နှစ်တုံးရှိသည်။

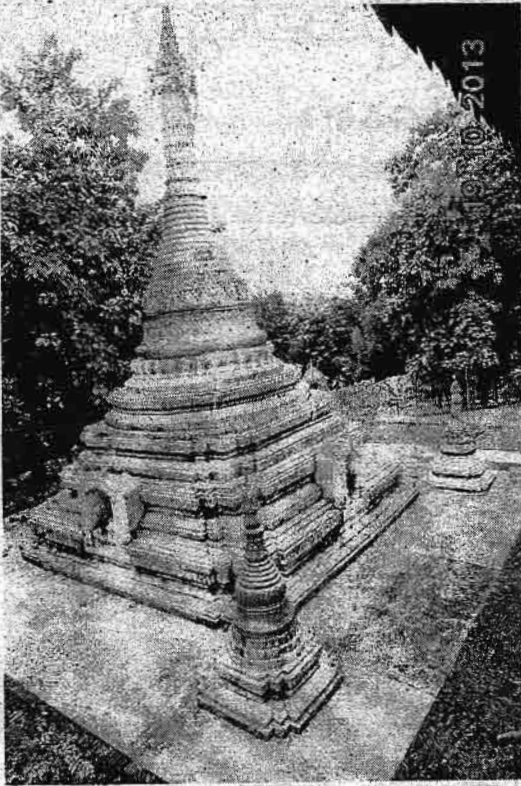
ထိုကျောက်ဖျားကြီး နှစ်ကောင်၏ မျက်လုံးနေရာမှာ နှစ်ဖက်စပ်ရှိပြီး ဂန္ထိရပညာရပ်ဖြင့် ဖန်တီးထားသော ပြဒါးရှင်လုံးများ ဌာပနာထားသဖြင့် ဤကျောက်ဖျားကြီးနှစ်ကောင်သည် ညအခါ ပျံသန်းနိုင်သည်ဟု ဒေသခံများက ယုံကြည်နေကြသည်။ ထိုကျောက်ဖျားကြီးနှစ်ကောင်၏ ပါးစပ်ပေါက်များ နေရာမှ သဘာဝရေထွက်ဖြစ်ပေါ်ကာ မြစ်ဖျားခံစီးဆင်းလာသော စမ်းချောင်းငယ်မှတစ်ဆင့် တဖြည်းဖြည်း အရှေ့ဘက်သို့ သယ်ပြန်စီးဆင်းကာ ချောင်းကြီးဖြစ်လာသည်။ နောက်တွင် ဧရာဝတီမြစ်အတွင်း စီးဝင်သည်။

ထိုချောင်းမှာ အနောက်ဘက် ရခိုင်ရိုးမတွင် အဖျားမြစ်အရှေ့ဘက် ဧရာဝတီမြစ်ကို ကြမ်းမြို့အနီးတွင် မေါင်း

ဆုံသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုချောင်းကို ပြဒါးရှင်ချောင်းဟု ခေါ်ကြသလို ဖားတစ်ရှဉ်းချောင်းဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။

ဧရာဝတီမြစ်၏ အနောက်ဘက်ကမ်းနီး နက်လျက်ရှိသော ကြမ်းမြို့မှာ ရှေးအခါက မိကျောင်းကောက်ခွန်စခန်း ရှိခဲ့သဖြင့် မွန်ဘာသာစကားအရ 'ကျန် ကင်း' ဟုခေါ်ရာမှ ယခုအခါ 'ကြမ်း' မြို့ဟု အခေါ်အဝေါ် ပြောင်းလာခဲ့သည်။ ထိုကြမ်းမြို့နှင့် ရှေးအခါက လှေ၊ ဖောင် စသည်တို့ဖြင့်သာ သွားလာဆက်သွယ်နိုင်သော ရခိုင်ရိုးမ အရှေ့ခြမ်းနှင့်နီးကပ်သော ဝဲကြီးရွာမှာ ကြမ်းမြို့၏ အနောက်ဘက် သုံးမိုင်ကျော်အကွာတွင် တည်ရှိပြီး သစ်ပင်ကြီးများ အုပ်ဆိုင်းကာ တစ်နေကုန်လိုလို အေးမြနေသည်။ ရွာထဲမှာတော့ အနောက်မှအရှေ့သို့ ဆယ့်နှစ်ရာသီ တသွင်ဝင်စီးဆင်းနေသော ချောင်းကြီးတစ်ချောင်း ရှိသည်။ ဤ ချောင်းကြီး၏ အဖျားပိုင်းမှာ ပြဒါးရှင်ချောင်းဟူ၍ ဒေသခံများ ခေါ်ကြပြီး ချောင်းကြီး၏ အရင်းပိုင်းမှာ ဖျားတစ်ရှဉ်းချောင်းဟု ဒေသခံများ ခေါ်ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

ဝဲကြီးကျောင်းတိုက် ပရိဝုဏ်အတွင်း ဖူးမြင်ရသော တိလောကမာရ်အောင်ရတနာ စေတီတော်မြတ်ကြီး

ဝဲကြီးရွာကျောင်းတိုက် ပရိဝုဏ်အတွင်းမှာ ရှေးဟောင်း စေတီတော်တစ်ဆူရှိသည်။ ကုန်းမြင့်ပေါ်မှာ ပြန်လည် ပြုပြင်ထားပြီး ယခုအခါ 'တိလောကမာရ်အောင်ရတနာစေတီတော်မြတ်ကြီး' ဟု ဘွဲ့မည် ရေးထိုးထားပါသည်။

ဤစေတီတော်ကို ရှေးပဒေသရာဇ်ခေတ်က ယခု ပုသိမ်မြို့နေရာမှာ မင်းနေပြည်တော်အဖြစ် ထီးနန်းစိုးစံခဲ့သော မွန်မင်းဆက်မှ သက္ကရာဇ် ၆၃၅ခုတွင် နန်းတက်သော သမုဒ္ဒယောသမင်း၏ မိဖုရားကြီးတစ်ပါးဖြစ်သူ ဥမ္မာဒန္တီနှင့် နောက်လိုက်နောက်ပါများ သာသနာပြုခရီး လှည့်လည်ရောက်ရှိခဲ့စဉ်က တည်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ရွာခံဘိုးဘွားအစဉ်အဆက်မှတ်သားပြောဆိုခဲ့ကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဤဘုရားပရိဝုဏ်ကို ရပ်ဝေးဧည့်သည် ဘုရားဖူးအချို့ အိပ်မက်ရ၍ ရောက်ရှိအဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကြသလို ဝိန္တရလမ်းလိုက်စားသူ ပုဂ္ဂိုလ်အချို့ကလည်း အာရုံနိမိတ်ရ၍ လာရောက်

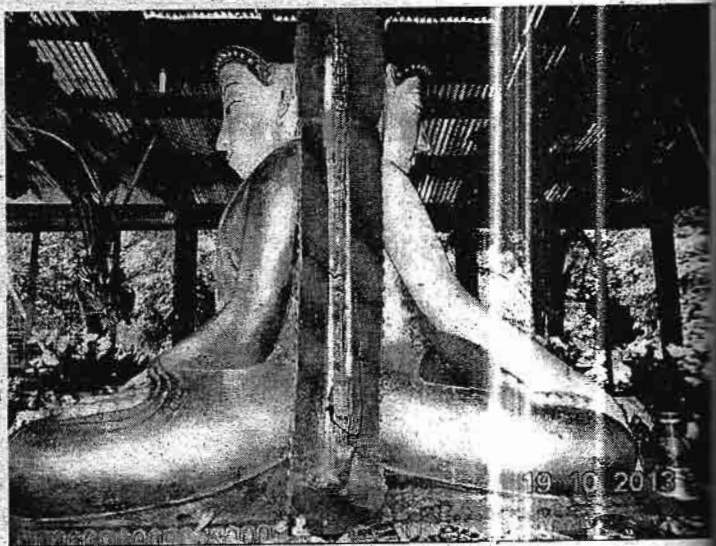
ဖူးမြင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခြင်းမျိုး ရှိသည်။ ယခုအခါ ဤပရိဝုဏ်သို့ ကြွခင်းမြို့မှ ဆိုင်ကယ်၊ စက်ဘီး၊ ခမာ်တော် တားတို့ဖြင့် အလွယ်တကူ လာရောက်နိုင်ကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ရှေးလူကြီးများက ဥမ္မာဒန္တီမိဖုရား ကုသိုလ်တော်စေတီဘုရားဟူ၍ အဆက်ဆက်မှတ်သားခဲ့ကြသော ယခုခေတ် 'တိလောကမာရ်အောင်ရတနာ' စေတီတော်ကြီး၏ အနီးတွင် ရှေးက ဝဲကြီးကျောင်းတိုက် ဆရာတော်တစ်ပါး မဇ္ဈိမဒေသက ပင့်ဆောင်ယူလာ စိုက်ပျိုးထားသော ဖောဓိညောင်ပင်ကြီး ရှိသည်။ အစဉ်အဆက်ကတည်းက ဒေသခံရွာသူ ရွာသားတို့က ဆုန်ညောင်ရေသွန်းပွဲ ကျင်းပပြု လုပ်ခဲ့ကြသည်။

ပူပန်သောက ကြုံရသူအချို့ကတော့ မည်သည့်အချိန်ကာလတွင်မဆို ဤညောင်ပင်မှာ ရေသွန်းလောင်း၍ ဆုတောင်းခြင်းဖြင့် ပူပန်သောက အေးငြိမ်းပပျောက်သွားကြောင်း ယုံကြည်ဆောင်ရွက်ကြသည်။

ရှေးဟောင်းစေတီတော် အနီးမှာ သစ်သားခင်းကာ သွပ်မိုးလှေကားအဆင့်ဆင့်ဖြင့် ဩလုပ်ထားသော ရှေးဟောင်း တာဝတိံသာကျောင်း ရှိသည်။ လှေကားထိပ်ဆုံးမှာ တာဝတိံသာရုပ်ပွားတော် ရပ်တော်ဗုဒ္ဓဘစ်ဆူ ပူဇော်ခံဝင်သည်။ တာဝတိံသာကျောင်းမှာ ရောဝတီတိုင် ဒေသကြီးတစ်ခုလုံးတွင် နှစ်နေရာသာရှိပြီး နောက်တစ်နေရာမှာ ကြွခင်းမြို့ရပ်တွက်ရှိ လောကသယမ္ဘူ စေတီတော် ပရိဝုဏ်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုနေရာရှိ တာဝတိံသာကျောင်းမှာ အုတ်အင်္ဂုလဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသဖြင့် ယခု ဤဝဲကြီးကျောင်း ပရိဝုဏ်ရှိ တာဝတိံသာ ကျောင်းဆောင်တစ်ခုတည်းသာ ရှေးခေတ် သစ် သွပ် ကျောင်းဆောင် ဖြစ်သည်။

နှစ်ဆူတန်ဆောင်းတော်ကြီးအတွင်းမှာ ဖူးမြင်ရသော ကျောချင်းကပ်ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် နှစ်ဆူ (အောင်ဆုထူးကျော် ဆုတောင်းပြည့်ရုပ်ပွားတော်)

ဤဒေသတွင် မိုးခေါင်လွန်းသည့် အခါ တာဝတိံသာ ရုပ်ပွားတော်ကို ပင့်ဆောင်၍ ရုပ်ရွာအတွင်း လှည့်လည် ပူဇော်ခံခြင်း၊ ရေသပ္ပာယ်ခြင်းတို့ ပြုလျှင် ချက်ချင်းပင် မိုးကြီးရွာသွန်းချကြောင်း သိရှိရသည်။

နှစ်စဉ် သီတင်းကျွတ် လပြည့် ညတိုင်း မြတ်စွာဘုရား တာဝတိံသာ ကျောင်းဆောင်မှ ဆင်းကြွပွဲ ကျင်းပလေ့ ရှိသည်။ သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၁ ရက် မနက်ပိုင်းတွင် တာဝတိံသာ မြတ်စွာ ဘုရား ရွာတွင်းသို့ လှည့်လည်ပူဇော်ခံ ခြင်းနှင့်အတူ ရဟန်းသံဃာတော်များ ဆွမ်းကြီးခံကြခြင်း ပြုလေ့ရှိသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ၁၃၇၅ ခု သီတင်း ကျွတ် လပြည့်ညနှင့် လပြည့်ကျော် ၁ ရက် မနက်တို့တွင် ထိုပွဲတော်နှင့် ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရာ မိုးကြီးစွာ သဲသဲမဲမဲ ရွာသွန်း ကြောင်း မျက်မြင်တွေ့ ရှိခဲ့ရပါသည်။

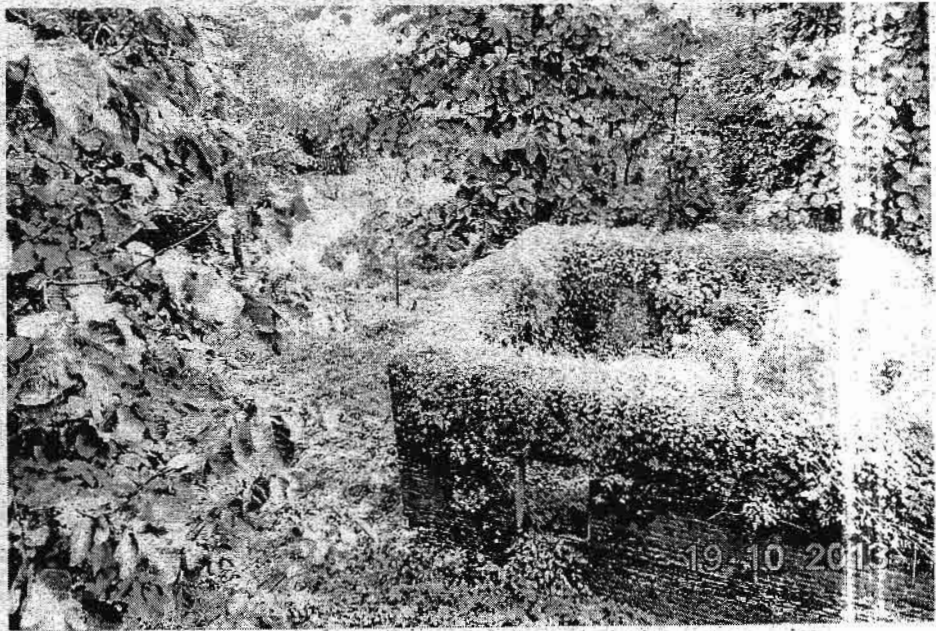
ဝဲကြီးကျောင်းတိုက်၏ လက်ရှိကျောင်းထိုင်ဆရာ တော်မှာ သက်တော်(၆၀)ရှိပြီဖြစ်သော ကြံခင်းမြို့နယ် စမ်း ကြီးရွာဇာဓိ ဘဒ္ဒန္တဝါယမ ဖြစ်သည်။ ဤကျောင်းသို့ ၁၃၅၅ ခုနှစ်က စတင်ရောက်သဖြင့် နှစ်ပေါင်း (၂၀)ကြာပြီဖြစ်သည်။ ဝဲကြီးကျောင်းတိုက် မြောက်ဘက်တွင် သိမ်တော်ကြီးတစ် ဆောင်ရှိပြီး ၁၂၇၅ ခုနှစ် လှူဒါန်းကြောင်း ကမ္ဘည်းစာတန်း ကြောင့် နှစ်ပေါင်း (၁၀၀) ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

တာဝတိံသာကျောင်းပေါ်ရှိ တာဝတိံသာမြတ်စွာဘုရား

ထိုသိမ်တော်ကြီးအနီးမှာ အောင်ဆုထူးကျော် ဆု တောင်းပြည့် ဘုရားတန်ဆောင်းရှိပြီး တန်ဆောင်းအတွင်းမှာ ကျောချင်းတပ် ရုပ်ပွားတော်နှစ်ဆူကို သပ္ပာယ်စွာ ဖူးမြင်ရ သည်။ ဒေသခံ ရွာသူ ရွာသား လူငယ်ပေါင်းများ ရပ်ဝေး မြေခြား အလုပ်အကိုင်ကောင်း ရရှိရေးအတွက်၊ ပြည်ပနိုင်ငံ ခြား သွားရောက်လုပ်ကိုင်ရေးအတွက် ဆုတောင်းအလွန် ပြည့်ကြောင်း သတင်းကြီးနေပါသည်။

စာဖတ်သူများ စိတ်ဝင်စားလျှင် ပြုစုရေးဆွဲချောင်းနံဘေး က ထိုနေရာထူးသို့ တစ်ခါတစ်ခေါက် သွားရောက်နိုင်ကြပါ စေ။ □ ဆရာကြီး ဦးအောင်မြိုင်

တာဝတိံသာစံကျောင်းပေါ်မှ တွေ့မြင်ရမသာ ဖားတစ်ချင်းချောင်း၏ အပိုင်းတစ်ပိုင်း

သိရှိစေသောကမင်းကြီး တည်တော်မူခဲ့သော

ဣပါမိုဒေဝီတော်ပျားနှင့်

လှည်းခါးသဏ္ဍန် ဝပ္ပဝဏ္ဏအောင်လံတော်တံဆိပ်

-ကျော်ဇောဟိန်း (နံသာ)-

သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရှင် ဘုရား သခင် ပွင့်တော်မူရာဒေသမှာ ဗုဒ္ဓဂယာ ဖြစ်၍ ဝင်္ဂီမြစ်လက်တက်တစ်ခုပေါ်၌ တည်ရှိသော ဝယာမြို့မှ ခုနစ်မိုင်မျှ ကွာဝေး၏။ ဝေါတမမြတ်စွာဘုရားသည် အလွန်အကြီး စည်းစိမ်ယစ်မှူးခြင်းကို လည်းကောင်း၊ အတိုင်းထက်အလွန် မြိုးခြံခြင်း၊ အကျင့်လွန်ခြင်းတို့ကို(လိုလား

နှစ်သက်တော်မမူပေ)။ မဂ္ဂိမပဋိပဒါ အလယ်အလတ်လမ်းကို လိုက်ကြရန် လူအပေါင်းတို့အား တိုက်တွန်း ဆုံးမ တော်မူ၏။ မိမိတို့ပြုသော ကောင်းမှု သုစရိုက်နှင့်အညီ ကောင်းကျိုးစံရမည်။ မကောင်းမှုဒုစရိုက်နှင့်အညီ ဆိုးပြစ်ခံရ မည်ဟု ကံ၏အကျိုးကို ဟောမြှောက် တော်မူခဲ့လေသည်။

ထို့အပြင် လောက၌ ရုပ်ခံစားမှု၊ မှတ်သားမှု၊ စေ့ဆော်မှု သိမှု (ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သည်း၊ သင်္ခါ၊ ဝိညာဏ်)တည်း ဟူသော ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့ သည် အမြဲမရှိ ချွေလျော့ပျက်စီးဖောက် ပြန်တတ်သော သဘောရှိကြောင်း၊ အနိစ္စ - ထိုမမြဲသော ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ် တရားတို့သည် ဆင်းရဲခြင်း၊ အစစ်ဖြစ် ကြောင်း၊ ဒုက္ခ ထိုဆင်းရဲခြင်းအစစ်ဖြစ် ခံသာ ခန္ဓာငါးပါး ဝင်ဒုက္ခများသည်သာ လျှင် ဖြစ်ပျက် ချုပ်ငြိမ်းခြင်း ဖြစ်တတ် ကြောင်း၊ ဖြစ်တတ်၊ ပျက်တတ်၊ ချုပ်ငြိမ်း တတ်သော ဗုဒ္ဓိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ သူ၊ ငါ၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ သက်ရှိ၊ သက်မဲ့ ဟူ၍ မရမထွေ သဘောအရ ဘယ်အခါမှ ထင်ရှားမရှိခဲ့ကြောင်းကို ဟောကြား တော်မူလေသည်။

ထိုမှတစ်ပါး တွေ့ကြုံဖြစ်ပျက် ခံစား စံစားရသမျှမှာ ဖောက်ပြန်ပျက်စီး ခြင်းသာလျှင် ခနာက်ဆုံးရှိသောကြောင့် ဆင်းရဲခြင်း အစစ်အမှန်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒုက္ခသစ္စာ - လိုလိုဆင်းရဲခြင်းအစစ် ဖြစ် ပေါ်ရခြင်းအကြောင်းရင်းမှာ လိုချင်ဆန္ဒ ရှိမှုတည်း ဟူသော တဏှာအမှန်ဖြစ် ကြောင်း၊ သုဒ္ဓေသသစ္စာ - ဆင်းရဲခြင်း ဟူသမျှ ချုပ်ငြိမ်းကုန်ရာ ချမ်းသာသုခ အစစ်အမှန်သည် နိဗ္ဗာန်ဖြစ်ကြောင်း၊ နိရောဓသစ္စာ နိဗ္ဗာန်ကိုရကြောင်း တစ်ခု တည်းသောလမ်းသည် မဂ္ဂင်ရုပ်ပါးအမှန် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒုက္ခသစ္စာ-ဟူ၍ အကြောင်း နှင့်အကျိုးစပ်သော သစ္စာလေးပါး မြင့်မား တရားကို ဟောမြှောက်တော်မူပေသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် မဇ္ဈိမဒေသ တိုင်း၌ လှည့်လည်ကာ တရားရေအေး အမြတ်ဆေး တိုက်ကျွေးတော်မူနေစဉ် တီးဘန္တလူမျိုးတို့အား ပရောဖက် အစ် ဇိုင်းယားသည် လည်းကောင်း၊ တရုတ် လူမျိုးတို့အား ကွန်ဖြူးစီးယပ်စ်သည် လည်းကောင်း၊ ပါရှားပြည်၌ ဆရာတော် မြတ် ဇိုးရိုးအက်စတားသည် လည်း ကောင်း တစ်ချိန်တည်း တရားပဓမ္မဟော ကြားနေကြသည်။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူများ သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကလေးများ ပမာ အမူမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေထိုင်ကြရာမှ ယခုမူ နက်နက်နဲနဲ ဆင်ခြင်တွေးတော တတ်သော လူကြီးဘဝသို့ ရောက်လာ သည်နှင့် တူပေသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူခါနီး၌ “ငါကား နိဗ္ဗာန်ရောက် ကြောင်းလမ်းကိုသာ ညွှန်ကြားနိုင်သည် သင်တို့သည် မမေ့မလျော့သော လုံ့လ ဝီရိယနှင့် ပြည့်စုံကြကုန်လော့၊ အပူမာ ဆန သမ္မာဒေဝ” ဟု အသီးသီးအသက အသက ကြိုးစား အားထုတ်ကြရန် နောက်ဆုံးဩဝါဒစကားကို မိန့်ကြား ဆော်မှုပြီး မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူလေတော့သည်။

မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ပြု ဆော်ခဲ့သောအခါ ထိုပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရာ နေရာ၌နေကုန်ကြသော ပုထုဇဉ်၊ သော သပန်း၊ သကဒါဂါမ် ဖြစ်ကုန်သော နန်းတို့သည် ရှိက်ကြီးတင် ပင်ပန်း ထုတ် ဦးခေါင်းထက်၌ လက်ကိုမြှောက် နှိုးဆွ၍ တမ်းတင်ကြွေးကြော်ကုန်၏။

အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့သာ သူတို့ သတိတရား အဆင်အခြင် ပညာ နှင့် ပြည့်စုံကုန်သည်ဖြစ်၍ သင်္ခါရ များသည် စင်စစ်အားဖြင့် အမြဲမရှိ ဖြစ်သည်။ ဤသင်္ခါရတရားတို့၌ မြသည်၏ သဘောကို အဘယ်အခါမှာ တတ်နိုင်ကုန် သော်လည်း နှလုံးသွင်းပြီးလျှင် သည်းခံ ကြကုန်၏။

ထိုသို့ ငိုကြွေးသောအခါ အရှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏။

“ငါ့ရှင်တို့ စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေး ခြင်းကို မပြုကြကုန်လင့်၊ ငါ့ရှင်တို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် နာနာဘာဝ၊ ဝိနာ ဘာဝ၊ အညာထာဘာဝ စသည်တို့ အကြောင်းဖြင့် ပရိဒေဝ မပြုကြကုန် လင့် ဟောကြားအပ်ပြီ မဟုတ်လော့၊ ငါ့ရှင်တို့ ဤသင်္ခါရတရား၌ အကျုံးဝင် သော မြတ်စွာဘုရားကို မပျက်စီးစေဘဲ အမြဲ တည်စိမ့်သောငှာ အဘယ်မှာ တတ်နိုင်ပါအံ့နည်း” ဟု တရားလမ်း ကြောင်းဖြင့် ပြသ၍ သက်သာရာကို ရစေ၏။

ဓာတုဗျူဟာ

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ပရိ နိဗ္ဗာန်မပြုမီ . . . “ငါဘုရား အလောင်း တော်ကို မီးငြိခဲ့သည်ရှိသော် ငါဘုရား ဆံတော်၊ အမွေးတော်၊ သွားတော်၊ ခြေသည်း၊ လက်သည်းတော်တို့သည် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်စေသတည်း၊ ကြွင်းသော ကိုယ်တော်မှဖြစ်သော ငါ ဘုရား၏ ဓာတ်တော်တို့သည် ဖျံ့နှံ့စိတ် ဖြာ၍ တည်စေခြင်းငှာ မမဓာတုနံ ဝိကိ ရဏံ အဓိဋ္ဌာသိ” ဟု အဓိဋ္ဌာန်တော်မူ ခဲ့သည်နှင့်အညီ ဂေဇဇာဓာတ်မီး လောင်ရာ၌ မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ပြာစီးသွေးတို့သည် မထင်မမြင်ကုန်၊ အစိတ်စိတ်ဖြစ်၏။ ဓာတ်တော်တို့သည် သာလျှင် ကြွင်းကုန်၏။

အလောင်းတော်ကို ရစ်ပတ် သော ပုဆိုးအစင်းရာတို့တွင် အပြင် တစ်ထပ်နှင့် အတွင်းတစ်ထပ်တို့သည် မီးမလောင်ဘဲ ကြွင်းကျန်ကုန်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ မြတ်စွာဘုရားသည် အသက်တိုသော ဘုရားဖြစ်ခြင်းကြောင့် တစ်ပေါင်းတစ်စုတည်း မတည်မူ၍ အစိတ်စိတ်ကွဲပြား၍ တည်သော သတ္တိန္ဒ ဓာတ်တော်တို့သည် ပမာဏသုံးပါး၊ ကွမ်းစားသုံးပါး၊ တင်းအားဖြင့် နှစ်တင်း ဖြစ်၍ ပထမအထပ်ပေါ်၌ ဓာတ်တော် တို့သည် တည်လျက်ရှိကုန်၏။ ထိုသုံးပါး သော သတ္တိန္ဒဓာတ်တော်တို့တွင် အကြီး

ဖြစ်သော ဓာတ်တော်တို့သည် ပဲနောက် စေ့ ပမာဏ ရွှေအားစင်း ငါးကွမ်းစား ရှိကုန်၏။ အလတ်ဖြူပသောဓာတ်တော် တို့သည်ကား ဆန်ကျိုးပမာဏ ပုလဲ အဆင်း ငါးကွမ်းစား ပုံကုန်၏။

အငယ်ဖြစ်သော ဓာတ်တော်တို့ ကား မုန်ညင်းစေ့ပမာဏ ချရားစေ့ အဆင်း၊ မြတ်လေးငှာ အဆင်း ခြောက် ကွမ်းစား ရှိကုန်၏။ ဝိတ်အားဖြင့် ရှစ် စိတ်၊ တင်းအားဖြင့် နှစ်တင်း ပမာဏ ရှိကုန်၏။ ၎င်းဓာတ်တော်တို့သည် တစ် ပေါင်းတည်း စုစည်း၍ မတည်၊ စိတ်ဖြာ ကွဲပြား၍ တည်ခြင်းကြောင့် သတ္တိန္ဒဓာတ် မည်ကုန်၏။ သက်ရှည်သော ဘုရားတို့ ၏ ဓာတ်တော်သည်ကား မကွဲမပြား ရွှေတုံးကဲ့သို့ တစ်ခဲနှင့် တစ်ပေါင်း တည်းသာတည်ကုန်၏။ စွယ်တော်လေး ဆူ၊ ညှပ်ရိုးတော်နှစ်ဆူ နဖူးသင်းကျစ် တော်တစ်ဆူ၊ ဤခုနစ်ဆူသော ဓာတ် တော်တို့သည် တေဇောဓာတ်လောင်ရာ ၌ မပြိုမကွဲ မပျက်မစီး ပကတိအတိုင်း တည်ကုန်သောကြောင့် အသတ္တိန္ဒဓာတ် မည်ကုန်၏။

မလ္လာမင်းတို့သည် အလုံးစုံသော နံ့သာရည်တို့ဖြင့် ဖျန်းပန်း၍ မီးကိုငြိမ်း စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပြီးနောက် ဘီစီ ၅ ရာစုနှစ်များ တွင် အိန္ဒိယပြည်အနောက်ခြောက်ပိုင်း မှာ ပါရုန်ဘုရင်မင်းမြင်ပင် ဖရိယပ်စ်၏ အင်ပါယာကြီးအတွင်းသို့ သက်ဆင်းကျ ရောက်သွားလေသည်။ ဘီစီ ၃ ရာစုနှစ် များအတွင်း ဂရိဘုရင်မင်းမြတ် အလက် ဇန္ဒြား၏ လက်တွင်းသို့ ကျရောက်ရ ပြန်လေသည်။

မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော် မူပြီးနောက် နှစ်ပေါင်း ၂၀၀ လောက် တွင် ဗုဒ္ဓသာသနာ၌ ဂိုဏ်းနှစ်ဂိုဏ်း ကွဲ ပြားလာခဲ့သည်။

မတာယာနဂိုဏ်းမျှ နောင် သောအခါ မြောက်ဘက်နိုင်ငံများ၏ အယူဖြစ်လာသောကြောင့် မြောက်ပိုင်း ဗုဒ္ဓဘာသာ ဟုခေါ်၍ ထိုဂိုဏ်းဝင်များ

သည် တရားသစ်များကို ဖြည့်စွက်ကာ မျက်စိပသာဒမျှဖြစ်သော ဘုရားပူဇော် ပွဲကြီးများ ကျင်းပလေ့ရှိကြသည်။

ဟိနယာနဂိုဏ်းမှာ နောင်သော အခါ တောင်ဘက်နိုင်ငံများ၏ အယူဖြစ် လာသောကြောင့် တောင်ပိုင်းဗုဒ္ဓဘာ သာ ဟုခေါ်၍ ထိုဂိုဏ်းဝင်များသည် ရှေးရိုးတရားတော်များကိုသာ လိုက်နိုး လိုက်စဉ်အတိုင်း လိုက်ကြလျက် တရား သစ် ဝါဒသစ်များကို နောက်ထပ်ဖြည့် စွက်ခြင်း မပြုကြချေ။

ဘီစီ ၂၇၃ တွင် နန်းတော်မူ သော အသောကမင်းကြီးသည် မောရိ ယ အင်ပါယာကို လက်ခွန်ပထမ တည် ထောင်ခဲ့သော စန္ဒဂုတ်မင်းကြီး၏ မြေး တော်ဖြစ်၍ ရာဇာဓိပတိခံယူတော်မူ သောအခါ နတ်မင်းများ၏ မေတ္တာဟူ သော အဓိပ္ပာယ်ရှိသည့် ဒေဝါနိပိယဘွဲ့ အမည်ကို ခံယူတော်မူသည်။

အသောကမင်းကြီးသည် နန်း သက် ရှစ်နှစ်မြောက်သောအခါ မဒရပ် နယ် မဟာနဒီနှင့် ဂိုဒါဝရီမြစ်တို့အကြား ကလိင်္ဂမည်သောတိုင်း၊ ကလိင်္ဂရာဇ် ပြည်ကို စစ်မက်တိုက်ခိုက် အောင်မြင် ပြီးသော် မောရိယအင်ပါယာကြီးထဲသို့ သိမ်းသွင်းလေသည်။ စစ်ထိုးရာတွင် နှိမ်နင်းအောင်နိုင်သော်လည်း ခုတ်ထစ် သတ်ဖြတ် သွေးထွက်သံယို သေကျေ ယျက်စီးကြသည်ကို မြင်ရသောကြောင့် စိတ်လက်မချမ်းမသာဖြစ်ကာ နောင် အခါ တိုင်းပြည်အေးချမ်း သာယာစေမှု တို့ကိုသာလျှင် အစွမ်းကုန် ဆောင်ရွက် ကြိုးပမ်းတော်မူသည်။

အကြီးဆုံးသော အောင်မြင်ခြင်း ကား လက်နက် အားကိုးဖြင့် အဓမ္မ အောင်မြင်ခြင်းမျိုး မဟုတ်။

တရားဓမ္မဖြင့် အသာစားကြည် အောင်မြင်ခြင်းသည်သာလျှင် ဖြစ်ပေ သည်ဟု အသောကမင်းတရားကြီး သိရှိ လာခဲ့ရသည်။

ထိုအခါမှ အစပြုပြီး အသောက မင်းကြီးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဥပါသကာ

ဖြစ်လာလျက် အပျော်အပါးတောကစား ထွက်ခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်တော်မူသည်။ ဟင်းလျာအလိုငှာ သက်ရှိသတ္တဝါတို့ကို သတ်ဖြတ်ခြင်းမှလည်း ရပ်စဲစေ၍ မင်း တရားကြီးသည် ဟင်းသီး ဟင်းရွက် သက်သတ်လွတ်တို့သာ ပွဲတော်တည် တော်မူသည်။

တိုင်းခန်း လှည့်လည်တော်မူ သောအခါလည်း ဘာသာရေးနှင့်စပ် လျဉ်းသော ကိစ္စအဝဝကို ဆောင်ရွက် တော်မူသည်။ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်တွင် ရေတွင်း၊ ရေကန် ရှစ်သောင်းလေး ထောင်ကို တူးဖော်စေ၍ မြောက်မြားစွာ သော ကျောင်း၊ ဇရပ်၊ ဆေးရုံ စသည်တို့ ကိုလည်း တည်ဆောက်စေသည်။

လူတို့၌လည်းကောင်း၊ တိရစ္ဆာန် တို့၌လည်းကောင်း ဖြစ်ပွားတတ်သော ဝေဒနာများကို ကုသရန်လည်း အစိုးရ သမားတော်များ ခန့်ထားတော်မူသည်။ အရိပ်အာဝါသ ရစေခြင်းငှာ ကျောင်း တော်၊ ခရီးလမ်းမကြီးများ၌ သစ်ပင်များ စိုက်ပျိုးစေ၏။

သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးဟု လူ အများသိကြသော အသောကမင်းကြီး သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော် မူအပ်သော တရားဓမ္မများကို ကျောက် စာတိုင်များတွင် ကမ္မည်းအက္ခရာ ရေး ထိုးစေ၍ မိမိကိုယ်တိုင် လိုက်နာလေ့ ကျင့်သည်သာမက တိုင်းသူပြည်သား လူအများကိုလည်း မိမိနည်းတူ လိုက်နာ လေ့ကျင့်စေသည်။

ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုရန် ဆော် ဩစစ်ဆေးရသော နိဗ္ဗာန်ဆော်များကို လည်း အများအပြားခန့်ထားလေသည်။ ထို့အပြင် သီရိဓမ္မာအသောက မင်းကြီးသည် ထူပါရုံစေတီတော်ကြီးများ ကိုလည်း တည်ထားတော်မူခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် သီရိဓမ္မာအသောက မင်းကြီး၏ အမှတ်တရ ကျောက်တိုင် အဖြစ် ကြာမှောက်နှင့် ခြင်္သေ့လေးစီး ကြားတွင်ရှိသော လှည်းဘီးသဏ္ဍာန် ဓမ္မစကြာပုံသည် သီရိဓမ္မာသောက

မင်းကြီး၏ အောင် သံတော်တံဆိပ်ဖြစ် သည်။

သီဟိုဠ်ကျွန်းသို့ ကြွသွားတော် မူသော သာသနာပြု ဆရာတော်နှင့် အာသောကမင်းကြီး၏သားတော် အရှင် မဟိန္ဒ၊ သမီးတော် သယ်မိတ္တာထေရီမ တို့သည် ဗောဓိဥောင်ကိုင်းကိုယူဆောင် ၍ အနုရာဇပူရမြို့၌ စိုက်ထားရာ ထို ဗောဓိပင်ကို သီဟိုဠ် ရဟန်းတို့သည် အဆက်ဆက် အထူးအလေးဂရုပြုပြီး မြေတောင်မြှောက်ခြင်း၊ အကိုင်းအခက် တို့ကို ခွထောက်ခြင်း ပြုလာခဲ့ကြလျက် ယခုတိုင်ရှိသေး၍ နှစ်ပေါင်း ၂၀၀၀ ကျော်ပြီးရထား ငမ္ဘာပေါ်တွင်အသက် အရှည်ဆုံး သစ်ပင်ကြီး ဖြစ်လေသည်။

သုဝဏ္ဏာ ဓမ္မတိုင်းသို့ သာသနာ တော် ရောက်လာခြင်းသည်လည်း အသောကမင်းကြီး၏ ကျေးဇူးတော်ပင် ဖြစ်သည်။ အသောကမင်းကြီးသည် သာသနာတော်အကြောင်း ရေးသား ထားသော ဂေဟကံစာတိုင်များကို လည်း မိမိပိုင်နက်အတွင်း စိုက်ထူထား တော်မူသောကြောင့် နောင်လာနောက် သားများတို့အပြင် ဗဟုသုတ ရှာဖွေ ရေးသားရာတွင် များစွာအထောက်အပံ့ ရပေသည်။

အသောကမင်းတရားကြီးသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ခလောကတစ်ဝန်းရှိ လူတိရစ္ဆာန် သတ္တဝါအပေါင်းတို့ ချမ်း သာစီမံသောငှာ ကြိုးပမ်းအားထုတ် သည့်အပြင် လောကီ လောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာသော ငွေကျီးအတွက် ဆောင် ရွက်တော်မူ၏။ ယခုခေတ်တွင် ကမ္ဘာ နှင့်အဝန်း ဗုဒ္ဓသာသနာရောင်ထွန်းလင်း တောက်ပြောင် ခနသော တိုင်းပြည်များ မှာ မြန်မာပြည်၊ သီဟိုဠ်ကျွန်း၊ ထိုင်း တရုတ်ပြည်နှင့် ဂျပန်ပြည်တို့ ဖြစ်လေ တော့သည်။

၂၁ ကျော်ဇောဟိန်း(နံ့သာ)

HK Avenue of Star ပင်လယ်ကမ်းနားစကြိုလမ်းသို့

ဗဟိုပုံစံ

(ဆခင်လမုအဆက်)

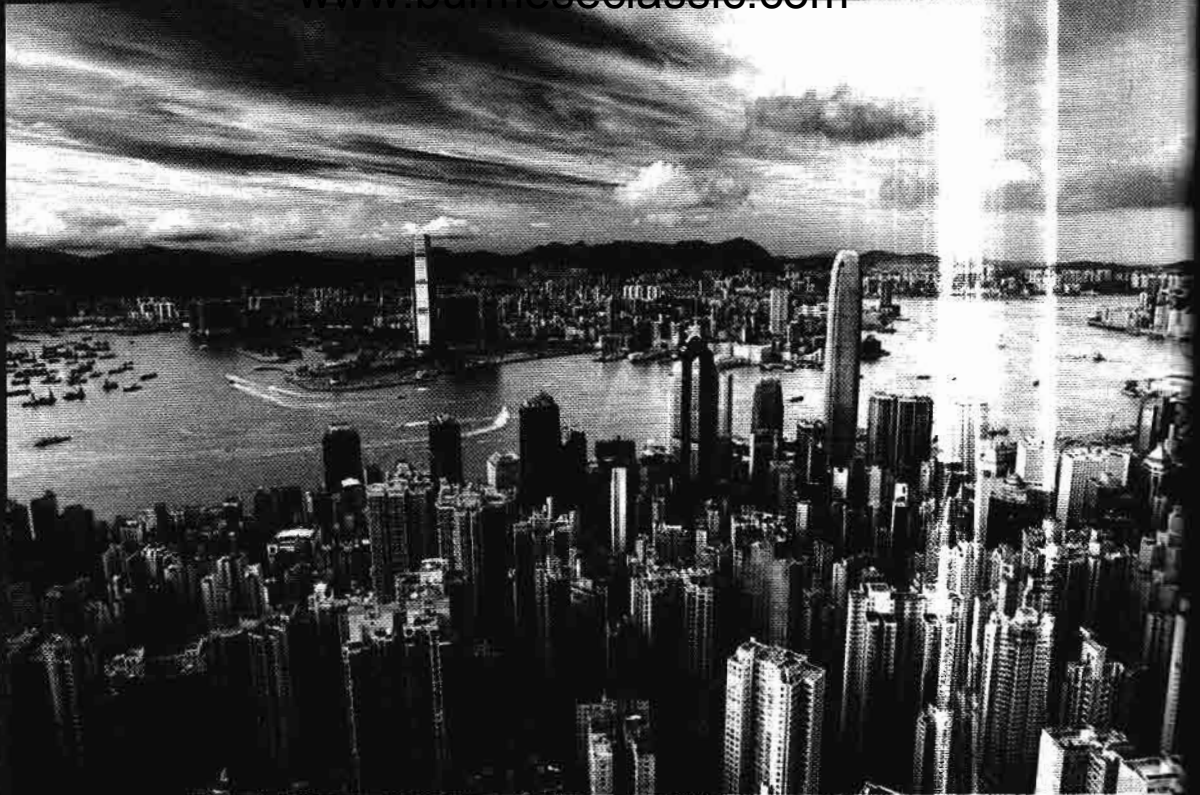
“ညီလေးရေ၊ ဒီတစ်ခေါက်တော့ Avenue of Star အကြောင်း ကြားရမယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အမေလဲပြော အပန်းလဲပြောတဲ့ နေရာ ဆေးပါ၊ တစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်လာတော့ ပင်လယ်ကမ်းနား ဆူညံလေးနဲ့ လန်းဆန်းသွားတာပဲ၊ စကြိုလမ်းရဲ့ အဝင်ဝမှာ အကယ်ဒမီရုပ်တု အကြီးကြီး တွေ့ရတယ်၊ ပရိသတ်တွေ နေထိုင်ရာနဲ့ချီတယ်၊ ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့သူ၊ လေညှင်းခံတဲ့သူ၊ နှုတ်ဆက်တဲ့သူတွေနဲ့ လာပျော်တဲ့သူ၊ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်တဲ့သူတွေနဲ့ စည်ကားနေတာပဲ”

“အစ်ကိုတို့တွေ ပျင်းရင် ကမ်းနားမှာ လေညှင်းခံထွက် နေကြပြန်မှာပဲ၊ အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ဖိစီးတာတွေများရင် ကမ်းနားမှာ လေညှင်းခံထွက်လိုက်တာနဲ့ ပြေပျောက်သွားသလိုပဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ အလုပ်တွေ ဖယ်စက်နေလို့ အလုပ်ထဲမှာ အချိန်တောင် မရှိပါဘူး၊ အဲဒီဟောင်းကောင် အလုပ်အကိုင်တွေကြီးတွေမှာ ကောင်လေး၊ ကောင်မလေးတွေ အလုပ်လောက်လောက် ပုံစံမျိုးစုံနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်နေကြတာကို

ဟောင်ကောင်ကျွန်းနှင့် Victoria Harbour

ကြည့်ရင်းနဲ့ အပျော်တွေ ကူးစက်လာသလိုပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အသက် (၂၀)လောက်က အဲဒီလိုပျော်ဖို့ အချိန်မရှိပါဘူး။

အဖေက ကျွန်တော် (၁၅)နှစ် အရွယ်လောက်မှာ ဆုံးသွားခဲ့တယ်။ အဖေ တစ်ယောက်တည်း ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ကအစ တစ်ယောက်တည်း ရှာရတာလေ။ ဒါတောင် ပညာရေးကို မိဘ သဘောကျ မလုပ်ပြန်တာတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ တတိယနှစ်ရောက်တော့ အဖေ လေဖြတ်တယ်။ ကျောင်းခြေ တက်ရ စီးပွားရှာရနဲ့ ခေါင်ချာစိုင်းတော့မှ မိဘတွေကို

ကိုယ်ချင်းစာမိတယ်။ ခုဆိုရင် အဖေ လေဖြတ်တာတောင် (၁၇)နှစ်ကျော်ပြီ။ ဘုရား တရား လုပ်စားနဲ့ မိဘလုပ်ကျွေးတာကိုပဲ တကယ့်အပျော်စစ်ဆိုပြီး လေလာခဲ့တာ လူလတ်ပိုင်းတောင် ရောက်လာပြီ။ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီလူငယ်တွေအဖွဲ့ ပုံစံမျိုးစုံနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးတဲ့အထိ ကြည့်နေမိတယ်။ ပြီးမှ ပင်လယ် ကမ်းနားစင်္ကြံလမ်းကို စပျောက်တာ”

“အစ်ကိုလဲ တော်တော်အသက်ကြီးပြီ။ စီးပွားရေး လုပ်နိုင်ရင် ဆယ်နှစ်ပေါ့။ နောက်ပိုင်းဘဝကို ဘယ်လိုဖြတ်သန်းရမယ်ဆိုတာ တော်တော်လေး စဉ်းစားမိတယ်”

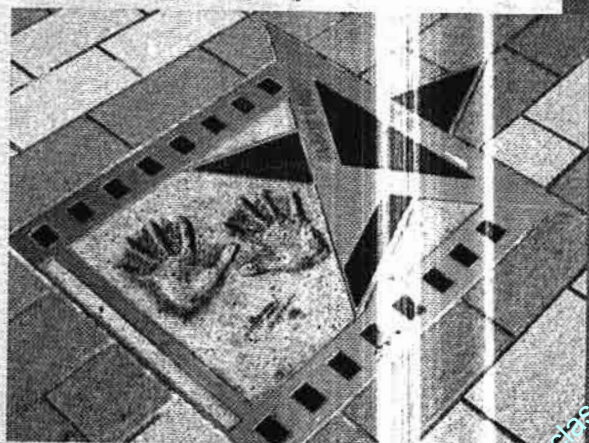
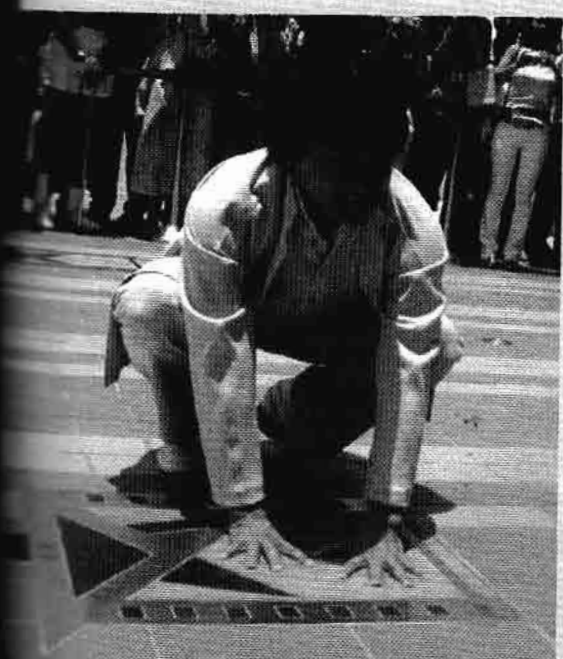

Avenue of Star ပင်လယ်ကမ်းနား စင်္ကြံလမ်းတွင် ပရိသတ်များဖြင့် စည်ကားနေပုံ

နိုင်ငံခြား ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးများ Victoria Harbour တွင် ဖြတ်သန်းသွားနေစဉ်

“အလုပ်ဟူသမျှ ဂုဏ်ရှိစွာပါ။ အခွင့်အလမ်းဆုံး စဉ်းစားပြီး လုပ်ပေ။ အစ်ကိုက အမြတ်ထွက်မှ လုပ်ချင်တာကို။ သူတို့ ဆီမှာက တိုင်ပြည်က ချမ်းသာတော့ ပြည်ပူထွေးအား ဖုံးက အမြတ်ထွက်တာပေါ့။ ပြည်သူတွေ လက်ဝဲမှာ ဝိုက်ဆံခပါမှ တိုင်ပြည်လဲ တိုးတက်တာလေ။ ဝိုက်ဆံ ကျားလောင် အယ်သူ မဆို ကိုယ့်မိသားစုအတွက် မျိုးစုံစဉ်းစား ဖာတယ်။ ဘယ် အရာမှ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး။

ဟောင်ကောင် နာမည်ကြီးမင်းသား ဂျက်ကီချန်း မော်ကွန်းကျောက်ပြားတွင် လက်ဝါးရေခိုက်ပေးနေပုံ

စင်္ကြံလမ်းကြီးအား အပေါ်စီအမှ မြင်ရပုံ

လမ်းလျှောက်ပြီး အပန်းဖြေရန် ထိုင်ခုံလေးများ

အမှတ်တရပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်

ကောင်းကင်ဆလိုက်များဖြင့် ဖိတ္တန်းအလှပြစဉ်

ဟောင်ကောင်အစိုးရက သူ့နိုင်ငံရေးပွားရေးကို တောင်တင်းအောင် လုပ်တယ်။ အမြတ်ခွန် အောက်ခံနှုန်းလျှော့ပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကုန်သွယ်ကူးသန်း ဖွဲ့စည်းပေး ခွင့်ပြုထားတယ်။ နယူးယောက်နဲ့ လန်ဒန်ပြီး ဝင် တတိယ ငွေကြေး စီးဆင်းမှု အကောင်းဆုံး ဖြို့နိုင်ခဲအဖြစ် ယတ်မှတ်ခံရတယ်”

“ဒါကြောင့် ဟောင်ကောင်မှ ယူဥယျာဉ်ရန်ခိုင်တာကိုး”

“ပိုက်ဆံရှာလို့ ကောင်းသလောက် သုံးလုံလဲကောင်းတဲ့နေရာပဲ။ ကျွန်တော် အာလူးမြေ ခြံ ငါးပေါင်းကြော်နဲ့ ကိုကာကိုလာ တစ်ပွဲဝယ်စားတာ ပြန်ကစား ဖတ်သောင်း ကျော်လောက် ကုန်သွားတယ်။ မြန်မာ့ တစ်သိန်းလောက် ကတော့ လေးရက်အတွင်း ဟိုဝယ်စား ခဲ့သိန်းစားပဲ တယ်လို့ ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားတယ်”

“ဒါဆို မလွယ်ဘူး။ အစ်ကို ကတော့ လေ့လာရေးပဲ လုပ်မယ်။ ကုမ္ပဏီက ကျွေးသလောက် ခဲပဲ စားတော့မယ်”

“Avenue of Star မှာ လမ်း လွှောက်ရင်း ပရိသတ်ရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနဲ့ ဟန်ပန်တွေကို လေ့လာမိတယ်။ လူနေမှု အဆင့်အတန်း မြင့်တယ်ဆိုတာ သိ သွားတယ်။ အဲဒီလျှောက် လမ်းနားမှာလဲ တခြားလေ့လာစား အဆောက်အအုံတွေ ရှိတယ်။ Museum of Art, Space Museum, Cultural Centre, Clock Tower တို့ ရှိတယ်။”

Museum of Art အဆောက်အအုံကြီးရဲ့ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု နှစ်ပန်းချီကားကြီးကလဲ အသက်ဝင်လှုပ်ရှားနေတယ်။ အဲဒီ အဆောက်အအုံကြီးက စင်္ကြံ လမ်းအဝင်ပမှာပဲရှိတာ။

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သားတွေကလဲ ဓာတ်ပုံကတော့ ရိုက်သလားပဲ။ ကိုယ်က သူ့ရိုက်ကား နဲ့ ကိုယ့်ရိုက်နဲ့ အလုပ်ကို ရှုပ်နေတာပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ရိုက်ပေးရတာ များပါတယ်။ ကျွန်တော်က ရှုခင်းနဲ့ လေ့လာစရာတွေကိုပဲ အဓိက တန်ဖိုးထား ရိုက်တာလေ။ ဟောင် ကောင်ကျွန်းကြီး နောက်ခံထားပြီး Victoria Harbour ရေလက်ကြားကြီးကို မြင်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကလဲ မမေ့နိုင်စရာပါ။ တွင် သဘော၊ ခွဲသဘောတွေ အလုပ်လုပ်နေတာတွေကလဲ ကိုယ့် ရဲ့ ဝိပဿနာလုပ်ချင်စိတ်ကို တွန်းအားပေးနေသလိုပဲ။

သဘောကြီးတွေကြည့်လိုက် ကောင်းကင်ကြီးကိုကြည့်လိုက်နဲ့ ကျေနပ်နေတာ။ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာပဲ။ စင်္ကြံလမ်း နံရံတွေမှာလဲ သစ်ရွက်သစ်ခက် ပန် ချိကားတွေ စိမ်းစိမ်းစိုစိုရှိတယ်။ ရှုခင်းအလှအပတွေ ခံစားရ ပြီး ကြိုလမ်းမကြီးကို ဖြည်းဖြည်း လျှောက်မိတယ်။ အစကတော့ ကြိုလမ်းမကြီးကို တိုတိုလေးထင်တာ။ လျှောက်ရင်းနဲ့ မှောက်တော်နဲ့ မဆုံးနိုင်ဘူး။ မိတာ ၄၀၀ ကျော်လောက်ရှိသွားတယ်။ Victoria Harbour ရေလက်ကြားကြီးရဲ့ မြောက်ဘက် New World Centre ရဲ့ အရှေ့ဘက်မှာရှိတာ။

ပင်လယ်ကမ်းနားနဲ့ နီးလို့လားမသိဘူး။ နေ့ခင်းကြီး လမ်းလျှောက်နေတာတောင် အိုက်တယ်လို့ မခံစားရဘူး။ ထီးဆောင်းစရာ မလိုဘူး။”

“ဝါကြောင့်လဲ ဟောင်ကောင်ရောက်ရင် အဲဒီလမ်းမကြီး လျှောက်ကြတယ်လို့ ကြားဖူးတာကိုး။ Hollywood ဟောလိဝုဒ် က Walk of Fame လို့ နာမည်ကြီးတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်”

“တကယ်တော့ ဟောလိဝုဒ် Walk of Fame ကို လိုက်တုပြီး လုပ်ထားတာ။ ဟောင်ကောင်စင်ကြိုလမ်းကြီးကို ၂၇ ရက်နေ့ စပြီး ၂၀၀၄ ခုနှစ်မှာ ဖွင့်ခဲ့တာ။ ခုဆိုရင် ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီပေါ့။ ဟောင်ကောင်ဒေါ်လာ သန်း ၄၀ လောက် အကုန်ခံပြီး တည်ဆောက်ခဲ့တာ။ ရေထဲမှာ ဆယ်နှစ်သား လောက်ရှိပြီဆိုတော့ မွမ်းမံပြင်ဆင်မှုတွေ လုပ်နေတာလဲ တွေ့ခဲ့ရတယ်။”

လမ်းလျှောက်ရင်း ညောင်းလာတာနဲ့ စင်ကြိုလက်တန်း ခိုပြီး ဟောင်ကောင်ကျွန်းဘက် ကြည့်မိတယ်။ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ဟောင်ကောင်အက်ရှင်ကားတွေထဲက ရှုခင်းတွေက ဝါတွေပါလားလို့ တွေးမိတယ်။ တစ်ကမ္ဘာလုံး အသိအမှတ်ပြုရအောင် လုပ်နိုင်တဲ့ ဟောင်ကောင်ရုပ်ရှင် အဆင့်အတန်းကိုလဲ လေးစားမိတယ်။ ဇာတ်ကားတစ်ကားကို ဒေါ်လာ သန်း ရာကျော် အကုန်ခံပြီး ရိုက်တာကိုး။ ကျွန်တော်တို့ ခရီးသွားအစီအစဉ်တွေထဲမှာ ရုပ်ရှင် ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက် လေ့လာရေးမပါတာ တော်တော်လေး နာတယ်။ တွေ့နေရတဲ့ ရှုခင်းတွေက ရုပ်ရှင်ထဲမှာ မြင်ဖူးနေတာနဲ့ မခံစားတော့ပါဘူး။ အပြင်မှာ တွေ့ရတော့ ပိုပြီး အရသာရှိတယ်။

အဆောက်အအုံတွေကလဲ လေးထောင့်ပုံစံ အမြင့်ကြီးတွေ ဆောက်ကြတာ။ ဝါကြောင့် ဟောင်ကောင်က Vertical City လို့ နာမည်ကြီးတာ”

“Vertical City ဆိုတော့ တည့်တည့်ဖြောင့်ဖြောင့် ဖြို့တော်လို့ ခေါ်မလား။ ဟောင်ကောင်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကကော”

“ဟောင်ကောင်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ဆိပ်ကမ်းရနံ့ Fragrance of Harbour လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ အချို့က ချစ်စနိုးနဲ့ အရှေ့တိုင်းပုလဲလို့လဲ ခေါ်ကြတယ်။ ဟောင်ကောင်ဆိုတဲ့ နာမည်စာလုံးကို အရင်က တစ်ဆက်တည်း Hongkong လို့ ရေးကြရာကနေ ခုဆိုရင် နှစ်လုံးခွဲပြီး Hong Kong လို့ ရေးကြတယ်။”

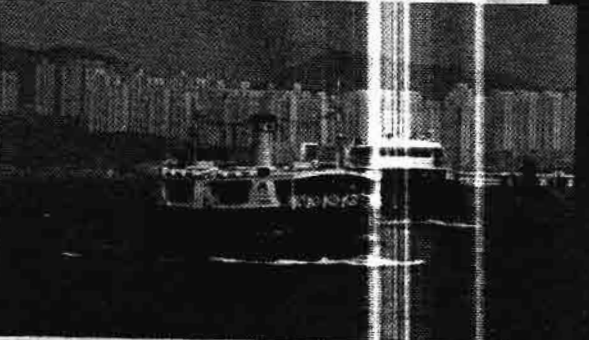
ပင်လယ်ရနံ့လဲရှိ၊ သဘာဝသောင်ကမ်းတွေလဲရှိတော့ UN နဲ့ WHO ရဲ့ ၂၀၀၂ သတ်မှတ်ချက်အရ ဟောင်ကောင်ရဲ့ လူသက်တမ်းဟာ နိုင်ငံတော်တော်များများထက် ပိုရှည်တယ်လို့ သတ်မှတ်ထားတယ်။ ဒီနှစ်ပိုင်းတွေအတွင်း လေထု ညစ်ညမ်းမှုနဲ့ မီးခိုးမြူတွေ ပြဿနာကြောင့် ကျန်းမာရေးဌာနက လူသက်တမ်းစံချိန်တွေ ကျသွားမှာ စိုးရိမ်နေတယ်။ ဒီလို

သင်္ဘောကြီးများနှင့် ဟောင်ကောင်ကျွန်းအလှ

ကွန်တိန်နာသင်္ဘောကြီးနှင့် ဟောင်ကောင်ကျွန်း

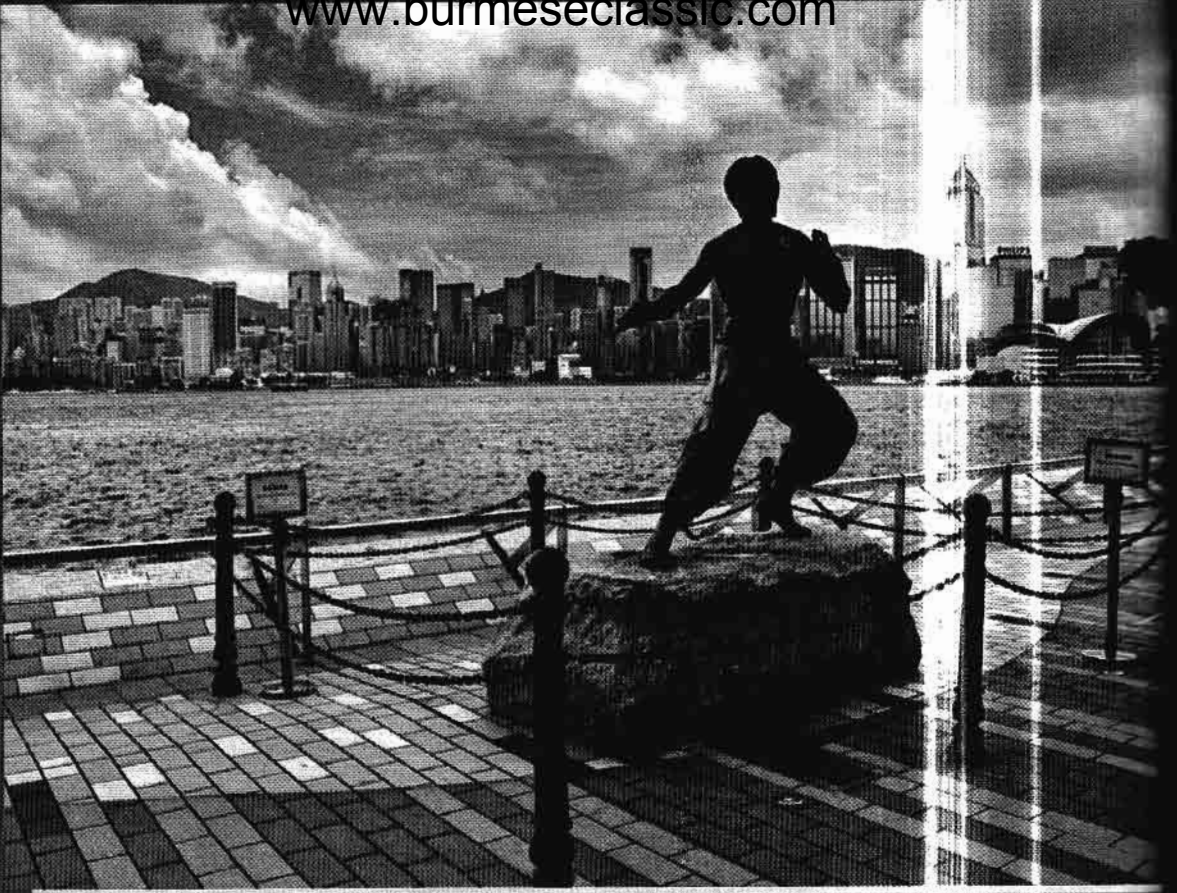

အပြုအမူတိုက်ဖွေးလေးများနှင့် လှပနေသောဟောင်ကောင်

ပင်လယ်ကမ်းနားစင်ကြိုလမ်းအား အပေါ်စီး ပြင်ကွင်း

www.burmeseclassic.com

သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသော ဘရုစလီမင်းသား ကြေးရုပ်တု

စကြိုလမ်းကြီးတွင် အမှတ်တရအတ်ပုံရိုက်နိုင်အောင် စီစဉ်ဝန်တီးထားမှုများ

မင်းနွဲ့ အလုပ်ရုံတွေကြောင့် လေထုညစ်ညမ်းမှုကတော့ အဆိုးကန်တောင် မထိန်းချုပ်နိုင်သေးဘူး၊မဟုတ်လား။”

“ဒါကြောင့် သဘာဝ တောရွာတွေမှာ နေကြတဲ့လူတွေ အသက်ပိုရှည်တယ်လို့ ပြောကြတာပေါ့။ ဆက်ပြောပေးဦးနော်။”

“ဇာတ်ပုံရိုက်ရင်၊ အလှအပ ခံစားရင်းနဲ့ လမ်းကို ဆက်သွားတတ်မိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဝင်လာတဲ့ အကယ်ဒမီရုပ်တု

ကြီးရှိတဲ့ ဝင်ပေါက်က အနောက်ဘက်ဝင်ပေါက်ပဲ။ အမှတ်တရ အရောင်းဆိုင် သုံးဆိုင်လောက် တွေတည်း။ ဂျက်ကီမုန်း အမှတ်တရ ပစ္စည်းတွေက ပိုများတယ်။ အောင်ကောင်ရဲ့ သူရဲကောင်း စံပြထင်ပါတယ်။

ပင်လယ်စကြိုလမ်းဆိုပေမယ့် ကျေးဇူးပြုပြီးတော့နဲ့ လှလှပပ ခင်းထားတာ၊ လမ်းမပေါ်မှာလဲ ဘေးကန်ပုံရိုက်လို့ ကောင်းအောင် ဖန်တီးထားတာတွေ ရှိတယ်။ ရထားလုံးတွေ၊

လူကြိုက်များသော နာမည်ကြီးတက်ရပ်ကလေး

ဟောင်ကောင် အပေါ်စီးမြင်ကွင်း

ရှပ်ရှင်ရိုက်နေတဲ့ ဒါရိုက်တာရှပ်လေး ဘရူစလီ (Bruce Lee) မင်းသားရှပ်တုတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီစ ရှပ်တွေနဲ့ ခေတ်ပုံတွဲရိုက် ကြတာပေါ့”

“အစ်ကိုတို့ နိုင်ငံမှာလဲ အဲ ကဲ့ရဲ့နဲ့ ပင်လယ်ကမ်းနား စင်္ကြံလမ်းတွေ လုပ်ရင်ကောင်းမယ် နိုင်ငံခြားသားတွေကို ဆွဲဆောင်ပြီးသားလဲ ဖြစ်တယ်။ ကံ နှိုင်းနိုင်သော တွေအတွက် လဲ အပန်းပြေ စိတ်ဖြေပြီးသားဖြေ ခေတ်၊ ဒါနဲ့ ဘရူစလီမင်း သား ရှပ်တုကိုတော့ စိတ်ဝင်စား ငယ်”

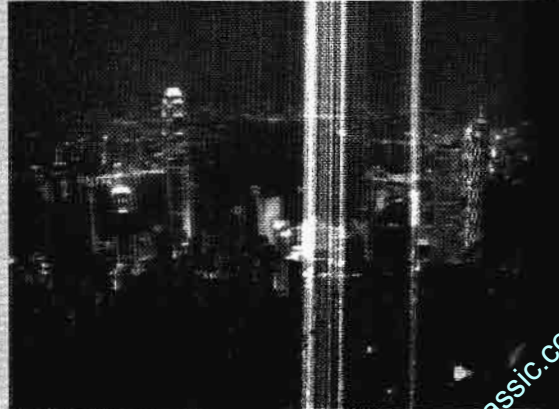
“ဘရူစလီမင်းသား ရှပ် တုက တော်တော်လေး အသက်ဝင်တယ်။ နှစ်မီတာခွဲလေး နဲ့ ခြံတဲ့ ကြေးရှပ်ကြီးပဲ။ သိုင်းအလှပြနေတဲ့ဟန် ထုထားတာ ၂၀၀၅ မှာ စင်္ကြံလမ်းမ ကြီးမှာ ထားခဲ့တာ။ လူကြိုက်များ ငယ် နောက်လူကြိုက်များ တဲ့ အရှပ်ကလေးကတော့ ဝက်ရှပ် တားလားပဲ။ ဝက်ကလေးနဲ့ ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်တဲ့လူတွေ အများကြီးပဲ။

ဟောင်ကောင် ညရှုခင်း

သင်္ဘောစီး၍ ဟောင်ကောင်ကျွန်းကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုနေသူများ

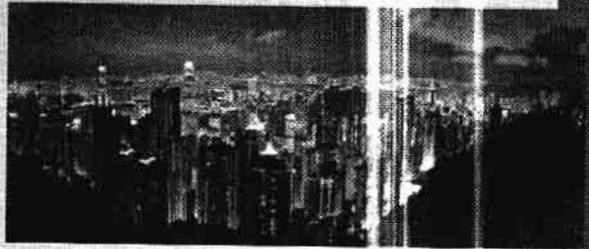
ဟောင်ကောင်ည မိ ညွှန်အလှ

အကယ်ဒမီရုပ်တုနားတွင် စာတတ်ပုံရိုက်နေကြသူများ

နောက်ပြား နိုင်ငံခြားသား ခရီးသွားတွေကို ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ အချက်တစ်ခုက လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ခင်းထားတဲ့ မှော်ကွန်းကျောက်ပြားတွေပဲ။ ကျောက်ပြားတစ်ခုနဲ့ တစ်ခုက ဆယ်ပေလောက်ကွာတာလဲ ရှိသလို ပေနှစ်ဆယ်လောက်ကွာဝေးတာလဲ ရှိတယ်။

အဲဒီ မှော်ကွန်းကျောက်ပြား တစ်ခုချင်းမှာ ဟောင်ကောင် နာမည်ကြီး တစ်ယောက်စီရဲ့ လက်ဝါးရာနဲ့ အမှတ်တရ လက်မှတ်ထိုးထားတယ်။

ဟောင်ကောင်အား စောင်ထွတ်မှ အပေ မြူးရစဉ်

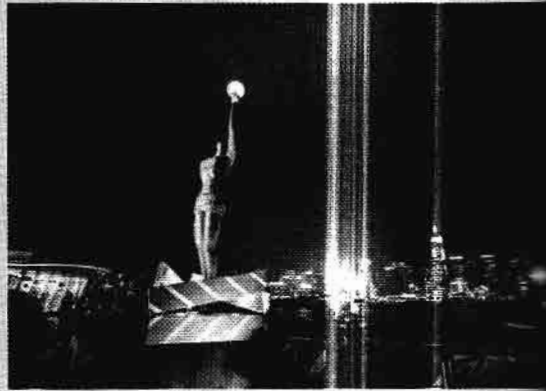
ဟောင်ကောင်ကျွန်း၊ Kowloon ကျွန်းဆွယ်နှင့် Victoria Harbour ငရုလက်ကြား

ဗယ်ရီဘုတ်သင်္ဘောစီးပြီး ဟောင်ကောင်ကျွန်းကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုနိုင်သည်

Michelle Yeox, Jackie Chan, Bruce Lee, Jet Li, Chow Yun Fat, Maggie Cheung စတဲ့ နာမည်ကြီး မင်းသား မင်းသမီး၊ အဆိုတော်၊ စာရေးဆရာ၊ ဒါရိုက်တာ၊ ရုပ်ရှင်ရုံ ပိုင်ရှင်တွေ အယောက် တစ်ရာနီးပါးရဲ့ လက်နှစ်ဖက်လုံး လက်ဝါးရာတွေကို အဲဒီကျောက်ပြားတွေပေါ်မှာ ရိုက်ပေး ထားတာ၊ အမှတ်တရ လက်မှတ်တွေလဲ ထိုးပေးထားတယ်”

“သူတို့က နာမည်ကြီးတွေကို ကောင်းကောင်းအသုံးချ ထားတာပေါ့။ ကိုယ်တို့ဆီမှာတော့ လက်ဝါးရာတွေ လမ်းခင်း ကျောက်ပြားမှာ ရိုက်ပြီး အနင်းခံရမယ်ဆိုရင် မကောင်းဘူး လို့ ပြောကြဦးမယ်။ ဒါနဲ့ ပင်လယ်ကမ်းနားဆိုတော့ သင်္ဘော ကော စီးဖြစ်သေးလား”

အကယ်ဒမီရုပ် ညဘက်မီး ခွန်းအလှ

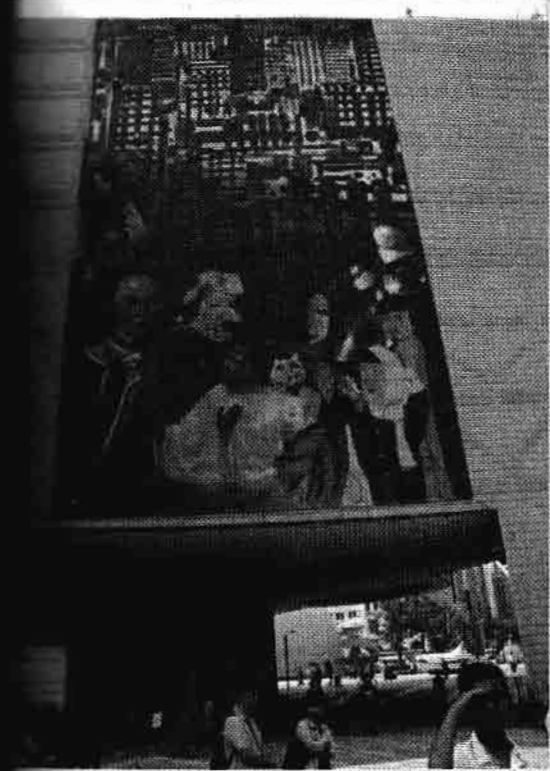
ဟောင်ကောင်ကျွန်း၊ Kowloon ကျွန်းဆွယ်နှင့် Victoria Harbour ရေလက်ကြား မြင်ကွင်းကုန်

ဟောင်ကောင်ကျွန်း၊ Kowloon ကျွန်းဆွယ်နှင့် Victoria Harbour ရေလက်ကြား ညဘက် မီးထွန်းအလှ

“စီးချင်တာ မစီးဖြစ်ပါဘူး၊ သင်္ဘောပေါ်ပြီး Sunset ခံစားတာ တော်တော်ကောင်းဆိုပါ။ အောင် ကိုဘာလ၊ ဒိုင်ဘာလ နေဝင်ချိန်အလှက ပိုပြီးတော့ လှပပေါ့ဆိုပါ။ ဥပမာ နာရီလောက်ဆိုရင် ၁၅ မိနစ်ကြာတဲ့ Symbol of Lights မီးအလှပြပွဲ ရှိတယ်။

အဆောက်အအုံ ၅၀ ကျော်ကနေ မောင်းကင်းထိုး မီးဆလိုက်တွေ၊ LED မီးတွေ၊ လေဆာတွေ၊ မီးအလှပြတာ၊ ဂေါ်လာဝါးသန်းကျော် အကုန်ခံပြီး စီစဉ်ထားတာ၊ လှပပွန်းအားကြီးလို့ ဂင်းနစ်စ်ချိန် စာအုပ်မှာတောင် ခံခဲ့ပြန်ရတယ်။ မီးအလှပြတဲ့ နေရာမှာ ပြိုင်တက်မရှိသေး ခဲ့ သဘောပေါ့။

Museum of Art ရှိ နံရံပန်းချီကားကြီး

မီးထွန်းဆလိုက်ပျားဖြင့် လင်းထိန်နေသော ဂေါ်လာဝါးကြီး

Avenue of Star စက်လမ်းကြီး အဝင်

တွန်းသင်္ဘော၊ ဆွဲသင်္ဘောများကို မြင်တွေ့ရစဉ်

ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးတွေရဲ့ မီးအလင်း ခိုင်ခံ့တဲ့အဖွဲ့ရဲ့ မီးထွန်းအလှ၊ ကြော်ငြာဆလိုက်တွေရဲ့ Symphony of Lights ရဲ့ လေဆာမီးအလှတွေပြရင် ပတ်ဝန်းကျင် အဝန်းလုံး လင်းထိန်နေတာဆိုပဲ”

“နိုင်ငံခြားခရီးသွားတွေ လာရောက် ဖန်တီးထားတာပေါ့”

“တိုင်းပြည်ရဲ့ လုပ်နိုင်စွမ်းအား ဖော်ထုတ်နိုင်တဲ့စွမ်းအားတွေကိုပါ ပြလိုက်တာလေ၊ ပင်လယ်ကမ်းခြေစင်္ကြံ သမ်းမကြီးကိုတော့ ပြည်တွင်းက ပညာရှင်တွေ နဲ့ ဝေပညာဆောင်ရွက်ခဲ့တာ၊ မီးအလှပြတာကိုတော့ နိုင်ငံတကာ ဝေပညာရှင်တွေနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ဖန်တီးတီထွင်ခဲ့တာ။

ကြော်ငြာများနှင့် ဟောင်ကောင်တိုက်ကြီးများ

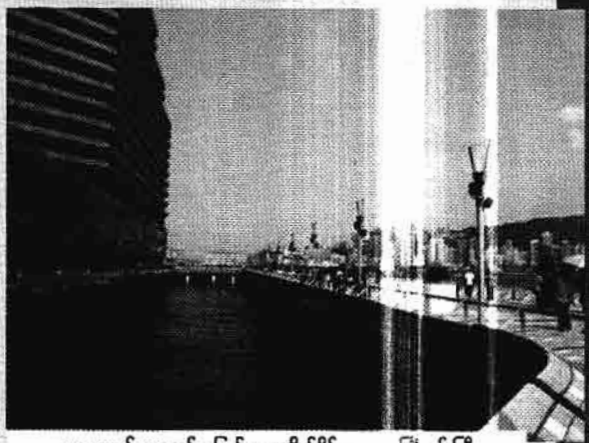

အကယ်ဒမီရုပ်ကြီးနှင့် ခွဲသားနေသော စက်လမ်း

ဒီပြင် နိုင်ငံခြားသားတွေလာအောင် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ
တွေမှာ ဖျော်ဖြေပွဲတွေရှိတယ်။ အနီးအနား အဆောက်အအုံ
တွေဖြစ်တဲ့ Museum of Art နဲ့ Space Museum တွေမှာ
အတိတ်တွေ ကြည့်နိုင်တယ်။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာတော့ အခမဲ့ကြည့်
ခွင့် ရတယ်”

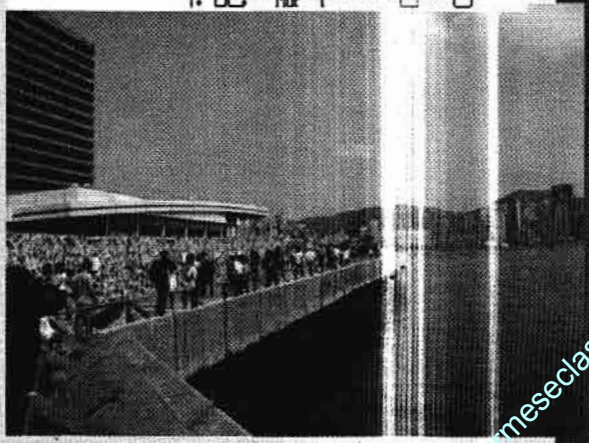
“ကောင်းလိုက်တဲ့ အစီအစဉ်တွေပဲ။ အစ်ကိုဆိုရင်
ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ ပွဲတွေ အခမဲ့ကြည့်မယ်။ ကျန်ရက်တွေမှာ
ကျွမ်းမာရေးကောင်းအောင် အဲဒီလမ်းမှာ လေ့ကျင့်ခန်းသွား
ဆွဲမယ်။ အစ်ကိုတို့ အသက်တွေက တော်တော်ကြီးနေပြီ”

လေကောင်းလေသန့်အပြည့်အဝရရှိနိုင်သော ပြင်လမ်းကြီး

ဥဒဟိုသွားလာနေသော ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးများ

အေးသောစွာအလှအပင်စာရင်း လမ်းလျှောက်ကြသူများ

“နိုင်ငံတကာမှာတော့ အသက် (၆၀)ကျော် (၇၀) တောင် အလုပ် လုပ်ကောင်းတုန်းပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာက တော့ အသက်(၆၀)ဆိုရင် အနားယူဖို့ ပြင်ရပြီ”

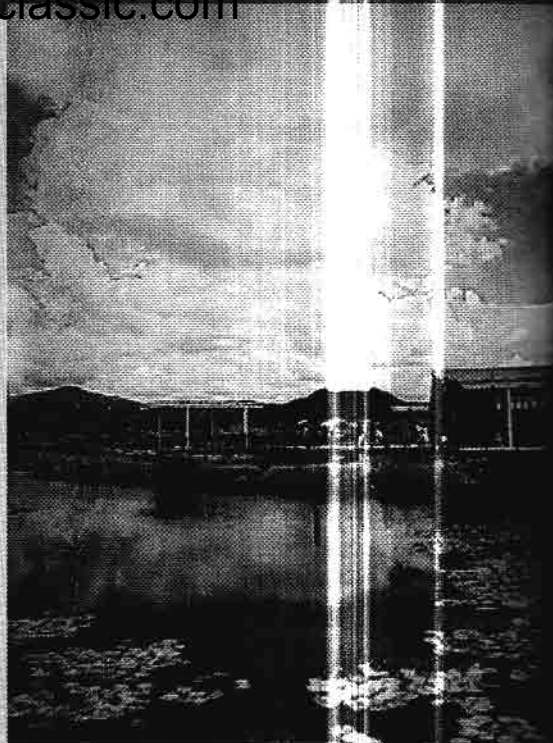
“ချမ်းသာတဲ့ နိုင်ငံတွေမှာက အသက်ကြီးလို့ အလုပ် လုပ်သည်ဖြစ်စေ မလုပ်သည်ဖြစ်စေ ဖားဝတ်နေရေက ပူမှ မပူရတာ၊ ဒီလောက်ချမ်းသာတဲ့ ဟောင်ကောင်ကိုတရုတ်ပြည် မကြီး လက်ထဲ ပြန်ပေးတုန်းကဆို တော်တော်အလုပ် ရှုပ်မှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟောင်ကောင်အစိုးရကလဲ တရုတ် ပြည်မကြီး စနစ်အတိုင်းဆိုရင် လက်အောက်မဝင်နိုင်ဘူး။ ခွဲထွက်မယ်ဆိုလို့ တော်တော်ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြစ်သွားသေး တယ်။ နောက်မှ တရုတ်ပြည်က အလျှော့ပေးပြီး တစ်ပြည် ထောင် စနစ်နှစ်မျိုး ကျင့်သုံးမယ်ဆိုပြီး တရုတ်ပြည်ရဲ့ အထူး ဝေသအဖြစ် သတ်မှတ်ပေးခဲ့တာ။

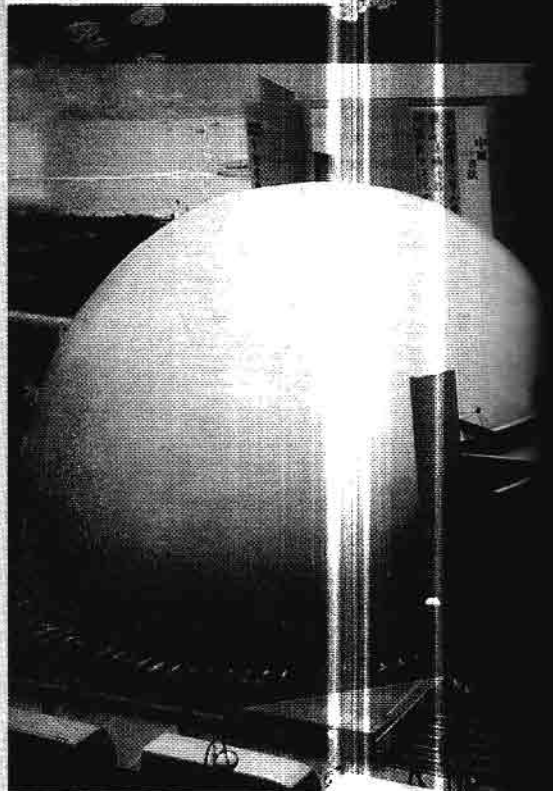
ဟောင်ကောင်ဟာ တောင်တရုတ်ပင်လယ်နဲ့ ပုလဲ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တွေနဲ့ ဆက်နေတယ်။ Victoria Harbour ရေလက်ကြားကြီးကလဲ ကမ္ဘာ့သိ နာမည်ကြီးကိုး၊ ဟောင် ကောင်က ၄.၂၆ sq mi ကျယ်တယ်။

လူဦးရေ ခုနစ်သန်းပဲ ရှိပေမယ့် တိုင်းပြည်က သေး တော့ ကမ္ဘာ့လူဦးရေ အသိပ်သည်းဆုံး စာရင်းဝင်တယ်။ ၉၀ ရာခိုင်နှုန်းက ဇာတိတရုတ်တွေ ဖြစ်ပြီး ကျန်တာတွေက တခြားလူမျိုးတွေပဲ။ ဟောင်ကောင်မှာ ကန်တိုးနိစ်‘Cantonese’ တရုတ်စကား ပြောတယ်။

ဟောင်ကောင်ကျွန်းမကြီးဟာ ပထမတိန်းစစ် (၁၈၅၉- ၄၂)မှာ ဗြိတိန်လက်အောက် ရောက်ခဲ့တယ်။ Kowloon ကျွန်း ဆွယ်ကလဲ ၁၈၆၀ မှာ ဗြိတိန်လက်အောက်ရောက်ခဲ့တယ်။ New Territories ပြည်နယ်ကိုလဲ ၁၈၉၈ မှာ ထပ်ပေးလိုက် ရတယ်။ (၁၉၄၀-၄၅)ပစ်ဖိတ်စစ်ကြောင့် ဂျပန်လက်အောက် ရောက်ခဲ့သေးတယ်။ နောက်မှ ဗြိတိန်လက်အောက် ပြန် ရောက်ခဲ့တာ။

လေ့လာစရာများနှင့် Hong Kong Wetland Park

အာကာသဆိုင်ရာလေ့လာချင်သူများအတွက် Space Museum

Jet Li မင်းသား လက်ဝါးရှားနှင့် အမှတ်တရ လက်မှတ်

ပညာရေးစနစ်ကိုလဲ ဗြိတိန်စနစ်အတိုင်း သင်ကြားစေ
အသံ ၁-၇-၀၉၉၇ မှာ တရုတ်ပြည်ကို မြန်ပြီးပေးအပ်ခဲ့ရ
အသံ ဟောင်ကောင်အစိုးရ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကို အဖွဲ့ဝင်
၁၂၀၀ က ခဲပေးပြီး ရွေးချယ်ကြတာ။

ဒီလို အခက်အခဲတွေကြားက ခေါင်းဆောင်ကောင်း၊
ပြည်သူတွေကောင်းတော့ လျင်လျင်မြန်မြန် တိုးတက်လာ
အာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံလဲ ခေါင်းဆောင်ရော
ပြည်သူကပါ အရှိန်အဟုန်နဲ့ ကြိုးစားရင် အောင်မြင်မှာပါ။”

“အစ်ကိုလဲ မြန်မြန်အောင်မြင်စေချင်ပါတယ်။ ငါ့ညီ
အိုလဲ လမ်းလျှောက်ရတာနဲ့ ဗိုက်လဲ ဆာရောပေါ့။”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့လဲ လမ်းလျှောက်ရတာနဲ့
အိုက တော်တော်ဆာနေပြီ။ စားသောက်ဆိုင်ရောက်ဖို့
ဆောင် တော်တော်မောင်းရသေးတယ်။ ကျွေးတာတွေကလဲ
မြန်မာပါးစပ်နဲ့ တစ်ခုမှမကိုက်ဘူး။ ဟောင်ကောင်မှာ မြန်မာ
အ ဇတ်လိုက်တာဗျာ။

အစားမစားရသေးဘူး။ ဓာတ်ပုံရိုက် Facebook တင်တဲ့
အတွဲလဲ ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ဦးဦးဖျားဖျား အစားအသောက်
အ Facebook မှာ စားရတယ်လို့ ပြောကြတာကိုး။ ဟောင်
ဆောင်မှာတော့ Facebook ကို သိပ်မသုံးကြဘူး။ ကျွန်တော်
အိုနိုင်ငံမှာက နေရာတကာမှာ ဖုန်းပွတ်နေတဲ့သူတွေ တော်
ဆောင်တွေ့ရတယ်။ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်

သိပ္ပံဆိုင်ရာ
Hong Kong Science Museum

Hong Kong
Times Square

ဘရူစလီမင်းသား ကြေးရုပ်တု

12/04/2014

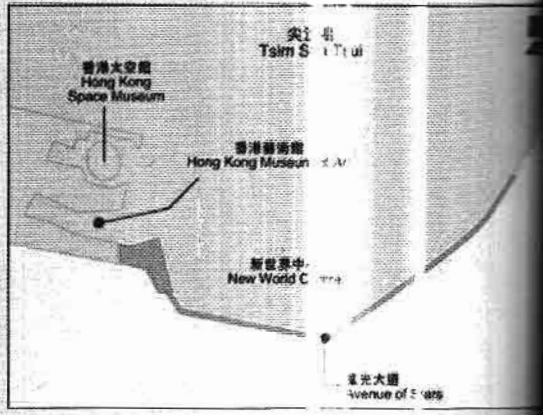
စာတ်ပိုရိုက်သူ၊ စာတ်ပုံအရိုက်ခံသူများဖြင့် စည်ကားနေသော စင်္ကြံလမ်းကြီး

မှာ၊ နေရာတကာမှာ Facebook သုံး အင်တာနက်ဖုန်း၊ ပွတ် နေတာ တွေ့နေရတယ်။ ဒါကြောင့် Facebook က ဖွံ့ဖြိုးဆဲ နိုင်ငံတွေမှာ ပိုပြီးအသုံးများတယ်လို့ ဆိုတာကိုး”

“အစ်ကိုလဲ သိချင်လို့သာ လေ့လာတာပါ။ ဒါတွေက အချိန်ကုန်တယ်။ အဲဒီလို ကြိုးစားသလို အလုပ်မှာ ကြိုးစား ရင် တော်တော်လေး အောင်မြင်နိုင်မယ်။ ခုတော့ အားနေရင် အလုပ်ကို ပိုလုပ်မယ်မရှိဘူး။ လစာတော့ ပိုလိုချင်တယ်။ အချိန်ပိုနေရင် Facebook သုံးမယ်၊ ဖုန်းပွတ်မယ်၊ ဝိမ်းဆော့ မယ်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်မယ်၊ ဒါတွေပဲ များတယ်။ အလုပ်ပိုလုပ်မှ အလုပ်ရှင်ကလဲ လစာတိုးဖို့ စဉ်းစားမှာပေါ့။ တာဝန်ကျေရုံနဲ့ မပြီးဘူးလေ။ ပိုတဲ့အချိန်မှာ စွမ်းစွမ်းတစ် လုပ်ဖို့လဲ လိုတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ဘီလာ အရက် လျှော့သောက်ဖို့လဲ လို တယ်နော်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ စားပြီးတော့လဲ ဖုန်းကတ်ဝယ်ကြ သေးတယ်။ တိမ်က အမေဆီ ဖုန်းပြန်ဆက်ရဦးမယ်လေ။ သူတို့ဆီက ဖုန်းကတ်တွေကလဲ အမျိုးမျိုးပဲ၊ ဝယ်လာတဲ့ ဖုန်း ကတ်တွေက I Phone ထဲ ထည့်လို့မရလို့ I Phone ယူလာတဲ့ သူတွေ တော်တော်လေး စိတ်ပျက်ကြရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ထဲမှာ I Phone သမားတွေ များတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ Samsung S4 ဆိုတော့ အဆင်ပြေတယ်။ ဆက်ချင်ဇောနဲ့ ဖုန်း ကတ်ထည့်ပြီး ဆက်လိုက်တာ တစ်ခေါက်ခေါ်တာနဲ့ ဒေါ်လာ ၂၀ လောက် ကုန်သွားတယ်။

Avenue of Star ပင်လယ်ကမ်းနား စင်္ကြံလမ်းပြပွဲ

နောက်မှ Guide က ရှေ့ပိုင်းကားနံပါတ်လေးလဲ ခံပြီး ဆက်ရမယ် ဒါမှ ဖုန်းခေတ်က ဘာမယ်၊ နံပါတ်လေးလဲ မခံဘဲ တိုက်ရိုက်နံပါတ်ကို ခေါ်ရင် အရေးပေါ် ဆက်သွယ်မှု အနေနဲ့ ပိုက်ဆံအရမ်းကုန်တယ်လို့ ပိုလို့ပဲ မရောက်ဖူးဘဲ နေရာဆိုတော့ ခံရတာပေါ့။

ကဲ စကားကောင်းနေလို့ကတော့ ဒီတစ်ခေါက်တော့ ဒီလောက်နဲ့ပဲ နားရအောင်၊ နောက်တစ်ခေါက်ကျရင် ဟောပြော ကောင်ရဲ၊ Harbour City အကြောင်း ပြောမယ်”

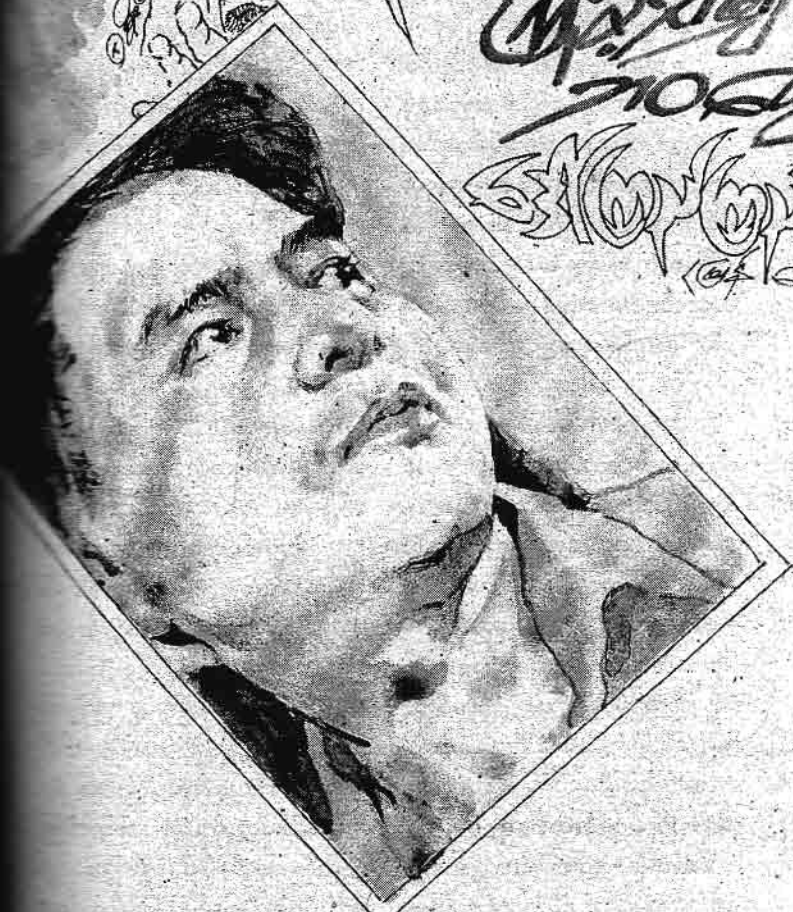
“တိုကေ ဝါညီ”

(ဆက်ရန်)

□ ဣတ်ပိုင်ကုန်

ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ရေး အကျိုးစီးပွား

အသစ်များက ကျွန်မတို့ နေကျ မောင်
မောင်ကို နာမည်ဆင်ပြီး ကိုမောင်မောင်
ဟုခေါ်ရာက အောင်မောင်မှာ မှတ်ပုံ
တင်မှာလည်း ကိုမောင်မောင်၊ ကွယ်
လွန်သည်အချိန်အထိ ဦးမောင်မောင်
ဖြစ်သွားပါသည်။

ကျွန်မတို့၏ ဇာတိမှာ ပုသိမ်
ကြံခင်းမီးရထားလမ်းတွင်ရှိ ကညင်ငူ
ဘူတာ ကညင်ငူ ကျေးရွာကလေးမှ
ဖြစ်ပါသည်။

အမေသည် နံနက်ခင်း ဈေးက
လေးတွင် ဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်
မှအစ မီးဖိုဆောင်သုံး ပစ္စည်းများကို
ရောင်းပါသည်။

နံနက် ၁၀ နာရီခန့် ဆွမ်းခဝင်
ချိန်တွင် ဆိုင်ကို ဒိမ်းကာ အိမ်မှာပင်
ထစ်နေကုန် တဖွဲ့ ရောင်းရပါသည်။

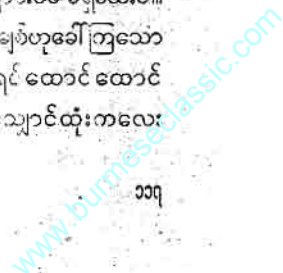
အမေတို့ ယင်စဉ်က ကျွန်မတို့
ရွာမှာ ဓူလတန်းကျောင်းပင် မရှိသေးပါ။
တစ်ရွာလုံးက ဆင်ချစ်ဟုခေါ်ကြသော
အသားဖြူဖြူ အရင် ထောင်ထောင်
မောင်းမောင်း သေ့ရှင်ထုံးကလေး

ကျွန်မတို့ မိသားစုတွင် အဖေ၊
အမေ၊ အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုလတ်နှင့်
အငယ်ဆုံး ကျွန်မ မိသားစုငါးယောက်
နဲ့ပါသည်။

အစ်ကိုကြီး၏အမည်မှာ ကိုတင်
လွင်ဖြစ်ပြီး အစ်ကိုလတ်မှာ ကိုသန်းလွင်
ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့ ရပ်ရွာ၏ ဓလေ့မှာ
အစ်ကိုကြီးကို အစ်ကိုကြီးဟု ခေါ်ပြီး
အစ်ကိုလတ်ကို မောင်မောင်ဟု ခေါ်
လေ့ရှိ၍ အစ်ကိုလတ်ကို ကျွန်မက
မောင်မောင်ဟု ခေါ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့မိသားစု ရန်ကုန်သို့
ပြောင်းရွှေ့လာကြသောအခါ မိတ်ဆွေ

တစောင်းနှင့် အဘတစ်ယောက်က ကျောင်းသားတစ်ယောက်လျှင် တစ်နှစ်တွင် စပါးသုံးတင်းဖြင့် စာသင်ပေး၍ ဆရာချစ်ကျောင်းဟု စာသင်ကျောင်းတလေးရှိခဲ့ဖူးကြောင်း အမေနှင့် အမေမောင်၊ ညီမ၊ ကျွန်မတို့၏ ဦးလေး ခေါ်လေးတွေ ပြောပြ၍ သိရပါသည်။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ စာသင်ချိန်က နည်းနည်း အိမ်မှုကိစ္စတွေချည်း ခိုင်းခိုင်းနေ၍ အမေတို့မှာ စာကောင်းကောင်း မတတ်ခဲ့ကြပါ။

ကျွန်မတို့ ကျောင်းတက်ရတော့မည့်အရွယ်တွင် အစိုးရ မူလတန်းကျောင်းကလေး ပေါ်ပေါက်လာ၍ ကျွန်မတို့ အလွန် ကံကောင်းကြရပါသည်။ ကျွန်မတို့ ဆရာကြီး၏အမည်မှာ ဦးထွန်းမြိုင် ဖြစ်ပြီး အလွန်သဘောကောင်းပါသည်။ အိမ်ထောင် မရှိ တစ်ယောက်တည်းသမားဖြစ်၍ တပည့်တွေ၏ အိမ်တွေမှာ တစ်လှည့်စီ ထမင်းစားရပါသည်။

ကျွန်မတို့ အမေ ဈေးရောင်းရပုံမှာ ငွေလက်ဝင်းနှင့် ရောင်းရတာ သိပ်မရှိပါ။ ဝယ်သူနှင့် အတူ ဝယ်သည့် ပစ္စည်းတန်ဖိုးနှင့် စပါး သို့မဟုတ် မြေပဲ စသည်တို့ဖြင့် တန်ဖိုးသင့်ကာ အမေက စာရင်းစာအုပ်နှင့် ရေးမှတ်ထားရပါသည်။

ကျွန်မတို့ မောင်နှမတစ်တွေ ကျောင်းနေကြ စာကလေးတွေ ဖတ်တတ်လာသည့်အချိန်တွင် အမေ၏ အကြွေးစာရင်းစာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်ကြရာ အမေ ဘာတွေရေးထားမှန်းမသိလုံးဝမဖတ်တတ်ကြပါ။

အမေကတော့ သူ့အမှတ်အသားနှင့်သူ့ အမှားအယွင်းမရှိ၊ အပိုအလိုမရှိ၊ ရောင်းသူနှင့်ဝယ်သူ အမှတ်မှားနေ၍ ငြင်းရခဲရတာမရှိ။ သူ့တာနှင့်သူတော့ ဟုတ်နေပါသည်။

အမေ ဆရာချစ်ကျောင်းတွင် စာသင်ခဲ့ရစဉ်က စာကောင်းကောင်း သင်မပေးဘဲ ဆရာကတော် ခိုင်းတာ

တွေ၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေချည်းလုပ်ခဲ့ရပြီး အရိုက်ကြမ်းသည်ဟု နာမည်ကြီးခဲ့သော ဆရာချစ်အား ကျွန်မ၏ အမေသည် သူ့ကိုယ်တိုင် ကလေးသုံးယောက်၏ မိခင်ဖြစ်နေပြီး သူ့ကလေးတွေပင် မူလတန်းကျောင်းသားတွေ ဖြစ်နေသည့်တိုင် သီတင်းဝါလကျွတ်ချိန် ကျွန်မတို့က ကျွန်မတို့၏ ဆရာကြီးကို သွားရောက် ကန်တော့သောအခါ အမေကလည်း သူ၏ ဆရာချစ်အား လှူဖွယ်တန်းရာ တစ်ခုခုနှင့် သွားရောက် ကန်တော့မြဲ ဖြစ်ပါသည်။

အမေသွားတိုင်း ကျွန်မတို့ပါခေါ်သွား၍ ကျွန်မတို့ပါ အမေနှင့် ဆရာချစ်ကို ကန်တော့ကြရပါသည်။

ဆရာချစ်မှာ အသက်အရွယ် အိုမင်းနေပြီဖြစ်သော်လည်း အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားဖြူဖြူ၊ သျှောင်ထုံးဖြူဖြူ တစောင်းထုံးကလေးနှင့် ချောမောလှပသော အဘဖြစ်၍ ကျွန်မတို့က ချစ်ကြပါသည်။

ကျွန်မ၏ အဖေမှာ ဓာတ်ပုံပညာလည်း တတ်ပါသည်။ ပန်းချီပညာလည်း တတ်ပါသည်။ ရွာမှာ အလှူအတန်းရှိလျှင် မဏ္ဍပ်ဆင်တာမျိုး ဘုန်းကြီးပျံ ဆိုလျှင်လည်း အဖေပင် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ရပါသည်။

ကထိန်ပွဲဆိုလျှင် ရွာသူရွာသားတွေ ညီညီညွတ်ညွတ်နှင့် ကျွန်မတို့၏ ဆရာကြီးနှင့် အဖေတို့ ဦးဆောင်ကာ ယောက်ျားကလေးယိမ်း၊ မိန်းကလေးယိမ်း မြို့မှ မင်းသမီးကို ငှားကာ တစ်ခန်းရပ်ပြဇာတ်ကလေးတွေ စသည်ဖြင့် မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ကျင်းပကြပါသည်။ အမေအစ်ကို ကျွန်မတို့၏ ဘကြီးမှာ ရှေးတုန်းကအခေါ် မြေတိုင်းအင်စပက်တော် ဖြစ်ပါသည်။ ဘကြီး၏ စာရေး ကိုမောင်နွဲ့မှာ လူချောဖြစ်၍ နှစ်စဉ် ကိုမောင်နွဲ့က ပြဇာတ်မင်းသားလုပ်ရပါသည်။

ကျွန်မတို့၏ရွာအလယ် ဈေးနားတွင် စာကြည့်တိုက်ရှိပါသည်။ သစ်ပေါ

သော အရပ်ဖြစ်၍ စာကြည့်တိုက်မှာ သွပ်မိုးပျဉ်ကာ လှလှပပ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေးဖြစ်ပါသည်။

တစ်နှစ် ကထိန်ပွဲနီးလာချိန်တွင် အဖေသည် စာကြည့်တိုက်ထဲတွင် ဘီလူးခေါင်းကြီးတစ်ခုကို ကျကျနန လုပ်နေပါသည်။ ခေါင်းရင်းမှာလည်း ကန်တော့ပွဲတစ်ပွဲကို တွေ့ရပါသည်။

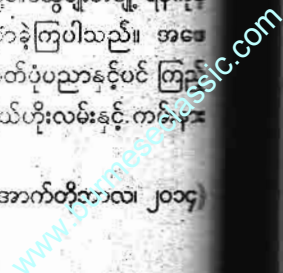
ဘီလူးခေါင်းကြီးကို ကြောက်၍ ကျွန်မတို့ အဖေအနား မကပ်ရကြပါ။ နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းတက်ချိန်တွင် ဆရာကြီးကို မေးကြည့်ရာ ဆရာကြီးက “ဒီနှစ် တို့ရွာကထိန်ပွဲမှာ ဇာတ်ထုပ်ကောင်းကောင်းခင်းမယ်လို့ ဇာတ်ထုပ် နာမည်က ဒေဝကုမ္ဘဏ်တဲ့၊ နတ်ဘီလူးမင်းကြီး အကြောင်းပေါ့ကွာ” ဟု ပြောပါသည်။

ဆရာကြီး ပြောလိုသော နားထောင်လိုက်ရသည် ကျွန်မတို့အားလုံး နတ်ဘီလူး ဆိုတာကိုလည်းမသိ၊ ဒေဝကုမ္ဘဏ်ဆိုတာလည်းမသိ။ ထိုနေ့မှစ၍ ဘီလူးခေါင်းကြီးကို မကြည့်ရဲကြ၍ စာကြည့်တိုက်ဘက်သို့ မရောက်ကြတော့ပါ။

ကထိန်ပွဲရက် ရောက်သောအခါ မြို့မှဆိုင်းသမားတွေ ရောက်လာကြ အကတိုက်ကြနှင့် အဖေတို့ အလုပ်ရှုပ်နေကြပါသည်။

ဘီလူးခေါင်းကြီးကို ကြောက်သော်လည်း ဘီလူးကြီး တကယ်ကလိုက်သောအခါ ဘီလူးကြီးအကကောင်းလွန်း၍ ကလေးတွေအားလုံး မကြောက်ကြတော့ပါ။ ကထိန်ပွဲကြီး ပြီးသွားသည့်တိုင် ဘီလူးကြီး ကပုံကို မြင်ယောင်နေကြတုန်း။ ဘီလူးကြီးကို သတိရနေကြတုန်း ဖြစ်နေပါသည်။

ဒီလိုနှင့် ဂျပန်အပြေး အင်္ဂလိပ်ပြန်ဝင်ချိန်တွင် ကျွန်မတို့ မိသားစုနှင့် အတူ ကျွန်မတို့၏ဆွေမျိုးတချို့ ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းလာခဲ့ကြပါသည်။ အဖေတတ်သည့် ဓာတ်ပုံပညာနှင့်ပင် ကြည့်မြင်တိုင် ဦးကြွယ်ဟိုးလမ်းနှင့် ကမ်းနား

သန်းထောင်ရှိ တိုက်၏ အပေါ်ထပ်ကို နား၍ (စန်းသော်တာ ဓာတ်ပုံတိုက်) ဟု ဓာတ်ပုံဆိုင်ဖွင့်ပြီး နေထိုင်ကြပါသည်။

ထိုအချိန်က စစ်ပြီးစအချိန်မှ သားမသိ အိမ်တွေမှာ လျှပ်စစ်မီးမရှိကြ သေးပါ။ ဘေးကပ်ရက်တွင် အိမ်တစ် သုံးလုံး အကာအကွယ်မရှိသောနေရာ အလင်းတိုက်ရိုက်ရောက်သော နေ ရာတွင် ဓာတ်ပုံရိုက်ခန်းကို နေရောင် သာညည်ဘက်တွင် မှန်ချပ်အပြည့်ကာ သားပြီး ကန့်လန့်ကာတစ်ခုနှင့် နေ ရောင် အနုအရင့်အလိုက် နေရောင်၏ အနေအထားကိုကြည့်ပြီး ကန့်လန့်ကာ ခြံ လိုသလိုရွှေပေးပြီးမှ ရိုက်ရပါသည်။ နေအောက်လို ခေတ်မီကိရိယာတွေ မရှိ သေးပါ။

ထိုအချိန်က ကျေးလက်နေ ခုတွေ၏ အတွေးတွင် ရန်ကုန်မြို့ကြီး ချီတာကို နိုင်ငံခြားသို့သွားရသလောက် နှုတ်ခွင့်စားစား သွားကြရသည့်အချိန်၊ ချွတ်ခံဘုရားကြီးကို ဖူးရပြီးရင် သေ ချော်ပါပြီဟု တမ်းတမ်းတတ ပြောနေ ကြသောအချိန်တွင် စာမတတ် ပေ ထုတ် တောသူမကြီးဖြစ်သော ကျွန်မ ချီခါအမေမှာ (၃)နှစ်တိုင်တိုင် စစ်ဘေး ကြီးနှင့် ကြုံခဲ့ရ၍ အကြောက်မပြေ သာခင်မှာပင် အဖေခေါ်ရာ ရန်ကုန် မြို့ကြီးကို စွန့်ခွာစားစား လိုက်လာခဲ့ရ ရာသည်။

နဂိုကတည်းက ရတနာသုံးပါးကို အားကိုးတကြီး စွဲမြဲယုံကြည်လာခဲ့ရာက အသက်စရာတစ်မျိုးတို့ကာ အိမ်နီးချင်း မိတ်ဆွေများနှင့် စပ်မိလာကာ သူတို့နှင့် အတူ နတ်ကနားပွဲတွေသို့ လိုက်တတ် သာပါသည်။

အမေသည် ဘုရားပန်းကို အညှိမခံ။ ဘုရားစင်ကို တော်တော်မြင့် မြင့်တွင် စီမံထားပြီး ဘုရားစင်၏ အနားအမြိတ်အောက်တည့်တည့်တွင် ချီခါအဖေက ကန်တော့ပွဲကို ထားရှိပါ သည်။ ကန်တော့ပွဲအတွက် ငှက်ပျော ချီခါကိုလည်း ချောပေလှပေဆိုတာ

တွေကိုမှ သေချာရွေးချယ် ဝယ်ယူလေ့ ရှိပါသည်။

အိမ်ခေါင်းရင်း နံရံဘေးမှ ကြွက် လျှောက်ခေါ် တန်းကလေးပေါ်တွင် ပန်းအိုးသေးသေးလေးတွေ တစ်တန်း ကြီးနှင့် အမေဘုရားပန်းတစ်ခါဝယ်လျှင် တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီး ဝယ်ရပါသည်။

မမနှံအတွက် ဘဲဥပြုတ် နှစ်လုံး ကိုလည်း နေ့တိုင်း ဆက်သပါသည်။ ကျွန်မက “အမေကလဲ တစ်လုံးဆို တော် ရောပေါ့” ဟုပြောလျှင် “ရွှေ့က ဘက်စိ ဘက်စိမှ ကြိုက်တာဟဲ့” ဟု ပြောတတ် ပါသည်။

အမေ ဘဲဥဖိုးတွေ ကုန်မှန်းသိ သော်လည်း နေ့တိုင်း ဘဲဥပြုတ်(၂)လုံး စားရ၍ ကျွန်မ ကျေနပ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့၏ အောက်ထပ်တွင် တရုတ်မိသားစုနေကြပါသည်။ သားအဖ သုံးယောက်မှာ သမီးလေးက တီတီတာ ကာ ပြောတတ်ခါစ (၃)နှစ်အရွယ်၊ နာမည်က စာပေါလေး။

စာပေါလေးအဖေက အသက် (၄၀) ကျော်အရွယ် ဝဝတုတ်တုတ် ထိပ်ပြောင်ပြောင်ကြီး စာပေါအမေက အသက် (၂၀)အရွယ် ချောချောလှလှ လေး အမျိုးသားကြီးက ချမ်းသာကြွယ် ဝ၍ မိဘများ စီစဉ်လိုက်ကြဟန်တူပါ သည်။ ကျွန်မ၏ အစ်ကိုအလတ် မောင် မောင်မှာ ကျွန်မနှင့် (၄)နှစ်ကွာ အထက် အောက် မောင်နှမဆိုသော်လည်းကျွန်မ နှင့် လုံးဝမတူပါ။

ကျွန်မက အရပ်ပုပု မောင်မောင် က အရပ် ၅ပေ ၇လက်မ၊ နှုတ်ပေါ် ပေါ် အသားဖြူဖြူ ချောချောလှလှ။ ထိုအချိန်က ရုပ်ရှင်မင်းသား ကျော်ဆွေ ပေါ်ခါခါအချိန်။

မောင်မောင်က ကျော်ဆွေလို ပုံစံ အမောက်ကလေးနှင့် လှုပ်ငန်းက ဓာတ်ပုံဆရာ။ မိန်းကလေးတွေကြား တွင် အလွန်စန်းပွင့်သူပင်။

စာပေါလေးကို အိမ်မှာ ကလေး ငယ်မရှိ၍ ကျွန်မတို့ ဟိမ်သားအားလုံး

ပိုင်းချစ်နေကြသောအချိန်တွင် မမျှော် လင့်ဘဲ ပြဿနာကြီး ပေါ်လာပါတော့ သည်။

မောင်မောင်က (၁၇)အရွယ် စာပေါအမေက အသက်(၂၀)။ မောင် မောင်ဘက်က ကလေးအမေ အိမ် ထောင်သည်ကို သဘောရိုးနှင့် ခင်မင် သော်လည်း ကလေးအမေ၏ အနေ အထိုင်မူ ပြောင်းလားမှုကို အမေ အကြီး အကျယ်စိတ်ပူလာပါသော့သည်။

အမေ၏ ကျန်းမာရေးယိုင်နဲ့ နေချိန် အမေအတွက် ဒိတ်ပူနေရလို့ တစ်မျိုး၊ မောင်မောင်ကိုစုက ဝင်လာ၍ အဖေ စိတ်ရှုပ်နေပါသည်။

အမေ ရံခါ နတ်ကနားပွဲတွေ သွားတတ်သည်ကို အဖေ အလှူမရှိ သော်လည်း အမေ့ကို ဒိတ်ချမ်းချမ်း သာသာ ထားနေကျမျှ မကန့်ကွက်ခဲ့ပါ။ ကူညီအားပေးခြင်း မပြုပါ။

ယခုကိစ္စတွင် အမေ့မမှာ ကျန်း မာရေးမကောင်းရသည့်အထဲ သူ့ဘေး လေး ၅-သ-န-သော ဝရဲကြီးထဲ အကျ မခံနိုင်၍ ရင်းနှီးရာ မိတ်ဆွေနှင့် တိုင် ပင်ပြီး နတ်ကတော်ကို အိမ်သို့ခေါ်ကာ ကြက်ကောင်လုံးကြော အရက်တို့နှင့် ပသပြီး မောင်မောင်ကို ဘေးမသိ ရန် မခပါစေကြောင်း တောင်းရွှောက်ပေးဖို့ ကိုကြီးကျော်နှင့် အပ်ပါဘော့သည်။

အဖေကမူ ခေါင်းအေးအေးနှင့် စဉ်းစားပြီး တစ်နေ့တွင် စာပေါ၏ အဖေကို တစ်နေရာတွင် ချိန်းတွေ့ကာ ပြဿနာကို တင်ပြ ဆွေးနွေးလိုက်ပါ သည်။

စာပေါ အမေ့ကို မဆူမမာန်ဘဲ မသိသလိုနေပြီး တစ်နေရာရာကို ပြောင်းရွှေ့သွားဖို့ အကြံပြုပါသည်။ မကြာခင် စာပေါတို့ ပြောင်းရွှေ့သွား ပါ၍ ပြဿနာ အေးသွားသော်လည်း အမေ့ကျန်းမာရေးက မကောင်းလာ၍ စိတ်ပူနေကြရပါသည်။

လွတ်လပ်ရေးပြေး နောက်ပိုင်း ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်အချိန် ပြည်တွင်းသူပုန်

တွေကလည်း အရောင်မျိုးစုံနှင့် အင်းစိန် တိုက်ပွဲကြီးကလည်း ဆိုးရွားပြင်းထန် နေ၊ ရထားလမ်းတွေ ကားလမ်းတွေ ပိတ်နှင့် စီးပွားရေးတွေ ခက်ခဲနေချိန် တွင် အမေ့ကို ဆေးကုရတာတစ်ဖက် စီးပွားရေး အဆင်မပြေမှုတွေနှင့် အဖေ စိတ်များနေရရှာပါသည်။

ကျွန်မတို့ မောင်နှမတွေကလည်း ငယ်ကြသေး၍ အစ်ကိုကြီးနှင့် မောင်မောင်မှာ အဖေညွှန်ကြားရာကို သာလုပ်တတ်သည့် အရွယ်မို့ စီးပွားရေး ကို ဦးမဆောင်နိုင်သေးပါ။

ထိုအချိန်က ရွှေတစ်ကျပ်သား ၁၅၀/- ဝန်းကျင်လောက်သာရှိနေချိန်၊ ကျွန်မတို့ ငှားနေသောတိုက်မှာ တိုက်က ကြီးကြီး နေရာက အကွက်အကွင်း ကျကျ စပေါ်ခေတ်၊ အပျောက်ခေတ် လည်း မဟုတ်သေး၍ အိမ်ရှင်နှင့် အိမ် ငှား ယုံကြည်မှုဖြင့်သာ လဲစဉ်ပုံမှန် လခ ပေးပြီး နေကြရသည်ဖြစ်၍ တစ်လ လျှင် ၂၂၅/- ရွှေတစ်ကျပ်ခွဲသားဖိုး ပေးပြီးနေခဲ့ကြသည်မှာ (၇)နှစ်တိုင်တိုင် ဖြစ်ပါသည်။

ခေတ်ကမကောင်း၊ လုပ်ငန်း တွေကလည်း ကျဆင်းလာသောအချိန် ၁၉၅၀ ပြည့် ဧပြီလတွင် အမေဆုံးသွား ပါသည်။ အမေဆုံးပြီး (၂)နှစ်အကြာ ကျွန်မတို့ မိသားစု အိမ်လခဈေးသက် သာသောအိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြရပါ သည်။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်တိုင်းလျှပ်စစ် မီး ရကြပြီဖြစ်၍ ဓာတ်ပုံလုပ်ငန်း အတွက် အိမ်အခတ်အခဲမရှိ တစ်မျိုး အဆင်ပြေသွားပါသည်။

အမေဆုံးပြီး (၂)နှစ်ခွဲအကြာ ကျွန်မတို့ ဒုတိယအိမ်တွင် ရောက်ပြီး မကြာခင် အစ်ကိုကြီးကွယ်လွန်ပါသည်။ အစ်ကိုကြီး မဆုံးခင် ကမ္ဘာအေးဘုရား ထီးတော်တင်ပွဲကို ပြည်ထောင်စုအစိုးရ မှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ တင်လှူကြပါ သည်။ ထီးတင်ပွဲတွင် ဦးဖိုးစိန်ကြီးဇာတ်၊ ရွှေမန်းတင်မောင်၊ စိန်အောင်မင်း တို့

ဇာတ်တွေမှာ ဗလာပွဲအဖြစ် တစ်ပြိုင် တည်း ကပြဖျော်ဖြေကြ၍ တစ်စင်ပြီး တစ်စင် ကြိုက်သလို ပြေးလွှား ကူး ပြောင်း ကြည့်ကြရပါသည်။

အစ်ကိုကြီး ဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း လိုဏ်ဂူတော်ကြီး တည်ဆောက်ပြီးစီး သွား၍ ဆဌသင်္ဂါယနာတင်ပွဲကြီးလည်း ကျင်းပနေပါပြီ။ ဆဌသင်္ဂါယနာဆရာ တော်၊ သံဃာတော်များကို ရပ်ကွက် အလိုက် ပင့်ဆောင်ကာ တစ်အိမ်လျှင် (၁၀)ပါး၊ (၅)ပါး စသည် ပင့်လျှောက် ကြပြီး ဆွမ်းကပ်လှူခွင့်ရခဲ့ကြသည်မှာ မကြုံစဖူး ကုသိုလ်ထူးကြီးပင် ဖြစ်ပါ တော့သည်။

သည်လိုနှင့် ရက်တွေလတွေ နှစ် တွေ ကုန်ဆုံးလာခဲ့သည်မှာ အမေဆုံးပြီး (၈)နှစ်အကြာ ၁၉၅၈ ခုနှစ်သို့ ရောက် လာပါပြီ။ မောင်မောင်မှာ အပေါင်း အသင်း သူငယ်ချင်းပေါများသူဖြစ်ပါ သည်။ ကာယဗလ လိုက်စားသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခုပန်းလှိုင်လမ်းနှင့် အထက် ကြည့်မြင်တိုင်လမ်းထောင့်ရှိ ရွှေဂုဏ် သူအိမ်ရာ နေရာတွင် ရာမဆေးတိုက် ဆိုသော ဆေးတိုက်ကလေးရှိပါသည်။ ရာမဆေးတိုက်နှင့် ကပ်ရက်တွင် မောင် ဗမာဦးဘကွန်းတို့ မိသားစု နေထိုင်ကြ ပါသည်။

အားကစားအသင်း တွဲရက်ရှိပါ သည်။ ဦးဘကွန်းတို့မိသားစုနှင့် ကျွန်မ တို့ ဆွေမျိုးရင်းချာလို ရင်းနှီးခင်မင်ကြ ပါသည်။ မောင်မောင်၏ အပေါင်း အသင်းမှန်သမျှ ဦးဘကွန်း၏ တပည့် တွေချည်း ဖြစ်ပါလျက် တစ်ခေါက် မောင်မောင်အပြင်မှ ပြန်အလာတွင် အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်ပါးပါး အရပ်မြင့် မြင့် ခပ်ချောချော အမျိုးသားတစ် ယောက် ပါလာပါသည်။

သူက တရုတ်လူမျိုးအစစ်၊ နာမည်က ကိုယုတီ။ ပုံစံက နွဲ့နေခင်း သော်လည်း မိန်းမစိတ်ဝင်နေသူလည်း မဟုတ်ပါ။ ထိုအချိန်က ပြည့်စုံသည့်

အမျိုးသားများ ဗန်ကောက်လုံချည်ကို ဝတ်နေကျဖြစ်၍ ကိုယုတီသည် ရုပ် အင်္ကျီလက်ရှည် ဒီးဒီးရောင်နှင့် ဗန် ကောက်လုံချည် ခပ်ရောင်ကို လိုက် ဖက်အောင် ဝတ်ထားပါသည်။

စကား ပြောဆိုဟန်ကလည်း အလွန် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပါသည်။ ကိုယုတီ မကြာခဏလာလည်တတ်၍ ကျွန်မတို့ မိသားစုနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်သွား သောအခါ မြို့ထဲက တရုတ်တန်းမှာ နေထိုင်ကြောင်း၊ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်ကြောင်း၊ မိဘများမှာ ပြည့်စုံ ကြွယ်ဝသူများဖြစ်၍ ကိုယုတီကို စိတ် ချမ်းသာသလို နေစေကြောင်း သိရ ပါသည်။

မောင်မောင် ကိုယုတီဘို့အိမ်သို့ ပထမဆုံးရောက်သွားသောအခါ အိမ်ဦး ဘုရားဆောင်ကို တခမ်းတနားပြုပြင် ပူဇော်ထားသည်ကို တွေ့ရသည့်အပြင် ထူးထူးခြားခြား ကန်တော့ပွဲတွေလည်း ရှိနေကြောင်း ပြောပြပါသည်။

ကိုယုတီ နတ်ကတော် မဟုတ် တာကိုတော့ ကွန်မတီ သိထားကြပါ သည်။ ကိုယုတီသည် အသန်ကြိုက် သည်။ အလှကြိုက်သည်။ ဘယ်အခါ ကြည့်ကြည့် တက်ထရွန်အင်္ကျီ လက် ရှည်နှင့် ဗန်ကောက်လုံချည်ကို လိုက် ဖက်သောအရောင် ရွေးချယ်ဝတ်လေ့ ရှိသည်။

အဖေ့ကိုလည်း ရိုသေကိုင်းညွတ် စွာ ဆက်ဆံသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စကား ပြောရင်း မိုးချုပ်သွားလျှင် ကျွန်မတို့ အိမ်မှာ အိပ်ဖြစ်ဘတ်ပါသည်။

ထူးခြားသည်မှာ ကိုယုတီသည် တရုတ်အစစ် ငြိမ်ပါလျက် ဝက်သား လုံးဝ မစားခြင်းပင်။

တစ်ညတွင် စကားတွေပြောကြ ပြီး အဖေလည်း ဘုရားရှိခိုးပြီး အိပ် တော့မည်ဟု အိပ်ရာဝင်သွားပြီ။

ကိုယုတီသည် ဘုရားရှိခိုးလျှင် အေးအေးဆေးဆေး ရှိခိုးတတ်၍ မောင်က မနီးမဝေးတွင် စာအုပ်တစ်အုပ်

... စောင့်နေစဉ် ကိုယုတီ ဘယ်လို
... မသိ ဘုရားရှိခိုးအပြီး နတ်ဝင်
... သူလက်အုပ်နှင့် သူ့နဖူးကို နတ်
... ဝင်သလို ကြမ်းကြမ်းတမ်း
... ကြမ်းရိုက်နေသဖြင့် ကျွန်မ ကြောက်
... ကြီးနှင့် အဖေ့ကို ပြေးခေါ် လိုက်
... သည်။

အဖေ အနားရောက်သောအခါ
... စောစောက ဘုရားရှိခိုးသလို
... မဟုတ်တော့ဘဲ တင်ပျဉ်ခွေ
... သူ့ခူးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်
... ဆုပ်ထားသော သူ့လက်သီး
... ပတ်ဖြင့် ပတ်နေပြီး အဖေ့ကို ဒေါသ
... ကြည့်နေပါသည်။

အလွန်နူးညံ့သော ကိုယုတီ၏
... ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်နေပြီး
... မျက်ခွံတွေကလည်း ဖူးရောင်
... အဖေက အရိပ်အကဲကို
... “ခုကြွလာတာ ဘယ်သူပါလဲ၊
... သိရမှာပါ” ဆိုတော့...

“ငါ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သော
... နင်မသိဘူးလား၊ ငါပုဏ္ဏက
... နင်မြောက်အရပ်မှာနေတုန်းက နား
... လည်ပါးမလည်နဲ့ လူတတ်ကြီးလုပ်ပြီး
... ဇာတ်ထုပ်ကို တခွဲတာ
... ဆိုမှ အဖေမှာ တအံ့
... ဖြစ်ကာ ...

“ဪ သိပါပြီ သိပါပြီ၊ မှတ်မိ
... ကမန်းကတန်းကြီးပြောရကာ
... သတိစွန့် ကြွလာပါသလဲ”

“ဘက်စွရမှာလဲ နင့်ကို သတ်
... လာခဲ့တာ၊ နင်လူတတ်ကြီးလုပ်
... ငါ့ကို ပင့်ခဲ့တယ်၊ နင်တို့ ပျော်ပွဲ
... ပြန်မပွဲရော ငါ့ကို ပြန်မပွဲခဲ့ဘူး၊ နင်
... အဲဒီတုန်းကတည်း
... ငါ နင့်ကို အသေသတ်ချင်ခဲ့တာ၊
... ရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်တဲ့
... ငါ သက်ညှာခဲ့တာ၊ အဲဒီညက
... မပျက်ရုတ်မည် ငါလုပ်ခဲ့တာ
... လား”

ထိုညပဲ နောက်ဆုံးညက တစ်
... ပြုတ်ကလေးလည်းပါသည်။

ထုံးစံအတိုင်း မင်းသားက ကိုမောင်နွဲ့၊
... တပည့်က ဆရာကိုမောင်နွဲ့ကို အရက်
... နှင့် ဧည့်ခံသည့်အခန်း ဆရာက တစ်ငုံ
... မော့လိုက်ပြီး ...

“မင့်အရက်က ကောင်းလှချေ
... လား” ဆိုတော့ တပည့်က “ကောင်းမှာ
... ပေါ့ ဆရာရဲ့၊ ဂုံးချောင်းဒေါ်မယ်ကံရဲ့
... အရက်လေ”

ဂုံးချောင်းဆိုတာ ကျွန်မတို့ရွာ
... ၏ အနောက်ဘက်မှ အိမ်ခြေနည်းနည်း
... လေးနှင့် ရွာဝယ်ကလေးဖြစ်ပြီး တစ်ရွာ
... လုံး အရက်ချက်ကြပါသည်။ လူတွေက
... လည်း ရိုင်းကြပါသည်။

ဂုံးချောင်း ဒေါ်မယ်ကံ၏အရက်
... မှာ နာမည်ကြီးပါသည်။ ဒေါ်မယ်ကံမှာ
... ကျွန်မတို့ တစ်နယ်လုံးက ကြောက်ကြ
... ရသော လူမိုက်ဦးဖိုးချစ်၏ ညီမ ဖြစ်ပါ
... သည်။

ဦးဖိုးချစ် မိုက်သလားမမေးနှင့်။
... ဦးဖိုးချစ်၏ ကျွဲမကြီးကပါ မိုက်ပါသည်။
... တစ်နေ့တွင် ကျွဲမကြီး သားအမိ မြက်
... စားနေစဉ် ရထားလမ်းပေါ် ကျွဲကလေး
... ရောက်သွားချိန် ပုသိမ်ဘက်မှလာသော
... ရထားက တက်ကြိတ်သွားပါသည်။

ဦးဖိုးချစ်တို့ ရောက်လာကြပြီး
... အပိုင်းပိုင်းဖြစ်နေသော ကျွဲကလေး
... အလောင်းကို ဝိုင်းသယ်ကြ လူတွေရှုပ်
... ယှက်ခတ်နေပုံကို ကျွဲမကြီး မြင်နေပါ
... သည်။ ကျွဲမကြီး၏ စိတ်ထဲတွင် ရထား
... ကို စက်ရထားဟု သိဟန်မတူ။ သက်ရှိ
... သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်က သူ့သားကို
... သတ်သွားသည်ဟု ထင်ဟန်တူပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ ရထားကြီးလာ
... နေချိန် အရှိန်နှင့် မောင်းလာနေသော
... ရထားကြီးကို ကျွဲမကြီး တအားကုန်ပြေး
... ပြီးခတ်လိုက်ပါတော့သည်။ သားလည်း
... သေ၊ အမေလည်း သေ ဦးဖိုးချစ် ဘယ်
... လောက်မိုက်သလဲ မမေးနှင့်။ သူ့ကျွဲက
... တောင် အသလောက် မိုက်တာဟု
... ပြောစမှတ် တွင်သွားပါတော့သည်။

ယခုလည်း တပည့်လုပ်သူက
... ဂုံးချောင်းက ဒေါ်မယ်ကံဆီက ဝယ်လာ

တဲ့ အရက်ဟုပြောလိုက်သည်နှင့် ဇာတ်
... ခုံဘေး မနီးမဝေး ဇေးဆိုင်ကလေး
... တစ်ဆိုင်ထဲမှ မြေးကလေးကို ပေါင်ပေါ်
... တင်ပြီး ပွဲကြည့်နေသော ဦးဖိုးချစ်။
... ကလေးကို ဘေးကတစ်ယောက်ဆီ ပေး
... ခဲ့ကာ အနီးမှ ငှက်ကြီးတောင်စားကြီး
... ကိုဆွဲပြီး ဇာတ်ခုံပေါ် လွှားခနဲ ခုန်တက်
... သွားပါတော့သည်။

အနီးမှ ပွဲထိန်းတာဝန်ကျသူတွေ
... သာ မမြင်လိုက်ပါက ဇာတ်လိုက်(၂)
... ယောက် တစ်ပိုင်းစီ ဖြစ်သွားလောက်ပါ
... သည်။

ထိုညက ဆရာကြီးနှင့် ကျွန်မတို့
... အဖေသာ မထိန်းလိုက်နိုင်ခဲ့ပါက လုံးဝ
... ပွဲပျက်သွားနိုင်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာ
... ဂျပန်မဝင်ခင်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ကိစ္စ
... ကို ကိုယုတီ ဘယ်လိုသိပါလိမ့်။

အဖေက ကျေနပ်လောက်
... အောင်ပြောဆိုတောင်းပံ့ပြီး၍ ပုဏ္ဏက
... ထွက်သွားခါနီး မောင်မောင်ဘက်
... လှည့်ကြည့်ပြီး ...

“သောကြာသားလေး မင်းနဲ့
... သက်ဆိုင်တဲ့သူ လာလိမ့်မယ်”

ဆိုပြီး ပုဏ္ဏက လွှတ်သွားလျှင်
... ကိုယုတီ၏ အမူအရာတွေ ပင်ကိုပုံစံ
... အတိုင်းနူးညံ့ပြောင်းလဲလာကာ တကယ့်
... ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး မိန်းကလေးအတိုင်း
... တုံ့ကျွဲကလေးထိုင်ကာ သက်ဝါးနှစ်
... ဖက်ကို ပေါင်ပေါ်ထပ်တံ့ထားပြီး...

“သားရေ လူတစ်ယောက် မွေး
... ဖွားလာပြီဆိုရင် အမေတို့ ဆိုင်ရာဆိုင်
... ရာ နတ်တွေက စောင့်ရှောက်ပေးကြ
... ရတယ်၊ သားကို ဝယ်ငယ်သေးကတည်း
... က အမေ ရင်အုပ်မကွာ စောင့်ရှောက်ခဲ့
... တာ သား ပြန်စဉ်းစားစမ်း။

သားတို့ကောင်းစားစဉ် အချိန်
... တုန်းက အိပ်မက်တွေထဲမှာ သားကို
... အသီးအနှံလေးတွေ အဖေ ခွံပေးခဲ့
... တာတွေကို စားစားရတယ်လို့ အိပ်မက်
... တွေ မမက်ခဲ့ဘူးလား၊ မင့်အဖေ စနေ
... သမီးက မင့်ကို မလွတ်သပ်တဲ့ သုံး

တောင်ဝတ် မိန်းကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မဆီမဆိုင် မောင်မင်းကျော်ကို အပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီကစပြီး မင်းတို့ စီးပွားရေးတွေ ကစဉ်ကလျားနဲ့ ပျက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်မတို့ မောင်နှမတွေ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်ကြရပါသည်။

အမေ မဆုံးခင် လွန်ခဲ့သည့် (၁၀)နှစ်နီးပါးခန့် အမေ မကွယ်လွန်သေးခင်က ကိစ္စတွေကို မနေ့တစ်နေ့ကမှ သိကျွမ်းခင်မင်ရသော ကိုယုတီ ဘယ်လို သိပါလိမ့်။

အဖေက သောကြာသားမှန်း အမေက စနေသမီးမှန်း ဘယ်လို သိပါလိမ့်။ ကျွန်မတို့ကိုယ်တိုင်ပင် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေကြသော ကိစ္စတွေ နှစ်တွေလည်းကြာလှပြီ။ စားဝတ်နေရေး လူမှုရေးကိစ္စတွေနှင့် ဒါတွေကို ပြန်တွေးရမုန်းတောင် မသိတော့သော ကိစ္စတွေကို ကိုယုတီ ဘယ်လိုသိပါလိမ့်။

ကိုယုတီ သတိပြန်ဝင်လာသော အခါ ပင်ပန်းသွားပုံရပါသည်။ ပုဏ္ဏကဝင်စဉ်က မျက်ခွံ အစ်အစ်မို့မို့ ဖောင်းဖောင်းကြီးတွေလည်းမရှိတော့။ ဒီလို ပုံစံမျိုးဖြစ်ခဲ့တယ်ဟုပြောလျှင်ပင် ယုံနိုင်စရာမရှိ။

ကိုယုတီကို သံပရာရည်ချိုချိုလေး ဖျော်ပြီး တိုက်လိုက်တော့မှ နည်းနည်းလန်းသွားပါသည်။ သူပင်ပန်းနေပုံ ရှိနေသေး၍ ကျွန်မတို့ ဘာမှ မမေးမပြောကြပါ။

သူက ဘုရားရှိခိုးပြီး အိပ်တော့မယ်လည်းကြံရာ သတိလစ်သလို ဖြစ်သွားတယ်ဆိုမှ အဖေနှင့် မောင်မောင်က ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်ပြောပြကြပါသည်။

သည်တော့မှ ကိုယုတီက...

သူဟာ ဟိုဘဝက ပုပွားမယ်တော်နှင့်အတူ ပုပွားမှာ နေခဲ့ကြောင်း၊ လူ့ပြည်ကို ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုချင်လို့ ခွင့်တောင်းပြီး လာခဲ့တာဖြစ်ကြောင်း

လက်ရှိ မိဘတွေနဲ့က ဟိုဘဝခြားက မိဘတွေတော်စပ်ခဲ့ကြတာမို့ မိဖောင်းဖောင်းတွေဆီ ခဏပြန်လာခဲ့ကြောင်း တွေ ပြောပြပါသည်။

ပုပွားမယ်တော်ဟာ ယခု ပုပွားမှာ မရှိတော့ကြောင်း၊ အဲဒီဘဝက စုတေပြီး အထက်နတ်ဘုံမှာ အမြဲတမ်း ကိုးပါးသီလနဲ့ နေကြောင်း၊ လူ့ပြည်မှာ ကျင်းပနေကြတဲ့ ကနားပွဲတွေကို လုံးဝ ဆင်းမလာတော့ကြောင်း၊ ကျန်ရစ်တဲ့ တပည့်တွေသာ လာနေကြကြောင်း၊ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကြာကြာမနေတော့ဘူး၊ ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက် ဘယ်အချိန်မှာ ပုပွားကို ပြန်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပါသည်။

သူ ပြန်မည့် နေ့ရက် နာရီ စသည်တို့ကို အတိအကျပြောပါသည်။ ၁၉၅၄ ခုနှစ်ကပင် ဖြစ်ပါမည်။

ကျွန်မလည်း ငယ်သေး၍ စာနှင့် ရေးမှတ်မထားမိလိုက်ပါ။ ကိုယုတီ သူပြောခဲ့သည့် နေ့ရက် အချိန်မှာပင် ကွယ်လွန်ခဲ့ပါသည်။

ကိုယုတီ မကွယ်လွန်ခင် တစ်နေ့ ကျွန်မတို့ မိသားစုနှင့် ဘဝဟောင်းက ဆွေမျိုးတော်စပ်ခဲ့ဖူး၍ ယခုလည်း သူ့စိတ်ထဲမှာ ဆွေမျိုးရင်းချာလို သံယောဇဉ်ရှိကြောင်း ပြောပါသည်။

စိတ်ဝင်စားပါလျှင် ပုပွားမယ်တော်အနေနှင့် လူတွေနှင့် သိပ်နီးနီးစပ်စပ် မနေလို၊ ခဏတော့တွေ့နိုင်မည်ဆို၍ အဖေက ခွင့်ပြုပါသည်။

မပင့်ခင် တစ်နေ့ ကြိုတင်၍ ကျွန်မကို စံပယ်ပန်း ထမင်းစားပန်းကန် တစ်ချပ်စာလောက် ရှာခိုင်းပါသည်။

စံပယ်တုံးချိန် ဖြစ်နေ၍ ယခုအခါလို ဆေးဝါးမြေဩဇာနှင့် စိုက်ကြသော ၀၂ ရာသီ စံပယ်တွေကလည်း မပေါ်သေး၍ ဈေးသုံးလေး ဈေးလိုက် ရှာသော်လည်း စံပယ်ပန်းကို မရပါ။

မရလျှင် နှင်းဆီအဖြူကို ရှာခိုင်းပါသည်။ မယ်တော်မှာ ပန်းစားအမျိုးအနွယ်ဖြစ်သော်လည်း အထက်နတ်ဖြစ်

သွား၍ နီနီရဲရဲ အရောင်များကို မနှစ်သက်တော့ကြောင်း ကိုယုတီ ပြောပါသည်။ နှင်းဆီအဖြူရ၍ ထမင်းစားပန်းကန်တစ်ချပ်နှင့် သန့်သန့်ကလေး ပြင်ထားရပါသည်။ ကိုယုတီ ညနေတည်းက လာထားနှင့်ပြီး ပင့်မည့်နံနက် ၄ နာရီမထိုးခင် အိပ်ရာမှထကာ ဒီဇင်ဘာလ အလွန်အေးနေသည့် အချိန်ကြီးမှာ ရေမိုးချိုး ကိုယ်လက်သုတ်သင်ပြီး ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ကာ ဘုရားကို အေးအေးဆေးဆေး ရှိခိုးပါသည်။

ပြီးလျှင် ပါလာသော ဒေါင်းတောင် (၂)ခုကို ပူးကိုင်ကာ လက်အုပ်ချီပြီး မယ်တော်ကို ပင့်ပါသည်။

မယ်တော် ဝင်လာသောအခါ ဆောင်ကြောင့် ထိုင်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ကြွတက်လာပြီး ဒေါင်းတောင်ကို ကိုင်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို ခါးထောက်သလို ခါးပေါ်ထောက်ထင်ထားပြီး ဇူးကို မတ်မတ်ထောင်လျက် အနေအထားဖြင့် မောင်မောင်လတ်နှစ်ဖက်နှင့် မြှောက်ကိုင်ပေးထားသော ရေဆေးပြီး ပွင့်ဖတ်တွေ ခြွေပေးထားသော နှင်းဆီပန်း ထမင်းစားပန်းကန်ပြားနှင့် မောက်မောက်တစ်ချပ်ကို လက်မပါဘဲ ခေါင်းငုံ့ပြီး တဖြည်းဖြည်းချင်း စားနေသည်မှာ ပန်းကန်ထဲတွင် တစ်ဖက်မှ မကျန်တော့သည်ထိပင်။ ပန်းတွေကုန်လျှင် မောင်မောင်၏ ခေါင်းပေါ်ကို ဒေါင်းခတောင်ကိုင်ထားသော လက်နှင့် သုံးကြိမ်သပ်ကာ...

“ငါ့သား မကြာခင် အိုးနဲ့ အိမ်နဲ့ အခြေတကျဖြစ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီနေရာမှာ သာသနာပြုရလိမ့်မယ်” ဟု ပြောပြီး ပြန်ကြွသွားပါတော့သည်။

လူစင်စစ်ဖြစ်သော ကိုယုတီ ပန်းတွေ တစ်ပန်းကန်ကြီး စားလိုက်ပြီး သော်လည်း ပါးစပ်ဆေးခြင်း၊ ပလုတ်ကျင်းခြင်း မပြုသည်ကို အံ့ဩမိပါသည်။

ကိုယုတီ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ မကြာခင် မောင်မောင်သည် မာတ်

အင်းကို တိုးချဲ့ရန် အရင်းအနှီးလို၍ စာထိရပ်ရွာတွင် ကျန်နေခဲ့သော လယ် နတ်များကို ရောင်းချရန် ခေတ္တပြန်ပါ သည်။

လယ်များမှာ ဧက(၃၀)ခန့်ရှိ ကြောင်း အမေ ပြောဖူးပါသည်။ ဂျပန် သစ်ခေတ်လုံး ပစ်ထားခဲ့ရ။ လွတ်လပ် ခေတ်ပြီး နောက်ပိုင်း ရောင်စုံသူပုန် သစ်ခေတ်လုံး ပစ်ထားခဲ့ရ။

သီးစားချထားခဲ့သော မိသားစု သည်း သီးစားခကို အကြောင်းအမျိုး မျိုးပြတာ ပေးတစ်လှည့် မပေးတစ် လှည့်နှင့်။ ခုတစ်ခါ ရောင်းမည်ဆိုပြန် သောလည်း မဝယ်နိုင်၊ နေရာလည်း မသေပေးနှင့် ပြဿနာတွေ တက်နေ သဖြင့် မောင်မောင် ရန်ကုန်သို့ မပြန် နေ။

အချိန်တွေ ကြာနေရင်း မထင် မှော်လင့်မထားဘဲ မောင်မောင် မြန်အောင်အနီးမှ မိန်းကလေးနှင့် အိမ် ထောင်ကျသွားပါသည်။

မိန်းကလေးမှာ တစ်ဦးတည်း သီးသည်ဖြစ် မိဘအသက်တော်တော် ခြား ငွေ့သောသမီးဖြစ်၍ အဖေအိုကို ထားခဲ့နိုင်၍ နောက်ဆုံး မောင်မောင် သည် ရန်ကုန်မှ ဓာတ်ပုံဆိုင်ကို ရွှေ့ယူ ထာ အဖေ့ကိုပါ ခေါ်သွားပြီး မြန် အောင်မှာ အခြေချလိုက်ရပါတော့ သည်။

၁၉၅၉ ခု၊ မတ်လတွင် မောင် မောင် အိမ်ထောင်ကျပြီး မောင်မောင် မြန်အောင်လိုက်နေရင်း ၆၅ ဒီဇင်ဘာတွင် အသေ မြန်အောင်အိမ်မှာ ကွယ်လွန် သည်။ မောင်မောင်သည် မြန်အောင် သည် အခြေချနေထိုင်ခဲ့သည့် ကာလ သစ်လျှောက်လုံး လူမှုရေး၊ ဘာသာ သာသနာရေးတို့တွင် သူမပါလျှင် မြန်သလောက် အမြဲတမ်း ဆောင်ရွက် သ်သည်။

နှစ်စဉ် ကျင်းပမြဲဖြစ်သော မြို့ မယ်တိုးဆိုင်ရာ သုဓမ္မာစာပြန်ပွဲကြီးဆို သည့်လည်း ပင်ပန်းသည်ဟု သဘော

မထား။ အိပ်ပျက် စားပျက်ခဲ့ကာ ကြီး စားဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။

စာအောင် ဆုတွေထဲတွင် အကျော်ကိုယ်တော်ကို ဆုဆက်ကပ်ခွင့် ရဖို့ ကြိုတင်စာရင်းသွင်းထားသူတွေ များပါ၍ အနည်းဆုံး (၆)နှစ်ခန့် စောင့် ရတတ်ပါသည်။

မောင်မောင် စာရင်းသွင်းထား သော ကိုယ်တော်မှာ (၆)နှစ်အကြာ မောင်မောင် ကွယ်လွန်မည့်နှစ်တွင်မှ အလှည့်ကျပါသည်။

မောင်မောင်ကျန်းမာရေး နေ့ လား ညလား ဖြစ်နေသည့်အချိန်မှ ဆု ဆက်ကပ်ပွဲကို မောင်မောင်ကိုယ်တိုင် မသွားနိုင်တော့ပါ။ အိမ်အောက်ထပ်ကို တောင် မဆင်းနိုင်တော့၍ အကျော် ကိုယ်တော်နှင့် မောင်မောင်လှူသော ဆုပဒေသာပင်ကို မြို့တွင်းသို့ လှည့်ရင်း မောင်မောင်၏ အိမ်ရှေ့အထိ လာ ရောက် အဖူးခံပေးသည်ကို တိုက် အပေါ်ထပ် ဝရန်တာမှ လူနာလည်း တလေးပေါ် ထိုင်လျက် ငုံ့ကြည့်ပြီး လက်အုပ်ကလေးသာ ချီနိုင်ခဲ့ရှာပါ သည်။

အကျော်ဆု စာရင်းသွင်းပြီး သည်နှင့် ဆုပဒေသာပင်အတွက် သတ် မှတ်ထားသော အလှူငွေကို ငွေရလက် မှတ်ပယ်ထားနှင့်ကာ (၆)နှစ် ဆတိုးနှင့် ပေါင်းလိုက်သောအခါ မောင်မောင်၏ ပဒေသာပင်မှာ လှူဖွယ်ပစ္စည်းမျိုးစုံတို့ ဖြင့် အလွန်လှပ မြိုင်ဆိုင်ပါသည်။

မယ်တော်ပြောခဲ့သည့် စကား (ငါ့သားမကြာခင် အိုးနဲ့ အိမ်နဲ့ အခြေ တကျ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီနေရာမှာ သာသနာပြုရလိမ့်မယ်) ဆိုသောစကား တကယ်ပင် မှန်ကန်နေပါတော့သည်။

မောင်မောင်သည် အလှူ အတန်း ဝါသနာပါသူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ရန်ကုန်တွင် အစိုးရအလုပ် ဝင်လုပ်နေ၍ မောင်မောင်တို့နှင့် လိုက် မနေဖြစ်ခဲ့ပါ။ တစ်နေ့ မြို့ထဲသွားရင်း လက်သူတ်ဝတ်လှလှလေးတွေ တွေ့၍

အထည်(၂၀)ဝယ်ပြီး ပို့လိုက်ပါသည်။ မကြာခင်မောင်မောင်ထံမှ . . .

“ညီမ ပို့လိုက်တဲ့ လက်သူတ်ဝတ် လေးတွေ လှလို့ မောင်မောင်အိမ်မှာ သံဃာတော် ဆယ်ပါးပင့်ပြီး ဆွမ်းကပ် ရင်း ပထမဆုံး သုံးလိုက်တယ်” ဟု စာတစ်စောင် ရောက်လာပါသည်။

ထိုအချိန်က ဟုခေတ်လို မှန် ကောင်းကောင်းတွေ နေ့သေးပါ။ ပေါင် မှန်စားချင်လျှင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း လမ်းနှင့် ဆူးလေဘုရားလမ်းထောင့် (ယခုဆူးလေရန်ဂရီလာဟိုတယ်) နေရာ တွင်ရှိသော ပြည်သူ့မှန်တိုက်တွင် တန်း စီပြီး ဝယ်စားရပါသည်။

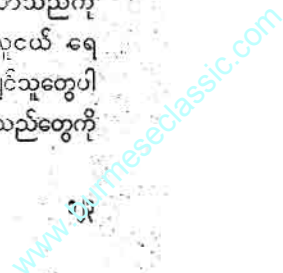
ဆွေမျိုး မိတ်ဆွေများထံ လက် ဆောင်ပေးပို့ချင်လျှင်လည်း ဆူးလေ ဘုရားအနီး မဟာဗန္ဓုလလမ်း ရှားမီး ကိတ်မှန်တိုက်မှ ကိတ်မှန်နှင့် ရှားမီး သကြားလုံးများကိုသာပေးကြရပါသည်။

ကျွန်မ ခွင့်ပြန်သည့်အခါ မောင် မောင်တို့ မိသားစုနှင့် မိတ်ဆွေများ အတွက် ရှားမီးကိတ်၊ ရှားမီးသကြား လုံးများကို ယူသွားရပါသည်။ ကျွန်မ ပြန်ရောက်သွားတာနှင့် မောင်မောင် ဘုန်းကြီးတွေကို ပင့်ပြီး ဆွမ်းကပ်ပါ တော့သည်။ လူကြုံ အဆင်သင့်၍ ပို့ပေးလိုက်လျှင်လည်း . . .

“ညီမပို့လိုက်တဲ့နေ့တွေ ရသည်၊ နောက်တစ်နေ့မှာပင် ဆရာတော်တွေ ကို ပင့်ပြီး ဆွမ်းကပ်လိုက်သည်” ဟု စာ ပြန်လာပါသည်။

ဆရာတော်များကလည်း “ဒကာ မောင်မောင် ဆွမ်းကပ်ဘိုင်း ရန်ကုန် အချို့ပွဲ မပါတဲ့အခါ မငိုဘူး” ဟု မိန့် လေ့ရှိပါသည်။

တစ်နှစ်တွင် ဧရာဝတီမြစ်ရေ ကြီးပြီး မြစ်ကမ်းနားက ရွာတွေ ရေ လွှမ်းခံရ၊ အိမ်တွေ မျောပါခံရ၊ ကျွဲတွေ နွားတွေ ရေထဲ မျောပါလာသည်ကို မောင်မောင်တို့ လူကြီး လူငယ် ရေ ကျွမ်းကျင်သူရော မကျွမ်းကျင်သူတွေပါ အုပ်စုလိုက် စုပေါင်းပြီး ဒုက္ခသည်တွေကို

ဆင်းဆယ်ကြာ အားလုံးတတ်စွမ်းသမျှ နှင့် ကယ်ဆယ်ရေးတွေ လုပ်နေကြချိန် တွင် ရပ်တော်မူ ဘုရားတစ်ဆူကိုပါ ဆယ်ယူလိုက်ကြရပါသည်။

ဘုရားမှာ ဉာဏ်တော် (၁၀)ပေ ခန့်ရှိပြီး မင်္ဂလာတော်အက်တွဲ ဒဏ်ရာ ရထားပါသည်။ လက်တော်တစ်ဖက် လည်း ပျက်စီးနေပါသည်။ ရိုးရိုးသစ် သားဘုရားဖြစ်ပြီး ရွှေရောင်ငွေရောင် ဘာမှမရှိပါ။ မောင်မောင်သည် ဘုရား ပုံတော်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူခဲ့ပြီး ရန်ကုန်သို့ ဆင်းလာကာ အနော်ရထာလမ်းနှင့် (၃၁)လမ်းထောင့်နားမှ အမျိုးသား ဘလောက်တိုက်တွင် ဘုရားပုံတော်ကို ဘလောက်တုံးအပ်ပါသည်။

ဘလောက်တိုက် ပိုင်ရှင်ကြီးက “ဒီလိုဘုရားဟောင်းတွေကို ငရဲ မကြောက်တဲ့ သူတချို့က ထင်းခွဲ ဆိုက် ပစ်ကြတယ်။ တချို့က ရှေးဟောင်း ဘုရားတွေကို ပြည့်ပဲ ခိုးထုတ်ပြီး ရောင်း စားကြတယ်။ ခုလို ရေထဲပျောက်လာတဲ့ ဘုရားကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဆယ်ယူပြီး ပြုပြင် ပူဇော်တတ်တဲ့ သဒ္ဓါတရားရှိတဲ့ လူမျိုးတွေလဲ ရှိတတ်သေးတယ်နော်”

ဆိုပြီး ဘလောက်တုံးကို အခကြေးငွေမယူဘဲ အကောင်းဆုံး ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ပါသည်။

မောင်မောင်သည် မြန်အောင် မြန်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ဘုရား ပုံတော်ကို အလှူနှိုးဆော်စာရွက်ပေါ်တွင် ရိုက်နှိပ်ကာ မောင်မောင်ဦးဆောင်ပြီး မြန်အောင်အနီးတစ်ဝိုက် အလှူခံ ထွက်ပါတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် မြန်အောင်မြို့ ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားတွင် မန္တလေးမှ ဘုရားတန်ဆောင်းပြုပြင်သည့် အဖွဲ့က လည်းရောက်နေချိန်ဖြစ်၍ ကောက်ခံ ရရှိသည့် အလှူငွေဖြင့် ဘုရားကို ပြုပြင်လိုက်သောအခါ ရပ်တော်မူဘုရား ကိုယ်တော်မှာ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းဖြင့် တင့်တယ်သပွယ်တော်မူသွားပါတော့ သည်။

ဘုရားကို ပြုပြင်ပြီးသွားသော အခါ သာယာကုန်းကျောင်းသစ် ဆရာ တော်မှ သာယာကုန်းကျောင်းသစ်တွင် ပူဇော်ရန် အမိန့်ရှိ၍ သာယာကုန်း ကျောင်းမှာပင် ဂန္ဓကုဋ်ဆောက်လိုက် ကြပြီး အနေကတောင်ပွဲ ကျင်းပကြပါ သည်။

အလှူငွေတွေကလည်း ဝင်လာ မစဲမို့ သာယာကုန်းကျောင်းသစ်တွင် လိုအပ်နေသေးသော သိမ်ကို တစ်ဆက် တည်း ဆောက်လုပ်လိုက်ကြပါသည်။

ခုနှစ်ကို ကျွန်မ မမှတ်မိတော့ပါ။ ကဆုန်လဆန်း(၁၄)ရက်ညတွင် သိမ် သမုတ်ကြပါသည်။ ကမ္ဘာ့ဖတ်ချိန်တွင် မြန်အောင်မြို့မှ မီးသတ်ကားနှင့်မိသားစု အများ၏ကိုယ်ပိုင်ကားများသည် ကမ္ဘာ့ ဖတ်နေကြသည့် သံဃာတော်များ၏ နောက်ကျောဘက် ဝေးဝေးမှနေ၍ ကဆုန်လပြည့်နေ့ နံနက်အရက်တက် သည့်အချိန် သိမ်သမုတ်ခြင်းကိစ္စ ပြီးစီး အောင်မြင်သည်အထိ မီးတွေကို တောက်လျှောက် အလင်းထွန်းပေးထား ကြပါသည်။

ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို ရေထဲမှ ဆယ်ယူပင်ဆောင်ရရှိသည်ဖြစ်၍ ဘွဲ့ တော်ကို ဥဒကသိဒ္ဓိရှင်မြတ်စွာဘုရား ဟု ဘွဲ့ဆက်ကပ်ပြီး သိမ်တော်ကိုလည်း ဥဒကသိဒ္ဓိသိမ်တော် ဟု အမည်ပေး လိုက်ကြပါသည်။

ကဆုန်လပြည့်နေ့သည် မြတ် စွာဘုရား ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော် မူသည့်နေ့ နေ့ထူးနေ့မြတ်မို့ မြန်အောင် ပြည်သူ့ဆေးရုံမှ မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်သော ဒေါက်တာဦးတင်အောင် ထွန်းနှင့်အတူ မောင်မောင် အပါအဝင် ရဟန်းလောင်း(၁၂)ပါး သိမ်ဝင်ကြပါ သည်။

ကျွန်မသည် အလုပ်တာဝန်နှင့် အဝေးမှာ အနေကြာခဲ့ပါသည်။ အလုပ် မှ အနားယူပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် လည်း ရန်ကုန်မှာ အနေများပါ၍ သာယာကုန်းကျောင်းသစ်ကို အရောက်

အပေါက် နည်းပါသော်လည်း ဥဒက သိဒ္ဓိရှင်မြတ်စွာဘုရားကိုလည်းကောင်း သိမ်တော်ကြီးဖြစ်မြောက်လာရပုံတွေကို လည်းကောင်း စိတ်ထဲမှာ မှတ်မှတ်ထင် ထင် ရှိနေပြန်ပါသည်။

ယခုအခါ သာယာကုန်း ဘုန်း တော်ကြီးကျောင်းသို့ ဥပုသ်သီတ ဆောက်တည်ရန် ကြွရောက်လာကြ ကုန်သော ဘုရားတော်ကောင်းအပေါင်းတို့ သည် ဥဒကသိဒ္ဓိရှင်မြတ်စွာဘုရား ဖူးမြော်ကန်းတောကြရာသဖြင့် ကောင်း ကုသိုလ်များ တိုးပွားကြပါစေသတည်း

ဤ ဥဒကသိဒ္ဓိ သိမ်တော်ကြီး လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ သားထော် ရဟန်းကောင်းရဟန်းမြတ်များ စဉ်ဆက် မပြတ်ပေါ် ခွန်းတော်မူပါစေသတည်း

မောင်မောင်၏ ဘဝ ထော်လျှောက်လေး လှူဒါန်းခဲ့သမျှကောင်းမှုကုသိုလ်ကံ သာသနာအောင်ပတ်သက်၍ ဆောင်ရွက်ခဲ့သမျှကောင်းမှုကုသိုလ်အစုစုတို့သည်လည်း မောင်မောင် ကျင့်လည်ရာ သံဃာတစ်လျှောက် ဘဝ ဘဝတိုင်းအထူးအားကြီးသော အထောက်အပံ့ကောင်း တွေသာ ဖြစ်ပါစေသတည်းဟု တောင်း မေတ္တာ ပို့အပ်လိုက်ပါ သည်။

□ ဒေါ်ကြည်ကြည်မြ(မြန်အောင်)

© 2014

ကျွန်မအား
ကျွန်မအား

မိမိမိမိမိ

ခုတစ်လော အိမ်က ကိုသက်နှင့် ကျွန်မ သိပ်အစေးမကပ်။ နှစ်ယောက် တည်း ရှိသော အိမ်ထောင်တွင် ညည သူ အိမ်ပြန်နေကာကျသည်ကို ကျွန်မ ခွင့်မလွှတ်ချင်။ မိဘများ စီမံ၍ လက်ခံ ခဲ့ရသော အိမ်ထောင်ရေးချင်းတူတူ သူက ပိုလို့ ဝတ္တရားမကျေသလို ခံစား ရသည်။

ရိုးသားအေးဆေးပြီး အသောက် အစားမရှိသော သူ့ကို ကျွန်မ လေးစား သည်။ သို့ပေမယ့် နေ့စဉ် အလုပ်ဆင်း တိုင်း သူ ဘယ်တော့မှ အိမ်ကို တန်း ပြန်မလာပါ။ သူကတော့ သူ့အကြောင်း ပြချက်နှင့်သူ ဟုတ်နေသည်။

သူငယ်ချင်းများကို တွယ်တာပုံ ကတော့ မိန်းမထက် ပိုသည်။ သောက်

တတ်၊ စားတတ်သော သူငယ်ချင်းများ သွားလေရာ တကောက်ကောက် လိုက် ပါပေးတတ်သည်။

အရက်သမားအချင်းချင်း ပိုခင် တတ်ကြသည်ဟု ကျွန်မ ကြားဖူးသည်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မခင်ပွန်း ကိုသက်က တော့ လုံးဝ အရက်မသောက်တတ်သူ။ သူငယ်ချင်းတွေ အားနာလို့သာ သီး သန့် ဆိုင်လိုက်ထိုင်ပေးသူတစ်ဦး ဖြစ် သည်။

ဒီလို ဆိုင်ထိုင်လို့များ ဆိုင်မှာ စားလာမည် မထင်လေနဲ့။ ဆိုင်က လက်ရာ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း သူက အိမ်ချက် ကျွန်မရဲ့ လက်ရာကို သာ တွယ်တာသူတစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။ ကိုသက်က နားလည်ရ ခက်သည်။

မိုးဘယ်လောက်ချုပ်ပါစေ ဆိုင်မှာ စား မလာတတ်ပါ။ ခင်နေတာက သူက သူ့သူငယ်ချင်းတွေကိုသာ အားနာတတ် တာ။ အိမ်မှာ ထမင်းပွဲပြင်ပြီး ငုတ် တုတ်ထိုင် စောင့်နေတဲ့ မိန်းမကို ကျ နည်းနည်းလေးမှ အားမနာချေ။

သူ့အသက် လေးဆယ်ပြည့်မှ စတင်ခဲ့သော အိမ်ထောင်ရေးကို သူ စိတ်မပါသလို ဖြတ်သန်းနေသည်။

ကျွန်မက သူ့ထက် (၁၅)နှစ် ငယ်သူမို့ တစ်ခါတလေ သည်းခံပေးရန် ခက်လှသည်။

သို့ပေမယ့် သူငယ်ချင်းများနှင့် လိုက်ပါနေတတ်တာမှ အပ ဘုရား၊ တရား ကြည်ညိုသူ၊ မူးယစ်ဆေးဝါး မသုံးစွဲသူ၊ လောင်းကစား မလုပ်သူ

www.burmeseclassic.com

ရသမျှ စုဆောင်းတတ်သူ ဖြစ်သည်မို့ ကျွန်မ သူ့ကို ယုံကြည်ပါသည်။

ခုရက်ပိုင်း သူ့နေ့တိုင်း အိမ်ပြန် နောက်ကျနေပြန်ပါသည်။ ပြောလေ နောက်ကျလေ ဖြစ်နေသည်။ စတတ် နောက်တတ်သော သူ့အပေါင်းအသင်း များသည် အေးဆေးသောသူ့ကို ကျွန်မ နှင့် ရန်တိုက်ပေးနေကြသည်။

လူတွေ့ကလည်း ခက်ပါတယ် လေ။ ကိုယ်လင်ကိုယ်မယား အေးအေး ချမ်းချမ်း ရှိနေတာကိုပဲ မနာလို ဖြစ်နေ ကြသလား မသိဘူး။ ကျွန်မတစ်ယောက် တည်းတွေးရင်း ကိုသက်ကို စိတ်တိုလာ သည်မို့ ထမင်းရော ဟင်းတွေပါအားလုံး သွန်ပစ်လိုက်တော့သည်။

ပြီးတော့ အိုးခွက်၊ ပန်းကန်တွေ မှောက်ထားလိုက်သည်။ ဒီလူကြီး ပြန် လာရင် ခံပေတော့။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မ အကြောင်းပြလိုက်ဦးမည်။

ကိုသက် ပြန်လာတော့ ည ၁၀ နာရီပင် ကျော်နေပြီ။ ကျွန်မ မသိလိုက် မသိဘာသာ အိပ်ရာထဲက မထွက်။ သော့တစ်ယောက်တစ်စုံစီရှိသည်မို့ သူ လော့ခ်တံခါးကို ဖွင့်ဝင်လာလို့ရသည်။ ညဉ့်နက်မှ အိပ်တတ်သော ကျွန်မ စော စောစီးစီး အိပ်ရာထဲ ရောက်နေသည်မို့ ကျွန်မ စိတ်ကောက်နေမှန်း သူသဘော ပေါက်မည်ဟု ထင်မိသည်။

ကိုသက် အိမ်နောက်ဘက်ကို တန်းဝင်သွားပြီး ခြေလံက်ဆေးသံကြား ရသည်။

ဆက်၍ နောက်ဖေးတွင်ရှိနေ သော အိုးခွက်တွေ လှန်ကြည့်နေသံကို ကျွန်မ ကြားနေရပေမယ့် အရေးစိုက်ပြီး ထကြည့်မနေတော့။

ဘာမှမရှိမှန်း သူသိသွားမှာပဲ။ အတန်ကြာတော့ သူက ကျွန်မ စိတ်ဆိုး ပြီး အရွဲတိုက်မှန်းသိသွားပြီ ထင်ပါရဲ့။ ရေပုလင်းထဲက ရေငုံ့သံကို ကြားရ သည်။ ဂလု ဂလုနှင့် ရေသောက်နေသံ ကိုလည်း ကြားရသည်။ နောက်ထပ် နှစ်ခွက် သုံးခွက် ထပ်ထည့်သောက်သံ

ကြားနေရသည်။ ဒါဆို သူ ဘာမှ စား မလာတာ သေချာသည်။

ရေသောက်ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့မှ နောက်ဖေးခေါက်တံခါးပြန်လျှောက် ကာနေသည်။ ကျွန်မကိုလည်း ဘာမှ လာမမေး။ ကျွန်မ စောင့်ရင်း မောလာ သည်။ ဒေါသ ထွက်လာသည်။

နာရီဝက်ခန့် ကြာတော့ သူ ခုတင်ပေါ် အသာလေးတက်လာသည်။ ပြီးနောက် ကျွန်မဘေးတွင် သူ့သာသာ လေး ဝင်အိပ်လိုက်တော့သည်။ ကျွန်မ ကို ဘာတစ်ခွန်းမှ မမေးသလို ဘာမှ လည်း မလုပ်။

ကိုသက်က အဲဒီလိုလူမျိုး ဖြစ် သည်။ သူ့ကို ထရိုက်ချင်သည်အထိ ကျွန်မ ဒေါသထွက်နေသည်။ ကျွန်မ အလွန်ဖြစ်မှာစိုး၍ ဒေါသကို မျှီချရင်း ဇွတ်ကြိတ်မှိတ်ကာ အိပ်ရန် ကြိုးစား ရသည်။

မနက်ကတည်းက အဓိဋ္ဌာန် ပုတီးစိပ်ပြီးထားလို့ တော်သေးသည်။ နို့မို့ သူ့ကြောင့် ပျက်ကွက်ပေမည်။

- “အနှင်း”
- “ဘာလဲ”
- “ရေတင်လို့ မရပြန်ဘူး”
- “ဟင် ရေတင်လို့ မရပြန်ဘူး လား”
- ညက ကိစ္စနှင့် ဆက်၍ စိတ် ကောက်မည်ဟု စဉ်းစားနေဆဲ ပြဿနာ ကပေါ်နေသည်။ လာပြန်ပြီ။ ဒီမော်တာ ပျက်ပဲ ပျက်နိုင်လွန်း။
- “အနှင်းကို ကိုယ် ပြောတယ် လေ”
- “ဘာကိုလဲ”
- အစမရှိ၊ အဆုံးမရှိမို့ ကျွန်မ နားမလည်။
- “ဪ မော်တာကို ဂရုစိုက် တင်ပါ ဆိုတာ”
- “ခု ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”
- “ခု ပျက်နေပြန်ပြီလေ”
- “အဲဒါ ကျွန်မနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

- “ဒါဆို ကိုယ့်ကြောင့်ပေါ့”
- “ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲ”
- “ခက်တယ်ကွာ”
- “ခက်တာ ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး၊

ရှင်... ရှင်” ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် ပြောလိုက်သော ကျွန်မ စကားသံအဆုံး သူ့ဘာမှ မပြောဘဲ ထွက်သွားသည်။ ကျွန်မ စိတ်တိုလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

သို့သော် ကြာကြာ စိတ်မတို အား။ ရေမော်တာကိုစွ စဉ်းစားနေမိ သည်။ တစ်ကြိမ်လည်းမဟုတ်။ နှစ်ကြိမ် လည်း မက၊ ခုနဲ့ပါဆို သုံးကြိမ်တိုင်ရှိခဲ့ ပြီ။ တစ်လခွဲအတွင်း ရေမော်တာ ပျက် တာ သုံးခါဆိုတော့ လွန်သည်။

သတိထားပြီး ရေတင်နေပါ လျက်နဲ့ သူ့အလိုလို လောင်လောင်နေ ခြင်း ဖြစ်သည်။ သီးသန့်ကိုယ်ပိုင်မော် တာ၊ မိတာတွေ တပ်ဆင်ထားသော တိုက်ခန်းဖြစ်သည်မို့ သူများကြောင့် လည်း မဖြစ်နိုင်။

ကိုသက်ရော ကျွန်မပါ စည်း စနစ်ကြီးသူတွေ မော်တာလောင်ခြင်း ကိစ္စသည် ထူးဆန်းနေတာတော့ အမှန်။ ပိုဆိုးတာက ရေတင်ပြီးတိုင်း သေချာ သတိထားကြသည်။ ဘယ်လောက်ပဲ သတိထား လုပ်သုပ် နှစ်ပတ်လောက် ကြာလျှင် နေ့တိုင်း ကောင်းနေသော မော်တာက ရေတင်မရတော့ပါ။

ဘရိတ်ကာ တပ်ထားသဖြင့် ရေတင်မရလျှင် ပြုတ်ပြုတ်ကျသွား သည်ကို တွေ့ရသည်။ ပထမအကြိမ် ကျိုင်လောင်သည် ဆိုတုန်းကလည်း သေချာပြန်ပြင် သည်။ လုပ်ပေးသူက လည်း စေတနာပါသူ။

မကြာပါ။ ဒုတိယအကြိမ် ထပ် လောင်ပြန်လေသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကိုသက်က မော်တာအသစ်တစ်စုံ ပြန်လဲလိုက်သည်။ ခုဒါနဲ့ပါဆို သုံးကြိမ် ပြောက် ဖြစ်ခြင်း။

မစားရက်၊ မသောက်ရက်စုလား သောငွေတွေ ဒီရေမော်တာ ပြဿနာ

ဆက်နေတာနဲ့တုန်းတော့မည်။ ဒီတစ်ခါ
မော်တာ အသစ်ကျပ်ချွတ်ကြီးမို့ ထူး
ဆန်းလွန်းသည်။ တစ်ခုခုတော့ မှားနေ
တာ သေချာသည်။

ကိုသက်နှင့် ကျွန်မတို့ နေထိုင်
သော တိုက်ခန်းသည် (၆)ထပ်တွင်
တည်ရှိသော်လည်း ရေအလွန်ကောင်း
သည်။ မော်တာ တင်လိုက်သည်နှင့်
ဧည့်ပိုင်းအတွင်း ခြောက်လွှာရှိ အခန်း
တွင်းသို့ ရေရောက်သည်။

ကြာကြာလည်း ရေမဖြည့်ရ။
တန်ထဲတွင် ရေခဲရှိနေပါက (၁၀)မိနစ်
အတွင်း အပေါ်ကန်၊ အောက်ကန် နှစ်
တန်စလုံး ပြည့်သည်။ မော်တာကလည်း
တစ်ကောင်ခွဲအား ဖြစ်သည်ကိုး။

ရေသိပ်အချိန်ကြာကြာ မတင်ရ
ပါဘဲနှင့် မော်တာပျက်ပျက်နေခြင်းမှာ
သမားရိုးကျ မဟုတ်နိုင်။ ပြီးတော့ တစ်
နေ့ကလည်း ရေချိုးခန်းတစ်ခန်းလုံး
ရေတွေလျှံကျနေသည်။ ကျွန်မကြောင့်
မဟုတ်ပါ။ ကိုသက်ပြောမှ ကျွန်မက
သတိထားမိသည်။ ထိုနေ့ကလည်း အိမ်
မှာကျန်ခဲ့သော ကျွန်မသာ ကိုသက်
ပြောတာ ခံလိုက်ရသည်။

“အနင်း”

“ဟင်”

“မော်တာအသစ်က ကျွိုင်
လောင်သွားတာတဲ့၊ ပြန်ပတ်ရဦးမယ်၊
မနက်ဖြန်မှ ရမှာ”

“အဲဒါ ကျွန်မလုပ်တာ မဟုတ်
ဘူးနော်၊ ကျွန်မ ဒီမော်တာဝယ်ပြီး
ကတည်းက ကျွန်မလက်နဲ့ တစ်ခါမှကို
ရေမတင်ရသေးဘူးနော်”

“အေးပါ ပြီးမှ ကိုယ်တို့ဆွေးနွေး
ရအောင်၊ ခုတော့ ကိုယ်မော်တာပြင်ဖို့
သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်မ အံ့ဩနေသည်။ မော်
တာ အသစ်လည်း ပျက်ပြန်ပြီ။ ကိုသက်
က ကျွန်မကို စိတ်မချလို့ မော်တာ
အသစ်လဲပြီးကတည်းက သူကိုယ်တိုင်

ရေတင်ခြင်းအမှုကို ဆောင်ရွက်သည်။
ကပ်စေးနဲ့သူမို့ ကိုယ်တိုင်သာ
ဂရုတစိုက်လုပ်သည်။ ဒီမော်တာ ဝယ်
တာမှ တစ်ပတ်မပြည့်သေး။ ခု သွား
ပြန်ပြီ။ ဟင်း၊ ဒါဆို တစ်နေ့က မာမာ
အိမ်လာလည်တုန်း ပြောသွားတာ မှန်
နေပြီ ထင်တယ်။ အနင်းတစ်ယောက်
သူငယ်ချင်းမာမာ၏ စကားသံများ ပြန်
လည်ကြားယောင်လာသည်။

“အနင်း နင်တို့အိမ် ငါလာရတာ
ကြောက်တယ်ဟာ၊ တစ်နေ့က ငါလာ
လည်တုန်း ငါ့ဗျက်နွားနား ရိပ်ခနဲတစ်ခုခု
ဖြတ်ပြေးသွားသလို ခံစားလိုက်ရတယ်၊
ခုလဲ ကြက်သီးတွေ ထလိုက်တာ မပြော
ပါနဲ့တော့၊ နင်ကော ဘာမှ မဖြစ်ဘူး
လားဟင်”

“ဟင်အင်း ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊
ကောင်မစုတ် ငါတစ်ယောက်တည်း
ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုပြီး လာမခြောက်နဲ့ ငါက
မကြောက်တတ်ဘူး”

“အေးပါတယ်၊ မကြောက်တတ်
တာပဲ ကောင်းပါတယ်”

ဟုဆိုပြီး အဲဒီနေ့က သူ့ဘာမှ
ဆက် ငြင်းခုံမနေဘဲ ပြန်သွားခဲ့သည်။

သူပြောမှ ကျွန်မ သတိထားမိ
သွားတယ်။ ကျွန်မလည်း တစ်ခါတစ်ခါ
တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့ရင် ကျောချင်း
လာသလို၊ တစ်ယောက်ယောက်ရှိနေ
သလို ခံစားမိသည်။

ကျွန်မက ကြောက်တတ်သူ
မဟုတ်တော့ သိပ်အလေးမထား။ ပြီး
တော့ ပဌာန်းအကျယ်ကိုလည်း နေ့စဉ်
စွဲစွဲမြဲမြဲ ရွတ်ဆိုနေတတ်သူမို့ ကြောက်
စိတ်က များသောအားဖြင့် မဝင်ပါ။

“အနင်း”

“ရှင်”

“မင်းလဲ မမှား၊ ကိုယ်လဲ မမှား၊
မော်တာခလုတ်လဲ မပျက်ရင် ဒါ တစ်ခု
ခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

မော်တာကို ကျိုင်ပတ်ရန် စီစဉ်
ပြီးပြန်လာသော ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုသက်
၏ စကားကို အနင်း နှုတ်ဆိတ်နေခြင်း

ဖြင့်သာ ထောက်ခံလေ့ရှိပါသည်။
ကိုသက်က ဆက်၍ ပြောလိုက်
သည်။

“ဒီအိမ်ကို ငှားတဲ့ ပထမအိမ်ငှား
တွေ သက်တမ်းပြေည့်ခင် ကိုယ်တို့က
ဆက်ငှားနေတာနော်”

“ဟုတ်တယ်သေ”

“ပွဲစားတွေ တစ်ခုခုတော့ မြှုပ်
ထားတာ ရှိလိမ့်မယ်၊ ကိုယ်တော့ သိပ်
မသင်္ကာဘူး”

စိတ်အကွေးချင်း တူညီနေ
သည်မို့ . . .

“အနင်းလဲ အဲလိုပဲ ထင်မိတယ်”

“ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ အနင်း
သတ္တိရှိတယ် မဟုတ်လား”

ကိုသက်ရဲ့ အမေးစကားကြောင့်
အနင်း ပြုံးလိုက်သည်။ တကယ်ဆို
ကိုသက်က အနင်းလောက်တောင်
သွေးမရဲသူ မဟုတ်လား။

“ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ကိုယ်တော့ ဒီအိမ်ကို သိပ်စိတ်
မသန်တော့ဘူး”

“အဲဒီတော့”

“ကိုယ်တို့ အိမ်ဌာန်က မနက်ဖြန်
ဆို တတိယမြောက် ကိုးရက်ပြည့်ပြီ
မဟုတ်လား၊ အရ ကလပ်ခွဲတဲ့ ကုသိုလ်
ကောင်းမှုတွေရော အခုလတ်တလော
အနင်းနဲ့ကိုယ် လူတွေက ကုသိုလ်တွေ
အားလုံးကို မနက်ဖြန်ညမှာ ကိုယ်တို့
နှစ်ယောက် သေးသချာချာ အမျှပေး
ဝေကြရအောင်ပေး အနင်း”

“ကောင်းတာပေါ့၊ နှင်းလဲ အဲလို
လုပ်ချင်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဘုန်းကြီးပင့်
ပြီး ပရိတ်ရွတ်လိုက်ချင်တယ်၊ စိတ်သန့်
သွားတာပေါ့”

“ပရိတ်က အနင်းကိုယ်တိုင်လဲ
နေ့စဉ်ရွတ်နေတာပဲ၊ လောလောဆယ်
ကိုယ်တို့ လုပ်ပေးနိုင်တာကို အရင်
လုပ်ကြတာပေါ့၊ ပြီးမှ အနင်းသဘော
အတိုင်း ဘုန်းကြီး ပင့် ရွတ်ကြရအောင်”

“ဒါဆိုလဲ နေက်ဖြန် နှင်းတို့ နှစ်
ယောက်အရင်အမှု ခဝ်ကြည့်ကြတာပေါ့”

“အနှင်း သဘောတူပါတယ်နော်”
“ကောင်းတာ လုပ်တာပဲလေ သဘောတူရမှာပေါ့”
“ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးမနေနဲ့တော့နော်”

သူ ချောတာ ဒီလောက်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အနှင်း စိတ်ဆိုးတော့ပါ။

နောက်တစ်နေ့ည ပရိတ်ရွတ်ခါနီးတွင် အနှင်းတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကို ရည်စူးကာ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီး၊ နံ့သာတိုင်တို့ လှူဒါန်းပူဇော်ကပ်လှူသည်။ သဗ္ဗဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များကို သေချာပင့်ဖိတ်သည်။ မေတ္တာသုတ် (၁၁)ခေါက်၊ ကျန် ပရိတ် (၁၀)သုတ်၊ ပဋ္ဌာန်းအကျယ် (၁)ခေါက်နှင့် ဓမ္မစကြာတစ်ခေါက် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပြီး လုပ်နေကျ ပုံမှန်အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ကြသည်။

ပြီးနောက် ထိုကောင်းမှု အစုစုတို့၏ အဖို့ဘာဂ အပါအဝင် ယခင်လုပ်ခဲ့သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုများပါမကျန် ကိုယ်စောင့်နတ်အစထား၍ မြင်အပ်၊ မမြင်အပ်၊ မကျွတ်မလွတ် ပုဂ္ဂိုလ်များအားလုံးကို ရည်စူးကာ မေတ္တာပို့၊ အမျှအတန်း ပေးဝေလိုက်ကြသည်။

ထူးခြားချက်မှာ အမျှပေးဝေနေစဉ် ဆေးရုံနဲ့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် နှာခေါင်းထဲ ဝင်လာသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်၊ မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိလိုက်ကြသည်။

ဆက်လက်၍ ပြီးဆုံးသည့်တိုင် အာရုံအပျက်မခံဘဲနှင့် ကြေးစည်ကို အကျယ်ကြီးထုရင်း အမျှပေးဝေကာ သာဓု ခေါ်လိုက်ကြသည်။ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် အမျှပေးဝေ သာဓုခေါ်ဆိုပြီး သောအခါ ရရှိနေသော ဆေးရုံနံ့သည် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

အချိန်ကား ည (၁၁:၄၀)နာရီ ဖြစ်သည်။

ဘုရားရှိခိုးအပြီးတွင် ကိုသက်နှင့် အနှင်းတို့ အိပ်ရာထဲသို့သာ တန်းဝင်လိုက်ကြသည်။ အိပ်ရာပေါ်အရောက်ကင်းတိမှ သံချောင်းခေါက်သံ တစ်ဆယ့်နှစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုအချိန်တွင် “ဂျောက်” ဆိုသော နောက်ဖေးခန်းအတွင်းမှ မော်တာခလုတ်ဖွင့်လိုက်သံနှင့်အတူ အချက်ပြ ရေတင်မီးသီးလင်းလာသည်ကို အလယ်အိပ်ခန်းက အနှင်းတို့နှစ်ယောက် လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

တစ်ယောက်လက်တစ် ယောက် ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။ ညအိပ်မီးသီးသာ ဖွင့်ထားသည်မို့ မီးဖိုချောင်အခန်းတွင်းမှ ရေတင်မီးသီးလင်းနေသည်ကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရသည်။

သူ ထဝိတ်၊ ကိုယ် ထဝိတ်နှင့် နှစ်ယောက်သား ငြင်းခုံနေကြပြန်သည်။ နောက်ဆုံး တစ်နေကုန် မော်တာ ပြန်တပ်သည့်ကိစ္စနှင့် မောပမ်းထားသော ကိုသက်က စိတ်တိုစွာဖြင့် . . .

“ဟိတ်ကောင် မင်းလုပ်တာ မင်းတာဝန်ယူ၊ ခလုတ်ပြန်ပိတ်ကွာ”

ဟု ခပ်ပြင်းပြင်း အမိန့်ပေး အော်သံအဆုံး . . . “ဂျောက်” ခနဲအသံနှင့်အတူ တစ်အိမ်လုံး မှောင်အတိ ဖုံးလွှမ်းသွားတော့သည်။ အိပ်ရာထဲရှိ အနှင်းတို့ နှစ်ယောက် နေ့ညလယ်ကောင်ကြီး စောင်ခေါင်းမြီးခြုံကာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မလွတ်တမ်း ဖက်ထားလိုက်ကြသည်။

မိုးလင်းလင်းချင်းပင် ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်သည် အိမ်ရှာပေးသော ပွဲစားရှိရာသို့ သွားခဲ့ကြသည်။ အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို ပြောပြအပြီး ပွဲစားကို တိုက်ခန်းနှင့် ပတ်သက်၍ အမှန်အတိုင်း ပြောစေခဲ့သည်။

ထိုအခါမှ ယင်းတိုက်ခန်းသည် အနှင်းတို့ မငှားမီ ပထမသုံးလတွင်

ကြင်စဉ်း အသင်စက်စက် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် နေ့ဆိုင်ခဲ့ကြသည်။

ထိုလင်မယားနေပြီး နှစ်လခန့်အကြာ ယောက်ျားဖြစ်သူ ဆေးသမားသည် နံပါတ်ဖိုးငါးနေရင်း ထိုအခန်းမှာပင် ပိုက်တန်းလန်းနှင့် သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ သူသည် သူ့ဘဝအိမ်တွင် ညစဉ် ရေဖြည့်ရန် တာဝန်ယူရသော သားတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

ယင်းအကုသိုလ်မြဲနေသည်လား။ သူတိုက်ခန်းကို စွဲလမ်းနေသည်လား မပြောတတ်။ အနှင်းတို့မှာတော့ သူ့ကြောင့် အတော်လေးကို ဒုက္ခများခဲ့ရသည်။ ပွဲစားက သုံးစံအတိုင်း ပြောမပြခဲ့သည့် အဖေးအတွက် တောင်းပန်ကာ ချွေးသိပ်ပွတ်သည်။ အနှင်းတို့လည်း ငှားလက်စ တန်းလန်းမို့ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ဘော့ဘဲ စိတ်ပျက် လက်ပျက် တိုက်ခန်းရှိရာ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

တိုက်ခန်းအရောက် ညက ပျက်နေသော မီးပြုလုပ်နေလေပြီ။

ချက်ချင်းပင် နှစ်ယောက်သား အပြေးအလွှား နောက်ဖေးခန်းရှိ မော်တာခလုတ်ရှိ ရာသွားကာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဝေါ” ခနဲ ရေတက်လာသံကို မယုံကြည်နိုင်ဘဲ ကြားလိုက်ရသည်။ နှစ်ယောက်သား အကြည့်ချင်းဆိုတော့ ပြုံးမိကြသည်။ ရေမော်တာ မပျက်သေးပါ။ ရေလည်း တဝေါဝေါ လာနေသည်။ မှတ်မှတ်ရရ ထိုနေ့က စတင်ကာ အိမ်ပြောင်းရွှေ့သည့်တိုင် ရေမော်တာ မပြင်ရတော့ပါ။ ဒါဆို အနှင်းတို့ ပေးသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ သူ ရသွားတာပေါ့။ အနှင်းတို့ နှစ်ယောက်အား တစ်နေ့ညတ ခြောက်လှန့်ခြင်းသည် အနှင်းတို့ကို သူ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခြင်းပဲလား။

□ ပြန်လေးအောင်

အခြင်းစား
 အညာမိမိဒေသမြို့ကလေးတွင် အခြေ
 ချနေထိုင်ပါသည်။
 (MZH) ဇွန်လ ၁၉၇၅

ဒေါ်တင့်တင့်သည် အခြင်းစား
 ဆရာဝန်မကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အထက်
 အညာမိမိဒေသမြို့ကလေးတွင် အခြေ
 ချနေထိုင်ပါသည်။

တစ်နေ့နံနက်တွင် ဇာတိရွာမှ
 ဆမ်းရှိရာ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့သွား
 သောညီမငယ် ဒေါ်ဆင့်ဆင့်ထံမှ ဖုန်း
 လာသောအခါ ဒေါ်တင့်တင့်မှာများစွာ
 စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။

“မမရဲ့တူမ လှသူ့အကြောင်းကို တိုင်ချင်လို့ပါ။ သူ့ဆေးရုံသွားတုန်း ဆက်ရတာ၊ မမ အချိန်ရလား။”

အချိန်ရလားဟု မေးကတည်းက ညီမတွင် ပြောစရာတွေ များလိမ့်မည်ဟု ဒေါ်တင့်တင့် နားလည်ပါသည်။

“အေး ပြောစမ်းပါဦး၊ တူမလေးက ဘာတွေများ ဆိုးနေလို့တဲ့။”

“ကျွန်မ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ပြီ မမရယ်၊ ဒီကတိုက်ခန်းထဲမှာ ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်နဲ့ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုနည်းတော့ ဝ၊လာတယ်၊ ဒူးနာပြီး အထိုင်အထခက်တယ်၊ ခြေဆစ်၊ လက်ဆစ်ကလေးတွေလဲ နာတယ်၊ ရင်ဘတ်ကလဲ တစ်ခါတစ်ခါအောင့်ပြီး အသက်ရှူမဝသလိုပဲ၊ အဲဒါ လေးဖက်နာတဲ့၊ နှလုံးရောဂါတို့ဖြစ်မှာကြောက်လို့ ဆေးစစ်ရမလားလို့ သူ့ကိုမေးတာ”

“အင်း၊ သူက ဘာပြောတဲ့။”

“အဲဒါ... သူက... အမေကလဲ ဒါချည်းခဏခဏပြောနေတယ်၊ အသက်ကြီးလာရင် ဒီလိုပဲဖြစ်တတ်တာပဲ၊ သမီးလဲ အမေတို့အရွယ်ရောက်ရင် ဖြစ်မှာပဲ၊ ရောဂါမရှိ ရောဂါရှာလို့ ပြောတယ်”

“အင်း...”

ဒေါ်တင့်တင့်က “အင်း” လိုက်၍ စကားထောက်ပေးပါသည်။

“ကျွန်မလဲ ကိုယ့်ထက်ငယ်သူကြီးသူ၊ ရွယ်တူတန်းတူတွေ တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုးဖြစ်ကြတာတွေ ကြားနေရတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လဲ စိတ်ပူတာပေါ့ မမရယ်။”

ရွာက ခင်မြင့်ဝေဆိုရင် မင်္ဂလာဆောင်ကို ရွီးတွေနဲ့သွားပြီး အိမ်ရောက်တော့ တက်ပြီး သတိလစ်သွားတာ၊ တစ်ခါတည်းကို အသက်ပါသွားတာပဲ၊ မြမြမူရဲ့ ယောက်ျား သန်းလွင်လဲ အကောင်းကြီးကနေ နှလုံးရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားတာ မမလဲ ကြားမှာပေါ့။

“အပြင်ပန်းမှာ ကောင်းတယ် ထင်ရပေမယ့် အတွင်းထဲက မကောင်းလို့ပေါ့ ညီမရယ်”

“သူ စိတ်ကူးတည်ရင်တော့ ကောင်းပါတယ်၊ ကိုယ့်သမီးကိုယ်ပြောစရာရှိရင်တောင် သူ့အရိပ်အခြည်ကြည့်ပြီး ပြောရတယ်၊ စိတ်ကူးမတည်ရင်တော့ ဝရမစိုက်တဲ့အပြင် မာယာများတယ်၊ ပုလိတယ်ဆိုပြီး ပိဿာလေးနဲ့ နံဘေးပစ် ပြောခံရတယ်၊ မမစဉ်းစားကြည့်ပါလား၊ ဘယ်သားသမီးက မိဘကို ဒီလိုပြောရမလဲလို့”

ဒေါ်ဆင့်ဆင့်သည် ပြောရင်းနှင့် ဝိုင်းဝန်းလာပါသည်။ ဒေါ်တင့်တင့်မှာလည်း ညီမအား “ငိုချင်ရက် လက်တို့” မဖြစ်အောင် စကားလုံး ရွေးချယ်၍ ဖျောင်းဖျာရပါသည်။

“သူ့လဲ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲ ကွယ်၊ ရိုးရိုးနာကျင်ကိုက်ခဲတယ်ထင်လို့ ပြောတာ ဖြစ်မှာပါ၊ တကယ်ဖြစ်ရင် သူ့လဲဘယ်ပစ်ထားပါ့မလဲ၊ စိတ်ထဲ သိပ်မထားပါနဲ့”

“ဒီတစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်၊ သူတပြောပြီး ပြီးသွားပေမယ့် မိဘက ခံစားရတာပေါ့၊ တချို့ဟာတွေလဲ ကြာတော့ မေ့ကုန်ပါပြီ၊ နောက်ပြီး ရန်ကုန်မှာနေရတာ ကိုယ့်ရွာမှာလိုမဟုတ်ဘူး၊ ဒူးနာလို့ အပေါ်

ထပ် အောက်ထပ်လဲ တက်လိုက် ဆင်းလိုက် မလှိုင်ဘူး၊ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ခြေညောင်းလက်ဆန့် သွားစရာလဲ မရှိဘူး”

“ပြုံးမှာ လူဦးရေများတော့ ဒီလိုပေါ့၊ ငါ့ညီမရယ်၊ တူမလေးတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးက ဝန်ထမ်းတွေဆိုတော့ ကလေးထိန်းမယ့်သူလဲ မရှိတော့ကလေးငါး နီးရှိရင်တောင် ဒီခေတ်မှာ အိမ်ပစ်ပြီး စိတ်ချသွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ရှိတဲ့သူထက် ဆန်းတဲ့သူက များနေပြီ၊ သူတို့ တစ်ခုခုဖြစ်ရင်လဲ ညီမပဲ စိတ်ဆင်းရဲရမယ်”

“ကျွန်မ အဲဒါတွေကြောင့် သည်ညည်းခံပြီးနေတာပေါ့ မမရယ်၊ သူ့ဘာပဲလိုပြောပြော ကိုယ့်မှာစောင့်ရှောက်မယ့် တာဝန်ရှိတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်၊ ကိုယ့်မြေ လေးကိုလဲ ပစ်ထားရက်တာပဲ၊ သူက ငွေရဲ့မွေးတာ၊ ဒီအရွယ်ထိ ကွန်ကပဲ အဲဒီပျက် အစားပျက်ခံပြီး ပြုံးခဲ့ရတာ၊ ညီမကလေးငိုရင်တောင် သူမထာပူ မိဘတွေကိုနှိုးပြီး ကြည့်တာ”

ဒေါ်တင့်တင့်တို့မှာ မွေးချင်းအစ်မ ဖုံးနှိုးရုံပြီး ဒေါ်ဆင့်ဆင့်

အငယ်ဆုံးဖြစ်ပါသည်။ အကြီးဆုံး ခေါ်
မြင့်မြင့်မှာ အထက်တန်းသူနာပြုဆရာမ
ဖြစ်ပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်
ကျော်ခဲ့ပြီ။ ယခုအခါ ခေါ်တင့်တင့်
မှာ ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင်
ညီအစ်မနှစ်ဦးသာ ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာလှသူဇာသည် ခေါ်
ဆင့်ဆင့်၏ သမီးဦးဖြစ်၍ ပြည့်ဖြိုး
အောင်သည် မြေးဦး ဖြစ်ပါသည်။
ဆင့်ဆင့်သည် ပြည့်ဖြိုးအောင်ကို
အသွယ်သည်စိတ်သာမက ကွယ်လွန်ခဲ့
သော မိမိဖခင်ကြီး ဝင်စားသည်ဟူသော
အမှုအလမ်းဖြင့် အထူးချစ်မြတ်နိုးပါ
သည်။

“သူက တစ်နေ့ကုန်ပင်ပန်းတော့
ညက်တော့ နားချင်တာနေမှာပေါ့။
သူ့ဆောင်တွေ ညှိမတွေကို သူပဲထွန်း
သူ့ပေါက်ပေါက်ဖြစ်အောင်ပျိုးထောင်
တာဆိုတော့ သူ ကောင်းတာတွေ
အားကြီးပါ ညီမရယ်၊ တချို့သားသမီး
သူ အိမ်ထောင်ကျသွားရင် မိသားစုကို
သူ့ပြန်မကြည့်တော့ဘူး”

“အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်သမီးကိုလဲ
အားပေးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါ
သမီးပြောပေါက်ဆိုးလွန်းလို့ စိတ်ဆိုး
နေပြီးဖြစ်ရတယ်၊ သူစိမ်းကပြောရင်
ဆောင် ခံနိုင်ဦးမယ်၊ ကိုယ့်သားသမီးဆို
တာ ပြောရက်လိုက်တာဆိုပြီး မျက်
ရည်တောင်ကျတယ်”

“ဘယ်လိုများ ပြောပေါက်ဆိုးလို့
သမီး သူများကြားရင် ယုံမယ်တောင်
မဝင်ဘူး၊ လှသူဇာ ငယ်ငယ်တုန်းက
သူများချစ်ခင်အောင် ပြောတတ်ပါ
တယ်၊ ရွာက လူတွေကလဲ ရန်ကုန်
ပြောင်းသွားတဲ့ ညီမတို့ကို အားကျပြီး
သူတို့ကို ချီးမွမ်းလို့ မဆုံးဘူး”

“အဲဒါ ငယ်ငယ်တုန်းကပါ မမ
အခုတော့ ကျွန်မတို့က သူ့လုပ်စာ
အားနေသလိုဖြစ်နေလို့လား မသိဘူး၊
သူ့ပြန်ကြောက်နေရတယ်၊ အဖေတို့
အဖေဘို့ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်လို့
သူ့လုပ်ကျွေးနေတာ၊ သမီးဦးနှောက်

က အမေတို့ထက်သာတယ်၊ သမီးသိ
တယ်၊ ဘာမှပြောမနေနဲ့၊ ဘာညာနဲ့၊
မိဘကို ရိုသေရမှန်းမသိ၊ ကျွန်မက
ပြန်ပြောတတ်လို့ တော်သေးတယ်၊ သူ့
အဖေဆိုရင် ငယ်ငယ်ကတည်းက သူ့ကို
အလိုလိုက်ခဲ့တော့ ခွေးချေးနိုင်သလို
နိုင်တယ်၊ သူ့လက်အောက်ငယ်သားကို
အော်ငေါက်သလိုမျိုး အော်ငေါက်ခံရ
တယ်”

“ဟုတ်ပါ့မလားကွယ်၊ မသိတတ်
တဲ့အရွယ်လဲမဟုတ်၊ ဒီလောက်တော့
ဆိုးမယ် မထင်ပါဘူး၊ သူ့အဖေက သူ
မကြိုက်တာ ဘာလုပ်မိလို့တုန်း”

“ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လှန်ထောင်း
ဆိုသလို ဘယ်မိဘက ကိုယ့်သားသမီး
မကောင်းကြောင်း ပြောချင်မှာလဲ ဓမ
ရယ်၊ ကောင်းတာပဲ ပြောချင်ကြတာ
ပေါ့၊ သူမကြိုက်တာလုပ်လုပ် မလုပ်လုပ်
ခဏခဏ အပြောအဆိုခံရတယ်၊ ဟို
တစ်နေ့က ကိုစိုးဝင်းက အိမ်သားတွေ
မထသေးခင် မနက်စောစောတပြားလမ်း
လျှောက်တော့ ဘာဂျာတံခါးကိုအပြင်
က သော့ခတ်ပြီး သော့ကို အိမ်ထဲပစ်
ထည့်ပေးခဲ့တယ်၊ အဲဒါသမီးက သော့ကို
ဝေးဝေးပစ်မသွားဘူး၊ ဘာဂျာတံခါး
အပေါက်ကနေ သော့ကိုသူများဆွဲယူပြီး
ဖွင့်လို့ရတယ်၊ လူကြီးဖြစ်ပြီးနားမလည်
ဘူး၊ ဦးနှောက်မရှိဘူးဆိုပြီး ပြောဆိုလိုက်
တာများ မမရယ်၊ ဒါလောက်ကြီးလဲ
မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ကိုစိုးဝင်းမို့ သည်းခံနိုင်
တယ်၊ အေးပါ ငါ့သမီးရယ် အဖေ
နှောက်မဖြစ်စေပါဘူးလို့ ခေါင်းငုံ့ပြီး
အေးဆေးပြောတယ်၊ သမီးရှေ့မှာ အဖေ
က အပြစ်ရှိတဲ့ စာရင်းခံလို့ဖြစ်နေတယ်၊
ကျွန်မ အရိမ်းဝမ်းနည်းတာပဲ”

ဒေါ်ဆင့်ဆင့်သည် မငိုမိအောင်
ထိန်းထားရင်းမှ နောက်ဆုံးစကားများကို
ပီသအောင် မပြောနိုင်ဘဲ ဝိုဏ်းကွဲနေပါ
သည်။

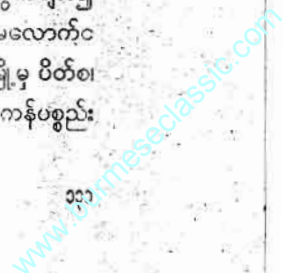
ဒေါ်တင့်တင့်မှာလည်း ညီမကို
စာနာသနား၍ အတော်စိတ်မချမ်းသာ
ဖြစ်ရပါသည်။

“ဒါတော့ တူမလေးက လွန်တာ
ပေါ့ကွယ်၊ ဘာမှဖြစ်သွားဘာလဲမဟုတ်၊
ကိုယ့်အဖေကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်
ရှင်းပြလို့ရတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ညီမရယ်
အခုခေတ်လူငယ်တွေက ဒီလိုပဲလား
မသိပါဘူး၊ အိမ်က သားငယ်လဲ မိဘ
ခေါ်လိုက်ရင် ချက်ချင်းမကူးဘူး၊ ထူးရင်
လဲ ‘ဗျာ’ လို့ မထူးဘဲ ‘ဘာလဲ’ တဲ့၊
တစ်ခုခုပြောလိုက်ရင်လဲ ‘အင်း’ ဆိုပြီး
ချက်ချင်းထမလုပ်ဘူး၊ ရိုက်ပြီးဆုံးမရမယ့်
အရွယ်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဘို့ငယ်ငယ်က
မိဘကို ကြောက်ရွံ့ ရိုသေခဲ့ရတာနဲ့
တခြားစီပဲ၊ သားသမီးတွေ ငယ်စဉ်က
တို့က မချစ်တတ်ခဲ့လို့ မဆုံးမတတ်ခဲ့လို့
ဖြစ်မှာပဲ”

“ကိုစိုးဝင်းကတော့ သမီးကျောင်း
တက်တုန်းကတည်းက သင်္ဘောထည့်တဲ့
အိတ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် အလေး
အပင်တွေထမ်းပြီး ပို့လိုက်ကြိုလိုက်လုပ်
ခဲ့တဲ့သူမို့ သူ့သမီးကို အပြစ်မယူပါဘူး၊
သမီးကြီးမို့လဲ ချစ်တယ်၊ အားလဲကိုး
တယ်၊ သူ့သမီးပြောသမျှ အေးပါ အေး
ပါနဲ့၊ ကျွန်မကတော့ သင်းဖိတ်မှာ အိမ်
ဖော်လိုလိုက်နေပြီး မျက်မှောင်ရတယ်
ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ထမင်းကို မစားနိုင်ဘူး၊
ရွာမှာ ကျူရှင်ပြန်ဖွင့်ပြီ ကိုယ့်လက်
ကိုယ့်ခြေနေရတာကမှ စိတ်ချမ်းသာဦး
မယ်”

ဒေါ်ဆင့်ဆင့်တို့နီးမောင်နှံမှာ
သားသမီးလေးဦး ထွန်းကား၍ သမီးကြီး
လှသူဇာ ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး သားနှစ်
ယောက် ဘွဲ့ရသည်အထိ ဒေါ်ဆင့်ဆင့်
တို့နီးမောင်နှံ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ရှမ်းကန်
ရွာဖွေခဲ့ကြရသည်မှာ မကျယ်ကူပါ။

ဒေါ်ဆင့်ဆင့်သည် ခါးနာ
ရောဂါရှိသော်လည်း နေအိမ်တွင် ည
အိပ် ကျောင်းသားများကို လက်ခံ၍
စာသင် ပေးပါသည်။ ရွာနှင့်မချ ကျူရှင်၊
ဘော်ဒါ အပြိုင်အဆိုင် တွေကများ၍
အိမ်စရိတ်၊ ကျောင်းစရိတ် မလောက်င
နိုင်ပါ။ ဦးစိုးဝင်းမှာလည်း မြို့မှ ပိတ်စ၊
ဓာတ်ဘူး၊ ပန်းကန်ပြား၊ ပန်းကန်ပစ္စည်း

မျိုးစုံကို ဝယ်ယူ၍ အမြတ်အစွန်းနည်းနည်းပဲရရ ရွာစဉ်လှည့်ပြီး ရောင်းခဲ့ရပါသည်။ ငွေတွင်းနက်လှသောကျေးရွာတွင် မိဘလက်ငုတ် တောင်သူလယ်လုပ်၊ အစ်မကြီး ဒေါ်မြင့်မြင့်ထောက်ပံ့သည့် မီးစက်ဖြင့် ရွာကို လှုပ်စစ်မီးပေး၊ ရမ်းကျ၊ အုတ်ဖုတ် အလုပ်မျိုးစုံပါသည်။

ဤသို့နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကြီးပမ်းရှာဖွေသည့်ကြားမှ မပြေလည်သည့်အခါ အစ်မများထဲမှ အကူအညီတောင်းခံရပါသည်။ အစ်မများကို မပြောရဲသည့်အခါ ဖခင်နှင့်အစ်မများ ဆင်ပေးထားသည့် ကြီး၊ နားတပ်၊ လက်စွပ်ကလေးများကို ငွေတိုးပေးသူထံမျက်နှာအောက်ချ၍ ပေါင်နှံရသည်။ အကိုးများ အလွန်တက်၍ ပြန်မရွေးနိုင်သည်ကို အစ်မကြီး ဒေါ်မြင့်မြင့်သိရှိလျှင် ကျသလောက်ရှင်းပြီး ပြန်ရွေးပေးသည်။ ဤအကြောင်းအရာများကို လှသူဇာ သိရှိသော်လည်း ပြန်လည်အောက်မေ့လိုမည် မထင်ပါ။

“ညီမတို့ ရွာပြန်လို ကတော့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲကွယ်၊ လှသူဇာကို ငါမေးကြည့်ပါဦးမယ်၊ သူလဲဖြစ်ချင်တာတွေများပြီး စိတ်ဖိစီးမှုတွေများနေလို့ ပြောမိဆိုမိတာပါ၊ ခေါင်းထဲ ထည့်မနေနဲ့”

“သူ့ဆီကို မမ ဖုန်းဆက်ရင် ကျွန်မတိုင်လို့ဆိုပြီး စိတ်ဆိုးနေဦးမယ်၊ ကျွန်မ ရွာပြန်ချင်တယ်ဆိုတာပဲ သူ့ကို မပြောပါနဲ့၊ ကျွန်မလဲ စိတ်ညစ်လို့သာ ပြောတာ၊ သူ့တို့ကိုထားခဲ့ပြီး ပြန်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“သုံးလေးရက်လောက် ကြာမှ ဆက်မယ်လေ၊ ဒီအကြောင်းတွေမပြောဘဲ သွယ်ဝိုက်ပြီး ပြောရမှာပေါ့၊ လှသူဇာက အပြောဆိုးတယ်ဆိုတော့ တို့ဆရာကြီးတစ်ယောက် ဆုံးမဖူးတာကို သတိရမိတယ်၊ လူတွေဟာ လုပ်ဆောင်ချက်က မပီပြင်ပေမယ့် ‘အပြောကောင်းရင် အကောင်းပြောတယ်’ လို့ ထင်ကြတယ်တဲ့၊ လုပ်ဆောင်ချက်ကောင်းပေမယ့် အပြောမကောင်းရင် အဆိုးမြင်ခံရတတ်တယ်တဲ့၊ ဆရာကြီးရဲ့ ဆုံးမစကားလေး

ကို လှသူဇာကို လက်ဆင့်ကမ်းပေးရမှာပေါ့ကွယ်”

လှသူဇာသည် ပညာတတ်ဆရာဝန်မကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း စိတ်ဖြင့်ပင် မဖြစ်များအပ်သော အနန္တဂိုဏ်းဝင် မိဘများကို နှုတ်ဖြင့်ပြစ်မှားစော်ကားမိနေကြောင်း ပညာရှိ သတိဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်နေဟန်ရှိပါသည်။

“မမ ဆုံးမလဲ သူက ဘုန်းကြီးတစ္ဆေကို ပရိတ်ရွတ်သလို ဖြစ်မှာပဲ၊ နောက်ပြီး သူပင်ပန်းတာတွေ၊ စိတ်ဆင်းရဲရတာတွေပြောပြီး ငိုပြလို သူ့ကို တောင် ပြန်သနားနေရမယ်၊ ပြီးတော့လဲ ဒံ့ရင်း ဒံ့ရင်းပဲ ဖြစ်မှာပါ”

ဒေါ်တင့်တင့် ကိုယ်တိုင်လည်း ပြောမည့်သာပြောရသည်။ အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်သည့် တူမကြီးကို ပြောဆိုဆုံးမဖို့ မလွယ်မှန်း သိပါသည်။

“သူလဲ အစ်မကြီးအမိအရာဆိုသလို မိဘနေရာမှာ မိသားစုအတွက် လိုအပ်တာတွေအကုန်လုံး သူ့တာဝန်ဆိုတော့ ပင်ပန်းတာပေါ့ ညီမရယ်၊ အခု အငယ်မကို တက္ကသိုလ်မှာ ထားပေးတယ်၊ မိဘက ဘာမှ ပူစရာမလိုဘူး၊ ကိုယ့်သမီးအကြောင်း ကိုယ်သိနေတာပဲ ပြောမှားဆိုမှားရှိရင်လဲ သည်းခံရတာ

ပေါ့၊ ဆိုးတယ်လို့မြင်ရင် ကောင်းတာတွေနဲ့ချေလိုက်၊ ကိုလဲ စိတ်ထိုတဲ့အခါ အော်တတ်ပါကယ်”

“ကိုယ် ဆင်းရဲပင်ပန်းသလို ကိုယ့်သားသမီးတွေ မဆင်းရဲစေချင်လို့ နေရာတကာမြီးခြံချော့ပြီး ပညာသင်ပေးခဲ့တယ်၊ ငါသမီး ဆရာဝန်ဖြစ်ရင် ဆင်းရဲတွင်းက လွတ် ပြီးဆိုပြီး သမီးကြီးကို ပိုပြီး အားကိုးခဲ့ကြတယ်၊ ကိုစိုးဝင်းက သာရေး၊ နာရေးငှားရင်ဝတ်ဖို့ တိုက်ပုံအတိုင်း လေး တစ်ထည်ရချင်တာတောင် တော်သမီးတောင်းထားတဲ့ငွေတောင် မပြည့်သေးဘူးဆိုရင် အေးပါကွာ၊ ငါက ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ရန်ကုန်မှာနေတဲ့ ငါ့သမီးကြီးက ပိုအရေးကြီးပါတယ်လို့ ပြောတာတယ်၊ မောင်တွေကလဲ လူငယ်ပီပီ ဝေချင်စားချင်ကြပေမယ့် အစ်မကို ဦးစားပေးပြီး ဘာမပူဆာကြရှာဘူး”

“ဒေးပဲ ငါ့သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လှသူဇာက အဲဒီခက်ခဲပင်ပန်းခဲ့တဲ့ အတိတ်တွေကို ခေါင်းထဲ ထည့်တာ

www.burmeseclassic.com

သုတ်ဘူ။ လောလောဆယ်ရန်ကုန်မှာ
သူတန်းစေနေဖို့ပဲ စဉ်းစားမှာ၊ မိသားစု
အတွက် ဘာတွေကုန်စရာရှိလဲ၊ ပိုက်ဆံ
ဘယ်လိုရှာရမလဲ၊ ဝါပဲတွက်ချက်နေမှာ၊
ထိုအပ်ချက်တွေ မပြည့်စုံမှာကိုပဲ သူက
ဆွေးပူနေမှာလေ”

“ကျွန်မလဲ သူပင်ပန်းတာ သိပါ
ဘယ် ဝါကြောင့် တစ်ဖက်သားလုံး ဟာ
ဆဲ သူ့ကို ဦးစားပေးကြပါတယ်၊ အိမ်
သာ ရေချိုးခန်းကတွဲရက်ဆိုတော့ တဲပီ
ထဲကအစ သူပြီးမှ သုံးကြတာပါ”

“သူက မနက်ဆေးခန်းဖွင့်ပြီး
အလုပ်ချိန်မီအောင် သွားရမှာဆိုတော့
သူ့ကို ဦးစားပေးရမှာပေါ့ကွယ်၊ သူ့ကို
ပြည့်လိုက်ရင် အမြဲပျာယာပျာယာပဲ၊
သူ့ကသွက်စား၊ သွက်သွက်သွား၊ သွက်
သူ့ကပြော ရန်ကုန်စတိုင်းလီလား၊ မသိ
ပါဘူး”

ဝေါ်တင့်တင့်သည် ညီမငယ်၏
အချက်များကို နားလည်သော်လည်း
မိတ်ပြေရာပြေကြောင်း ပြောရပါသည်။

“ဆရာဝန်လဲ ဆရာဝန်အလိုက်၊
ဆောင်သူလဲ တောင်သူအလိုက် ပင်ပန်း
ဆာကတော့ ပင်ပန်းကြတာပေါ့ မမ
နော် ဝါပေမယ့် ကျွန်မတို့ရွာမှာ တောင်
သူလုပ်ပြီး ကလေးတွေ ကျောင်းထားခဲ့
သနားက သူတို့တောင်းရင် မပေးနိုင်မှာ
ပဲဆိုတာ၊ ပင်ပန်းတယ်လို့ မထင်ခဲ့ပါဘူး။
ထိုအခါတစ်ရပ် သားသမီးတွေ ပျော်
သွားရင် ကိုယ်ပင်ပန်းတာတွေ အကုန်
ဆောက်သွားတာပဲ၊ သူတို့ငယ်ငယ်က
အစားစားရင် ကိုယ်ကချော့မော့ပြီး
အားပေးတယ်၊ သူတို့အလှည့်ကျတော့
နိမ့်ပြီး ကျွေးသလိုပဲပဲ မမရယ်”

ဝေါ်ဆင့်ဆင့်သည် စကားကို
ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ငိုနေပါတော့
သည်။

ဇာတိရွာမှ လှသူဇာ၏နေအိမ်
ထဲ ရောက်ဖူးသူများ၏ ပြောကြားချက်
အရ ဦးစိုးဝင်းသည် သမီးလှသူဇာ ဆေး
ဆေးနှင့်လျှင် အနားမှာအဆင်သင့်နေ၍
အိမ်ထဲနိုးပေးခြင်း၊ လိုအပ်သောပစ္စည်း

ကိရိယာများ၊ ယူပေးခြင်း၊ စသည်ဖြင့်
ကူညီဆောင်ရွက်ပေးရပါသည်။ ညပိုင်း၊
ဆေးခန်းပိတ်၍ လှသူဇာ ထမင်းစား
တော့မည်ဆိုလျှင် ဦးစိုးဝင်းသည် မိမိ
ဆာလောင်နေသည်ကို အသာထား၊
လှသူဇာအတွက် သီးသန့်ပြင်ဆင်ထား
သည့် ဟင်းရည်ကို ပူစတောင်ရွေး၍
ဖောက်ထပ်မှ အပေါ်ထပ်သို့ ယူလာ
ပေးပါသည်။ ဦးစိုးဝင်းသည် ခါးကုန်း၊
သောကြောင့် ဟင်းရည်ပန်းကန်ကို
မဖိတ်မစဉ်အောင် ဂရုတစိုက်ယူလာပြီး
သမီး၏ ထမင်းစားပွဲပေါ် ချပေးနေပုံမှာ
အရှင်သခင်ကို ပြုစုလုပ်ကျွေးနေသည်
နှင့် တူလှပါသည်။ ဝေါ်ဆင့်ဆင့် ဝမ်း
နည်းရသည်မှာ ဤအကြောင်းအရာ
များလည်း ပါနိုင်ပါသည်။

ဝေါ်တင့်တင့်သည် ဝေါ်ဆင့်
ဆင့်နှင့်လှသူဇာတို့၏ မိဘနှင့်သားသမီး
ဆက်ဆံရေးကို ကြားသိရသောအခါ
ငယ်စဉ်ကသင်ကြားခဲ့ရသည့် အမျိုးသား
ပညာဝန်ဦးဖိုးကျား၏ “မင်းကတော်”
ဝတ္ထုထဲမှ မြို့အုပ်ကတော် ဖြစ်သွားပြီး
မိခင်ကို ရက်စက်စွာ ပစ်ပယ်နိုင်သည့်
“ညွန့်မေ” ကို သတိရမိပါသည်။ လှသူ
ဇာသည် မာကျော၍ အပြောဆိုးသော်
လည်း ကောင်းကွက်များရှိ၍ ဝေါ်ဆင့်
ဆင့်အတွက် ဖြေသာပါသေးသည်။

“ဝါကတော့ မိဘနဲ့သားသမီး
ဘယ်နှိုင်းယှဉ်လို့ ရမှာလဲကွယ်၊ မိဘက
သားသမီးဆယ်ယောက်ကို ကျွေးနိုင်
တယ်၊ သားသမီးဆယ်ယောက်က မိဘ
ကို မကျွေးနိုင်ဘူး။ စုန်ရေသေရုံတယ်၊
ဆန်ရေမရှိဘူး ဆိုတာတွေဟာ လူကြီး
သူမတွေက လက်တွေ့ခံစားချက်တွေနဲ့
ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေပေါ့၊ သူလဲ မိခင်
တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီပဲ၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့
မိဘနေရာကနေ ခံစားတတ်လာမှာပါ။
မမလဲ လှသူဇာကို နားဝင်အောင် ဆုံးမ
ပေးပါမယ်”

ဝေါ်တင့်တင့်သည် ညီမငယ်
ဝေါ်ဆင့်ဆင့်နှင့် အတော်ကြာပြောဆို

၍ ဖုန်းချပြီးသော်လည်း မိဘနှင့်သား
သမီး ဆက်ဆံရေး အားတွဲမျှင်ကို ဖြတ်
၍ မရပါ။ လှသူဇာကို မလိမ္မာဟုပြော
လျှင် မပြောနိုင်ပါ။

ကိုယ့်ခြေကိုယ့် ပက် မရပ်တည်
နိုင်သေးသော လူမမယားကလေးတဝက်
နာကျင်၍ဖြစ်စေ၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်
၍ဖြစ်စေလိုချင်တာမရ၍ဖြစ်စေ ငိုကြွေး
ခဲ့လျှင် မိဘများသည် သားသမီးတို့၏
မျက်ရည်ကို ကြင်နာစွာသုတ်ပေးပြီး
အလိုလိုက် အကြိုက်အဆောင် ပြည့်စုံ
အောင် စွမ်းဆောင်ပေးခဲ့ကြပါသည်။
သို့သော် သားသမီးများ ကြီးပြင်းလာ၍
တိုမင်းမစွမ်းဖြစ်လာသော မိဘများကို
တုံ့ပြန်ကျေးဇူးဆပ်ရမည့် အချိန်တွင်
တာဝန်ကျေပွန်နိုင်ဖို့ ခက်ခဲကြပေသည်။
မိဘသည် သားသမီးများ၏မျက်ရည်ကို
မတွေ့မမြင်လိုသော်လည်း မိဘများ၏
မျက်ရည်သည် သားသမီးများအတွက်
မထိမဲ့မြင် ပြက်ရယ်ဖြူဖြူ ဖြစ်သွားလေ
ပြီလား။

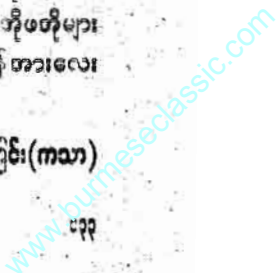
မိဘမျက်ရည်ကို ဝန်ဖိုးမထား
တတ်သော သားသမီးများ ပည့်မျှရှိလေ
မည်နည်း။

မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ငယ်စဉ်က
သိလျက်နှင့်ဖြစ်စေ၊ မသိလိုက်ဘဲဖြစ်စေ
မိဘများကို မျက်ရည်ကျေးဇူးကြပါလိမ့်
မည်။ ကုန်ဆုံးသွားသော အချိန်များနှင့်
အတူ သားသမီးများသည် တစ်ချိန်တွင်
မိဘများဖြစ်လာကြပြီး ၎င်းတို့သည်
တိုမင်းကြပြီဖြစ်သော (သို့) ကွယ်လွန်
ခဲ့ကြပြီဖြစ်သော ၎င်းတို့၏ မိဘများ
နည်းတူ ခံစားကြရပေမည်မည်လား။

ဤသည်ပင် ငွေကတ၏နိယာမ
တရား တစ်ခုပေလား။

ဝေါ်တင့်တင့်ကတော့ နိယာမ
တရားကို ဆန့်ကျင်သည်ဆိုဆို မိဘတို့
၏ မေတ္တာရေစုန်အားကို ကုမမိသော်
လည်း သားသမီးတို့က မိဘတို့များ
အပေါ် အကြင်နာရေသန်အားလေး
ကောင်းစေချင်မိပါသည်။

□ အပ်ကြမ်း(ကသာ)

(၁)

“စိမ့် အခု ဖြစ်ရပ်ဟာ အိပ်မက် မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ကျွန်တော်၏ နှုတ်ဖျားမှ လှိုက်မော ရင်ခုန်စွာ ထွက်ပေါ်လာသော စကားကြောင့် ကျွန်တော်၏ ဇနီးဖြစ်သူ စိမ့်က အသံလွင်လွင်ကလေးဖြင့် ရယ်မောလျက်မှပင် ကျွန်တော့်အား...

“အိပ်မက် မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုရှေ့က မြင်ကွင်းတွေဟာ အမှန်ဖြစ်ရပ် တကယ်ဖြစ်နေတာတွေပါ အစ်ကို”

ကျွန်တော် ကြည်နူးဝမ်းသာမိပါ၏။ မိမိ၏ ဘဝတစ်သက်တာ၌ တစ်ကြိမ် တစ်ခါမက အိပ်မက်အဖြစ် တစ်ဝဲတလည်လည်ဖြင့် မက်နေခဲ့ရသော

မိမိ၏ ဇနီးဝိညာဉ်စွာ
စိမ့်အဖေတို့က ဝိညာဉ်စွာဖြင့်
မောင်သာမန်
(ဇီးကုန်း)

ဤတက္ကသိုလ်ပရဝဏ်ကြီးကို ယခုတော့
ဖြင့် အမှန်တကယ် ရောက်ခဲ့ချေပြီ။
ဝယ်ရွယ်စဉ် ကျောင်းသားဘဝ
ကပင် နောင်တစ်ချိန် တက္ကသိုလ်ကြီး
တွင် သို့ ဒီဂရီတစ်ခုခုကိုဖြင့် ရရချေ
မည်ဟု စိတ်ထဲတွင် ကြိုမ်းဝါးဖူးပါသည်။
ထိုပြင် တက္ကသိုလ်နှင့် ပတ်သက် ဆက်
နွယ်နေသည့် ရသဝတ္ထုဆောင်းပါးများ
ကို ဖတ်ရှု၍ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ စိတ်
ကူးယဉ်ခဲ့ရသည်။

တက္ကသိုလ် ကြီးနိုင်၊ တက္ကသိုလ်
ခင်မောင်အေး၊ တက္ကသိုလ် ဝန်ဝင်း
အောင်တို့ ရေးသော စာပေ၊
ကဗျာ၊ ရသများတွင် တက္ကသိုလ် နယ်
မြေနှင့် ပတ်သက် တွေ့ခဲ့ကြ သည်။
သိကုံးခဲ့ကြသည်။
ထိုစဉ်ကပင် သာယွဲ့၍ မိမိနိုင်ပါ
လေသော ချစ်ခင် နားထောင် ဝန်ထမ်း
ဝဏ်သို့ ယခု အသက်အရွယ်အထိမတ်
ဆန်စွာ ရောက်ရှိ ပြောင်းကိုက် ကျွန်
တော့်အဖို့ မယုံကြည်နိုင်စရာ မှားသော
အံ့ဩခြင်း များစွာ
ကျွန်တော် မိမိအနီးသင့် စိမ်း
နောက်ပြီး ကျွန်တော် ချစ်မိမိသည့်
ဘွဲ့ယူတော့မည့် သင်္ဘောတည်းသော
သမီးလေး နှင်းသူ့ ဆလွှားကား
လေးပေါ်မှ ဆင်းလာ နောက် ဂွဲ့နှင်း

သဘင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျွန်တော် လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေမိသည်။

“ဪ ဥယျာဉ်မှာတို့ စုစည်းရာ အနာဂတ် ရောင်စုံပန်းလေးများ ပွင့်လန်းရာ ဘူမိနက်သန်နေရာဌာနကြီး တစ်ခုပါလား။”

ဘွဲ့နှင်းသဘင်ကျင်းပရာ ညိုညိုရှိုင်းရှိုင်း အရောင်အဆင်းရှိသည့် ကွန်ဗိုကေးရှင်းကြီးကို တဖန်တပြင်ပေး မောကြည့်လျက် တွေးတောစဉ်းစားနေမိသည်။ ဘွဲ့နှင်းသဘင်ရှေ့ စိမ်းလန်းသော မြက်ခင်းပြင်၌ ဟိုမှ ဒီမှဆိုသလို တက်ကြွရွှင်လန်းစွာ သွားလာနေကြသော ဘွဲ့ဝတ်စုံကိုယ်စီဖြင့် ရောင်စုံသည့် ပန်းကလေးများ။

ထိုလန်းဆန်းသည့် ပန်းလေးများ ကြားမှ လှပသော ပန်းလေးတစ်ပွင့် ဖြစ်သည့် ကျွန်တော်၏ ရင်နှစ်သည်းခြာ သမီးငယ်သည် သူမ၏ ဘွဲ့ယူသူငယ် ချင်းများနှင့် ပြုံးရွှင်ရယ်မောလျက် ရှိနေပေသည်။

တစ်ချိန်က ကျွန်တော် အိပ်မက် မက်ခဲ့သော ဒီနေရာပေသကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဘွဲ့ယူရန် ရောက်ရှိ ခဲ့ခြင်းမဟုတ်သော်လည်း ကျွန်တော်၏ သမီးငယ်အတွက် ဖခင်တစ်ယောက်၏ ဂုဏ်ယူခြင်းဖြင့် ရောက်ရှိခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါ၏။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါ၏။

ထိုစဉ် စိမ်းစိမ်းစိုစို ဝေဝေ ဆာဆာရှိလှသည့် ကုံကော်ပင်တော ဘက်ဆီမှ နွေဦးဂီတသံပမာ လှမ်းတေးသီဖွဲ့နေသည့် ဥဩငှက်၏ တွန်ကျူးသံကို အမှတ်မထင် ကြားရတော့ ကျွန်တော် မနေနိုင်ပါ။

ကုံကော်ပင် တောဘက်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လျက် တုတ်ကောက်ကလေးကို အားပြုရင်း လျှောက်လာမိသည်။ ကျွန်တော်၏ ဘေးတွင် ယှဉ်တွဲလိုက်ပါလာသော ဇနီးသည် စိန်မှ ပြုံးရွှင် ပီတိဖြစ်သော မျက်နှာလေးဖြင့် ကျွန်တော့်အား လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ဘာလဲ အစ်ကို၊ ရောက်တုန်း ရောက်ခိုက် တက္ကသိုလ်အိပ်မက်တွေများ မက်နေဦးမလားဟင်”

ဇနီးသည် စိန်၏ မည်သို့မျှ မရည်ရွယ်သော ကိုယ်စကားလေးများကြောင့် ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲ၌ ထင်သွားရပြီး...

“စိန်အတွက်တော့ ဒီပတ်ဝန်းကျင်ဟာ အဆန်းမဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်အတွက်တော့ ကံကြမ္မာ အချိုးအကွေ့တွေကြောင့် မလျှောက်လှမ်းခဲ့ရတဲ့ အိပ်မက်တွေပဲလေ”

အမှတ်မထင် ထွက်သွားသော ကျွန်တော်၏ နှုတ်ထွက်စကားကြောင့် စိန်အတွက် ဘယ်ကဲ့သို့ရှိမည်ကို သိလိုသဖြင့် ချစ်စရာကောင်းသည့် စိန်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စိန်မှာ မျက်နှာလေး ညှိုးငယ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်က ကမန်းကတန်းပင် စိန်ကို ချောမောကာ ဖြေသိမ့်လိုက်ရသည်။

“ဒါတွေကလဲ စိန်ရယ်၊ အစ်ကို စိတ်ကူးယဉ်လွန်းပြီး ကဗျာဆန်မိတာ ဖြစ်မှာပါ”ဟု နှစ်သိမ့်လိုက်ရသည်။

သဘောဖြူစင်လှသော စိန် ပြုံးရွှင်လာမှပင် ကျွန်တော်လည်း သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

ကျွန်တော့်မှာ ရောက်တုန်း ရောက်ခိုက် ငြိမ်သက်စွာ မနေနိုင်ခဲ့။ တစ်ပင်တည်း ငြိမ်သက်စွာရှိနေသည့် သစ်ပုတ်ပင်ကြီးရှိရာသို့ သွားရောက်ပြီး ကြင်နာစွာ မော့ကြည့်မိပါသည်။

ပညာဝတ်ရည်ကို အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ပျားပန်းခပ်မျှ လူးလာခေါက်တုံ့စုပ်ယူခဲ့ကြသည့် မျိုးဆက်သစ် ဘွဲ့ယူ ကျောင်းသူကျောင်းသားများကို တည်ငြိမ်စွာရုံကြည့်နေသယောင်။ ဖတ်ဖူး မှတ်ဖူးသော စာတုပ်များထဲတွင် ကွန်ဗိုကေးရှင်း၊ ကုံကော်တော၊ သစ်ပုတ်ပင်၊ ဂျပ်ဆင်၊ ရေတမာလမ်း၊ ပုဂံလမ်း၊ ချစ်သူလမ်းနှင့် အင်းလျားကန်

တို့သည် တက္ကသိုလ် ပရဝဏ်တွင် မရှိမဖြစ်သော အင်္ဂါရပ်များဟု ဆိုပေသည်။ ကျွန်တော် ပရောက်ရှိနေသော နေရာသည် တက္ကသိုလ် ပရဝဏ်တွင်း၌ ဖြစ်ပြီး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမက ကြိမ်ဖန်ထပ်စွာ မက်ခဲ့သော အိပ်မက်များထဲတွင် ရောက်ရှိခဲ့သော နေရာများပင် ဖြစ်တော့သည်။

(၂)

ငယ်ရွယ်၌ ကျောင်းသားဘဝ ကျွန်တော်သည် တစ်ချိန်သောကာလ ဆယ်တန်းအောင် ခဲ့ပါလျှင် ဤတက္ကသိုလ် ကျွန်ုပ်တို့သားတွင် တက္ကသိုလ်ပညာ နှိမ့်သောက်လျက် ဘွဲ့ပီဂရီရရှိအောင် ကြိုးစားမည်။ ဘွဲ့ကို ရအောင်ယူမည်ဟု သန့်ဌာနကို အစဉ်အမာချခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘဝ အခြေအနေက အပြောင့်တန်းခြင်း မရှိခဲ့။ ကံကောင်းဆရာမ ညွှန်ကြားမှုက ရင်နာဖွယ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ကြည့်နူးဖွယ်၊ လွမ်းမောဖွယ်တို့ ရောပြွမ်းနေသော သည်ဝန်းကျင်၊ သည်ပရဝဏ်တွင် စားချက် ပြည့်ဝစွာ နေကြည့်ချင်ပါသည်။ တက္ကသိုလ်ပညာများကိုလည်း ကမ်းကုန်အောင် သင်ယူလိုပါသည်။

တက္ကသိုလ်ပညာများသည် ကျွန်တော် အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝမှပင် အလိုချင် ဆုံးနှင့် အလွန်ပင်ယူလိုသော ဆန္ဒများဖြင့် စိတ်အထူးတက်ကြွခဲ့ရသည်။

တကယ်လက်တွေ့တွင်မူ တက်ကြွသော စိတ်ဆန္ဒများသည် မိမိတကယ်ဘဝနှင့် တစ်ထပ်တည်းမတူခြင်းသည် မိမိ၏ ကံကြမ္မာကိုပင် ရှိမည်ဖွဲ့ရမည်ကဲ့သို့ပင်။

ခရောင်းအားတို့ဖြင့် ရှုပ်ထွေးလှေလီလှသော ကျွန်တော်၏ ဘဝလမ်း မပြောင့်ဖြူးမှုကို ယခုအခါကျွန်တော်၏ နံဘေး၌ သက်ဆုံးသည်တိုင် ယှဉ်နေသည့် ချစ်ဇနီးသည် စိန်သည် အထူး

အဆုံးအထိတိုင် သိရှိခဲ့သည် မဟုတ်ပါ။

စိမ့်ဆိုသော သူမသည် ငယ်ရွယ် နှစ်တပင် သံယောဇဉ်တွယ်ကာခဲ့ကြ သည့် ငယ်ချစ်ဦး ဖြစ်သည်ဆိုပါက နှစ်တန်ပါသည်။ စိတ်သဘောထား ဖြစ်နိုင်သောအခါ သနားကြင် နားနိုင်လွန်းသော သူမသည် ချည်နဲ့ ခြိမ်းယိုင်လျက် လျှောက်နေရသည့် ကျွန်တော်ဘဝလမ်းတွင် ရေချမ်းစင် လေးအဖြစ် အစဉ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည် သာ။

သို့အတွက်လည်း အေးချမ်းဖွယ် နေရာဝတ်အတွင်းမှာပင် အတိတ်ကမ္ဘာ ကို ဆွေးမြည့်စွာနဲ့ စဉ်းစားမိလိုက်ပြန် တော့။ ကြာတော့လည်း ကြာခဲ့ပါပြီ။

(၃)

“လူလေး မင်းက အမေမေးတဲ့ သားသမီး သုံးယောက်ထဲမှာ အကြီးဆုံး သားဆိုတော့ အိမ်တွင်း အခြေအနေ အချို့ကို သိထားသင့်တယ်လို့ အမေ ထင်တယ် သား။

မင်းရဲ့အငယ်ဆုံးညီလေး ကျန်း နာရေး ချို့တဲ့လို့ ဒီဖြူးဆေးရုံက တစ် ဆင့် တိုင်းဆေးရုံကိုသွားပြီး ကုသရ တယ်ဆိုတာ သားသိတယ်နော်၊ အဲဒီမှာ အမေတို့ စုဆောင်းထားတဲ့ ငွေကြေး လေး ကုန်ရုံတင်မက တခြားကနေ ချေး ငှားရတယ်ဆိုတာ သား ရိပ်မိလောက် ပါတယ်၊ အခု ငွေတွေကို ပြန်ဆပ်ရ တော့မယ်၊ တချို့ အတိုးနည်းနည်းနဲ့ ရသလို တချို့ကလဲ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တွေဆိုတော့ အတိုးမယူကြပါဘူး”

အမေသည် ပြောလက်စ စကား တို့ ခေတ္တရပ်နားလိုက်ပြီး ကျွန်တော် အား လှမ်းကြည့်၍ စကားကို လေးတွဲ စွာ ဆက်၍ပြောသည်။ ယခုတစ်ကြိမ် အမေ မျက်နှာမကောင်း။ မျက်ရည် ခေ့သိနေသကဲ့သို့ပင်။

“အမေတို့ အဖေတို့ရဲ့ စီးပွားရေး အခြေအနေအရ သားကျောင်းထွက်ပြီး

အမေ၊ အဖေတို့နဲ့ ဒိုးတူပေါင်ဖက် အလုပ်လုပ်ရလိမ့်မယ် သား”

ကျွန်တော်ရင်ထဲ ဒိုင်းခနဲ မြည် ဟည်းသွားရသည်။ ကျွန်တော် ပါးစပ်မှ လည်း ။

“အမေ ကျွန်တော်ကို ကျောင်း ထွက်ရမယ်လို့ ပြောတာလား အမေ”

“ဒီစကားကို အမေ သားကို မပြောရက်ဘူးသား၊ အဖေတို့ အမေတို့ လဲ အသက်က ကြီးလာ၊ ကျန်းမာရေးက မကောင်းဆိုတော့ အဖေတို့ အမေတို့ မျက်စိမိတ်ပြီး ပြောလိုက်တာပါ သား ရယ်၊ နောက်ပြီး သားရဲ့ အောက်မှာ ညီမလေးနဲ့ ညီလေးနှစ်ယောက် ရှိနေ သေးတော့ ဒီနှစ် သား ဆယ်တန်း စာမေးပွဲ ဖောင်တင်ပြီးသားဆိုတော့ ဒီတစ်နှစ် ကြိုးစားကြည့်ဦးပေါ့ သား ရယ်”

ကျွန်တော် နားလည်လိုက်ရပါ ချေပြီ။ မိသားစု စီးပွားရေး မပြေလည် ခြင်းနှင့် ကြွေးမြီတင်ခြင်း ကိစ္စတို့ကို အဖေ အမေတို့အား အပြစ်မတင်ရက် ပေ။ ဖြစ်ခဲ့သည် ကိစ္စအထွေထွေကို လည်း ကျွန်တော် မြင်တွေ့ခဲ့ပြီးပဲ။

ကျွန်တော်အနာဂတ်ခရီးသည် ပျောက်ကွယ်တော့မည့်အလားအလာ များကို တွေ့ရသည်။ ဒီနှစ် ဆယ်တန်း ကို အောင်သည်ဖြစ်စေ၊ မအောင်သည် ဖြစ်စေ ကျွန်တော် ကျောင်းထွက်ရပေ တော့မည်။

ကျွန်တော်အဖေသည် အရာရှိ မဟုတ်သော အစိုးရဝန်ထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ပုံသေလစာနှုန်းနှင့် ပုံမှန် မြိုးခြံ စားသောက်ရသည့်ဘဝများသာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်အောက်၌ ကျောင်း နေသော ညီမလေးနှင့် ညီငယ် ရှိလေ တော့ အနစ်နာခံစရာ ရှိပါက ကျွန် တော်သာ အနစ်နာခံရပေတော့မည်။

ပထမပုံမှန် နေထိုင်စားသောက် နိုင်သော်လည်း ညီငယ်၏ ပြင်းထန် သော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကြောင့် ငွေစ

ကြေးစ ကုန်ခန်းရသည်ကို သိရှိထား ခဲ့လေတော့ ကျွန်တော် ဖြေသာပါ သည်။

ကျွန်တော်တို့ မိသားစု အကျပ် အတည်း အခက်အခဲများ ဖြစ်လာခဲ့ သည့်အတွက် ကျွန်တော်အဖို့ ကျောင်း သားအရွယ်ကပင် စိတ်ညစ်စရာတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ဖြင့် စိတ်အားငယ်စရာ ကြုံခဲ့ရသည်။

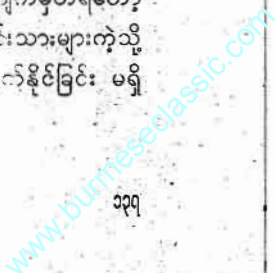
“အင်း ငါ့ဘဝ ရည်မှန်းချက်တွေ မရေမရာနဲ့ပါလား၊ ဒီလို စိတ်ညစ်ညူး စရာတွေနဲ့ ဒီစာမေးပွဲကို ဖြေနိုင်ပါ တော့မလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ဒီနှစ်က ပညာရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နောက်ဆုံး အချိန်ဖြစ်နေပြီ၊ ကြိုးစားပြီးတော့ ဖြေ ရမှာပဲ၊ စာကျက်ရက်သားနဲ့ မအောင် ရင်တော့ ငါ့ဘဝ ငဲ့ ကုသိုလ်ပေါ့”

မိသားစု အခြေအနေဖြစ်ရပ်ကို သုံးသပ်မိသော ကျွန်တော်၏ ညည်းညူ စွာချမိသော သက်ပြင်းရှည်များသည် ရင်မောဖွယ် ဂီတသံချည်သဖွယ် ဖြစ်နေ တော့သည်။

ကျွန်တော်၏ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးစိန် ဝင်းမှာ အောက်တန်း စာခရီးအဖြစ် ဌာန တစ်ခုတွင် အလုပ်လုပ်ရသည်။ ထိုလ စာဖြင့် မိသားစု စားသက်နေရေးအတွက် မလုံမလောက်ခဲ့။ တို့ကြောင့် အဖေ၏ သူငယ်ချင်းပွဲရုံပိုင်ရှင်၏ အကူအညီဖြင့် တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ဝင်ငွေရရှိစေရန် ညစောင့်အလုပ်ကို ချုပ်ရပါ၏။

ကာလကြာလာသော် ကျွန် တော်အဖေဖြစ်သူ နေအလုပ် ညအလုပ် များဖြင့် ပင်ပန်းမှုဒဏ် ခံနိုင်တော့ချေ။ အဖေကိုယ်စား ကျွန်တော်သာလျှင် ညစောင့်လုပ်ငန်းကို သွားရောက်လုပ် ကိုင်ပေးရတော့သည်။

ပွဲရုံအတွင်း ကုန်လှောင်ရုံများကို လှည့်ပတ်စောင့်ကြည့်လျက် တစ်ဖက်မှ ကျောင်းစာများကို ကျက်မှတ်ရတော့ သည်။ တခြားကျောင်းသားများကဲ့သို့ ကျူရှင်ကို တက်တော်နိုင်ခြင်း မရှိ တော့။

အမှန်တကယ်တော့ ကျွန်တော် တို့ မောင်နှမများနှင့် အနီးကပ်ဆုံး အထိတွေ့ အများဆုံးမှာ အမေပင်ဖြစ် သည်။ အမေ ဒေါ်ရင်မေသည် အိမ် ထောင်ကို စည်းကမ်းတကျ ထိန်းသိမ်း နိုင်စွမ်းသော အိမ်ရှင်မကောင်း တစ်ဦး ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ အဖေရှာဖွေ ရရှိသည့် လစာငွေလေးဖြင့် ချွေတာ စားသောက်နိုင်ခဲ့သေးသည်။

သို့သော် ညီဝယ်လေး၏ ကျန်း မာရေးအခြေအနေကြောင့်လည်းကောင်း၊ မြင့်မားလာသည့် ကုန်ဈေးနှုန်းများ ကြောင့် အဖေနှင့် အမေအား လက်မှိုင် ချစေခဲ့တော့သည်။ သားသမီးများ၏ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေး၊ စားဝတ်နေရေး ကိစ္စများအပြင် အခြားသော ဗာဟိုရ ကုန်ကျမှုများကြောင့် ကြံရာမရဖြစ်ခဲ့ သည်က အဖေပင်။ နောက်ပိုင်း အဖေ အရက်သောက်လာတော့သည်။

အရက်သောက်ခြင်းနှင့် ပတ် သက်၍ အဖေကို အမေ ဘယ်တော့မှ အားမပေးခဲ့။ အရက်သောက်လာသော အဖေနှင့် အရက်ကို မုန်းတီးသော အမေတို့ စီးပွားရေး ကျပ်တည်းမှုကို အကြောင်းပြ၍ နေ့စဉ် ရန်ဖြစ်တော့ သည်။

ထိုကဲ့သို့ အဖေနှင့် အမေ ရန် ဖြစ်တိုင်း ကြားမှ အရိုက်ခံ အထိုးခံရ သည်က ကျွန်တော်သာပင်။ ထို့ကြောင့် အဖေ ညနေအလုပ်က ပြန်ရင် အရက် မသောက်လာပါစေနဲ့ဟုအမြဲဆိုတောင်း နေမိတော့သည်။

ထိုသို့ ရန်ဖြစ်လေတိုင်း ကျွန် တော်အရိုက်ခံရလေတိုင်း တစ်ဖက်ခြံရှိ ဆင်ဝင်အိမ်ကြီး၏ ဝရန်တာမှ စိမ့် ဆို သည့် မိန်းကလေးသည် စာကျတ်နေ ရင်း ကျွန်တော်တို့အား သနားကြင်နာ စွာ လှည့်ကြည့်တတ်သည်။

စိမ့်သည် ကျွန်တော်နှင့် အတန်း တူ ဖြစ်၍ စာတော်သော မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။ သူမသည် စာကို အလွန်ကြိုး စားပြီး ထူးချွန်သောသူ ဖြစ်သည်။ သူမ

သည် ချမ်းသာပြေလည်သော မိဘ များမှ မွေးဖွားသော တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး ဖြစ်သည်။

သူမ၏ စာကျက်သံကို နေ့စဉ် ကြားရမြဲဖြစ်သည်။ သူမ၏ စာကျက်သံ များက ကျွန်တော်အား စာကြိုးစားရန် တွန်းအားပေးသကဲ့သို့ပင်။

ထိုမိန်းကလေးသည် နောင် သောအခါတွင် ကျွန်တော်၏ နံဘေး၌ တစ်သက်တာ ထာဝရလက်တွဲဖော် အဖြစ် ရပ်တည်နေမည့် မေတ္တာရှင် မလေး စိမ့်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

(၄)

“ကို ဟိုနားက အုတ်ခုံမှာ ခဏ ထိုင်ရအောင်နော်၊ တော်တော်ကြာ အစ်ကိုသမီးက ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ လှမ်းခေါ် ဦးမှာ”

ဇနီးသည် စိမ့်၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော်သည် အတိတ်မှ ရုန်းထလာ ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်အတွက် တက္ကသိုလ် မရောက်ခဲ့ရခြင်း၏ ဘာသာရပ် တချို့ တစ်ဝက်ကို စိတ်ထဲ၌ ဖတ်ရှုနေမိခြင်း သာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အိပ်မက်မှ လန့်နိုးရ သည့်ပမာဖြစ်ရပြီး စိမ့်ကိုလည်း ပြုံးပြ လို့ကတာ . . .

“တက္ကသိုလ် မတက်ခဲ့ရတဲ့ ကိုယ့် ဘဝအကြောင်း ပြန်တွေးနေမိတယ် စိမ့် ရယ်၊ ကိုယ်လဲ အသက်ကြီးလာပါပြီ၊ ကိုယ် အိပ်မက် မမက်ချင်တော့ပါဘူး ကွာ၊ အခုအခြေအနေကို ကိုယ်ကျေနပ် ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အစ်ကို ကိုယ်စား သမီးလေးက ဒီတက္ကသိုလ် ကြီးမှာပဲ ဘွဲ့တွေရအောင် ယူခဲ့ပြီပဲ မဟုတ်လား”

သဘောဖြူစင်လှသော စိမ့်က ဖြူဖွေးသော သွားလေးများပေါ်အောင် ပြုံးလျက် နှစ်သိမ့်သောလေသံဖြင့် . .

“ဟုတ်ပါတယ်အစ်ကို၊ သမီးက သိပ်တော် သိပ်ထက်မြက်တယ်၊ အခုလဲ ဂုဏ်ထူးတန်းကို ဝင်ခဲ့ပြန်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်စိမ့်၊ သမီးရဲ့ကြိုးစား မှုကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ပါရဂူ ဘွဲ့ရအောင် ဆက်ထားမယ် စိမ့်”

“သိပ်ကောင်းပါတယ် အစ်ကို”

ဒီရက်မှာတော့ ယော်စရာတွေ၊ ကြည်နူးစရာတွေ အပြည့်နှင့် သမီး အတွက် ဂုဏ်ယူခဲ့ရသည်။ ဘွဲ့နှင်း သတင် (ကွန်ဗိုကေးရှင်း) ရှေ့၌ ရောင်စုံ ယှက်သန်းတဲ့ ပန်းကလေးတွေ၊ ဘွဲ့ ဝတ်စုံကလေးများဖြင့် ဘွဲ့လက်မှတ် ကလေးများကိုယ်စီဖြင့် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြား သော အပြုံးကလေးများ ထပ်ဆင့်၍ နူးနူးညံ့ညံ့။

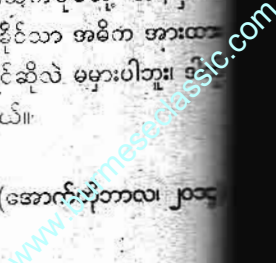
နှလုံးသား နူးညံ့လှသော အပြုံး ပိုင်ရှင် စိမ့် ကျွန်တော်၏ လက်မောင်း တစ်ဖက်အား နူးညံ့သော လက်ကလေး များဖြင့် ကိုင်တွယ်လာသော စိမ့်၊ ကြင် နာတတ်သော မေတ္တာ ထားနိုင်သော ချစ်ရည်ဝင်းလဲ့သော မျက်ဝန်းများက ဟိုယခင်အတိုင်းပါပဲ။ သစ္စာတည်လွန်း သော စိမ့်ကို ဝေးကြည့်မိလျက် တွေးနေ မိပါသည်။

“စိမ့်ရဲ့ ကြည်နာတတ် စာနာ တတ်တဲ့ ချစ်ခြင်း မေတ္တာဟာ ကိုယ့် ဘဝအတွက် အားဆေးတစ်ခွက်ဖြစ်ခဲ့ တာ အခုတင် မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ဟိုး ကျောင်းနေစဉ် ဘဝကတည်းကပါ”

ကျွန်တော်၏ နှလုံးသားထဲ၌ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စိမ့်ရယ်” ဆိုသော ကျေးဇူးစကားများက ချစ်တတ်သော စိမ့်အတွက် ပဲတင်ထပ်စေခဲ့သည်ကား ကေနိပင်။ ထိုခဉ်အခါက . . .

(၅)

“ကိုမင်းသက်ခိုင်၊ ဒီနှစ်ဆယ် တန်းအောင်ဖို့ ကြိုးစားပါရှင်၊ ကျွန်မေ နှစ်ချင်းပေါက်အောင်မြင်ဖို့ စာကျတ် နေရတယ်၊ အမှန်တကယ်စမ်းစစ်ကြည့် ရင် ကိုမင်းသက်ခိုင်တို့ အိမ်မှာက ကိုမင်းသက်ခိုင်သာ အဓိက အားထား ရမယ့် မဏ္ဍိုင်ဆိုလဲ မမှားပါဘူး၊ အိမ် စိမ့် သိပါတယ်။”

ကိုမင်းသက်ခိုင်ရဲ့ စိတ်နေ စိတ်ထားအပြုအမူ ဆောင်ရွက်ချက်တွေကို ထွန်မ လေးစားပါတယ်။ အခုအချိန်မှာ တော့ ကိုမင်းသက်ခိုင် စာကို အဓိကထားပြီး ကြိုးစားပါရင်”

အဲဒါ့အပြင်မှာ ကရုဏာနှင့် ထိုက်တွန်းချက်တွေက စိမ့်၏ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ပေါ်လာတော့ ကျွန်တော် အထူးအံ့ဩခဲ့ရသည်။ ကျေနပ်သွားရသည်။ လှပသော စိမ့်၏ မျက်နှာပိုင်းလေးကို ငေးကြည့်နေမိရင်းမှ...

“မမျှော်လင့်ဘဲ စိမ့်၏က အားပေးတဲ့ စကား ကြားရတာ ကျွန်တော် အထူးပဲ ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျေးဇူးလဲ အထူးတင်မိပါတယ်။ ကျွန်တော်အတတ် နိုင်ဆုံး ကြိုးစားမှာပါ။ ကိုယ် ကြိုးစားမှာပါ”

ထိုစဉ်ကတည်းကပင် စိမ့်၏ အကြင်နာ၊ မျက်ဝန်းတလေးများမှ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ပြနိုင်စွမ်းမရှိသည့် အခြင်းအရာကို ကျွန်တော်သည် ရင်ခုန်လိုက်မော့စွာ တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ ထိုအခြင်းအရာကို မသိစိတ်က သိလိုသော်လည်း သိစိတ်ကမူ မျှိုသိပ်ထားနိုင်ခဲ့သည်။

မသိသကဲ့သို့ အမှတ်တမဲ့နေ လိုက်ခြင်းသည်က စိမ့်အတွက်သာမက ကျွန်တော်အတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ပုရစ်ဖူးသစ်နုသည့် အရွယ်တွင် လန်းဆန်းသစ်လွင် လှပလျက်။ ကျွန်တော်နှင့် စိမ့် ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် အတူတူ၊ ဘယ်သွားသွား ဘယ်လာလာ မခွဲခွာ။ သို့သာမက စာအတူတူ ကျက်ကြသည်။ သင်ခန်းစာများကို အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးဖြစ်ကြသည်။ ကျယ်ပြန့်သော ပြာလှေရောင်သန်းသည့် မိုးကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်က အားတက်သရောဖြင့်...

“စိမ့် ကိုယ်လေး တက္ကသိုလ် နယ်မြေကို ခြေချချင်တယ်။ တက္ကသိုလ်

မှာ ပညာရည်နိမ့်သောက်ရင်း ဘွဲ့တွေ အထပ်ထပ် လိုချင်တယ်။ နောက်ပြီး တက္ကသိုလ်မှာပဲ ဆရာလုပ်ချင်တယ်”

တက်ကြွစွာပြောနေသော ကျွန်တော်ကို စိမ့်က ကြည်နူးစွာ ပြီးရှင်လျက် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ အားပေးပါသည်။

“ဖြစ်ရမှာပေါ့ ကိုမင်းသက်ခိုင်ရယ်၊ ကြိုးစားရင် ဘာမဆိုဖြစ်နိုင်တာပါပဲ။ ဒီအထိုင်းဆိုရင် ကိုမင်းသက်ခိုင် ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်လို့ စိမ့်ရဲ့ရဲကြီး ပြောရဲတယ်”

စိမ့်၏ တက်ကြွလန်းဆန်းသော အားပေးမှုကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်တက်ကြွခဲ့ရသည်။ တကယ်တော့လည်း ထိုစိတ်ဓာတ်တက်ကြွမှုသည် တခဏသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် အဖေ၏ မူးယစ်သော စကားသံများ၊ အမေ၏ ပြန်လှန်အော်ဟစ်သံတို့က အိမ်ထောင်စု စီးပွားရေး မပြေလည်မှု ပြဿနာများပင်။ မိဘနှစ်ပါး၏ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှု၊ အဆင်မပြေမှုတို့ကို ကျွန်တော်တို့ သားသမီးများ နားလည်ပေးပါ၏။

မိဘများ အဆင်မပြေစိတ်ဆင်းရဲမှုများသည် ကျွန်တော်တို့အတွက် စိတ်ချမ်းသာစရာ အကြောင်းမရှိပါချေ။

ဤသို့ဖြင့် ထိုနှစ် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို စိမ့်တစ်ယောက်သာ ဂုဏ်ထူး (၃)ဘာသာဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော်မှာ(၁)အဆင့်ဖြင့် ဟိုမရောက် ဒီမရောက် အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။

စိမ့်မှာ ထူးချွန်စွာအောင်မြင်ခဲ့၍ ကျွန်တော် အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာခဲ့ရသည်။ တစ်ဖက်တွင်လည်း ဆယ်တန်းကို(က)ဖြင့် မအောင်ခဲ့၍ တက္ကသိုလ်သို့ ဆက်မတက်နိုင်သည့်အပြင် အိမ်၏ စီးပွားရေးအခြေအနေကြောင့် ဘဝလမ်းကြောင်း ပြောင်းလဲခဲ့ရသည်ကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲခဲ့ရသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ စိမ့်အတွက် ဂုဏ်ယူ ဝမ်းသာခဲ့ရသည်က အသေအချာ

ပင်။ စိမ့်သည်လည်း ကျွန်တော်အတွက် ဝမ်းနည်း၍မဆုံးတော့။ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေခဲ့သည်။ စိမ့်က စိတ်မကောင်းဖြစ်စွာဖြင့်...

“စိမ့် ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့ စာမေးပွဲအောင်လို့ သိပ်ဝမ်းသာနေတယ်လို့များ ကိုမင်းသက်ခိုင် ထင်နေသလားဟင်၊ စိမ့်တစ်ယောက် ရည်ရွယ်ချက်ကြီးမားတဲ့ ကိုမင်းသက်ခိုင်အတွက် ဘယ်လောက် ယူကျုံးမရဖြစ်ရသလဲဆိုတာကို ကိုမင်းသက်ခိုင် မရိပ်မိဘူးလား ရှင်”

“ဪ စိမ့်ရယ်”

စမ်းချောင်းလေး၏ ရေအလျဉ်သည် တပြိုင်ပြိုင် သွင်သွင် စီးဆင်းနေ၏။ လေပြည်သည် မြက်ခိုင်းပင်များ ယိမ်းထိုးသည်အထိ သုတ်မြူးနေပါ၏။ လှပသောစိမ့်၏ မျက်နှာပိုင်းလေးသည် ချစ်စဖွယ်။

ကျွန်တော်နှင့် စိမ့်တို့ လေးနက်သော နက်ရှိုင်းသော ဘဝဒဿနများကို ဖော်ကျူးနေမိကြသည်။

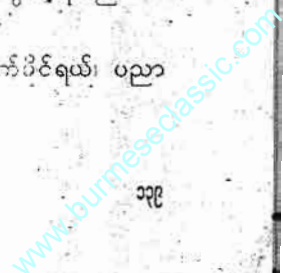
“ကိုမင်းသက်ခိုင် တစ်ဖက်က အလုပ်လုပ်ရင်း ဆယ်တန်းကို ပြန်ဖြေသင့်တယ်။ ကိုမင်းသက်ခိုင်ရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးအတွက် စိမ့်ပြောတာပါနော်”

ကျွန်တော် စိမ့်မျက်နှာလေးကို လှမ်းကြည့်ရင်းမှ...

“ကိုယ် စိမ့်ရဲ့ စေတနာကို နားလည်ပါတယ်။ ကျေးဇူးလဲ တင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘဝအခြေအနေက ကိုယ်ပိုင် အချိန်ရရှိဖို့ အခြေအနေ မပေးနိုင်တော့ပါဘူး။ စိမ့် ကိုယ်ကျောင်းထွက်ရတော့မှာပါ။ ကိုယ့် မိသားစုအတွက် ကိုယ် တစ်ဖက်တစ်လမ်းက အလုပ်ရှာလုပ်ရတော့မှာပါ”

ကျွန်တော် အသံ ရှိုက်သံပါပြီး တိုးဝင်သွားပြီလား မပြောတတ်။ ကြင်လင်သော စိမ့်၏ ငါ့ဇာန်သည် မျက်ရည်ကြောင့် မှုန်ဝါ သွားခဲ့ရသည် ထင်ပါသည်။

“ကိုမင်းသက်ခိုင်ရယ်၊ ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့”

ဝမ်းနည်းယူကျုံးမရ ဖြစ်နေ သည့် စိမ့်၏ စကားသံသည် ဆက်၍ ထွက်မလာတော့ပါ။ စိမ့်လည်း ကျွန် တော်အတွက် မျက်ရည်ဝိုင်းနေပါလိမ့် မည်။

ကျွန်တော်၏ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ ဖွယ်ဟန်ပန် သဏ္ဍာန်ကို နှစ်သိမ့်လို၍ လားမပြောတတ်။ မျက်ရည်ကျနေသော ကျွန်တော်၏ ရင်ခွင်၌ စိတ်မကောင်းစွာ ဖြင့်။

မမျှော်လင့်သော ထိုတစ်နေ့ တွင် ကျွန်တော်နှင့် စိမ့် နှစ်ဦးသား ရင်ထဲမှ ခံစားချက်များကို ထုတ်ဖော် မပြောရပါဘဲ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ သင်္ဂါရ ရသ တစ်ခုကို ဖော်ကျူးနိုင်ခဲ့တော့ သည်။

သည့်နောက် စိမ့်မှာ တက္ကသိုလ် ဆက်ထက်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော်မှာမူ မိသားစု အခက်အခဲများကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ပြေရှင်းနိုင်ရန် ကုန်သွယ်လယ်ယာ (ထိုစဉ်က)တွင် နေ့စားဝန်ထမ်းအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်။

သို့သော်လည်း စိမ့်နှင့် ကျွန် တော် အဆက်အသွယ် မပြတ်တောက် ခဲ့ပေ။ အကြင်နာ ငှက်ခါးလေးများက ပျံသန်းခဲ့ကြသည်။

ထိုရွက်နုပျို ဇာတ်လမ်းလေး သည် ရိုးသားစွာဖြင့် ၁၉၅၅ ခုနှစ် ဝန်းကျင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ခြင်းဟု တင်စားနိုင် ပါသည်။ သို့မဟုတ် ကျွန်တော်နှင့် စိမ့်။

ဖြစ်လိုသောဆန္ဒ၊ ဖြစ်သင့်သော ဘဝ၊ ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်သော ဆန္ဒကို ဘဝနှင့် ရင်းပြီး သပြီဟ်ခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်က ရင်နာစွာဖြင့် စိမ့်ကို စွန့် ခွာခဲ့ရသည်။ စိမ့်လည်း ကြေကွဲခဲ့ရ သည်။ ကျွန်တော်လည်း ရင်နာခဲ့ရ သည်။

တစ်ဖက်မှ ကြည့်ပြန်တော့ ဂုဏ်သိက္ခာရှိသော စိမ့်၏ မိဘနှစ်ပါး မျက်နှာ၊ စိမ့်၏ မိဘများသည် စိတ် သဘောထားကောင်းမွန်ကြသူများ ဖြစ် ပေသည်။

စိမ့်၏ ဖခင်ဦးခင်မောင်သော်မှ တစ်ကြိမ် တစ်ခါတွင် ကျွန်တော်ကို ခေါ်၍ စိမ့်နှင့်ပတ်သက်၍ စကားပြော လာခဲ့သည်။

လူကြီး လူကောင်းဖြစ်သော ဦးခင်မောင်သော်၏ နားချစည်းရုံး စကားများက ကျွန်တော်အား အနေ မကျေစေခဲ့။ ဦးခင်မောင်သော်၏ စကား များက နားထောင်၍ ကောင်းလှသည်။

ဦးခင်မောင်သော်၏ စကားများ ကား စိမ့်အတွက် ပြောလာသော သူမ ၏ဖခင် ဦးခင်မောင်သော်တို့ကိုပင် ပြန် လည် သနားကြင်နာစေသည့် အသွင် ပင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

“မောင်မင်းသက်ခိုင်ကို ဦးလေး တို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ကွယ်၊ နောက် ပြီး မောင်မင်းသက်ခိုင်ကို ဦးအနေနဲ့ အကူအညီတောင်းတယ်ဆိုလဲ မမှား ပါဘူး၊ မောင်မင်းသက်ခိုင်နဲ့ ဦးသမီးတို့ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကစားဖော် ကစား ဖက်တွေ ဆိုတာလဲ ဦးသိပါတယ်၊ အရွယ်ရောက်လာတော့လဲ သူငယ်ချင်း အဆင့်ကနေ တစ်ဆင့် ကျော်လွှားပြီး လာမယ်ဆိုတာလဲ ဦးသိတန်သလောက် သိပါတယ်။

အခုအခါမှာ ဦးရဲ့ သမီးက တက္ကသိုလ်ပညာတွေကိုအပတ်တကုတ် သင်ယူရမယ်ကာလဖြစ်နေသလို မောင် မင်းသက်ခိုင်လဲ မိဘနဲ့ ညီလေး ညီမ လေးတွေကို တစ်ဖက် တစ်လမ်းက အလုပ်လုပ်ပြီး ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေ တာကို ဦးတို့ သိပါတယ်၊ မင်းအတွက် ဦးတို့ ဂုဏ်ယူချီးကျူးရပါတယ်၊ ခက်နေ တာက ဦးတို့ရဲ့ သမီးပဲကွယ်”

ကျွန်တော်မှာ စိမ့်၏ ဖခင် ဦးခင်မောင်သော်ရှေ့ဆက်၍ ပြောလာ မည့်စကားအတွက် ရင်ခွန်လျက် ခေါင်း ငုံ့နေလိုက်သည်။ ဦးခင်မောင်သော်က ဆက်၍...

“မင်းကို ဦး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမယ်ကွာ၊ ဦးရဲ့သမီး စိမ့်ဟာ မိန်း ကလေးဆိုပေမယ့်ရဲရင့်တယ်၊ ပြတ်သား

တယ်၊ သူမှန်တယ်ဆိုရင် ဘယ်သူ ဘာပဲ ပြောလာလာလက်မခံတတ်ဘူး၊ ရန်ကုန် က ဦးရဲ့ သူငယ်ချင်းသား ဆရာဝန်နဲ့ သမီးစိမ့်ကို စေ့စပ်ထားချင်တယ်၊ ဒါကို သူက လက်မခံဘူး။

နောက်ပြီး မောင်မင်းသက်ခိုင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဦးတို့ မျှော်လင့်မထားပါပဲ သူက ပြောလာတယ်၊ ဘာလဲဆိုတော့ သူ ဘွဲ့ရရင် တစ်ချိန်ချိန်မှာ မောင်မင်း သက်ခိုင်ကိုပဲ မပြန်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ လက် ထပ်မယ်လို့ ရင်ပွင့်လာတာပါပဲ၊ ဦးတို့ အံ့အားသင့်ရသလို သမီး စိမ့်ကို စိတ် လဲဆိုး ဒေါသလဲ ထွက်ခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီ တော့...

စိမ့်၏ ခင် ဦးခင်မောင်သော် မှ ကျွန်တော်အား စိန်းစိန်းကြီး စိုက် ကြည့်လျက် ရှေ့ဆက်ပြောရမည့် စကား ကို ချိန်ဆနေပုံမျှသည်။

ကျွန်တော်၏ ရင်ထဲတွင်မူ စိမ့် နှင့်ပတ်သက်၍ ပူလောင်၍ လာနေခဲ့ ပေပြီ။ ကျွန်တော်ကပင် စိတ်ကို အား တင်းလျက်...

“ဆက်ပြောပါ ဦး၊ ကျွန်တော် နားထောင်နေပါတယ်”

“ဒီတီစုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဦးတို့ မိဘတွေအနေနဲ့ သမီးစိမ့်ရဲ့ တောင်းဆို မှုကို အလွယ်တကူ လိုက်လျောလက်ခံ နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မောင်မင်းသက်ခိုင် ဟာ လူမှုရေးတရားနားလည်တဲ့ လူယဉ် ကျေး ပညာတတ်တစ်ယောက်လို့ ဦး ယူဆထားပါတယ်၊ ဦး ပြောတာကို သဘောပေါက်ပါတယ်နော်”

ကျွန်တော် ဘာပြောရမည် နည်း။ စိမ့်၏ ဖခင်ပြောသည်က ရိုင်းယူ သော စကားလုံး တစ်လုံးမျှ မပါ။ သူတို့ ဘက်က မှန်ကန်နေသကဲ့သို့ ကျွန်တော် ဘက်တွင်မူ...

စိမ့်၏ ဖခင် ပြောလာသော စကားများကြောင့် မိမိ၏ ဘဝအခြေ အနေကို ငဲ့မောင်းကြည့်လိုက်ပြန်တော့ ကိုယ့်ဘဝအတွက် အားငယ်သွားသည်က အမှန်ပင်။

တစ်တွင်း၌ဖြစ်စေ၊ တစ်ပြင်၌ ဖြစ်စေ၊ ရွှေတန်းမှာဖြစ်စေ ဆရာကြီး ချစ်ပန်းခေါ်ရာ လိုက်ရမပြီ။ ကျွန်တော် သည်လည်း ဆရာကြီးချစ်ပန်းကို ခင်မင် သလို ဆရာကြီးချစ်ပန်းသည်လည်း ကျွန်တော်အား ညီတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သဘောထားခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဆရာကြီးချစ်ပန်း၏ အိမ်ခန်းသည် ကျွန်တော်၏ စားအိမ် သောက်အိမ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆရာကြီးချစ် ပန်း၏ သမီး ခင်နှင်းပန်းသည်လည်း ကျွန်တော်အား အစ်ကိုရင်းသဖွယ်ပင်။

တစ်ချိန်ချိန်သော အခါတွင် ကျွန်တော်၏ ဘဝလမ်းကြောင်းသည် ဘဝ၏ တိုးတက်မှုနှင့် နှလုံးသားရေးရာ ရှုပ်ထွေးမှု၊ လူမှုရေးနယ်ပယ်တစ်ခုကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရမှုတို့ဖြင့် ရောထွေးခဲ့ရမည် ကို မမုန်းဆဲသော်လည်း တကယ် မယုံနိုင်ဖွယ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် နှင့် စိန်တို့နှစ်ဦး ပို၍ ပို၍ ဝေးရာဆီကို ပါ။

ကျွန်တော်တို့ တစ်ခွဲသည် ဘယ် ညာဖြန့်လျက် နောက်ဆုံး စခန်းသိမ်း တိုက်ပွဲကို ပြင်းထန်စွာဖြင့် စတင်ပြီး ပကတိအား အထိနာစေလျက် တောင် ကုန်းအမှတ် (. .)အား အရသိမ်းပိုက် နိုင်ခဲ့သည်။

ခက်သည်က တောင်ကုန်းဝန်း ကျင်တွင် ပကတိတို့က မိုင်းထောင်ထား ခဲ့သည်။ ထိုကဲ့သို့ မိုင်းထောင်ထားခဲ့ မည်ကို တစ်ခွဲမှူး ဗိုလ်မှူးမြင့်မောင်သည် လည်း မှန်းဆထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

နောက်တန်းမှူးမှ သိမ်းယူပြီး တောင်ကုန်းပတ်ဝန်းကျင် နယ်မြေ စိုး မိုးမှု ရရှိစေရန်နှင့် မိုင်းရှင်းလင်းရန် ဘီအီးတပ် (မိုင်းအင်ဂျင်နီယာ)မှ တပ် စိတ်တစ်စိတ်စေလွှတ်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း စက်ဖြင့် အကြောင်းကြားခဲ့သည်။

အမှန်စင်စစ် ထိုတောင်ကုန်းကို သိမ်းယူနိုင်ရန် အတော်ပင် ပင်ပန်းလှ ချေသည်။ အဝေးမှ ကြည့်ပါက ဆင် ခြေလျှော့ရှိလိမ့်မည်ဟု ယူဆရသော်

လည်း တကယ်တန်းတွင်မူ မတ်စောက် လှသည်။

တစ်ဖက်တွင်မူ ဆင်ခြေလျှော သဏ္ဍာန်ရှိသော်လည်း ရန်သူ့သတ်ကွင်း ၌ ရှိနေသည်။ မိမိတို့၏ တပ်သားများကို အကျအဆုံး မခံနိုင်။ မတ်စောက်သည် ဘက်မှ အပင်ပန်းခံတက်၍ အလစ်ဝင် ရောက် ချေမှုန်းခဲ့ခြင်းပင်။

ဤသို့ဖြင့် မိုင်းရှင်းလင်းရေး အဖွဲ့ကို လုံခြုံမှုပေးလျက် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ရာတွင် ဗိုလ်ကြီးညိုမင်း အောင် ဦးဆောင်မှုဖြင့် ဆရာကြီးချစ် ပန်း၊ ကျွန်တော်တို့ စစ်သည် (၃၀)ခန့် ရှင်းလင်းခဲ့ကြသည်။ တစ်ခွဲမှူးမှ စက်ဖြင့် ကွပ်ကဲပေးပါသည်။

“ဂျိုင်း”

“ဒက် ဒက် ဒက် ဖောင်း မိုင်း”

ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲသံနှင့် အတူ စစ်သည်များ ရုတ်တရက် ကစဉ့် ကလျား ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် တောင်မြောက်လေးပါးကို ရှိသနီးယမ်း ပေါက်ကွဲသံများ ကြားလိုက်ရသည်။

ဗိုလ်ကြီးညိုမင်းအောင်သည် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို လေ့လာမိပြီး သေနတ်ပစ်ခတ်မှုကို ရပ်ခိုင်းလိုက်တော့ သည်။

ရန်သူတို့၏ တန်ပြန် ပစ်ခတ်မှု မျိုး မရှိ။ တစ်စုံတစ်ယောက် မိုင်းနင်းမိ ခြင်းသာ။ တစ်စုမှူးထံ ချက်ချင်း သတင်း မပို့နိုင်သော ဆရာကြီးချစ်ပန်းအတွက် ကျွန်တော် စိုးရိမ်သွားရသည်။

“မင်းသက်ခိုင် မင်းတို့အဖွဲ့ လူစုခွဲ၊ မိုင်းပေါက်ကွဲတဲ့ နေရာတစ်ပိုက် ဆရာကြီး ချစ်ပန်းကို ရှာကြစမ်း”

“ဟုတ် . . . ဗိုလ်ကြီး”

ကျွန်တော် အထူးပင် စိတ်လှုပ် ရှားနေသည်။ ဆရာကြီးချစ်ပန်း ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့ ဘုရားဟု အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းမိနေသည်။

ဆရာကြီးချစ်ပန်း အတွက် အထူးစိုးရိမ်မိသည်။ ဆရာကြီးမှာ စစ် သက် အတွေ့အကြုံ များလှပါသည်။

မည်သည့် အခက်အခဲမဆို ကျော်လွှား နိုင်သည်ပင်။ ကျွန်တော်နှင့် စစ်သည် မျိုးမြင့်၊ ကျော်သူတို့ လူစုခွဲ၍ ဆရာကြီး ချစ်ပန်းကို လက်လံရှာဖွေရာ . . .

“ဟာ ဆရာကြီး”

ဆရာကြီးမှာ သွေးသံရဲရဲဖြင့် လက်တစ်ဖက်မှာ သစ်ရိုင်းပင်ငယ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလျက်၊ အောက်ပိုင်းတွင် ခြေတစ်ဖက် မရှိတော့။ တစ်ဖက်မှာ လည်း သွင်သွင်းကျိုးလျက်။ ကျွန်တော် သည် ရှိတူးသေနတ်ကို လွယ်လိုက်ရင်း ဆရာကြီးချစ်ပန်းအား ပြေးပွေ့လိုက် သည်။

မိုင်းဒပေါက်ကွဲသည့် နေရာနှင့် ဝါးနှစ်ရိုက်နေရာတွင် သစ်ပင်ငယ် များ အုပ်ဆိုင်းနေရာ၌ ဆရာကြီးကို ရင် နှင့်ဖွယ် ဝှေ့ရွိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မျိုးမြင့်ရေ . . . ဗိုလ်ကြီး”

အကြောင်းကြား၊ ဆေးတပ်သားကို ခေါ် ခဲ့”

မျိုးမြင့်မှာ ဆရာကြီး၏ ဖြစ်ရပ် ကို ငေးကြောင်ကြည့်နေ၍ . . .

“ဟေ့ကောင် မြန်မြန်သွား၊ တောင်ကြောင်နေဘာလဲ”

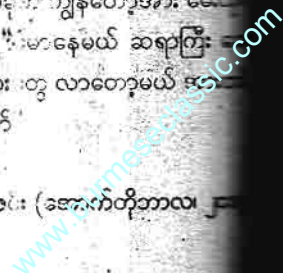
မျိုးမြင့် သတိရသည့်ဟန်ဖြင့် ချက်ချင်း သွက်ခွာသွားပါသည်။ ဟေ့ သူ့မှာလည်း နေရာယူလျက် ပတ်ဝန်း ကျင်ကို သေ့လာစောင့်ကြပ်နေသည့် ကျွန်တော် သည် ဆရာကြီးချစ်ပန်းအား ရင်ထဲ၌ ဝိုက်ထားပြီး . . .

“ဆရာကြီး ဆရာကြီး သေ ထားပါ၊ ဘေးတင်းထားပါ ဆရာကြီး ဆရာကြီး ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

နာကျင်သည့် ဝေဒနာမှ ခွဲထွက် ဆရာကြီးအဖို့ သတိမရတစ်ချက် သေ ရတစ်ချက် ဖြစ်နေရသည်။

“မင်းသက်ခိုင် မ . . . မဟုတ်ဘူး”

ဆရာကြီးချစ်ပန်းသည် သေ သည်အနီးက ကျွန်တော်အား မေး သြပြီး . . . “ဟာနေမယ် ဆရာကြီး တပ်သား တွ လာတော့မယ် ဟု ထားနော်”

“ငါ့ငါ စစ်သားပါကွ၊ အားတင်း
သန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ ငါ့မှာ သမီး
အသစ်ယောက် ရှိသေးတယ်ကွာ
အ”

“စကားမပြောနဲ့ ဆရာကြီး၊ မော
အသိမယ်၊ ဆရာကြီး သမီးအတွက်
အမှု မပူပါနဲ့ နောက်တန်းမှာ တပ်မ
အသစ်သားစုရှိပါတယ်၊ စိတ်အေးအေး
အသိ ဆရာကြီး”

“ငါ နားလည်ပါတယ်ကွ၊ ငါ့
အကြောင်းကိုလဲ ငါသိပါတယ်၊ မင်း
အသစ် ခိုင် ငါဘဝမှာ ငါသမီးလေးပါပဲ
ကွာ ငါ့သမီးလေးကို ငါစိတ်မချဘူး၊
အသစ် ငါ့ယုံတယ် မင်းသက်ခိုင်၊

ငါ တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်သလို
အသစ်လေးမှာလဲ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ
အသစ်ကောင်ကြွက် ပါကွာ မင်း မင်း ငါ့
အသစ်လေးကို စောင့် ရှောက်ရှောက် . . .”

“ဆရာကြီး ဆရာကြီး ဖြစ်မှ ဖြစ်
အသစ် ဆရာကြီးရယ်”

ကျွန်တော်၏ မျက်ဝန်းထဲ၌
အသစ်ကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် မျက်ရည်
အနံ့ကျခဲ့ရသည်။ ဆေးတပ်သား
အသစ်နှင့်တကွ စစ်သည်များ ရောက်လာ
အသစ်အခါတွင်မတော့။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမည်နည်း။
အသစ်ကြီးချစ်ပန်းတစ်ယောက် တိုင်း
အသစ်ပြည်အတွက် အသက်ကို စွန့်လှူသွား
အသစ်အသို့ပင် ကျွန်တော်သည်လည်း တိုင်း
အသစ်ပြည်အတွက် အသက်စွန့်သွားသော
အသစ်ဆရာကြီးချစ်ပန်း မှာကြားခဲ့သည်
အသစ်အသို့ နှလုံးသားရေးကို အဓိကမထား
အသစ်အသစ်စွာကတိတို့နှင့်အတူ။

ငယ်စဉ်ကပင် ချစ်ခင်ကြင်နာ
အသစ်အသစ် စိမ့်ကို နှလုံးသားထောင့်တစ်
အသစ်အသစ် ရင်နှင့်စွာဖြင့် မြှုပ်နှံသပြီဟ်ရ
အသစ်အသစ်အတော့မည်။

“သာ၍ သာ၍ ဝေးရာဆီကိုပါ
အသစ်အသစ် ကိုယ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့”

စစ်သည်တို့၌ ထားရှိသော
အသစ်အသစ်တို့သည် တိမ်းစောင်းခြင်းမရှိ။
အသစ်အသစ်သည်ပင် တပ်မတော်သားတို့၏

သံမဏိသစ္စာပင်လား မပြောတတ်တော့
ပေ။

(၈)

ကျွန်တော် တပ်မတော်သား
ဖြစ်ခဲ့သည်။ တိုင်းပြည်အတွက် အသက်
ကို စွန့်လွှတ်ဖို့ အဆင်သင့်ရှိခဲ့၏။

ဒီတစ်ကြိမ် တပ်မတော်သား
အချင်းချင်း ကူညီရိုင်းပင်းမှုက နှလုံး
သားနှင့် ရင်း၍ ကူညီရခြင်း ဖြစ်သည်။

မိမိ၏နှလုံးသားကို စတေးလျက်
ကူညီရိုင်းပင်းခြင်းအတွက် “ခွင့်လွှတ်
ပါတော့ စိမ့်ရယ်” ဟု အထပ်ထပ်
ခွင့်တောင်းနေရမည်သာ။

တစ်ဖက်တွင်လည်း တစ်ကောင်
ကြွက် တစ်မျက်နှာ သနားစဖွယ် ခင်နှင်း
ပန်း ဆိုသော မိန်းကလေးအား တပ်
ရင်းမှူးကြီး၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် တရားဝင်
လက်ထပ်လိုက်သည်။

တပ်ရင်းမှူးကြီးက . . .

“အေး မင်းရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ငါ
ကြိုက်တယ်၊ စစ်သား စိတ်ဓာတ် ရဲဘော်
စိတ်ဓာတ် ဆိုတာ ဒါပဲကွ၊ ဆရာကြီး
ချစ်ပန်းလဲ တမလွန်မှာ မင်းကို ကျေနပ်
ပါလိမ့်မယ်။

မင်းကလဲ ကိုယ့်ဇနီးသားမယား
ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပါ။ အေး
စစ်သားဆိုတာကတော့ အမိန့်အရ
သွားရလာရတာ ရှိမှာပဲ၊ ဒါကိုလဲ စိတ်ပူ
စရာ မလိုဘူး။ တို့ တပ်မတော်သားတွေ
ဟာ ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ် မိသားစုစိတ်
ဓာတ်တွေ အပြည့်ရှိတာပဲ”

အကျဉ်းမျှ လက်ထပ်ခဲ့သော
မင်္ဂလာ အခမ်းအနားလေးကို တပ်တွင်း
မှာပင် ကျင်းပခဲ့သည်။

ကျွန်တော်၏ မိဘများကို လာ
ရောက်ရန် အကြောင်းကြားခဲ့သော်
လည်း ဝေးလံသောဒေသဖြစ်နေသည်
က တစ်ကြောင်း၊ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ကျန်း
မာရေး အခြေအနေကြောင့် မည်သူမျှ
မလာရောက်နိုင်ကြပေ။

ကျွန်တော် ခွင့်လွှတ်ပါသည်။

“သားကို ခွင့် လွှတ်ပါတော့
ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ရယ်”

ကျွန်တော်သည် နှလုံးသားရေး
ရာနှင့် ပတ်သက်၍ ကံဆိုးသကဲ့သို့ပင်
ဘဝလမ်းကြောင်းသည်လည်း ပြောင့်
ဖြူးမှုမရှိ အကောက် အကျွေးများလှ
သည်။

အချိန်ကြာလာ သည်နှင့်အမျှ
သနားကြင်နာရသော ဇနီးသည် ခင်နှင်း
ပန်းတွင် ကိုယ်ဝန်ရရှိခဲ့ပေသည်။

ခင်နှင်းပန်း၌ ကိုယ်ဝန်ရှိသည်
ကို သိသည်နှင့် ကျွန်တော်ဘဝကို
အသစ်တစ်ဖန် စလိုက်နိုင်ပြီဟု ဝီတိ
ဖြစ်ခဲ့သည်။

မွေးဖွားလာသော သားသမီး
အပေါ် မိဘ၏ ချစ်ခြင်း ချားစွာဖြင့် လှပ
သော ဘဝအိမ်လေးတည်ဆောက်မည်
ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးကာမှ . . .။

ဝမ်းသာခြင်း ဝမ်းနည်းခြင်းတို့
ခွန်တွဲနေတတ်သည်ကို ကျွန်တော်
သတိပြုမိပေသည်။ ခင်နှင်းပန်း တစ်
ယောက် ငယ်စဉ်ကပင် ရှိခဲ့သော နှလုံး
ရောဂါ ပြန်လည်စတင်လာခဲ့သည်။

လုပ်သက်ဖြင့် ကျွန်တော် ဗိုလ်
လောင်းအဖြစ် ပဏာမ ရွေးချယ်ခြင်း
ခံခဲ့ရသည်။ ဝမ်းသာခြင်း တစ်လှည့်၊
စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာဖြင့် ခံစား
ခဲ့ရသည်။

တပ်မတော် တာဝန်များဖြင့်
မအားမလပ်သည့်ကြားမှ နောက်တန်း
တပ်ရင်းတွင်လည်း ဇနီးသည် ခင်နှင်း
ပန်းကို ပြုစုရပြန်သည်။ နှလုံးရောဂါနှင့်
ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာ ရှိနေသော ဇနီး
သည် ခင်နှင်းပန်းက . . .

“အစ်ကို တာဝန်တွေ မအား
လပ်တဲ့ကြားက နှင်းကို ပြုစု စောင့်
ရှောက်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
အစ်ကို့၊ အစ်ကို့ကို တာဝန်ကျေတဲ့ ဇနီး
ကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် အချိန်ပြည့်
မဖြစ်ခဲ့တာကို နှင်း အစ်ကို့အတွက်
ဝမ်းနည်းရတယ်၊ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရ
ပါတယ် အစ်ကို”

မျက်ရည်ဝဲလျက် ပြောလာသော ဇနီးသည် ခင်နှင်းပန်းကို ကြင်နာစွာဖြင့် ကျွန်တော်မှ...

"မဟုတ်တာ ညီမရယ် အစ်ကိုက ညီမရဲ့ ယောက်ျား၊ ပြီးတော့ စစ်သားပါကွ။ ဒီကိစ္စတွေ ညီမစိတ်ထဲမှာ မထားနဲ့ နေကောင်းပြီး ကျန်းမာဖို့သာ ကြိုးစားပါကွယ်၊ ညီမက ကိုယ်လေးလက်ဝန်နဲ့ဆိုတော့ စိတ်မကောင်းစရာတွေ မပြောနဲ့နော် ညီမ"

ခင်နှင်းပန်း၏ ပခုံးလေးကို ဖက်လျက် ကျွန်တော် နှစ်သိမ့်လိုက်ပါသည်။ သို့ပေမယ့် သူမက...

"တကယ်လို့များ အစ်ကိုရယ် နှင်း တစ်ခုခုဖြစ်လို့ နှင်းရဲ့ ရင်သွေးလေး ရခဲ့ရင် အစ်ကို နှင်းရဲ့ ရင်သွေးလေးကို စောင့်ရှောက်ပြီး သူ့ဘဝလေး နှင်းတို့လို မဖြစ်အောင် မြေတောင်မြှောက်ပေးပါနော် အစ်ကို"

ခင်နှင်းပန်း၏ စကားသံသည် သိမ်မွေ့၍ တိုးလျလှပေသည်။ အားကိုးတကြီး ပြောလာသော ခင်နှင်းပန်း၏ စကားများကို ကျွန်တော် လုံးဝ ဘဝင်မကျလှပါ။

ထို့ကြောင့်...

"နှင်းကလဲကွာ နှင်းမွေးမယ့် ရင်သွေးလေးဟာ အစ်ကိုရဲ့ ရင်သွေးပါ၊ နှင်း စိုးရိမ်သလို အစ်ကိုလဲ စိုးရိမ်တယ်၊ နှင်းချစ်သလို အစ်ကိုလဲ ချစ်တယ်လေ၊ ဘာတွေလိုလိုကွာ တွေ့ကရာတွေ မဟုတ်တာတွေ မပြောပါနဲ့၊

နှင်းဟာ အစ်ကိုရဲ့ဇနီး စစ်သား တစ်ယောက်ရဲ့ ဇနီး၊ ရဲရင့်ရမယ်၊ အသည်းမာရမယ်ကွ၊ နှင်းလဲ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ တွေးပူမနေပါနဲ့ နှင်းရယ်"

ကျွန်တော်၏ ဒေါမာန်ပါပါဖြင့် ပြောလာသော ရင်တွင်းစကားများကြောင့် နှင်း၏ ဖြူလျော့နေသော မျက်နှာလေးသည် အပြုံးပန်းဆင်၍ ကျွန်တော်အား မြတ်နိုးတွယ်တာစွာဖြင့် ကြည့်နေပေသည်။

သနားစရာနှင်းကို ကြည့်လိုက်မှ မိမိ၏ စိတ်ထဲ၌... .

"ဘုရား ဘုရား နှင်းကိုယ်တိုင် နိမိတ်ဖတ်နေတာလား၊ နှင်းသာတစ်ခုခု ဖြစ်ရင် ငါတော့ ဒုက္ခထဲက ဒုက္ခတစ်ခုကို မွေးဖွားပေးနေသလိုများ ဖြစ်နေမလား၊ တကယ်တော့လဲ ဒုက္ခ ဆင်းရဲခြင်းဆိုတာ ငါအတွက် မဆန်းတော့ပါဘူးလေ၊ နှင်း ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့"

(၉)

ကျွန်တော်တို့ အသိတရားများဖြင့် တည်ဆောက်ခဲ့သော အိမ်ထောင်စုလေး စောစီးစွာ ကံကြမ္မာအမှောင်တိုက်ထဲကို ဖြတ်သန်းဝင်ရောက်လိုက်ခြင်းသည် ကျွန်တော်နှင့် ခင်နှင်းပန်းတို့၏ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှခြင်းများပေလား။

တတယ့်ကို ကံဆိုးခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့တပ်ခွဲ အရေးပေါ်စစ်ဆင်ရေးထွက်ချိန် နှင်းပန်းလေး မီးဖွားခဲ့ပါသည်။ မီးဖွားစဉ် ရှိရင်းစွဲ နှလုံးရောဂါသည် ဖောက်လာပြီးနောက် ဇနီးသည် ခင်နှင်းပန်းသည်လည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာ ကျွန်တော်အတွက် ချစ်စရာကောင်းသော သမီးရတနာလေးကို မွေးဖွားပေးခဲ့သည်။

ထိုသမီးလေးကို မွေးဖွားပေးပြီး မကြာလှပါချေ။ နှလုံးသွေး ရပ်တန့်သွားလျက် ရှုပ်ထွေးပွေလီလှသော လောကကြီးကို လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်နှင့် သမီးလေးကိုလည်းကောင်း လုံးဝ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားပါတော့သည်။

ကျွန်တော် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အရေးတကြီးပေါ်ပေါက်လာသော်လည်း စစ်ဆင်ရေး အခြေအနေအရ ကျွန်တော် နောက်တန်းသို့ အလွယ်တကူ ပြန်ရောက်လာခြင်း မရှိခဲ့ပါချေ။

ဇနီးသည် ဆုံးပါးမှုတွင် တပ်ရင်းများမှ စက်ဖြင့် ဆန္ဒ သဘောထား တောင်းခံခဲ့ပါသည်။ တပ်မတော်သားသည် နိုင်ငံအရေးနှင့် ပတ်သက်လာ

ပါလျှင် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဦးစားမပေးနိုင်ကြောင်း ကျွန်တော် နားလည်ထားသည့်အတွက် ဇနီးသည်၏ စာပုဒ်ကိစ္စကို နောက်တန်း တပ်ရင်းမှပင် ဆောင်ရွက်ပေးပါရန် တောင်းဆိုလိုက်သည်။

တကယ်တမ်းတော့ ရင်ထဲ ချီလှသည်တော့ မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အာရုံ့ အကြပ်တပ်သားများက အံ့ဩ သွားကြသကဲ့သို့ ချီးကျူးကြ လေးစားကြသည်။

တစ်ဖန် မွေးဖွားလာသော သမီးငယ်လေးအား တပ်မိသားစုမှ ကျွန်တော် မပြန်ခင် နောက်တန်းမှူး၏ အစီအစဉ်ဖြင့် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားကြသည်

ကျွန်တော်သမီးအတွက် ပူဇော်မလိုပေ။ ခင်နှင်းပန်း၏ အသက်ဆုံးပါးချိန် ကျွန်တော်မရှိသကဲ့သို့ သင်္ကြန်ရာတွင်လည်း ကျွန်တော် ရှေ့ထန်းရောက်နေသဖြင့် ကျွန်တော် ယုတ္တန်ဖြစ်ခဲ့ရသည်

ကျွန်တော် ရှေ့တန်းမှ ပြန်ရောက်လာသည်အခါမှသာ သမီးရင်မှာပိုက်၍ မိဘရပ်ထဲ ခွင့်တင်ယူပြီး ပြန်လာခဲ့ရတော့သည်။

ကျွန်တော်ဘဝ တစ်လျှောက်သည် ထိုစဉ် အခါထိ ဖြောင့်ဖြူမှု ဝမ်းနာနာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် လျှောက်လှမ်းခဲ့သော ခရီးလမ်းတွင် လမ်းဆုံဖြစ်လင့်ကစား ဆိုးရွားသော အခါအနေများဖြင့် ပါရမီပြည့်ခဲ့ပါလေသော်လည်း ဇနီးသည် ခင်နှင်းပန်းအား တစ်သက်တာ ဒီဘင်တွင် မေ့မောက်နိုင်ခဲ့ မရှိပါလေတော့။

သမီးငယ်ကို ပိုက်ချီ၍ ခင်နှင်းပန်းအတွက် ကျခဲ့ရသော မျက်ရည်သည် သမီးငယ်၏ ပါးပြင်ပေါ်၌ ဝေဝေဝဲဝဲ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော် သမီးငယ်အား မိဘနှင့် ညီငယ်ငယ်များက ဝမ်းပန်းတသား ယူ

နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုခဲ့သည်။ ဝမ်းနည်း ဝမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။

ကျွန်တော်၏ ဇာတိမြို့သို့ ရောက်စဉ်အခိုက် စိမ့်နှင့်ပတ်သက်၍ ကြားရသည့်သတင်းက မယုံချင်စရာ။

အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ပြီဟု ထင်မှတ် ခဲ့သော စိမ့် ယခုထိတိုင် အိမ်ထောင်မပြု သေးကြောင်း၊ နင့်နဲ့ ခက်ခဲစွာ ဖြတ် သန်းခဲ့ရသော ကျွန်တော့်ဘဝအခြေ အနေကို စိမ့်တစ်ယောက် တောက် လျှောက် လေ့လာစုံစမ်းနေကြောင်း သတင်းများပင်။

စိမ့်နှင့် ကျွန်တော် ဇာတိမြို့လေး မှာ ဆုံခဲ့ကြသည်။

စိမ့်ကို ကျွန်တော် မျက်နှာချင်း မဆိုင်လိုပေ။ ကျွန်တော့် ဘဝအတွက် ထိပ်ပြာမလိုဖြစ်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် စိမ့်မှာမူ တစ်ကြိမ် တစ်ခါမှ ဘာအကြောင်းမှ မဖြစ်ခဲ့သလို နှုတ်လွတ်နိုင်လွန်းသော စိမ့်ကို ကျွန်တော် အံ့ဩလွန်းမက အံ့ဩခဲ့ရပါ၏။

စိမ့်သည် ကျွန်တော့်ကို မမုန်း ခဲ့သလို ကျွန်တော်လည်း စိမ့်ကို မေ့နိုင် ခဲ့သည် မဟုတ်ပါ။

မြောက်လေပြည်သည် ပြန်ပြန် ဖြန့်ဖြူး နွေသရုပ်တွင် မပါလျှင် မပြီး နိုင်သော လေညှင်းလေးပင်။

မြက်ပင်ရိုင်းတို့သည် ဘယ်ယိမ်း ညာနဲ့ဖြင့် လေပြည်ကြောင့် အလိုက် သင့် လှုပ်ရမ်းနေ၏။

စမ်းချောင်းလေးသည် မိုးတွင်း အခါကဲ့သို့ ရေအား မကောင်းလှ။ အနည်းအကျဉ်းသာ ရှိတော့သည်။

ချောင်းစပ်၏ နံဘေး လက်ပံပင်ကြီးမှ မှုန်သော လက်ပံပွင့်များ တစ်ပြုတ် မြှတ်ကြွေလျက် ထိုနေရာ ထိုဒေသ သည် ငယ်စဉ် ကျောင်းသားဘဝက စိမ့်နှင့် ကျွန်တော် တွေ့ဆုံစာကျက် စကားပြောကြသော နေရာပင်။

လေပြည်၏ အလိုက်သင့် သုတ် မြှူကြောင့် စိမ့်၏ ဆံကေသာတို့သည် နှုတ်ချောင်းစွာ လှုပ်ရှားနေကြသည်။

ယခုတိုင် လှပနိုင်လွန်းသော စိမ့်၏ နှုတ်ဖျားမှ . . .

“ကိုမင်းသက်ခိုင်ရဲ့ ဘဝဟာ ဘယ်လောက်ကြမ်းတမ်း ခက်ထန်ခဲ့ တယ်ဆိုတာ စိမ့်အစကအဆုံး အကုန် သိပါတယ်။ ကိုမင်းသက်ခိုင်တို့ တစ်ရင်း က ဗိုလ်ကြီးသက်ဇော်ရဲ့ ဇနီးက စိမ့်နဲ့ အတူတူ တက္ကသိုလ်မှာ တက်ခဲ့ဖူးတယ် လေ။ ကျောင်းနေဖက်-သူငယ်ချင်းတွေ ပေါ့။ ကိုမင်းသက်ခိုင်ရှိတဲ့ တစ်ရင်းကို စိမ့်က သိရှိထားတာက တစ်ကြောင်း။ ဗိုလ်ကြီးသက်ဇော်ကလဲ ကိုမင်းသက်ခိုင် ရဲ့ စွန့်လွှတ်မှု မေတ္တာစေတနာတွေကို ပြောပြထားတာက တစ်ကြောင်း။ ကို မင်းသက်ခိုင်ရဲ့ ဘဝအခြေအနေအကုန် သိရတာ”

ကျွန်တော်အထူးပင် အံ့ဩမိရ ပါသည်။ ထို့ကြောင့် . . .

“ကိုယ်နားမရှင်းလို့ပါ။ စိမ့်က ကိုယ့် အကြောင်းတွေကို ဗိုလ်ကြီး ကတော်ကတစ်ဆင့် စုံစမ်းထားတာ လား”

စိမ့်က အသံလွင်လွင်လေးဖြင့် ရယ်လျက် . . .

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်ဘူးလေ။ စိမ့် သူငယ်ချင်းက စိမ့်တက္ကသိုလ်မှာ က တည်းက စိမ့်နဲ့ ကိုမင်းသက်ခိုင်တို့ အခြေအနေကို သိထားခဲ့တာကို၊ မင်း သက်ခိုင်ဆိုတဲ့ နာမည်ကြားကတည်းက စိမ့်သူငယ်ချင်းက သူ့ခင်ပွန်းဗိုလ်ကြီး ဆီက တစ်ဆင့်စုံစမ်းပြီး စိမ့်ဆီ ရောက် ရတာ”

“ဪ”
ကျွန်တော် ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ ဆက်မပြောနိုင်တော့ပါ။

စိမ့်က ဆက်၍ . . .

“စိမ့်လေ ကိုမင်းသက်ခိုင်ကို ဘယ်အခါမှ စိတ်မဆိုးခဲ့ပါဘူး။ ဘယ် တော့မှလဲ အထင်မလွဲခဲ့ပါဘူး။ ဘယ်သူ ဘာပဲပြောပြော စိမ့်ဘဝမှာ ကိုမင်းသက် ခိုင်ပဲ ရှိပါတယ်။ ကိုမင်းသက်ခိုင် ဘယ် လိုအခြေအနေရောက်ရောက် ဘာပဲ

လုပ်လုပ် စိမ့် အငြစ်မယူရက်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စိမ့်မရှက်တော့ ပါဘူး။ အခုထိတိုင် ကိုမင်းသက်ခိုင်ကို စိမ့် သံယောဇဉ်တွယ်နေဆဲပဲ ဆိုတာ ကိုမင်းသက်ခိုင် နားလည်ပါနော်”

“စိမ့်ရယ်”

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ကာလ ကြာခဲ့ ပေပြီ။ ကျွန်တော်သည် တစ်မတော် အရာရှိဘဝရောက်ခဲ့ပြီးနောက် ရှမ်းပြည် မြောက်ပိုင်း လွယ်ပင်၌ ဗကပနှင့် မြန်မာ့တပ်မတော် ငြင်းထန်စွာတိုက်ပွဲ ကြီးများ ဖြစ်ပွားခဲ့ပေသည်။

တိုက်ပွဲကြီးငယ်များကို ရင်ဆိုင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်။ ချစ်ရသော သမီး လေးပင် ဆယ်ဂေ့၍ သက်အရွယ် ရောက်နေပေပြီ။

ကျွန်တော်နှင့် စိမ့်တို့မူ ငှက်ခါး လေးများဖြင့်သာ လူးလာခေါက်တုံ့ ပျံ သန်းနေကြဆဲပင်။

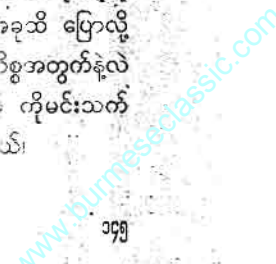
ချစ်ရသောစိမ့်မှာမူ ကျွန်တော့် အားအချိန်အခါမရွေး လက်ကမ်းလင့် နေသော်လည်း ကျွန်တော်၏ဘဝ ဆိုး ညစ်မှုများကြား စိမ့်ကို မခေါ်ရက်ခဲ့ပေ။

ကျွန်တော်သည်ပင် သမီးတစ်ဦး ၏ ဖခင်၊ မုဆိုးမိတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်စင်သော နှလုံးလှပိုင်ရှင်မလေး စိမ့်ကို ကျွန်တော့်ဘဝထဲ ရက်ရက်စက်စက် မခေါ်လိုခြင်းသည် ကျွန်တော် စိမ့်ကို မည်မျှချစ်မြတ်နိုးကြောင်း သိစေလို၍ ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် . . .

“အခုအခါမှာကော့ အစ်ကိုရယ်၊ ဖေဖေတို့ ပြောခဲ့တဲ့ စကားနဲ့ ပတ်သက် ပြီး အစ်ကိုအပေါ် ဒုက္ခ ရောက်စေခဲ့တာ ကို ဖေဖေတို့က စိမ့်ကို စိတ်မကောင်း စွာနဲ့ ဝန်ခံခဲ့တယ်။

သူတို့ စိမ့်ကို ဆရာဝန်နဲ့ စေ့စပ် ဖို့ဆိုတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကို၊ သူတို့ အများဖြစ်သွားလို့လဲ အခုထိ ပြောလို့ မဆုံးနိုင်တော့ပါဘူး။ ဒီဒီစွာအတွက်နဲ့လဲ ဖေဖေတို့ကိုယ်စား စိမ့် ကိုမင်းသက် ခိုင်ကို တောင်းပန်ပါတယ်။

စိမ့်ကတော့ ဖေဖေတို့ကို အမြစ်
မပြောပါဘူး။ စိမ့်တို့ဘဝက ဒီလိုပဲ
ဖြစ်လာရမှာကို ဒါပေမယ့် အစ်ကိုရယ်
စိမ့် သိပ်ဝမ်းနည်းတာပဲ”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် စိမ့်
ကြင်နာခြင်းများစွာဖြင့် ငှက်ခါးလေးများ
ပျံသန်းဆဲ။

ယခုတော့ဖြင့် ကျွန်တော်လည်း
ရှေ့တန်းမှ ရရှိသော ဒဏ်ရာကြောင့်
လည်းကောင်း၊ အသက်အရွယ်အားဖြင့်
လည်းကောင်း အငြိမ်းစား ယူခဲ့ရတော့
သည်။

တပ်မတော်မှ ဆေးဖြင့် အငြိမ်း
စားယူပြီးနောက် တုမ္မဏီတစ်ခုတွင်
ငှာနုခွဲမန်နေဂျာအဖြစ် လုပ်ကိုင်လျက်
ကျွန်တော်နှင့် စိမ့် ချစ်သူနှစ်ဦး ကြမ်း
တမ်းခက်ထန်သော လောကဏ် မှန်တိုင်း
ကြီးထဲ၌ တစ်လည်လည်ဖြင့် မဆုံဆည်း
ခဲ့သမျှ ကျန်ရှိနေသေးသော ဘဝတို့ကို
တွင် လက်တွဲမဖြတ်စတမ်း အတူ
လျှောက်လှမ်းခဲ့ရတော့သည်။

ကျွန်တော်နှင့် စိမ့်တို့မှာ တိမ်ညို
ကြားထဲမှ ရုန်းထွက်လာခဲ့ရသော
လမ်းသဖွယ်။

“အစ်ကိုအပေါ်ထားရှိတဲ့ စိမ့်ရဲ့
သစ္စာတရားကို ယုံကော ယုံကြည်ရဲ့
လားဟင်”

“အစ်ကို့ဘဝမှာ စိမ့်တစ်ယောက်
အစဉ် စိုးမိုးနေတာပါ။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ
နဲ့ပတ်သက်ပြီး စိမ့်ကို နှလုံးသားထဲမှာ
သစ္စာတရားနဲ့အတူ ထာဝရသိမ်းဆည်း
ထားခဲ့တာပါ။ စိမ့်ရယ်၊ ဖြစ်ပြီးခဲ့သမျှ ဖြစ်
စဉ်တွေ အားလုံးဟာ လောကဏ်ရဲ့ ကံ
ကြမ္မာတွေပါ။

ဖြစ်လာခဲ့တဲ့အခါမှာတော့ လူ
ပီသဖို့ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရတဲ့ လူသားဘဝ
ဝတ္တရားတွေလို့ပဲ ကိုယ်မြင်မိတယ်လေ။
စိမ့် ကိုယ့်အပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာကို
ကိုယ်ယုံပါတယ်။ စိမ့်ကရော ဤသို့
အပေါ် ကြည်လင်မှုရှိရဲ့လား။”

စိမ့်က လှိုက်လှဲစွာ ရယ်မော
လျက်။

“ပြောနေစရာ မေးနေစရာ လို့
သေးလို့လားအစ်ကိုရယ်၊ ကိုယ်လျှောက်
လှမ်းနေခဲ့ရတဲ့ ဆူးငြောင့်ခလုတ်တွေနဲ့
ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ ဘဝခရီးကြမ်းကို
စိုးရိမ်တကြီး အမြဲတမ်း စောင့်ကြည့်
နေရတဲ့ စိမ့်ပါနော်”

ငယ်စဉ်ကပင် ချစ်ခင်စွာလမ်းခဲ့
ရသော ငယ်ချစ်ဦးစိမ့်ကို ကျွန်တော်
သည် အမြတ်တနိုးကြည့်လိုက်ပြီး နူးညံ့
သော စိမ့်၏ လက်ဖဝါးကလေးတစ်
ဖက်ကို အမြတ်တနိုးကိုင်လိုက်သည့်
အခါ စိမ့်က ချစ်ရည်ရွန်းလှသော မျက်
လုံးများဖြင့် ကျွန်တော်အား ကြည့်လျက်
ကြမ်းတမ်းသော ကျွန်တော်၏ လက်ကို
ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါတော့သည်။

ချစ်ဦးသူ စိမ့်နှင့် ကျွန်တော်တို့
ချစ်သူနှစ်ဦး ဘဝကြင်ဖော်အဖြစ် လက်
တွဲစဉ်တွင် ကျွန်တော်က အသက်(၅၃)
နှစ်အရွယ်၊ ချစ်ရသော စိမ့်က (၅၀)နှစ်
အရွယ် ရှိခဲ့ကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

(၁၁)

ချစ်တတ်သော စိမ့်။ ကြင်နာ
တတ်သော စိမ့်။ ခွင့်လွှတ်ကြည့်ဖြူတတ်
သော စိမ့်။ သဘောထားကြီးလွန်းလှ
သော စိမ့်။

စိမ့်သည် အံ့ဩဖွယ် ချစ်ခြင်းကို
စွဲမြဲစွာ ကိုးကွယ်သော မိန်းကလေး
ဆိုသည်ကို ကျွန်တော်အသိအမှတ်ပြု
လိုက်မိသည်။

ချစ်ရသော စိမ့်ကား ကျွန်တော်
နှင့် ပတ်သက်၍ ချစ်သူတစ်ဦးအပေါ်
ထားရှိသော မေတ္တာထက် ပိုမိုနက်ရှိုင်း
သော ချစ်ခြင်း အနန္တတို့ဖြင့် ကျွန်တော်
ကိုသာမက သမီးလေးကိုလည်း မိခင်
ရင်းပမာ ဂရုတစိုက်ရှိလွန်းလှချေသည်။

စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ နားခိုရာ
မေတ္တာရိပ်သည် ကျွန်တော်တွင် ရှိနေ
ပါသေးကြောင်း အံ့ဩစွာ တွေ့လိုက်
ရတော့သည်။

“ဖေဖေ မေမေ လာလော့ သမီး
ထို့ ဓာတ်ပုံရိုက်ရအောင်”

သမီးနှင်းသူတ၏ အသံပေးမှုကို
စိမ့်မှ သမီးကို လှမ်းကြည့်လျက် ပြုံးရွှင်
စွာဖြင့်။

“ဟော အစ်ကို သမီးဓာတ်ပုံ
ရိုက်ဖို့ လှမ်းခေါ်နေပြီ၊ သွားကြစို့နော်”

ကျွန်တော်သည် ဘွဲ့ဝတ်စုံဖြင့်
လှပနေသော သမီးငယ်အား လှမ်းကြည့်
လျက် ကွယ်လွန်လေပြီဖြစ်သော သမီး
ငယ်၏ မိခင် ခင်ဇင်းပန်းလေးအား ဖျတ်
ခနဲ သတိရလိုက်ခဲ့ပါ၏။

ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲ၌လည်း
ကြေကွဲစွာဖြင့် . . .

“နှင်းရေ အစ်ကို တာဝန်ကျေပါ
တယ်နော်၊ ကြမ်းဘမ်းတဲ့ ဘဝပင်လယ်
ထဲမှာ စုံးစုံးမြုပ်တဲ့အထိ နှင်း ခံစားခဲ့
ရပေမယ့် နှင်းနဲ့ အစ်ကိုတို့ရဲ့ သမီး
လေးကတော့ ပညာတတ်ဝန်းကျင်ထဲ
မှာ ပျော်မွေ့နေပါပြီကွယ်၊ ညီမလေး
နှင်း ကျေနပ်ပါတော့၊ တမလွန်မှာ နှင်း
တစ်ယောက် ဝမ်းသာနိုင်ပါစေကွယ်”

ကျွန်တော်သည် တုတ်ကောက်
ကို အားပြုလျက် ကျန်တစ်ဖက်ကို စိမ့်
က ယုယစွာတွဲခေါ်လျက်။ ကျွန်တော်
မပျော်မွေ့ခဲ့ရသော ပညာမသင်ကြားခဲ့
ရသော ကျွန်တော်၏ အိပ်မက်ထဲမှ
ဘွဲ့နှင်းသဘင်ကြီးရှေ့ရှိ မြက်ခင်းစိမ်း
ပေါ်၌ ရပ်လျက် စောင့်စားနေသော
သမီးလေးထံသို့ ချစ်သူနှစ်ဦး လျှောက်
လှမ်း၍ သွားမေးမိသည်။

ထိုစဉ် ကံဒဏ်ပင်ပျိုထက်မှ
ဥဩငှက်ငယ်တစ်ကောင်သည် မည်သို့
သော အကြောင်းအရာကို ခံစားနေရ
သည်မသိ။ လှမ်းတေးသီလျက်နေပါ
ပြီကော။

ကျွန်တော်သည်လည်း ဝမ်းသာ
၍လား။ ဝမ်းနည်း၍လား မဖော်ပြတတ်
သော ခံစားမှုတို့ဖြင့် မျက်ရည်ကြည်
များ ဝေဝါးလျက်။

၂ မောင်သာမန်(နီကုန်း)

ဆန်းဝင်း သုရန်းဇော် မောင်ဖြူအို

တစ်ခေတ်တစ်ခါက စာရေးသူ
တို့ ရွာတွင် အံ့ဩဖွယ် မယုံကြည်နိုင်
ဖွယ် တကယ့်ဖြစ်ရပ်ဆန်းများအနက်
လူသားစစ်စစ်တစ်ယောက်ဖြစ်သော
သူတစ်ယောက်၏ စွမ်းဆောင်နိုင်
ရည်စွမ်းအား ပကတိအနေဖြင့်
မည်သည့်ဆေးဝါးအထောက်အကူ
မှမလိုဘဲ စွမ်းစွမ်း တံခံ ဆောင်ရွက်
ခဲ့သော တစ်ရွာလုံးသာမက တစ်
နယ်လုံးပါ အံ့ဩချီးမွမ်း ထော
မနာပြုခဲ့ခဲ့ရသော မထင်မရှား
လူသားတစ်ဦးအကြောင်း
အမှတ်မင်ထင် တင်ပြ
လိုခြင်း ဖြစ်သည်။
ဒွန်အပြည် တစ်
လွှား ဤကဲ့သို့သော

WEMMYINT 2014

လူမျိုးများပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါက တိုင်းပြည် အတွက် လွန်စွာအကျိုးရှိအောင်ဆောင်ရွက်နိုင်ပေလိမ့်မည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ယနေ့ မိမိသည် စာရေးဆရာတစ်ယောက်အဖြစ်ရောက်ရှိလာသောအခါ ထိုဖြစ်ရပ်အသီးသီးအား အများပြည်သူအား တင်ပြချင်သောစိတ်များ တဖွားဖွား တိုက်တွန်းအားများလျှက် အကျိုးတစ်စုံတစ်ရာ စာဖတ်သူ ရသွားလျှင် တစ်နည်း ရသတစ်ခုခုများ ထိတွေ့သွားလျှင် ရေးရကျိုး နပ်ပေပြီ။

xxx

၁၉၄၂ ခု၊ မေလဆန်း ၁၃၀၄ ခုနှစ် နယုန်လဆန်းပိုင်းအချိန် နတ္ထမင်းကုန်းရွာ အနောက်လယ်ကွက်များသို့ နွားလှည်း တစ်စီးဖြင့် နွားချေးများ၊ အပိုက်များ လယ်မြေတွက်များသို့ လှည့်လည် ချလျက်ရှိသော ဘကြီးအောင်။

နေအတော်မြင့်နေသော်လည်း နောက်ဆုံးလှည်းတစ်စီးအား နွားချေးချလျက် ချေးကလည်း ရွံလျက် ရေကလည်း ဆာပေပြီ။ မကြာမီ နံနက်ပိုင်း အလုပ်ပြီးသောအခါ နွားများ လှည်းဖြုတ်ကာ လယ်ကွယ် မြက်နုပေါရာနေရာသို့ လွတ်ကျောင်းခဲ့ပြီး ကြီးများကြိမ်လုံးများ သိမ်းဆည်းနေစဉ် ခြေရင်းအိမ်မှ ကိုသင်းမောင် ရောက်လာလေသည်။

“အစ်ကိုမောင် သူရင်းငှားကိစ္စ မပြီးသေးဘူးလား၊ ဘယ်နှယောက် ငှားပြီးပြီလဲ”

“အင်း ထမင်းပို့ နွားကျောင်း တင်ငွေတစ်ယောက်ပဲ အတည်ပြုရသေးတယ်ဟေ့ သင်းမောင်ရဲ့၊ သူရင်းငှားကလဲ အရှားသားကလား၊ နေ့လယ်လောက် အလယ်ရိုးရွာဘက် သွားရဦးမယ် ထင်တယ်ကွာ”

“အင်းလေ အစ်ကို လှယ်ခွင်က များတော့ သူရင်းငှား စောစောရဖို့ လိုတယ်မို့လား၊ ကျွန်တော်လဲ ရှာပါဦးမယ်”

ဟင်္သာတခရိုင် လေးမျက်နှာမြို့နယ်အတွင်း စပါးအထွက်ဆုံး တစ်နေရာဖြစ်သော နတ္ထမင်းကုန်း၊ ကွမ်းခြံကုန်း တစ်ဝိုက်တွင် ဘကြီးအောင်၏ ပိုင်ဆိုင်ထားသော လယ်ဧကများမှာ သူရင်းငှားငါးယောက်မျှ ငှားရသော နွားပိုင် ဆယ့်နှစ်ကောင်နှင့် စင်တင်းကုတ်၊ စပါးကျီ (စပါးနှစ်ထောင်ခန့်ဝင်သော)အဆောက်အအုံနှင့် နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးနှင့် နတ္ထမင်းကုန်းရွာလယ်တွင်နေသော လယ်သမားကြီးဦးအောင် သူရင်းငှားကိစ္စ အခက်တွေ့နေဆဲ ကာလ။

နှစ်စဉ် နှစ်စဉ်ကား အနီးအနားမှာ သူရင်းငှားများ ငှား၍ ကဆုန် နယုန်တွင် အလုပ်ဝင်၍ လယ်စိုက်ပြီး ထွန်တုံးပိတ် တစ်ဖြုတ်နားသည်။ နတ်တော်ပြာသို့မှသည် စပါးများ ရိတ်သိမ်းပြီး တလင်းပြီး စပါး ပိုဒေါင်သို့ သွင်းပြီးက တစ်ဖြုတ်ဟူ၍ လယ်သမားလောကတွင် ဤသို့ နှစ်ချိန် နှစ်ရာသီ သူရင်းငှားအဝင်အထွက်ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် အဘအောင်အိမ်တွင် အမြဲတမ်း နွေဦးဆောင်း တစ်ဆက်တည်း နေထိုင်လုပ်ကိုင်သော သူရင်းငှားဟူ၍ မရှိပါပေ။ နှစ်စဉ်လည်း ဤသို့လျှင် ဆောင်ရွက်နေကျ ဖြစ်သောကြောင့် လွန်စွာ ခေါင်းစားစရာတော့ မလိုလှပေ။

အချိန်တန်လျှင် လုပ်သားများ ရသည့်ကတော့ အမှန်။ သို့သော် ယခုနှစ် အနည်းငယ်နောက်ကျနေသကဲ့သို့ ရှိလေသဖြင့် ဘကြီးအောင် အနည်းငယ် စိတ်ပူမိတာတော့ အမှန်။

တစ်နေ့ အိမ်ခြေရင်းမှ ကိုသင်းမောင်မှ လူတစ်ယောက်ကို ဘကြီးအောင်အိမ်သို့ ခေါ်လာသည်။

“ဟ သင်းမောင်၊ မင်း ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ ဧည့်သည်က”

“အင်း အဲဒီကိစ္စပဲ အစ်ကိုရေ အစ်ကို သူရင်းငှား မရသေးဘူးဆိုတော့ ဟောဒီသူငယ်နဲ့ အောင်ဘော်ရွာစက် စပါးသွားကြိုက်ရင်းနဲ့ ဆုံလာတာ၊

သူရင်းငှား လုပ်ချင်ပါတယ်တဲ့၊ ကဲ စကား ပြောကြည့်ပါဦး”

“အေး ကဲ ထိုင်ကြ၊ မောင်ရင့် နာမည် ဘယ်လိုခေါ်တုံးဟ”

“ကျွန်တော့်နာမည် မောင်ဖိုးဆို ပါ ခင်ဗျ”

“အင်း ခပ်ရှားရှား နာမည်ဆိုပဲ ဘယ်အရပ်ကလာတုံးကွယ်”

“ကျွန်တော် အထက်အညာက လာတာပါ ခင်ဗျာ၊ သူရင်းငှားလုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး လာတာပါ။ စမ်းသပ်ပြီး ကြိုက်မှ ခိုင်းပါ ခင်ဗျ”

“မင်း အပြောကတော့ အားပါ သကွ”

ထိုလူရွယ်ကား အသားညိုညို အရပ် ၆ ပေခန့် ရှိပြီး ဗလလည်း လွန်စွာကောင်း၍ သန္ဓာကိုယ်အချိုးအစား လွန်စွာ ကျနေသောပုံရှိပြီး သျှောင်ထုံးတစောင်းနှင့် ဒေါမြဆီလူးထားပြီး သန်ရပ်စွာ ဖြိုး၍ ထုံးထား၏။

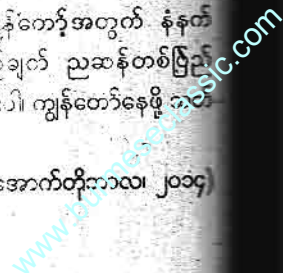
အညာ ပင်နီတိုက်ပုံအင်္ကျီကို အပေါ်ကဝတ်ထားပြီး အတွင်းက ဂူစီအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ နုနုမဟာချောင်နှင့် လွန်စွာတည်ကြည် ခုံညားသောရုပ်ပွင့်လည်းရှိပြီး အသက် (၃၅)နှစ်ခန့် ရှိလေသည်။

“မောင်ရင် လယ်လုပ်ငန်းကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် လုပ်နိုင်ရဲ့လားကွ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လုပ်နိုင်ရဲ့မကပါဘူး ဘကြီးအိမ်မှာ သုံးစံ သူရင်းငှား ဘယ်နှယောက် ငှားချပါသလဲ ခင်ဗျာ”

“အင်း . . . လေးယောက် ငါ့ယောက် နှစ်ငှား ငှားရပါတယ်ကွာ အဲဒီအတွက်နဲ့ အမြဲစိတ်ပူနေရတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီး၊ ကျွန်တော် တစ်ခု ပြောပုံမယ်၊ သဘောတူနိုင်မှ လက်ခံပါ။ ကျွန်တော် အဲဒီသူရင်းငှား လေးယောက်က တစ်ယောက်တည်း လုပ်မယ်၊ လေးယောက် အခပေးပါ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အတွက် နံနက် ဆန်တစ်ပြည်ချက် ညဆန်တစ်ပြည်ချက် ချက်ပေးပါ။ ကျွန်တော်နေဖို့ ကလေး

သင်နေရာပေးပါ။ ပြီးတော့ လုပ်ငန်း
အားပေးပြီးဆိုရင် သုံးနှစ်တိတိ လုပ်ခွင့်ပြု
ပါ။ သုံးနှစ်ကျော်ရင် ကျွန်တော် ပြန်ပါ
မယ်။

ဘကြီးအောင် ထိုမောင်ဖိုးအို
အား မျက်လုံးပြူး၍ အထူးအဆန်း
အနည်းနည်းဖြင့် အံ့ဩလျက်ရှိလေ
သည်။ ယုံရခက်ခက်လည်း ဖြစ်နေလေ
သည်။

ဘကြီးအောင် အသက် (၅၀)
ကျော်ပြီ။ ဆန်တစ်ပြည်ချက်စားသော
သူတွေ့ဖူးသေးသလို လူလေးယောက်
အလုပ်လုပ်နိုင်သောသူလည်း မမြင်
ဖူးပေ။ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။ ဟူ၍လည်း
မသိဘူး။

“သင်းမောင် မင်းလူကတော့
အတော်ထူးဆန်းတဲ့လူပဲကွ။ ငါ့မှာ
အဖွဲ့ခိုင်းခွား) ဆယ်နှစ်ကောင်ရှိတယ်။
မြက်ခင်းလဲ မွေးရတယ်။ စပါးခင်းလဲ
မြက်ခင်းရတယ် မောင်ရင် တတ်နိုင်ပါ
သေးသလား”

“ကျွန်တော် စုံစမ်းပြီးမှ အလုပ်
အကောင်အထည်တာပါ အဘ၊ အားလုံးကို တာ
အကျောရပါစေမယ် ခင်ဗျ။ မိုးလယ်
အောက်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်ဝက်လောက်
အထဲဖြစ်ဖြစ် ဘကြီး သဘောမကျတဲ့
အချိန် အချိန်မရွေး အလုပ်ဖြုတ်ပါ။
ကျွန်တော် ကျေနပ်စွာ အထုပ်ပိုက်
ပြန်ပါ့မယ် ခင်ဗျ။”

“အေးလေ သူရင်းငှားကောင်း
အိန်နော့လဲ အမှန်ပဲ။ မောင်ရင်လေး
အတတ်ပညာပညာတယ်ဆိုတော့ လုပ်တာ
အတော်ကဲ ကဲ သင်းမောင် မောင်ရင်လေး
အိန်နော့တာ မှန်သမျှ ဆောင်ရွက်ပေးပါ
ဗျာ”

xxx

ထိုနေ့မှစ၍ မောင်ဖိုးအိုအား
အိန်နော့ဘက်တွင် အိမ်ငယ်ကလေး
အဆင့်လုံးဆောက်၍ ပေးထားရပြီး လုပ်
ငန်း စတင်ဆောင်ရွက်လေတော့သည်။
အားများ တစ်နေ့ တစ်ကြိမ် ရေချိုးပေး

ခြင်း။ မြက်ရိတ်၍ နွားစားကျွေးခြင်းကို
ပြုလုပ်သည်။

မောင်ဖိုးအို သူကိုယ်တိုင် ရက်
လုပ်သော မြက်ခြင်းတစ်စုံ၊ ထမ်းပိုးဖြင့်
တစ်နေ့ မြက် နှစ်ကြိမ်ရိတ်သည်။ မြက်
နှစ်ထမ်းကား နွား(၁၂)ကောင်လုံးအား
အလှုံ့ဝယ် ကျွေးနိုင်လေသည်။

မောင်ဖိုးအို၏ မြက်ထမ်းအား
ဘကြီးအောင် မကြည့်ရာ လုံးဝ မ၊မ
နိုင်ပေ။ လှုပ်ပင် မလှုပ်။ လွန်စွာ သန်
မာလှကြောင်း တစ်ချက်သိရ၏။ အာဂ
လူပင်။

ဤသို့နှင့် မျိုးကြံချိန်သို့ ရောက်
ရှိ၍ လာလေတော့၏။ မျိုးစပါးများ
စိမ်းခြင်း၊ ပျိုးကြခြင်း၊ ပျိုးခင်း ထွန်ယက်
ခြင်းတို့အား ဘကြီးအောင် လှည့်ကြည့်
စရာမလိုပေ။

စပါး (မျိုးစပါး)သည်ပင် တင်း
တစ်ဆယ်ကြာရသော ဧရာမ ပျိုးခင်းကြီး
အား နှစ်ရက်နှင့်အပြီးကြသည်မှာလည်း
လူလေးယောက်စာ လုပ်နိုင်ခြင်းအား
သက်သေပြပြီးသည့်နယ်ပင်။

ကွမ်းလည်းမစား၊ ဆေးလိပ်
လည်း မသောက်ထုတ်သော မောင်ဖိုး
အိုကား ဆန်တစ်ပြည်ချက်အား ငါးပိ
ရည် တို့စရာနှင့်ပင် ကုန်လေသည်။

“အင်း မောင်ဖိုးအို မင်း ထမ်း
တော့ အတော်စားနိုင်တာပဲနော်၊ လူ
တစ်ရာ တစ်ယောက် မစားနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အမှန်ကတော့ အဘ
ရယ် ကျွန်တော်စားတာ မဟုတ်ပါဘူး
ခင်ဗျာ”

“မင်း မစားလို့ ဘယ်သူစားမလဲ
ကွ”

“အလုပ်က စားတာပါ ခင်ဗျ”

“အေး ဒါလဲ ဟုတ်တော့ ဟုတ်
တာပဲကွ။ မင်းက လေးယောက်စာ လုပ်
နေမှတော့ ဆန်တစ်ပြည်ချက်စားတာ
ယူထိုရှိပါတယ် မောင်ဖိုးအိုရယ်”

အဘအောင် မောင်ဖိုးအို၏
လုပ်ရည်တိုင်ရည်အား လွန်စွာသဘော
ကျလျက် သူ၏ စွမ်းပကားကိုလည်း

အမြဲ သတိထားကြည့်ပြီး မှတ်သားထား
လေသည်။

နှစ်လခန့်အကြာတွင် လယ်များ
ကောက်စိုက်ရန် အရန်သင့်ဖြစ်လေ
သည်ဖြစ်၍ ကောက်စိုက်မည့် ငှားရန်
အဘအောင်အား အကြောင်းကြား
လေသည်။

“မောင်ဖိုးအို မင်းဖြန် ကောက်
စိုက်မ ဘယ်နှယောက် ချပေးရမလဲ”

“ဆယ့်နှစ်ယောက်လောက်ပါ။
လယ်တစ်ရာခွင်လောက် သူတို့ စိုက်နိုင်
တယ်မို့လား”

“စိုက်နိုင်တာထားလို့ မင်းမျိုးက
အခုထိ တစ်ပင်မှ မခုတ်ရသေးပါလား၊
ကောက်စိုက်မသာ ငှားခိုင်းနေတယ်”

“ငှားမှာသာ ငှားပါအဘ၊ မကော်
ဖြန် စိုက်ရဖို့ အရေးကြီးပါတယ်”

အဘအောင် မယုံတစ်ဝက် ယုံ
တစ်ဝက်နှင့် ကောက်စိုက်မ ဆယ့်နှစ်
ယောက်အား ချိန်လိုက်လေတော့၏။
ညနေ ထမင်းစားပြီးချိန်တွင် မောင်ဖိုး
အို ညဦးပိုင်း မျိုးနုတ်သည်။

နတ်ပြီး မျိုးစပါးများအား ထမ်း
သယ်၍ စိုက်မည့်လယ်များအား အဆင်
သင့် မျိုးစပါးများချွန်ပြီး ချိန်တွင် အရက်
တက်လေသောအခါ ရေမိုးချိုး၍ တဲ
တွင် ပြန်အိပ်နေလေသည်။

မိုးလင်း၍ ကောက်ညှင်းပေါင်း
သော ဘကြီးအောင်သမီး အကြီးမ
မခင်ရီနှင့် အလတ်မ မညိုလေးတို့က-

“အဖေ လယ်တက်သွားကြည့်
ပါဦး၊ ကောက်စိုက်မတွေ လာကုန်ပြီ၊
မျိုးစပါးတွေ ကိုဖိုးအို ချပြီးရဲ့လား၊ စိုက်
လောက်ပါ့မလားလို့”

အဘအောင်ကား ပြုံးလက်
ဆေးတံအား ဆေးဖြည့်ပြီးလျှင် . . .

“သမီးတို့ ကောက်စိုက်မတွေ
သာ ခေါ်သွား၊ အဖေ အစောကြီးက
ရောက်ပြီးပြီ၊ မောင်ဖိုးအို တစ်ညလုံး
မျိုးလဲ နုတ်တယ်။

အဲဒီလယ်တစ်ရာခွင်လုံးလဲ မျိုး
စပါးတွေ အလုံအလောက် ချပြီးပြီ။

သူ အိပ်နေတယ်။ သွားမနီးနဲ့ အာဂ
ကောင်ပဲကွာ၊ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး။
ဒီလိုလူမျိုး”

“ဟုတ်လား အဖေ အင်း ဘုရား
ဘုရား အံ့စရာပဲ”

ဤသို့လျှင် တစ်ရက်လျှင် လယ်
တစ်ရာခွင် ကောက်စိုက်မ ဆယ်နှစ်
ယောက်မှသည် ဆယ်ငါးယောက်ထိ
ငှားရမ်းစိုက်စေလျက် မျိုးစပါးကို ည
တွင်းချင်းအပြီး နတ်လည်းနတ် ချလည်း
ချနှင့် အဘအောင်၏ လယ်ကေ ငါး
ထောင် ပြီးဆုံး၍ သွားလေတော့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ကား အဘ
အောင်အိမ်က လယ်သူရင်းငှား တစ်
ယောက်တည်းက လေးယောက်စာ လုပ်
နိုင်သော နံနက် ဆန်တစ်ပြည်ချက် ည
ဆန်တစ်ပြည်ချက် ကုန်သော စားသော၊
လွန်စွာသန်မာသော ယောက်ျားပီသ
သော မောင်ဖိုးအိုအား ပတ်ဝန်းကျင်
ရွာလယ်သမား လယ်ပိုင်ရှင်များနှင့်
၎င်းတို့သူရင်းငှားများပါမကျန် နေ့စဉ်
နှစ်ဦးသုံးဦး မြင်ဖူးချင်သောကြောင့်
လာရောက်ကြည့်ရှုကြသည်မှာ တစ်နေ့
တစ်နေ့ လေးငါးဦးမျှမကလှပေ။

လာရောက်၍ ကြည့်ကြသူတိုင်း
မောင်ဖိုးအိုအား အောက်ပါ ဝေဖန်
ထင်ကြေးများ ပေးသွားကြသည်။

“အင်း လူက ခန္ဓာကိုယ်အချိုး
အစားကိုက တက်တက်ကြွကြွဟန်ပဲ၊
အတွင်းအားလဲ ကောင်းပုံရတယ်။ သိုင်း
တွေ ဘာတွေတတ်မယ်ထင်တယ်။ လူက
တော့ လူထူးပဲ”

“ဆန်တစ်ပြည်ချက် စားနိုင်တာ
တို့လေးမျက်နှာမြို့နယ်မှာ တစ်ယောက်
မှ မရှိဘူး။ ဒါကြောင့်လဲ လယ်တစ်ရာ
ခွင်ကို မျိုးစပါးတစ်ယောက်တည်း နတ်
ချနိုင်တာ၊ ဒါလေးယောက်လုပ်မှ ရနိုင်
တာပဲ”

“ကိုယ့်ကြိုး ကိုယ်ကျစ်၊ ထွန်
သွား တံဖိုးတုံး ကိုယ့်ဘာသာလုပ်တာလဲ
ပညာကျွမ်းလို့ပေါ့၊ နွားတွေကိုလဲ ကိုင်
တာ ကျွမ်းတယ်”

“သူကြည့်တော့ သိပ်ပြီး ထူးထူး
ဆန်းဆန်းကြီး မဟုတ်ပေမယ့် တို့ မသိ
သေးတဲ့ လျှို့ဝှက်စွမ်းအားတွေ ပညာ
တွေရှိဦးမယ် ထင်တယ်”

စသည် စသည် လာရောက်၍
မြင်ဖူးချင်သော ကြည့်ရှုသူများတွင် သား
သမီးရှင် မိဘများကပါ သမက်ဖမ်းလို
သော သဘောဖြင့် အမျိုးသမီးကြီး
များပါ လာရောက်ကြည့်ရှုကြ၏။

မောင်ဖိုးအိုကား မည်သူနှင့်မျှ
စကားလည်းမပြော၊ သူ့အလုပ်နှင့်သူ
ဆိုင်နေသည်ကိုပင် မတွေ့ရပေ။

ဤသို့ ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများမှ
တစ်ဆင့် လေးမျက်နှာမြို့တစ်နယ်လုံး
ကား မောင်ဖိုးအို၏ သတင်း ပျံ့မွှေး
လျက် ရှိလေတော့၏။

တောရွာများတွင် တစ်အိမ် တစ်
လုံးနီးနီး စပါးကြိတ်သောလက်နှင့် လှည့်
ရသော ကြိတ်ဆုံများရှိရာတွင် ကြိတ်
ဆုံအပေါ်ပိုင်း၊ အောက်ပိုင်း နှစ်ပိုင်းရှိရာ
ဘယ်အပိုင်းကိုဖြစ်ဖြစ်၊ ယောက်ျားကြီး
နှစ်ယောက် သန်သန်မမ ရနိုင်သည်။

ကြိတ်ဆုံအောက်ပိုင်းက ပို၍ လေး၏။
ကျောက်များ လောင်း၍ ပြုလုပ်ထား
သည်ကြောင့် ဖြစ်၏။

အဆိုပါ ကြိတ်ဆုံအား မောင်ဖိုး
အိုက မဏ္ဍိုင်ကို လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့်
မ၍ ရွှေနိုင်သည်အထိ သန်မာလှ၏။
တစ်နေ့ အဘအောင် စပါးတင်း တစ်
ဆယ် ကြိတ်ရန် လိုသောအချိန်စက်သို့
ပို့ရန် လှည်းလမ်းလည်း မပေါက်သေး
ချိန် ထိုလက်ကြိတ်ဆုံဖြင့် ကြိတ်ရန် ဆုံး
ဖြတ်ရာ မောင်ဖိုးအိုက...

“ဘကြီးအောင် ဆန်ပြာမယ်
အမျိုးသမီး သုံးလေးဦးရယ် စပါး သယ်
လောင်းမယ့် လူနှစ်ယောက် ခေါ်ပေး
ကျွန်တော် ကြိတ်မယ်”

ဟုဆိုကာ စပါးတင်း တစ်ဆယ်
အား လောင်းလည်သူနှစ်ဦးမှာ ခွေးပြန်
လျက် ကြိတ်ဆုံအား လက်တစ်ဖက်
တည်း လှည့်သည်။ ဘယ်ညောင်းလျှင်
ညာဖြင့် လှည့်သည်။

ဖွဲဆန်ပြာသူ အမျိုးသမီး သုံးဦး
လည်း ခွေးပြန်သည်။

www.burmeseclassic.com

နာရီအနည်းငယ်အတွင်း မောင်
စပါးဆယ်တင်းအား မနားတမ်း
ကြိတ်၍ပြီးလေသည်။ ပြီးမှ ရေတဝ
သတ်၍ အမောဖြေသည်။

စပါးလောင်းသူနှစ်ဦးနှင့် ဆန်
ပြုသူ အမျိုးသမီး သုံးဦးကား မောင်ဖိုး
အား လူထူးဆန်းသဖွယ် မျက်လုံးပြူး
ရှု၍ အံ့လျက် ဩလျက်။

မောင်ဖိုးအို၏ စွမ်းဆောင်ချက်
အား ကြာလေ ထူးဆန်းလေဖြစ်
တော့၏။ စပါးများ မကြာမီ ရိတ်
ချိတ်ချိန်သို့ နီးကပ်၍ လာသော .နေ
သစ်နေ့။

ဦးကြာညွန့်ဆိုသူ လယ်ပိုင်ရှင်
အယ်ရီးရွာမှ ဘကြီးအောင်အိမ်သို့
သတ်၍လာလေသည်။

“အာ ကြာညွန့်ပါလား၊ မလာ
လော့ဟ ထိုင်”

“လာဆို အစ်ကိုအောင် သူရင်း
တယ်သတင်းကြီးကိုးဗျ၊ စုံစမ်းရ
အောင် သိချင်လို့ လာတာ”

ဦးကြာညွန့်ကား လယ်ဧက သုံး
ဆယ်ခန့် ပိုင်ဆိုင်၍ သူရင်းငှားများ
ထွန်စွာ ကြောက်သော စည်းကမ်း
ထားသူ၊ ကိုယ်လယ်ကိုယ်ရိတ်၊ စပါး
ရိတ်ကောင်း၊ မျိုးနုတ်ကောင်း၊ ကျွမ်း
ကျင်လှသော လူသန်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်
သည့် ဆန်လေးလုံးချက်ကို ဟင်း
ဖိတ်စင် ကုန်အောင်စားနိုင်သူလည်း
ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ လုပ်နိုင်စွမ်းထက်ကျော်၍
ဘကြီးလာသော ဘကြီးအောင်၏
သူရင်းငှား မောင်ဖိုးအိုကား ဘယ်လို
သူရင်းလည်းဟု သိချင်လှသည်။ ပြီး
သော် ကောက်ရိတ်စိန်ခေါ်လိုက်မည်ဟု
ဆွေးနွေး၏။

ဦးကြာညွန့်ကား ကောက်ရိတ်
ရာတွင် စံချိန်တင်ထားသူ ဖြစ်သကဲ့သို့
မည်သူမှ သူနှင့်မယှဉ်နိုင်ပေ။ ကွမ်းယာ
ဆန်ယာ အမြန်ယာသူ မပြီးမီ ကောက်
ပြီး တစ်လှိုင်း ရိတ်ပြီး စီးပြီးဖြစ်သလို
အထွက်ချိန်မှ နေဝင်ချိန်ထိ ကောက်

လှိုင်း သုံးရာကျော်ကျအောင် ရိတ်နိုင်
သူလည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိ
လောက်စွမ်းပါမလားဟူ၍လည်းကောင်း၊
ပြိုင်ချင်သောစိတ်ဖြင့် လည်းကောင်း
မောင်ဖိုးအိုအား လာရောက်ကြည့်ရှု
လေ့လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“အင်း မင်း ဘာသိချင်တာလဲ
ကြာညွန့်”

“အစ်ကိုအောင်ရဲ့ တပည့်နဲ့
ကောက်ပြိုင်ရိတ်ကြည့်မလားလို့ သူက
နာမည်ကြီးနေတော့ သိချင်လို့ပါ။ ခေါ်
စမ်းပါဦး”

ဘကြီးအောင် ခေါ်သဖြင့်
မောင်ဖိုးအို ရောက်လာပြီးလျှင် အလေး
ဝရပြု၍ ထိုင်သည်။

“ကဲ မောင်ဖိုးအို၊ ဟောဒီက ဦး
ကြာညွန့်က ဒီနယ်မှာတော့ ကောက်
ရိတ်ကောင်းပဲ ဘယ်သူမှ မပြိုင်ရဲဘူး၊
မင်းများ ပြိုင်ရဲမလားလို့ လာမေးတာပဲ၊
ဘယ်လို သဘောရလဲကွ”

“ဘကြီးညွန့်က ဘယ်လို ပြိုင်
ချင်တာလဲ”

“မင်းကြိုက်တဲ့ပုံစံ ပြိုင်နိုင်တယ်
မောင်ဖိုးအို”

“လောင်းကြေးတော့ ပါမှ ထင်
တယ်”

“မှန်တာပေါ့ကွာ၊ စပါးတစ်ရာ
ကြေးကွာ၊ နိုင်တဲ့သူဆီ အရောက်ပို့
ကြေး၊ ဘယ်နှယ်လဲ ပြိုင်ရဲပါမလား”

“ပြိုင်မယ်လယ်က”

“လယ်ကွက်နှစ်ကွက် ယှဉ်လျက်
ဝါးသုံးပြန်စီ ရှိတယ်၊ တစ်ဧကခွဲရှိတယ်၊
ဝါးလှည်းပေးရမလား၊ ပင်ထောင်ရိတ်
မလား၊ ကြိုက်တာရွေးနိုင်တယ်”

“အချိန်က”

“အချိန်က သုံးနာရီအတွင်း
အနိုင်အရှုံး ပတ်ဝန်းကျင်က ဆုံးဖြတ်
ချက်ပဲ”

“ပြိုင်မယ် အဆင်သင့်သာ ပြင်
ထားပါ”

“ဒါဆို ငါ မောင်ဖိုးအိုဘက်က
စပါး၁၀၀ လောင်းကြေးထပ်မယ်ဟေ့”

“ကောင်းပြီ သန့်ဘက်ခါ နံနက်
၆နာရီ စမယ်”

xxx

မိုးမလင်းတလင်း အချိန်က
တည်းက ဦးကြာညွန့် လယ်ကွက်ညီ
နောင်အနီး ယောက်ျား မိန်းမများ စုရုံး
ရောက်ရှိ၍ နေကြပေပြီ။ အာဂလူနှစ်
ယောက် ကောက်ရိတ်စွမ်းရည်ပြိုင်မည့်
ပွဲအား လွတ်သွား၍ မဖြစ်။ နှစ်မျိုးစွာ
ကြာသော်လည်း ဤပွဲမျိုး မဖြစ်နိုင်။

ဦးကြာညွန့်၏ ကောက်ရိတ် စွမ်း
ရည်အား တစ်နယ်လုံး မြင်ဖူးကြ၏။
မည်သူမျှ မယှဉ်နိုင်သော ခုံးရိတ်သိမ်း
နည်း ကျွမ်းကျင်လှသော လက်တစ်လဲ
နှစ်ချက် တံစဉ်သိမ်းပြီးပင် ကောက်
လှိုင်းတစ်လှိုင်းစာဝင် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်
လန့်ဖွယ်ကောင်းသော ကောက်ရိတ်စွမ်း
ရည်လက်ဖြစ်၏။

မောင်ဖိုးအို ကောက်ရိတ်သည်
ကို မည်သူမျှ မမြင်ဖူးသေး။ အဘယ်
ကြောင့် ဦးကြာညွန့် စိန်ခေါ်သည်ကို
လက်ခံသနည်း။

တခြားသော စွမ်းရည်များကို
ကြည့်၍ မောင်ဖိုးအိုဘက်မှ လောင်း
ကြသူ များစွာရှိသကဲ့သို့ အစဉ်းသိ၊
အရင်းသိ ဦးကြာညွန့်ဘက် တွင်လည်း
လောင်းကြသူများ မနည်း။

ထိုနေ့ကား မောင်ဖိုးအို ဖြစ်
လောက်အောင် လူနှစ်ယောက် ကောက်
ရိတ်ပြိုင်ပွဲအား ကျားမကြီးငယ် လူ
ပေါင်းများစွာ ဝေးလံသော လယ်တန်
ငယ်၊ ပိန္နဲကွင်း၊ မြို့ကုန်း၊ ပန်းတောကြီး၊
သဲနုကုန်း၊ သီတာကုန်းပြင် မလူများပါ
လာရောက်၍ ကြည့်ရှုကြလေ၏။

မောင်ဖိုးအိုကား ရှမ်းဘောင်းဘီ
နှင့် ခါးတွင် ကြိုးသိုင်းချည်ထားပြီး
သျှောင်ထုံးကို ခေါင်းပေါင်းပတ်လျက်
ဝတ်လာသော အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်လေ
သည်။ သူ၏ အညာမှ လာစဉ်က
တည်းက ပါလာခဲ့သော အဖိုးကောက်
ပါသော ကြီးမားသော သီးသန့်အပ်နံ

လုပ်ထားသော တံစဉ်ကြီးကို ပတ်ထားသော စက္ကူများ ဖြေသည်။

ထို့နောက် ဘယ်ညာ လယ်နှစ်ကွက်အား ခေါင်း၊ ပန်း၊ ရွေးရသည်။ မောင်ဖိုးအိုက ဘယ်အခြမ်း လယ်ကွက်ကို ရ၍ ဦးကြာညွန့်က ညာအခြမ်းလယ်ကွက်အား ရလေသည်။ စပါးများကား ထူလျက် ပိန်းလျက် လှတစ်ရပ်ခန့်။

ဦးကြာညွန့် ရိတ်မည့်လယ်ကွက်အား ဝါးကိုင်တစ်ဦးက စပါးလှဲပေးရလေသည်။ မောင်ဖိုးအိုကား စပါးမလှဲလက်ရုံပင်ထောင်အတိုင်း ထားခိုင်းသည်။ ခိုင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်မည့်သူနှစ်ဦးက နာရီ (စားပွဲတင်နာရီအား ၃ နာရီတိတိ) နှိုးစက်ချ၍ စတင် အချက်ပေးလိုက်လေတော့၏။

ဘေးဘယ်ညာ နောက်ဘက်ကပါ ကြည့်ရှုနေကြသူများ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဩဘာပေးကြ၏။

“ဦးကြာညွန့်ဟေ့ ဗိုလ်မထားလုပ်ထားဟ”

“အညာသားကွ၊ မောင်ဖိုးအိုဆိုတာ ဒါပဲ ကြည့်ထား”

“ဝေး ဦးကြာညွန့်ကွ ဟေး”

“မောင်ဖိုးအိုတဲ့ ဟေ့ ဝေး”

တစ်ကွင်းလုံး ဆူလျက် ညံလျက် ဦးထုပ်မြောက်သူ ပဝါမြောက်သူများပါ များလှ၏။ လယ်ကွက် အနံ ဝါးသုံးပြန် (၁၂ တောင်ဝါး) အလျား ဝါးသုံးပြန်ရှိသောလယ် လယ်ကွက်ညီတူ ဦးကြာညွန့်ကား စပါးကို ဝါးနှင့် လှဲထားပြီး ရိတ်သောကြောင့် လူကို ထင်ရှားစွာ မြင်ရသည်။

မောင်ဖိုးအိုကား တစ်ရပ်နီးပါး ရှိသော ဝါးဖြင့် မလှဲသော ပင်ထောင်အတိုင်းရိတ်သောကြောင့် စပါးသီးများ လှုပ်ယမ်းခြင်းကိုသာ မြင်ရသည်။ လူကို မမြင်ရ။

ဦးကြာညွန့်ကား ဒုန်းရိတ်ဟန်အတိုင်း တံစဉ်ကို လက်တစ်ဆန့် ထိုးသွင်းလိုက်ပြီး ဆွဲရိတ်လိုက်ချိန်၌ ကောက်တစ်လှိုင်းနီးပါးမျှ အပြတ် အနေ

တော်အရင်းလဲမကျရာ၊ အဖျားလဲ မလှရစပါးရိတ် စည်းကမ်းအတိုင်းသာ။

မောင်ဖိုးအိုကား ညာလက်နှင့် လှဲလိုက်၏။ ဘယ်လက်နှင့်လည်း ဝိုက်၍ ခါးသိပ်ကုန်းစရာမလို တစ်ချက် ရိတ်လိုက်လျှင် လူလေးဝါးယောက် ထမင်းထိုင်စားနိုင်သော အကျယ်အဝန်းကို တွေ့ရ၏။

ဝိုက်သိမ်းနည်း ပင်ထောင်ဖြတ်ရိတ်နည်း၊ ဒုန်းနည်းတို့ ရောစပ်သော မောင်ဖိုးအိုအား တစ်နာရီကြာသောအခါ ဝါးသုံးပြန်ရှိသော လယ်ကွက်မှာ သုံးပုံ တစ်ပုံ ပြီးသွားလေသည်။

လက်ကလည်းမြန် တစ်ချက်ကို ကောက်လှိုင်း တစ်လှိုင်းစနစ်ဖြင့် ရိတ်သိမ်းကြရာ ကြည့်၍ လွန်စွာကောင်းသလို အံ့ဩစရာကြီးလည်း ဖြစ်၊ မမြင်ဖူးသည်ကို မြင်ရ၍ ဝမ်းသာရသည်လည်း ရှိသည်။

သို့နှင့် မောင်ဖိုးအိုက ရှေ့ဆောင်၍ ရိတ်သိမ်းနေကြရာ နာရီပြည့်ချိန်တွင် (ထိုလယ်ကွက်ကို နှစ်ငန်းနှစ်ခေါက်ရိတ်မပြတ်မည်ဖြစ်ရာ) မောင်ဖိုးအိုက တစ်ငန်းထိပ်ပေါက်နှင့် နောက်တစ်ငန်း တစ်ဝက်ပြီး၍ ဦးကြာညွန့်က တစ်ငန်းသာလျှင် ပြီးရုံရှိလေသောကြောင့် အနှစ်နှစ်အလလ ပြိုင်ဘက်ကင်းသော ဦးကြာညွန့်ကား မောင်ဖိုးအိုအား အပြတ်အသတ် ရှုံးသွားလေတော့၏။

“ဝေး ဟေး ဟေး အညာသားကွ”

“မောင်ဖိုးအို ဆိုတာ ဒါလားကွ” လာရောက် ကြည့်ရှုသူများက ကောင်းချီးပေးကြလျက် မကြာမီပင် ကောက်ရိတ်သိမ်းပြင်ပွဲ ပြီးဆုံး၍ သွားလေသည်။

xxx

ဘကြီးအောင်တို့ အိမ်မှ ရေနေ့ ဝိုင်း။

မောင်ဖိုးအိုအား လာရောက် နှုတ်ဆက် မိတ်ဖွဲ့ကြသော ရွာသားများ

နှင့်အတူ ပြိုင်ဘက် ဦးကြာညွန့်လည်း ရယ်မောရွှင်ဖျော်ဖြင့် ရှုံးသည်ကို အမှတ်မထားနိုင်ဘဲ . . .

“အစ်ကိုအောင်ရေ မောင်ဖိုးအိုကတော့ အာဂလူပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တောင် ဘယ်လိုမှ မနိုင်နိုင်ဘူး၊ အားကလဲ ကောင်း၊ မြန်ကလဲ မြန်၊ ဒီလိုလူကောင်းတယ်ယောက် ကြံကြံဖန်ဖန် ရတတ်တယ်ဗျာ၊ ရွာမှရွာ၊ အံ့စရာကတော့ လွန်ရော့ပဲ၊ စပါးတစ်ရာ ကုန်တာ ရှုံးတာ ကျေနပ်တယ်၊ ဒီလိုလူမျိုး မြင်ဖူးတွေ ဖူးတာနဲ့ ကျေပြီဗျား ဟား ဟား”

ဘကြီးအောင်၏ အိမ်တွင် မောင်ဖိုးအို ကတိအတိုင်း သုံးနှစ်တိတိ အလုပ်လုပ်ပြီးသောအခါ ၎င်း၏ လုပ်စမ်းများကို ရောင်းချ၍ ငွေသား အသီးသီး ယူဆောင်လျက် ဘကြီးအောင်အား တန်တော့လျက် ပြန်သွားလေရာ ယနေ့ထက်တိုင် သတင်းရခြင်း တွေ့ခြင်း မရှိတော့ပေ။

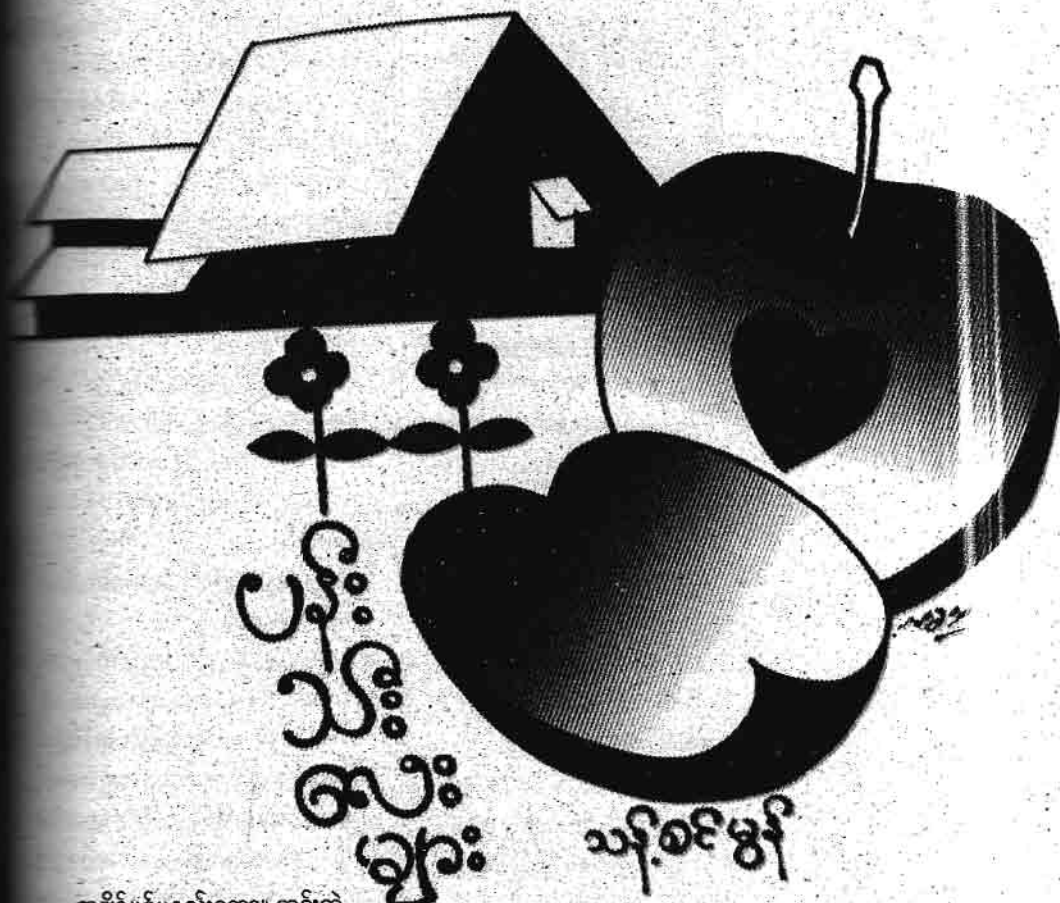
တစ်ခိုနိက တစ်နယ်လုံးကောင်းသောဘက်တွင် နာမည်ရ ကျော်စောသော မောင်ဖိုးအိုကား အညာသားတို့ ပြောသော်လည်း ဘယ်ရွာ ဘယ်မြို့နယ်ကဟု မပြော။ ပြန်သွားသောအခါတွင်လည်း ကျောက်သင်ပုန်းမှစာအား ဖျတ်သည့်နယ် အစအန မတွေ့တော့။

လာညွှန်မိုးတွင်းဦးကား ခါတိုင်လို သူရင်းငှား လေးယောက် ငှားရမ်း ဦးတော့မည်ကဲ့ ဘကြီးအောင် ဆေးအား ဖွာရှိုက်ရင်း သက်မြင်းမော့လိုက်မိလေဘော့သတည်း။

□ ဆန်းဝင်း (အောင်မြေ)

မှတ်ချက်
သားပေါင်းရွာ ဦးစံလှိုင်၏ ခြေဦးဝင်းရွှေ (ကျိုက္ခရွာ) အုပ်ချုပ်ရေးဦးစီး ဖြောချက် ကို ခြယ်မှုန်းပါသည်။

လမ်း
သစ်
များ

သန့်စင်ဖို့

အချိန်ပင်မနည်းတော့။ ကင်းတဲ့
သံချောင်းခေါက်သံ ဆယ့်တစ်
ပေါ်လာသည်။ အိမ်ရှေ့မှ လှမ်း
သိရသည့် အသံကို ကြားလိုက်ရ၍
ကိုင်ဆောင် အိပ်ရာထဲမှ လူးလဲထပြီး
ထွက်လိုက်မိသည်။ ပြီး ကမန်းက
အဝတ်အစားလဲပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်
ထုကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရှေ့ လမ်းမကြီးက မည်း
သောနေ့သလို တိတ်ဆိတ်နေဆဲ ဖြစ်
နေသည်။
ကိုရင်မောင် လက်ထဲက လက်
ခွာတစ်ဖုံးဖြင့် ကားလမ်းပေါ်သို့ လှမ်း
ကြည့်လိုက်မိသည်။

ကားလမ်းမကြီးပေါ်တွင် လူ
သူလူလာ ကင်းခဲ့ပြီးနေသော်လည်း
ကိုရင်မောင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်ဖြင့်
ထွက်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းက အသက်
သေလိုရှိနေသည့် လူတစ်ယောက်။

“ဆရာကိုတော့ အားနာလိုက်
တာ ဆရာရယ်၊ မဖြစ်လို့သာ လှမ်းခေါ်
လိုက်ရတာ၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်းပါဦး”

ကိုရင်မောင် ကြားလိုက်ရသည့်
စကားကြောင့် ဆိုင်ကယ်မောင်းနေ
သည့် အံ့ဖွယ်မှန်း သိလိုက်ရသည်။
ကိုရင်မောင် ရပ်ကွက်တစ်ခုတွင် အိမ်
ငှားနေစဉ်က အိမ်နီးနားချင်းဖြစ်ခဲ့သူ
အံ့ဖွယ်နှင့် ခင်မင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
ကိုရင်မောင် တခြားရပ်ကွက်သို့ပြောင်း
ပြီး နေထိုင်ခဲ့သော်လည်း အံ့ဖွယ်က
အခင်အမင် မပျက်ခဲ့။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ အံ့ဖွယ်
ရာ၊ ပြောစမ်းပါဦး”
ကိုရင်မောင် အံ့ဖွယ်အဖြစ်ကို
တွေ့လိုက်ရ၍ စူးစမ်းပြီး မေးလိုက်
သည်။

“အဖြစ်ကတော့ မပြောချင်ပါ
ဘူး ဆရာရယ်၊ သင်္ဘောနောက်ဆုံး တစ်
ခေါက်ကျမှ ခရီးသည်ရလို့ ဆေးတည့်ပြီး
ပျော်ရမလားအောက်မေ့တာပါ။ အတော့်
ကို ဒုက္ခပေးတဲ့သူပဲဗျာ”

အံ့ဖွယ် စကားကြောင့် ကိုရင်
မောင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်
လိုက်မိသည်။

လွယ်အိတ်ကြီးကို သိုင်းလွယ်ပြီး
အမူးလွန်နေသူ။ ကားလမ်းခဏားရှိ သစ်
ပင်တွင် ကျောမိုပြီး အိပ်ငိုက်နေသည့်
မြင်ကွင်းက မယုံနိုင်စရာ ဖြစ်နေသည်။

“မင်း ဆိုင်ကယ်ကို ငှားစီးတဲ့
ဒီလူကို သိလား အံ့ဖွယ်”

“ကျွန်တော် မသိဘူး ဆရာ၊
ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်ကိုငှားပြီး ခဏဆို

www.burmeseclassic.com

ပြီး စားသောက်ဆိုင်ထဲ
အတော့်ကို မူးနေတာ၊ အဲဒါနောက်ထပ်
ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး သောက်နေလို့ စောင့်နေ
ရသေးတယ်၊ ကျွန်တော်က မသောက်ဖို့
ပြောလဲ မရဘူး၊ တစ်လမ်းလုံး ဂျီတိုက်
လာတာ၊ ဒီလူက ကန်သာကလို့ ပြော-
တာပဲ ဆရာ၊ ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံယူ
ထားတော့ ခက်နေတယ်"

အံ့ဖွယ်၏ ရှည်လျားသည့် စိတ်
ပျက်လက်ပျက် စကားသံကို ကြားလိုက်
ရ၍ ကိုရင်မောင် ကိုယ်ချင်းစာသွားမိ
သည်။

"ပြီးတော့ ဒီလူကို ထားခဲ့လို့
မဖြစ်ဘူး ဆရာ၊ အမူးလွန်နေတော့
မနည်းထိန်းမောင်းလာခဲ့ရတာ"

"ဣ ခါဆို ဝါဒီလူကို ထိန်းပြီး
ကူတဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်၊ အံ့ဖွယ် မင်းစက်နှိုး
ကြည့်ဦး"

ကိုရင်မောင်စကားကြောင့် အံ့
ဖွယ် ဆိုင်ကယ်ကို နှိုးကြည့်ပြီး စိတ်ချ
သွားမှ သစ်ပင်ကို ကျောမိုးပြီး အမူးလွန်
အိပ်ပိုက်နေသူကို နှိုးလိုက်သည်။

"အစ်ကိုကြီး အစ်ကိုကြီး"

"အင်း အင်း"

"ကျွန်တော်တို့ သွားကြမယ်၊
အချိန်မရှိတော့ဘူး အစ်ကိုကြီး"

အံ့ဖွယ်အတန်ကြာအောင် နှိုးမှ
အမူးသမား၊ အိပ်ပိုက်နေရာမှ ခေါင်းကို
အနီင်နီင်မတ်ပြီး လျှာလေးဖာလေးသံ
ပေါ်လာသည်။

"အချိန်ဟုတ်လား၊ ဘယ်အချိန်
ရှိ ရှိကွာ၊ ငါ့ကို အိမ်ရောက်အောင်
လိုက်ပို့၊ ငါ ပိုက်ဆံပေးပြီးပြီ၊ အိပ်
မတောင်းနဲ့"

"မတောင်းပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်
ပိုက်ဆံပေးပြီးသားပါ၊ လမ်းပေါ်မှာ
တယ်သူမှ မရှိတော့ဘူး၊ အစ်ကိုကြီးကို
သနားလို့ ကျွန်တော်လိုက်ပို့တာ"

"ဘာ မင်းက ငါ့ကိုသနားတယ်
ဟုတ်လား၊ အေးလေ ငါ့တဝက သနား
စရာဖြစ်နေတာ၊ အဲဒါ တယ်သူမှ ငါ့ကို
မသိကြဘူး"

ကျွန်တော့် သားလေး
အလွန် စားချင်ရှာတဲ့
ပန်းသီးငယ်ရင်း
ကျွန်တော်
မျက်ရည်ကျခဲ့ရတာ . . .

အမူးသမားက အရက်မူးလွန်
နေသော်လည်း သတိလက်လွတ်မဖြစ်
၍ တော်သေးသည်။ အမူးလွန်ပြီး မေး
မရလျှင် အံ့ဖွယ်အဖြစ်က မလွယ်။

"ကဲ အစ်ကိုကြီး သွားကြမယ်၊
ကျွန်တော် ကူတဲ့မယ်"

အံ့ဖွယ်က အမူးသမားကို ကူတဲ့
လိုက်စဉ် သိုင်းလွယ်ထားသည့် လွယ်
အိတ်ကြီးထဲမှ ကျသွားသည့် အရာ
ကြောင့် ကိုရင်မောင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီး
ဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်သည်။ ကားလမ်း
ဘေးတွင် ပြန်ကျနေသည့် ပန်းသီးလေး
များ။

"ငါ . . . ငါ ပန်းသီးကော"

အမူးသမားက အံ့ဖွယ်ကူတဲ့နေ
သည့်ကြားမှ ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိန်းမတ်ရင်း
သိုင်းလွယ်ထားသည့် လွယ်အိတ်ထဲမှ
ထည့်လာသည့် ပန်းသီးကို သတိရပြီး
မေးနေသည်။

"အစ်ကိုကြီး ပန်းသီးပါလို့လား"

"ဟိ ပါတယ်ကွာ၊ အဲဒီပန်းသီး
မပါလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ငါ သေသေချာချာ
ထည့်ထားတာ"

အမူးသမား၏ စကားကြောင့်
ကိုရင်မောင် မနေသာ။ လမ်းဘေးတွင်
ကျနေသည့် ပန်းသီးများကို ကောက်ပြီး

"ရှော့ မိတ်ဆွေ မိတ်ဆွေရဲ့ ပန်း
သီးတွေ"

ကိုရင် မောင်က လက်နှိပ်ဓာတ်
မီးဖြင့် ထိုးပြီး ပြောလိုက်၍ အမူးသမား
အံ့သြသွားဟော့တယ်။

"ကျေးဇူးတင် ပါတယ်ဗျာ
ဒီပန်းသီးက မင်းတို့ မဖြစ်ဖို့ပါ"

အမူးသမားက ကိုရင်မောင်
လွယ်အိတ်ကြီးထဲသို့ ပန်းသီးများ ပြန်
ထည့်ပေးနေသည့်ကဲ့ ကြည့်ကာ ဝမ်း
သာစားရ ပြောလိုက်သည်။

"အစ်ကိုကြီး အဲဒါ အစ်ကိုကြီး
သိပ်မူးနေလို့ ပြန်ပေးဖို့လဲ တာ၊ ကျွန်
တော်အစ်ကိုကြီး"

"မင်း မင်းကိုကြီး ဟုတ်လား
ကျွန်တော့်ကို ကူတဲ့ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်
သိပ်မူးသွားတာ၊ ကျွန်တော် နာမည်က
ကဲ ကံထူးလို့ မသိတယ်၊ ကန်သာမှာ
နေတာ"

"ကဲ မင်းတို့ကြီး ခိုင်ကယ်ပေါ်
တက် သွားမလဲ"

အံ့ဖွယ် ဆိုင်ကယ်ပတ်နှိုးနေ၍
ကိုရင်မောင် မနေသာ။ ကိုရင်ထူကို ဆိုင်
ကယ်ပေါ်သို့ တာလိုက်ပြီး ထိန်းလိုက်
မိသည်။ အံ့ဖွယ် ဆိုင်ကယ် ရှေ့မီးရောင်
နှင့်အတူ တေ့ ကြုံ ရသည့် ကားလမ်း
ကြီး။ ကားလမ်းကြီး ဘေးနှစ်ဖက်နှစ်
ဖက်တွင် ဆိုင်း ခိုက်ရှိသည့် သစ်ပင်များ

"ဆရာ ငါ့လာလို့ တော်သေး
တယ်၊ နို့နို့ဆို အစ်ကိုကြီးနဲ့ ကျွန်တော်
ရွာလည်ပြီ အများရ"

အံ့ဖွယ်က ကိုရင်မောင်ပါလာ၍
စိတ်ချလက်ချ ဖြင့် ဆိုင်ကယ်မောင်းရင်း
ပြောလိုက်သည်။

ကိုရင်မောင်က အမူးသမားထံ
နောက်ကထိ ရင်း လိုက်နေမိသော်
လည်း အမူးသမား သိုင်းလွယ်ထား
သည့် လွယ်အိတ်ကြီးထဲမှ ပန်းသီးများ
ကို စိတ်ဝင်စားမိသည်။

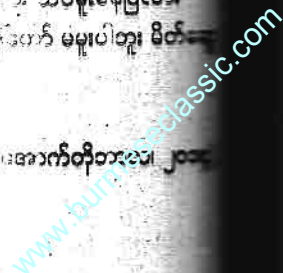
"ကိုက ထူး . . . ကိုက ထူး"

"အင်း"

"ခင်ဗျာ သိပ်မူးနေပြီလား"

"ကျွန်တော် မမူးပါဘူး မိတ်ဆွေ"

ရာ"

ကိုက်ထူးက မမှားပါဟု ပြောဆို
နေသော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်ကို မထိန်းနိုင်
ဘဲ ယိုင်နေဆဲဖြစ်သည်။ ကိုရင်မောင်က
ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ မကျရန် ထိန်းပြီး လိုက်
နေရသည်။ ကိုရင်မောင် ဆက်မမေးနိုင်
တော့။ ဆိုင်ကယ်က အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့်
သမ်းမကြီးပေါ်တွင် မောင်းနှင်နေဆဲ
ဖြစ်သည်။

"အစ်ကိုကြီး ကန်သာရောက်ပြီ"
အံ့ဖွယ်က ပြောဆိုပြီး ဆိုင်ကယ်
ရပ်၍ ကိုရင်မောင် ကြည့်လိုက်မိသည်။
ကားလမ်းမကြီး မနီးမဝေးရှိ ကန်သာရွာ။

"ရွာ ရွာရောက်ပြီ ဟုတ်လား"
"ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကို
ကြီး သွားနိုင်ပါ့မလား"

"ငါသွားနိုင်တယ်"
ကိုက်ထူးက ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ
ဆင်းလိုက်သည်။ သို့တိုင် ခန္ဓာကိုယ်ကို
ထိန်းနိုင် ယိမ်းယိုင်နေဆဲဖြစ်သည်။

"အံ့ဖွယ် ဒီအတိုင်းဆို ကိုက်ထူး
အခြေအနေ မကောင်းဘူး၊ တို့လိုက်ပို့မှ
ဆိုင်ပြန်ရောက်မှာ"

ကိုရင်မောင် စကားကြောင့်
အံ့ဖွယ် ဆိုင်ကယ်ကို ကားလမ်းဘေးရှိ
ထေးဆိုင်လေးတွင်ထားပြီး ကိုက်ထူးကို
ထုတ်လိုက်သည်။

"အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော် အိမ်
အရောက်လိုက်ပို့ပေးမယ်"

"ဪ အေးအေး... မင်းကို
တော့ ဇူတင်တယ်"

ကိုက်ထူးက ပြောရင်း အံ့ဖွယ်ကို
တုံ့ပြီး ရွာလမ်းအတိုင်း ဝင်လိုက်မိသည်။
ဆစ်ရွာလုံးက တိတ်ဆိတ်နေဆဲ ဖြစ်
သည်။ အတန်ကြာသွားမှ အိမ်တစ်အိမ်
ရွေ့သို့ ရောက်သွားသည်။

"ညီလေး အဲဒါ အစ်ကိုအိမ်ပါ
ဟေ့ မထား၊ တံခါးဖွင့်စမ်းပါဦး"

ကိုက်ထူး ခေါ်သံနှင့် အတူ
ကြောမီ မီးလင်းသွားပြီး အိမ်တံခါးဖွင့်
သွားသည်။

"ကိုက်ထူး တော်ပြန်လာတာ
နောက်ကျလိုက်တာတော်"

တယ် မထား၊ သားလေး အခြေအနေ
ကော"

"တော့်ကို မျှော်နေရှာတာ၊ မပြန်
လာသေးဘူးလားလို့ ခဏခဏ မေးနေ
ရှာတာ"

"ကဲ ညီလေးနဲ့ ဒီက မိတ်ဆွေ
အိမ်ပေါ်ကို ခဏတက်ပါဦးဗျာ"

ကိုက်ထူးစကားကြောင့် ကိုရင်
မောင်နှင့် အံ့ဖွယ် အိမ်ပေါ်သို့ တက်
လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရ
သော မြင်တွင်းကြောင့် အံ့ဩသွားမိ
သည်။ အိမ်ရှေ့ခေါင်းရင်းခန်းရှိ အိပ်ရာ
ပေါ်တွင် လှနေသည့် ဝိန်လှိုသည့်
လူငယ်လေးတစ်ဦး။

"အဖေ အဖေ ပြန်လာပြီလား"
"ပြန် ပြန်လာပြီ သား"

လူငယ်လေး၏ အသံသံသ့သ့
အမေးစကားကြောင့် ကိုက်ထူးက လူငယ်
အိတ်ထဲမှ ပါလာသည့် ပန်းသီးများကို
ထုတ်ပြီး။

"သား သိပ်စားချင်တဲ့ ပန်းသီး၊
အဖေ ဝယ်လာခဲ့တယ်၊ သားစားရင်
အားရှိသွားမှာ"

ကိုက်ထူးက ပြောရင်း ပန်းသီး
ကို လူငယ်လေးလက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်
သည်။ လူငယ်လေးက ပန်းသီးကိုကြည့်
ပြီး မျက်နှာလေး ပြုံးရိပ်သန်းသွားသည်။
ကိုက်ထူးက လူငယ်လေးကို ကြည့်ပြီး
ကိုရင်မောင်နှင့် အံ့ဖွယ်အနီးသို့ နှမ်းလျှ
ရွာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

"အဲဒါ ကျွန်တော့်သားလေးပါ၊
ကျန်းမာရေး မကောင်းခဲ့တာ ကြာခဲ့ပါ
ပြီ၊ ဆေးဆရာ အမျိုးမျိုးနဲ့ ကုသလဲ
ရောဂါက ကျွမ်းလုနေပြီ၊ ကျွန်တော်လဲ
သားလေးအတွက် ငွေကုန်ချင်ကုန်ပါ
စေဆိုပြီး ကုသနေခဲ့တာပါ၊ ဒါပေမယ့်
ဗျာ သူ့ဝေဒနာက . . ."

ကိုက်ထူးက တိုးလျှော့ပြောရင်း
အသံတိမ်ဝင်သွားသည်။

"ကဲ ကျွန်တော်တို့လဲ အချိန်
မရတော့ဘူး၊ ပြန်မယ် အစ်ကိုကြီး"

"အစ်ကိုကြီး ကိုက်ပေးမယ်"
"ဖြစ်ပါ့မလား၊ အစ်ကိုကြီးရယ်
အစ်ကိုကြီးက"

အံ့ဖွယ်က ပြုံးရင်း စကားရပ်
တန့်သွားသည်။ ကိုရင်မောင်က အံ့ဖွယ်ကို
ကြည့်ပြီး . . .

"ညီလေးက အစ်ကိုကြီးကို
အရက်သမားလို့ ထင်နေသလား၊ မထင်
ပါနဲ့ကွာ၊ ဒီက မိတ်ဆွေကိုလဲ ပြောပြပါ
မယ်၊ ကျွန်တော် ရင်ထဲက ဝေဒနာတွေ
ကို ပြေမလားဆိုပြီး သောက်နေတာ
ပါဗျာ"

ကိုက်ထူး၏ စကားကို ကြားလိုက်
ရ၍ ကိုရင်မောင် ခြေသွားမိသည်။

"ကျွန်တော် သားလေး အလွန်
စားချင်ရှာတဲ့ ပန်းသီးဝယ်ရင်း ကျွန်
တော် မျက်ရည်ကျခဲ့တာ"

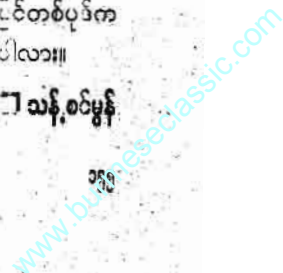
"ဘယ်လို ငါ့အဖေထူး၊ ခင်ဗျား
မျက်ရည်ကျတယ် ပဲ ဟဲ့သား"

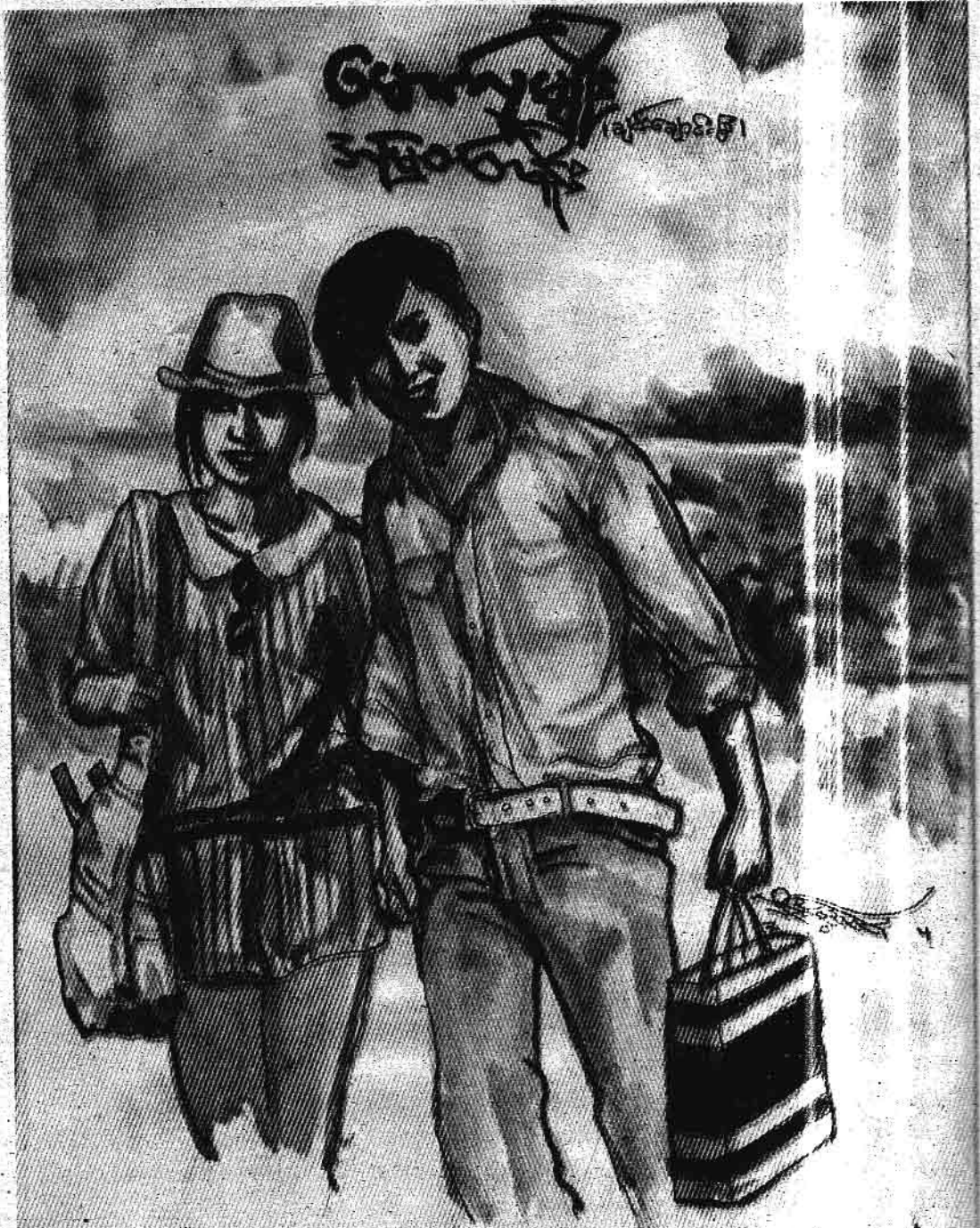
"ဟုတ်ပါတယ် ဒီ မိတ်ဆွေရယ်၊
ကျွန်တော့်သားလေး စသေလူဖြစ်နေ
ရှာတာ၊ သူစိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်
ပေးနေရပေမယ့် သားပေးနဲ့ ခင်းရ
တော့မယ်ဆိုတဲ့ အပိလဲ-ကျွန်တော့်
နှလုံးသားကို တင်းဆိပ်ထား၊ အဲဒါ
ကြောင့် ကျွန်တော် အရက်သောက်ခဲ့
တာပါဗျာ၊ ကျွန်တော် အရက်သမား
မဟုတ်ပါဘူး"

ကိုက်ထူး၏ ဆိုစဉ်သွားသည့်
စကားသံကြောင့် ကိုရင်မောင်နှင့်
အံ့ဖွယ်တို့ အလွန်စိတ်ဝင်စားသွားကြ
သည်။ နှုတ်ဆက်ပြီး လူငယ်လေးက
လည်း ရင်ထဲမှာ နားနေသည်။

ညအမှောင်ကြီးမှ တိတ်ဆိတ်
နေသည့် ကားလမ်းမကြီး။ ကိုရင်မောင်
နှင့် အံ့ဖွယ် နှစ်ဦးသား စကားကိတ်
ဆိတ်နေကြသည်။ သို့သော် နှစ်ဦးသား
၏ရင်ထဲတွင် ကိုက်ထူး ငယ်လားသည့်
ပန်းသီးလေးများနှင့် ဆက်သွယ်နေသည့်
ဖခင်တစ်ဦး၏ မေတ္တာ ချစ်မြင်တစ်ပုဒ်က
ထာဝရရှိနေမည် မဟုတ်ပါလား။

၂ သန့်စင်မွန်

ခင်ခင်ဝင်း၏ မင်္ဂလာဆောင်ကို သွားဖို့ သူငယ်ချင်းတွေ စုစုဝေးဝေး ရောက်ရှိနေချိန်အထိ သူ ဂစ်တာတီးလျက်ရှိသည်။

ခံစားသိမြင် ကြည့်မြင်တတ်မည် ဆိုလျှင် သူ ဂစ်တာတီးနေခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဂစ်တာကြိုးများပေါ်၌ သူ့လက်ချောင်းတွေ ငိုကြွေးနေခြင်းသာဖြစ်၏။

ဒါပေမယ့် သူ့မျက်နှာလေးက တော့ အနိုးအနားတွင်ရှိသော သူငယ်ချင်းများကဲ့သို့ ကြည်နူးလျက် ရှိလေသည်။

“ကဲ... မျိုးထွေး၊ ဂစ်တာအတီးရပ်လိုက်တော့၊ စောစောက ခင်ခင်ဝင်းဖုန်းဆက်တယ်၊ ငါတို့ တစ်အုပ်စုလုံး စောစောလာရမယ်တဲ့”

ဂစ်တာကို ဧည့်ခန်းနံရံမှာ ထောင်သည်။ အလှပြင် အဝတ်အဆင်များဖြင့် ထိုင်နေကြသော စမ်းစမ်းဝေနှင့် ရည်ရည်အောင်ကို သူ ပြုံးပြ၏။ မြင့်ကျော်၏လက်မောင်းကို သူ လက်သီးဖြင့် မထိတထိ သီးသည်။ မြင့်ကျော်ကလည်း သူ့လက်မောင်းကို ပြန်ထိုးသည်။ ကျော်စိန်၏ ဦးခေါင်းပေါ်တွင်

ထားထားသော ဦးထုပ်ကို ဆက်ခနဲ
သူ လှသွားသည်။ ကျော်စိန်က လိုက်လှ
သည်။ ရုပ်မြင်သံကြားစက် နံဘေးတွင်
နင်းနေသော မောင်မောင်ကြီးက သူ့ကို
မိမိမသုန်း ငေးကြည့်နေ၏။

ဒါကို သူမသိ။

ဦးထုပ်ကို မောင်မောင်ကြီးထံ
နဲ့သူ ပစ်ပေးလိုက်သည်။ မောင်မောင်
ကြီးက ဖမ်းခြင်း ဆီးခြင်းမရှိဘဲ သူ့ကို
သာ ငေးကြည့်နေသောကြောင့် ဦးထုပ်
သည် ဖယောင်းပုဆိုးခင်းထားသော
ခြင်းပြင်သို့ကျရောက်သွား၏။ ကျသွား
သော ဦးထုပ်ကို မောင်မောင်ကြီး
ထားက်ယူသည်။ အနားသို့ရောက်နေ
သော ကျော်စိန်လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်
သည်။

အပျော်မျက်နှာထားဖြင့် ပျော်
နေပြန်နေရာသော သူ့ကို မောင်မောင်
ကြီးက ...

“ချိုထွေး၊ သူတို့လေးယောက်
အရင်သွားပေစေ၊ မင်း ငါ့ကားနဲ့လိုက်ခွဲ”
ထိုမျှပြောလိုက်ရုံဖြင့် အကြောင်း
တစ်စုံတစ်ရာ ပြောစရာစကား ကိစ္စရှိနေ
သည်ဟု နားလည်လိုက်သည်။

သူလည်း နားလည်သည်။

သို့သော် သူ နားမလည်ဟန်

ဆောင်နေသေး၏။

“ခင်ခင်ဝင်း အပါအဝင် ...
ငါတို့ သူငယ်ချင်း တစ်အုပ်စုလုံးဟာ
ထက္ကသိုလ်ရောက်မှ ခင်ကြ မင်ကြတာ
ဆုတ်ဘူး၊ အလယ်တန်း အထက်တန်း
ဆောင်းသားဘဝကတည်းက ပြောမနာ
ဆိုမနာ ခင်မင်ခွဲကြတဲ့ တကယ့်သူငယ်
ချင်းတွေနော် ချို့ထွန်း”

ကားကို အနှေးအနှေးမောင်းနှင်ရင်း
မောင်မောင်ကြီး ပြောသည်။

“အင်း ... ဟုတ်တယ်လေ၊
အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

နားမရှင်းဟန်ဖြင့် သူ မေး၏။
မောင်မောင်ကြီးက ကားရှေ့ တည့်တည့်
ထို ငေးကြည့်လျက် ...

“သနပ်ခါးဖွေးဖွေး သူပါးလေးကို
မွှေးမွှေးလေးပဲ ပေးချင်တယ် ဆိုတဲ့
အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝတုန်းက
အတန်းထဲမှာ အပြေးအလွှားရေးခဲ့တဲ့
မင်းရဲ့ကဗျာလေးကို ငါ မမေ့သေးဘူး
ချို့ထွန်း”

နလုံးသည်ခြေအတွင်း၌ လှုပ်
ခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။

ခန့်မှန်းတတ်မည်ဆိုလျှင် သူ
မည်သို့ ခံစားလိုက်ရသည်ကို မောင်
မောင်ကြီး သိပေလိမ့်မည်။

အတိတ်ကာလသည် ရှည်လျား
စွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးသော ခရီးတာအကွာ
အဝေး ဖြစ်ပါလျက် တဒင်္ဂအတွင်း လှစ်
ခနဲ ရောက်သွားတတ်သည် စိတ်အသိ
ကြောင့် အနီးအပါးတွင် ယခုမှ လာ
ရောက် ထင်ဟပ်သော အရိပ်တစ်ခုကို
သို့ တည်ဖွဲ့နေလေ၏။

မေတ္တာနယ်တောမှာ
တမာ မလိုဘူး။
သစ္စာနဲ့ ပြောပါ
ညာစရာ မလိုဘူး။
ချစ်ပါတယ် ပြောပါ
ကမ္ဘာ မပြိုဘူး။
ဟူသော ကဗျာတွေ ...။

နင် ရက်ရှည် တစ်ဖြေခြားလို့
သစ်ရွက်ကြော နွေတံခါးမှာ
ချစ်မျက်ရည် ခြွေထားခဲ့ပါ
သည်။

ဟူသော ကဗျာတွေ နေရာအနှံ့
ပြန့်ပွားနေသော အချိန်တွင် သူတို့ စာ
ဆင်ခန်းအတွင်းမှာလည်း ထိုရောဂါ ပြန့်
ကျဲလျက်ရှိ၏။

“စာအုပ် လှလှကလေးတွေနှင့်
ကဗျာလှလှလေးတွေ ရေးကြသည်။
များသောအားဖြင့်တော့ ပိုစစ်ကတ်တွေ၊
စာစောင်တွေထဲက အာဂုံဆောင်ထား
သော ကဗျာတွေ ကူးရေးကြခြင်းဖြစ်၏။
တချို့ကတော့ ကိုယ်ပိုင်ကဗျာလေးတွေ
ရေးကြ၏။

ကောင်မလေးတွေက စာအုပ်
လှလှလေးတွေကို လက်ဆင့်တမ်းသည်။
တစ်တန်းလုံးနီးပါး တစ်ယောက်တစ်ပုဂ္ဂို
နန်းဖြင့် ကဗျာတွေ ဝိုင်းရေးကြ၏။ တချို့
ဆိုလျှင် မိမိအတန်းတွင်သာမက တစ်
တန်းဝင် တစ်တန်းထွက်ဖြင့် တစ်
ကျောင်းလုံး နှံ့သွားတတ်သေးသည်။

တချို့ကောင်လေးတွေက တွက်
လပ်ဖြည့်ခိုင်းတာ ဝါသနာပါကြသည်။
သူ့ရဲ့အမည်လေးက ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်
ပေးထားလျှင် တချို့က အမည်အရင်း
ရေးသည်။ တချို့က ကိုကိုဟု ရေးသည်။
တချို့က မောင်ဟု ရေး၏။

“လဝန်းဖွေးဖွေး ညအေးအေး
မှာ”ဟု တချို့က ဝါကျအစပြု ပေးထား
သည်။ ထိုအခါ “လဝန်းဖွေးဖွေး ညအေး
အေးမှာ ကဗျာလေးတွေ သိကြမယ်”
ဟု ရေးသူ ရေးသည်။ “အိပ်မက်ကလေး
တွေ မက်ကြမယ်” ဟု ဖွဲ့သဖွဲ့သည်။
“လဝန်းဖွေးဖွေး ညအေးအေးမှာ ချိုး
လေးကိုင်ပြီး အိပ်ချင်တယ်” ဟူသော
ရွတ်နောက်နောက် ကျောင်းသားတစ်
ယောက်၏ အရေးအဖွဲ့ကို ယခုတိုင် သူ
မှတ်မိနေသေးသည်။

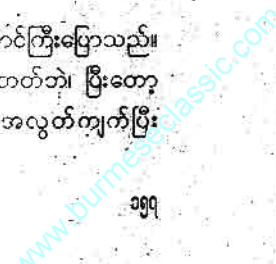
ကဗျာရေးဖို့ သူ့လက်ထဲသို့
ရောက်လာသော စာအုပ်လှလှလေး
သည် ခင်ခင်ဝင်း၏ စာအုပ်။

ခင်ခင်ဝင်း၏ စာအုပ်ဟု သိလျှင်
သိချင်း ရင်ခုန်အေးဝိမ့်သွားရသည်ဟု
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သူ သိ၏။ ရည်ရည်
အောင်ဟာ စာအုပ်၊ ဝမ်းစမ်းဝေ၏ စာ
အုပ်၊ တခြားမိန်းကလေး ယောက်ျား
လေးတွေ၏ စာအုပ်တွေကို သူ ဟိုလုပ်
သည်လုပ် လုပ်ခဲ့သည်။ ထိုစာအုပ်များ
ပေါ်တွင် မည်သူက မည်သို့ပင် ရေးခိုင်း
ရေးခိုင်း မင်တစ်စက်မျှ သွားမချခဲ့။

“ရေးလေ၊ ဟိုမှာ ခင်ခင်ဝင်း
ကြည့်နေတယ်”

ဟု မောင်မောင်ကြီးပြောသည်။

“ငါမှ မရေးတတ်ဘဲ၊ ပြီးတော့
သူများကဗျာတွေ အလွတ်ကျက်ပြီး

တော့လဲ ကူးမနေပေးချင်ဘူး။ ဘာရေး ရမှန်းလဲ မသိဘူး”

“ဒါဆို မြန်ပေးလိုက်တော့မယ်”
သူ့လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို မောင်မောင်ကြီး လှမ်းယူမည် ပြင်၏။

“နေဦး မောင်မောင်ကြီး ခင်ခင်ဝင်းရဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ တစ်ခုခုတော့ ရေးလိုက်ချင်တာတော့ အမှန်ပဲ”

“ဒါဆိုလဲ မြန်မြန်ရေးချလိုက်ကွာ”

ခင်ခင်ဝင်း ထိုင်နေရာသို့ သူ လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ရှိရာသို့ တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်သော ခင်ခင်ဝင်းနှင့် အကြည့် ဆုံသည်။ ခင်ခင်ဝင်းက သူ့ကို လှမ်းပြုံး ပြသည်။ ဖွေးလက်ဝင်းပသော မျက်နှာ ပြင်ပေါ်၌ သနပ်ခါးပါးကွက် ပါးပါးလေး ကို သူ လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။

သနပ်ခါးဖွေးဖွေး
သူ့ပါးလေးကို

မွှေးမွှေးလေးပဲ ဖေးချင်တယ်။
မျက်ဝန်းလှဲတစ်စုံကို ရင်ခုန်စွာ
ငေးကြည့်လျက် ထိုကဗျာကို သူရေးဖို့
သည်။

ကံဆိုးခြင်းလား၊ ကံကောင်းခြင်းလား မဝေခွဲတတ်။ ထိုကဗျာနှင့်ပတ်သက်ပြီး တစ်ထန်းလုံး တစ်ကျောင်းလုံး မှာရှိကြသော ကျောင်းသား ကျောင်းသူ တော်တော်များများ အငြင်းအခုံတွေ ဖြစ်ပွားခဲ့ကြသည်။

သူ့ကဗျာလေးကို ကောင်းလိုက်တာဟု ပြောကြသည်။ “ဘယ်ပိုစိကတ်ထဲက ကူးတာလဲ” ဟု မေးကြသည်။ တိတိကျကျ အဖြေကို သူ မပေးခဲ့။ မောင်ပန်းမွှေးရဲ့ကဗျာဟု အများစုက ထင်မြင်ကြသည်။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါ တခြားပိုစိကတ်က ကဗျာ ဖြစ်မယ်ဟု ငြင်းခုံကြသည်။ သူ ဘာကိုမှ နှုတ်မဟ၊ မည်သို့မျှ မဖြေရှင်း။

“တောင်စုတ်”

သူ့ကို ခင်ခင်ဝင်းက ယခုထက် တိုင် ထိုကဲ့သို့ ခေါ်ဝေါ်နေဆဲဖြစ်သည်။ သူက ဒါကိုပင် ကျေနပ်ကြည့်နူး၏။

“အဲဒီ ကဗျာကို နင် ရေးတာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီနေ့က ငါ သနပ်ခါးတွေ လိမ်းထားတယ်လေ၊ တခြား ပိုစိကတ်က ကူးပေးတာ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ စမ်းစမ်းဝေတို့ ရည်ရည်အောင် တို့က ပြောတယ်၊ ဒါ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း မရေးသင့်တဲ့ကဗျာတဲ့ ကောင်စုတ်ရယ်၊ နင်လုပ်တာနဲ့ အတန်းထဲမှာ ငါ သနပ်ခါးတောင် မလိမ်ခုံတော့ဘူး။ ပြောလေ၊ အဲဒါ နင့်ကိုယ်ပိုင်ကဗျာ မဟုတ်လား”

မလုံမလဲသော မျက်နှာထားမျိုး မဖြစ်အောင် သူ ဆင်ခြင်သည်။

“နင့်စာအုပ်မို့သာ ငါ ရေးလိုက်တာ၊ ပိုစိကတ်တစ်ခုခုထဲက ကဗျာပဲ၊ ဘယ်ပိုစိကတ်ထဲကလဲဆိုတာ မမှတ်မိဘူး။ ဘာလဲ ခင်ခင်ဝင်း သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းမို့ စတာ နောက်တာကို နင်က စိတ်ဆိုးချင်နေတာလား”

“စိတ်ဆိုးလို့ မေးတာမဟုတ်ဘူး ကောင်စုတ်ရဲ့၊ နင် ငါ့အပေါ် မရိုးသားတော့ဘူးလို့ တစ်အုပ်စုလုံးက ထင်နေတယ်၊ အဲဒါကို နင့်ဘက်က ငါဖြေရှင်းမလို့ တိတိကျကျ မေးနေတာ”

“ဒါဆို တိတိကျကျ ပြောလိုက်၊ ဖြူဖပ်ဖြူရော် မျက်နှာကြီးကို ဘယ်တော့မှ မွှေးမွှေးမပေးဘူးလို့”

“ကောင်စုတ်”

ပခုံးထက်သို့ ရိုက်ပုတ်ခဲ့သော လက်ဖဝါးနုလေးကို ယခုထက်ထိ လှမ်းနေမိသည်။

“ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေး ဝန်မခံခဲ့ပေမယ့် ငါ့ကို မင်း အသိပေး ဝန်ခံခဲ့တယ်၊ အဲဒီကဗျာလေး ရေးပြီးတဲ့နောက် ခင်ခင်ဝင်းကို မင်း ချစ်နေတယ်ဆိုတာ ငါ့တစ်ယောက်တည်းကို မင်း ရင်ဖွင့်ခဲ့တယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဖို့ မင်း နှုတ်ပိတ် ကတိတောင်းခဲ့တယ်”

မောင်မောင်ကြီးက သူ့ကို ငဲ့ကြည့်လျက် . . .

“ချိုထွေး၊ ငါ အခုထိ နှုတ်မဖွာ ဖြစ်ပါဘူးကွာ”

သူက မောင်မောင်ကြီးကို ငဲ့မကြည့်ဘဲ . . .

“အဲဒီအတွက် ငါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ”

“ကျေးဇူးတင်တာတွေ မတင်တာတွေ ခဏထား၊ ငါ မင်းကို မေးစရာ ရှိတယ်”

“မေးလေ” ဟု ပြောသောစကား သံသည် လေသံသာသာမျှ။

မောင်မောင်ကြီးက ကားထိ အရှိန်မြှင့်လိုက်ပြီး . . .

“အဲဒီအချိန်ကနေ တက္ကသိုလ် တက်ခဲ့ကြတဲ့ တစ်လျှောက်လုံး မင်း ဒီအတိုင်းပဲ နေခဲ့တယ်၊ ခင်ခင်ဝင်းအပေါ် မေတ္တာသက်ဝင်တဲ့အကြောင်း ခင်ခင်ဝင်း သိအောင် မကြိုးပမ်းခဲ့ဘူး။ အကြည့် တစ်ကြည့်၊ စကားတစ်ခွန်း၊ အမူအရာ တစ်ခုခုတောင် မင်း မပြခဲ့ဘူး၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ။

သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ အသိကြောင့် ဆင်ခြင်လိုက်တာလား၊ ဂုဏ်ရည်မထူတာကို တွေးပြီး မျိုသိပ်လိုက်တာလား၊ အဲဒါကို ငါသိချင်တယ်”

သူ သက်ပြင်းချ၏။

“ပြောလေ ချိုထွေး”

အတန်ကြာမှ သူ ပြောသည်။

“အခုချိန်ထိ ခင်ခင်ဝင်းကို ငါ ချစ်နေတုန်းပဲ မောင်မောင်ကြီး”

“ဘာ”

မောင်မောင်ကြီးက ကားထိ အရှိန်လျှော့သည်။ သူ့ကို ငဲ့ကြည့်သည်။

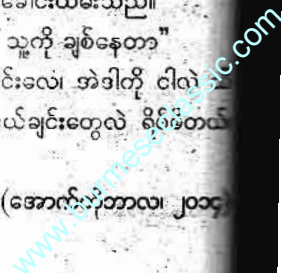
“ဒါဆို မင်း မျိုသိပ်ခဲ့တာပေါ့”
သူ ခေါင်းယမ်းသည်။

“ဆင်ခြင်ခဲ့တာလား”

သူ ခေါင်းယမ်းသည်။

“ငါ့ သူ့ကို ချစ်နေတာ”

“အင်းခလဲ၊ အဲဒါကို ငါလဲ သိတယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေလဲ ရိပ်မိတယ်”

ခင်ခင်ဝင်းကိုယ်တိုင်လဲ သိထားတယ်။
ခင်ခင်မယ့် မင်းဘာကြောင့် ရင်မဖွင့်တာ
ဘဲဆိုတာ အကုန်လုံးက စဉ်းစားလို့မရ
ကြောင့် မင်းသာ ရင်ဖွင့်ခဲ့မယ်ဆိုရင် မင်း
ခင်ခင်ဝင်း လက်ခံလိမ့်မယ်ဆိုတာ
ဘဲ အားလုံးက ကြိုတွက်ပြီးသား၊ မင်း
ဘာတို့ ဆင်ခြင်ခဲ့တာလဲ မျိုးထွေး”

“ငါ ဆင်ခြင်ခဲ့တာလဲ မဟုတ်
ဘဲ ချီသိပ်ခဲ့တာလဲ မဟုတ်ဘူး မောင်
မောင်ကြီး၊ ငါ့သူငယ်ချင်း ခင်ခင်ဝင်းကို
ခင်ခင်ချစ်ခဲ့တာ”

“ခင်ခင်ဝင်းကို တခြားသူနဲ့ လက်
ဆက်ပေးတော့မယ်ဆိုတာ ခင်ခင်ဝင်းနဲ့
သူ့ ငါတို့တွေ သိခဲ့ကြတာပဲ။ မင်းလဲ
သိတာပဲ။ မင်း ဘယ်လိုပေါက်ကွဲမလဲ
ဆိုတာ ခင်ခင်ဝင်းရော ငါတို့ရော
မောင်ကြည့်နေခဲ့တာ အခုအချိန်ထိပဲ။
မောင်တို့ မင်း မသိဘူး မဟုတ်လား”

“သိတယ်”
“ငါ မင်းကို နားမလည်တော့ဘူး
နဲ့”

“မင်း နားလည်အောင် ငါရှင်းပြ
ပေးတာ။ ငါ ရှင်းပြတာကို တစ်ချိန်
အခု သူငယ်ချင်းတွေကို မင်း အသိ
ပေးဖို့ ချီပါတယ်။

“ငါ ခင်ခင်ဝင်းကို သိပ်ချစ်လွန်း
နဲ့ ခင်ခင်ဝင်းလို့ မပြောဖြစ်ခဲ့တာပဲ။ ချစ်
သလို့ ပြောလိုက်မိတာနဲ့ ပိုင်ဆိုင်လို
မိတာ တပ်ပါလာမှာ အမှန်ပဲ။ မမျှသိပ်
လွန်းလို့ ဖွင့်ပြောခဲ့မိရင်တောင် ချစ်
သလို့ ငါ ပြောဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။
ခင်ခင်ဝင်းလို့ ပြောမိမှာပဲ”

“ငါ နားမရှင်းသေးဘူး ချိုထွေး”
“ပန်းတစ်ပွင့်ကို နှစ်သက်မြတ်နိုး
ဆိုရင် အဲဒီပန်းပွင့်လေးကို ကိုင်
ဆောင်ခွင့်တောင် မရှိဘူး။ ဒီအတိုင်းပဲ
ခင်ခင်ဝင်းနဲ့ သင့်တယ်။ မခူးရ မဆွတ်ရ
ဆိုရ မပန်ရပေါ့ကွာ။ ချစ်တယ်လို့
ပြောတာနဲ့ လိုချင်စိတ်အနည်းနဲ့အများ
လိမ့်မယ်။

“ငါ့သူငယ်ချင်း ခင်ခင်ဝင်းကို ငါ
ခင်ခင်ဝင်းလို့ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားမှာ

လိုချင်တပ်မစိတ် အနည်းအကျဉ်း
လောက်တော့ ပါနေမှာအမှန်ပဲ။ သူငယ်
ချင်း အဲဒါကြောင့် ငါ သူ့ကိုဘာမှမပြော
ခဲ့တာပဲ။

အရွယ်ငယ်တုန်းက ခံစားသိနဲ့
ရေးခဲ့မိတဲ့ ကဗျာလေးထဲက မွှေးမွှေး
လေးပဲ ပေးချင်တယ်ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်း
ကို သတိရတိုင်း ငါ နောင်တရတယ်။
မြတ်နိုးမှုကို ထိပေးတဲ့ ဝေါဟာရပါလား
လို့ တွေးပြီး တကယ်မြတ်နိုးမှုတို့ အား
နာတယ်”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွာ”
ဟု မောင်မောင်ကြီး ပြော၏။

“အခု သူ့မင်္ဂလာဆောင်ကို သွား
နေရပြီလေ။ မင်း ဘယ်လိုမှ မခံစားရ
ဘူးလား”

“ခံစားရတယ်။ မနာလိုစိတ်။ ဝန်
တိုစိတ်မျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ငါ အလှ
ကြည့်နေတဲ့ ပန်းပွင့်လေးကို တစ်စုံတစ်
ယောက်က တစ်နေရာရာကို ခူးဆွတ်
ယူဆောင်သွားတော့မှာပါလား ဆိုတဲ့
အသိကြောင့် နှမြောတယ်။ နဂိုအတိုင်း
သူ့နေရာမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ရှိနေ
စေချင်တယ်။ ငါ ဒါပဲ ပြောတတ်တော့
တယ်ကွာ”

ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသည်။

“အင်းလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခြေ
အနေက နောက်ကျနေပြီပဲ။ သူ့ကို လက်
ထပ်တဲ့သူက သူ့ကို သိပ်ချစ်နေပါစေလို့
ဆုတောင်းပေးနေကြရုံပေါ့။ ပွဲကြည့်
ပရိသတ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါ့သိသမျှ
မင်းကို ပြောပြရမယ်ဆိုရင် မင်းပါစစ်က
ပြောမယ့် ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို ခင်
ခင်ဝင်း မျှော်လင့်ခဲ့တာ အမှန်ပဲ”

ငိုက်စိုက်ကျနေသော ဦးခေါင်း
ကို ပြန်မတ်ပြီး ကားပြတင်းပေါက်မှ ဝင်
လာသောလေကို တဝရှုလျက် . . .

“ပန်းတစ်ပွင့်ကို ‘ချစ်တယ်’ ဆိုပြီး
ခူးဆွတ်လိုက်တာနဲ့ အဲဒီပန်းပွင့်လေးက
နဂိုအတိုင်း ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ချစ်
တယ်လို့ စကားအဖြစ်နဲ့ ပြောလိုက်မိရင်
တောင် အဲဒါ စကားလုံးနဲ့ ခူးဆွတ်လိုက်

တာပဲ သူငယ်ချင်း၊ ငါ့သူငယ်ချင်း ခင်ခင်
ဝင်းကို စကားလုံးနဲ့တောင် ငါ မခူးဆွတ်
ရက်ခဲ့တာပေါ့ကွာ”

မောင်မောင်ကြီး မျက်ရည်တွေ
သည်။ အင်းလျားလိတ်ဟိုတယ်ဘက်သို့
ကားကို ချိုးကွေ့လိုက်၏။

သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေ ထိုင်နေ
ရာ စားပွဲပိုင်းသို့ ခင်ခင်ဝင်း ရောက်လာ
သည်။ “လှလိုက်တာ” ဟု စိတ်ထဲမှ
မတွေးဖြစ်အောင် သူ နေသည်။

ခင်ခင်ဝင်းက သူ့ပန်းကို လက်
ကိုင်ပဝါ ကိုင်ထားသော လက်နုနုလေး
ဖြင့် ပုတ်လျက် . . .

“ကောင်စုတ်၊ ဘာဖြစ်လို့ . . .
နောက်ကျနေတာလဲ”

သူ အားပါးတရ ရယ်မောသည်။
အရယ်ရပ်လျက် . . .

“မောင်မောင်ကြီးနဲ့ ငါနဲ့ ဗိုလ်
ချုပ်ဈေးထဲမှာ ကလေးအနှီးပိတ် ရှာဝယ်
နေလို့”

သူငယ်ချင်းတွေ ရယ်ကြသည်။
ခင်ခင်ဝင်းက သူ့ကျောကုန်းကို အဆက်
မပြတ် ထုနှက်သည်။ အရှက်မျက်နှာကို
ကွယ်ကာလျက် “ဟိုဘက်သွားလိုက်ဦး
မယ်” ဟု သူငယ်ချင်းတွေကို ပြော၏။

ခြေလှမ်း သုံးလှမ်းမျှ လှမ်းပြီး
သောအခါ သူ့ကို ငဲ့ကြည့်လျက် မျက်
စောင်းထိုးပြီး . . .

“ကောင်စုတ်”

သူငယ်ချင်းတွေ ရယ်ကြသည်။
သူပါ ရောနှောရယ်မောသည်။

“ကောင်စုတ်” ဟူသော အသံ
လေးကို နားထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်စွာ ကြား
နာကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ငယ်စဉ်ကတည်းက သူ
မြတ်နိုးခဲ့သော အမည်နာမ မြတ်နိုး
စဖွယ် အမှတ်တရ။

□ မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

| အချစ်ဖြတ်သန်းရာဒေသနှင့်
(ရင်တွင်းဖွဲ့ဝေဒနာများ) စာအုပ်မှ |

ထွန်းနေ

မင်းရဲ့တူ မောင်ထွန်းပေါက် ဆုံးပြီ။ အမြန်လာ။

အစ်ကို ထွန်းဖေ။

ကမနက်ရွာ။

မိမိထံရောက်လာသော ကြေးနန်းစာကို မယုံကြည်နိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။ ဦးထွန်းနေက ကြေးနန်းစာကို အထပ်ထပ် ပြန်ဖတ်သည်။ မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ မိမိ၏ တူတော်သူ မောင်ထွန်းပေါက်သည် သူ့ဖခင်ရှိရာ ကမနက်ရွာသို့ ပြန်သွားသည်မှာ တစ်လမျှပင် မကြာသေးပါ။

တူဆီသော်လည်း သားအရင်းသဖွယ် ပြုစုစောင့်ရှောက်ပညာသင်ပေးခဲ့သည်။ အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝမှ ယခုဆယ်တန်းအောင်သည်အထိ မိမိနေထိုင်ရာ ပဲခူးမြို့ ဇိုင်းကနိုင်းရပ်ကွက်တွင် အတူနေထိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ယခုနစ် ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက် အောင်မြင်ခဲ့သည်။ စာမေးပွဲအောင်၍ သူ့ဖခင်ရှိရာ ကမနက်ရွာသို့ ပြန်သွားသည်။ သူပြန်သွားပြီး တစ်လမျှပင် မကြာသေးမီ သေဆုံးကြောင်း ကြေးနန်းစာရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲခြင်းဖြင့် ပဲခူးမြို့မှ အစ်ကိုရှိရာ ကမနက်ရွာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကမနက်ရွာ ဟင်္သာကုန်းရွာများသည် ပဲခူးရိုးမတောင်ခြေတွင်ရှိသော ရွာများဖြစ်သည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးထွန်းဖေမှာ ကမနက်ရွာတွင် နေထိုင်ပြီး ဝါးခုတ် ထင်းခုတ်လုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးသူဖြစ်သည်။

မိမိက ပဲခူးမြို့တွင် အခြေကျပြီး ကုန်သည်ဖြစ်နေသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူကို ခေါ်သော်လည်း အစ်ကိုက သူ့ဇာတိကို မခွာနိုင်၍ ရွာသံယောဇဉ်ဖြင့် ရွာတွင်သာ နေခဲ့သည်။

ယခုနစ် ရှားရှားပါးပါး ကမနက်ရွာမှ မောင်ထွန်းပေါက် ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့သည်။ ကမနက်ရွာတစ်ရွာလုံးလည်း ဂုဏ်ယူမဆုံး ဖြစ်နေကြသည်။

ဦးထွန်းဖေက သားကို ဖူးဖူးမှုတ်ထားခဲ့သည်။ ပဲခူးမြို့တွင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းတက်ရန်လည်း စီစဉ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ယခု သားက မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

ဦးထွန်းနေ ကမနက်ရွာသို့ ရောက်ရှိစဉ် တူဘော်မောင် အလောင်း ပြင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ပန်းချီအောင်စိုင်းလတ်

စိစဉ်ပြီးသား၊ အိမ်မှာ သူ့နေထိုင် အခန်း
တောင် ပြင်ထားပြီးပြီ”

“ငါလဲ ခံစားရတာပါပဲကွာ၊ ရွာ
မှာ ဆယ်တန်းအောင်တာ ငါ့သား တစ်
ယောက်ပဲ ရှိခဲ့တာ၊ ခဲတော့...”

ပြောပြောဆိုဆို ဦးထွန်းဖေက
မျက်ရည်မဆည်နိုင်ဘဲ ငိုချလိုက်သည်။

“မင်းတူသေရတာက သွေးအန်
ပြီး သေခဲ့တာ၊ သိပ်ပြီး ထူးဆန်းတာပဲ၊
မင်းတူရဲ့ ကျောကုန်းကို လှန်ကြည့်ပါဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို၊ သွေးအန်
ပြီး သေတယ်ဆို”

“ထူးဆန်းလွန်းလို့ပါကွာ၊ ငါ
ပြောသလိုသာ ကြည့်လိုက်စမ်းပါ”

ဦးထွန်းဖေက သူ့ဘူ ကျောကုန်း
ဘက်သို့ လှန်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျော
ကုန်းတွင် လက်ငါးချောင်းအရာကြီး
ထင်ကျန်နေသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ
တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟာ ဒီလက်ချောင်းငါးချောင်း
အရာကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ကျောမှာ
ထင်ကျန်နေရတာလဲ၊ အရင်က မရှိပါ
ဘူး”

“အေး ငါလဲ မယုံနိုင်လောက်
အောင်ပါပဲကွာ၊ ခုလို ဖြစ်ရတာ ငါ
အဖြစ်ပါကွာ၊ သားက ဆယ်တန်း
အောင်ခဲ့တော့ သူ့အလိုလိုက်မိတာလဲ
ပါတာပေါ့၊ ငါ့သားသေရတဲ့ အဖြစ်က
ဆိုးလှပါတယ်ကွာ၊ ပြောရင် မင်းတို့ ယုံ
မှာတောင် မဟုတ်ဘူး၊ တို့ ဝါးခတ်သွား
တဲ့ တောင်ပေါ်တောင်ထဲက အစောင့်နဲ့
မင်းတူက ဧကွေ့ခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့၊ အဲဒီ
အစောင့်နဲ့ လူစားလဲ ရမယ်လို့ မင်းတူ
မသေခင်က ပြောသွားတာ”

“ဘာ တော့ထဲက အစောင့်နဲ့ လူ
စားအလဲခံရမယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်လို
လဲ၊ ကျွန်တော့်ကို သေသေချာချာ
ပြောပြပါဦး”

“မင်းသိတဲ့အတိုင်း တို့ ဝါးခတ်
သွားတဲ့ ဝါးတောင်က တော်တော်နက်
ကြီးတယ်လို့ လူကြီးတွေပြောကြတာ၊
အမှားအယွင်းဖြစ်လို့ မရတဲ့ အခြေ

ယောင်ယောင်ပိုးအောင် နတ်ကြီးသည့်ဝါးတောင်

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်တူ
သေရတာလဲ၊ ကျွန်တော် မယုံနိုင်ဘူး
အစ်ကို၊ ကျွန်တော့်ဆီက ထွန်းပေါက်
ပြန်သွားတာ ဘာကြာသေးလို့လဲ၊ ကျန်း
ကျန်းမာမာနဲ့ အကောင်းပကတိပဲဟာ”

“မင်းတူက ဘာရောဂါမှ မရှိ
ဘူး၊ ဖျားနာပြီး သေရတာလဲ မဟုတ်ဘူး
ကွာ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုသေရတာလဲ၊
ဒီနှစ်ကျောင်းဖွင့်ရင် တက္ကသိုလ်တက်ဖို့

www.burmeseclassic.com

အနေမှာ ရှိတယ်၊ တစ်ယောက်ယောက် အမှားပြုမိခဲ့ရင် တောမှောက်တာမျိုးနဲ့ ကြုံရတတ်တယ်တဲ့၊ မင်းတူက တောထဲ မှာ အမှားတစ်ခုခု လုပ်မိခဲ့တာများ လားလို့ ငါ သံသယဝင်နေတယ်”

“ဘာကြောင့် အစ်ကို ဒီလို ပြော နိုင်ရတာလဲ”

“မင်းတူ သေပုံကို ကြည့်လေ ကွာ၊တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့အဖြစ်လေ”

“ကဲပါ၊ ဘယ်လို သေခဲ့ရတာ ဆို တာကိုသာ ပြောပြပါ အစ်ကို”

“ပြောပါမယ်၊ ငါ့သားသေခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်က ဒီလိုကြောင့်ပါ”

ဦးထွန်းဖေက သူ့သား မောင် ထွန်းပေါက် သေဆုံးခဲ့ရပုံကို ကြေကွဲ စွာဖြင့် ညီဖြစ်သူအား ပြောပြလိုက် သည်။

“မနက်ဖြန် အဖေတို့ ဝါးတောင် သွားပြီး ဝါးခုတ်ကြမယ်ဆို”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ လှည်းဆယ် ငါးစီးလောက်သွားကြမယ်၊ သားက ဘာလို့ မေးတာလဲ”

“ပျော်စရာကြီး၊ သားလိုက်ချင် လို့ပါ”

“မလိုက်ပါနဲ့သားရယ်၊ ဒီအလုပ် တွေက သားနဲ့ မဖြစ်ဘူး၊ သိပ်ပင်ပန်း တာ၊ ပြီးတော့ သားက လုပ်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး”

“သား မရောက်ဖူးလို့ပါ၊ ဝါး မခုတ်ပါဘူး၊ အဖေတို့ လုပ်ကိုင်တာ သိချင်လို့ပါ၊ ထမင်းပိုင်းချက်ပြီး လှည်း စောင့်ပေးမယ်လေ”

“ချက်ပြုတ်မယ့်သူတွေ ရှိပြီး သားပါ”

“ကျောင်းဖွင့်ရင် သားက ပဲခူး ပြန်ရတော့မှာ၊ တက္ကသိုလ်တက်ရမှာ ဆိုတော့ ဒီကို ပြန်လာဖို့ မလွယ်တော့ ဘူး၊ အဖေစကား နားထောင်ပါမယ်”

“ခက်တော့တာပဲ၊ ဒီဝါးတောင် က သိပ်နတ်ကြီးတာကွဲ့၊ တစ်ခုခု မှားလို့ မရဘူး သားရဲ့”

“သား ဘာမှ အမှားမလုပ်ပါဘူး၊ ဗဟုသုတရချင်လို့ပါ”

“အေးလေ သားက ဒီလောက် လိုက်ချင်နေမှတော့ အဖေ ခွင့်ပြုရ တော့မှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် လူကြီးတွေ စကားနားထောင်ရမယ်၊ ဒီဝါးတောင်က နတ်ကြီးတော့ အမှားအယွင်း မလုပ်မိ စေနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ အဖေရယ်၊ သား လူ ကြီးတွေ စကား နားထောင်ပါ့မယ်”

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ဝေလီ ဝေလင်း အချိန်တွင် ကမနက်ရွာမှ လှည်းဆယ်စီးကျော် ပဲခူးရိုးမတောင် ပေါ် ဝါးခုတ်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

မောင်ထွန်းပေါက်မှာ ပထမ ဦးဆုံး ခရီးစဉ်ဖြစ်သည့် အလျောက် လမ်းခရီးတွင် တွေ့ကြုံရသမျှ အားလုံး သူ့အတွက် အသစ်အဆန်းချည်း ဖြစ်နေ သည်။ အတွေ့အကြုံသစ်လည်း ဖြစ် နေသည်။

သီချင်းတအေးအေးဖြင့် လိုက် ပါလာသည်။ ဝန်မပါသဖြင့် နွားများ မပင်ပန်းဘဲ နေမွန်းတည့်အချိန်တွင် ဝါးတောထဲလို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

တဲထိုးသူက ထိုး ချက်ပြုတ်ရေး အတွက် ပြင်ဆင်သူက ပြင်ဆင်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။

ညနေစာ စားသောက်ပြီးချိန် တွင် အမှောင်ထုက ရောက်ရှိလာတော့ သည်။ မီးများ ဖိုလိုက်ကြသည်။ ရေခွေး ကျိုသူက ကျိုနှင့် ညအိပ်ရန် ပြင်ဆင် ကြရသည်။ ညဘက် ကင်းစောင့်ရန် အလှည့်ကျ စီစဉ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ နွားများကို မီးဖိုအနီးတွင်ပင် အိပ်စေ သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် အလင်း ရောင်ပေါ်စမှာပင် ဝါးခုတ်ရန် တောင် ပေါ်သို့ အုပ်စုလိုက်တက်သွားကြသည်။ ချက်ပြုတ်ရန်နှင့် နွားစာကျွေး၊ နွား ထိန်းရန် လေးငါးဦးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ သည်။ ကျန်ရစ်သူများတွင် မောင်ထွန်း ပေါက်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

စခန်းတွင် ကျန်ရစ်သူများ ကိုယ် စီ တာဝန်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ မောင်ထွန်းပေါက် တစ်ယောက်သာ တာဝန်မရှိ အားလပ်နေသူဖြစ်သည်။

အခြားသူများက ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ့်တာဝန်နှင့် ကိုယ်ဖြစ်နေ၍ မောင် ထွန်းပေါက်ကို ရဂုဗမိတ်နိုင်ကြပေ။

အခြားသူများ အလုပ်ရှုပ်နေစဉ် မောင်ထွန်းပေါက် တစ်ဦးတည်း တဲများ အနောက်ဘက်တောထဲသို့ ထွက်လာခဲ့ သည်။ လက်ထဲတွင် လောက်စာလုံးများ နှင့် လောက်လေးခွ တစ်လက် ပါလာ သည်။

လမ်းတွင် တွေ့ရာရာ ငှက်များ ကို ပစ်ခတ်ရင်း တောထဲတိုးဝင်ခဲ့သည်။ စခန်းနှင့် တစ်ခေါ်သာသာ ဝေးရာသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ မကြာမီ နွယ်ပင်များ ရစ်ပတ်နေသော ကြီးမားသည့် ညောင် ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

နွယ်ပင်များ တွဲလဲကျနေသည်။ နွယ်ပင်များ တွဲလဲကျနေပုံမှာ ပုခက် သဖွယ် ဒန်းသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

မောင်ထွန်းပေါက်က စိတ်အေး လက်အေးဖြင့် ပုခက်ပုံဖြစ်နေသော နွယ်ပင်ကို ဒန်းအမှတ်ဖြင့် တက်စီးလိုက် သည်။

ဒန်းစီးရင်း ပါးစပ်မှ သီချင်းတစ် ပုဒ်ညည်းနေလိုက်သေးသည်။ နွယ်ဒန်း ကို ရှေ့နောက် အားယုလွှဲပြီး အတန် ကြာ စီးနေခဲ့သည်။

အတွေ့အကြုံသစ်များ ဖြစ်၍ အပျော်ကြီး ပျော်နေခဲ့သည်။ ထိုစဉ် အပေါ့အပါး သွားချင်လာသဖြင့် ဒန်း ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

ပြီးနောက် ဒန်းကို ပြန်စီးသည်။ အားယု၍ ဒန်းကိုလွှဲလိုက်သည်။ မောင် ထွန်းပေါက် တစ်ယောက်တည်း ပျော် နေခဲ့သည်။ ဒန်းမှာ ရှေ့နောက်လွှဲနေ သည်။ သို့သော် ဒန်းမှာ မောင်ထွန်း ပေါက် မလွှဲဘဲ သူ့အလိုအလျောက် လှုပ်ရှားနေသည်ကို သတိထားမိလိုက် သည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်က ဒန်းကို ထွဲပေးနေသည့်အလား အရှိန်ဖြင့် ရှေ့ နောက်လွှဲနေသည်။ အရှိန် တဖြည်းဖြည်းပြင်းလာသည်။ မောင်ထွန်းပေါက် ရုပ်ချင်သော်လည်း ရုပ်တန်၍ မရတော့ပေ။ ကြောက်စိတ်ဖြင့် ဟစ်အော်လိုက်မိ တော့သည်။

“တော်ပါပြီ၊ တော်ပါပြီ၊ ခေါင်း နူးလာပြီ၊ ရပ်ပါတော့”

ဟုအော်လိုက်သည်။ သို့သော် ဒန်းမှာ ရုပ်တန်မသွားဘဲ ဆက်လွှဲနေ သည်။ အော်သံအဆုံးတွင် မိမိကျောပြင် တို့ လက်ဝါးကြီးတစ်ဖက်ဖြင့် ဗုန်းခနဲ အရှိန်ခံလိုက်ရသည်။

အရှိန်ခံသည့် အရှိန်ဖြင့် ဒန်း ပေါ်မှ ရှေ့ဘက်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။ နာကျင်လွန်းသဖြင့် အမယ်လေး ဟု အော်ကာ မှောက်လျက်လဲကျသွားပါ တော့သည်။

သတိမေ့သလို အိပ်ပျော်သလို ဖြစ်ကာမြေကြီးပေါ်လဲနေသည်။

ဦးခေါင်း တစ်ခုလုံး မူးနောက် နီဝေနေသလို ခံစားနေရသည်။

ထိုအခိုက် တစ်ကိုယ်လုံး အမွှေး အမှင်များ ထူထပ်စွာ ဖုံးအုပ်နေသည့် ထူထွားကြီးတစ်ဦး သူ့အာရုံထဲ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။

“ငါ ဒီတော့ကို စောင့်နေတာ ကြာခဲ့ပြီ၊ လူစား လဲချင်နေတာ၊ ခုတော့ အဆင်ပြေသွားပြီ၊ မင်းက ငါ့လူစား ဖြစ် သွားပြီ၊ မကြာခင် ငါ့ကိုယ်စား မင်းက ဒီ ဝါးတောကို လာရတော့မယ်”

“ကျွန်တော် မလာဘူး၊ ကျွန် တော် တကယ့်လိုတတ်ရဦးမယ်”

“မလာလို့ မရတော့ဘူး၊ ငါ သူစားအဖြစ် မင်းကို သတ်မှတ်လိုက်ပြီ”

“မလာဘူး၊ ဘယ်တော့မှ မလာ ဘူး ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

“ငါက ဒီဝါးတောင်နဲ့ဝါးတောကို စောင့်နေရသူပဲ၊ ဒီဝါးတောထဲ ရောက် ဘာသူတိုင်း ငါ့ကို ပသခွင့်တောင်းပြီးမှ အလုပ်လုပ်ကြတာ”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်လို့လဲ၊ ဝါး လဲခတ်တာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းက ခွင့်မတောင်းဘဲ ဒီတော ထဲက ငှက်တွေ ပစ်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ ငါနေတဲ့ အပင်အောက်မှာ အလေး အပေါ့ စွန့်တယ်၊ အဆိုးဆုံးက ငါ စီးနေတဲ့ နွယ်ဒန်းကို ခွင့်မတောင်းဘဲ တက်စီးခဲ့တယ်၊ ဒီအပြစ်တွေကြောင့် မင်းကို ခေါ်ရတော့မှာပဲ၊ မင်း ဒီနေရာ လာဖို့ ပြင်ထားပေတော့”

“မခေါ်နဲ့ မလာချင်ဘူး၊ မလာ ချင်ဘူး”

“မရတော့ဘူး၊ မင်းရဲ့ ကျောပြင် မှာ လက်ဝါးရာ တံဆိပ်ရှိက်ပြီးပြီ၊ မကြာ ခင် မင်း ဒီနေရာကို ရောက်လာတော့ မယ်”

“မလာဘူး၊ မလာဘူး၊ ကယ်ကြ ပါဦး”

မောင်ထွန်းပေါက်က တအား ကျုံးပြီး အော်လိုက်သည်။ ထိုသို့အော် ရင်း သတိမေ့နေရာမှ လန့်နိုးလာသည်။ မိမိပါးနှစ်ဖက်ကို ပုတ်၍ မိမိကို လှုပ်နိုး နေသော ရွှာသားနှစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရ သည်။

“ထွန်းပေါက် ထွန်းပေါက်၊ မင်း ဒီမှာလာပြီး အိပ်ပျော်နေတာလား၊ အိပ် မက် မက်နေတာလား၊ ဘာတွေ အော် နေတာလဲ”

“ကျွန်တော် အိပ်ပျော်နေတယ် ဟုတ်လား”

“မင်းရဲ့ အော်သံကြားလို့ တို့ ရောက်လာတာ၊ ဒီအပင်အောက်မှာ မင်း အိပ်ပျော်နေတာ တွေ့ရတယ်၊ အိပ် နေရင်း မလာချင်ဘူး၊ မလာချင်ဘူးနဲ့ အော်နေတာ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကယောင် ကတမ်းတွေ အော်နေတာလဲ၊ အိပ်မက် မက်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် အိပ် မက် မက်နေတာ”

“ကဲ ထတော့ စခန်းပြန်ကြမယ်၊ မင်းအဖေ စိတ်ပူနေမယ်”

“ကျွန်တော့်ကို တွဲထူကြပါဦး”

“ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ကျွန်တော့် ကျောကုန်းမှာ အရှိန်ခံထားရလို့ တော်တော်နာနေ တယ်၊ လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူးထင်တယ်”

“နေပါဦး၊ မင်းကို ဘယ်သူ့ရိုက် သွားတာလဲ၊ ဘယ်သူမှမလဲ မရှိပါဘူး”

“ဘယ်သူမှ မရှိပေမယ့် ဒန်းစီး နေတုန်း ကျောကုန်းအရှိန်ခံရလို့ ဒန်း ပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး မူးမေ့သွားတာ ထင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် သတိမေ့နေတာ ထင်တယ်၊ အိပ်မက်မက်သလို ဖြစ်နေ တုန်း ဦးလေးတို့ ရောက်လာတာ”

“ဟာ ဒီကောင်လေး ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ဘယ်သူက မင်းကို ရိုက်မှာလဲ၊ ကဲ ထသွားကြမယ်”

“မယ့်ရင် ကျွန်တော့်ကျောကုန်း လှန်ကြည့်ကြပါဦး”

ထွန်းပေါက်က အပေါ်အကျီ ချွတ်ပြီး ကျောကုန်းဘက်လှည့်ပြလိုက် သည်။

“ဟာ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ လက်ငါးချောင်း အခင်းရာကြီး ထင်နေ ပါလား၊ ထူးဆန်းလိက်တာ၊ မင်းတော့ တောခြောက်ခံရပြီ ထင်တယ်၊ လာ လာ ဒီနေရာက မြန်မြန်သွားမှ ဖြစ်တော့မယ်”

ရွှာသားနှစ်ဦးက ထွန်းပေါက်ကို တွဲယူပြီး တဲစခန်းရှိရာ မြန်လာခဲ့ကြ သည်။ တဲစခန်းသို့ပြန်ရောက်ပြီး မောင် ထွန်းပေါက်မှာ အရှိန်ခံထားရသည့် ဒဏ်ကြောင့် မထိုင်နိုင်ဘဲ အိပ်ရာထဲ လဲနေတော့သည်။

ညနေစောင်းတွင် ဝါးခုတ်သူ များ စခန်းသို့ တဖွဲဖွဲ ပြန်ရောက်လာ ကြသည်။ ခုတ်ယူပြီး စုဝုံထားသော ဝါးများ လှည်းပေါ်တင်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ပိုင်းရွာ ပြန်နိုင်ရန် စီစဉ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အလင်းရောင် မပျောက်မီ ဝါးများ လှည်းပေါ် အပြီးတင်ကြသည်။

အားလုံးပြီးစီးသွားတော့မှ ညနေ စာကို စုပေါင်း စားသောက်ကြသည်။ မောင်ထွန်းပေါက်မှာ သမင်းမစားနိုင်ပါ။

အားလုံး စိတ်ပူပန်မှုများဖြင့် ထွန်းပေါက် ကို ဝိုင်းဝန်းပြုစုနေကြသည်။

မောင်ထွန်းပေါက်လည်း မည် သူ့ကိုမျှ စကားမပြောတော့ပါ။ သူ့ အဖြစ်ကိုလည်း မည်သို့မေးမေး မဖြေ တော့ပါ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတော့ သည်။ ယခုတစ်ပတ် ဝါးခုတ်ရာတွင် နှစ်ညအိပ်နှင့်ပင် ပြီးပြတ်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော နေမပူမီမှာပင် ဝါးတောမှ ရွာသို့ ပြန် လာကြသည်။ ဝန်ပါသဖြင့် အသွားတုန်း ကကဲ့သို့ ခရီးမတွင်တော့ပါ။ လှည်းတန်း မှာ တအိအိသာ သွားနေသည်။

နေမုန်းတိမ်းပြီးမှ ရွာသို့ ပြန် ရောက်ကြသည်။ မောင်ထွန်းပေါက် တစ်ယောက်လည်း အိမ်ပြန်ရောက် သည်နှင့် အပြင်းဖျားနေသည်ကို တွေ့ရ သည်။ အဖျားကြီး၍ သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက်ဖြစ်နေသည်။ အတွေ့အကြုံ ရှိသော လူကြီးများက...

“ဒီမှာ ထွန်းဖေ၊ မင်းသားဟာ ဝါးတောင်မှာ အမှားတစ်ခုခု လုပ်ခဲ့ပြီ ထင်တယ်။ သူဖျားနေတာ တစ်မျိုးပဲကွ၊ ပြီးတော့ ကျောကုန်းမှာ လက်ဝါး အရာကြီး ပါလာတာ မကောင်းဘူးကွ၊ ရွာထိပ်က ဆရာဦးသိန်းကို သွားပင့်ပြီး ပြကြည့်ပါ။ ဆရာဦးသိန်းက ပယောဂ ကိစ္စတွေဆို တော်ထော်နိုင်တာ”

“အင်း... ကျွန်တော်လဲ သား အတွက် စိတ်တော်တော်ပူနေတယ်။ ဆရာဦးသိန်းဆီ ချပဲ့ သွားတော့မယ်”

ချက်ချင်းပင် ဦးထွန်းဖေက ရွာ ထိပ်ရှိ ဆရာဦးသိန်းနေအိမ်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ ဆရာဦးသိန်း ခြံဝိုင်း အရောက်တွင် ဆရာဦးသိန်းကို အဆင် သင့်တွေ့ရသည်။

ဦးထွန်းဖေက အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒီတောက ဒီလောက်နတ်ကြီး တယ်လို့ နာမည်ကြီးနေတာ ဒါကို ထွန်း ဖေ မသိဘူးလား။ သားကို ဘာဖြစ်လို့ ဝါးတောင်ကို ခေါ် သွားရတာလဲ”

“သားက ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့ တော့ သူ့အလိုလိုက်ခဲ့မိတာ ကျွန်တော့် အမှားပါပဲ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ဆရာ လိုက် ကြည့်ပေးပါနော်”

“အင်း ထွန်းဖေ ပြောပုံအရဆိုရင် တော့ မင်းသားဟာ ဝါးတောမှာ အမှား အယွင်း တစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့ပြီ ထင်တယ်။ လုပ်ခဲ့ရင်တော့ မလွယ်ဘူးကွယ်၊ အေး လေ ဖြစ်လာမှတော့ လိုက်ကြည့်ပေးရ မှာပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သားကို လဲ ဘာမှ မေးလို့ မရဘူး။ ဆရာ ကယ် ပါနော်”

“အေးပါ လိုက်ကြည့်ပေးပါမယ်” ဆရာဦးသိန်းနှင့် ဦးထွန်းဖေ တို့ ထွန်းပေါက်တို့ ခြံဝရောက်လာသည်။ ဆရာဦးသိန်းကို တွေ့သည်နှင့် မောင် ထွန်းပေါက်က အော်ဟစ်ပြီး ပြောလိုက် သည်။

“ဆရာ မလာပါနဲ့တော့၊ ပင်ပန်း နေပါမယ်။ ခုမှတော့ မထူးတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်နေကြပြီ၊ မကြာ ခင်သွားရတော့မယ်။ ဆရာ ပြန်ပါတော့”

မောင်ထွန်းပေါက် အော်သံ ကြောင့် ဆရာဦးသိန်း ခြံဝတွင် ရပ်တန့် နေလိုက်သည်။

ဆရာဦးသိန်းက မောင်ထွန်း ပေါက်ကို အသေအချာ စိုက်ကြည့် လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ခြံအပြင်ဘက် သို့ ပြန်ထွက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

“ဆရာ ပြန်တော့မယ်။ မင်းရဲ့ သား အပမိုသလိုဖြစ်နေပြီ မရတော့ဘူး ထင်တယ်။ အတွေ့အကြုံအရ ငါ သိနေ ရတယ်။ မကယ်နိုင်တာ စိတ်မကောင်း ပါဘူး”

ဆရာဦးသိန်း ပြန်ထွက်သွားပြီး ခဏအကြာမှာပင် မောင်ထွန်းပေါက် ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများ ဝေါ့ခနဲအန်ကျ လာသည်။

“အဖေ ကျွန်တော်မနေရတော့ ဘူး။ သွားရတော့မယ်။ ဝါးတောမှာ လူ စား သွားလဲရတော့မယ်”

“သား ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မနက်ဖြန် မိုးလင်းတာနဲ့ သားကို မြို့က ဆေးရုံပို့မယ်”

“လူစား လဲရမယ်လို့ သားကို အသေအချာ ပြောခဲ့တာ”

“သား ဒါတွေ မယုံပါနဲ့၊ သား သွေးတွေအန်တာလဲ အစားမှားလို့ ဖြစ် မယ်ထင်တယ်။ ဆေးရုံရောက်ရင် သား နေကောင်းသွားမှာပါ”

မောင်ထွန်းပေါက်မှာ စကား ပြောနေရင်း သွေးများ အန်ကျလာပြန် သည်။ ကိုယ်အပူချိန်မှာလည်း လုံးဝ မကျဘဲ ဖြစ်နေသည်။

နောက်ထပ် တစ်ကြိမ်သွေးမှာ အန်ကျပြီးချိန်တွင် မောင်ထွန်းပေါက် စကားမပြောနိုင်တော့ဘဲ လဲကျသွားပါ တော့သည်။ လုံးဝ သတိလည်မလာ တော့ပါ။ တစ်ကျမ်းသူများက စမ်းသပ် ကြည့်ကြသည်။

“ဟာ ထွန်းဖေ၊ မင်း သား အသက်မရှိတော့ဘူး”

“မင်းဟူ သေခဲ့ရတာ ခု ငါ့ပြော ပြတဲ့အတိုင်းပါပဲ”

“ကျွန်တော့်တူထွန်းပေါက်က ဝါးတောင် လိုက်သွားမိလို့ သေရတာ ပေါ့”

“အဖြစ်အပျက် အမှန်တွေကို ပြောပြခဲ့ပြီးပြီ ကျောကုန်းမှာလဲ ဝါးချောင်း အရာကြီးပါလာတယ် တော့ လူစားလဲရမယ်လို့ သူတို့ မက်ပေးခဲ့တယ်လို့ သူမသေခင်လေး ပြောပြသွားသေးတယ်”

“မယုံနိုင်စရာပါပဲလား။ ရာ၊ နတ်ကြီးတဲ့ဝါးတောင် လိုက်သွား လို့ ရေထိမိနစ်ခဲ့ရတာ၊ နှမြောလိုက် ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြေရမှာလဲ”

“ရက်လည်ပြီးမှ ပြန်သွား တို့ညီအစ်ကိုတွေ မတွေ့ရတာလဲ”

“ရက်လည်ပြီးမှ ပဲခူးပြည် မယ်၊ ကျွန်တော့်တူလေးရဲ့ ခရီးပဲလေ”

မောင်ထွန်းပေါက်၏ ရုပ်
လောင်းကို ငါးရက်တိတိထားခဲ့သည်။
ငါးရက်ပြောက်နေ့တွင် ရွာသမီးများမှာပင်
မြေပြင်သင်္ကြံဟိပါသည်။ အလောင်းမြေ
ထူသည် ထိုညတွင် ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး
အိပ်ရာတစ်ခုတည်း အတူအိပ်ကြသည်။
အိပ်ခန်းထားကြစေခြင်း နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်
ဖင် အိပ်ပျော်နေကြသည်။

“ရက်လည်ပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော်
သွားရတော့မယ် အဖေ၊ နှစ်ရက် သုံး
ရက်ပဲ နေရတော့မယ်၊ ခုတောင် အိမ်
တွေက ဝါးပင်မှာ ကျွန်တော်ရှိနေတာ”

“ဘာလို့ ဝါးပင်မှာ နေရတာလဲ၊
ရက်လည်တဲ့အထိ အိမ်ပေါ်မှာပဲ နေပါ
တော့လား”

“အဖေဆန္ဒအတိုင်း အိမ်ပေါ်မှာ
ပဲနေမယ်၊ ဝါးပင်မှာလဲ နေမယ်လေ”

“ရက်လည်ပြီး သားက ဘယ်ကို
သွားမှာလဲ၊ ဝါးတောထဲသွားပြီး လူစား
မယ့်နဲ့နော်၊ ငါ့သား တောထဲမသွားရ
ဘူး မသွားရဘူး”

အစ်ကို၏အသံကြောင့် နဲ့ဘေး
တွင် အိပ်နေသော ဦးထွန်းနေက သူ
အစ်ကို ဦးထွန်းဖေကို လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။

“အစ်ကို ဘာတွေ အော်နေတာ
ထဲ မသွားရဘူး၊ မသွားရဘူးနဲ့ အိပ်မက်
အော်ပြီး အော်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းတူက ငါ့ကို
အိပ်မက်ပေးတာ၊ အိမ်ရှေ့က ဝါးပင်မှာ
သူရှိနေတယ်တဲ့”

“အစ်ကိုသားကို စိတ်စွဲပြီး အိပ်
မက်မက်တာ ဖြစ်မှာပါ။ ဒါတွေ သိပ်
မသိပါနဲ့၊ အချိန်ရှိသေးတယ်၊ ပြန်အိပ်
ခိုက်ပါဦး”

နောက်တစ်နေ့ နံနက်မှစ၍
ဦးထွန်းဖေမှာ နံနက် ညနေ ထမင်းစား
နိမ့်အတိုင်း အိမ်ရှေ့ရှိ ဝါးပင်ရင်းတွင်
မင်းတစ်ဝဲသွားရောက်ချထားသည်ကို
တွေ့ရသည်။

“သား မောင်ထွန်းပေါက် ရေ
သား ဒီဝါးပင်မှာရှိနေတာ အဖေကို အိပ်
မက်ပေးလို့ အဖေ သိပါပြီ၊ ဒါကြောင့်

ထမင်းလာကျွေးတာ၊ စားပေတော့”
ဦးထွန်းဖေ ထိုသို့ ပြောလိုက်
သည်နှင့် လေမတိုက်ပါဘဲလျက် ဝါးပင်
ဝါးရွက်များ ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားသွား
သည်။ ဦးထွန်းဖေက တအံ့တကြံ ကြည့်
နေလိုက်သည်။

သူ့သား ဝါးပင်တွင် အမှန်
တကယ်ရှိနေကြောင်း ဦးထွန်းဖေ ယုံ
ကြည်သွားတော့သည်။ ထို့ကြောင့်
မနက်စာ ညနေစာ အချိန်မှန် ဝါးပင်ရင်း
တွင် ထမင်းပွဲပြင်၍ ကျွေးသည်။ အခြား
သူများက အံ့ဩသလို ကြည့်သွားကြ
သည်ကို ဦးထွန်းဖေ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့
ပါ။ ရက်မလည်သေး၍ အိမ်တွင်လူစည်
နေသည်။ တောမလှေအတိုင်း ခြံပိုင်း
ထဲတွင် ဖိပိုင်းများရှိသည်။ အိမ်ပေါ်တွင်
ဧည့်သည်များလည်းရှိနေသည်။

ဦးထွန်းဖေ ဝါးပင်အောက်မှ
ဖြတ်သွားတိုင်း ဝါးပင်များ လှုပ်ရှားလာ
တတ်သည်။ လေတိုက်သကဲ့သို့ ကိုင်း
ညွတ်ယိမ်းထိုး လှုပ်ရှားလာတတ်သည်။
သားဖြစ်သူက သူရှိနေကြောင်း ပြသည်
သဘော ဖြစ်သည်။

“သား မလုပ်နဲ့တော့၊ လူတွေ
ကြောက်သွားရင် မကောင်းဘူး၊ သား
ဒီမှာရှိနေတာ အဖေ ယုံပါပြီ”

ဦးထွန်းဖေ ထိုသို့ ပြောလိုက်
သည်နှင့် လှုပ်ယိမ်းနေသော ဝါးကိုင်း
များ၊ ဝါးရွက်များ ရုတ်တရက် ငြိမ်သက်
သွားတော့သည်။ သူ့သား ဝါးပင်တွင်ရှိ
နေကြောင်း ဦးထွန်းဖေ ပို၍ယုံကြည်
နေတော့သည်။

ရက်မလည်မီ တစ်ရက်အလိုနေ့
က ဖြစ်သည်။ ဦးမလေးဖြစ်သူ ဦးထွန်း
နေက သူ့တူ ထွန်းပေါက် သေဆုံးရ
သည့် အဖြစ်အား ဘဝင်မကျဖြစ်ကာ
ဆရာဦးသိန်းနှင့် သွားရောက် ဆွေးနွေး
မေးရန် အစ်ကို ဖြစ်သူကို ပြောလိုက်
သည်။

“သေသွားပြီးတဲ့ မင်းရဲ့တူက ပြန်
ရှင်လာတော့မှာမှ မဟုတ်တာ၊ မသွား
ပါနဲ့တော့”

“ကျွန်တော့်တူ သေပုံက ဆန်း
နေလို့ပါ၊ ကျွန်တော် ဆရာသိန်းနဲ့ သွား
တွေ့မယ်၊ နည်းနည်းပါးပါး မေးကြည့်
ချင်လို့ပါ။ သွားလေသူ ကျွန်တော့်တူ
လေးအတွက် ကောင်းတာလေးတွေ
လုပ်ပေးချင်လို့ပါ”

“အေးလေ၊ မင်း ဒီလောက်
ဆရာသိန်းဆီ သွားချင်နေမှတော့ သွား
ကြတာပေါ့၊ ငါကတော့ သိပ်မသွားချင်
တော့ဘူး”

“ဆရာသိန်းက ခုလို ကိစ္စတွေ
မှာ ကျွမ်းကျင်ပါတယ်၊ သွားမေးသင့်
တယ်”

“ဟိုနေ့က သွားပင့်တုန်းက
ခြံဝင်းထဲတောင် မဝင်တော့ဘဲ လှည့်
ပြန်သွားခဲ့တယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်းသား မရ
တော့ဘူးလို့ ပြောသွားတာပဲ၊ သူပြော
တဲ့အတိုင်း အမှန်ဖြစ်ခဲ့တာပဲ၊ သူပြော
စကားအရ ဆရာသိန်းရဲ့ပညာကိုခန့်မှန်း
လို့ရပါတယ်၊ လာပါ သွားကြမယ်”

မောင်ထွန်းပေါက် သေဆုံးရပုံ
ကို ပယောဂဆရာ ဆရာသိန်းထံ သွား
မေးမည်ဆို၍ ဆွေမျိုးများပါ လိုက်ပါ
လာကြသည်။ လူဆယ်ဦးကျော်ခန့်ရှိ
သည်။ ရွာထိပ်ရှိ ဆရာသိန်း နေအိမ်
ဘက်သို့ ထွက်လာကြသည်။

ဆရာသိန်းကို ခြံထဲတွင် အဆင်
သင့်တွေ့ရသည်။ ခြံဝင်လာသူများကို
ဆရာသိန်းက လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။
ပြီးနောက် လူစုကို ကျော်၍ နောက်
ဘက်သို့လည်း လှမ်း ကြည့်လိုက်သေး
သည်။

“လူစုနဲ့ပါလား၊ လာ လာထိုင်ကြ၊
အာကီစွဲရှိလို့ လာကြတာလဲ၊ မောင်
ထွန်းပေါက်သေရတဲ့ ကိစ္စပဲ ထင်တယ်”

“ဒီလိုပါ ဆရာ၊ သားမသေခင်
ဝါးခုတ်သွားတော့ သားက ပူဆာတာနဲ့
ဝါးတောင်ခေါ်သွားခဲ့တယ်၊ သားက
ဝါးတောထဲတစ်ယောက်တည်းလျှောက်
သွားခဲ့တယ်၊ အဲဒီမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာ
တွေ ဆရာ့ကို ပြောပြခဲ့ပြီးပါပြီ။

သားမသေခင် တောထဲက အစောင့်နဲ့ လူစားသွားလဲရမယ်လို့ ပြောတယ်။ မကြာခင် သွားရတော့မယ်လို့လဲ ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒီကိစ္စ နည်းနည်းထူးဆန်းနေတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာ့ဆီ လာခဲ့ကြတာ”

“ဪ... မင်းတို့က သူ့အကြောင်း မေးဖို့ လာခဲ့ကြတာကိုး။ ဒါကြောင့် မင်းတို့နဲ့အတူ လူတစ်ယောက် ကပ်ပါလာတယ်ကွယ်”

ဆရာ့စကားကြောင့် ပါလာသူများ နောက်ဘက် ခြံဝသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဘယ်သူမှလဲ မတွေ့ပါဘူး ဆရာ”

“ခြံထဲ မဝင်ရဲလို့ ခြံဝမှာ ကျန်ခဲ့တယ်။ မင်းတို့ ဒီကပြန်ရင် သူလဲ ပြန်လိုက်သွားမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကြောက်စရာမလိုဘူး။ သူရှိကြောင်း သူနဲ့ ရင်းနှီးသူတွေကို ပြုချင်ပြုလိမ့်မယ်။ သူတိထားမိရင်တော့ ထူးခြားတာတွေ တွေ့ကြုံရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“သူ ဝါးပင်မှာရှိနေကြောင်း ပြပြီး ပါပြီ ဆရာ”

“အေးလေ မင်းက အဖေဖေ သူ့ရှိကြောင်း သိအောင် ပြတာဖြစ်မယ်။ မောင်ထွန်းပေါက် ပြောခဲ့တာတွေ အစွဲအလမ်း မထားပါနဲ့။ ဒီရွာမှာ ဒီကလေးတစ်ယောက်တည်းပဲ ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့တာကွယ်။”

မောင်ထွန်းပေါက် ခုလိုဖြစ်ရတာ ဆရာလဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဝါးတောထဲက အစောင့်နဲ့သွားပြီး လူစားလဲရမယ်ဆိုတာတွေ သိပ်ပြီး မစွဲပါနဲ့။ သူ့အတွက် ရည်စူးပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ်များများသာလုပ်ပေးကွယ်။ အမျှအတန်းပေးပေပါ။ ဒါမှ သူ လွတ်ရာကျွတ်ရာ သွားနိုင်မှာကွယ်။ ဒါက အကောင်းဆုံးပါပဲ”

“ဒါတော့ စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော် သား တောထဲက အစောင့်နဲ့ လူစား သွားလဲလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ ဆရာ ပြော

သလို သူ့အတွက် ရည်စူးပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ များများလုပ်ပေးမယ်။ မကြာမကြာလဲ လုပ်ပါမယ်”

“မောင်ထွန်းပေါက် အတွက် ကယ်တင်ဖို့ အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲကွယ်။ ဒါနသာ များများလုပ်၊ အမျှအတန်းပေးပေးပေါ့။ ကဲ ကဲ သွားကြတော့၊ မောင် သွားရင် မကောင်းဘူးကွယ်”

ရက်လည်သည့်နေ့တွင် ပင့်သံသာ(၅)ပါး ကြွရောက်တော်မူလာသည်။ မောင်ထွန်းပေါက် အတွက် ရည်စူး၍ ဝတ္ထုငွေများ၊ သင်္ကန်းများလည်း ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပေးခဲ့သည်။ ရေစက်ချ အမျှဝေရာတွင် မောင်ထွန်းပေါက် နာမည်ကိုခေါ်ကာ အမျှအတန်းပေးဝေခဲ့ပါသည်။

နေမုန်းတိမ်းစပြုတော့မှ ရက်လည်အလှူကိစ္စ ပြီးစီးသွားတော့သည်။ ဆောက်လုပ်ထားခဲ့သော တာလပတ်အမှီး၊ မဏ္ဍပ်များ ဖြုတ်သိမ်းကြသည်။ ငှားရမ်းထားသော အိုးခွက် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ အပ်နှံသူက ပြန်လည်အပ်နှံကြသည်။

သက်ဆိုင်ရာ ပတ်သက်သူများ အားလုံး အလုပ်ရှုပ်နေတော့သည်။ ညနေပိုင်းမှ လူရွင်းသွားတော့သည်။ ဧည့်သည်များလည်း ပြန်သွားကြပြီဖြစ်သည်။ ဆွေမျိုးအနည်းငယ်သာ အိမ်တွင် ကျန်ခဲ့သည်။ အားလုံး ပင်ပန်းနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

ခပ်စောစောပင် အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဦးထွန်းဖေ၊ ဦးထွန်းနေညီအစ်ကိုနှစ်ဦး တစ်အိပ်ရာတည်းတွင်ပင် အတူအိပ်ကြသည်။

ည လူခြေတိတ်ချိန်တွင် ညီဖြစ်သူ ဦးထွန်းနေထံမှ ဝူးဝူးဝါးဝါးလှုပ်ရှားရုန်းကန်သံများကြောင့် အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးထွန်းဖေ အိပ်ရာမှ လန်နိုးလာခဲ့ရသည်။

“ညီလေး ထွန်းနေ၊ ဝူးဝူးဝါးဝါးနဲ့ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်းလက်တွေက တိုယမ်း ဒီယမ်းနဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်တော်တူ မောင်ထွန်းပေါက်နဲ့တွေ့တယ်။ ကျွန်တော်တူလေးလုပ်လို့ ကျွန်တော်ခုလို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတာ”

“အိပ်မက်ထဲမှာ မင်းတူနဲ့ တွေ့တယ်။ မင်းတူက ဘာလုပ်လိုက်လို့လဲ”

“တံခါးတွေ ပိတ်ထားတော့ သူထွက်သွားလို့ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်တဲ့။ တံခါး ဖွင့်ပေးဖို့ လာနိုးတာဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော် ရှင်ဘတ်ကို ဖိထားသလိုပဲ၊ အသက်ရှူမဝဖြစ်ပြီး လန့်အော်မိတာထင်တယ်”

ညီဖြစ်သူ၏ စကားကြောင့် ဦးထွန်းဖေက တံခါးများကို ကြည့်လိုက်သည်။ မှန်အိမ်ရောင်ရှိနေ၍ ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရသည်။ အိမ်တံခါးမကြီးပိတ်ထားသည်။ ခေါင်းရင်းဘက် ပြတင်းပေါက်တံခါးလည်း ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အိပ်ရာဝင်စက ခေါင်းရင်းဘက် ပြတင်းပေါက်တံခါး ငါဖွင့်ထားတာပဲ။ ဘယ်သူပိတ်လိုက်လဲ မသိဘူး”

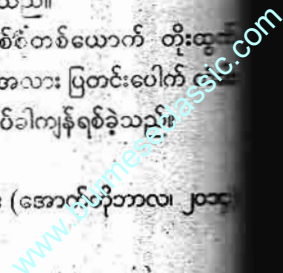
“ကြောက်တတ်တဲ့သူ တစ်ယောက်ယောက် လာပိတ်လိုက်တာထင်တယ်”

“ဒါဆိုလဲ တံခါးတွေ ဖွင့်ပေးလိုက်ကြတာပေါ့ကွာ။ ဒါမှ ငါ့သား သွားလိုရာ သွားနိုင်မယ်”

ဦးထွန်းဖေက တံခါးမကြီးရိုက်ထသွားပြီး တံခါးချက်ဖြတ်ကာ ဖွင့်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ညီဖြစ်သူ ဦးထွန်းနေက ပြတင်းပေါက် တံခါးဖွင့်ရန် ချက်ဖြတ်လိုက်သည်။ တံခါးချက် ဖြတ်နဲ့သာရှိသေးသည်။ ပြတင်းပေါက် တံခါးနှစ်ချပ်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က တွန်းဖွင့်လိုက်သကဲ့သို့ အလိုအလျောက် ဖွင့်ထွက်သွားသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက် တိုးထွက်သွားသည်အလား ပြတင်းပေါက် နှစ်ချပ် လှုပ်ခါကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဦးထွန်းနေမှာလည်း အံ့အား
သင့် မှင်တက်မိနေခဲ့သည်။ ပြီးမှ သတ်
ပြန်ဝင်လာကာ အစ်ကို ဖြစ်သူကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်သည်။

“ပြတင်းပေါက်တံခါးနှစ်ချပ် မင်း
ခုတ်ဖြတ်ရုံရှိသေးတယ်၊ မင်း မဖွင့်ခင်
ဖွင့်ထွက်သွားတာ ဝါ မြင်လိုက်တယ်၊
မင်းရဲ့တူ မင်းကို အိပ်မက်ပေးတာ
အမှန်ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

“အံ့ဩဖို့ကောင်းလိုက်တာဗျာ၊
အွန်တော် ဒါမျိုးတွေ အယုံအကြည်မရှိ
ခဲ့ပါဘူး၊ ခုတော့ ကိုယ်တွေ့ကြုံရပြီ”

မယုံနိုင်ဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်
ကြောင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တစ်
ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိ
ဇာတ်ထား ဖြစ်နေတော့သည်။

လေမတိုက်ပါဘဲလျက် ထံခါးနှစ်
ချပ် လှုပ်ခါနေဆဲ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့
ရသည်။

ဦးထွန်းဖေက ပြတင်းပေါက်မှ
ထစ်ဆင့် အိမ်ရှေ့ရှိ ဝါးပင်များရှိရာ
ထွန်းကြည့်လိုက်သည်။

လေတိုက်ခတ်မှု မရှိသဖြင့် ဝါး
ပင် ဝါးရွက်များ ထူးခြားစွာ ငြိမ်သက်
နေသည်။

“အဖေ ရက်လည်ပြီးတာနဲ့ ကျွန်
တော်သွားရတော့မယ်၊ သုံးလေးရက်ပဲ
နေရတော့မယ်” ဟူသည့်အိပ်မက်ထဲတွင်
သူ့သားပြောခဲ့သည့် စကားကို ဦးထွန်း
ဖေ ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိသည်။

သူ့သား မောင်ထွန်းပေါက် တစ်
ယောက် အမှန်တကယ် လွတ်ရာ ကျွတ်

ရာသို့ သွားနိုင်ခဲ့ပြီလား၊
သို့တည်းမဟုတ် လူစားလဲရန်
ဝါးတောထဲသို့ပင် သွားခဲ့လေပြီလား
ဆိုသည်ကိုတော့ ဦးထွန်းဖေ တစ်
ယောက် မတွေးတတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ
ပါတော့သည်။

□ မောင်မောင်မိုးအောင်

ဆုတောင်းပြည် ဆရာကြီး အောင်ဘုန်းမြင့်

နက္ခတ္တပေဒ ဖလံတပညာရှင် - မဟာဂန္ဓရီပေဒင် လက္ခဏာသုတေသီ

စာရေးဆရာ - အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်မြေ)

ကလောင်ခွဲ - ကာလီဒါချို (မြန်မာပြည်)

- ယတြာဓါတ်ရိုက်ဓါတ်ဆင် အထူးဆောင်ရွက်ပေးသည်။
- ဘဝရှေ့ဆောင်လမ်းညွှန်အတိုင်ပင်ခံသည်။
- နေ့စဉ် နံနက်(၆)နာရီ မှ (၉)နာရီအတွင်း အခမဲ့ ပုန်းဖြင့် ဟောကြားပေးသည်။

အမှတ်(၄၂) အောင်မင်္ဂလာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊
ဗေဒင်- ၂ : ၀၁-၅၄၀၇၂၀ ၊ စုံစမ်းရေး ၂ : ၀၉-၃၁၀၂၂၈၁၆

www.burmeseclassic.com

“တပည့်ထော်မှာ နေ့စဉ် စိတ်
ဆင်းရဲစရာတစ်ခု ကြုံနေရလို့ လျှောက်
ထားပါရစေ ဘုရား”

“ဒကာကြီးမှာ ဘာများ စိတ်
ဆင်းရဲစရာ ကြုံနေရလို့လဲ လျှောက်
ထားစမ်းပါဦး”

စောနိုးသာ
ဒေါက်ချမ်းဝင်း
သမုဒ္ဒယာလမ်းမှအချို့

WEM YINT 2014

“တပည့်တော် အလုပ်လုပ်တဲ့ အခါ အိမ်တစ်အိမ်မှာ အိမ်သား တစ်ယောက်က ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် ဆူထိုင်နေပြီး သူ့ခြေရင်းမှာ တွင်ယှဉ်ခွေ ဘုရားဆင်းတုတော် တစ်ဆူ ချထား ထား ဘုရား၊ ပြီးတော့ ဆင်းတုတော်ရဲ့ ဦးခေါင်းတော်ပေါ်မှာ ဦးထုပ်တစ်လုံး ထင်ထားတယ် ဘုရား။”

ဧည့်ခန်းထဲက အရက်ပုလင်း ဆွဲထားတဲ့ ဘားကောင်တာနားမှာလဲ ခော်ရပ်ဆင်းတုတော်ကြီး တစ်ဆူကို ဆားတာ တပည့်တော် မြင်ရတိုင်း စိတ်ဆင်းရဲနေရတယ် ဘုရား။ တပည့်တော် နဲ့ စုပေါင်းပြီး ရတဲ့ငွေနဲ့ အဲဒီအိမ်ထဲက ဆင်းတုတော်ကြီးနှစ်ဆူကို တောင်းဝယ် ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ထားချင်တယ် ဘုရား”

“ဘယ်နားက အိမ်မှာ ဒကာကြီး ဆွေတာလဲ”

“တပည့်တော်တို့ အခုပြင်ဆင် ဆောင်ရွက်နေရတဲ့ နှစ်ထပ်တိုက်လေးက ဆော်လန်လမ်းမကြီးဘေးက ဟော်လန် နို့ထွန်းသွယ်ထဲမှာပါ ဘုရား။ နိုင်စံခြား ဘားတွေကြီးနေတဲ့ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက် ထဲက ဟော်လန်စုရုံလမ်းသွယ်ပါ ဘုရား”

“ဒကာကြီး စင်ကာပူရောက်တာ သိလောက်ကြာပြီလဲ”

“တစ်လကျော်လောက်တော့ နှစ်ပြီ ဘုရား”

“နောင် အနေကြာလေ ဒါမျိုး ဆွေ အများကြီး တွေ့ရမယ် ဒကာကြီး။ နေ့တိုဆီက တောင်းဝယ်လို့လဲ ရမှာ ဆိုတယ်ဘူး။ အလှူခံလို့လဲ မရနိုင်ဘူး ဆိုတာကြီး။ ဘာသာမတူ လူမျိုးမတူတဲ့ ဆင်းတစ်ပါးသားတွေဟာ ဗုဒ္ဓဆင်းတု တော်ကို တချို့က ရှေးဟောင်းပစ္စည်း အဖြစ် စုဆောင်းကြတယ်။ ဝါသနာအရ သူတို့ တချို့ကတော့ ပန်းပုရုပ်တုအနေနဲ့ အသုအမအဖြစ် ဝယ်ယူစုဆောင်းကြ တယ်။ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်အဖြစ် သိသူလဲ မရှိတယ်။ မသိကြတဲ့သူတွေလဲ ရှိတယ်။ နေ့တိုအနေနဲ့ တို့ရဲ့ ဘာသာ သာသနာ

တော်ကို တမင်သက်သက် စော်ကား ဖျက်ဆီး ရမ်းကားတာ မဟုတ်တော့ အပြစ်သွားပြောလို့လဲ မဖြစ်ပြန်ဘူး”

“တပည့်တော် ရင်ထဲမှာတော့ တစ်ခါမှလဲ ဒါမျိုးမမြင်ဖူးတော့ မြင် တွေ့ရတိုင်း စိတ်ဆင်းရဲနေရပါတယ် ဘုရား”

“အင်း ဒကာကြီး ခံစားရတာလဲ ဘုန်းကြီးကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ ဘုန်းကြီး လဲ စင်ကာပူရောက်ခါစက အဲဒီလိုတွေ မြင်တွေ့ရတော့ အတော်စိတ်ထိခိုက်ရ သေးတယ်။ ဒီမယ် ဒကာကြီး ဟောဒီ ဘုန်းကြီးလက်ထဲက ဗလားစာရွက်ကို ကြမ်းပြင်မှာ အခုလိုချလိုက်မယ်။ ဒကာ ကြီး မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဗလားစာရွက်ပေါ် ကျော်နင်းသွားရဲသလား”

“သွားရဲပါတယ် ဘုရား”

“ကဲ ဟောဒီလို ဗလားစာရွက် ပေါ်မှာ ဘုန်းကြီးက ငါးရုပ်လေးဆွဲပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်ချထားရင်ကော ဒကာကြီး ဒီငါးရုပ်လေးထားတဲ့ ဗလားစာရွက်ပေါ် ကျော်နင်းသွားရဲသလား”

“ကျော်ပြီး နင်းသွားရဲပါတယ် ဘုရား”

“အေး ဟုတ်ပြီ။ ဒီလိုဆိုရင် ဟောဒီဗလားစာရွက်ပေါ်မှာ ဘုန်းကြီး က ဘုရားပုံတော် အခုလို ဆွဲထားပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်ချထားရင် ဒကာကြီးက ဒီဗလားစာရွက်ပေါ် ကျော်နင်းရဲသေး သလား”

“ဟာ အရှင်ဘုရားက ပန်းချီဆွဲ လဲ တော်တော်လက်ရာမြောက်တာပဲ။ ပုံကြမ်းဆွဲထားတာတောင် ကြည်ညိုဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။ ကြမ်းပြင်မှာ ချထား ရင် တပည့်တော် ဘယ်ကျော်နင်းရမှာ လဲ ဘုရား”

“ဘာသာမတူ လူမျိုးမတူတဲ့ တိုင်းတစ်ပါးသားအနေနဲ့တော့ ဘုရား ပုံတော်ဆွဲထားတဲ့ ဒီဗလားစာရွက်ပေါ် ကို ကျော်နင်းသွားရဲမှာပဲပေါ့။ ဒါနဲ့ ဟို တစ်လောက ဘုရားဆင်းတုတော် တစ်ဆူ အနေကဇာတင်ချင်လို့ဆိုပြီး

ဘုန်းကြီးတို့ဆီ ရောက်လာတာ ကော ကြီးပဲ ထင်တယ်”

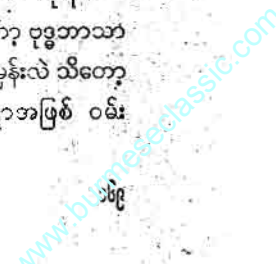
“ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။ တပည့် တော်ပါပဲ။ တပည့်တော်တို့ ကုမ္ပဏီက ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း ကုမ္ပဏီပါ ဘုရား။ အဆောက်အအုံ အသစ်တွေလဲ ဆောက်ပါတယ်။ ခြံဟောင်းတိုက်ဟောင်း နဲ့ မြေကွက်တွေလဲ ဝယ်ပါတယ် ဘုရား။ အဟောင်းတွေ ဖြိုဖျက်ပြီး အဆင့်မြင့် တိုက်ကြီးတွေ ဆောက်တာပါ ဘုရား။”

တပည့်တော် ချောက်ခါစက မြို့ ထဲက အော့ချုပ်လမ်းမကြီးနား စင်ကာပူ တယ်လီကွန်း အဆောက်အအုံကြီးဘေး က ဒီဗင်ရှယ်လမ်းထဲနေရတယ် ဘုရား။ ဒီဗင်ရှယ်လမ်းထဲက အမှတ် (၂၇) ဆို တာ ခြံဝိုင်းကျယ်ကြီးထဲက ရှေးဟောင်း တရုတ်နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးပါ ပိုင်ရှင်ဆီက ကုမ္ပဏီသူဌေးက ဝယ်လိုက်တယ် ဘုရား။

နောင်နှစ်လောက်မှာ ဖျက်ပြီး အဆင့်မြင့် ကွန်ဒိုဆောက်မယ်တဲ့ အခု နေမယ့်လူမရှိသေးလို့ အလုပ်သမားတွေ ထားတယ် ဘုရား။ အဲဒီတိုက်ကြီးထဲ တပည့်တော် အရင်ဆုံးရောက်တာပါ။ အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းထဲမှာ အရင် အိမ် ရှင်တွေ ထားပစ်ခဲ့သလား မေ့ကျန်ခဲ့ သလား မသိဘူး။ ဉာဏ်တော် တစ်ပေ လောက်ရှိတဲ့ ဆင်းတုတော် တစ်ဆူ တပည့်တော် ရတယ် ဘုရား။ တပည့် တော် တအားဝမ်းသာတာပဲ။ အနေ ကဇာတင်ချင်လို့ အရှင်ဘုရားတို့ ဘုန်း ကြီးကျောင်း ပင့်လာတော့ ဆရာတော် တစ်ပါးက အမိန့်ရှိတာက ဒီဆင်းတု တော်ဟာ ကမာကုရဆင်းတုတော်လို့ မိန့်ပါတယ် ဘုရား။

တပည့်တော် ကိုးကွယ်ဖို့ ထိုက် တန်လို့ရတယ် ထင်ပါတယ် ဘုရား။ တပည့်တော် မြန်မာပြည် ပြန်ရင်လဲ တစ်ပါတည်း ပင့်သွားမှာပါ ဘုရား”

“ဒကာကြီးကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်လဲဖြစ် ဆင်းတုတော် ဘုန်းလဲ သိတော့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်စရာအဖြစ် ဝမ်း

မြောက်ဝမ်းသာ ပူဇော်တော့တာပေါ့၊ ဒီတော့ ဒကာကြီးကို ပြောချင်တာက ဒကာကြီးမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်စရာ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်ရပြီ။ အာရုံပြု ဆည်းကပ် ပူဇော်ပေတော့၊ ဘာသာမထူ လူမျိုးမထူသူတွေက ဗုဒ္ဓရဲ့ ဆင်းတုတော်ကို မကိုးမကွယ် မဆည်းကပ်တာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေနေ ကိုယ့် အလုပ်သာ ကိုယ်လုပ်ပါ ဒကာကြီး။ စိတ်က အရေးကြီးဆုံးပဲ။ စင်ကာပူမှာ နေသခိုက် မရောက်ဖူး မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူး မကြုံဖူးတာတွေကို မမ့နဲ့ မဆင်ခြင်နိုင်ဘဲ စိတ်အလိုလိုက်မိရင် ဒုက္ခလဲ တွေ့မယ်။ ရည်ရွယ်ချက်လဲ မအောင်မြင်ဘဲ ဖြစ်မယ်။ သတိထားပေါ့ ဒကာကြီး။”

ထိုနေ့က စင်ကာပူ ကိုပဲရီးအရပ်မှာရှိတဲ့ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာ ဆရာတော်တစ်ပါးနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး လျှောက်ထား ပြောကြားခွင့်ရပြီး ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းကို မရောက်တာ အတော်ကြာခဲ့ပါတယ်။

တစ်ခါတစ်ရံ ရောက်ပြန်တော့လည်း ဆရာတော်နဲ့မကြုံခဲ့ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ အလုပ်လုပ်ခွင့် (ဝပ်ခဲပါမစ်) သက်တမ်းနှစ်နှစ်ပြည့်လို့ နောက်နှစ်နှစ် သက်တမ်းတိုး လုပ်ခဲ့ပါတယ်။

စင်ကာပူဟာ တကယ်ပဲ ပူအိုက်တဲ့ ကျွန်းနိုင်ငံငယ်လေးပါ။ ဘယ်နေရာမဆို လေအေးစက်(အဲကွန်း)မရှိရင် နေမဖြစ်ပါဘူး။ နွေမိုးဆောင်းရယ်လို့ ရာသီဥတုမရှိဘဲ နေ့စဉ် နေပူ နေ့စဉ် မိုးသည်းသည်း ရွာလေ့ရှိပါတယ်။

အေးတဲ့ ချမ်းတဲ့ ဆောင်းရာသီဆိုတာ လုံးဝမရှိတော့ ဇမာင်ခြံရတာ အနွေးထည်ဝတ်ရတာမျိုး မရှိပါဘူး။ ပူလွန်း အိုက်လွန်းလို့ စင်ကာပူနိုင်ငံသူနိုင်ငံသားတွေရော ကိုင်းတစ်ပါးသားတွေဟာ အင်္ကျီ ဘောင်းဘီ၊ စကတ်၊ ဂါဝန်တိုတိုပါးပါးလေးများသာ ဝတ်လေ့ရှိကြပါတယ်။

မလုံတလုံ မပေါ်တပေါ် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွေကို တွေ့ရတဲ့ မြန်မာ

တွေအဖို့ ရောက်ခါစကတော့ အထူးအဆန်း အငမ်းမရကြည့်ကြတာ အမေမွေးပေးလိုက်တဲ့ မျက်လုံးနှစ်လုံးဟာ နည်းနေပါတယ်။

စင်ကာပူမှာ မိန်းကလေးတွေရဲ့ ခူးပေါ် ပေါင်ပေါ် ပေါင်တံဖွေးဖွေး ရင်သားလေးတွေကိုပါ အတိုင်းသား မြင်ကြရတော့ ဆရာတော်ရဲ့ အဆုံးအမ စကားတွေဟာ အင်မတန် အဖိုးတန် သတိထားဖို့ ကောင်းလှပါတယ်။ သတိနဲ့ဆင်ခြင် နေသားကျ နှစ်ကြာလာတော့လည်း မထူးဆန်းလှတော့ပါဘူး။

တစ်နေ့တော့ တိုပဲရီးဘုန်းကြီးကျောင်းကို ရောက်ဖြစ်ဖို့ ဆရာတော်နဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ အကြောင်းက ဖန်လာပါတယ်။ ဒီကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်လာတာကလည်း လေးနှစ်နီးပါးရှိလာတော့ လုပ်သက်လေးရလာပြီး ကုမ္ပဏီသူဌေး၊ မန်နေဂျာ၊ ဖိုမင်၊ ရုံးအဖွဲ့သား ဝန်ထမ်းများ၊ အလုပ်သမားများနဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်လာပါတယ်။

အထူးသဖြင့် မြန်မာလုပ်သားတွေဟာ ရိုးသားမှု ကြီးစားမှု အမိန့်နာခံတတ်မှု တို့ကြောင့် အရေးပေးအလေးထား ဆက်ဆံခံကြရပါတယ်။ ကုမ္ပဏီသူဌေးကိုယ်တိုင်က တရင်းတနှီး ဆက်ဆံလာပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စကားပြောလေ့ ရှိပါတယ်။

တစ်ညမှာတော့ သူဌေးဖြစ်သူ ကျွန်တော့်အခန်းကို လာလည်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘုရားရှိခိုးနေတာတွေ့လို့ အပြင်မှာ ခဏစောင့်နေသတဲ့။ နောက်မကြာခင် အခန်းထဲ ဝင်လိုက်တော့ ကျွန်တော် ဘုရားစင်ရှေ့မှာ တရားထိုင်နေတာ တွေ့ရလို့ အပြင်မှာ ပြန်ပြီး စောင့်ပြန်သတဲ့။

အတော်လေးကြာတော့ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ကြည့်တဲ့အခါ ကျွန်တော် အိပ်ရာပေါ်မှာ တခေါခေါနဲ့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်နေတာ တွေ့ရတော့ စိတ်ထဲမှာ မကျေမနပ် မနာလို ဖြစ်သွား

သတဲ့။ အခုချက်ချင်း ဘုရားရှိခိုး တရားထိုင်နေရာက ချက်ချင်းကြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားတာတွေ့ရတော့ သူ ဖြစ်ဖျက်ခံစားနေရာတာနဲ့ တခြားစီထူးဆန်းနေလို့ မကျေမနပ်နဲ့ ကျွန်တော်ကို အိပ်ရာက နှိုးပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်လည်း တအံ့တဩ လန့်နိုးရာက သူဌေးနဲ့ စကားများ ရန်ဖြစ်ရပါတယ်။ သူက တောင်းပန်ပါတယ်။ သူဟာ ညည တော်တော်နဲ့ အိပ်မပျော်ဘူး။ မဒက်လည်း စောစောထကုမ္ပဏီကို အစောဆုံးရောက်တယ်။ တစ်နေ့လုံး လုပ်ကိုင်ရတာ ပင်ပန်းတယ်။ နေ့လယ်လည်း ပြန်မအိပ်ဘူး။ ညတော့လည်း ဟိုဒေတွဲ ဒီဒေတွဲ စာရင်းတွေ ပြန်ကြည့်နဲ့ တော်တော်နဲ့ အိပ်မပျော်တာ ဘာဖြစ်တာလဲ မေးပါတယ်။

ဒီတော့လည်း ကျွန်တော့်မှာ ဒေါသတွေပြေပြီး သူ့ကို သနားသွားတယ်။ အကြောင်းစုံ လိပ်ပတ်လည်အောင် ပြောပြဖို့ ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်စကား ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ကြီး မပြောတတ်ကြောင်း ပြောပြတော့ သူက ပြောတတ်သလောက် ပြောနိုင်သလောက် ပြောပါလို့ အရေးဆိုလာပြန်ပါတယ်။

တကယ်တော့ သူဌေးဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပါ။ ဒါပေမယ့် မြောက်ပိုင်း မဟာယနဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်ဟန်တူပါတယ်။ သူ့အိမ် ဘုရားကျောင်းဆောင်မှာ ဘုရားရှိခိုးတာလည်း တွေ့ဖူးတယ်။ အမွှေးတိုခံထွန်းပြီး ပါးစင်လည်း တတွတ်တွတ်ရွတ်ဆိုနေတတ်ပါတယ်။

နတ်ကိုးကွယ်မှုလည်း ရှိတယ်။ အိမ်နောက်ဘက် မြေကြီးပေါ်နဲ့ ကုဏ္ဍိန်းခန်းနောက်ဘက် မြေကြီးပေါ်မှာ နတ်စင်မှာလည်း ရှိခိုးကန်တော့တစ်ခုရှိပါတယ်။ တရုတ်ဘုရားကျောင်းသားပြီး လှူဒါန်းတာတွေရှိသလို သီလလည်း ဆောက်တည်ပါတယ်။ ဒါန၊ သီလလောက်သာ သိတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာတစ်စဉ်းလို့ ဆိုရပေမယ်။

ကျွန်တော် သူ့ကို တောင်းပန်ပြီး မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းကြီး ကျောင်း ခေါ်လာပြီး ဆရာတော်နဲ့ ဆက်ဆံပေးပါတယ်။ ဆရာတော်ကို အတိုးအကြောင်း လျှောက်ထားပြီး သူ့ငွေ နားလည်အောင် ဟောကြားရှင်း ထင်ပေးဖို့ တောင်းပန်တဲ့အခါ ဆရာ တော်က သူ့ကို အင်္ဂလိပ်လို ဟောကြား ပြော တွန့်တော်ကို မြန်မာလို ပြန်ဟော ပြောပေးပါတယ်။

သူ့ငွေဖြစ်သူဟာ ဥစ္စာငွေကြေး ကြောက်ရွံ့စွာရှိပြီး အလုပ်သမားဖြစ် သော ကျွန်တော်သည် လုပ်ခလစာ အနည်းငယ်သာရှိကြောင်း၊ သူ့ငွေတွင် နိုင် အိမ်ပိုင် ဇနီးသားမယား သား သမီးတွေရှိပြီး လုပ်သားဖြစ်တဲ့ ကျွန် တော်တွင် အိုးအိမ်မရှိ၊ ဇနီး သားသမီး မရှိ ခိုင်ဆိုင်မှုတွေများလေ သောက အများလေ၊ ထိုသောကအပူတို့ကြောင့် နှစ်သားစွာ အိပ်မပျော်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ နိုင်မှု၊ ရချင်မှု လောဘတွေနဲ့ လိုချင် သလောက် မရတဲ့အခါ ဖြစ်လာတဲ့ သဘောတွေကို လျှော့ချပစ်ဖို့ ခန္ဓာကိုယ် ကြီးမား ရုပ်နာမ် နှစ်ပါးသာရှိပြီး ဖြစ်ပြီး နှစ်နေတာတွေ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘယ် အရာမှ မမြဲကြောင်း၊ အနိစ္စ ဒုက္ခ အတ္တ တရားတွေအကြောင်းနဲ့ ခန္ဓာရဲ့ ဖြစ်စဉ် ခန္ဓာပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတွေကို နားလည် လုံး နားလည်နိုင်အောင် ဟော ပြောတော်မူပါတယ်။

ထိုနေ့က တနင်္ဂနွေ အလုပ်ပိတ် နေ့ဖြစ်လို့ မွန်းလွဲချိန်လောက် ကတည်း က ဘုန်းကြီးကျောင်းရောက်ကြတာ ည နေခွဲခွဲမှ ဆရာတော်ကို ကန်တော့ပြီး ပြန်ခဲ့ကြတယ်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ အပြန် သူ့ငွေက သူ့ကားကို ကျွန်တော်အား ခေါ်ခိုင်းပြီး သူက ကျွန်တော်ဘေးခုံ ကို ဆင်ယင်ခွဲ မျက်စိပိတ် တရားမှတ် စာ လိုက်ပါလာပါတယ်။ ကျွန်တော် အနီးရောက်တော့ ကျွန်တော် ကား ဆီကအဆင်းမှာ တစ်လမ်းလုံး စကား

မပြောဘဲ လိုက်ပါလာတဲ့ သူ့ငွေဟာ ကျွန်တော်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး . . .

“ငါ မင်းကို သိပ်ကျေးဇူးတင် တယ်။ တစ်သက်လုံး ငါမသိခဲ့ နား မလည်ခဲ့တာတွေ ဆရာတော်ရှင်းပြလို့ ငါနားလည်ပြီ သိပြီ ငါဟာ စင်ကာပူမှာ နံပါတ် (၉)အဆင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ သူ့ငွေတစ်ဦးဖြစ်တယ်။ မင်းက ပိုက်ဆံ မရှိလို့ ငါ့ဆီ အလုပ်လာလုပ်တဲ့ အလုပ် သမား ဖြစ်တယ်။ မင်းက ပိုက်ဆံမရှိတဲ့ အလုပ်သမား၊ ငါက ပိုက်ဆံရှိတဲ့ သူ့ငွေ၊ ဒါပေမယ့် မင်းက လူချမ်းသာ ငါက လူ ဆင်းရဲ ဖြစ်နေတယ်။

ငါ ဒီနေ့ကစပြီး သူ့ငွေဘဝက လူချမ်းသာဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ် မင်း ဝပ်ပါမစ် သက်တမ်း ပြည့်ခါနီးပြန်ပြီ နောက် နှစ်နှစ် သက်တမ်းတိုးမလား၊ မင်းနေမယ်ဆိုရင် ငါ သက်တမ်းတိုးဖို့ ထပ်လုပ်ပေးမယ်။

မင်းတို့ မြန်မာတွေ လုပ်သား ကျွမ်းကျင်မှုသင်တန်း စီအိုင်တီအိုင်လဲ အောင်ထားပြီးပြီလေ၊ စင်ကာပူမှာ ၁၀ နှစ်အထိ အလုပ် လုပ်နိုင်ခွင့်ရှိတယ်”

“တော်ပါပြီကွာ၊ ငါ အလုပ်လုပ် ခွင့် ပါမစ်သက်တမ်း နှစ်နှစ်ပြည့်တုန်း က တစ်ကြိမ် သက်တမ်းတိုးခဲ့တယ်၊ နောက် နှစ်နှစ်ပြည့်ပြန်တော့ ဒုတိယ အကြိမ် သက်တမ်းထပ်တိုးခဲ့တယ်၊ ငါ အခု စင်ကာပူမှာ ခြောက်နှစ်ကြာပြီ၊ ငါပြန်တော့မယ်၊ ငါ မင်းဆီလာ အလုပ် လုပ်တာ ငါ့အမေနဲ့ ညီလေး ညီမလေး တွေကို အိုးပိုင်အိမ်ပိုင် ကိုယ်ပိုင်ထား နိုင်ဖို့ ငွေလာရှာတာပဲ၊ ငါတို့မှာ ကိုယ် ပိုင်အိမ် မရှိခဲ့ဘူး။

ငါ စင်ကာပူမှာ လေးနှစ်ကြာ လုပ်တော့ ငါ့အမေနဲ့ ညီလေး ညီမ လေးတွေ ကိုယ်ပိုင်အိမ်ဝယ်နိုင်ခဲ့ပြီ၊ ငါ ခွင့်ယူပြီး ပြန်ခဲ့သေးတယ်လေ၊ နောက် နှစ်နှစ်ထပ်ပြီး သက်တမ်းတိုး အလုပ် လုပ်ဖြစ်တာက အရင်းအနှီးလိုချင်တာ ရယ် ရင်းနှီးငွေရလို့ ငါနိုင်မှာ စီးပွားရေး တစ်ခုခု လုပ်နိုင်ပြီဆိုရင် ငါအိမ်ထောင်

ပြုဖို့ ငါ့ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ် ပြီးလုပ်တာပဲ၊ အခု ငါမင်းဆီမှာလုပ်တာ ခြောက်နှစ်ပြည့်တော့မယ်၊ ငါ့မှာ ကိုယ် ပိုင်အိမ်ဝယ် ဝယ်နိုင်ပြီ အရင်းအနှီးလဲရပြီ ငါပြန်တော့မယ်”

ထိုညက သူ့ငွေနှင့် ဝမ်းနည်းစွာ နှုတ်ဆက်ခွဲခွာခဲ့ပြီး အလုပ်လုပ်ခွင့် ပါမစ် သက်တမ်း နှစ်နှစ်ပြည့်သောအခါ စင် ကာပူမှ အပြီးတိုင် ပြန်ခဲ့ပါတော့တယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ဘဝ ဝင်ကြွေးရှိလို့ စင်ကာပူမှာ အလုပ် ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် (၆)နှစ် ကျခံရ တယ်လို့ ခံစားရပါတယ်။ ရာသီဥတု မတူ၊ လူမျိုးမတူ၊ ဘာသာမတူတွေကြား မှာ ကိုယ့်မြေ ကိုယ့်ရေမဟုတ်၊ တိုင်း တစ်ပါးမှာ လုပ်ကိုင်နေထိုင်ရတယ်ဆို တာ ပျော်စရာကောင်းလှတာ မဟုတ် ပါဘူး။

မျှော်လင့်ချက်လေးတွေ ရင်မှာ ကိုယ်စိပိုင်လို့ ဘာသာရေးအဆုံးအမ အရိပ်အောက်မှာ နေတတ်လွန်းကြလို့ သာ ဖြေသာကြတော့ပါ။ ကျွန်တော် မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်လာပြီး ကိုးလ လောက်ကြာတဲ့အခါ စင်ကာပူနိုင်ငံ တိုပိုနိုးအရပ် အမှတ်(၁၄)ခရူဂျင်လမ်း က မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းက ဆရာတော်ဆီကို စာရေး လျှောက်ထားလိုက်ပါတယ်။

“ဆရာတော် အရှင်သူမြတ်ဘု ရား၊ တပည့်တော် စင်ကာပူမှာ အလုပ် လုပ်ကိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် အိုးပိုင်အိမ်ပိုင် ဝယ်နိုင်ပြီး ရင်းနှီးလုပ်ငန်းစားဖို့ ငွေ ရင်းလည်း စုဆောင်းရရှိခဲ့ပါပြီ ဘုရား၊

တပည့်တော် စင်ကာပူလာပြီး အလုပ်လုပ်ရခြင်း ရည်ရွယ်ချက်က အမေနဲ့ ညီလေး ညီမလေးတွေကို ကိုယ်ပိုင်အိမ် ဝယ်ပေးနိုင်ဖို့ရယ် အရင်း အနှီးငွေရတဲ့အခါ ချမ်းသာကြွယ်ဝ အောင် သူ့ငွေကြီးဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ ရယ်၊ တပည့်တော် ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ် ထိမ်းမြား အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ရည်ရွယ် ချက်ပါ ဘုရား။

အမေနဲ့ ညီလေး ညီမလေးများ ကိုလည်း ကိုယ်ပိုင်အိမ်နဲ့ မြေဝယ်ပေး နိုင်ခဲ့ပြီး ပညာများလည်း သင်ပေးနိုင် ခဲ့ပါတယ်။ ယခု သူတို့ပညာပြည့်စုံလို့ အလုပ်အကိုင်ကိုယ်စီနဲ့ ရပ်တည်နိုင်ကြ ပါပြီ ဘုရား။

တပည့်တော်ကတော့ ရည်ရွယ် ချက်လွဲချော်ပြီး သာယာဝတီ သုံးဆယ် နယ် သုံးဆယ်မြို့က (၉)မိုင်အကွာ တစ် ချိန်က ဆရာစံလယ်သမား တော်လှန် ရေးတိုက်ပွဲကြီးမစမီ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခဲ့တဲ့ မြစ်စိမ်းတောင်ညိုမှာ သာသနာပြုဆရာ တော် ဦးမိမိက သာသနာပြု ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်သွားတဲ့ မြစ်စိမ်းတောင်၊ တောင်ညိုတောင်၊ ကျွဲပုန်းတောင် သာ သနာနယ်မြေမှာ တပည့်တော် ရဟန်း အဖြစ် သီတင်းသုံး နေထိုင်နေပါပြီ ဘုရား။ တပည့်တော်ရဲ့ မယ်တော်ကြီး ကိုလဲ တစ်ပါတည်းခေါ်လာပြီးတော့

သီလဆောက်တည် တရားအားထုတ် နေစေပါတယ် ဘုရား။

တပည့်တော် စင်ကာပူက ပြန် ရောက်ပြီးတော့ စဉ်းစားမိတယ်ဘုရား။ ရလာခဲ့တဲ့ အရင်းအနှီးငွေတွေနဲ့ စီးပွား ရေးလုပ်ရင် သူ့ငွေးဖြစ်လာကောင်း ဖြစ် လာနိုင်ပါတယ် ဘုရား။ ဒါပေမယ့် တပည့်တော် ချမ်းသာသူတော့ ဘယ် နည်းနဲ့မှ ဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူး။ လောဘ ဝေါသ မာန်မာနတွေနဲ့သာ ဝင်ခဲ့တဲ့ ကြီးစွာ ဆင်းရဲနေမှာပါ ဘုရား။

ပြီးတော့ ရရှိထားတဲ့ တပည့် တော်ရဲ့ ခန္ဓာဟာ မပြတ်နှိပ်စက်နေတဲ့ ကြားက ချစ်သူကို လက်ထပ်ယူ အိမ် ထောင်ပြု ခန္ဓာပွားတစ်ခု ထပ်မံတိုး လာပြီး သားသမီးတွေဆိုတဲ့ ခန္ဓာပွား တွေတိုး သံယောဇဉ်တိုးနဲ့ ဒုက္ခအိုးကြီး တည်မိတော့မယ်။ ဘယ်လိုမှ ချမ်းသာ သုခဆိုတာ ရနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘဲ

သံသရာရှည် ဒုက္ခတွေ ပစ်လယ်ဝေ တော့မှာပဲလို့ အရှင်ဘုရား ဟောကြား ခဲ့တဲ့ တရားတွေ ဆင်ခြင်တွေးတောမိပြီး ရလာခဲ့တဲ့ ဥစ္စာငွေ ကြေးတွေကို ညီ ညီမတွေ ခွဲဝေပေးပြီး တပည့်တော် ကတော့ ဝေးရာအရပ် မြစ်စိမ်းတောင် ညိုမှာ ရဟန်းအဖြစ် သာသနာ့ဘောင် မှာ နေလိုက်ပါပြီ ဘုရား။

မရှိလည်း ပူရ၊ ရှိလည်း ပူရ ဆင့်ကာ ဆင့်ကာပူရတဲ့ စင်ကာပူမှာ လည်း တပည့်တော် ပူလောင်သောက တွေနဲ့ ဒုက္ခတွေ ဝေခဲပြီးပါပြီ ဘုရား။ တပည့်တော် သူ့ငွေးမဖြစ်ချင် တော့ပါဘူး။ လူ့ချမ်းသာဖြစ်ဖို့ ဘုရား သားတော်အဖြစ် တရားအားထုတ်နေ ပါပြီဘုရား။ ကျေးဇူးကြီးလှတဲ့ အရှင် ဘုရားအား ခြေစုံဦးခိုက် ရိုသေစွာ ကန်တော့လိုက်ပါသည် ဘုရား။

▣ ရန်သူအောင်ချမ်းခေ

ဥုံ အရဟံ မေတ္တာ လာဘံ

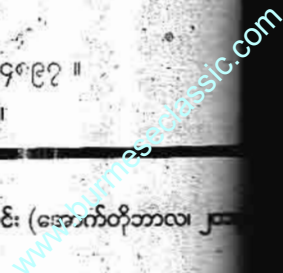
နတ်ပျက်မိ ဆရာဦးအောင်စိုး (B.Sc) မော်လမြိုင်

.....

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး ကိစ္စရပ်များ၊ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော ပြဿနာများကို ဗိုက်ထဲမှာ ပုထ္ဏားလေး ဝင်စားနေသကဲ့သို့ မှန်ကန် သောဟောချက်များ၊ ထိရောက်သော ယတြာများဖြင့် (၂၅)နှစ် တိုင်တိုင် ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးလျက် ရှိသည်။

အောင်မြင်သူတို့ ဆုံကြရာ

ဟောခန်းတည်နေရာ	➔ အမှတ်-၁၃၁၊ အောင်တံခွန် သ/မ ပရိပုဏ်၊ ၁၀-မိုင်၊ ပြည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
လမ်းညွှန်	➔ အဓိပမိ (အပြာ) တိုက်ကြီး ဆူးလေး (၅၁) (၂၃၁) (၅၃) (၇၉) (၂၀၂) ကားစီး၍ ဆယ်မိုင်ကုန်းဈေးမှတ်တိုင်တွင် ဆင်းပါ။
ဟောပြောချိန်	➔ နံနက် (၉) နာရီမှ ည (၉) နာရီ အထိ ။
ဆက်သွယ်ရန် ဖုန်း	➔ ဟောခန်း - ၀၉-၇၃၁၀၉၅၅၆၊ အိမ် - ၀၉-၇၃၂၄၄၀၉၇ ။
မှတ်ချက်	➔ ဖုန်းဖြင့် ကြိုတင်တိုက်ခံယူပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ညောင်ပွင့် (ခက်မှ)
စင်ကာပူ၊ မလေးရှားနှင့်
တစ်မှုထူးခြားကမ္ဘာဒီးယာ

ဖြန့်ချိရေး - ဇေယျာမြေစာပေ၊ ဖုန်း - ၀၉ ၃၂၃၇၄၇၀၅

မိမိ
အိမ်

ထုံးကြီးရွာ အလယ်ပိုင်းတွင်
ဗေဒင်ဆရာ၊ ဗိန္ဒောဆရာ၊ ပယောဂ
ဆရာ တစ်ဦးရှိလေသည်။ သူ့အမည်မှာ
“ပိုင်စိုး” ဖြစ်ပြီး အသက်လည်း သုံးဆယ်
ခန့်ပင် ရှိသေးသဖြင့် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်
တက်ကြွလွန်းလှပေသည်။ ဘုရားစင်
တွင်လည်း အုန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီးပွဲများ
ဖြင့် ပြည့်နက်နေလေသည်။

www.burmeseclassic.com

"မောင်ရင်၊ ဘာကျောက် အဲဒါလဲကွ့၊" အဘတော့ ဂျပန်ခေတ်ထဲက ရထားတာ၊ ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ သိပ္ပံတွေရှိတယ် မောင်ရင်ရဲ့။

"အဘ အဲဒါ ကွန်ချာဟုတ်ဂေါ်ကြီး၊ ကျောက်မျက်ရွှင်ပါ။ ဝိညာဉ်လောက၊ နာမ်လောကတွေကို စိုးမိုးပါတယ်။ ဂါထာမန္တန်တွေနဲ့စီရင်ပြီး အသုံးချရင် အလွန်အစွမ်းထက်တယ်။ အဘမှာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်နေတဲ့ သက်စောင်မန္တန်တွေ ရှိတယ် ဟုတ်လား။"

အဘဖိုးလုံးသည် ပြုံးရုံသာ ပြုံးပြပြီးကာမှ ပြန်မပြောချေ။ လို့သော်လည်း ဝိုင်စိုးသည် ၎င်းကျောက်ကို အလွန်တပ်မက်မောပြီး လိုချင်နေလေတော့သည်။ ကျောက်က ဝိုင်စိုးအား ညှို့သုဖမ်းစားနေလေပြီ။ ခေတ္တခဏကိုင်တွယ်လိုက်ရသည့် အချိန်ဝိုင်းလေးမှာပင် ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေလေသည်။ ဝိုင်စိုးမှ...

"ဒါနဲ့ အဘ၊ ဒီကျောက်ကို တယ်လိုတယ်ပုံ ရခဲ့တာလဲဟင်"

အဘဖိုးလုံးသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့်...

"ဂျပန်ခေတ်ကပေါ့ကွယ်၊ အရေးကြီးရင် ကြီးသလို ဂျပန်တွေခေါ်တဲ့ နောက် တကောက်ကောက်လိုက်ရတဲ့ အချိန်ပေါ့။ အဲဒီ ညမှာ တောင်ပေါ်ဘရားတစ်ဆူအရောက် ဇရပ်ပျက်မှာပင်မိုးခိုကျတယ်။ မိုးက တော်တော်နဲ့ မတိတ်တော့ အဲဒီမှာပဲ စခန်းချ ညအိပ်ကြတယ်။ အဘအိပ်တဲ့နေရာမှာ ကြီးမားလှတဲ့ ဆင်းတုတော်ကြီးတစ်ဆူ ရှိတယ်။ ညဉ့်သုံးနာရီလောက်မှာ အိပ်နေတဲ့ အဘရင်ဘတ်ဖေါ်ကို ရောင်စုံကွန်မြူးနေတဲ့ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကျလာတယ်။ အမှောင်ထဲမှာဆိုတော့ အလွန်လှတာပဲ။ အဘလဲ အိပ်ချင်မှူးတူးနဲ့ အင်္ကျီဖိတ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်တာ။ မနက်မိုးလင်းမှ ကြည့်လိုက်တော့ ထူးဆန်းတဲ့ ကျောက်တစ်လုံး ဖြစ်နေတယ်။"

ဖြင့် ...

"ဒါဆို အဘနဲ့ထိုက်လို့ပေါ့၊ အံ့ဩစရာပဲ။ အဘလက်ထံရောက်တာ နှစ်ပေါင်းမနည်းဘူးပေါ့နော်"

"အဘ အသက်(၂၀)လောက် ကတည်းဆိုတော့ နှစ်ပေါင်း(၄၀)ကျော် နေပြီပေါ့နော်။ လုံခြုံအောင် ထိန်းသိမ်းထားရတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူးနော်"

"ဟုတ်တယ် အဘ၊ ဟုတ်တယ်" အဘဖိုးလုံးသည် ကောက်ကာ ငင်ကာဖြင့်...

"ဒါနဲ့မောင်ရင်၊ မရှင်းလို့ပေးစရာ တစ်ခုရှိတယ်"

"ဘာများလဲ အဘရယ်၊ မေးပါ"

"ဒီလိုကွယ်၊ သေသူအရင် အဲဒီကျောက်ကို တယ်လိုနေရာချထားမလဲ ဆိုတာပဲ။ လူဆိုတာ သေမှူးလေ မောင်ရင်၊ မသေခင် အသေအချာ အကွက်ကျကျစီစဉ်ရမယ်။ ဒါကလဲ ကိုယ့်ထက် နားလည်တတ်ကျွမ်းတဲ့ လူကိုမေးမှဖြစ်မှာလေ။ မဟုတ်ဘူးလား၊ မောင်ရင်က ဒီလောကကို နားလည်တတ်ကျွမ်းတော့ လာမေးတာပါ"

"အကောင်းဆုံးကတော့ အဘသေဆုံးပြီး နာရီကအတွင်း ကျောက်ကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပေးပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကိုလဲ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း ခြေမြှုပ်သင်္ကြိုတ်လိုက်ရင် ပြီးပြည့်စုံတဲ့သိပ္ပံအင်အားတွေ ရမယ်။ ဝိညာဉ်လောကနဲ့ ပရလောက ပေါင်းကူးဆက်သွယ်တဲ့ သဘောပါ။ ကျောက်မှာ သန္ဓေတည်နေတဲ့ မီးစူးတော်၊ ပြဒါးတော်၊ အာကာသဓာတ်တွေကို စုစည်းပြီး အသုံးချတာပါ။ အင်မတန်မှလဲ ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ကောင်းပါတယ်"

အဘဖိုးလုံးသည် သိလိုသော အရာဖြင့် လျင်မြန်စွာမေးလိုက်သည်မှာ-

"အဲဒါဆိုရင် ဘာအကျိုးကျေးဇူးတွေ ခံစားရမလဲ မောင်ရင်"

"အဘမှာ တယ်လို အကျိုးကျေးဇူးတွေ ခံစားရမလဲဆိုရင် ခန္ဓာ

ကိုယ်ကြီးသင့်ပစ်မခံ ဘူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်၊ ပါးရှုပေးကောင် အပါအဝင် သတ္တဝါတွေ မတားဘူး။

ဥတုအလောင်းတွေ အလောင်းတွေ ထားနိုင်စွမ်း အဆောင်အယောင်ပေးမှုကို အားမပေးဘူး။

"အဘတော့ အဘကိုပဲ အဖေမောင်ရင်ရပေမယ့် အဘအဖြစ် ဆန်ပေးကာ ပြန်သိပ်

ရွာမှ ဆန်းငိုပဲပြမြောက်ဘက် တက်တွင် တစ်ရွာနှင့်တခြားသည်။

"ဗျို... ရာပိုင်စိ ဆရာပိုင်စိ... ဆရာဆီမှာ အားဆင်း ကျက် ပြောထားတာတွေ တော်တော်လေးလေး တားတာ" "အောင်ကျောက် ဆိုတာ အလွန်အရေးကြီးတယ်။ အလွယ်တကူပေးသို့မရဘူး။ မင်းကို ပေးမယ့် ကျောက် ခဲအားပြီးပြီ အချိန်ကို သေစောင့်ပေးလေမှာ။ နိဗ္ဗာန်လမ်းကို ရှိသလို တဲ့ ကျောက်တစ်မျိုးကို ရမှာ ဟုတ်လား။"

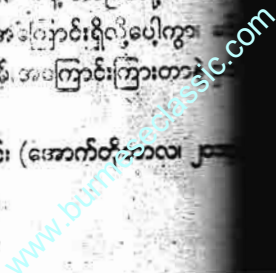
"ဟုတ်တဲ့ပါအောင် ဟုတ်တဲ့ ဆရာ"

"ဒါ မင်းအရက်တွေ တားသောက်လေလား"

"တယ်လဲ တလေတော့ သောက်တာပေါ့ ဆရာရယ်၊ မပက်ကားပဲ သောက်လေ။ ဒါနဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ"

"အဲဒါကြောင်းရှိလို့ပေါ့ကွာ"

ကို ငါ လှမ်း အကြောင်းကြားတာပဲ"

အုန်းသီး၊ ကြက်ပွဲ တစ်ပွဲစာ
မေ့နဲ့ ကြားလား”

“ရော့ ရော့ ဒါလေးကိုဆောင်
ဘယ်ကိုသွားသွား ဘယ်ကိုလာ
မေ့နဲ့၊ အိတ်ကပ်ထဲထည့်ထား။
ခပ်လေးတစ်ခုပါ၊ မင်းကို စောင့်
ဆက်လိမ့်မယ်၊ အသုဘအိမ်၊ သင်္ချိုင်း၊
ဘယ်နေရာမဆို ဆောင်ထားလို့
လည်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”
ထိုခေတ်ထိုအခါက တုတ်ပြီး၊
အင်း၊ အိုင်၊ ခါးလှည့်၊ ဆေးမင်
အရမ်းခေတ်စားသော အချိန်
ဖြစ်သည်။ မြို့ထက်ကျေးလက်ဒေသရွာ
တွေ ပို၍ပင် တွင်ကျယ်ပြီး ခေတ်
သစ်သည်။ ထိုအထဲတွင် ဆန်းဦး
အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

ဆန်းဦးသည် လူပျိုလူလွတ်
မိန်းမနှင့် ကလေးနှစ်ယောက်
လယ်လုပ်ပြီး အသောက်အစား
မတင်း။ အလွန်ပင် ချမ်းသာ
နေချင်သူတစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။
ဘာလျှင်ပြီးရော ဘာမဆိုလုပ်ရန်
လေးသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

အကြောက် အရှံ့မရှိ။ ဘာမဆို
ရသည်။ သူသည် မိန်းမထက်
တိုကြိုက်သူဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်
ပိုင်စိုးက လက်သပ်မွေးထား
ဖြစ်သည်။ တချို့ကိစ္စများတွင်
တိုက်ပြီး လူမသိသူမသိ ကိစ္စရပ်
ခိုင်းရတာတွေရှိသည်။ လုပ်တိုင်း
အောင်မြင်သည်။ နှုတ်လည်းလုံ
လုံ

အဘဖိုးလုံးလာပြီး ဆယ်ရက်
ကျော်လောက်တွင် ဖြစ်သည်။
အဘဖိုးလုံးကျော်ကျော်တွင် အုန်းနဲ့
အဘဖိုး ဒေါ်နှင်းရောက်လာပြီး

“ဆရာပိုင်စိုး ဆရာပိုင်စိုး အဘ
ဆုံးသွားပြီ၊ ဒီမနက် ၄ နာရီ
ကျော်မှာ ဆုံးတာ၊ အဲဒါ ဒီနေ့ ဝ
အသုဘချမယ်၊ အဲဒါလာပြော
သင်္ချိုင်းအောင်လာနော်၊ အဘိုးက

သူမသေခင် သားသမီးတွေကို အထပ်
ထပ်မှာတာတဲ့၊ ငါသေလို့ အသုဘချရင်
ပေးခင်ဆရာပိုင်စိုး လာဖြစ်အောင်လာဖို့
သွားပြောပါဆိုလို့ အသေအချာ လာ
ပြောတာ”

ပိုင်စိုးတစ်ယောက် ကြားရသော
စကားကြောင့် အကြီးအကျယ် အံ့ဩ
သွားလေသည်။ သည်သတင်းစကားက
ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်သော သတင်း
စကား၊ သို့သော်လည်း သံသယများစွာ
ဖြင့် မျှော်လင့်ထားသည်ကတော့အမှန်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်
လာခဲ့ပါ့မယ်”

သူ့မှာ အကြံအစည်များစွာ ရှိ
သည်။ မသွားလို့ မဖြစ်။ သည်ပွဲက
အသည်းအသန် စွန့်စားရမည့် ပွဲကြီး
ပွဲကောင်း။

အံ့သုဘအိမ် ပိုင်စိုးရောက်သွား
တော့ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ပင် သရ
ဏာဂုံတင်ပြီးလေပြီ။ အိမ်အပြင်ဘက်
ခြံစည်းရိုးအစပ်နားတွင် လေးတိုင်စင်နှင့်
အဘဖိုးလုံး ရုပ်အလောင်းကို သေသပ်
ကျနသော အခေါင်းတစ်ခုဖြင့် တင်ထား
လေသည်။ ရွာနီးချောက်စပ်မှလာသော
ဧည့်ပရိသတ်များကလည်း လွန်စွာမူပင်
များပြားလှပေသည်။ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ငို
ကြွေးခြင်း၊ နှမြောတသဖြစ်ခြင်း အရိပ်
အယောင် ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးကိုလည်း
တွေ့ရသည်။ အဘဖိုးလုံး၏သမီးအကြီး
ညွန့်ညွန့်မှ ခေါင်းရင်းဘက် အထက်နား
တွင် နေရာထိုင်ခင်းပေးရင်း အောက်ပါ
အတိုင်း ပြောလေသည်။

“အဖေက သေသေချာချာ မှာ
သွားတာပါ၊ ဆရာပိုင်စိုးကို အသုဘချ
ရင် လာဖို့ ပြောခိုင်းထားတယ်၊ နောက်
ပြီး အလောင်းကို ရေမိုးချိုးသန့်စင်ပြီး
ကူးတို့ခ တစ်မတ်နဲ့ အဖေအင်မတန်
မြတ်နိုးတဲ့ကျောက်ကို ပါးစပ်ထဲ တစ်ခါ
တည်းထည့်ပေးထားရတယ်၊ အဲဒါ အဖေ
ဆန္ဒလေ၊ အလောင်းကိုလဲ တစ်ရက်
အာတွင်း အပြီးသဂြိုဟ်ဖို့ မှာသွားတာပါ
ဆရာ”

ထိုအခါမှ ပိုင်စိုးမှ ဝမ်းနည်းကြေ
ကွဲသော မျက်နှာထားဖြင့်

“ကောင်းပါတယ် ကောင်းပါ
တယ်၊ အဘဆန္ဒ ပြည့်ဝသွားတာပေါ့၊
ဒါနဲ့နေပါဦး၊ ဘာရောဂါနဲ့ ဆုံးပါးသွား
တာလဲ”

“ဘာရောဂါမှ မရှိပါဘူး၊ အိပ်နေ
ရင်းနဲ့ နှလုံးရပ်သွားတာပါ၊ ကျန်းမာရေး
များ ဦးသိန်းသန်းက မှတ်ချက်ပေးပါ
တယ်၊ နှလုံးခုန်နှုန်းနဲ့ သွေးလည်ပတ်မှု
စနစ် လုံးဝမရှိတော့ဘူးလို့ ပြောပါ
တယ်”

သို့နှင့် အချိန်အခါကျသည့်နှင့်
သက်ဆိုင်ရာ သားသမီးများမှ အသုဘ
အခေါင်းကြီးအားသယ်၍ ရွာအပြင်ရှိ
သုသာန်တွင် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြ
လေသည်။ အော်ဟစ်ငိုကြွေးသံများက
ဆူညံလျက်။ ထူးခြားသည်မှာ အပွင့်
တွေ ရဲရဲနီနေသော လက်ပံပင်ကြီး
အောက်တွင်ဖြစ်ပြီး ကုန်းမို့နေရာလေး
လည်း ဖြစ်သည်။ မြေမြှုပ်ခင် ဟထား
သော အခေါင်းထဲမှ အဘဖိုးလုံး၏
မျက်နှာလေးက အိပ်ပျော်နေသယောင်။
အပြုံးမျက်နှာလေးနှင့် လောကကြီးကို
နှုတ်ဆက်သွားပုံ ပေါ်သည်။

အသုဘကိစ္စပြီးတော့ ပဲပြင်ရွာရှိ
ဆန်းဦးဆီသို့ ခရီးဆက်ခဲ့သည်။

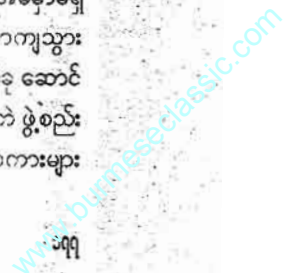
“ဟေ့ . . . ဆန်းဦး ဆန်းဦး”
ပိုင်စိုး၏ခေါ်သံကြောင့် ဆန်းဦး
မိန်းမထွက်လာပြီး . . .

“လယ်တဲမှာရှိမယ် ဆရာရေ ရွာ
ပြန်မလာဘူး၊ ပြန်မလာတာ နှစ်ညရှိ
သွားပြီ၊ အိမ်ထဲဝင်ပါဦးလား၊ ဆရာ၊ ရေ
နှေးကြမ်းလေး သုံးဆောင်ပါဦး”

“မဝင်တော့ပါဘူး၊ လယ်တဲပဲ
လိုက်သွားတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဆန်းဦးတစ်ယောက် အိမ်မှာမရှိ
ဘူးဆို၍ ပိုင်စိုး ပို၍သဘောကျသွား
သည်။ အရေးကြီး ကိစ္စတစ်ခု ဆောင်
ရွက်ရန်ရှိသည်။ အိမ်နှင့်လယ်တဲ ဖွဲ့စည်း
ပုံချင်းမတူ။ အရေးကြီးသောစကားများ

ပြောဆိုရသည်မှာ လယ်တဲက ပို၍ ကောင်းသည်။ ရွာလယ်ရှိ ခေါ်ဆွေထံမှ ချက်အရက် သုံးပုလင်းဝယ်၍ လယ်တဲ ကို အမြန်သွားခဲ့ရသည်။ ရွာနှင့်လယ်တဲ မှာ တစ်မိုင်ကျော်ကျော်လောက် ကွာ ဝေးသည်။ တံထဲမှာ အိပ်ပျော်နေသော ဆန်းဦးကို တွေ့ရသည်။

“ဆန်းဦး ထ ထ၊ မင်းကလဲ အချိန်အခါမဟုတ် အိပ်နေတယ်၊ ထ ထ မင်းအတွက် မေတ္တာလက်ဆောင် တွေ ပါလာတယ်”

ပိုင်စိုးကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ လိုက်ရ၍ အလွန်အံ့ဩသွားသည်။ သူ ကြိုက်နှစ်သက်လှသော အရက်ပုလင်း များ။

“ဟာ ဆရာ ဆိုင်းမဆင့်မဲ့မဆင့် ရောက်လာတာကိုး၊ ကျွန်တော်တောင် အတော်အံ့ဩသွားတယ်”

“ကဲ ကဲ၊ ထ ထ၊ ဒါလေး သောက်လိုက်ဦး၊ ပြီးရင် လုပ်ငန်းကိစ္စ ပြောမယ်၊ မင်း သိပ်လိုချင်တဲ့ အဆောင် ကျောက် ရမယ်၊ အဲဒီကိစ္စလဲ ပြောစရာ ရှိလို့”

“ဆရာရယ်... ဆရာ ဒီကို အလကား ဘယ်လာမလဲ၊ အကြောင်းရှိ လို့ပေါ့၊ ဒါကို ကျွန်တော်သိပြီးသားပါ၊ ဟုတ်တယ် ဟုတ်လား ဆရာ”

ပိုင်စိုးမှ အဓိပ္ပာယ်ရှိလှသော အပြုံးတစ်ခုကို ပြုံးပြရင်း...

“တို့ ဒီည အုန်းနဲ့ကုန်းသင်္ချိုင်း ကုန်းမှာ အလုပ်တစ်ခု လုပ်စရာရှိတယ်၊ အဲဒါ မင်းက ပွဲတစ်ပွဲစာ အုန်းသီး ငှက် ပျောသီး၊ လင်ပန်း၊ ကွမ်းယာ၊ လက်ဖက်၊ ကြက်၊ အရက် ယူလာခဲ့၊ ပေါက်တူးနဲ့ ငန်းပြားက ဇရပ်မှာ အဆင်သင့်ရှိပြီး သား”

ဆန်းဦးက ဖန်ခွက်ထဲတွင် အပြည့်ထည့်ထားသော အရက်ကို တစ် ခါတည်း မော့သောက်ရင်း အားရပါးရ စကားတစ်ခွန်းကို ဆိုလိုက်သည်။

“ဆရာပြောတာနဲ့တောင် အဲဒီ အဆောင်ကျောက်ကို အရမ်းစိတ်ဝင်

စားတယ်၊ လောကမှာ ထူးဆန်းအံ့ဩ စရာတွေ အများကြီးရှိတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်ယုံတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမယ့် ဆရာ လူတွေက လူသေကောင်ကို ဘာ ဖြစ်လို့ ကြောက်တာလဲ ဆရာ”

“လူသေအလောင်းတွေ မှန်သမျှ ကို သက်ရှိလူတွေအကုန်လုံး ရွံရှာကြ တယ်ကွ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူသေ အလောင်းတွေက ကူးစက်မယ့် ရောဂါ ပိုးတွေရယ်၊ တွယ်ကပ် ငြိတွယ်နေတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေကို ကြောက်လို့ပဲ၊ နှလုံးမသန်ရင် လူသေကောင်တွေကို မကြည့်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ တချို့ကျ တော့လဲ ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့သေကြပြီး ခန္ဓာ ကိုယ်ကြီး ပျက်စီးသွားတာလေ၊ အဲဒီ အမြင်ဓာတ်တွေက နှစ်ပေါင်းကြာရှည် စွာ သံမှိုလို စွဲထင်နေတတ်တယ်၊ စိတ် ဓာတ် တည်ကြည်ခိုင်ခံ့မှုမရှိရင် အအိပ်၊ အစားပျက်ပြီး လူကိုဒုက္ခပေးတတ်တယ်၊ တချို့လူတွေက အစွဲအလမ်း အားကြီး တယ်၊ ဒီကြားထဲ မကောင်းတဲ့ အမြင် တွေနဲ့ လွှမ်းမိုးထားရင် ပိုဆိုးတာပေါ့”

သူ့ဆရာ ပိုင်စိုး၏ အယူအဆ ကို သဘောကျစွာဖြင့်...

“ဟုတ်တယ်နော် ဆရာ၊ ကျွန် တော်ဆရာ ပြောတာ အမှန်ပဲ”

“ကဲ ဒီည လုပ်ငန်းစမယ်၊ ည ဆယ်နာရီမှာ ရွာထိပ်က ရွာတော်ရှင်မှာ ဆုံမယ်၊ ပြောထားတဲ့ ပစ္စည်းအမည်တွေ စုံအောင်ယူခဲ့၊ အရက်မူးပြီးလဲ လျှောက် အာမချောင်နဲ့၊ ငြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ စိတ်ချပါ၊ ဆရာ တပည့်အကြောင်းလဲ သိရက်သားနဲ့၊ ကလေးကစားတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးလေ”

ပိုင်စိုးလည်း ပြောစရာရှိတာ ပြော၍ မှာစရာရှိတာမှာပြီး ပြန်ခဲ့လေ တော့သည်။

လဆုတ်ရက်များ ဖြစ်၍ လ ရောင်ကို မမြင်ရဘဲ လက်ဖက်ရည်၊ မိ ကောင်းကင်မှ ကြယ်စုများ၏ အလင်း ရောင်ဖြင့်သာ လွှမ်းမိုးထားသည်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော ညဉ့် ယံတွင် သုသာန်သင်္ချိုင်း တစ်ခုလုံးမှာ လည်း အိပ်မောကျနေဟန်ရှိသည်။ မေ ဝိုးဝါး ကြယ်စုများ၏ အလင်းရောင် အောက်တွင် ခြေပုံအသစ်၊ အဟောင်း များ၊ အကြီးအသေး အရွယ်အစား အမျိုးမျိုးနှင့် ဒုတ်ဂူများ၊ အသုဘ၏ စွန့်ပစ်ပစ္စည်းများ၊ မီးသင်္ကြာ၍ ကျန်ရစ် ခဲ့သည့် မြေပုံများ၊ အရိုးစုများ၊ ချောက် ချားဖွယ်ရာ လေယူရာတိမ်းညွတ်နေ သည့် သက်တမ်းရင့် သစ်ပင်အိုကြီးများ ဇရပ်ပျက် ခေါင်မိုးပေါ်မှ သံချက်ကွာ၍ ကျွတ်ထွက်နေသည့် သွပ်မိုးမြည်သံများ ညဉ့်သတ္တဝါပေါင်းစုံတို့၏ အော်မြည်သံ များဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားလေသည်။

သို့သော်လည်း ဇရပ်ပျက်ထဲတွင် အုန်း၊ ငှက်ပျောပွဲ၊ ကြက်၊ လက်ဖက် ကွမ်းယာ၊ အမွှေးတိုင်များ၊ ဖယောင်း တိုင်များထွန်း၍ အမှောင်ကိုခွင်းအလင်း ဆောင်နေသူမှာ ပိုင်စိုးပင် ဖြစ်ပါတော့ သည်။ တပည့်ကျက်ဖြစ်သူ ဆန်းဦးအား မှာထားပြီးသား ဖြစ်သည်။ နီရဲသော အပွင့်များနှင့် လက်ပံပင်ကြီးမှာလည်း ကြယ်တာရာ အလင်းအားဖြင့် ညဉ့် အလှကို ဖော်ဆောင်လျက်ရှိသည်။

“ဒီနေ့ဘဝ၊ မြေတို အသာလေး ဂေါ်ပြားနဲ့ထိုး သူ အသံသိပ်မမြည်အောင် ဦးခေါင်းပိုင်းကို စဖော်၊ လုံးဝ ကြောင် စရာမလိုဘူးနော်၊ ဆရာ ဇရပ်ထဲမှာ ရွာတော်ရှင်၊ မြို့တော်ရှင်၊ နယ်တော် ရှင် အကုန်လုံးကို ဝှံ့ပေးပြီး တောင်ထိ တိုင်တည်ပြီးပြီ၊ ပါးစပ်ထဲက တော့ ကို ရဲရဲတင်းတင်းနိုက်ယူ၊ အဲ... ကူးသံ တစ်မတ်စေ့ကိုတော့ မပါလာစေနဲ့၊ သူ့ ထားခဲ့ရမယ်၊ ကျောက်ကိုရတာနဲ့ အညွှန် ဆုံးနည်းနဲ့ ဆရာဆီကို ပြေးပြီးလာ အဲဒီမှာ ကျောက်ကို နိုက်ယူပြီးတာ အပေါ်ကအဖူးကို ချက်ချင်းပြန်ဖို့ရမယ် အဲဒါလဲ မမေ့နဲ့ ကြားလား”

...လည်း အတော်... သော ဆန်းဦးမှ တက်ကြွပိုင်နိုင် လေသဖြင့် ...

“ဆရာ စိတ်သာချ၊ ဘာမှမပူနဲ့၊ မြေပုံက နာရီပိုင်းလေးဝဲကြာသေးတော့ မြေစာတွေက ပွနေသေးတယ်၊ ဘာမှ ပင်ပန်းမှာ မဟုတ်ဘူး”

သို့နှင့် ဆန်းဦးသည်လည်း ပွ ခောင်းနေသော မြေစာများကို ဂေါ် ပြားနှင့်တစ်မျိုး၊ ပေါက်တူးနှင့်တစ်ဖုံ နှိုက် ယူတူးဆွ ဖယ်ရှားနေလေတော့သည်။ အရက်ကလည်း အတော်မှူးနေပြီဖြစ် သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စိုးရွံ့ထိတ်လန့် သော အမူအရာဖြင့် လက်ပံပင်ကြီးကို ဆော့ကြည့်တတ်သေးသည်။

နှုတ်မှလည်း . . .
“သူများတွေပြောသလို ဒီအပင် ကြီးမှာ တကယ်ပဲ သရဲရှိနေသလားမသိ ဘူး၊ အို လူတွေက အာချောင်နေတာ ဝါ တကယ် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ဆန်းဦးတစ်ယောက် လက်ပံပင် ကြီးအား မော့ကြည့်လျက် ကြက်သီး ဆွေးညင်းထသွားသည်။ ကြယ်စုများ၏ အလင်းရောင်အောက်တွင် နီနီရဲရဲ ထက်ပံပွင့်များက သူ့ရဲ့မျက်လုံးများနှင့် ဆူနေလေသည်။

“အို ငါ့မှာ အလွန်ထက်မြက်တဲ့ ဆရာ ရှိနေတာပဲ၊ ဘာကြောက်စရာလို သဲ ဒီလိုအစွမ်းထက်မြက်တဲ့ သိဒ္ဓိဝင် တောက်ရဖို့က အရေးကြီးတယ်၊ ရွာ အလယ်ပိုင်းက ဒေါ်ထွား မြေကြီးထဲမှာ မြှုပ်ထားတဲ့ရွှေအိုး အလွယ်တကူ သွား ဖော်ယူလိုက်ရုံပဲ၊ ငါ ထိတ်တိတ်ပုန်း ဩတ်နေတဲ့ ရွာအရှေ့ပိုင်းက အပျိုကြီး သံငွေကိုလဲ လူမသိသူမသိ သွားချစ်လို့ ခုတယ်၊ ဟဲ ဟဲ ဒီလောက်ကောင်းတာ”

ဆန်းဦးတစ်ယောက် မရေရာ သောအတွေးများတွေးပြီး ဇရပ်ပေါ်မှ သူ့ဆရာပိုင်စိုးကိုလည်း မကြာခဏ ထမ်းကြည့်နေလေတော့သည်။ ဇရပ် ဆီတွင် သူ့ဆရာပိုင်စိုးမှာ ဖယောင်း ဆိုင် အမွှေးတိုင်များထွန်းလျက် ပါးစပ် မှထဲ ဘာတွေ ပြောဆိုနေသည် မသိ၊ ငွေထဲမှောင်မဲသိပ်သည်းသော ညဉ့်ယံ ဘုန်း ဇရပ်တစ်ခုလုံးမှာလည်း ဖယောင်း

တိုင် မီးများဖြင့် လင်းထိန်လျက်၊ မပြု မပြင်ဘဲ ပစ်ထားသော ဇရပ်ပျက်ကြီးမှာ ဒီညအဖို့ သက်ဝင်လှုပ်ရှား ထူးဆန်းနေ လေသည်။

ဆန်းဦး တူးဖော်သည့် မြေပုံနှင့် ဇရပ်မှာ ပေလေးရာကျော်ကျော် ကွာ ဝေးသည်။ သင်္ချိုင်းစောင့်အား တင် မြှောက်ထားသည့် ကြက်ကောင်လုံးအနဲ့ ကြောင့် ဇရပ်ပျက်ထဲရှိ မြေကြီးတွင်းဝ တွေထဲမှ မြေဟောက်တွေ တစ်ကောင် ပြီးတစ်ကောင် ထွက်လာနေသည်ကို ပိုင်စိုး မသိ။

သူက ကြီးမားလှသော လောဘ နှင့် ဆန်းဦးကိုသာ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဆန်းဦးကို နှစ်တောင့်ထိုးလက်နှိပ်ဓာတ် မီးတစ်ခုသာ ပေးထားသည်။ ပိုင်စိုးက လည်း အကြံနှင့်၊ ဆန်းဦးလာပေးသည့် ကျောက်ကိုယူပြီး တခြားကျောက်တစ် လုံးကိုပေးရန် ပြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် သည်အလုပ်သည် လွယ်ကူ သောအလုပ် မဟုတ်မှန်း သူသိသည်။ သည်လောက်တော့လည်း ရင်းရမှာပေါ့။ ဆန်းဦးကို လှမ်းကြည့်ပြီး စိုးရိမ်စိတ်၊ ကြောက်ရွံ့စိတ်၊ သံသယစိတ်များ ရော ပြွမ်းပြီး ရင်ခုန်နေမိသည်။ ထိုင်ရမလို၊ ထ၊ရမလို စိတ်ဝနာမပြုမိ။

များစွာသော ချွေးများနှင့် ရွှဲနှစ် နေသော ဆန်းဦးမှာလည်း ခေါင်းပြင်ကို မြင်သည်နှင့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့်အသာ လေး ထိုးကြည့်ပြီး အံ့ဖုံးကို ဖွင့်လိုက် သည်။ သူ့ဆရာပိုင်စိုး မှာထားသလို လုပ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဘာမှကြောက်ရွံ့ နေစရာမလို။ ကျောက်ကို ပါးစပ်ထဲမှ နှိုက်ယူ၊ ဆရာပိုင်စိုးဆီ သွားပို့။ ပြန်လာ ပြီး မြေကြီးတွေ ပြန်ဖို့။

ဆန်းဦး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် လူသေမျက်နှာကို ထိုးကြည့်ပြီး ကြောက် ရွံ့စိတ်များ ချောက်ချားစိတ်များ ဝင်လာ သည်။ သူသည် လူသေကောင်များစွာ ကို မြင်ဖူးသည်။ ရွာတွင် နာရေးမှန်သမျှ အသုဘကိစ္စကို ဆောင်ရွက်သည်။ ဝါသနာလည်း အလွန်ပါသည်။ လူသေ

ကို ရေချိုးပေးခြင်း၊ အခေါင်းပြင်ခြင်း၊ အခေါင်းထဲ ထည့်ခြင်း၊ မြေမြှုပ်သည် အထိ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဆောင်ရွက် ပေးသူဖြစ်သည်။ လူသေမျက်နှာ မှန် သမျှကို အနီးကပ် အကဲခတ်လေ့လာ သည်။ ဒီအဘိုးကြီးမျက်နှာက တစ်မျိုး ပါလား။ ထိုအချိန်တွင် ရဲရဲနီသော လက်ပံပွင့်တစ်ပွင့်သည် အဘိုးကြီးမျက် နှာပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလာသဖြင့် ပါးစပ်ထဲ နှိုက်အံ့ဆဲဆဲ သူ့လက်ဖျားသည် ရုတ် ခြည်း ရပ်တန့်သွားသည်။ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ကြောက်ရွံ့သွားသည်။

တိတ်ဆိတ် ပြိုသက်လွန်းလှ သော အမှောင်ထုကလည်း ပို၍ချောက် ချားဖွယ် စိုးရွံ့ထိတ်လန့်မှုများကို တွန်း အားပေးသလို ဖြစ်နေသည်။ အချိန်ပိုင်း အတွင်းမှာပင် ကြီးမားသော စိန်ခေါ်မှု များနှင့် ရင်ဆိုင်လာရပေပြီ။ တစ်ချိန်လုံး ဆုံးဖြတ်လာခဲ့သော အတွေးအခေါ်များ သည် မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ပြောင်းလဲ ချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ အို . . . ဆင်ကောင်ကြီး အမြီးကျမှ တစ်မနေ တော့ဘူး။

ဆန်းဦးသည် ပိုင်နိုင်သော ဆုံး ဖြတ်ချက်ကိုချကာ ရဲတင်းစွာပင် ပါးစပ် ထဲသို့ လက်ဖြင့် ထိုးနှိုက်လိုက်သည်။ တင်းကျပ်စွာ ဧခုထားသော သွားများ ကိုလည်း ရအောင်ဟယူသည်။ သူသတိ ထားမိသည်က ပါးစပ်ထဲမှာ အေးစက် မနေဘဲ နွေးထွေးနေသည်။ မြေငွေ့ ကြောင့်ပေပဲလား။ ခြောက်ပေအနက် ရှိသည့် မြေကြီးကျင်းထဲတွင် အသက်ရှူ မှားဖွယ်ရာကောင်းသော မြင်ကွင်း တစ်ခု။ နှစ်တောင့်ထိုး လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ရောင်က ကျင်းထဲတွင် လင်းထိန်ပြီး အနီးရှိလက်ပံပင်ကြီးကိုပင် အရောင် ဟပ်လျက်ရှိသည်။

တင်းကျပ်စွာ ဧခုထားသော သွားများကို တအားဟလိုက်တော့ မျက် လုံး နှစ်လုံးက ပွင့်လာသည်။

ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ လေးလွန် လှုပ် ရှားလာသည်။

ဆန်းဦးက “ကြောက်နေလို့မဖြစ်ပါဘူး” ဆိုပြီး အခေါင်းထဲကို အတင်းထိုးနှိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် လုံးဝ မျှော်လင့်မထားသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို သူ ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။

ချွန်ထက်မာကျောသော သွားများဖြင့် သူ့လက်ချောင်းများ ရုတ်တရက် ကိုက်ခဲခဲခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ပါးစပ်မှလည်း အလွန်အမင်း နာကျင်စွာဖြင့်...

“အမယ်လေး ကယ်ကြပါဦးဗျို့”

ဆန်းဦး၏ နာကျင်အက်ကွဲသော အသံက သူ့သားသမီးတစ်ယောက်တစ်ယောက်ကို လွှမ်းမိုးစွာသွားသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခု ပါလာသည်ကို သိသော်လည်း သူ့ညာဘက်လက်လက်ချောင်းများက အကောင်းပကတိ မရှိတော့။ ကျိုးကြေပြီး သွေးခြင်းခြင်း နီရဲလျက်ရှိသည်။

သူသည် ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် ကျင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်တက်ပြီး သူ့ဆရာပိုင်စိုးရှိရာ တစ်ချိုးတည်း ပြေးလာခဲ့သည်။ ချွေးဒီးဒီးကျပြီး ရင်ထဲမှာလည်း မောဟိုက်လျက်။

ဒီကြားထဲက အမှောင်ထဲတွင် အုတ်ဂူတစ်ခု ဝင်တိုက်မိပြီး အရှိန် ဖြင့် မြေပြင်တွင်ပစ်လဲကျသွားသည်။ မျက်နှာနှင့်အုတ်ဂူဘေးစောင်းကို တိုက်မိသဖြင့် မျက်နှာလည်း ဒဏ်ရာတွေနှင့် သွေးများ ထွက်လျက်ရှိသည်။

မြေပြင်မှ အတင်းကုန်းထပြီး လင်းထိန်နေသော ဇရပ်ပျက်ရှိရာ ကြိုးစားပမ်းစားလာခဲ့ရသည်။ ဇရပ်ထဲမှာ တော့ လင်းထိန်နေသော ဖယောင်းတိုင်မီးများ၊ အငွေ့တထောင်းထောင်းထွက်နေသော အမွှေးတိုင်မီးများအပြင် သူ့လူလာသော အုန်းငှက်ပျောပွဲနှင့် တင်မြောက်ထားသည့် ကြက်တစ်ကောင်အား လုယက်ဆွဲငင်ယူနေသော မြွေဟောက်များသာ တွေ့ရသည်။ သူ့ဆရာပိုင်စိုးမှာ လုံးဝမရှိတော့။

“ဆရာ . . . ဆရာပိုင်စိုး”

သူ့အသံမှာ သူ့သားသမီးတစ်ယောက်တစ်ယောက်ဟိန်းထွက်သွားသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသဖြင့် ပို၍ပင် ကျယ်လောင်လွန်းလှချေသည်။ ကြီးမားလှသော မြွေဟောက်ကြီးတစ်ကောင် သူ့ဆီ ချက်ချင်းရောက်လာသည်။ သူ့ခြေလှမ်းများက လယ်တဲရီရာသို့ လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် ပြေးထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

ညအချိန်မတော်ကြီး အလျင်အမြန် ပြေးဝင်လာသော ပိုင်စိုးအား ဇနီးသည် ကြည်ကြည်မှ ကြည့်လျက်- “ရှင် ရှင် ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲဟင်၊ ရှင်လာရာ ရွာလမ်းတစ်လျှောက် ခွေးတွေထိုးဟောင်နေတာ ဆူညံနေတာပဲ၊ ကျွန်မတောင် လန့်ပြီးနိုးတယ်၊ ရှင် ရှင် မဟုတ်တာတွေ ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲ”

မိမိမွေးထားသည့် အိမ်ခွေးပင်လျှင် ပိုင်စိုးအား မြင်သည်နှင့် အသည်းအသန် ထိုးဟောင်နေလေတော့သည်။ ပိုင်စိုးအား အင်မတန်ချစ်သည်ဆိုသော ကြောင် “ဖြူမ” ဆိုလျှင် အနားလုံးဝ မကပ်တော့ဘဲ ဝေးရာသို့ ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

ချွေးဒီးဒီးကျပြီး မောပန်းလာသော ပိုင်စိုးမှ . . .

“အဲဒါတွေ မေးမနေပါနဲ့ကွာ၊ သောက်ရေတစ်ခွက် ပေးစမ်းပါကွာ၊ ငါ့နောက်မှာ ဘာတွေလိုက်လာသေးလဲ”

“ဘယ်သိမလဲတော်၊ ကျွန်မတော့ ဘာမှ မတွေ့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရှင် ခြံထဲဝင်လာတော့ အိမ်ခွေးဟောင်တာတော့ ပြောမနေနဲ့၊ ဒါနဲ့နေပါဦး ရှင် အခု ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ၊ ရှင်ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ မူမမှန်ဘူး၊ ရှင် မဟုတ်တာတွေ ဘာတွေလုပ်ခဲ့လဲဟင်”

ထိုအခါ ပိုင်စိုးသည် မှန်ကန်တိကျသော အဖြေများကို မပေးဘဲ ဝေ့လည်ကြောင်ပတ်ဖြင့် . . .

အကောင်ဆိုးကတော့
အဘ သေဆုံးပြီး
နာရီဝက်အတွင်း
ကျောက်ကိုပါးစပ်ထဲ
ထည့်ပေးပြီး
ခန္ဓာကိုယ် ကိုလဲ
နှစ်ဆယ့်ခဲလားနာရီအတွင်း
မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်လို့က်ရင်
ပြီးပြည့်စုံတဲ့
သိမ့် ခင်အား
တွေ့ရမယ်

“စဉ့် ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အသုဘအိမ်က ပြန်လာတာပါ၊ တို့ဖဲပိုင်း အပျော်တမ်း ပိုကာ ကစားတာပါ၊ ဒြေလက်ဆေးပြီး အိပ်ရာထတော့မယ်”

“ရှင်ပြောတဲ့ စကားနဲ့ ရှင်အမေအထားက တခြားစီပဲ၊ အေးပေါ့ဆကိုယ်ဆောင်ရွက်ပြုမူခဲ့တာ ကိုယ်မှာပေါ့”

ဇနီးသည်ကြည်ကြည်၏ မေးမနပ်ပြောဆိုနေမှုကို မသိကျိုးကွဲကာ ခြေလက် ဆေးကြောသန့်စင် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေတော့သည်။ ထိုည တစ်ညလုံး ပိုင်စိုး အိပ်မောဒီကီစွာ ပေါ့ပေါ့သေးသေးမဟုတ်သက်ဆိုင်သူ ကာယကံရှင်များ သိလျှင် တကယ်မလွယ်။

သူ့မျက်လုံးထဲတွင် များပြားလှသော မြွေဟောက်များ၊ ထိုအခါ အလွန်ကြီးမားလှသော မြွေဟောက်သည် မီးပျဉ်းကြီးထောင်လျက် သူ့ရန်မူလာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မှန်နှစ်လုံးမှာ ဖယောင်းတိုင် မီးရောင်

ရဲရဲနီလျက်။ ပါးစပ်ထဲမှ လျှာနှစ်ခုသည်
ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်ဖြင့် ရန်သူအား
တိုက်ခိုက်ရန် တာစုလျက် ရှိသည်။

ပိုင်စိုးလက်ထဲ၌ ငှက်ကြီးတောင်
မားရှိသော်လည်း ၎င်းမြွေဟောက်ကြီး
ကို ရှေ့တည့်တည့်မှ မားဖြင့်ခုတ်လိုက်
လျှင် ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ်တူးသလို ဖြစ်
ချေမည်။ တခြား မြွေဟောက်များမှာ
လည်း သူ့အားပိုင်းဝန်းနှိပ်ကွပ်မှာ သေ
ချာသည်။ သူသည် အသက်လူပြီးပြေးရုံ
မှတစ်ပါး အခြားမရှိပြီ။

၎င်း အကြောင်းအရာများကို
အထပ်ထပ်အခါခါ စဉ်းစားတွေးတော
မြင်ယောင်ပြီး မိုးစင်စင်လင်ခဲရချေ
သည်။ မိုးလင်းလျှင် မိုးလင်းချင်း ရွာသူ
ကြီး ဦးဖေသွင် ရောက်လာပြီး...

“ပိုင်စိုး ပိုင်စိုး နိုးပြီလား၊ လာ
လာ ဆရာတော် ခေါ်နေတယ်၊ ခုတစ်ခါ
တည်းလိုက်ခဲ၊ ဟိုမှာ အရှေ့တကြီး ပြော
စရာရှိလို့”

သူကြီး၏ ခေါ်ဆိုပြောသံများ
ကြောင့် လန့်ဖျပ်သွားလေသည်။ ဒီကိစ္စ
က ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ပါဝင်
ပတ်သက်လာ၍ စိုးရွံ့ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်
မိသည်။ မျက်နှာ ကပျာကယာသစ်၍
သူကြီးခေါ်ရာနောက် လိုက်ပါခဲ့ရသည်။
လမ်းတစ်လျှောက်လုံးလည်း စိုးရိမ်စိတ်
များ ကြီးမားစွာ ဖြစ်ပေါ်နေမိသည်။
သူကြီးမှ ပိုင်စိုးမျက်နှာအား ကြည့်ရှု
အကဲခတ်လျက် . . .

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာလဲ
နေမကောင်းဘူးလား”

ပိုင်စိုးမှ မလုံမလဲ၊ ကပျာကယာ
ဖြင့် . . .

“ကောင်းပါတယ်၊ ကောင်းပါ
တယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ရွာသူကြီးဦးဖေသွင်မှ မသင်္ကာ
သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လျက် . .

“မင်းကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးကြီး
ပဲ၊ ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိဘူး”
သို့နှင့် ရွာဦးကျောင်းသို့ ရောက်
လာခဲ့သည်။

ရွာဦးကျောင်းဝင်းထဲတွင် နွား
အနီတစ်ကောင်၊ အဖြူတစ်ကောင်ကို
လှည်းတွင် အဆင်သင့်တပ်ထားသည်
ကိုတွေ့ရပြီး လှည်းနားတွင်လည်း ဆရာ
တော်ကို တွေ့သေသည်။ ဆရာတော်
သည် သူကြီးနှင့်ပိုင်စိုးတို့ကို တွေ့သည်
နှင့် အနားသို့ခေါ်၍ အောက်ပါအတိုင်း
တိုးညှင်းစွာ ပြောလေသည်။

“ဒကာကြီးတို့ကို ပြောထားရဦး
မယ်၊ ညသန်းခေါင်လောက်ကြီး ဦးဖိုးလုံး
ရောက်လာတယ်၊ ညအချိန်မတော်
တံခါးလာခေါက်တော့ အတော်အံ့ဩ
သွားတယ်၊ ဘယ်သူလဲ ကြည့်တော့
ဒကာကြီးဖိုးလုံး ဖြစ်နေတယ်၊ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းမှာ မွေးသားတဲ့ခွေးတွေ တစ်
ကောင်မှမဟော့တော့ ပိုပြီးထူးဆန်း
အံ့ဩစရာ ဖြစ်သွားတယ်၊ ရောက်
ရောက်ချင်း ရေတောင်းသောက်တယ်၊
ဝိုက်ဆာလို့ဆို ငှက်ပျောသီးကျွေးထား
ရတယ်၊ ဆရာတော် သူ့ကို တီးခေါက်
ကြည့်တော့ သူ့ဒသဆုံးတာ၊ သင်္ချိုင်း
ကုန်းမှာ အသုဘချဘာ သူလုံးဝသိပုံ
မပေါ်ဘူး၊ ရွာထဲမှာ ပြန်နေခိုင်းဖို့ဆိုတာ
လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တချို့က ရွာနာတယ်
ဆိုပြီး ပြဿနာရှာမှာဆိုတော့ ဒီကိစ္စက
ပေါ်သေးသေး ဟေ့ဘ်ဘူး၊ အဲဒီတော့
ဒီကိစ္စကို ဒကာကြီးတို့ လုံးဝမဟပါနဲ့၊
လုံးဝမပြောပါနဲ့”

ဆရာတော်သည် စကားပြော
နေရင်း ဘေးဘီဝဲယာကို အကဲခတ်ရင်း
ပြောလက်စ စကားများကို ပြန်ဆက်
သည်။

“ဒကာကြီး ဒကာကြီး ညအချိန်
မတော်ကြီး ဘာလာလုပ်တာတုံးမေး
တော့”

“တပည့်တော် ဘုရားဖူးက ပြန်
လာတာပါ ဘုရား၊ မြေအောက်ရထား
တွေ ဆရာတော်ရယ်၊ အံ့မခန်းပါပဲ၊ အဲဒီ
မှာ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေနဲ့ ဘုရား
တွေကို ပူဇော်ထားတာ၊ အဲဒီမှာ သူလဲ
သဒ္ဓါပေါက်ပြီး ပါးစပ်ထဲက ကျောက်
မျက်ရတနာထုတ်ပြီး ပူဇော်လိုက်တာ

www.burmeseclassic.com

ချက်ချင်းပဲ သူပူဇော်လိုက်တဲ့ကျောက်
ဟာ မီးခိုးရောင်ကနေ နီနီရဲရဲကျောက်
တစ်လုံးဖြစ်သွားတယ်ဆိုပါ။ လိုဏ်ဂူတစ်
ခုလုံး လင်းထိန်သွားတယ်ဆိုပါ။

ချက်ချင်းပဲ ဆရာတော်ကို သူ
ပါးစပ်ထဲက ကျောက်ကိုထုတ်ပြတယ်။
တကယ်ပါ သူပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ။
ကျောက်မျက်ရတနာကထွက်တဲ့ နီနီရဲရဲ
ရောင်ခြည်တန်းဟာ ကျောင်းခေါင်မိုး
ကိုတောင် ပေါက်ထွက်သွားတယ်။ ဆရာ
တော်ရဲ့ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ်မှာတော့
မျက်မြင် အံ့မခန်း ဖြစ်ရပ်တွေပါပဲ။
ဒကာကြီးပိုင်စိုးကိုလဲ သူသိပ်တွေ့ချင်
နေတယ်။ ဘာပြောမလို့လဲ မသိဘူး။
အဲဒါ ဒကာကြီး၊ သူသေဆုံးကြောင်း
အသုဘကိစ္စတွေကို လုံးဝမပြောပါနဲ့။
ဟုတ်ပြီလား ဒကာကြီး”

ပိုင်စိုးသည် လျင်မြန်စွာဖြင့် . .

“တင်ပါဆရာတော် စိတ်ချပါ”

ဆရာတော်သည် သူကြီးအား
ကြည့်၍ မိန့်မှာသည်မှာ . . .

“အခု ဒကာကြီးဦးဖိုးလုံးကို နတ်
ဆုတောင်မှာရိတ် ရသေ့ကြီးဒီဗွဆီကို
သွားပို့ပေးထားမယ်။ ဒကာကြီးဦးဖိုးလုံး
ကလဲ သူ့အဖို့မှာ တစ်သက်လုံးနေမယ်
လို့ ဆရာတော်ကို လျှောက်တယ်။ အခုပဲ
ကျောင်းက ဦးဖိုးလုံးအဖွဲ့ လှည်းနဲ့
သွားပို့တော့မယ်။ နေမထွက်ခင် လှည်း
ထွက်ဖို့ ပြောထားတယ်။ ဒကာကြီးက
သင်္ချိုင်းသွားပြီး ဦးဖိုးလုံးရဲ့ မြေပုံကို
ယခင် မြှုပ်ထားတဲ့အတိုင်းဖြစ်အောင်
ဆောင်ရွက်ပေးထားပါ။ သဘောပေါက်
တယ်နော်။ တစ်ရွာလုံးကိုလဲ အသိမပေး
နဲ့ဦး၊ နောက်တော့မှ အခြေအနေကြည့်
ပြီး ပြောကြတော့ပေါ့”

“တင်ပါ ဘုရား”

ဆရာတော်အား ဦးချစ်ခိုး၍
သူကြီးလည်း သူ့တာဝန်သူထမ်းဆောင်
ရန်ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။ ဆရာ
တော်မှ ပိုင်စိုးအားကြည့်၍ . . .

“လာ ဒကာကြီး၊ အချိန် မရဘူး။
ဒကာကြီးဦးဖိုးလုံးနဲ့ သွားတွေ့လိုက်ဦး”

ကျောင်းပေါ်တွင် ရေခန်းကြမ်း
ငဲ့သောက်နေသည့် ဦးဖိုးလုံးကို တွေ့ရ
သည်။ ပိုင်စိုးကို တွေ့သည်နှင့် ဝမ်းသာ
ရွှင်ပျသောအသံဖြင့် . . .

“မောင်ရင်ကို အဘသိပ်ကျေးဇူး
တင်တယ်။ အကြောင်းကြောင့် အကျိုး
ဖြစ်တာလေ။ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ထား
တဲ့ အဘိုးအိုတစ်ယောက် အိပ်ခက်ထဲ
မှာ လာပြောတယ်။ မောင်ရင်ဆီ အတင်း
သွားခိုင်းတယ်။ ဘာပဲပြောပြော ကျေးဇူး
ဆိုတာ ကြံဖန်တင်တတ်ရမယ်။ ဒီမှာ
လေ မောင်ရင်ရယ် ကြည့်ပါဦး။ ဘယ်
လောက်ထူးဆန်းလိုက်သလဲ”

အဘဦးဖိုးလုံးသည် ပြောပြော
ဆိုဆို ပါးစပ်ထဲမှကျောက်ကို ညာဘက်
လက်ပါးပေါ် ထွေးထုတ်၍ပြသည်။
ကျောက်မျက်ရှင်သည် နီရဲသောအသွင်
ပြောင်းကျောက်တစ်မျိုး ဖြစ်နေလေပြီ။
အံ့ဩဖို့ကောင်းလေစွာ၊ ဪော် လောက
ကြီးတွင် ပညာ၊ ဥစ္စာ၊ ကျောက်မျက်
ရတနာ၊ အမွေ၊ ရာထူး၊ အဆင့်အတန်း
အားလုံးသည် ထိုက်တန်မှ ရရှိခံစား
ခံစားရသည်မှာ အမှန်ပါပဲလား။ ယခုပင်
သည်ဖြစ်ရပ် ဖြစ်စဉ်များက မီးမောင်း
ထိုးပြလေပြီတကား။ အနီးနားတွင်
ရောက်နေသော ဆရာတော်မှ . . .

“က က ဒကာကြီးဦးဖိုးလုံး လာ
လာ၊ နေမထွက်ခင် လှည်းထွက်တော့
မယ်။ အချိန်မရဘူး။ ဆရာတော်လဲ
ပဲပြင်ရွာ ကြွစရာရှိတယ်”

ဦးဖိုးလုံးအား ခေါ်ဆောင်သွား
သည့် လှည်းထွက်သည်နှင့် ပိုင်စိုးလည်း
ဆရာတော်အား နှုတ်ဆက်စကားဆို၍
ရှိခိုးပြီး သင်္ချိုင်းကုန်းသို့ အလျင်အမြန်
ထွက်လာခဲ့သည်။ တပည့်ဖြစ်သူဆန်းဦး
အတွက် အလွန်အမင်း စိုးရိမ်ပူပန်မိ
သည်။ မိမိကိုယ်တိုင်ပင် လက်လွတ်
ခြေခါ ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြီး ထွက်ပြေးခဲ့ရ
သည်မဟုတ်ပါလား။ အရှင်ဦးဆုံး ဇရပ်
ပျက်ထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ မနေ့ညက
တင်မြှောက်ထားသည့် အုန်း၊ ငှက်ပျော
ပွဲအပြင် ဘာဆိုဘာမှ မရှိတော့။ အား

လုံးပြောင်သလင်းခါနေသည်။ ဘယ်လို
လူကလာပြီး စွန့်ယူသွားသည် မသိ။
လက်ပံပင်အောက်မှ အဘဦးဖိုးလုံး၏
မြေပုံမှ မြေစာများပင် တစ်ညတည်း
ညှိပြီးလေပြီ။ သူကြီးနှင့်အဖွဲ့ စောစော
စီးစီး လာပြုပြင်သွားဟန် ရှိသည်။

ပိုင်စိုး၏ခြေလှမ်းများက ဆန်းဦး
လယ်တံရှိရာသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။
တံထဲတွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိ
သည်။ တံတွင် ဒွေးတွေမွေးထားသော်
လည်း ရှိဟန်မတူ။ ပိုင်စိုးမှ အသံပြု၍
တံထဲသို့ဝင်သွားသည်။

“ဟေ့ ဆန်းဦး ဆန်းဦး”

တုံပြန်မှုလုံးဝမကြားရဘဲ တံထဲ
ရှိ ဝါးကပ်ကြမ်းခင်းပေါ်မှ မြင်ကွင်းက
‘အမင်္ဂလာ’ဖြင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်နေ
လေတော့သည်။ ပက်လက်ကြီးလှန်
မျက်လုံးများပြူးလျက် သေဆုံးနေသည့်
ဆန်းဦး၊ မျက်နှာအပါအဝင် တစ်ကိုယ်
လုံး ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် သွေးစသွေးနဖူး
စွန်းထင်းလျက်။ မနေ့က ပိုင်စိုးဝယ်လာ
ခဲ့သည့် အရက်ပုလင်းသုံးလုံးမှာ ခေါင်း
ရင်းဘက်တွင် ပြိုသဲလျက်။ ပါးစပ်ထဲမှ
စီးကျနေသော သေရည်များကိုကြည့်
လျှင် မသေခင် အရက်ကို အဝသောက်
သွားဟန်ရှိသည်။ ပြူးကျယ်ပိုင်းစက်
သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် တခေါင်မိုးမှ ဝန်
များ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ကြည့်နေ
သယောင်။ အင်္ကျီ ပုဆိုးရှိ အရောင်များ
မှာ မြေကြီးအရောင်များဖြင့် ဖုံးအုပ်
ထား၍ မူလအရောင်များပင် ပျက်ပြယ်
နေလေပြီ။

ညာဘက် လက်ချောင်းများ
သည် ကျိုးကြေပြီး သွေးခြင်းခြင်းနီရဲ
လျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ညာဘက်
လက်ချောင်းများဖြင့် တင်းကျပ်စွာဆုပ်
ကိုင်ထားသည့် အရာဝတ္ထုတစ်ခု ရှိနေ
သည်။ ၎င်းအရာဝတ္ထုမှာ အခြားတော့
မဟုတ်။ အဘဦးဖိုးလုံးပါးစပ်ထဲမှ ကူးတို့ခ
အဖြစ် ထည့်ပေးလိုက်သည့် တစ်မတ်
စေ့ပင် ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

၂ မင်းဟန် (အုပ်ချုပ်)

၂၀၁၁
မုဆိုးဆင်ယာ:၅:၈တံ
၀၁

မြန်မာ့ ယုတ္တိပညာသည် ဆား
တောင်မြို့စားအယူတော်မင်္ဂလာအမတ်
ကြီး တင်လျှောက်ခဲ့သော ပညာ ဖြစ်ပါ
သည်။ မြန်မာတို့၏ ယုတ္တိပညာသည်
သဘာဝတရားလို ပုံသေလောကကို
ရှုမြင်ရသည့် ပညာမဟုတ်ဘဲ လူတို့၏
ဆန်းကြယ်စွာဖြစ်တတ်သော လျှို့ဝှက်
နက်နဲချက်များကို စဉ်းစားသည့် ပညာ
ဖြစ်၏။

သဘာဝနိယာမတရားတို့သည်
များသောအားဖြင့် သူ့ပဒေသနှင့် သူ
စည်းစနစ်တကျ ဖြစ်နေကြသည်ဖြစ်၍
တစ်နွယ်ငင် တစ်စင်ပါ စဉ်းစားရမခက်
လှချေ။

မြန်မာ့ယုတ္တိပညာတွင် အတွေ့
အကြုံကို အာရုံစိုက်လေ့လာခြင်းကပင်
စသော်လည်း အဖြစ် အပျက်တို့ကို
ကြည့်ရှုလေ့လာရာ၌ သွယ်ဝိုက်စွာ
သိအပ်သော ဆင်ခြင်မှန်းဆမှုကိုသာ
အသုံးပြုလေသည်။

ယင်းသို့ ဆင်ခြင်မှန်းဆကောက်
ယူရာ၌ မြန်မာ့ယုတ္တိပညာတွင် လူကို
လည်းကောင်း၊ သဘာဝအဖြစ်အပျက်
ကိုလည်းကောင်း၊ တိုက်ရိုက်မကောက်
ယူပေ။ ယင်းအဖြစ်အပျက်တို့၏ ယေ
ဘုယုလက္ခဏာကို တစ်နည်းတစ်လမ်း
အားဖြင့် သွယ်ဝိုက်၍ ဖော်ပြအပ်သော
အတိတ်၊ နိမိတ်၊ တဘောင်၊ စနည်း၊
ဘဝေါ စသည်တို့ကို အယူကောက်၍
အနာဂတ်၌ ဖြစ်လတ္တံ့သော ကိစ္စကို
ကြိုတင်ဟောကြား၏။

အတိတ်သည် လည်းကောင်း၊
နိမိတ်သည် လည်းကောင်း၊ တဘောင်
သည် လည်းကောင်း၊ လူ့အဖွဲ့အစည်း
ပတ်ဝန်းကျင်ထဲမှ လူတို့၏ အာရုံအား
ဖြင့် ထိတွေ့ခံစား သိမြင်လာရသော
အတွေ့အကြုံများသာ ဖြစ်ကြသည်။

ယင်း အတွေ့အကြုံများသည်
ဖြူသောအရာကို ဖြူသည်ဟု မျက်စိက
မြင်ရသော အချင်းအရာလောက် မိုးရှင်း
လွယ်ကူမှု မရှိပါ။ ဤသဘောကို နား
လည်ရန် အယူတော်မင်္ဂလာ အမတ်

ကြီးသည် အတိတ်၊ နိမိတ်၊ တဘောင်၊
စနည်းတို့ကို အဓိပ္ပာယ်နှင့်တကွ ရှင်း
လင်း ဖော်ပြခဲ့သည်။

အတိတ်

သုံးပါးကာလ၊ အတိတ်ကို၊ ညီမျှ
ဆင်ခြင်၊ ပမာတင်၍၊ ယူငင်ခြင်းတည်း
ဟူသော အတိတ်။

နိမိတ်

အနာဂတ်မှာ၊ ဖြစ်ပျက်ရာကို၊
ပြုလာတုံရှောင်၊ အကြောင်းတစ်၊ တွေ့
မြင်ဘိသည်ကို၊ နှိုင်းညှိဆင်ခြင်၍၊ သိရ
ခြင်းတည်းဟူသော နိမိတ်။

တဘောင်

ရှေ့၌ ဖြစ်လတ္တံ့သောဟိတ်
အကြောင်းလက္ခဏာ)ကို ဆောင်၍
ပေါ်လာသော သီချင်းမျိုးကို တဘောင်။

စနည်း

ကာလ၊ အကာလ နှစ်ဌာနတွင်
မိမိကြိုက်ရာ အခါသမယတို့၌ လိုအင်
ခပ်သိမ်းကို သိကျွမ်းရစေခြင်း အကျိုးငှာ
ဦးစွာ ပြောဆိုသည်ကို ကြားရသော
ဇနဝါစက မာဂဓ ဘာသာတို့၏ အသံ
ကို မှတ်ယူခဲ့ခြင်းသည် စနည်းဖြစ်သည်။
ဘဝေါ

ဘုရားပုထိုး၊ တန်ခိုးရောင်ခြည်၊
မျက်ရည်ယိုထွက်၊ ချွေးတော်သက်၍၊
နတ်စက်လောင်မီး၊ ကျောင်းကြီးဇရပ်၊
နန်းပြာသာဒ်၌၊ ကျလတ်တံလေ၊ လနန်း
ငွေတွင်၊ ကြယ်ဝင် ကြယ်ခွပ်၊ ရောစပ်
တစ်မျိုး။ အခိုးတန်းခွန်၊ လွှတ်တို့ဟန်
သည် ဖြစ်ရန်ပျက်ကြောင်း ဘဝေါ
တည်း။

ဤသည်တို့ကား မှော်အတတ်၊
စုန်းအံတတ်မဟုတ်မူတ အာရုံမှာ မျက်
ဝါးထင်ထင်တွေ့မြင်ရသော အချက်များ
သာ ဖြစ်ပေ၏။

သို့ရာတွင် ဤအတိတ် နိမိတ်
တို့သည် လူ၏ တကယ့်ဘဝ အဖြစ်
အပျက်နှင့် မည်သို့ဆက်စပ်နေကြပါ
သနည်း ဆိုသည်ကိုကား သက်သေပြ
ရန် မလွယ်သည့်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။

ဤအချက်သည် ပါရမီရှင်၏
ဉာဏ်ကွန်မြူမှု၊ ထိုးထွင်းဆင်ခြင်နိုင်မှု
အပေါ် မူတည်သည်။

အမရပူရမြို့တည် ဘိုးတော်
ဘုရားလက်ထက် သက္ကရာဇ် (၁၁၄၆)
ခုနှစ် တန်ဆောင်မုန်းလတွင် သားတော်
အိမ်ရှေ့မင်းသားသီရိမဟာဓမ္မဝိဇယဘွဲ့
ခံ သီဟသူရနှင့် အိမ်ရှေ့မင်း၏ ညီတော်
ကမ္မမြို့စားတို့ကို ရခိုင်ပြည်အား သိမ်း
ပိုက်စေခဲ့သည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် တပ်
ပေါင်း (၃၃)တပ်၊ တိုက်ဆင် (၃၃၀)
မြင်း (၃၃၀၀)နှင့် စစ်သူရဲ (၃၃၀၀၀)ဖြင့်
ရေကြောင်း ကြည်းကြောင်းခွဲ၍ ရခိုင်
ပြည်သို့ ချီတက်သည်။

သားတော်ကြီး မဟာဥပရာဇာ
ဓညဝတီရခိုင်ပြည်သို့ ချီတော်မူ၍ တိုက်
ခိုက်စဉ် ဘိုးတော်ဘုရားသည် အရေး
တော်ကို မျှော်ထောက်၍ သီတော်မူလို
သောကြောင့် အယူတော်မင်္ဂလာအမတ်
ကြီးအား ခေါ်ယူ၍ အမိန့်တော်ချမှတ်ပါ
သည်။

“သားတော်ရစ် မဟာဥပရာဇာ
ဓညဝတီရခိုင်ပြည်သို့ ချီတော်မူသည့်
အရေးတော်များမှာ ခရီးထင်တိုင်း
ပေါက်ရောက်ပြီးစီးနိုင်ရန် ရှိ မရှိ သိ
တော်မူလိုသည်။

ဤသို့ သိနိုင်ဖွယ်အခင်း သီချင်း
တဘောင် တိတ်ဆောင်စနည်း စသည်
ဖြင့် ကြားသိတော်မူရလိမ့်မည်ဟု ငါ
သဘောရသည်။

သို့အတွက် မောင်မင်းသည်
တဘောင် စနည်းနာ၍ ငါ့အား တင်
လျှောက်ရမည်”

“ယခု ချီတော်မူသည့် ဓညဝတီ
အရေးကို စိုးနှောင်တော်မူဖွယ်မရှိပါ
ဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုး ရွှေနန်းတော်သို့
အလာ၊ အရှေ့မျက်နှာအလယ်ဦး ဓာတ်
တံခါးသို့ ဝင်မိလျှင်ပင် အသက်အရွယ်
ဆယ်နှစ်ခန့်ရှိသော သူငယ်တစ်ယောက်
သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြည်ရွှင်စွာ
ပျော်မြူးလျက် သီကျူးသွားသော

စနည်းကို ကြားသိခဲ့ရသည်မှာ ကေတု
ဘေ၊ ညာချီရင်သား လွန်စွာ ကြီးပွား
သည်။ ဘုရားကိုယ်တိုင် ကြွလတ္တံ့၊ မုဆိုး
ဆတ်သားစားလတ္တံ့ဟူ၍ စနည်းရခဲ့ပါ
သည် ဘုရား။”

ထိုအခါ ဘိုးတော်ဘုရားက
အယူတော်မဂ်လာ အမတ်မင်းအား
ကြားသိမှတ်ယူခဲ့သော စနည်းတဘောင်
ထို အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရန် မိန့်ကြားပါသည်။

“မဟာဥပရာဇာ မင်းတရား၏
အမည်တော်သည်ကား ရွှေတောင်မြို့
ဆို ပေးတော်မူသော်လဲ ရွှေတောင်မင်း
ဟု မတွင် တောင်ငူမင်းဟု တွင်ပါသည်။
၎င်းတောင်ငူမြို့၏ အမည်ရင်းသည်
ကေတုမတီဟု ခေါ်ပါသည် ဘုရား။”

ညာချီရင်သား ဟူသည်ကား
ဘဝရှင်မင်းတရားကြီး၏ လက်ယာရင်
သားနှင့် တူသော သားတော်ကြီး
မဟာဥပရာဇာကို ဆိုလိုပါသည်ဘုရား။

လွန်ကြီးပွားသည် ဆိုသည်မှာ
၎င်းသားတော်ချစ်ရတနာ မဟာဥပရာ
ဇာ၏ ဘုန်းကံသမ္ဘာ အာဏာလက်ရုံး
နည်းရည်မွန် စစ်တမ်းခွန်သည်လည်း
သောင်းလေးရပ်ပျံ့၊ အနံ့ကျော်ကြား၊
ဒွေဝပြည်ကို အစိုးရသော ကာလနဂါး
မင်းအား အဓိညာဏကဝတ္ထု ဖြစ်သော
ရွှေခြေချင်းကို ရေလွှတ်၍ ၎င်းရွှေခြေ
ချင်းဖြင့် ခတ်၍ မိမိရှိရာအရပ်သို့ ခေါ်
ဆောင်နိုင်သော ဘေးလောင်းတော်
သီရိဓမ္မာသောကမင်းတို့သို့ အာဏာ
အတ္ထဝတ္တိရာဇာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်
ဘုရား။

ဘုရားကိုယ်တိုင်ကြွလတ္တံ့ ဆို
သည်မှာ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးနှင့် သား
တော်ကြီး မဟာဥပရာဇာသည် သာ
သနာဒါယကာ မဟာဓမ္မရာဇ်ဖြစ်တော်
မူသောကြောင့် သရီရဓမ္မတော်ရှင်များ၊
သားတော်ကြီး မဟာဥပရာဇာ ပင့်
ဆောင်ရာသို့ ကြွလာတော်မူလတ် မည်
ဆိုပါသည်ဘုရား။

မုဆိုးဆတ်သား စားလတ္တံ့ ဆို
သည်မှာ ဘဝသခင်အရှင်မင်းတရားကြီး

အယူတော်မဂ်လာမောင်မင်း
ရခဲ့သော စနည်းကို
ကောက်ယူ၍ပြီးသည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက်
မညဝတီရခိုင် ပြည်ကြီးကို
ဒေသင်မြင်တော်မူ၍
ဂေါတမဘုရား
ညီတော်ဖွားဖြစ်တော်မူသော
မဟာမုနိရုပ်ရှင်တော်သည်
ကြွလာတော် မူလိမ့်မည်ဟု
သံတော်ဦးတင်လျှာ
ရောက်လာပြီ။

ဘုရား အဆက်တော်သည် မုဆိုးဆက်
ဖြစ်ပါသည်။ ယခု စစ်တမ်းခွန်ဖြန့်တော်
မူသော မဟာဥပရာဇာကိုပင် မုဆိုးဆို
ပါသည်။ ချီတော်မူသော မညဝတီရခိုင်
ပြည် ဆိုသည်မှာ ပြည်တင်မင်းကား
ဆတ်မျိုးမင်း ဖြစ်ပါသည်။

၎င်းဆတ်မျိုးမင်းတို့ကို လွယ်
လင့်တကူ ဗျူဟာမဝန်း ကိုယ်မနှမ်းဘဲ
ဘုန်းစွမ်းတောက်ပ အာဏာပြရုံနှင့်
ဇေယျမဂ်လာ ကြီးစွာအောင်ခြင်း ဖြစ်
မည်ကို ရည်၍ မုဆိုးဆတ်သား စား
လတ္တံ့ ဆိုပါကြောင်း ရွှေဖဝါးတော်မြတ်
အောက် ရှိခိုးသံတော်ဦး တင်ပါသည်
ဘုရား။”

ထိုအခါ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီး
က မိန့်တော်မူပါသည်။

“အယူတော်မဂ်လာ မောင်မင်း
ရခဲ့သော စနည်းကို အချက်ကျကျ
ကောက်ယူဆသော် ဖြစ်မည် ကေန်

အမှန်ပင်ဟု ငါသဘောတော်မူသည်။
သို့သော် ယခု မောင်မင်းတင်လျှောက်
သော စကား၌ မညဝတီပြည်တည်မင်း
ဆက်သည် ဆတ်မျိုးမင်းဆက်ဟု ဆို
သောအကြောင်းကို ရာဇဝံသဇာတိပ
ဘဝရှင်းမူလမှစ၍ ဖြစ်ရန် အာဒိကံကို
ပြန်လှန်မြှောက်ကြားတင်လျှောက်ထားစေ”

“မညဝတီရခိုင်ပြည်ကြီး၏
အကြောင်းကား ကမ္ဘပနဒီမြစ်အရှေ့
ဘက်ကိုးဆယ့်ကိုးမြို့၊ အနောက်ဘက်
ကိုးဆယ့်ကိုးမြို့များမှာ ဘုရားပွင့်တော်
မမူမီ ဝေသာလီမြို့တွင် သရဘန္ဓမင်း
သားသည် သားမြေးဖြစ် မင်းတစ်ဆယ့်
ခြောက်ဆက်အဆုံးတွင် မင်းနှင့်တကွ
ပြည်သူပြည်သားတို့ကို ဘီလူးစား၍
ကြွင်းသမျှသော ပြည်သူပြည်သား မင်း
မိဖုရားနှင့် မင်းသမီး ရစ်တမာလာသာ
ကျန်ခဲ့ပါသည် ဘုရား။

ဘီလူးစားကြောင်းကား ကမ္ဘပ
နဒီ မြစ်ညာမှာ မျောက်ဖိုနှင့် ဆတ်မတို့
သင့်မြတ်ရာ ပဋိသန္ဓေ အရင့်အမာနှင့်
ရေကြီး၍ ကမ္ဘပနဒီမြစ်တွင် ဆတ်မ
မျောလာပါသည်။ သေသာဂီရိကျောက်
တောင်ခြေရင်း၌ တင်ရာ ဆတ်မတွင်
လူတချို့ ဘီလူးတချို့ ဖွားပါသည်
ဘုရား။

ဘီလူးဝဆခွန်မှာ တောင်တစ်ခု
ကနေ၍ ဆင်ယောင်ဆောင်ပြီးလျှင်
တောသွားတောလာတို့ကို ဖမ်းယူစား
သောက်၍ နေပါသည်။ ၎င်း၏ညီပကွတီ
မှာ မြစ်က ကူးတို့ပို့သော ယောက်ျား
အသွင်ဆောင်၍ ကူးတို့စီးသော လူတို့
ကို ဖမ်းယူ စားသောက်နေပါသည်
ဘုရား။

ညီ ဝရတိုင်မှာ တောင်တစ်ခု
ကနေ၍ အထွက်အဝင်လူတို့ကို ဖမ်းယူ
စားသောက်နေပါသည်။ ညီ ဝရာပုမှာ
တောင်တစ်ခုက လူဟန် နှင့်ဆင်း၍ လာ
သမျှတို့ကို ဖမ်းယူစားသောက်နေပါ
သည်ဘုရား။

ညီ ဝပိသီနှင့် ဝလက္ကပိတို့မှာ
တောင်တစ်ခုကနေ၍ တောသွား တော

လာ လူငှက်တိရစ္ဆာန်တို့ကို ဖမ်းယူ စားသောက်၍နေပါသည်။ နှမ ယက္ခဏီမှာ ရေကန်တစ်ခုကနေ၍ ရေချိုးရေခပ်သူတို့ကို ဖမ်းယူစားသောက်နေပါသည် ဘုရား။

မြို့နေလူတို့သည် မြို့တွင်းမှ မြို့ပြင်သို့ မထွက်ဝံ့ရှိကြပါသောကြောင့် ဘီလူးတို့သည် မြို့တွင်းသို့ဝင်၍ ဖမ်းယူစားသောက်ပြန်သဖြင့် မိဖုရားနှင့် မင်းသမီး ရုစိတမာလာသာ ကျန်ရှိပါသည်။ ထိုအခါ ကပိလဝတ်ပြည်ကြီးကို အစိုးရတော်မူသော အဇ္ဈန္ဒ မင်းကြီးသည် တိုင်းပြည်ကို သားတော် မေဓသေနသို့ အပ်၍ တောထွက်တော်မူပြီးလျှင် ကစ္ဆပနဒီမြစ်ညာ ပညောင်ပင်ကြီးခြေရင်း၌ ရသေ့ ပြု၍ နေတော်မူပါသည်ဘုရား။

အကျင့်သီလ အာစာရရှိတော်မူရကား သီလ၏တန်ခိုးကြောင့် ညောင်ပင်စောင့်ရကွစိုးသည် မျောက်ယောင်ဆောင်၍ နယ်ပယ်ရှိ မျောက်အပေါင်းတို့ကို နှိုးဆော်လျှင် မျောက်တို့သည် သစ်သီးဝလံများ ဆွတ်ယူလုပ်ကျွေးကြပါသည်။ နောက်ထပ် တစ်ဖန် ဆတ်ယောင်ဆောင်၍ ဆတ်အပေါင်းတို့ကို နှိုးဆော်ပြန်လျှင် ဆတ်အများလည်း လုပ်ကျွေးခြင်းအမှုကို ပြုကြပါသည် ဘုရား။

ထိုအခါ အဇ္ဈန္ဒရသေ၏ လွန်ခဲ့သော ဘဝက မယားဟောင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဆတ်မ ပါလာ၍ ရှေးရေစက်ကြောင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မေတ္တာနှောင်ပူး ချစ်ရည်လူးပြီး လွန်ကျူး မေထုန်သံဝါသဆက် အိမ်ထောင်ဖက်ပြုကြပြန်ရာ တစ်နေ့သောအခါ ရင့်မာလာသော ပဋိသန္ဓေနှင့် လေကြီးမိုးကြီးလာသောကြောင့် ကစ္ဆပနဒီမြစ်သို့ မျောပါခဲ့ပါသည် ဘုရား။

ထိုသို့ ရေကြော မျောသည့်အခိုက် ထောကြိမ်ပိုက်တွင် အလိုက်သင့်တင်သဖြင့် ရက်စဉ် နေ့လအချိန်ကျက ကမ္မဇလေလှုပ်ရှား၍ ထိုဆတ်မသည် လူသားကို ဖွားမြင်ပါသည်။

ယင်းသားငယ်၏ ကိုယ်ရောင်သည်လည်း အရပ်ထက်ဝန်းကျင် ခုနစ်တောင်ခန့် မီးအလျှံကိုသို့ ဝင်းပါသည်။ တစ်ရံရောအခါ မုဆိုးသင်ကြီးအောင်တောလှည့်လာရာ ခွေးတွေ့၍ တောင်လျှင် သင်ကြီးအောင် မြင်၍ ထိုသူငယ်ကို ကောင်းမွန်စွာ ယူဆောင်သွားပြီး မြို့သို့ရောက်လေလျှင် မြို့နေလူအပေါင်းတို့က ချီးမြှင့် ကိုးကွယ်ကြပါသည် ဘုရား။

အရွယ်ရောက်လာသည့်အခါ သင်ကြီးအောင် သမီးနှင့် ထိမ်းမြား၍ မင်းမြှောက်ကြပါသည်။ ထိုမင်းကား ဘုန်းပညာကြီးမားသော မင်းဖြစ်သောကြောင့် သိကြားပေးသော လက်နက်ငါးပါး ရပါသည်။

ဝေသာလီမြို့မှ ခေခန္ဓန်းငရဲတို့ထို့ကို သတ်၍ မင်းပြုသောကြောင့် ရက္ခိုက်ပြည်မင်းဟု အစတွင်ပါသည်။ ဝေသာလီမြို့မှ ပင်းဆွေမင်းမျိုးကို ရှာလျှင် မိဖုရားနှင့် သမီးတော် ရုစိတမာလာကို တွေ့၍ မိဖုရားတင်မြှောက်ပြီး ဘိသိက်ပန်ဆင်တော်မူပါသည် ဘုရား။

ဤသို့ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့် ဝေသာလီပြည်ကို ဘီလူးဖျက်ဆီးသည်ဖြစ်၍ ဓညဝတီမြို့ကို ဆတ်မသား မာယာရမင်း အစတည်၍ မင်းပြုကြောင်းကို မဟာဝိဟိကတိုင်းဘွဲ့ ရာဇဝင်တော် ရာဇလင်္ကာရဒိကကျမ်းတို့၌ လာသည်ကိုထောက်၍ သိတော်မူပါသည်ဘုရား။

ထိုကဲ့သို့ အယူတော်မင်္ဂလာ အမတ်ကြီး လျှောက်တင်ပြီးသည့်အခါတွင် ရွှေတောင်သိင်္ခကျော်ထင် ရောက်လာပြီး သားတော်ကြီး ဥပရာဇ၏ စာလွှာကို ဆိုးတော်ဘုရားထံ ဆက်ကပ်ပါသည်။ ထိုစာလွှာအား သံတော်ဆင့်ကြီး မင်းလှသီရိသင်္ခယာကို ဖတ်ကြားစေပါသည်။

“သက္ကရာဇ်တစ်ထောင်တစ်ရာလေးဆယ့်ခြောက် ပြာသိုလပြည့်ကျော်ရှစ်ရက် တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် နေတတ်မင်္ဂလာ တစ်ချက်တီးကျော် အခါတွင်

ရခိုင်တစ်ပြည်လုံးကို အလိုတော်ပြည့်သိမ်းယူပြီးကြောင်း ဝါဘုရား၊ စန္ဒသူရိယမင်းတောင်းပန်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ရွှေရင်ငွေဖြင့် ပွေ့ကာ ဖန်ဆင်းတော်မူခဲ့သော မဟာမုနိရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကို နေပြည်တော်သို့ ပင့်ယူရန် စီမံလျက်ရှိကြောင်း ပါဘုရား။”

သံတော်ဆင့်ကြီး ဖတ်ကြားလျှောက်ထားပြီးသည့်အခါ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးသည် အားဝမ်းသာမိန့်တော်မူပါသည်။

“အယူတော်မင်္ဂလာ မောင်မင်းရခဲ့သော စနည်းကို ကောက်ယူ၍ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဓညဝတီရခိုင်ပြည်ကြီးကို အောင်မြင်တော်မူ၍ ဂေါတမဘုရားညီတော်ဖွားဖြစ်တော်မူသော မဟာမုနိ ရုပ်ရှင်တော်သည် ကြွလာတော်မူလိမ့်မည်ဟု သံတော်ဦးတင်လွှာရောက်လာပြီ မောင်မင်း ကောက်ချက်စနည်းထွက်သည် မြေလက်ဝါးခတ်ဖြစ်ပေသည်”

ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးသည် ထိုကဲ့သို့ မိန့်ကြားတော်မူပြီး အယူတော်မင်္ဂလာ အမတ်မင်းအား ငွေကောင်းသုံးပိဿာနှင့် ခါသာနှစ်အုပ် ပေးသနားတော်မူပါသည်။

□ သုဿ

ကိုးကား

- * ဗုဒ္ဓအံတော်မြတ်သမိုင်း၊ ဦးရန်အောင် MA အဓိဋ္ဌာန်ခရီးသည် ပြုစု၍ ထိလာစိုးမြင့်ထယ် တည်းဖြတ်သည်။
- * မြတ်စွာဘုရား မြန်မာနိုင်ငံ သို့ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူလာခြင်းနှင့် စေတီတော်များ သမိုင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်ခင်မောင်ဝင်း-အငြိမ်းစား။
- * မြန်မာ့ယုတ္တိပညာ အယူတော်မင်္ဂလာ၊ တက္ကသိုလ်အောင်ဗျား။

အပူရနပ်မှ စတင်ထုတ်လုပ်ခဲ့သော

မူလပထမ

ရူပနီ
日本の耳清液

ရှားသန့်ဆေးကြိုး

မူလမှတ်ပုံတင်အမှတ် - အဝ ၁၂(၁၀၂၉၆)
အမှတ်ပုံတင်အမှတ် - ၄/၁၄၅၉

အာကာသ

တပေးဆေးတိုက်
(ရှားသန့်)

ရှားသန့်ဆေး

ယာလီတိုင်းရင်းဆေး
မှတ်ပုံတင်အမှတ်
0213Y/010277

ထိခိုက်ရှား
လော်ကြေ
ရှားသန့်လိမ်းရှားဆေး

အမှတ်အသား
အမှတ်အသား

အမှတ် (၁၅၈)၊ ၃ လွှာ၊ ၃၃ လမ်း (အထက်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
(၁၅)၊ ၅ လွှာ၊ ၂၃ လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
ဆ - ၃၉၅၆၁၂၊ ၇၀၄၄၀၃

ထုတ်ဝေရေးကုမ္ပဏီ (ကိုယ်စားလှယ်)
ကိုင်းမြို့၊ အမှတ် ၁၅၈၊ ၃ လမ်း (အထက်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
အမှတ် (၄၈၂)၊ ၁၅ လမ်း၊ ကမ်းခြားလမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
www.burmeseclassic.com

အိမ်ထောင်ရေး
 ဝတ္ထုတိုများ
 ဦးစော

TOUNGOO
စိုးမြင့်လေး

ဒီလင်ဘာ ဆောင်းကာလ၏ အဖေးဝတ်ကြောင့် နံနက် ၄ နာရီခန့် တွင် အိပ်ရာမှ နိုးလာရသည်။ ပြန်အိပ်ရန် မကြိုးစားတော့။ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှ ရွှေကျင်မြို့ လုံခြုံရေးတာဝန်ခံတစ်ဦး အနေနှင့် မြို့လုံခြုံရေးကင်းများကို စစ်ဆေးကြပ်မတ်ရပါမည်။

ရဲတပ်ဖွဲ့နှင့် ပူးပေါင်း၍ ကင်းချထားသည့် ပြည်သူ့စစ်အဖွဲ့များကိုလည်း စိတ်ဓာတ်စွမ်းအား မြှင့်တင်ပေးရပါမည်။ သောင်းကျန်းသူတို့မှ မြို့အား စီးနင်းတိုက်ခိုက်မည့် သတင်းကလည်း ရှိနေပေသည်။ ကင်းစစ်သွားရန်အတွက် အတူနေ အတူရဲဘော် ရွှေပြည်စိုးအား နှိုးလိုက်သည်။

“ဟေ့ ရွှေပြည်စိုး ထကွာ၊ ကင်းစစ်ထွက်ရအောင်”

“ဟုတ်တဲ့ ဗိုလ်ကြီး”

“မင်းက နေ့ညအတွက် ပေးထားတဲ့ စကားဝှက်နဲ့ မီးအချက်ပြ ပြောစမ်း၊ မှားနေလို့ တို့ အပစ်ခံနေရဦးမယ်”

ရွှေပြည်စိုးက စကားဝှက်နှင့် မီးအချက်ပြကို အမှန်ပြောပြနိုင်သည်။

“မြန်မြန်လုပ်၊ မင်းသေနတ်လဲ စစ်ပြီး သေသေချာချာ လုံခြုံရေးသော့ပိတ်ထား၊ ကျည်ပေါက်မထွက်စေနဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်ကြီး”

ကျွန်တော်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ဦး ယူနိုဖောင်း ချပ်ဝတ်တန်ဆာ အပြည့်အစုံဖြင့် နေအိမ်မှ ထွက်လာကြသည်။

လဆန်းရက်ဖြစ်၍ လရောင်က မပျောက်သေးပါ။ ရဲစခန်းဝင်းအပြင် ဂိတ်ကြီး ကင်းအနီးရောက်လျှင်...

“ရပ်”

“ဘယ်သူလဲ”

ကင်းမှ လှမ်း၍ စစ်မေးလာပါသည်။ ရွှေပြည်စိုးက ရှေ့တက်သွားပြီး စကားဝှက်အား တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ကင်းရဲဘော်နှင့် ကင်းမှူးတပ်ကြပ်အေးသောင်တို့ ပြေးထွက်လာကြကာ အလေးပြုကြလျက် ...

“ဗိုလ်ကြီး ကင်းစစ်သွားမလို့ လား၊ ကျွန်တော်ဆီက ရဲဘော် နှစ်ယောက် ထပ်ထည့်ပေးလိုက်ပါမယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ ဆရာအေးသောင်၊ သတိနဲ့လဲ နေကြဦး၊ ပန်းသီးအကျွေးခံနေရဦးမယ်”

“စိတ်ချပါဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော် ဒီမှာ ငါးနှစ်ကျော်နေပါပြီ၊ ငပွေးတွေရဲ့ အထာကို ကောင်းကောင်းသိပါတယ်၊ ဒီကောင်တွေလာရင် သန်းခေါင်ကျော်နဲ့ လင်းအားကြီးကြားမှာ လာတတ်တာပါ။ အခုဆောင်းတွင်းဆိုတော့ နှင်းကျနေတာနဲ့ နေထွက် နောက်ကျတာနဲ့ဆို ဒီကောင်တွေ အကြိုက်ပဲ ဗိုလ်ကြီး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် သန်းခေါင်ကျော်ကတည်းက မအိပ်ဘဲ ကင်းရဲဘော်နဲ့ အဖော်လုပ်ပေးနေတာပါ”

“ကောင်းတယ် ဆရာ အေးသောင်၊ ခင်ဗျားတို့ လူဟောင်းတွေက လူသစ်တွေကို မြို့အထာနဲ့ ငပွေးတွေရဲ့ အကျင့်တွေသိနေအောင် ပြောပြပေးဗျာ၊ ကျွန်တော်လဲ အားမနာနဲ့ ဒါ သူ့အသက် ကိုယ့်အသက်မွေးနေကြရတာဗျ၊ ဥစ္စာကစောင့် အသက်ဉာဏ်စောင့်လို့ ဆိုထားတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ကိုယ့်တပ်ကိုယ်လုံအောင် လုပ်ထားဖို့ အရေးကြီးတာပေါ့ဗျာ”

“စိတ်ချပါဗိုလ်ကြီး၊ ရဲဘော်တွေကို ဆေးလိပ်သောက်တာတောင် မီးမမြင်အောင် စောင့်ခြုံပြီး သောက်တတ်အောင် သင်ပေးထားပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”

ဂိတ်ကြီးကင်းမှ ရဲဘော်(၂)ဦးနှင့် ထပ်ပေါင်း၍ မြို့တွင်းသို့ ဆက်ထွက်လာကြသည်။ ရွှေကျင်မြို့ပတ်လည်အား စည်းရုံး(၂)ထပ်ကာထားပြီး မြို့ပတ်လည်လူဝင်/ထွက်ပေါက်များတွင် ရဲနှင့် ပြည်သူ့စစ်များကို ပေါင်း၍ ညစဉ်ကင်းများ ချထားရပါသည်။

နယ်မြေခံတပ်မှ မြို့ပြင်တွင် ကင်းရှည်နှင့် ကင်းပုန်းများချထားပြီး လုံခြုံရေးကို အထူးဂရုစိုက် ဆောင်ရွက်နေရသည့်ကာလ ဖြစ်ပါသည်။

လသာ လစိုက်ညများတွင် တစ်လလျှင် တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်ခန့် ညသန်းခေါင်ကျော်နှင့် လင်းအားကြီးပိုင်းလောက်တွင် သောင်းကျန်းသူများက အဝေးမှ လက်နက်ကြီးဖြင့် တပ်ရင်းနှင့် ရဲစခန်းဘက်ကို ပစ်ခတ်လေ့ရှိသဖြင့် နယ်မြေခံတပ်မှ မနားရပါ။

ကျွန်တော်မှာ ရွှေကျင်မြို့သို့ ရောက်ခါစ ကာလသာဖြစ်၍ မြို့တွင်း မြို့ပြင် နယ်မြေမကျွမ်းသေးပါ။ မယက ဥက္ကဋ္ဌဗိုလ်မှူး ပုပြင်ကလည်း ကျွန်တော်က ဝစခန်းမှူး ဘာဝန်ကျစဉ်ကတည်းက အတူနေခဲ့ဖူးသဖြင့် ကျွန်တော်အပေါ် ယုံကြည်မှုရှိပါသည်။ လုံခြုံရေးကဏ္ဍကို အဖွဲ့ဝင်(၂)ဖြစ်သည့် ကျွန်တော်အားဖင် လွှဲအပ် တာဝန်ပေးထားပါသည်။

မြို့တွင်းရှိ ဈေးကြီးကင်း၊ ရွှေဘိုသာကင်း၊ ဘောကဒါကင်း၊ ဘုရားလေးကင်းများအား လှည့်လည် စစ်ဆေးပြီး နာရီကြည့်လိုက်ရာ နံနက် ၅နာရီခွဲနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်တွင်လည်း လင်းရောင်ခြည် သန်းလာနေပါပြီ။

မခေတ်ကင်းဖြစ်သည့် မြို့ဦးမုခ်ပေါက်မှာ အတန်ဝေးသေး၍ မသွားတော့ဘဲ ရဲစခန်းသို့ ပြန်လာပါသည်။ ဂိတ်ကြီးကင်းမှ ရဲဘော်နှစ်ဦးအား ကင်းတွင် ထားခဲ့ပြီး ဆရာတပည့် နှစ်ဦး ရဲစခန်းအောက်သို့ ဝင်လိုက်ကြပါသည်။

တာဝန်မှူး ဒုရဲအုပ်မောင်မြို့နဲ့ စာရေးကြီး ဒုတပ်ကြပ်ကြီးစိုးမြင့်တို့က စားပွဲများပေါ်တွင် စောင့်ခြုံအိပ်လျက် တွေ့ရပါသည်။

ရွှေကျင်ရဲစခန်းမှာ အင်္ဂလိပ်လက်ထက်က အဆောက်အအုံ ပုံစံအတိုင်း အုတ်တိုက်နှစ်ထပ်၊ အောက်ထပ် ရုံးခန်း၊ အပေါ်ထပ် အချုပ်ခန်း ဘေးပတ်လည်တွင် လိုက်ကျင်း၊ ပစ်ကျင်းများဖြင့် ထူထည်ဖြင့် ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အပြင်ကင်းကိုလည်း ရှေ့တစ်နောက်တင် ဖြင့် နှစ်ထပ်ကင်းစနစ်ဖြင့်

ထင်းရှူးအကြပ်ဆရာ (၁)ဦး၊ ကင်းသား
ဦးဖြင့် ဖွဲ့စည်းချထားပါသည်။

အပေါ်ထပ်အချပ်ခန်းသို့ တက်
ရန် လှေကားကို အတွင်းမှာပင်တပ်ဆင်
ထားပြီး ရင်ဖုံး သစ်သားတံခါးဖြင့် ခြား
ထားပါသည်။

“ရွှေပြည်စိုးရေ တာဝန်မှူးနဲ့
စာရေးကြီးတို့ကို မနှိုးနဲ့တော့ကွာ
အပေါ်ထပ်တက်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ကြီး”

ရွှေပြည်စိုးက လှေကားတံခါး
ထို့ တွန်းမဖွင့်ထားပေး၍ အချပ်ခန်း
ပေါ် တက်လိုက်ပါသည်။ ကင်းမှူးနှင့်
ထင်းသား(၅)ဦး သူ့နေရာနှင့်သူ အိပ်
ပျော်နေကြသည်။ တာဝန်ကျကင်းသား
(၂)ဦးအား ကြည့်လိုက်ရာ ခွေးခြေခုံကို
ကျောချင်းကပ်ထိုင်လျက် သေနတ်ကိုင်
လျက်နှင့် အိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့
ဆုံရပါသည်။

ထောင်းခနဲ ဒေါသဖြင့် ကင်းရဲ
ဘော်(၂)ဦးထံ ရိုက်နှိုးရန် ချဉ်းကပ်သွား
ပြီးမှ ၎င်းတို့၏ သေနတ်များကို ဝှက်ပြီး
ကောင်းကောင်းပညာပေးမည်ဟု စိတ်
ဆူးရလိုက်ပါသည်။

“မှူး” ဟု ရွှေပြည်စိုးကို အသံ
တိတ်အချက်ပြအော်ပြီး ကင်းသား(၂)ဦး
လက်မှ သေနတ်(၂)လက်ကို အသာ
ဖြတ်ယူပေးလိုက်သည်။ လုံခြုံရေးကို
အထူးဂရုစိုက်နေချိန်တွင် တာဝန်ပျက်
သည့် ကင်းသား(၂)ဦးနှင့် ကြပ်မတ်ရန်
တာဝန်ရှိသည့် ကင်းမှူးတို့ကို ထိုက်သင့်
သည့် အရေးယူမှုဖြင့် ကောင်းစွာ ပညာ
ပေးရပါမည်။

ကင်းရဲဘော်(၂)ဦးကို မနှိုးသေး
ဘဲ အချပ်ခန်းနားသွား၍ အိပ်နေကြ
သည့် တရားခံများကို ရေတွက်ကြည့်
ရာ (၇)ဦးသာတွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်
စိတ်ထဲ ထင်ခနဲဖြစ်သွားကာ လက်နှိပ်
ဆတ်မီးနှင့်ထိုး၍ ထပ်မံ ရေတွက်ကြည့်
ပါသည်။ (၇)ဦးသာ တွေ့ပါသည်။

ညနေက ရုံးဆင်းပြီး အချပ်ခန်း
စစ်ဆေးခဲ့ရာ တရားခံ (၁၀)ဦး ဖြစ်

ကြောင်း အသေအချာ မှတ်မိနေသည်။
အချပ်ခန်း တံခါးအား သော့ကို
ဆွဲကိုင်စစ်ကြည့်လိုက်သည်။ ကောင်း
သည်။ အချပ်ခန်းကိုပတ်၍ အမြန်
လှည့် စစ်ကြည့်လိုက်ရာ အချပ်ခန်း
အိမ်သာနောက်မှ အချပ်တိုင်(၂)ချောင်း
ကျိုးပျက်လျက် အပေါက်ကြီး ဖြစ်နေ
သည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းနားပန်းကြီး
သွားပါပြီ။ တရားခံ(၃)ဦး အချပ်ဖောက်
ပြီး ထွက်ပြေးသွားပေပြီ။

“ရွှေပြည်စိုး တရားခံတွေ အချပ်
ခန်းဖောက်ပြေးသွားပြီကွာ မြန်မြန် စခန်း
မှူးကိုသွားခေါ်စမ်း၊ အောက်က တာဝန်
မှူးနဲ့ ဂါတ်စာရေးကိုလဲ နှိုးလိုက်”

ရွှေပြည်စိုး အောင်ပြေးဆင်း
သွားပြီး ကျွန်တော် ကင်းအဖွဲ့ကို နှိုး
လိုက်သည်။ အချပ်ခန်းကို ဝိုင်းထားစေ
ပြီး တရားခံများကိုပါနှိုးလိုက်ကာ တန်းစီ
ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ တစ်ဦးချင်းကို စစ်
မေးလိုက်ရာ ဘာမျှ မပြောနိုင်ကြပါ။
ဓားပြမှုမှ အရေးကြီး တရားခံ(၃)ဦး
လေ့လာနေသည်ကိုသာ သိရသည်။

ကျွန်တော်ရင်ထဲ ဗလောင်ဆူ
ပါလေပြီ။ အချပ်တရားခံဖောက်ဖျက်
ထွက်ပြေးမှုဖြစ်လျှင် မြို့နယ်မှူးမှစ၍
စခန်းမှူး၊ တာဝန်မှူး၊ ကင်းတစ်ဖွဲ့လုံး
အရေးယူခံရမည်အပြင် ရဲစည်းကမ်း
ထိန်းသိမ်းရေးဥပဒေဖြင့် ကင်းတစ်ဖွဲ့လုံး
ရဲတရားရုံးတပ်၊ ထောင်(၃)နှစ် ဖြစ်ဒဏ်
ကျခံ၊ တပ်ဖွဲ့မှ အမြဲတမ်း ထုတ်ပယ်ခံ
ရပါမည်။ ၎င်းတို့အား ဗိုဗိုနေကြရသည့်
အနီးနှင့် သားသမီးများ အားလုံးလည်း
ဒုက္ခပင်လယ် ခြေကြဲရပါတော့မည်။

စခန်းမှူးနှင့် တာဝန်မှူး၊ ဂါတ်
စာရေးကြီးတို့ အပြေးရောက်လာကြ
သည်။

အချပ်ခန်းအတွင်းအပြင် ပတ်
ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် အသေးစိပ်ထပ်မံ
စစ်ဆေးစေရာ၊ သံဖြတ်လွှာတစ်ပိုင်းကျိုး
နှစ်ချောင်းကို အိမ်သာခံအောက်မှလည်း
ကောင်း၊ လုံချည်သုံးကွင်းအားကွင်းသိုင်း
ချိတ်ဆက်လျက် အိမ်သာအနောက်

အချပ်ခန်း ကဲ့လားတံခါး ပေါက်မှ လည်း
ကောင်း တွေ့ရပါသည်။

တရားခံများ ၎င်းလုံချည်တွင်း
သိုင်းကြိုးဆက်မှ ခိုဆင်း သွက်ပြေးသွား
ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဦးအောင်မင်း ခင်ဗျားနဲ့ တစ်
စိတ်၊ ဒုရဲအုပ်ဦးလှကြည့်နဲ့ တစ်စိတ်၊
အခုချက်ချင်း စုဖွဲ့ပြီး ထွက်တော့ဗျာ၊
ခင်ဗျားက ဘောကဒါလမ်းဘက်လိုက်၊
ဦးလှကြည့်ကို ကျောက်နဂါးဘက်လိုက်
ခိုင်း၊ သိပ်လဲ အတွင်းပိုင်း မသွားနဲ့ပေါ့၊
ငပွေးတွေလက်ထဲ မရောက်အောင်
အမြန်ပိတ်မှ ဖြစ်မယ်”

စခန်းမှူးကို ကျွန်တော်ညွှန်ကြား
ချက်ပေးပြီး ချက်ချင်းထွက်လမ်းများကို
ပိတ်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

“ဦးမောင်မြို့နဲ့ ခရီးကြီးစိုးမြင့်
က ကင်းအဖွဲ့ကို ကြပ်မတ်ပြီး စခန်း
စောင့်နေ၊ ဆရာကြီးစိုးမြင့် လက်သမား
ခေါ်ပြီး အချပ်ခန်းကို ခြေချင်းပြင်ပါ၊
ကျန်တဲ့ တရားခံတွေ ငယ်ပြေးစေနဲ့၊
ရွှေပြည်စိုး ဒုမြို့နယ်မှူးကို သွားပြော၊
ရုံးအဖွဲ့ကို လက်နက်တင်ဆင်းပြီး ရုံးမှာ
စုထားလို့”

ကျွန်တော် ရဲစခန်း၏ အရပ်ရပ်
နေစဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ယူထားလိုက်
ပါသည်။ ကင်းရဲဘော်များနှင့် မိသားစု
များ ဒုက္ခမရောက်ရအောင် ကျွန်တော်
အားထုတ်ရပါမည်။ (၂၄) နာရီမကျော်ခီ
တရားခံများ ပြန်မိအောင် ကြိုးစားမည်။
နောက်ဆုံးအချိန်ကျမှသာ အထက်သို့
သတင်းပို့မည်။ သတင်းပို့ နောက်ကျ၍
ကျွန်တော်အား ထပ်မံ အရေးယူလျှင်
ယူပါစေတော့။ ကျွန်တော်ရဲဘော်များ
နှင့် မိသားစုများအတွက် အနစ်နာခံ
မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်း မယက
ဥက္ကဋ္ဌအိမ်သွားတွေ့၍ ဖြစ်စဉ်အား တင်
ပြပါသည်။ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်
အစီအစဉ်များကိုပါ တင်ပြပြီး ဖြစ်စဉ်
သတင်းကို ဆိုင်းထားပေးနေ တောင်းပန်
ပြောဆိုရာ...

“မြို့နယ်မှူး ဘာမှ စိတ်ပူမနေနဲ့ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ခင်ဗျား လုပ်စရာရှိတာသာ ဆက်လုပ်ပါ။ တရား ခံတွေ အမြန်ပြန်မိဖို့ အရေးကြီးတာပါ”

ဥက္ကဋ္ဌကလည်း ကျွန်တော့် အပေါ် စာနာ နားလည်စွာဖြင့် အား ဖြည့်ပေးပါသည်။ ဥက္ကဋ္ဌအား ကျေးဇူး တင်ကြောင်း အထပ်ထပ် ပြောဆိုပြီး အလေးပြု နှုတ်ဆက်၍ ‘ပြန်လာရာ နံနက် ၉ နာရီအချိန်သို့ပင် ရောက်နေ ပေပြီ။’

ဒုမြို့နယ်မှူးနှင့် တပ်စိတ် တစ် စိတ်အား ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်များနှင့် ဆက်စပ်ကျေးရွာများသို့လည်းကောင်း၊ ဆိုင်ကယ်စီး ရဲဘော်(၂)ဦးအား ဒုစရစ် ရဲကင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဒုရဲအုပ် (၁)ဦး နှင့် ရဲဘော်(၄)ဦးအား မဒေါက်ရဲကင်း အား အသိပေး၍ ကူးတို့ဆိပ်တွင် ပိတ် ဆို့ပေးရန်နှင့် ညောင်လေးပင်ကားဂိတ်၊ ဘူတာရုံတို့တွင် စောင့်ကြည့်ရှာဖွေရန် လည်းကောင်း အသီးသီးစုဖွဲ့ ညွှန်ကြား ၍ ထပ်မံလေ့လာလိုက်ပါသည်။

ကင်းအဖွဲ့နှင့် ကျွန်တရားခံ (၇) ဦးတို့ကို ပြန်လည်စစ်ဆေးရာမှ ဓားပြ တရားခံ (၃)ဦးအဖွဲ့သည် ကင်းမှူးအား စည်းရုံးကာ ညဦးပိုင်းက ကြက်သား ကာလသားချက်ဖြင့် အပျော်ထမင်းစား ကြကြောင်း၊ ထမင်းကန်ထရိုက်မှ ချက် ပို့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြပါသည်။

ထမင်းကန်ထရိုက်အား ခေါ်ပြီး စစ်ရာ ငွေရ၍ ကြက်သားကာလသား ချက်ကို တရားခံများပြောသည့်အတိုင်း ဆေးခြောက်နှင့် ငွေးတောက်ရွက်တို့ဖြင့် ရောချက်ကာ ည ၉ နာရီခန့်က ပို့ပေး ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ကျွန် တရားခံ (၇)ဦးနှင့် ကင်းသမားများ အိပ် မောကျကန်ကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရပါ တော့သည်။ (ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ သင်ခန်း စာ ယူကြရပါမည်)

နေ့လည် ၁၂ နာရီ ထိုးပါပြီ။ မည်သည့်အဖွဲ့ထံကမှ သတင်းပြန်ပို့လာ ခြင်းမရှိပါ။ ကျွန်တော် ဥက္ကဋ္ဌထံ ထပ်မံ

သွားတွေ့၍ (၂၄)နာရီအတွင်း တရားခံ များ ပြန်မမိမှသာ အထက်သို့ သတင်း တင်ပို့ပါရန် ထပ်မံ တောင်းပန်ရပြန်ပါ သည်။

ရေချိုးရန်လည်း သတိမရပါ။ ထမင်းစားရန်လည်း ဝိုက်မဆာ။ ရဲစခန်း နှင့် ကျွန်တော့်ရုံးသို့ ကူးချည်သန်းချည် ဖြင့် အချုပ်ခန်းပြင်ဆင်ဖာထေးမှု ခိုင်ခံ့ အောင်ကြပ်မတ်ခြင်း၊ ထမင်းကန်ထရိုက် အား ကျွန်တော့်ရုံးတွင် ခေါ်ထားကာ တရားခံများ ပြန်ဖမ်းမမိက အရေးယူ ရန်၊ ကိုယ်တိုင်လည်း အရေးယူခံရန်၊ ရဲဘော်မိသားစုများအား ရွှေစက်ရုံ၊ ရော်ဘာခြံတို့တွင် အလုပ်ရှာပေးရန် စသည်ဖြင့် ဆိုးကျိုးများကို တွေးတော ပူပန်ရင်း အချိန်များ ကုန်သွားပါသည်။

ညနေ ၄ နာရီတွင် ဒုမြို့နယ်မှူး နှင့်အဖွဲ့၊ မရှေးမနှောင်းတွင်ပင် စခန်း မှူးနှင့်အဖွဲ့၊ ဒုရဲအုပ်ဦးလှကြည်နှင့် အဖွဲ့ တို့ ပြန်ဝင်လာကြပါသည်။ သတင်း အစအန ဘာမျှမရလာကြပါ။ ၄ နာရီခွဲ တွင် ညောင်လေးပင် လွတ်လိုက်သည့် ဒုရဲအုပ်ထံမှ ဖုန်းဝင်လာပါသည်။ မထူး သတင်းနှင့် ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို အမိန့်ခံလာခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ပြန်မလာဘဲ ညပိုင်းအထိ ဆက် လက်စောင့်ကြည့်ရန် ညွှန်ကြားလိုက် ပါသည်။

ပြန်ဝင်လာသူများအား နားခိုင်း လိုက်ပြီး သတင်းတင်ပို့ရန် ချိတ်ချတဲ့ ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ရခက်လျက် စိတ်ပျက်စွာ ထိုင်နေမိပါသည်။

“ဗိုလ်ကြီး ရေချိုးဖို့နဲ့ ထမင်းစား ဖို့ ကျွန်တော် ပြင်ထားတယ်”

အကူရဲဘော်၏ အသံကြားမှ တစ်နေကုန် ကျွန်တော် ထမင်းမစားရ သေးမှန်း သတိရလာသည်။

“အေး အေး ငါလိုက်လာမယ်၊ မင်းအိမ်မှာ ငါ့စွည်းတွေ ပြန်သိမ်းထား နှင့်ကွာ”

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်မိသားစုကို ညောင်လေးပင်တွင် အိမ်ငှားဖြင့် ထား

ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ပစ္စည်းများ ပြန်ပို့ထားနှင့် ရန် ရည်ရွယ်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

တရားခံများ အချုပ်ခန်းဖောက် ဖျက်ပြီးထွက်ပြေးသွားကြောင်း အထက် သို့ သတင်းတင်ပို့သည်နှင့် ကျွန်တော် က စ၍ စခန်းမှူး၊ တာဝန်မှူးတို့မှာ ရာထူးချ၊ ဌာနဆိုင်ရာ အရေးယူမှု ပြု လုပ်ခံရမည်။ တာဝန်ကျကင်းအဖွဲ့ကို ချက်ချင်းဖမ်းချုပ်၍ ရဲတရားရုံး တင်ပို့ ရမည်။

ထွက်ပြေး တရားခံ(၃)ဦးနှင့် ထမင်းကန်ထရိုက်တို့ကို အမှုပွင့် အရေး ယူရမည်။ ဘာမျှ တေတီနိုင်တော့ပါ။ ဖြစ်သမျှ ကံစီမံရာအတိုင်းပေါ့။ ဝမ်း နည်းခြင်း၊ ယူကျုံးမရခြင်း၊ မကျေနပ် ခြင်းများဖြင့် နေအိမ်ခန်းသို့ လေးပင်စွာ ပြန်လာပါသည်။

ရေအမြန်ချိုးပြီး ထမင်းစားနေ စဉ်တွင် ရဲဘော်များနှင့် မိသားစုများ အတွက် စာနာခံတံပြင်းပြစွာ ခံစားလာ ရပြန်သဖြင့် ဘုရားမှတစ်ပါး အားထား စရာမရှိတော့ပါသေးဟု တွေးမိလိုက် ပါသည်။

လက်ဆေးပြီး ဘုရားစင်ရှေ့သွား ကာ အလင်းတိုင်(၅)တိုင် ထွန်းညှိလိုက် ပါသည်။ နောက်ပျပ်ဝပ်စွာ ကျုံ့ကျုံ့ထိုင် ၍ ရတနာသုံးပါး၊ အနန္တငါးပါးတို့ကို ရှိခိုးကာ ဝေနေယျသတ္တဝါများ ချမ်းသာ စေကြောင်း အမျှအတန်း ပေးပေးပြီး ကင်းရဲဘော်များအတွက် ဆုတောင်း နေမိပါသည်။

အလင်းဘိုင်များ ထက်ဝက်ခန့် ကုန်သွားချိန်တွင် ခေါင်းထဲသို့ သစ္စာဆို ရန် အသိထပ်မံ ဝင်လာသဖြင့်...

“ဘုရားတပည့်တော်သည်... ရတနာ မြတ်သုံးပါးအပေါ်၌ ယုံမှား သံသယ ကင်းစွာဖြင့် ယုံကြည်ပါ၏။ ကိုးကွယ်ပါ၏။ ဆည်းကပ်ပါ၏။ ရွှေကျင် မြို့သို့ရောက်သည့်မှ ယနေ့ထိ မြို့စောင့် နတ်များ၊ အစောင့်အရှောက်များအပေါ် လဲ အလေးထား မေတ္တာပို့ နေစဉ် အမှု

ပေးဝေပါ၏။ ဤစကားမှန်ပါ၏ ဤမှန်ကန်သော သစ္စာ စကားကြောင့် တရားခံများအား အမြန် ပြန်မိပါစေသား။

ရွှေကျင်မြို့အား စောင့်ရှောက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ အမှန်ရှိသည်ဆိုပါက တပည့်တော်၏ ဤမှန်ကန်သော သစ္စာ မေတ္တာကြောင့် တရားခံများအား ကူညီဖမ်းပေးကြပါစေသား။ မကူညီဘဲ နေပါတာ သာသနာစောင့် နတ်မင်းကြီးများက ပြစ်ဒဏ်ခတ်ကြပါစေသား။

ဟူ၍ လေးနက်စွာ ခံစားရွတ်ဆိုမိပါသည်။

ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးများထ၍ ခေါင်းတွင် ရှိန်းခနဲ အပူငွေ့ဟပ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရပါသည်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဖြည်းဖြည်းတက်ပါ”

စကားသံနှင့်အတူ ကြမ်းပြင်ပေါ် ခြေဆောင်နင်းလာသံကို ကျောနောက်ဘက်မှ ကြားလိုက်ရသည်။

နောက်သို့ ပုဆစ်တုပ်ရက်ဖြင့် သည်ကြည့်လိုက်ရာ ဂါတ်စာရေးကြီးက ခပ်လျက် အသက်(၅၀)ခန့် မိန်းမကြီးတစ်ဦး ထိုင်လျက် ဘုရားစင်ဘက် လက်အုပ်ချီကာ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်နေသည် ဖြစ်တွေ့ရသည်။

အိမ်တံခါးဝတွင် ကျွန်တော် နောက်ရွှေပြည်စိုးနှင့် မိန်းကလေး(၂)ဦး ချီရပ်ကြည့်နေကြလျက် တွေ့ရသည်။

“ဗိုလ်ကြီး ဒါ ကျွန်တော် မိန်းမ နတ်ပွားပြီး ဗိုလ်ကြီးအိမ်ပေါ် အတင်း ဆက်လာလို့ပါ”

ဂါတ်စာရေးကြီးစိုးမြင့်က ပြောစကား သူ့စနိုးနှင့် မိသားစုဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိရပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာနတ်လဲ။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

ဟု ဦးစိုးမြင့်အား ပြန်မေးလိုက်သည်။

“မင်း ဒီလောက်ထိ ငါတို့ကို သနားမတိုက်သင့်ဘူးကွာ၊ ငါ မမကြီးပဲ ငါတို့ မှည့်တစ်ပေါက် မစွန်းစေရဘူး”

ဟူ၍ နတ်ပွားနေသူ မိန်းမကြီးထံမှ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မကျိန်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ရဲဘော်တွေ မိသားစုတွေ ကလေးတွေ အများကြီး ဒုက္ခရောက်တော့မယ်၊ ဒါကြောင့်ကျွန်တော် ဘုရားမှာ သစ္စာဆို ဆုတောင်းတာပါ”

“မင်းဆုတောင်းက သစ္စာပြန် ဒဏ်ခတ်ဆုတောင်းပဲကွာ၊ ငါတို့ အမြဲစောင့်ရှောက်နေတာပဲ။ မင်းတို့ဆီကို မိစ္ဆာတွေရဲ့ မီးပေါက်မရောက်အောင် ငါတို့ ဖယ်ရှားပေးနေတာပဲ။ အခုလဲ မင်းလူတွေ ဆိုးလွန်းလို့ သူတို့ကို ဒဏ်ပေးရအောင် ငါကြည့်နေတာပါ။ မင်းက ကြားလာဝင်ခဲနေတာကိုး”

“မလုပ်ပါနဲ့ မမကြီးရာ၊ ကျွန်တော်လဲ သနားပါဦး။ ကျွန်တော် ရောက်ကတည်းက မမကြီးတို့ကို ပွဲနဲ့အပ်ထားသားပဲ။ နေ့တိုင်းလဲ ဘုရားရှိခိုးပြီး ကုသိုလ်အမျှ ပေးဝေနေတာပဲ။

မမကြီး စောင့်ရှောက်တယ်ဆို အန္တရာယ်ကို ကြိုပြီး ကာကွယ်ပေးပါလားဗျာ၊ အခု ကျွန်တော်ရော ရဲဘော်တွေပါ ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြတော့မှာပါ။ မမကြီးက ကျွန်တော်အပေါ် မေတ္တာထားပြီးတော့ ရဲဘော်တွေမှာ အများရှိရင်လဲ သည်းခံ ခွင့်လွှတ်ပေးပါဗျာ”

“အေး၊ ဒါကြောင့် မင်းဆီ ငါလာတာ၊ မင်းကောင်တွေကို ညက သုံးခါတောင် နှိုးခိုင်းတယ်၊ မထကြဘူး ပေတော်နေကြတာ၊ အခု ဒီကောင် သုံးကောင်က ငါတို့နယ်က လွန်သွားပြီ၊ ကိစ္စမရှိဘူး။ ဟိုဘက်နယ်က ကွင်းပိုင်ကြီးကို ငါထားခိုင်းထားတယ်။ အဲဒီကောင်တွေ ပြန်ရရင် မင်းငါတို့ ဘာလုပ်ပေးမလဲ”

“မမကြီး အခုမိုးချုပ်တော့မယ်၊ ဒီနေ့အတွင်း ပြန်မိမှ ကျွန်တော်တို့ အပြစ်မဖြစ်မှာ၊

အဲဒီလို ပြန်ရခဲ့ရင် မမကြီးအတွက် ဒီလိုင်းထိပ်မှာ အုတ်တိုက်ကွန်း ဆောက်ပေးမယ်”

“အေး မင်းစကားဘည်ပါစေ၊ ငါတို့စောင့်ရှောက်ကြောင်း မင်းသိရမှာပါ။ မင်းတို့ ဘာမှ မဖြစ်စေရပါဘူးကွာ၊ မင်းပေးဝေတဲ့ အမျှကုသိုလ်တွေလဲ၊ ငါတို့ရပါတယ်၊ ငါသွားမယ်”

နတ်ပွားနေသူမှ ဘုရားအား ဦးတိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်အား ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် ကြည့်နေပါသည်။

“မယ်စိန် မယ်စိန် သတိရပြီလား၊ နင် နတ်ပွားပြီး ဗိုလ်ကြီးအိမ်ပေါ် ရောက်နေတာ”

ဆရာကြီးစိုးမြင့်က သူ့ဇနီးပခုံးကို လှုပ်တိုင်၍ ပြောလိုက်ပါသည်။ ဒေါ်စိန်မှာ မျက်တောင်မခတ်၊ စကားပြန်မပြောဘဲ သက်ပြင်းကြီးချလိုက်ကာ လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်၍ တင်ပျဉ်ခွေပြင်ထိုင်ကာ ခူးနှစ်ဖက်ကို သူ့လက်သီး ဆုပ်နှစ်ခုဖြင့် ထုလျက် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ကာ ရှေ့နောက် ယိမ်းထိုးလာပါသည်။

“အခု လာတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူလဲ”

ဆရာကြီးစိုးမြင့်က မေးလိုက်ရာ ဒေါ်စိန်က ဆရာကြီးစိုးမြင့် သက်ကို ရိုက်ပုတ်ဖယ်လိုက်ပါသည်။

“ငါ ဘိုးနီကွ၊ ဘိုးနီကွ” အသံအောကြီးဖြင့် ပြန်ပြောလာပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း အနည်းငယ် ကြောက်စိတ်ဝင်သွားပြီး နောက်သို့ ဆုတ်ထိုင်လိုက်ခါ။ . .

“ဘိုးနီက ဘယ်ကလဲ၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မင်းကို လာပြောပြတာကွ၊ သခင်မကြီးက ခိုင်းထားလို့”

“ဘာခိုင်းထားလို့လဲ”

“မင်းတို့ကို စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ပေါ့”

“ဘိုးနီ စောင့်ရှောက်တာကလဲ အခု ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခရောက်တော့မယ်ဗျ”

“မရောက်ပါဘူးကွ၊ အခု ဟို သုံးကောင်ကို ငါချုပ်ထားခဲ့ပြီကွ”

“ဘယ်မှာ ချုပ်ထားခဲ့တာလဲ၊ ဘယ်သွားရှာရမှာလဲ”

“မင်းဆီ ရောက်လာမှာပါ၊ အနောက်ဘက်က ကွင်းမှာကွ၊ ကွင်းပိုင်ကြီးကို အပ်ထားခဲ့တယ်”

“တတယ်လားဗျာ၊ မြန်မြန်ပြန်ရချင်ပြီ၊ ဒါမှ ကျွန်တော်တို့ အပြစ်လွတ်ကြမှာ”

“မင်းကောင်တွေကို ဆုံးမချင်လို့ ငါ လွတ်ပေးလိုက်တာပါကွ၊ အခု မင်းဝင်ခံနေရလို့ သခင်မကြီးက ငါ့ကို အပြစ်တောင်ပြောနေပြီကွ”

“ဒီလိုဆိုလဲ ဘိုးနီရာ . . . ညကတည်းက နှိုးပြီး အသိပေးလိုက်ရောပေါ့ဗျာ”

“ငါ နှိုးသေးတယ်ကွ၊ ပထမအကြိမ် လှုပ်နှိုးတာ မထကြဘူးကွ၊ နောက်တစ်ခါ ပေါင်ကိုပုတ်ပြီး နှိုးတာလဲ မရဘူး၊ သခင်မကြီးပြောလို့ နောက်တစ်ကြိမ် ငါ ပါးတစ်ချက်စီရိုက်ပြီး နှိုးသေးတယ် မရဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါ စိတ်တိုပြီး ကြည့်နေလိုက်တာကွ”

“ကျွန်တော့်လူတွေက ဆိုးလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘိုးနီရာ၊ ဆေးခြောက်တွေ စားမိပြီး မူးမေ့နေကြလို့ပါဗျာ၊ ဘိုးနီက မနိုး နိုးအောင် ထုရိုက်လိုက်ရမှာဗျ”

“မင်းတကယ်ပြောတာလား၊ ငါ နောက်တစ်ခါဆို ဖနောင့်နဲ့ ပေါက်နှိုးမယ်၊ လက်လွန်သွားရင် ငါ့အပြစ် မတင်နဲ့”

“ဟာ ဘိုးနီ သေအောင်တော့ မလုပ်နဲ့လေ၊ စောင့်ရှောက်ပေးတယ်ဆို သေးမဖြစ်အောင် ကာကွယ်ပေးရမှာပေါ့”

“အေးပါ ငါတကယ်မလုပ်ပါဘူးထွ”

“အခု ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ၊ အဲဒီကောင်တွေကို ဘယ်နေရာမှာ သွားဖမ်းရမလဲ၊ ဘိုးနီက နေရာတိုလဲ တိတိကျကျ မပြောဘူး”

“မင်း အေးအေးနေပါကွ၊ မင်းလက်ထဲ အရောက်ပြန်ထည့်ပေးမှာပါ”

မင်းကို သနားလို့ ငါကြုံပြီး လာပြောတာ”

“ဒါဆိုလဲ မြန်မြန်ပြန်ပို့ပေးပါ ဘိုးနီရာ၊ ကျွန်တော်ခေါင်းတွေ ရင်တွေ ပူထူပြီး ပြောင်းဆန်နေပြီ”

“အေးပါကွ ငါသွားလိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်စိန်မှာ ထိုသို့ပြောပြီး ပို၍ တုန်လှုပ်၊ ပေါင်ကို ထုရိုက်နေရင်း ငြိမ်ကျသွားပါသည်။ ထို့နောက် ပင်ကိုအသံဖြင့် ကျွန်တော်အား စိတ်မပူရန်၊ ၎င်းအား ခွင့်လွှတ်ပါရန် တောင်းပန်ပြီး ဘုရားနှင့် ကျွန်တော်အား ကန်တော့၍ မိသားစုတစ်စုလုံး ပြန်သွားကြပါသည်။

ကျွန်တော်က ရဲဘော်ရွှေပြည်စိုးအား ဆရာကြီးစိုးမြင့်ကို ပြန်ခေါ်ခိုင်းပြီး မေးမြန်းရာ၊ ၎င်းဇနီးမှာ ရွှေကျင်မြို့စောင့် မမကြီး၊ မမလေးတို့ထံ လစဉ် သွားရောက် ပူဇော်နေသူဖြစ်ကြောင်း၊ နတ်စွဲရှိသူဖြစ်ကြောင်း အမှန်တကယ် ပူးဝင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။

ည ၉ နာရီတွင် ရုံးမှ တာဝန်ကျ ရဲဘော်လာ၍ ပြန်တန်ဆာစခန်းမှူးထံမှ ဖုန်းလာကြောင်း သတင်းပို့ပါသည်။ ရုံးသို့ လိုက်သွားပြီး ဖုန်းကိုင်လိုက်ရာ . . .

“ဗိုလ်ကြီး ကျွန်တော် မောင်မြင့်အောင်ပါ၊ ဗိုလ်ကြီးဆီက အချုပ်ဖောက်ပြေးလာတဲ့ကောင် (၃) ကောင်ကို ကျွန်တော်ဖမ်းထားပါတယ်”

“ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ မင်း ဘယ်ကို သတင်းပို့လိုက်သေးလဲ”

“ဘယ်မှ မပို့သေးပါဘူး၊ ထိန်းထားပါတယ်၊ ဗိုလ်ကြီးဆီ ဦးဆုံးဆက်တာပါ”

“အေး အေး ကျေးဇူးကမ္ဘာပါကွာ၊ ငါ အခုချက်ချင်း ဦးအောင်မင်းကို လွှတ်လိုက်ပါမယ်၊ အားလုံး ဒုက္ခမရောက်ရအောင်ပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗိုလ်ကြီး၊ စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော်စောင့်နေပါမယ်”

ကျွန်တော် ရင်အေးသွားရပါသည်။

စခန်းမှူး ဦးအောင်မင်းအား ချက်ချင်းခေါ်၍ ကားစီစဉ်ပြီး ပြန်တန်ဆာရဲစခန်းသို့ ခေလွှတ်လိုက်ပါသည်။

မမကြီးကလည်း အကြိမ်ကြိမ် ကျေးဇူးတင်လျက် ကျွန်တော်၏ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ကုသိုလ်အစို့များကို ထပ်ကာထပ်ကာ အမျှပေးဝေလိုက်ပါသည်။

ည ၁၁ နာရီ ၄၅ မိနစ်တွင် စခန်းမှူးဦးအောင်မင်းနှင့်အဖွဲ့ တရားခံပြေး(၃)ဦးနှင့်အတူ ပြန်ရောက်ကြပါသည်။

ထိုအခါကျမှ ကျွန်တော်လည်း သက်မချ၍ ကမ်းဟောင်းကင်းသစ်ကို လဲစေပြီး အားလုံးကို တန်းဖြုတ်အနားပေးနိုင်ပါတော့သည်။

ရဲစခန်း၏ အရပ်ရပ် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်ကိုလည်း စာရေးကြီးအား ပြန်ပေး၍ ပုံမှန်အတိုင်း မှတ်တမ်းများကို ရေးသွင်းဝေလိုက်ပါသည်။

တပ်ဖွဲ့ဝင် အားလုံးကိုလည်း တရားခံပြေးမှုအကြောင်း မပြောကြရန် မိသားစုများကိုပါ ရှင်းလင်းပြပြီး လျှို့ဝှက်ထားကြရန် မှာကြားလိုက်သည်။

မယကဥက္ကဋ္ဌထံလည်း သတင်းပို့လိုက်ပါသည်။

တရားခံများအား အသေးစိတ်စစ်ဆေးရာ လွန်ခဲ့သည့် လကတည်းက ရုံးထုတ်ရက်တွင် သံဖြတ်လွှကို တံမြတ်စည်းထဲဝှက်၍ ယူသွင်းထားကြောင်း အိမ်သာတက်ရင်း အချုပ်ခန်းတိုင်အား ဖြတ်ကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထမင်း ကန်ထရိုက်အား ငွေပေး၍ ကြက်သားနှေးတောက်ဟင်းကို ဆေးခြောက်ခတ်ပြီး ချက်ခိုင်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဆေးခြောက်ကို ၎င်းတို့အိမ်သားများအား ရှာခိုင်း၍ ထမင်းကန်ထရိုက်ထံ ငွေနှင့်အတူ ပေးပြီး စည်းရုံးခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း။

မနေ့က ညကျမှ ကင်းမှူးအား နားသွင်းရသဖြင့် ညစာထမင်း စီစဉ်ပြီး ကျွေးခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်းတို့သုံးဦး ဟန်ဆောင်၍ ဟင်းနည်းနည်းသာ ထည့်ပြီး

စားခဲ့ကြောင်း (ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ သင်ခန်းစာယူကြပါ။)

ရဲစခန်းအနောက်ဘက် စည်းရုံးအား လျှို့ဝှက်၍ ရွှေကျင်ချောင်းကို ဖြတ်ကူးကာ ခုံစရစ်လမ်းအတိုင်း ပြေးကြကြောင်း၊ မြို့စည်းရုံးကို နှစ်ကျိပ် ရှစ်ဆူ ဘုရားတံတိုင်းပေါ်မှ တစ်ဆင့် ကျော်တက်ပြီး ထွက်ကြကြောင်း။

စစ်တောင်းမြစ်ကို အရုတ်တက် ချိန်လောက်တွင် ကမ်းနားမှ လှေတစ်စီးအား ဖြုတ်ယူပြီး အနောက်ဘက်ကမ်း ကူးကြကြောင်း။

မဒေါက် အောက်ဘက်ကမ်းမှ တက်၍ ညောင်လေးပင်နှင့်ပြန်တန်ဆာ အကြား ကားလမ်းကိုမှန်း၍ ရွာများကို ရှောင်ပြီး သွားကြကြောင်း။

ရန်ကုန်၊ မန္တလေး၊ မော်လမြိုင် ဘက်သို့ တစ်ဦးချင်းစီခွဲပြီး ပြေးကြရန် စီစဉ်ထားကြောင်း။

မိုးမလင်းမီ ကားလမ်းပေါ် ရောက်အောင် လယ်ကွင်းများအား ဖြတ်၍သွားကြသော်လည်း မိုးချုပ်သည် အထိ ကားလမ်းပေါ် မရောက်ဘဲ လယ်ကွင်းထဲတွင်ပင် မျက်စိ လည်နေကြကြောင်း။ အတော်မှောင်လာချိန်တွင် လယ်တဲတစ်လုံးအား မီးလင်းနေလျက် တွေ့၍ ရေလည်းငတ် ထမင်းလည်း ဆာနေကြ၍ ၎င်းတံသို့ဝင်ပြီး ထမင်း တောင်းစားနေကြစဉ် ပြည်သူ့စစ်များ ရောက်လာပြီး ပြန်တန်ဆာရဲစခန်းသို့ ဖမ်းဆီးပို့အပ် ကြရခြင်းဖြစ်ကြောင်း။ ပြန်တန်ဆာ ရဲစခန်းရောက်ချိန် မှာ ည ၈နာရီဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ တရားခံများ တစ်နေ့လုံး လယ်ကွင်းများထဲတွင် မျက်စိလည်နေကြသည်မှာ မမကြီးနတ် ပြောသွားသလို ကွင်းပိုင်ကြီးကပင် လှည့်စားထားခြင်း ဖြစ်ပါလေမည်။

မမကြီးအား မကူးလူးတင်သျှတ် နောက်နေ့တွင်ပင် နေချင်းပြီး အုတ်တိုက် နတ်ကွန်းကို လိုင်းခန်းထဲဝင်မြေကွက်လပ်တွင် ဆောက်လုပ်ပေးခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်ရွှေကျင် ရဲစခန်းမှ စခန်းမှူး၊ တာဝန်မှူး ကင်းအဖွဲ့တို့ ဘေးမသိရန်မခ တရားခံများ ပြန်ရခဲ့ကြပါသည်။

ရွှေကျင်မြို့စောင့် မမကြီးနတ် အမှန်ပင် ကူညီခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

အမှန်သစ္စာကြောင့်သာ ဘေးကင်းကွာခဲ့ကြရပါကြောင်း ယုံကြည်နေပါတော့သည်။

(ဝန်ခံချက်- ၁၉၉၂ ခုနှစ်က ကြံ့ခဲရသည့် အဖြစ်မှန်ဖြစ်ပါသည်)

၂၈ ကေတု

ဆရာဦးစင်းထွန်း D.B.B.W - C.T (Med)

ဘုန်းချွင် တိုင်းရင်းဆေးကုခန်း

အထူးကုသသောရောဂါများ

နုလုံး၊ သွေးတိုး၊ လေငန်၊ အစာအိမ်၊ ဆီးချို၊ သွေးချို၊ ဝမ်းတွင်း၌ဖြစ်တတ်သော (ကင်ဆာ) မြစ်ပွားနာ အမျိုးမျိုး၊ ခန္ဓာကိုယ်ပြင်ပ၌ ဖြစ်တတ်သော အဖုအကျိတ်၊ မှိုနာ၊ မြစ်ပွားနာ (ကင်ဆာ)၊ သွေးကြောပိတ်ရောဂါနှင့် အကြောရောဂါအမျိုးမျိုး၊ လေးဖက်နာရောဂါ၊ အဆုတ်နာ၊ ခုခံအားကျရောဂါ (ခယယုဂ်နာ)၊ အသည်းနှင့်ပတ်သက်သောရောဂါများ၊ ပန်းသေ၊ ပန်းညှိုးရောဂါများ၊ မီးယပ်နှင့်ပတ်သက်သော ရောဂါများ၊ သူငယ်နာရောဂါ အမျိုးမျိုး၊ လိပ်ခေါင်း၊ ဂရင်ဂျီနာနှင့် နာတာရှည်ရောဂါကြီးများကို အထူးကုသပေးပါသည်။

- ဆေးခန်းဖွင့်ချိန် ➡ နေ့စဉ် နံနက် (၈)နာရီမှ ည (၈)နာရီအထိ
- လိပ်စာ ➡ အမှတ် (၆၈၁)၊ ဘုရင့်နောင်လမ်းမကြီး၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးအနီး၊ ရွာမအနောက်ရပ်ကွက်၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး
- ☎ ➡ ၀၉-၇၃၁၃၆၄၁၄
- လမ်းညွှန် ➡ ၁၉၉၊ ၁၀၁ (အဝါ)၊ ၉၉၊ ၉၇၊ ၈၁၊ ၄၄၊ ၁၈၄၊ ၁၆၈၊ ၄၈ (အထူး)၊ ၂၀၂ (အထူး)၊ ၄၈ ကားလေးစီး၍ ဆရာတော်ကြီးမှတ်တိုင်ဆင်းပါ။

ပန်းချီဆောင်နိုင်လတ်

မြောက်ပြန်လေ ခပ်ပြင်းပြင်း
တိုက်ခတ်နေမှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့
စီးနင်းလိုက်ပါလာကြသည့် စက်လှေမှာ
ဘယ်လူးညာလိမ်ပြီး လှိုင်းဝယ်ကများ
အကြားတွင် တလူးလူး တလွန်လွန်နှင့်
လှုပ်ရှားပြေးလွှားနေလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် စက်လှေဦးပိုင်း
က လှိုင်းပုတ်ခံရ၍ ပြန်အကျတွင် ရေ
ပြင်နှင့် ရိုက်ပုတ်မိကာ လှိုင်းပုတ်ပြန်
သဖြင့် ပင်လယ်ရေငန်များက လှေခံကို
ကျော်၍ လှေဝမ်းထဲထိပင် တဖြန်းဖြန်း
လာပက်နေကြသေးသည်။

စက်လှေထဲတွင် လိုက်ပါလာသူ
များမှာ မောင်ရွှေလေးကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌ
ဦးကျော်ဝင်း၊ ဆရာကြီးလယ်တွင်းသား
စောချစ်၊ ဆရာအဏ္ဏဝါစိုးမိုး၊ ဆရာချစ်
ဦးညိုနှင့် ကျွန်တော်တို့ဖြစ်ကြသည်။

စက်လှေပဲ့ကိုင်သူကမူ ဘယ်
ယိမ်း ညာယိမ်းဖြင့် ယိမ်းထိုး လှုပ်ရှား
နေသည့် စက်လှေကို အလိုက်သင့်
သွားလာနိုင်ရန် ကြိုးပမ်း ပဲ့ကိုင်လျက်
ရှိနေလေသည်။

“ဆရာထွေး ဟိုမှာ ဟိုမှာ ကြည့်
လိုက်စမ်းပါဦး၊ ပင်လယ်ငါးထီးကောင်
ကြီး မတုတ်လား၊ အကြီးကြီးပဲ၊ အုပ်စု
လိုက် အများကြီး မျောပါနေကြတယ်”

“အင်း ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်
တို့ဆိုမှာတော့ ပင်လယ်ရေခူလို့ ခေါ်

ကြတာဗျ၊ ထိမိ ကိုင်မိရင် အင်မတန်
ယားယံတတ်လို့ ပင်လယ်ရေခူကောင်
လို့ ဒေသခံတွေက ခေါ်ဝေါ်ကြတာ”

“ဪ ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်
သိတာကတော့ ဂျယ်လီဖစ်နဲ့အင်္ဂလိပ်
လို ခေါ်ကြတယ်၊ ပင်လယ်ရေထဲမှာ

www.burmeseclassic.com

ထီးသဏ္ဍာန်၊ လေထီးသဏ္ဍာန် မျောပါ သွားလာနေတတ်လို့ ငါးထီးလို့ ခေါ်ကြ တာ၊ ရေတက် ရေကျအလိုက် စီးပျော် ခါနေကြတာ၊ အရောင်စုံ အရွယ်စုံ မြင် နူးတယ်ဗျ။ ဖန်ခွက်လို့လို့ မီးသီးလို့လို့လဲ နှိပ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ အရွယ်အစား အမျိုးမျိုး၊ အရောင်အဆင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ဖွံ့သဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးရှိကြတယ်၊ အဆိပ်

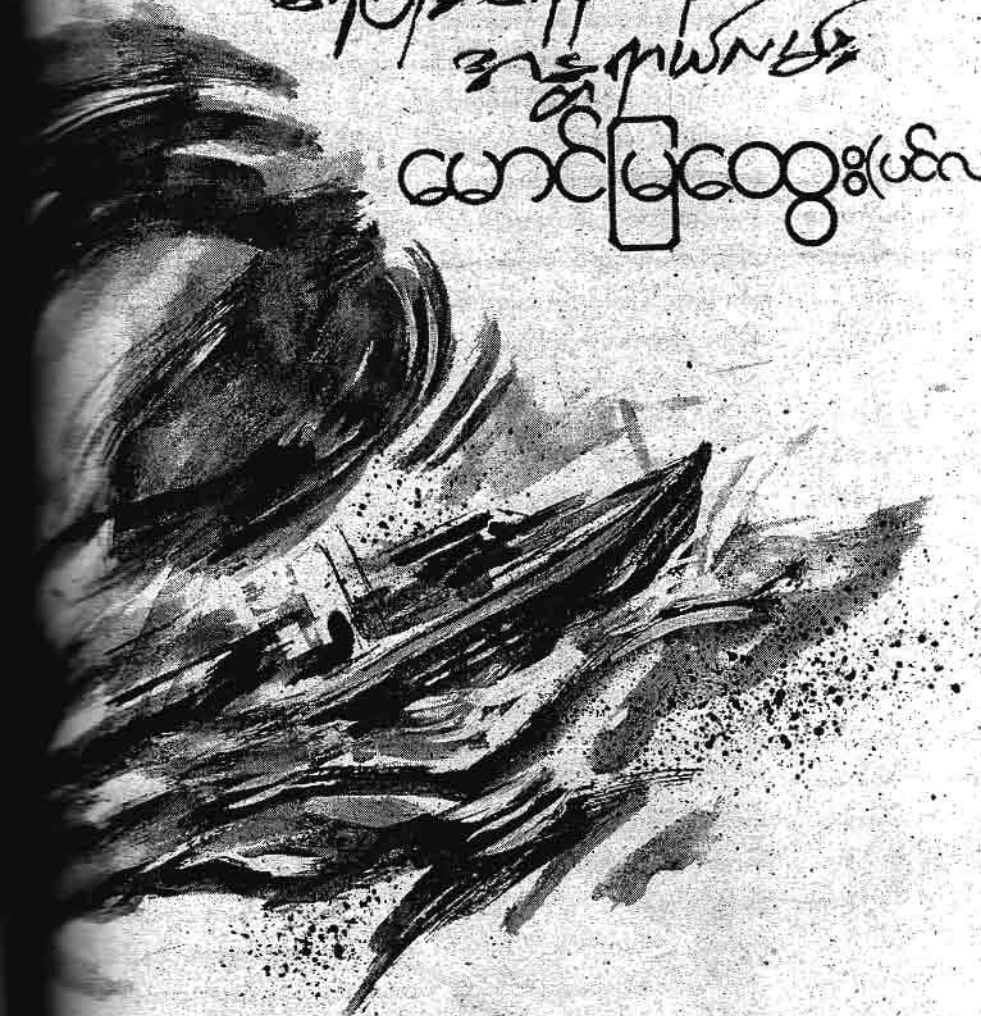
ပြင်းပြီး စားလို့ရတာရှိသလို မရတာလဲ ရှိတယ်ဗျ”

“အထူးသဖြင့် ပင်လယ်ရေခူ အုပ်စုဝင်တဲ့ ရေကြိုးနီတို့၊ ရေတန်းနီတို့ ဆိုတာတွေလဲ ရှိကြသေးတယ်၊ ဒီကောင် တွေက ခုလို ရာသီပြင်းတဲ့ နွေရာသီမှာ စပေါ်ပြီး မိုးဦးကျအချိန်မှာ ပိုလို့တောင် ပေါများသေးတယ်”

“ဟုတ်လား သရာထွေး၊ ပြောပြ စမ်းပါဦးဗျ”

“ကျွန်တော်တို့ ငပလီကမ်းခြေ ဒေသ စားသောက်ဆိုင်မှာ ရှားပါးထူး ဆန်းတဲ့ အစားအစာ ပင်လယ်စာ (Sea Food) တွေထဲမှာ ရေခူသုပ်လဲပါတယ် လေ၊ ရေကြက်လို့ ခေါ်တဲ့ ကင်းမွန် အသုပ်၊ ရေမျောက်လို့ခေါ်တဲ့ ရေဘဝဲ

ပင်လယ်ရေခူအဖမ်း
ရေကြိုးရေတန်း
အဖွဲ့ဖွဲ့ဖွဲ့
ယောင်မြဲထွေး(ပင်လယ်)

သုဝါ၊ ကျောက်ပွင့်သုဝါတွေ စသည်ဖြင့် စုံလို့ပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ကျွန်တော် ရောက်တိုင်း မကြာခဏ စားဖူးနေသား ပဲဟာ”

လှိုင်းက ပို၍ပြင်းထန်လာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ စကားစပြတ်သွားကြလေ သည်။ ယခုလို နွေရာသီ လှိုင်းလေပြင်း ထန်ချိန်တွင် ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော် ထဲရှိ အင်ဒရူးတွေကို ဖြတ်သန်း၍ ရှိဖွဲ့ထား၊ လုံးသာ ဖောင်ဆိပ်မှ မောင်ရွှေ လေးရွာဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ စာရေး ဆရာများ စက်လှေစီး၍ ခရီးသွားနေ ကြရသည်။

အကြောင်းမှာ ကိုစိုးမင်းနိုင်၊ ကိုထွန်းကြည်၊ ဥက္ကဋ္ဌ ကိုကျော်ဝင်းတို့ ဦးဆောင်ပြုလုပ်နေကြသဖြင့် မောင်ရွှေ လေးရွာ စာပေဟောပြောပွဲသို့ စက်လှေ စီး၍ ခရီးသွားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကမူ ဆရာချစ်ဦးညိုက သူ နှင့်အတူ မောင်ရွှေလေးရွာ စာပေဟော ပြောပွဲခရီး အတူလိုက်ခဲ့ပါရန် ခေါ် သဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

xxx

စက်လှေက လှိုင်းကြမ်း လေ ကြမ်းထဲတွင် မောင်ရွှေလေးရွာ ကမ်းခြေ သို့ဦးတည်ခုတ်မောင်းသွားရာ ကမ်းခြေ နှင့် မနီးမဝေးသို့ ရောက်သည့်အခါ လှိုင်းအနည်းငယ် သာယာသွားသည်။ မောင်ရွှေလေး တောင်တန်းကြီးက ပင် လယ်လေကို ကာကွယ်ထားသလို ဖြစ် နေ၍ မြောက်လေမခ လှိုင်းမထဘဲ သာယာနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မောင်ရွှေလေးရွာ၏ ကမ်းခြေ တည်ရှိနေပုံမှာ အခြားကမ်းခြေဒေသ များတည်ရှိနေပုံနှင့် မတူညီဘဲ များစွာ ခြားနားမှု ရှိလေသည်။ မောင်ရွှေလေး ရွာ တည်နေပုံက ကမ်းခြေအလိုက် မြောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ ကမ်း ခြေက တည်ရှိနေလေသည်။

တစ်ဖန် အနောက်မြောက်ဘက် အတိုင်း ဂဝယ်ကွေ့ကွေ့ကာ မောင်ရွှေ

လေး တောင်တန်းကြီးက ပိတ်ကာ တားဆီးထားသဖြင့် ရာသီဥတုပြင်းထန် ချိန်ဖြစ်သည့် မိုးရာသီနှင့် နွေရာသီ လှိုင်းဒဏ်ကို မောင်ရွှေလေး ကမ်းခြေက မခံစားရပေ။

နွေရာသီ မြောက်လေပြင်းချိန် တွင် အနောက်မြောက်ဘက် တောင် တန်းကြီးက ကာကွယ်ထားသလို မှတ် သူန်ဦး နိုးထချိန်တွင် တောင်ဘက်နှင့် အနောက်ဘက်မှ တောင်ကုန်းများနှင့် အုန်းတောကြီးများက ကာကွယ်ပေး ထားသဖြင့် မိုးရာသီ တောင်လေကြမ်း ဒဏ်ကို မခံစားရပေ။

စက်လှေက မောင်ရွှေလေးရွာ ကမ်းနှင့် နီးသထက် နီးလာနေသည်။ အုန်းတောကြီးနှင့် လှူနေအိမ်ခြေများ ကို ပီပီပြင်ပြင် မြင်တွေ့ရပြီ ဖြစ်သည်။ ကမ်းခြေတွင် ကျောပိုက်စက်လှေများ ကျောက်ချရပ်နားထားကြသည်။

ယသာရက် ပိုက်နားချိန် ဖြစ် သဖြင့် ကမ်းခြေတွင် လှေစုံတက်စုံ မြင်တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ အခြားကမ်း ခြေများတွင် ဇလထန်လှိုင်းကြီးနေသော် လည်း မောင်ရွှေလေးရွာ ကမ်းခြေက လှိုင်းမုတ်သံ ညင်သာလှသည်။

စက်လှေက လှိုင်းမရှိသဖြင့် ကမ်းခြေသို့သော်လည်းအနီးသို့တိုင် ထိုး ဆိုက်လိုက်သည်။ မောင်ရွှေလေးရွာ ကမ်းခြေက လှိုင်းတဖျပ်ဖျပ်နှင့် သာ ယာလှပလို့ နေသည်။ ဥက္ကဋ္ဌ ကိုကျော် ဝင်းက ဖုန်းနှင့် လှမ်းမှာထားသဖြင့် ဆိပ်ကမ်းတွင် ကြိုဆိုသူများရောက်နေ နှင့်ကြသည်။

“ကဲ ဆရာချစ်ရေ ဆင်းကြရ အောင်၊ ဦးပိုင်းမှာ ချိတ်တပ်ထားတဲ့ သံလှေကားကလေးကနေ ဆင်းရမှာ နော်၊ ဖြည်းဖြည်းလဲ ဆင်းဦး၊ ကျွန်တော် အထုပ်တွေ ကုသယ်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာထွေး၊ ဆရာကြီး လယ်တွင်းသားစောချစ်ကို သွားကူပေး ဦး၊ ခင်ဗျားပဲ တွဲယူထိန်းသိမ်းပြီး လှေ ကားအဆင်းမှာ ထိန်းကိုင်ပေးဗျာ”

ကျွန်တော်က ငပလီကိုသာ အမြဲရောက်ဖူးတာ၊ မောင်ရွှေလေးကမ်း ခြေက ဒီတစ်ခါ ချောက်ဖူးတာ ပထမ ဦးဆုံးပဲ ကိုမြထွေး၊ မောင်ရွှေလေး ကမ်း ခြေက တော်တော်လှတာပဲ၊ ငပလီထက် စာရင် ဒီမှာက လှိုင်းတွေ သာသလိုပဲ နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ ကျွန် တော်ကို မှေးတိုင်သားပြီး ဖြည်းဖြည်း ဆင်းပါ”

စက်လှေပေါ်မှဆင်း၍ လူစုံ သည့်အခါ ကမ်းခြေမှ ရွာထဲသို့ တက်ခဲ့ ကြသည်။ အုန်းပင်များအကြားရှိ ခြေ သွားလမ်းကြောင်းလေးအတိုင်း သွား ဖြစ်ကြသည်။ မကြာမီ ကိုမောင်လှ အိမ် ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က ကိုမောင် လှအိမ်တွင် တည်းခိုရမည် ဖြစ်သည်။ မောင်ရွှေလေးရွာကို တစ်ခါမျှ မရောက် ဖြစ်သေးသည့် ဆရာကြီးလယ်တွင်းသား စောချစ်က ရွာကလေးနှင့် ကမ်းခြေကို အလွန် သဘောတွေ့နေလေသည်။ အကြိမ်ကြိမ်ရောက်ဖူးနေသည့် အက္ကဝါ ကြီးကတော့ ရိုးဒေပေပြီ။

ဟောပြောပွဲက မောင်ရွှေလေး ရွာ (အ. မ. က)ကျောင်းလေးထဲတွင် ကျင်းပပြုလုပ်မည်ဖြစ်သည်။ ညနေစာ ကို ကိုစိုးမင်းနိုင်အိမ်တွင်ပင် တည်ခင်း ကျွေးမွေးပါသည်။

ဆရာချစ်ဦးညိုက . . .

“ဆရာထွေး ပင်လယ်ဒေသထွက် တွေက အမျိုးအမည်များသလောက် အစုံစားဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရေခူထိ အကောင်မျိုးတွေကို စားနိုင်အောင် ဖန်တီးလုပ်ကိုင်နိုင်ကြတာ တော်တော် ထူးဆန်းတယ်ဗျ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော်ဆို ပင်လယ်နားရွာမှာ မွေးဖွားပြီးပြင်းသ တာ၊ အင်မတန်မှ ယားယံတတ်တဲ့ ခေ ခူလိုအကောင်မျိုးကို အဆိပ်အတောက် ဖယ်ရှားစေပြီး စားနိုင်အောင် လုပ်နိုင် ကြတဲ့ လူတွေကို လေးစားမိတယ်”

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်
ကျောက်ပွင့် ကျောက်ကျောက် စားသုံး
နှင့် အိုင်အိုင်ခင်းမတ်အပြည့်အဝရတာ၊
အင်မတန် ညှိနှိုင်းတဲ့ ဝါးတောက်တူက
အင်ဆာရောဂါ ကာကွယ်သတဲ့၊ ဒါ
ကြောင့် ကျောက်ငါးတွေ ဈေးကောင်း
တာတာ၊ ဟိုပင်လယ်ရေအောက် မျှော
ဆီ ရေခူတို့က အမျိုးသားတွေအတွက်
အစွမ်းထက်မြက်တယ်ဆိုလားပဲ”

“ရေခူက တစ်ခေတ်ဆန်းခဲ့တယ်
အပြုံးတော့လဲ ရာသီပြင်းတဲ့ ရေကြိုးနီ
ရေတန်းနီတို့ ပေါချိန်မှာ ဖမ်းရတာဆို
တော့ အန္တရာယ်လဲ သိပ်များတယ်ဗျ”

“ဆရာထွေးက ဒေသခံဆိုတော့
အတွေ့အကြုံရှိမှာပေါ့၊ သိပါရစေလား”

“အင်း . . . ဗဟုသုတအနေနဲ့
အတွေ့အကြုံကို ပြောပြရတာပေါ့”

xxx

ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်ရှိ မြေပြင်
နွာ တစ်ခြမ်းကို (S.S.T) ကုမ္ပဏီက
အထင်အရှည်ယူလေသည်။ တစ်ခါမှ မကြာ
မီသည့် ဝယ်ဈေးဖြစ်နေသဖြင့် ရွာသား
အောက်တော်များများကရောင်းဖြစ်သည်။
အချို့ကတော့ မရောင်းချင်သော်လည်း
ရောင်းလျှင် မြေသိမ်းမည်ဆိုသည့်
ဘောလားဂလကြောင့် ဘေးအန္တရာယ်
ကြောက်၍ မရောင်းချင်ဘဲ ရောင်းချကြ
သော မြေပြင်ရွာကမ်းခြေဘက်တစ်ခြမ်း
အနီးပါးလေတော့သည်။

အဆုံးရှုံးမခံရသူများက တထိတ်
တလန့်ဖြင့် ရောင်းကြရလေသည်။ တွေး
ကြောက်သူများထဲတွင် ကျွန်တော်လည်း
မိမိ အိမ်ခြံမြေကို ရောင်း၍ အရှေ့
ဘက်ရှိ မိမိပိုင် နွားစားကျက်မြေသို့
ပြောင်းရွှေ့ကာ အိမ်ဆောက်ဖြစ်သည်။
သည်နေရာက နောင်အခါ မြေပြင်ရွာ
သစ် ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

မြေကို ရောင်း၍ အိမ်သစ်တစ်
အိမ် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဆောက်ဖြစ်သလို
အများကို ရှင်ပြုဖြစ်သည်။ ကျန်ငွေ
ကို ယောက်ဖများက တောင်းဆိုသဖြင့်

စက်လှေတစ်စင်းဝယ်ပေး၍ လုပ်ငန်း
လုပ်ကိုင်စေခဲ့သည်။ မထမလုပ်ငန်းက
ဆွဲသင်္ဘောများထံမှ စွန့်ပစ် ကြက်စာ
ငါးဝယ်၍ အခြောက်လှန်းကာ ရောင်းချ
ခြင်းဖြစ်သည်။

သိပ်တော့ အဆင်မပြေချင်လှ
ပေ။ ရေခူအဝယ်ခိုင်များဖွင့်၍ ရေခူများ
ဖမ်းရောင်းကြရာ တော်တော်အဆင်ပြေ
သဖြင့် သူတို့ ရေခူအဖမ်းထွက်ကြသည်။

ကျွန်တော်လည်း နွေရာသီ
ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ ရေခူဖမ်းလိုက်ဖြစ်
သည်။ ရေခူဖမ်းရန် ပင်လယ်ထဲသို့
နံနက်စောစော ထွက်ကြရသည်။ ရေခူ
ဖမ်းမည့်လေတွင် အနည်းဆုံးတက်မ
ကိုင်(စက်ကိုင်) အပါအဝင် လေးဦး
လောက် ပါကြရသည်။ ပင်လယ်ရေစီး
ကြောင်းအလိုက် မျောပါနေကြသည့်
ယောက်ျားကြီးတစ်ဖက်စာ နှစ်ဖက်စာ
နီးပါးရှိသည့် ရေခူတောင်ကြီးများကို
သစ်သားချိတ် ဝါးချိတ်များကို သုံး၍
ချိတ်ဆွဲယူငင် ဖမ်းဆီးကြရသည်။

ရလာသည့် ရေခူကြီးများကို
အပေါ်ခွံကိုသာယူ၍ အောက်ဖက် ခြေ
ချောင်းများအပိုင်းကို ဖြုတ်၍ စွန့်ပစ်
ခဲ့ရသည်။ စွန့်ပစ်ခဲ့ရသည့် ရေခူအပိုင်း
အစများက မျိုးပြန့်ပွားသည်ဟု သိရ
သည်။

ရေခူခိုင်များက ရေခူတစ်လုံး
လျှင် ဝါးကျပ်ဈေးပေး ဝယ်ကြသည်။
နောက် ရေခူခိုင်များ အပြိုင်အဆိုင်
ဖြစ်လာခြင်း၊ ရွားပါးလာခြင်းကြောင့်
နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ထိ ဈေးကောင်းပေး
ဝယ်လာသည်။ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ်
လူမစားနိုင်ဘဲ ယားယံသည့် ရေခူများ
ကို ဝယ်သည်ဆိုတော့ ကမ်းခြေဒေသခံ
များ အံ့ဩကုန်ကြသည်။ ကိုယ့်နားပင်
ကိုယ်မယုံနိုင်ဖြစ်ကြရသည်။

ရေခူခိုင်တွေ ပင်လယ်ကမ်းခြေ
မှာ တကယ်အဆောက် တကယ်ဝယ်
တော့မှ လက်တွေ့ယုံကြသည်။ အဖေ
တို့လို ရွှေတံငါကြီးတွေ ပြောဖူးသည့်
မကြားဖူးတာ ကြားဖူးမည်။ မစားဖူးတာ

စားဖူးမည်။ မမြင်ဖူးတာ မြင်ဖူးမည်။
မကြားဖူးတာ ကြားဖူးမည်ဆိုသည့်အဆိုက
ဒက်ထီ မှန်နေတော့သည်။

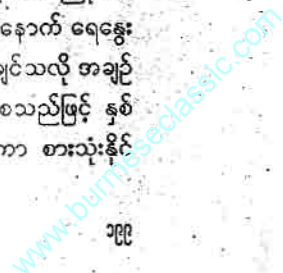
ယားယံပြီး လူမစားသည့် ရေခူ
များကို အဆင့်ဆင့်ပြုပြင်ပြီး နိုင်ငံခြား
တိုင်းပြည်သို့ တင်ပို့ကြတော့မည်။
ပင်လယ်ထဲငါတွေ ရေခူသား စားဖူးကြ
တော့မည်။ စားဖူးရုံ တင်သာမက
အလုပ်လည်း ဖြစ်ကြသည်။ ရေခူတွေ
စက်လှေဖြင့် သွားဖမ်း၍ ရောင်းခြင်း
ဖြင့် လက်ဖျားငွေသီးကြသည်။

လှည်းသမားများ ရေခူလိုက်ပို့
သဖြင့် အလုပ်ဖြစ်ကြသည်။ ရေခူခိုင်
တွင် အလုပ်ဝင်ကြသဖြင့် ဇနီးမယား
သားသမီးများပင်မကျန် ဝင်ငွေရကြ
တော့သည်သာ။

ရေခူများကို ကန်အဆင့်ဆင့်နှင့်
ထားကာ ကျောက်ချဉ်၊ ဆားကြမ်းများ
သုံး၍ စိမ်ထားပေးရသည်။ ရေခူကန်
ကိုမူ သစ်သားတန်းများရှိက်၍ ကန်စ
ကာခင်းကာ ရေခူတစ်ဝပ်၊ ကျောက်
ချဉ် ဆားကြမ်းတစ်ထပ်ပြု၍ နှပ်ထား
ကြသည်။

ပထမကန် နှပ်ပါက ဒုတိယကန်
ပြောင်းရွှေ့ကာ ကျောက်ချဉ် ဆားကြမ်း
များဖြင့် နှပ်ကြပြန်သည်။ တတိယကန်
နှင့် စတုတ္ထကန်ရောက်သည့်အခါ ရေ
ခူများ အရိအရွံ့ ကင်းဝင်၍ အဝါရောင်
သို့ ပြောင်းလာကာ အလုံးအမည်
သေးသွားလေသည်။ သုံးပေသာသာ
အချင်းရှိသည့် ရေခူသည် ကန်အဆင့်
ဆင့်ပြောင်း၍ နှပ်လိုက်သည့်အခါ တစ်
ပေကျော်ကျော်အရွယ်သာ ကျန်ရှိနေ
တော့သည်။

ကျောက်ချဉ် ဆားကြမ်းများနှင့်
အချောသပ်ပြီးသား ရေခူကို စားသုံး
မည်ဆိုပါက ရေထဲတွင် ကျောက်ချဉ်နှင့်
ဆားများ ကုန်စင်လှနီးပါး ကြိုတင်
ရေစိမ်ထားရသည်။ ထို့နောက် ရေနွေး
ဖြင့်ပြုတ်၍ မိမိစားသုံးချင်သလို အချဉ်
အငန်၊ အစပ်၊ အဆိပ်စသည်ဖြင့် နှစ်
သက်ရာထည်၍ သုပ်ကာ စားသုံးနိုင်

ကြလေသည်။ ရေခူတစ်ခေတ်တွင် ရေ လုပ်သား တံငါသည်များ ရွှေဖြစ် ငွေ ဖြစ် ကြသည်သာ။

xxx

သင်္ကြန်ချိန် ကျော်ပြီဖြစ်သဖြင့် ရေခူရာသီက ကုန်ဆုံးလုနီးပါးဖြစ်လာ သည်။ နွေရာသီရင်ချိန်ဖြစ်သဖြင့်လည်း မိုးရာသီဘက်သို့ နီးပေရာ ရာသီဥတု ကြမ်းသကဲ့သို့ ပင်လယ်ရေလှိုင်းတံပိုး များက တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပို၍ ပြင်းထန်လာနေသည်။

အချို့ရေခူခိုင်းများသည် ခန့်မှန်း တန်ချိန်ပြည့်ပြီ ဖြစ်သဖြင့် ခိုင်ပင် ပိတ် လိုက်ကြပြီ ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြားသို့ တင်ပို့နိုင်ရန်အတွက် ပြုပြင်သန့်စင်ပြီး ရေခူချောများကို အိတ်များဖြင့်ထည့်ကာ စက္ကူပုံးများတွင်ထည့်၍ တံဆိပ်ရိုက်၍ သစ်သားပုံးများဖြင့် ရန်ကုန်ခိုင်ချုပ်သို့ တင်ပို့နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

တန်ချိန်ပြည့်မီအောင် မရသေး သည့် ခိုင်အချို့မှာမူ ရေခူရှားပါးလာ သဖြင့် ဈေးပိုဝေးကာ ဝယ်ယူစုဆောင်း လုပ်ကိုင်နေရဆဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် တို့အဖွဲ့ကလည်း အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက် ကြရသည်။ ကိုယ့်ဒေသဝန်းကျင်တွင် ရှားပါးလာသည့်အခါ အခြားနယ်ဝေး များသို့ ရေခူအရှာထွက်ကြရသည်။

“ဒီနေ့တော့ မော်ရုံဘက်သွားမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အုပ်စုလိုက်မဟုတ်ဘဲ တစ် လုံးချင်း ဖမ်းနေလို့ကတော့ အချိန်ကြာ ပြီး စက်ဆီပိုကုန်တယ်ကွ”

“ဟုတ်တယ် မနေ့က မော်ရုံ ဘက်ကလူတွေ ရေခူတော်တော်များ များ လာသွင်းကြတယ်၊ ခရီးဝေးဆိုတော့ လှေမကောင်းတဲ့သူတွေ မလိုက်ဝဲကြ ဘူး”

“မော်ရုံဘက်က အသွားအလာ ခက်တယ်၊ လှေမပေါက်ခင် ရေခူများ များဖမ်းမိဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ လေပြန် ချိန်ကျရင် လှေမောင်းဖို့ တော်တော်ခက် မှာ”

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ မော်ရုံရှာ ဘက် ဦးလှည့်ဖြစ်ကြသည်။ ထင်ထား သလိုပင် ရေခူများများ တွေ့ကြသည်။ ရှားပါးချိန်ဖြစ်သဖြင့် ဆယ်လုံးစု ငါးလုံးစု သာတွေ့သဖြင့် လှည့်လည်ဖမ်းဆီးကာ စုဆောင်းယူရသည်။ အချိန်အတော် လင့်သွားသည်။

“ခပ်မြန်မြန် ဖမ်းကြမယ်ကွာ၊ ဟိုမှာ ရာဟုထောင့်က မြူတွေ တအား ဆိုင်းနေတယ်၊ ဖျားကြီးပတ်ရေထရက် ဆိုတော့ ဒီမြူတွေ စင်အောင် မြောက် လေပြင်းပြင်းတိုက်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ခပ်သုတ်သုတ် ရှာဖမ်းကြ၊ အချိန်မီ ပြန်ကြရအောင်”

“အား အမယ်လေး ဒုက္ခပဲ၊ အီ လိုက်တာကွာ၊ ရေကြီး ထိသွားပြီ ထင် တယ်၊ ဟင် ဒီရေခူမှာ ရေကြိုး၊ ရေ တန်းနီတွေ ငြိပါလာတာ မနည်းဘူး”

“အစ်ကိုရေ ဒီမှာ ဆေးပါတယ် မကြောက်နဲ့၊ ပျားသကာရည်နဲ့ ဆေးပြီး သွားတိုက်ဆေးဘူးအရည်နဲ့ တို့ထည့် ထားလိုက်ဟေ့”

မိုးနားနီးသည် လေကြမ်း ရေ ကြမ်းကလွတ်တွင် ရေကြိုး၊ ရေတန်းများ ပေါများလှသည်။ ဗူစီဖောင်းကလေးများ ကဲ့သို့ရှိကာ အနီကြိုး၊ အပြာကြိုး၊ အစိမ်း ကြိုးများ အမျှင်လိုက်ရှိနေကြသည်။ အနီကြိုးက ပို၍ အဆိပ်ပြင်းသည်။ ခြေ လက်တို့ရှိ မွေးညှင်းပေါက်များတွင် ရစ်ပတ်မိပါက စိမ့်ဝင်သွားက အလွန် အိ၍ ကိုက်ခနာကျင်နေလေ့ရှိသည်။

လည်ပင်း၊ ဝမ်းဗိုက်၊ ခါးတို့တွင် ရစ်ပတ်မိပါက အသက်ရှူမရဘဲ သေဆုံး နိုင်လေသည်။ ဂရုမစိုက်မိသော ရေ လုပ်သားများ ရေကြိုး ရေနီတန်းပတ်၍ ဆေးရုံမရောက်နိုင်ဘဲ သတိလစ်ကာ သေဆုံးကြသည်မှာ မနည်းတော့ချေ။

“အရေးထဲမှာကွာ လေက ပြင်း လာနေပြီ၊ မြန်မြန် ပြန်ကြရအောင်၊ ရေကြိုးထိတာ သက်သာရဲ့လား၊ အစ်ကို ဆေးပါလို့သာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် အပြင်း စား ခံစားရမှာ”

လေကပြင်းသည်ထက် ပြင်းလာ သလို ရေယက်လှိုင်းများက ပြင်းထန်စွာ ထခုန်လာကြသည်။ ကျောက်တန်းကြား ထဲမှာမို့ စက်လှေကို အားနှင့် မမောင်းရဲ၊ လှိုင်းကြက်ခုပ်များလာ၍ လှေက ဦးပိုင်း မှ မြောက်သွားလိုက် ပြန်ကျလိုက်နှင့် ခရီးမတွင် ဖြစ်နေသည်။

လှိုင်းလုံးများက ခပ်စိပ်စိပ်ရိုက် လာသဖြင့် ရေခူများကို ထက်ဝက်ခန့် ရေထဲ ပြန်ချရသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများ က ပို၍ စိပ်စိပ်ရိုက်ခတ်လာသဖြင့် လှေ ထဲထိ ရေတွေက ပက်မနိုင်အောင် ဝင် လာလေသည်။

မတတ်သာသည့်အဆုံး ရေခူ များကို ရေထဲသို့ အားလုံး ပြန်သွန်ချ လိုက်ရသည်။ မြောက်လေပြင်းသဖြင့် လှေမှာ မြုပ်လုနီးပါးခံစားနေရသည်။ မောင်ရွှေလေးတောင်တန်းလွန်သည်နှင့် ဂျီထွော လုံးသာချိုင်ဘက် ရှေ့ကို ခရီး မဆက်ဝံ့ဘဲ လေသင့်ရာ မောင်ရွှေလေး ကမ်းခြေသို့ တိုးဝင်ခဲ့ကြရသည်။

မောင်ရွှေလေးတွင် တစ်ညအိပ် ကာ နောက်နေ့နံနက်မှ ပြန်ခဲ့ကြရသည်။ တစ်ဖွတ်ထိုးပြန်သူများ လှေမှောက်၍ ပစ္စည်းလည်းဆုံး လူလည်းသေသည်ဟု သတင်းကြားရသည်။ ကျွန်တော်တို့က တော့ ရေခူဖမ်းရင်း အန္တရာယ် လက် တစ်ကမ်းမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ကြသည် သာ။ အသက်ကို ဉာဏ်စောင့်သည်ပင် မဟုတ်ပါလား။

□ မောင်မြထွေး(ပင်လယ်)

ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး အရေးတော်ပုံ

○ မောင်သုသာ ○

ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း ကို မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၇၃ ခု တပေါင်းလပြည့်ကျော် (၄)ရက်၊ (၁၈၅၅) ကြာ သပတေးနေ့မှာ နယ်ချဲ့ အင်္ဂလိပ် သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ အောက်မြန်မာနိုင်ငံ ပြည်ခရိုင်၊ ရွှေတောင်မြို့နယ် ဝါးလယ်ရွာမှာ အဖ ဦးစံခွန်း၊ အမိ ဒေါ်အုန်းတို့မှ ဖွားမြင်ခဲ့ပါတယ်။

ငယ်မည်မှာ မောင်လွမ်းမောင်ဖြစ်ပါတယ်။ ရွှေတောင် ကျီးသဲလေးထပ်ဆရာတော်ဟာ ဆရာကြီးရဲ့ ပထမကန့်ကူလက်လှည့်ဆရာ ဖြစ်တယ်။

ဆရာကြီးဟာ (၁၀) နှစ်သားအရွယ် မန္တလေး နေပြည်တော် မြတောင်ကျောင်းတိုက်မှာ ပညာသင်နေစဉ် သိပေါမင်း အင်္ဂလိပ်လက် ပါသွား

ပုံကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ခဲ့ရတယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ မျိုးချစ်စိတ်က အင်အားအား အဲဒီနေ့က စခဲ့တယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။

မန္တလေး ပျက်ခဲ့ဒါမျှ ဆရာကြီးဟာ ဦးရီးတော်တဲ့ ဦးမောင်နှစ်ပါးနဲ့ အတူ ရွှေဘို၊ အလုံ၊ နေပြည်တော်ကို ကိုရင်ဝတ်နဲ့ လိုက်သွားခဲ့ပါတယ်။ အသက် (၁၉)နှစ်မှာ ကိုရင်နီမြို့၊ ဇမ္ဗူ

www.burmeseclassic.com

ကျက်သရေပုံနှိပ်တိုက်မှာ စာပြင်ဆရာ လုပ်ပါတယ်။

ရွှေတောင်ဆရာလွမ်းနာမည်နဲ့ ဇာတ်စာအုပ်တွေရေးပါတယ်။

ဒေါ်ရှင်နဲ့ အကြောင်းပါပြီးတဲ့ နောက် မော်လမြိုင်မြို့ကို ပြောင်းပြီး မြန်မာတိုင်း သတင်းစာမှာ အယ်ဒီတာ လုပ်တယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဆရာ လွမ်းလို့ အမည်တွင်တယ်။

၁၉၉၁ ခုမှာ ဆရာကြီးဟာ သူရိယ သတင်းစာမှာ အယ်ဒီတာ ဖြစ် လာတယ်။ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးနဲ့ အမျိုး သားယဉ်ကျေးမှု အစဉ်အလာတွေကို ဖော်ထုတ်တဲ့ ကဗျာတွေနဲ့ ဆောင်းပါး တွေ ရေးခဲ့တယ်။ အဲဒီကဗျာနဲ့ ဆောင်း ပါးတွေကို ဗိုလ်ဦးကလေး နာမည်ပေးပြီး ကလောင်နာမည်ကို မစ္စတာ မောင်မိုင်း လို့ တပ်လိုက်ရာက ဆရာမိုင်းအမည် တွင်လာတယ်။

ဝိုင်အမ်ဘီအေ အသင်းကြီးမှာ လူကြီးနဲ့ လူငယ်ကြွကြွတဲ့အခါမှာ အမျိုး သားစိတ် ထက်သန်တဲ့ လူငယ်ဘက်ကို အားပေးခဲ့တယ်။ လူငယ်ပိုင်းကလုပ်တဲ့ ဗြိတိသျှဆန့်ကျင်ရေး လုပ်ငန်းတွေကို ထောက်ခံရေးသားခဲ့တယ်။

၁၉၉၂ ခုနှစ်မှာ ဝံသာနုစိတ် ဓာတ်တွေ အရှိန်ရလာခဲ့တယ်။ ဦးဘ ဘေ၊ ဦးပုနဲ့ ဦးထွန်းရှိန်တို့ ကိုယ်ပိုင် အုပ်ချုပ်ရေးတောင်းဆိုဖို့ အင်္ဂလိန်ကို သွားတဲ့အခါမှာ ဒေါင်းဦးကသစ်ကို ရေးပြီး ထောက်ခံခဲ့တယ်။

၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်မှာ ပထမဦးဆုံး နယ်ချဲ့စနစ်ကို အကြီးအကျယ် ထိုးနှက် လိုက်တဲ့ ယူနီဗာစီတီသပိတ်ကြီး ပေါ် ပေါက်လာပြီးတဲ့နောက် ဗဟန်းမှာ အမျိုးသား (နေရှင်နယ်) ကောလိပ် ထောင်တဲ့အခါ မြန်မာ ရာဇဝင်နဲ့ မြန်မာ စာ ပါမောက္ခ တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက် ခဲ့တယ်။

၁၉၂၂ ၁၉၂၃ ခုနှစ်မှာ ဗိုင်းအာ ဝီအုပ်ချုပ်ရေး လက်ခံသင့် လက်မခံသင့် ကို အကြောင်းပြု၍ ဂျီစီဘီအေ ဝံသာနု

အဖွဲ့ချုပ်ကြီး ပြိုကွဲသွားတယ်။ အမျိုး သားကောလိပ်လည်း ပျက်သွားတယ်။ အဲဒီအကြောင်းကို ဆရာကြီးက တိုင်း ကောက်ဇီကာ ရေးပြီး မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ တယ်။ ဖောက်ပြန်သွားတဲ့ ဂျီစီဘီအေ ခေါင်းဆောင်တချို့ကို မကျေမနပ်ဖြစ် ပြီး ဒဂုံမဂ္ဂဇင်းမှာ စစ်ကိုင်းပြည် မှာတော် ပုံ ရေးခဲ့တယ်။ အမျိုးသားညီညွတ်ရေး ရစေလိုတဲ့ စေတနာနဲ့ မျောက်ဇီကာ၊ မျောက်ဂဏ္ဍီကို ရေးခဲ့တယ်။ ခွေးဇီကာ ရေးပြီးတော့လည်း (၂၁)ဦးဂိုဏ်းဝင် နယ်ချဲ့နဲ့ စေ့စပ်ပြီး ရာထူးမက်ပုံတွေကို ဖွင့်ချခဲ့တယ်။

၁၉၃၀ပြည့်နှစ်မှာ ဆရာခေါင်း ဆောင်တဲ့ လယ်သမားသူပုန်ကြီး ပေါ် ပေါက်လာတဲ့အခါ ဂဠုန်ယုံဇီကာကို ရေးပြီး ချီးကျူးထောက်ခံခဲ့တယ်။

ဂျီစီဘီအေဝံသာနုလှုပ်ရှားမှု ကြီး ကျဆုံးသွားတဲ့အခါ ဆရာကြီးဟာ အဲဒီခေတ်က လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲမှာ ရှေ့တန်းရောက်လာတဲ့ သခင်လူငယ် တွေရဲ့ ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးကို ၁၉၃၄ ခုနှစ်မှာ ဝင်ခဲ့တယ်။ သခင်ကိုယ်တော် မိုင်းဆိုတဲ့ နာမည်ကို ရဲပုံစွာ ခံယူလိုက် တယ်။ လူငယ်တွေနဲ့ တွဲပြီး လွတ်လပ် ရေးတိုက်ပွဲကို ဆက်လက်ဆင်နွှဲခဲ့တယ်။ ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးရဲ့ နာယကလည်း ဖြစ်လာတယ်။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၀၀ပြည့်နှစ် (၁၉၃၈)မှာ ရေနံမြေအရေးတော်ပုံကြီး ပေါ်ပေါက်လာတဲ့အခါ သခင်ကိုယ် တော်မိုင်းဟာ ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီးနဲ့ အတူ အလုပ်သမားတွေဘက်က မား မားမတ်မတ် ရပ်တည်ခဲ့တယ်။ အပင် ပန်း အဆင်းရဲခံပြီး အလုပ်သမားတွေ သပိတ်မှောက်ရာမှာ အမျိုးမျိုး ကူညီ ခဲ့တယ်။

နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ အလုပ်သမား အစည်းအရုံး၊ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ တောင်သူလယ်သမား အစည်းအရုံးနဲ့ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားသမဂ္ဂ တွေရဲ့ နာယကလည်း ဖြစ်လာတယ်။

နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးသမား အဖြစ်လည်း ထင်ရှားလာတယ်။

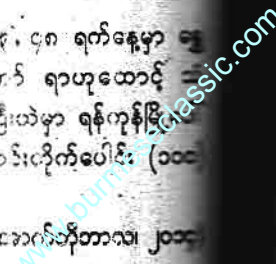
ဒေါ်ကြောင့် ခယ်ချဲ့သမားတွေက ဆရာကြီးကို လိုက်ဖမ်းဘယ်။ ဆရာကြီး ဟာ အင်္ဂလိပ်ပြေးခါနီးနဲ့ ဂျပန်မဝင်မီ မှာ အမျိုးမျိုးရောင်တိမ်းခဲ့ရတယ်။ ၁၉၄၇ ခုနှစ် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေ ကျဆုံးတဲ့အခါမှာ လည်း နှမြောတသကြေကွဲခဲ့ရတယ်။

၁၉၄၈ ခုနှစ် မတ်လ(၂၈)ရက် နေ့ ဗမာပြည်ကုန်ဖြူနစ်ပါတီ ဗဟို ဌာနချုပ်မှာရှိတဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေကို ဖ. ဆ. ပ. လ. အစိုးရစစ်တပ်က ဝိုင်း ဖမ်းတဲ့အခါ ဗကပအနေနဲ့ မိမိတို့ ပါတီ ရှင်သန်ရပ်တည်ရေးအတွက် လက်နက် ကိုင် တိုက်ပွဲလမ်းစဉ်ကို ကူးပြောင်းခဲ့ ကြတယ်။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး ပြည်တွင်းစစ် ကြီး စတင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက်မှာ ကရင်အမျိုးသား ညီညွတ်ရေး အစည်း အရုံး၊ ဖွန်အမျိုးသားဒီမိုကရက်တစ်အဖွဲ့၊ ပြည်သူ့ရဲဘော်၊ တော်လှန်သော ဗမာ့ တပ်မတော်တို့ ခိုင်ခံ့ဆင်နွှဲ ပြည်တွင်း စစ်မီးလျှံထဲ ပါဝင်လာပြီး ဖဆပလ အစိုးရကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်။

၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ် လာတဲ့အခါ ဆရာကြီးဟာ ပြည်တွင်း ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ အားထုတ် ကြို ပမ်းခဲ့တယ်။ ၅. ၄. ၁၉၄၈ ရက်နေ့မှာ ဒို့ဗမာအစည်းအရုံး ကို ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းခဲ့တယ်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ် စက်တင်ဘာ (၉)ရက်နေ့မှာ ရွှေတိဂုံ စေတီ တောင်စ ကံစောင်းတန်း သခင် စံထွန်းလှ ရေပိုမှာ အဖွဲ့အစည်းနဲ့ အစည်းအဝေးတစ်ရပ်ကျင်းပပြီး ဆရာ ကြီးအပါအဝင် (၁၇)ဦးနဲ့ နိုင်ငံတော် အေးချမ်းသာယာရေးအဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းခဲ့ တယ်။

၂၅. ၁၄. ၄၈ ရက်နေ့မှာ ရွှေ တိဂုံစေတီတော် ရာဟုထောင့် တန်ဆောင်းကြီးထဲမှာ ရန်ကုန်မြို့ မှာရှိတဲ့ ကျောင်းတိုက်ပေါင်း (၁၀၀

ဆောင်က ဆရာတော် (၃၀၀)ခန့်နဲ့
အာယုဗေဒပေါင်းစုံ ဂိုဏ်းပေါင်းစုံက ခေါင်း
ဆောင်တွေ အပါအဝင် လူထုပရိသတ်
(၃၀၀)ကျော် ပါဝင်တဲ့ ပြည်တွင်း
ပြိုင်ပွဲချမ်းရေး အစည်းအဝေး တစ်ရပ်
လည်းပဲခဲ့တယ်။

၁၉၅၁ ခုနှစ်မှာ ပြည်သူ့ငြိမ်းချမ်း
ရေးအဖွဲ့ပေါင်းစုံကို ဖွဲ့စည်းဆောင်ရွက်
ခဲ့တယ်။ ၁၉၅၂ ခု၊ မေလ(၁၀)ရက်က
(၁၄)ရက်နေ့အထိ ဂျပန်ဗဟိုမှာ
ဆင်းပခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး ကွန်
ဂရက် (ဗမာနိုင်ငံ)ရဲ့ ပြည်လုံးကျွတ်
ညီလာခံက ပြည်တွင်းစစ်ရပ်စဲရေး၊ ပြည်
တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး အဆိုပြုချက်တွေကို
ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှတ်ခဲ့ပြီး ၁၀. ၇. ၅၂
နေ့နေ့မှာ ပြည်တွင်းစစ်ရပ်စဲရေး ပြည်
တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး ပန်ကြားသွားကို ထုတ်
ပြန်ခဲ့တယ်။

ဆရာကြီးဟာ ၁၉၅၂ ခုနှစ်က
ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး ကွန်ဂရက်
ပြန်မာနိုင်ငံ)ရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဖြစ်လာပြီး

အဲဒီနှစ်ထဲမှာပဲ ထရုတ်ပြည်ပီကင်းမြို့၊
တော်ကိုလည်းကောင်း၊ ၁၉၅၃ ခုနှစ်မှာ
ဟန်ဂေရီနိုင်ငံ ဘူဒါပတ်မြို့တော်ကို
လည်းကောင်း၊ ၁၉၅၇ ခုနှစ်မှာ သီဟိုဠ်
နိုင်ငံ ကိုလံဘိုမြို့တော်ကိုလည်းကောင်း
သွားရောက်ခဲ့တယ်။

အဲဒီလို ကမ္ဘာ့အကျိုးကို ဆောင်
ရွက်ခဲ့တဲ့အတွက် ၁၉၅၅ ခုနှစ်မှာ ကမ္ဘာ
ငြိမ်းချမ်းရေး စတာလင်ဆုကို ချီးမြှင့်
ခြင်း ခံခဲ့ရတယ်။ ၁၉၆၀ ခုနှစ်၊ မတ်လ
မှာ ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး အဖွဲ့သစ်
ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းပြီး ဆက်လက်ဆောင်
ရွက်ခဲ့တယ်။

ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း
ဟာ အသက်(၈၀)ကျော် (၉၀)အတွင်း
ရောက်သည်အထိ ပြည်သူတွေရဲ့ လွတ်
လပ်ရေး၊ ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ တိုင်းပြည်
သာယာဝပြောရေးတွေအတွက် ဘဝ
တစ်လျှောက်လုံး မနားမနေအားထုတ်
ကြိုးပမ်းရင်း အသက်(၈၉)နှစ်အရွယ်
၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ(၂၃)ရက်၊ ၁၉၂၆

ခု၊ ဂုတိယခါခေါင်လဆန်း(၁၄)ရက်နေ့
မှာ စမ်းချောင်းမြို့နယ် ချမ်းသာလမ်း
နေအိမ်မှာ ကွယ်လွန်ခဲ့ပါတယ်။

ဆရာကြီးဟာ ကွယ်လွန်မီမှာ
စာအုပ် (၄၄)အုပ် ရေးခဲ့ပြီး စာအုပ်
(၁၅)အုပ်ကို တည်းဖြတ် ပေးခဲ့ပါတယ်။

ဆရာကြီးသခင် ဂိုယ်တော်မှိုင်း
ရဲ့ဘဝကို အနှစ်ချုပ်မယ်ဆိုရင် ဆရာ
ကြီးသည် နယ်ချဲ့စနစ် ဝမ်းနိုးဖိနှိပ်သည့်
ခေတ်ကြီးထဲမှာ အဲဒီစနစ်ဆိုးကြီးကို
ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ပြည့်သူတွေနဲ့
လက်တွဲပြီး နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ တွန်းလှန်
တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်
ဖြစ်တယ်။

အဲဒါကြောင့်လည်း ဆရာကြီး
ကို စာပေယဉ်ကျေး၊ လွတ်လပ်ရေးနဲ့
ငြိမ်းချမ်းရေးတို့ရဲ့ ဖခင်ကြီးအဖြစ်လည်း
ကောင်း၊ ပြည်သူတို့ရဲ့ ဖခင်ကြီးအဖြစ်
လည်းကောင်း၊ ပြည်သူ့အဖွဲ့က ဂုဏ်ပြု
ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

၂၂ မောင်သာယာ

ဆရာဦးအောင်ကြည်သန်း B.Sc (Bot)

ဧည့်သည်အဖြစ် ဖုန်းဖြင့် မေခင်မေးနိုင်ပါသည်။ KBZ Bank - 0071210122318

လက္ခဏာ နှင့် နက္ခတ်ဗေဒပညာရှင်

● ကောင်းကျိုးလိုသူများအတွက် . . . စီးပွားရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ အချစ်ရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊
နိုင်ငံခြားခရီးနှင့် အလုပ်အကိုင်တို့အတွက် ဟောပြောအကြံပြုခြင်း၊ ချစ်သူစုံတွဲ လက်ထပ်ရန် စောင့်ဆိုင်း
စစ်ပေးခြင်း၊ လက်ထပ်မင်္ဂလာအခါရွေးပေးခြင်း၊ ကလေးမွေးဖွားရန် ရက်မြတ်ချိန်ခါရွေးပေးခြင်း၊
ကလေးနာမည်ပေးခြင်း၊ လုပ်ငန်းနာမည်ပေးခြင်း၊ အိမ်ခြံမြေသန့် မင်္ဂလာစီရင်ပေးခြင်း၊ အဆောက်အအုံ
ပန္နက်တင်မင်္ဂလာ အချိန်ရွေးပေးခြင်း၊ သင့်ဘဝမှာ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံနေရသော အမှုအခင်းနိုင်ရန်၊ ချစ်သူနှင့်
အဆင်ပြေရန်၊ ဇနီး ခင်ပွန်းနှင့် အဆင်ပြေရန်၊ သူတစ်ပါးမကောင်းကြံ၊ ပယောဂ ရန်အတိုက်အခိုက်
အစရှိသည့် ပြဿနာတွေ အဆင်ပြေရန်၊ ဓာတ်ရိုက်ခတ်ဆင်၊ နဝင်းယတြာ၊ ရတနာပီပီ စီရင်ပေးခြင်း၊
ကျောင်းစာမေးပွဲ၊ အလုပ်စာမေးပွဲများအတွက် အထူးယတြာစီရင်ပေးခြင်း၊ တစ်နှစ်စာဟောတာကမ်း၊
ထိအထူးလမ်းညွှန်ရေးပေးခြင်း၊ ကွန်ပျူတာ အတာဖွဲ့ပေးခြင်း၊ ဂန္ဓာရိပ်ရွာပညာသင်ပေးခြင်း စသည်တို့ကို
လိုအပ်သလို ဆောင်ရွက်ပေးနေပါသည်။

ဗဟာခန်း - အမှတ် (၆)၊ မိုကောင်းဘုရား၊ မြောက်ဘက်မှ၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ -

၀၉ ၄၉၂၅၀၁၀၊ ၀၉ ၂၅၀၄၄၇၂၂

ဗဟာခန်းပွင့်ချိန် - နေ့စဉ် နံနက် (၉ : ၃၀) မှ ညနေ (၅ : ၄၅) နာရီထိ။

အလုပ်ဟူက ဂုဏ်ရှိစွာမျှ ဆို
ရိုးစကားပင် ရှိသော်လည်း ထိုစကား
အတိုင်း အမှန်တကယ် ခံယူလိုက်နာဖို့
ဆိုသည်မှာ လွယ်ကူလှသည်တော့
မဟုတ်ပါ။

လောက၌ လူအမျိုးမျိုးရှိကြရာ
ဝယ် နဲ့ချာသည်၊ အောက်တန်းကျသည်
ဆိုသော အလုပ်တို့ကို မိမိဘဝရှင်သန်
ရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက် လုပ်ပင် လုပ်

၁၃၁၄

ဖေဖေအသံ ရဲမြတ်တင်

နေသော်လည်း ဂုဏ်ရှိသည်ဟု ခံယူ
ဖြစ်နိုင်လျှင် လုပ်ပင် မလုပ်ချင်
လူစားမျိုး များစွာရှိလေသည်။

မောင်တင်လတ်သည်လည်း
အဆိုပါ လူစားမျိုးထဲမှ တစ်ဦးအပါ
အဝင်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုက မှားအံ့မထင်
လောလောဆယ်၌ သူ့ခမျာ ဤ
အတိုင်းပင် ခံစားနေရရှာလေသည်။

ကျောင်းသွားချိန်မှအပ မိဘများ
ထည့်လုပ်ကိုင်ပေးနေရသော အလုပ်
သို့ သူ့အတွက် အလွန်အောက်တန်း
သော အလွန်ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်စရာ
ထားသော အလုပ်တွေချည်းသာဟု
ထင်မြင်နေမိလေသည်။

ဖြစ်နိုင်က ထိုအလုပ်တို့ကို သူ
ထုပ်ချင်တော့ပါ။ ထိုအလုပ်များထက်
သာလွန်ကောင်းမွန်သော အခြားအလုပ်
ထစ်ခုခုရှိတာ ပြောင်းလဲလုပ်ကိုင်လိုလှ
ပါတော့သည်။

သို့သော် မိမိ၏ လက်ရှိဘဝ
အခြေအနေက မိမိဆန္ဒအတိုင်း မိမိ
လိုသောနှစ်သက်ရာကို ရွေးချယ်နိုင်စွမ်း
ရှိသော ဘဝအခြေအနေမျိုးမဟုတ်လေ
ထား သူ့ခမျာ ဤအကျပ်အတည်း
အား စိတ်ဆင်းရဲလျက်နှင့်ပင် နေ့စဉ်
ပင်ဆိုင်နေရရှာလေသည်။

သူ့မိဘများ ဖြစ်ကြသော ဦးစံ
နွဲ့ ဒေါ်ကျင်အေးတို့က တိုယခင် ဇော်
ဘွားတွေလက်ထက်ကတည်းက အမတ်
ကြီးတစ်ဦး၏ အစေအပါးများ ဖြစ်ခဲ့ကြ
သည်။ အမတ်ကြီး ကွယ်လွန်ပြီးနောက်
ထိုအမတ်ကြီး၏ သမီးတစ်ဦး အိမ်၌
ဇာယီရလုပ်သူများအဖြစ် ဆက်ရှိနေခဲ့
ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အမတ်ကြီးသမီး ဒေါ်စောမြတ်
နွယ်နှင့် ခင်ပွန်း ဦးတက်ထွန်းတို့က
ပဒေသရာဇ်အနွယ်များပီပီ အထက်
တန်းကျကျ နေထိုင်ကြသူများ ဖြစ်လေ
သည်။

ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးအတွင်းမှ
ခင်းနားသော သူတို့အိမ်ကြီးတွင် အလုပ်
သမားများကို သူ့တာဝန်နှင့်သူ အသီး

သီး ခန့်အပ်ထားသည်။ ဦးစံရွှိန်က
ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရေး စားဖိုချောင်
တာဝန်ယူရပြီး ဒေါ်ကျင်အေးက ဖွပ်
လျော်သန့်စင်ရေး ခဝါတာဝန်ကို ယူရ
လေသည်။

ထိုအိမ်ကြီးသို့ သူတို့နေထိုင်ရာ
ရပ်ကွက်မှ မနက်လာ ညပြန် အမှုထမ်း
ကြရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မောင်တင်လတ်အဖို့ လူမှန်း
သိတတ်စ အရွယ်ကတည်းကပင် အဖေ
ကို တစ်လှည့်၊ အမေ့ကို တစ်လှည့်ဖြင့်
ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ရသည်။

ဦးစံရွှိန် ဈေးဝယ်ထွက်လျှင်
နောက်ပါးက ဈေးခြင်းကိုင်ပြီး လိုက်
ရသည့်အခါ ရှိသလို ဒေါ်ကျင်အေး
အဝတ်လျော်ရာ၌လည်း ဆပ်ပြာရည်
ဖျော်ပေးရခြင်း၊ အဝတ်ကုလှန်းခြင်း
စသည်ဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုစဉ်ကတော့ ကလေးပီပီ သူ
စိတ်ထဲ၌ မည်သို့မျှ ထူးထူးထွေထွေ
ဖြစ်ပေါ်ခံစားရခြင်း မရှိသေးပါချေ။

သို့သော် မောင်တင်လတ်
အလယ်တန်းအောင်ပြီး အထက်တန်း
သို့ တက်ရသည့်နှစ်မှစကာ သူ့စိတ်နေ
စိတ်ထားများက သိသာစွာ ပြောင်းလဲ
သွားကြသည်။

အဖေတို့ အမေတို့ကို အစဉ်
တစိုက် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သည့်အလုပ်
တို့ကို သူလုပ်ချင်စိတ် မရှိတော့ပေ။
ထိုအလုပ်တို့ကို လုပ်ဖို့ ရှက်ရွံ့စိတ်၊
သိမ်ငယ်စိတ်များ ဝင်ရောက်၍လာလေ
သည်။ ထိုသို့ ဖြစ်ရသည်မှာလည်း
အကြောင်းမဲ့တော့ မဟုတ်ပါပေ။ အလွန်
ကြီးမားသော အခြေခံအကြောင်းကြီး
တစ်ခုရှိနေသောကြောင့်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုထက်ပို၍ ရှင်းအောင်ဆိုရ
ပါလျှင် မောင်တင်လတ် ဤကဲ့သို့ စိတ်
ခံစားချက် ဖြစ်ရှိလာရခြင်း၏ အဓိက
တရားခံမှာ ထိုအိမ်ကြီးမှ ဒေါ်စော
မြတ်နွယ်၏ သားဖြစ်သူ မောင်ထက်
ပိုင်သာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပါလေတော့
မည်။

ထက်ပိုင်နှင့် တင်လတ်တို့က
ကျောင်းတွင် တစ်ခန်းတည်းသားများ
ဖြစ်ကြသည့်ပြင် စာပြိုင်ဘက်များလည်း
ဖြစ်ကြလေသည်။ အလယ်တန်းမှာက
တည်းက ပထမနှင့် ဒုတိယနေရာတို့ကို
သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်လှည့် အပြိုင်
အဆိုင် ရယူခဲ့ကြသူများဖြစ်ကြသည်။

သို့သော် တင်လတ်ကသာ
ပထမနေရာကို အရများပြီး ထက်ပိုင်က
ရံဖန်ရံခါမှသာ ရယူနိုင်ခဲ့သည်။

ဤတွင် ထက်ပိုင်က မိမိကဲ့သို့
အကောင်းဆုံးဆိုသော ကျူရှင်များကို
တက်ရောက်သင်ကြားထားသူအပေါ်
တင်လတ်ကဲ့သို့ ကျူရှင်မယူနိုင်သူ
ဆင်းရဲသား တစ်ယောက်က ကျော်လွှား
အနိုင်ယူရပါမည်လားဟု များစွာ မခံချီ
မခံသာဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။

ထို့ကြောင့် လူညံ့များ၏ ထုံးစံ
အတိုင်း စာဖြင့်အနိုင်မယူရသော်လည်း
ဘဝဖြင့် အနိုင်ယူမည်ဟူသော စိတ်ကို
မွေးလျက် တင်လတ်အား မည်သည့်
နေရာမှာပင် တွေ့တွေ့ အထင်သေး
သောအမှုအရာ၊ စီးပွားသော စကားတို့
ဖြင့် အထပ်ထပ်အခါခါ ထိုးနှက်လေ
တော့သည်။

ထို့ပြင် နီးစပ်ရာ ကျောင်းသူ
ကျောင်းသားများကိုလည်း သူက
အဆက်မပြတ်ပင် ဝါဒဖြန့်၍နေလေ
တော့သည်။ ထက်ပိုင် ဝါဒဖြန့်ပုံက တင်
လတ် ဆိုသည်မှာ မိမိ၏ ခြေသုတ်ပုဆိုး
သဖွယ်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူနှင့်တကွ သူ
မိဘများပါ မကျန် မိမိတို့၏ အခိုင်း
အစေများသာ ဖြစ်ကြောင်း။

မိမိ ယခုဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီ
မှာပင် တင်လတ် ကိုယ်တိုင် လျော်ဖွပ်
ပေးထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့၏
ပေးစာကမ်းစာများကို အချီပြု၍သာ
၎င်းတို့ ရပ်တည်နေထိုင်ကြရခြင်းဖြစ်
ကြောင်း စသည်ဖြင့် အမနာပ ပြောဆို
၍နေလေသည်။

တင်လတ်မှာ ထက်ပိုင်၏ တိုက်
တွက်များကို များစွာမှ ခံပြင်းလှသော်

လည်း ထိုအကြောင်းအရာများမှာ မှန်ကန်လျက်ရှိသည့်ပြင် မိမိက မခံချင်စိတ်ဖြင့် ထက်ပိုင်းကို ထိပ်တိုက်တွေ့လိုက်ပါက ပို၍ပင် အရက်ကွဲ အကျိုးနည်းရမည် အရေးကို ကြိုတွေးမိသည့်အလျောက် ကြိတ်မှိတ်သည်းခံ၍သာ မသိချင်ယောင် မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေရလေသည်။

သို့သော် စိတ်ထဲတွင်မူ အလွန်ဆင်းရဲနေရကာ အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ဤအကြောင်းများကို မိဘတို့အား ဝမ်းပမ်းတနည်း ပြန်ပြောပြမိရသည်အထိပင် ဖြစ်လေသည်။ မိခင် ဖခင်တို့ကမူ သူ့အား ဖောင်းဖျစ်ကားကိုသာ ဆိုကြလေ၏။

“သူက ပြောချင် ပြောပါစေသားရယ်၊ ရန်ကို ရန်ချင်း တုံ့နှင်းပနေနဲ့ သူ့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ စာကိုသာ ကျိတ်ပြီး ကြိုစားစမ်း။”

တစ်နေ့မှာ ငါ့ဘဝ သူ့ထက် မြင့်မားစေရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးကို မွေးထားလိုက်စမ်း၊ လောကမှာ ကြိုးစားရင် ဘာမှ မဖြစ်နိုင်တာမရှိဘူး၊ အပေ့ စကားနားထောင်နော် သား”

“ဟုတ်တယ်သား၊ သည်းခံစိတ်ကိုသာ ကြပ်ကြပ်မွေး၊ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်ကိုသာ ခေါင်းငုံ့ပြီး အာရုံထားနေလိုက်စမ်း”

“ဒါပေမယ့် အမေရာ၊ အဲဒီအိမ်ကိုတော့ ကျွန်တော်မလိုက်ချင်တော့ဘူး၊ သူတို့မျက်နှာကို တွေ့ရတိုင်း၊ သူတို့အလုပ်ကို လုပ်ရတိုင်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အားကြီးသိမ်ငယ်ရတယ်၊ ကိုယ့်အညွန့်ကို အချိုးခံနေရသလို ခံစားရတယ်”

“ကဲ ကဲ၊ ဒီလောက်တောင်ဖြစ်နေမှတော့ ငါ့သား အဲဒီအိမ်ကို လိုက်ရမှာ ဝန်လေးတယ်ဆိုရင်လဲ ဒီနေ့က စပြီး အိမ်မှာပဲနေခဲ့တော့၊ အမေတို့ပဲ အပင်ပန်းခံလိုက်မယ်၊ ဒါပေမယ့် စာကိုတော့ ကြိုးစားရမယ်နော်သား”

“ဟုတ်ကဲ့အမေ၊ စိတ်ချပါ”

ဤသို့ဖြင့် တင်လတ် တစ်ယောက် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအားဖြင့် သက်သာရာရ၍ သွားလေသည်။

ကျောင်းတွင် ထက်ပိုင်းနှင့် မလွဲမရှောင်သာ တွေ့ဆုံနေရသေးသော်ငြား သူ့အိမ်သွားပြီး သူ့အလုပ် မလုပ်ရတော့သည့်အတွက်မူ များစွာ အနေချောင်ရလေသည်။

သို့သော် တင်လတ်မှာ မွေးဇီဝကောင်းသူပီပီ ကျောင်းချိန်မှအပ အိမ်မှုကိစ္စများအား မိဘများ သက်သာစေရန် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးလေသည်။

ဤတွင် ထိုအိမ်သို့ မလိုက်ရတော့သည့်အတွက် တင်လတ် အနေဖြင့် အခွင့်အရေးနှစ်ခုကို တစ်ပြိုင်တည်း ရလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

ပထမ အခွင့်အရေးမှာ သူ့အတွက် စာကျက်ချိန်ပိုရသွားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဒုတိယအခွင့်အရေးမှာတားအိမ်နီးချင်း တစ်ဖက်ခြံမှ ခင်မြင့်ညိုကလေးနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်တွေ့ဆုံဖို့ အချိန်ပိုရသွားစေခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

ခင်မြင့်ညိုမှာ တောရွာကလေးတစ်ရွာမှ ဖြစ်ကာ သူ၏ မိဘများက တောင်သူလယ်သမားများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ယခု အဒေါ်အိမ်တွင်လာရောက်နေထိုင်ကာ ကျောင်းတက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့မမှာ တင်လတ်နှင့် တစ်တန်းတည်းသားချင်းဖြစ်သော်လည်း စာညွှာလေသည်။ သူ မရှင်းလင်းသော သင်ခန်းစာတို့ကို တစ်ဖက်ခြံမှ ကူးလာကာ တင်လတ်ထံ မေးမြန်းရပြု ဖြစ်လေသည်။

တင်လတ်အနေနှင့်လည်း စိတ်နှလုံးဖြူစင်ပျော့ပျောင်းကာ အရာရာကို သည်းခံ ခွင့်လွှတ်တတ်သူ ခင်မြင့်ညိုအပေါ် ကျိတ်၍ နှစ်သက်နေမိသည့်အလျောက် သူ့မ စာမေးလာသည့်

အခါတိုင်း စိတ်ရှည် လက်ရှည် အရေးတယူ ရှမ်းလင်း ပြောပြခဲ့မြဲ ဖြစ်သည်။

အပြန်အလှန်အားဖြင့် ခင်မြင့်ညိုကလည်း ဉာဏ်ပညာထက်မြက်၍ သူ့အပေါ် အလိုလိုက်သူ တင်လတ်အား တိတ်တံခိုး တွယ်တာနေမိသည်သာ ဖြစ်လေသည်။

သူတို့ အနေအထားမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တိတိလင်းလင်း မဖြစ်ကြသေးသည်သာ ရှိပြီး နှလုံးသားချင်းကမူ အချင်းချင်း နီးစပ်ဆက်သွယ်မိလျက်သား ဖြစ်နေကြပြီဟု ဆိုရပေတော့မည်။

သို့သော် ခင်မြင့်ညိုကား သူ့မအနေဖြင့် မိမိ၏ ပညာပါရမီနည်းလှသည့် အဖြစ်ကိုမူ အားမလိုအားမရ ဖြစ်၍နေမိလေသည်။ တင်လတ်ထံ စာမေးရသည့်အခါတိုင်း ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မကြာခဏ ညည်းညွှမိမြဲ ဖြစ်လေသည်။ ယနေ့တွင်လည်း သူ့မက တင်လတ်ထံ စာမေးရန် ရောက်နေရပြန်လေပြီ။

“တင်လတ်ရယ်၊ တစ်နေ့တည်း စာသင်ခဲ့တာချင်း အတူတူ ငါတို့ ဉာဏ်ထိုင်းပါတယ်ဟာ၊ နင့်ဆီမှာ ပြန်ပြန်မေးနေရတယ်၊ နင့်ကြည့်လိုက်မှပြင် ဆရာက တစ်ခါပြောလိုက်တာနဲ့ တင်လတ်ထံ နားလည်သွားတာချည်းပဲ၊ နင်ဘာကြောင့် ဒီလောက်တော်ရတာလဲဟင်”

“အဲဒါလား၊ ငါက အရင်ဘဝက ပဏ္ဍိတကိုယ်တော်ကြီးတစ်ပါး ဝင်စားတာဟ၊ ဒါကြောင့် မဟာပညာရှိကြီး ဖြစ်နေတာ၊ နှင့်မေးသမျှ တစ်ချက်တည်း ဖြေနိုင်တာ၊ ဟဲ ဟဲ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ကိုယ်တော်ကြီးကို ကိုးကွယ်ရမှာပေါ့၊ ကိုယ်တော်ကြီးဘုရား၊ နောက်ကိုလဲ ကျွန်တော်နဲ့ မမေးသမျှကို မညည်းမညှ၊ ဖြေမပူပါဦး ဘုရား”

“ရတယ် ရတယ်၊ နေ့လယ်ညလာလာ မဝိပန်းတယ်လို့မမှတ်ပါဘူး”

အထူးသဖြင့် ဟောဒီဒကာမ အညို
လေးအတွက် ဆိုရင်ပေါ့”

“တင်လတ်နော် နှင်ပြောရင်း
ဆိုရင်း ဘာဖောက်လာတာလဲ၊ လူကို
များ အညိုလေး ဘာလေးနဲ့”

တင်လတ်က ရယ်ကျဲကျဲလုပ်နေ
သည်။ ခင်မြင့်ညိုက မျက်နှာလေး ထူ
အန်းအန်း ဖြစ်သွားကာ တင်လတ်အား
မျက်စောင်းကလေး တစ်ချက် ဝင့်ကြည့်
လိုက်လေသည်။

သို့သော် သူမပြောလိုက်သော
စကားသံက ပျော့ပျော့ကလေးမျှသာ
ဖြစ်သလို မျက်လုံးများကလည်း ကြည့်
စင်လျက် ရှိနေလေသည်။

“ကဲပါ ချွတ်စမ်းပါ နှင့်အင်္ကျီကို
ငါ လျှော်ပေးမယ်၊ ကျောတွေမှာလဲ
ပေလို့ ဒီအတိုင်းကြီး ဝတ်နေတာပဲ”

“နေပါစေတာ၊ အမေ အဝတ်
သွားလျှော်ရင် ထည့်ပေးလိုက်ရဲ့ပဲ၊ နှင်
ပင်ပန်းနေပါမယ်”

“ဘာမှ လုပ်မနေနဲ့၊ ချွတ်ဆို
ချွတ်၊ ဒီက သူ့ကို စာမေးခအဖြစ် လျှော်
ပေးတာ၊ အကောင်းများ မှတ်မနေနဲ့”

ပြောပြီး ခင်မြင့်ညိုက တင်
လတ် အင်္ကျီကိုဆွဲကာ အတင်းချွတ်
ခိုင်းသည်။ ထိုအတွင်း ခင်မြင့်ညိုက
မျက်လုံးလေးတစ်ချက်ဝင့်ကာ ကြည့်
လိုက်သေးသည်။ ထိုအကြည့်က တင်
လတ် နှလုံးသားထဲသို့ စိုက်ဝင်သွားလေ
သည်။

ထို့ထက်ပိုသည်က လူချင်းအပူး
၌ ခင်မြင့်ညိုထံမှ သနပ်ခါးနဲ့နှင့် ရော
နေသည့် ချိုင်းချွေးနံ့သင်းသင်းကလေး
တို့ ရှုရှိုက်လိုက်ရသည့်ခဏ တင်လတ်
အသက်ရှူများ၍ သွားလေသည်။

အင်္ကျီရပြီး၍ အပြေးကလေး
ထွက်သွားသည့် ခင်မြင့်ညိုနောက်ကျော
ကို ကြည့်ရင်း ကတုန်ကယင် ဖြစ်ကျန်
နေခဲ့ရသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ
ဦးဖြေဆိုရန် တရွေ့ရွေ့ နီးကပ်လာ

လေသည်။ ထိုအချိန်မျိုးမှာ ကျောင်းသူ
ကျောင်းသားတိုင်းအတွက် အကြိတ်
အနယ် စာကျက်နေရသည့် အချိန်မျိုး
ပင် ဖြစ်လေသည်။

အထူးသဖြင့် အများတကာ
နည်းတူ ကျွဲရှင်မယူနိုင်သော တင်လတ်
အတွက် ရေကုန်ရေခန်းပင် စာကျက်၍
နေရလေသည်။

ထိုပြင် သူ့အနေနှင့် မိမိအပေါ်
စီးပိုးလွန်းသော ထက်ပိုင်ကို အခမကြေ
နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည့် အလျောက်
စိတ်ထဲမှ ထက်ပိုင် မျက်နှာကို မြင်
ယောင်မိတိုင်း မခံချင်စိတ်တို့ တရွေ့
တက်လာကာ ထက်ပိုင်ထက် အပြတ်
အသတ်သာစေရမည်ဟူသော စိတ်မျိုး
ဖြင့် စာကို ဖိ၍သာ ကျက်နေမိလေ
သည်။

တစ်နေ့ နေ့လယ်ခင်း စာကျက်
နေစဉ် အပြင်ဘက်မှ ဆူဆူညူညူ အသံ
များကို တင်လတ် ကြားရလေသည်။

“အရိုးလေး တင်လတ် ဘယ်
သွားလဲ၊ ဒီမှာ မနေ့က အဖေတို့ တော
က ဖွဲ့လိုက်တဲ့ ဆတ်သားခြောက်ကလေး
ချက်ပြီး ကျွန်မ လာဖို့တာ”

“အေး အေး သမီးရေ၊ ဒီမှာ
အရိုးလေး အဝတ်လှန်းနေရလို့ လက်
မအားဘူး၊ အပေါ်မှာ သားရှိတယ်လေ၊
သမီး သွားပြီး ပန်းကန်လှယ်လိုက်ပါ
လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အရိုးလေး”

လှေကားပေါ် နင်းတက်လာ
သည့် ခင်မြင့်ညို၏ ခြေသံများကို ကြား
ရလေသည်။ မကြာမီ နှစ်ဦးသား မျက်
နှာချင်းဆိုင်မိသွားလေသည်။ ခင်မြင့်
ညိုက ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“စာကျက်နေရလို့ ပင်ပန်းနေ
ပြီလား ကိုယ်တော်ကြီး၊ ဒီမှာ နှင်စားဖို့
ဆတ်သားခြောက်ဟင်း လာပို့ပေးတာ၊
အတက်ထိန်းဖို့ ကပ်ပွန်းချည်လေး နည်း
နည်းခရာပြီး ချက်ထားတယ်၊ ငါ့ကိုယ်
တိုင် ချက်ထားတာ၊ မကောင်းရင် ခွင့်
လွှတ်နော် တင်လတ်”

“အင်းပါ ကောင်းမှာပါ၊ နှင်
လက်ရာဆို ကောင်းပြီးသားပါ”

နှစ်ဦးသားအကြည့်ချင်း ဆုံကြ
လေသည်။ ရွန်းလဲ့ တောက်ပသော
မျက်လုံးများဖြင့် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး
အတန်ကြာအောင် မလှုံ့မဖယ် စိုက်
ကြည့်နေမိကြသည်။

ပြီးလျှင် ပန်းကန်ကို လှမ်းယူ
ထားသော တင်လတ်၏ လက်က ခင်
မြင့်ညို၏ လက်ကို အပေါ်အုပ်လျက်
ဆုပ်ကိုင်မိလျက်သား ဖြစ်၍ နေလေ
သည်။ ပူနွေးသော အထိအတွေ့မှ
တစ်ဆင့် နှစ်ဦးသားတို့မှာ ဓာတ်လိုက်
သကဲ့သို့ ရှိန်းရှိန်းမြဲမြဲ ဖြစ်သွားခဲ့ကြ
လေသည်။

“ကဲ လွတ်ပါကွယ်၊ တော်ပါ
တော့၊ တော်ကြာ အရိုးလေး မြင်သွား
ပါဦးမယ်”

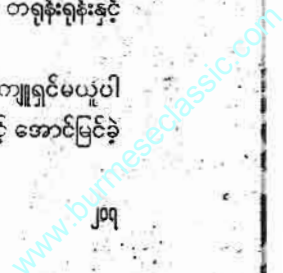
ခင်မြင့်ညိုက လက်ကို ရှန်းဖယ်
ခြင်းမပြုဘဲ တောင်းပန်စကားပြောရှာ
လေသည်။ တင်လတ်က မချင့်မရဲ ဖြစ်
နေသည်။ ပန်းကန်ကို လဲလှယ်ပေး
လိုက်သည်။

ထိုအခါ ခင်မြင့်ညိုက သူ့အပါးမှ
လှစ်ခနဲ ငြှမ်းထွက်သွားခဲ့လေသည်။
တင်လတ် ဘာလိုလိုကြီး ဖြစ်လျက်ကျန်
ရစ်ခဲ့သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း လေ
ထဲ မြောက်တက်နေသလို ခံစားနေရ
လေသည်။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ အောင်စာ
ရင်းထွက်လေပြီ။

ထိုနေ့က တင်လတ်တို့ တစ်အိမ်
လုံး ပွက်လောရိုက်၍ နေလေသည်။
သူတို့ ဆွေမျိုးသားချင်းများသာမက
အိမ်နီးချင်းများ၊ ကျောင်းနေဖတ် သူ
ငယ်ချင်းများပါ ရောက်ရှိလာကြပြီး
တစ်အိမ်လုံး တအုန်းအုန်း တရုန်းရုန်းနှင့်
ဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။

တင်လတ်ကား ကျွဲရှင်မယူပါ
ဘဲ ငါးဘာသာဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့

လေပြီ။ တစ်မြို့နယ်လုံးတွင်သာမက ပြည်နယ်တစ်ခုလုံးတွင်ပါ ပထမစွဲပြီး အောင်မြင်ခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဧည့်သည်များက အိမ်သို့ လာရောက်ကာ ဂုဏ်ပြုခိုးမွမ်း နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့လုံး ဝင်လာမစဲ တသသဲ ဖြစ်နေသော ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံ ရင်း တင်လတ်တစ်ယောက် မမောနိုင် မပန်းနိုင်ပါပေ။ ထို့အတူ မိဘများ ဖြစ် ကြသော ဦးစံရိန် ခေါ်ကျင်အေးတို့ သည်လည်း အထူးပင် မျက်နှာပွင့်လင်း လျက်ရှိလေသည်။

တစ်ဦးတည်းသော သားလေး ငါ့ ဂုဏ်ရောင်ဟစ်လျက် အတင့်တယ် ကြီး တင့်တယ်နေကြလေသည်။ သား ဖြစ်သူအပေါ် ချီးကျူးပြောဆိုကြသော စကားများကိုလည်း နားဝင်ချို၍ မဆုံး နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြရလေသည်။

ညနေစောင်း အချိန်လောက် ရောက်မှ အိမ်၌ လူစဲသွားလေသည်။ ထိုအခါကျမှ တစ်ဦးတည်းရောက်ရှိ လာသူမှာကား ခင်မြင့်ညိုပါတည်း။

ခင်မြင့်ညို၏ နှုတ်ခမ်းအစုံ၌ အပြုံးလေးတစ်ခုကို ဆောင်ထားလေ သော်ငြား မျက်ဝန်းအစုံ၌မူ မျက်ရည်စ ကလေးများက ဒိုတွဲလျက် ရှိနေလေ သည်။

သည်တော့မှ ခင်မြင့်ညို စာမေး ပွဲ ကျန်းရသည့်အဖြစ်ကို တင်လတ်က သတိရမိတော့သည်။

“နင့်အတွက် ငါစိတ်မကောင်း ပါဘူး ခင်မြင့်ညိုရယ်၊ နင် အားမလျှော နဲ့နော်၊ နောက်နှစ် ဆက်ဖြေပေါ့”

“ငါ အားမရှိပါဘူး တင်လတ် ရယ်၊ တော်ပါပြီ၊ ဘာပဲပြောပြော နင့် ဘဝ အခြေမြင့်တော့မှာမို့ ငါ့ကို မေ့သွား တော့မှာပေါ့နော်”

“ဘာလို့ မေ့ရမှာလဲ ခင်မြင့်ညို ရယ်၊ နင့်စေတနာ နင့်မေတ္တာတွေကို ငါ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး၊ ငါ ကတိပေး တယ်၊ ကျေနပ်နော် ခင်မြင့်ညို”

အားငယ်ရရှာလေသူ ခင်မြင့်ညို အား တင်လတ်က အတန်တန် ကတိ များပေး၍ နေလေသည်။

သို့သော် တင်လတ်၏ ကတိ တို့မှာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီပင် မခံလိုက် ပါပေ။ နောက်တစ်နေ့သို့ ကူးသည်နှင့် ပင် ထိုကတိစကားတို့က လေထဲတွင် ဆောက်သည့်တိုက်အိမ်သဖွယ် တစ်စစီ ပြိုကွဲလွင့်ပြယ်သွားခဲ့ရလေပြီ။ ပုထုဇဉ် တို့၏ သဘာဝအတိုင်း အပြောင်းအလဲ မြန်ဆန်လှချေသည်တကား။

ထိုနေ့ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ခေါ် စောမြတ်နွယ်တို့ အိမ်မှ ပြန်လာသော မိခင် ဖခင်တို့ထံမှ ထူးဆန်းသော စကား တို့ကို တင်လတ်တစ်ယောက် မမျှော် လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ကိုင်း ငါ့သား အဖေတို့တော့ အရေးကြီးတဲ့ စကားကို ပြောရတော့ မှာပဲ၊ လိုရင်းကို ပြောရရင် သား ဆေး ကျောင်းတက်ဖို့အတွက် မမလေးတို့က အစစအရာရာ တာဝန်ယူပေးလိမ့်မယ်၊ ဒီအတွက် သားက ဆေးကျောင်းက ဆင်းတာနဲ့ ထက်ပိုင်ရဲ့အစ်မ မေရီတင့် ကို လက်ထပ်ပါမယ်လို့ ကတိပေးရလိမ့် မယ်ကွယ်”

“ဗျာ”

“မဗျာနဲ့သား၊ အဖေတို့ အင် အားနဲ့သာဆို သားကို ဆေးကျောင်း ထားဖို့ ဘယ်လိုမှ ဖြစ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ခု မမလေးက အဖေတို့ကိုခေါ်ပြီး တိုင် ပင်တာနဲ့ အဖေတို့လဲ ခေါင်းညိတ်ခဲ့ တယ်၊ သားက မပယ်လှန်ဘူး မဟုတ် လား”

“မေရီတင့်နဲ့ တဲ့လား၊ ဖြစ်ပုံ၊ မလား အမေရယ်”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲကွယ်၊ သားထက် အသက်နှစ်နှစ်လောက်ကြီး တာလေး တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ရုပ်ရည်ကလဲ သင့်ပြီးသားပါ၊ ဒီတော့ ငါ့သားက ပညာ၊ မေရီတင့်က ဥစ္စာနဲ့ မျိုးရိုး၊ နှစ်ခု

ပေါင်းလိုက်တော့ ဘာပြောစရာလိုသေး သလဲ၊ ပိုပြီး တင့်တယ်မသွားဘူးလား၊ နောက်တစ်ခုက တစ်သက်လုံး အောက် ကျနောက်ကျနေခဲ့ရတဲ့ အဖေတို့ အဖေ တို့ အပေါ်ကိုလဲ ငါ့သားက ကယ်တင် ပေးပြီးသား ဂုဏ်မြင့်ပေးပြီးသား ဖြစ် မနေဘူးလား”

“မှန်တယ် လူလေး၊ အဖေတို့ အပေါ်မှာ မမလေးတို့က တစ်လျှောက် လုံး ကျေးဇူးတွေရှိခဲ့တာ၊ အခုလဲ သူက စေတနာနဲ့ အားလုံးကောင်းအောင် အကွက်ချ စီစဉ်ပေးလိုက်တာပဲ၊ သူ့ဆန္ဒ ကို လိုက်လျောသင့်တယ်ကွယ်၊ ဟုတ် ရဲ့လား လူလေး”

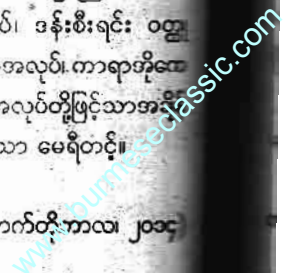
အဖေတစ်လှည့် အမေတစ် လှည့် ပြောနေကြသော စကားများ အကြား၌ တင်လတ်တစ်ယောက် ဘေး ကျပ်နံကျပ်ဖြစ်၍ နေရလေပြီ။

ဦးစွာ သူ့မျက်လုံးထဲ၌ ခင်မြင့်ညို ၏ ညှိစိမ့်စိမ့်မျက်နှာလေးက အသနား ခံနေဘိသို့ တရစ်ပဲပဲ ပေါ်လာနေလေ သည်။

သူ့အပေါ် အမြဲတစေ အနှံ့ အတာခံ၊ အနစ်နာခံတတ်ရှာလေသော ခင်မြင့်ညိုလေးကို လက်လွှတ်လိုက်ရန် မှာ သူ့အတွက် အလွန်ဝန်လေးစရာ ဖြစ်၍ နေလေသည်။

တစ်ဖန် မေရီတင့်၏ ရုပ်သွင်ကို လည်း ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ပြေးမြင် လိုက်မိပြန်သည်။ ယခင် သူတို့အိမ်သို့ မိဘများနှင့်အတူ အလုပ်သွားရသည့် အခါတိုင်း သူ့အပေါ် မတူသလိုလို မတန်သလိုလိုနှင့် ဟန်ကြီး ပန်ကြီး ဆက်ဆံတတ်ခဲ့လေသော မေရီတင့်။

ဘယ်အခါကြည့်လိုက် ကြည့် လိုက် ခေတ်ဆန်ဆန် ဝတ်စားဆင်ယင် လျက် ကြော့ကြော့မော့မော့တွေ့ရတတ် သော မေရီတင့်။ အိမ်၌ ကြက်တောင် ရိုက်သောအလုပ်၊ ဒန်းစီးရင်း ဝတ္ထု စာအုပ်ဖတ်သောအလုပ်၊ ကာရာအိုကေ သီချင်းဆိုသောအလုပ်တို့ဖြင့်သာ အချိန် ကုန်တတ်လေသော မေရီတင့်။

ထိုမေရီတင့်ကား ယခုတော့ မိမိဘဝကို ပိုင်စိုးမည့်သူ ဖြစ်၍လာချေပြီ စကားဟု တင်လတ်က ပွေးနေမိရင်း မှ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေမိလေသည်။

သို့သော် တစ်ဖက်က ကြည့်ပါကလည်း မိဘတို့၏ စကားက ကျိုးကြောင်းခိုင်လုံ၍ နေလေသည်။ ဘက်စုံထောင်စုံ ညီညွတ်၍ နေလေသည်။

မိဘတို့၏ စကားကို လက်ခံလိုက်ပါက ရရှိလာမည့် ဆုလာဘ်က နည်းနည်းနောနောမဟုတ်။ ဒဿမ္မတ္တိ အလုံးစုံနှင့် ချက်ချင်းပြည့်စုံသွားပေလိမ့်မည်။

မိဘတို့ အစီအစဉ်ကို ပယ်လှန်ကာ ခင်မြင့်ညိုလေးကို ဦးစားပေးလိုက်ဖို့ဆိုသည်က လက်တွေ့အားဖြင့်တော့ သဘာဝကျလှသည် မဟုတ်။ မိမိ၏ လက်ရှိဘဝကပင် ရေရာသော ဘဝ၊ အခြေခိုင်သော ဘဝမျိုး မဟုတ်။

ထို အခြေအနေမျိုး၌ မိမိ၏ တိုးတက်လိုသော ရည်မှန်းချက်များကို ခိုက်မဲ့စွာ လစ်လျူရှုလိုက်ဖို့ ဆိုသည်မှာလည်း လုံးဝဖြစ်နိုင်သော အရာမဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် သာရာကိုသာ မက်မောတတ်သော လူစားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း နီးရာရွှေ့ခွက်ကိုသာ နှိုက်လိုက်ပါတော့မည်ဟု တုံးတုံးချလျက် မိဘတို့ အစီအစဉ်အတိုင်း လိုက်နာရန် တင်လတ်က ကတိပေးလိုက်လေတော့သည်။

ခင်မြင့်ညိုကိုတော့ မဖြစ်မနေ မေ့ဖျောက်ပစ်ရပေလိမ့်မည် ဟုလည်း သူက အောက်မေ့လိုက်လေသည်။

အမှန်၌ကား ဒေါ်စောမြတ်နွယ်အိလို လူကဲ့သို့ အသိုင်းအဝိုင်းအနေဖြင့် မိမိတို့၏ သမီးကို မိမိတို့ ခိုင်းစေနေသော မိသားစုထဲမှ သားတစ်ဦးနှင့် နေရာချထားပေးဖို့ဆိုသည်မှာ ဖြစ်ခေါင့်ဖြစ်ခဲရှိလှပေသည်။

ဆယ်တန်းကို အကြိမ်ကြိမ်ကျပြီး ဆောင်းထွက်နေရသော သမီးဖြစ်သူ၏

ဘဝလမ်းကြောင်းလည်း ပြောင်းပြုနေစေ၊ တစ်ဖက်က လူနိုး စိတ်ဖြောင့် အလုပ်ကောင်း။ ခင်ငွေကောင်းမည့် သမက်ကိုလည်း ရစေဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် နီးရာဖားကို အလွတ်မခံဘဲ အိတ်ထဲကောက်ထည့်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

တင်လတ်၏ မဟာပြိုင်ဘက်ကြီး ထက်ပိုင်မှာကား ထိပ်တန်းကျရှင် ဆရာများ အားကိုးဖြင့် စာမေးပွဲ ဝင်ခဲ့သော်လည်း ဂုဏ်ထူး တစ်ဘာသာမျှ မပါဘဲ ရှိခိုးအောင်ခြင်းဖြင့်သာ အောင်ခဲ့လေသည်။

သူထက် အပြတ်အသတ် ကော်တက်သွားသော တင်လတ်ကို ဆင်ဖြူမျက်နှာ ဆင်မည်းမကြည့်ပုံ ဖြစ်ရသည့်ပြင် မကြာခင် ယောက်ဖတော်ရလေ ဦးမည်ဖို့ သူ၏ ထိုးစစ်ကို ရပ်စဲပြီး စစ်ပြေငြိမ်းလိုက်လေသည်။

မကြာမီပင် တင်လတ်နှင့် မေရီတင့်တို့၏ သတင်းက တစ်မြို့လုံးသို့ ဟိုးဟိုးကျော်၍ သွားလေသည်။

စာမေးပွဲ ကျန်းလေသူ ခင်မြင့်ညိုခမျာ အချစ်စာမေးပွဲပါ ထပ်မံကျန်းပြီး သကာလ တင်လတ်နှင့် ဝေးရာ သူ့ဇာတိတောရွာကလေးသို့ အပြီးတိုင် တိမ်းရှောင်သွားခဲ့ရလေသည်။

ဒေါက်တာတင်လတ်နှင့် မေရီတင့်တို့၏ လက်ထပ်ပွဲက ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှလေသည်။

နှစ်ဖက်မိဘများ၏ နေရာတွင် ဝင့်ထည်စွာ ထိုင်နေသော မိဘနှစ်ပါးကို ကြည့်ပြီး တင်လတ်က ပီတိဖြစ်၍ နေလေသည်။ ထိုအတူ သားမျက်နှာဖြင့် ဂုဏ်တက်နေသူ မိဘတို့ကလည်း အရတော်လှစွာသော သတို့သားနေရာမှ သားကိုကြည့်လျက် သာဓုခေါ်ပြီးရင်း ခေါ်နေမိကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ မင်္ဂလာပွဲမှာ ထိုမြို့၏ အကြီးကျယ် အစည်ကားဆုံး

မင်္ဂလာပွဲတစ်ပွဲအဖြစ် ခုတ်တမ်းဝင်သွားခဲ့လေ၏။

လက်ထပ်ပွဲပြီးသည်နှင့် အိမ်ထောင်ရေး ခရီးက စလေပြီတည်း။ ထိုအခါ အဦးအစတိုင်း၌ အပြစ်မြင်ခဲ့သော လောကထုံးစံအတိုင်း သူတို့လင်မယား၏ အိမ်ထောင်ဦးက အရာရာသာယာစိုပြည်၍ နေလေသည်။

ကြင်စဦးတို့၏ သဘာဝအတိုင်း မိုးမမြင် လေမမြင် အချစ်မွန်၍ နေလေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ထိုမွန်ထူနေသော အချစ်အရသာကပင် အရာရာကို ဖုံးအုပ်ထားခြင်း ဖြစ်လေ၏။

သူတို့၏ အိမ်ထောင်အရသာမှာ မည်မျှပင် ကောင်းလှပါသည်ဟုဆိုစေဦး တစ်နှစ်ပျော်ချင် မိန်းမယူ ဟူသော စကားအတိုင်း တစ်နှစ်မျှ မပြည့်မီမှာပင် အရသာကုန်ခန်း၍ လာခဲ့လေတော့သည်။

ဤတွင် ထိုကဲ့သို့ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ရိုးအီလာသော ပထမအဆင့်မှသည် အချင်းချင်း အပြစ်မြင်လာတတ်သော ဒုတိယအဆင့်သို့ အလိုလို ကူးပြောင်းရောက်ရှိသွားတတ်ခြင်းမှာ အိမ်ထောင်ရေးလောက၏ မရိုးနိုင်သော နိယာမတရားပင် ဖြစ်လေရကား ယခုသူတို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ အခြေအနေမှာလည်း ထိုဒုတိယအဆင့်သို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ရှိ၍ လာနေပြီ ဖြစ်လေတော့၏။

ဦးစွာ တင်လတ်က မေရီတင့်၏ အပြစ်တွေ ဗရမ္မကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်လာလေသည်။ အချစ်မွန်နေစဉ်က ဖုံးကွယ်ထားခဲ့သမျှ ခုတော့ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်လာခဲ့လေပြီ။

မေရီတင့်မှာ အထက်တစ်နေရာ၌ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း မိဘအိမ်မှာကတည်းက ပေါ်ကြော့နေလာခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဝတ်မည်၊ စားမည်၊ အလည်ထွက်မည်၊ ပွဲလမ်းသွားမည်၊ အိမ်မှာ ပျင်းလျှင် ဝတ္ထုစာအုပ် ဖတ်မည်၊ ကာရာအိုကေဆိုမည်၊ သူ့အလုပ်က ထိုမျှသာဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

မချက်တတ်၊ မပြတ်တတ်၊ မဖွပ်
တတ်၊ မလျှော်တတ်။ အိမ်မှုကိစ္စမှန်သမျှ
ဘာတစ်ခုမျှ မလုပ်တတ်။ နားမလည်။
လုပ်တတ်အောင်နားလည်အောင်လည်း
ကြိုးစားလိုစိတ် မရှိ။ သင်ယူလိုစိတ် မရှိ။

သူ့တွင် အိမ်ထောင်ရှင်ဘဝ၌
တိုးတက်မှုဟူ၍ ဘာတစ်ခုမျှ ပြစ်ရာမရှိ
သလို မိဘအိမ်မှ ပါလာသော အကျင့်
တွေကလည်း တစ်ခုမျှ လျော့ပါးသွား
သည်မရှိပါပေ။

ကြာတော့လည်း တင်လတ်
တစ်ယောက် စိတ်ပျက်လာသည်။ စိတ်
ထွက်လာသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်
လုံးရှိနေပါလျက် အရာရာ သူများလက်
သူများခြေ၊ အိမ်ဖော်အားကိုး ဖြစ်နေရ
သည်ကို အော့နှလုံးနာ၍လာသည်။

အပြန်အလှန်အားဖြင့် မေရီတင်
ကလည်း တင်လတ်အပေါ် ကပြည်း
ပြည်း စိတ်ကုန်လာလေသည်။ ဆရာဝန်
ဖြစ်ပါလျက် ရိုးရိုးကြီးသာ နေတတ်သူ
တင်လတ်ကို သူ အားမရ။ အဝတ်၊
အစား၊ အနေ သုံးမျိုးလုံး၌ အထက်
တန်းကျကျ စတိုင်ပါပါ မနေတတ်သူ
ထင်လတ်အပေါ် အထင်သေးစိတ် ဝင်
လာသည်။

ပါတီတက်ဖို့ ခေါ်တော့လည်း
မရ။ ဘီယာခိုင်းဝင်ဖို့ ဆွယ်တော့လည်း
မပါလေသူ တင်လတ်ကို ကြက်မှာအနိုး
လူမှာ အမျိုးဆိုသကဲ့သို့ အာက်တန်း
စားမျိုးရိုးမှလာပြီး အောက်တန်းစား
ညှပ်ဖျောက်၍ မရသူအဖြစ် နှာခေါင်း
ရွံ့ချင်လာလေသည်။

ဤကဲ့သို့ အသွင်မတူသူနှင့် နေ
ရာချပေးရပါမည်လား ဟူ၍လည်း မိဘ
များအပေါ်၌ သူကပင် ယိုးမယ်ဖွဲ့လျက်
ရှိနေပြန်သေးလေသည်။

သို့နှင့်ပင် အချိန်ကြာလာသည်
နှင့်အမျှ သူတို့ အိမ်ထောင်ရေးက ဆား
မပါသော ဟင်းကဲ့သို့ အေးစက်စက် ဖြစ်
သထက်ဖြစ်ကာ အနှစ်သာရ မဲ့သထက်
မဲ့လာနေလေတော့သည်။

မိဘများ၏ ဆိုစကားအတိုင်း
ပညာကို မျိုးရိုး၊ ဥစ္စာတို့နှင့် ပေါင်းစပ်
လိုက်ပါက နေနှင့်လ၊ ရွှေနှင့် မြသဖွယ်
တင့်တယ်သွားပေလိမ့်မည်ဟု အထင်
ကြီးခဲ့သမျှ ယခုတော့ ပါစင်အောင် လွဲရ
ပါလေတော့သည်။

လက်ငင်း၌ သူ့အတွက် ထိုမျိုးရိုး
ဥစ္စာဆိုတာကြီးက ဘာမျှ အဖိုးမတန်
ရုံမက သူ့ကိုပင် အမြဲပူးကပ်လျက် နှိပ်
စက်၍ နေလေပြီ။

တင်လတ်တစ်ယောက် နောင်
တရပြီးရင်း ရ၍နေလေသည်။ သူ့အဖြစ်
က ဘဝချင်းအလအထပ်ပြုရာ၌ မှား
ယွင်းခဲ့ရုံမျှမက အချစ်ကိုပင် အတုနှင့်
အစစ် မှားယွင်း လဲလှယ်ခဲ့မိသဖြင့်
ယူကျုံးမရအဖြစ်ကြီးဖြစ်လျက် နေလေ
သည်။

ယခုတော့ သူ့မှာ မေရီတင်၏
အသုံးမကျပုံကို တွေ့ရလေ ခင်မြင့်ညို
လေး၏ မိန်းကလေးပီသပုံ၊ ချစ်စရာ
ကောင်းပုံလေးများကို တစ်မိမိမိတွေးမိ
လေပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုသို့တွေးမိရာမှ သူ သစ်စိမ်း
ချိုးချိုးခဲ့သမျှ ခင်မြင့်ညိုလေး အတော်
ပင် ခံစားသွားရရာမည့်အဖြစ်ကို သနား
စိတ်ဝင်မိလျက် အထူးပင် သတိရ
တမ်းတ၍ နေမိလေသည်။

သူတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးမှာမူ
တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ အဆိုးဘက်သို့သာ
ရောက်၍ ရောက်၍နေလေပြီ။ တစ်ဦး
ကတင်းသော်လည်း တစ်ဦးက လျော့
ပေးရကောင်းမှန်းမသိ။

သည်းခံ ခွင့်လွှတ်ခြင်း ဟူ၍
လည်း အလျှင်းမရှိ။

နဂိုက မေတ္တာအခြေခံတင်းမဲ့
ခဲ့ရသည့်ပြင် အတွေးအခေါ်ဗဟုသုတ
နည်းပါးကြသော လူငယ်များပီပီ အသီး
သီးမာန်ထောင်၍သာ နေကြလေသည်။

ပထမအကြိမ် သူတို့လင်မယား
ကွဲမည်ကွာမည်ဖြစ်ကြသောအခါ နှစ်
ဘက်မိဘများက အပြင်းအထန် ကန့်
ကွက်တားဆီးကြသည်။ သူ့ဘက်ကိုလှ

ဘက် ကျိတ်၍ ဖာထေးကြကာ ပြန်စေ
စပ်ပေးကြသည်။

သို့သော် သူတို့ မကွဲဖြစ်လိုက်
သည်ကလွဲပြီး အခြေအနေကမူ ဝို၍
တိုးတက်မလာပါပေ။ စက္ကူနှစ်ရွက်ကို
တံတွေးဆွတ်ပြီး ကပ်သကဲ့သို့ အစေး
မကပ်နိုင်ဘဲ အေးစက်စက် ဖြစ်မြဲဖြစ်
လျက် ရှိလေသည်။

တင်လတ်အဖို့ကား စိတ်ဆင်းရဲ
၍သာ နေရလေသည်။ သူ့အဖို့ မေရီ
တင်ဆိုသည်မှာ ကျောက်ချဉ်ကို ငုံ့ထား
ရသကဲ့သို့ ကြာလေ ချဉ်လေပင်ဖြစ်
နေရသည်။

ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော ခင်မြင့်
ညိုလေး၏ သူ့အပေါ်မေတ္တာ စေတနာ
ရှိပုံတို့ကို တွေးမိလျှင်မူ စပျစ်သီးလေးကို
ဝါးရတ်သို့ ကြာလေချိုလေ ဖြစ်ရကာ
အခါမလပ် သူ့လေးကိုသာ သတိရနေမိ
လေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူတို့နှစ်ဦးက
နှစ်ဖက်မိဘများပေးသိအောင် တားဆီး
မရအောင် တရားရုံး၌ နှစ်ဦးသဘော
တူ ကွာရှင်းပြတ်စဲလိုက်ကြလေသည်။
သတင်းစာမှလည်း တရားဝင်ကြေညာ
လိုက်ကြလေသည်။

ဤတွင် ရှဲ့ချည် မဲ့ချည်ဖြင့် ခန့်
နှင့်လာခဲ့လေသော သူတို့ အိမ်ထောင်
ရေးမှာ ရပ်တန့်ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်
သွားလေတော့သည်။

မေရီဘင်အဖို့တော့ မည်သို့
လေသည်မသိပါ။ တင်လတ်အတွက်
ကား အကျဉ်းသားတစ်ယောက် ထောင်
မှလွတ်မြောက်သေကဲ့သို့ စာချုပ်မိ
သော အစေခံတစ်ဦး လွတ်လွတ်လလ
လပ် ဖြစ်သွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်
လေသည်။

ကြာရှည်ကြာမော့ လွယ်ဖိုးထား
ရသော ဝန်ထုပ်ကြီးကို အပြီးတိုင် ဖန်
လိုက်ပြီး ဖြစ်သဖြင့် သူတစ်ဦးသို့
ရှက်ခြည်းပင် လန်းဆန်းပျမ်းသွား

နောက် စိတ်ပျော်ရွှင်မှုကိုလည်း တစ်ဖန် ပြည်လည်၍ ရရှိလာခဲ့ရလေသည်။

သည်နောက်တွင်တော့ တင်လတ်အတွက် ပထမဆုံးနှင့် အမြန်ဆုံး ပြုလုပ်ရမည့် အလုပ်မှာ တစ်ခုတည်း သာရှိသည့်အကြောင်းကို အထူးဆိုဖွယ် မလိုတော့ပါပေ။

ထိုအလုပ်မှာ တိမ်းရှောင်သူ ခင်မြင့်ညိုလေးကို အနားနှင့် အမြန် ရှာဖွေတွေ့ရှိဖို့ပင် မဟုတ်ပါလော။

တစ်နေ့သ၌ ဒေါက်တာတင်လတ် တစ်ယောက် အထုပ်အပိုးများပြင်ဆင်ကာ အိမ်တံခါးများကိုပိတ်၍ ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်လျက် ရှိလေသည်။

သူ၏ အသွင်အပြင်မှာလည်း လေကလေးတချွန်ချွန်နှင့် ဖျတ်လတ်တက်ကြွလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ပေါက်ဝသို့ စာပို့လှလင်တစ်ယောက်က ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် . . .

“ဆရာဦးတင်လတ် စာခင်ဗျာ”

စာအိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် စာပို့လှလင်က ထွက်ခွာသွားလေသည်။

တင်လတ်က ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ကာ စာအိတ်ကိုဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ အထဲတွင် စာမဟုတ်ဘဲ ဖိတ်စာတစ်စောင်သာ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ တင်လတ်က မျက်မှောင်ကြိုက်လျက် မည်သူထံမှ ဖြစ်လေသနည်းဟူ၍ ဖိတ်စာကလေးကို အသာဖွင့်၍ဖတ်ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

ဤတွင် တင်လတ်တစ်ယောက် မိုးကြိုးကြိုး ပစ်ချခံလိုက်ရသကဲ့သို့ သူခေါင်းတစ်ခုလုံး မီးဖွင့်၍သွားလေတော့သည်။

“အမယ်လေးဗျာ ရက်စက်လိုက်တာ အညိုရယ်”

ဟုလည်း နှုတ်မှ ညည်းတွား၍ နေလေသည်။

ထို့နောက် ခင်မြင့်ညို၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာဖိတ်စာကို ကြည့်နေသော သူ့မျက်ဝန်း၌ မျက်ရည်များက ဖြိုင်ဖြိုင်ကျ၍ လာခဲ့လေသည်။ ရင်ဝ၌ အလုံးကြီးများက တစ်လုံးပြီးတစ်လုံးဆိုတက်၍ လာလေသည်။

သည်နောက်တွင် ကုလားထိုင်ကျောမှ၌ ပစ်၍ထိုင်ချလိုက်ကာ ဖိတ်စာလေးကို ရင်မှာ အပ်လျက် ကံတရားက သူ့အပေါ်စီရင်ပုံ ဆိုးလှသည်ကို တစ်မိမိမိမိတွေးပြီး စိတ်အထိခိုက်ကြီးထိခိုက်၍ နေလေသတည်း။

ဒေါက်တာတင်လတ် တစ်ယောက် နယ်စပ်ဒေသမှ ဤမြို့ကလေးသို့ မြို့နယ်ဆရာဝန်အဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာသည်မှာ နှစ်နှစ်တိုင်တိုင် ရှိခဲ့လေပြီ။

ဤမြို့ကလေးမှာ တောမြို့ကလေး တစ်မြို့ဖြစ်သည်နှင့် အညီ တွေ့ကြုံဆက်ဆံရသော ဒေသခံများက ရိုးသားပွင့်လင်းကြလေသည်။

သူ့အပေါ်ကိုလည်း ဟန်ဆောင်မှုကင်းစွာဖြင့် ချစ်ခင်လေးစားခြင်းရှိကြလေသည်။ ထို့ပြင် ဤဒေသကလေးမှာ ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားအရလည်း လူနေကျပြီး မြင်ကွင်းကျယ်သည့် ဒေသဖြစ်သည့်အလျောက် သဘာဝတောတောင် ရှုခင်းတို့ကို အလွယ်တကူ ပေါ့ပေါ့များများ ထိတွေ့ခံစားနိုင်သည့် ဒေသကလေး ဖြစ်၍နေလေသည်။

မြို့နယ်ဆေးရုံကို တောင်စောင်းတစ်ခုပေါ်၌ ထင်းရှူးပင်များ၊ ယူကလစ်ပင်များ အကြားတွင် တည်ဆောက်၍ ထားလေသည်။

ဆရာဝန်အတွက် နေအိမ်ကိုမူ ဆေးရုံနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ပန်းခြံကလေးတစ်ခုနှင့်အတူ သပ်ရပ်စွာ ဆောက်လုပ်ထားလေသည်။

ထိုအိမ်မှနေ၍ ငြိမ်သက်အေးချမ်းသော မြို့ကလေးအား အပေါ်မှ

စီးမိုး၍ မြင်နေရလေသည်။ တစ်ဖက်တွင်မူ စိမ်းလန်းသော တောအုပ်ကလေးက ကပ်လျက်တည်ရှိနေပြန်ရာ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော လေကောင်း လေသန့်တို့ကို တိုက်ရိုက် ရှူရှိုက်ခွင့်ရ၍နေလေသည်။

ဆိုရသော် စိတ်ဒုက္ခ အသွယ်သွယ်ကြောင့် အတိတ်ကိုခြေရာဖျောက်လာခဲ့သူ တင်လတ်အတွက် ဤဒေသကလေးတွင်ငြိမ်းချမ်းမှုရသင့်သလောက် ရ၍နေလေပြီ။

အချိန်တည်းဟူသော သမားတော်၏ ကုစားမှုကြောင့် စိတ်အနာနှင့် နှလုံးသားဒဏ်ရာတို့မှာလည်း ကျက်သင့်သလောက် ကျက်လာခဲ့ပြီဟု ဆိုရမည်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ယနေ့ ရုံးပိတ်ရက် ဖြစ်လေသည်။ တင်လတ်က အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာတွင် စာအုပ်ထစ်အုပ်ကို ဖတ်လျက် အနားယူနေလေသည်။ အချိန်မှာ နံနက် ၉ နာရီခန့်ပင် ရှိဦးမည်။

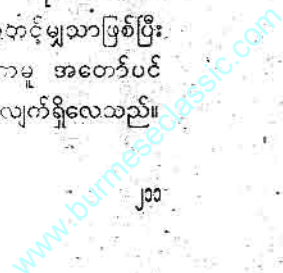
ထိုအချိန်တွင် ဆေးရုံဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က အပြေးအလွှားရောက် ရှိလာပြီးလျှင် . . .

“ဆရာ ဆရာ၊ တပ်က ကားတစ်စီး အင်းဘွတ်ရုံမိလာလို့တဲ့၊ အရေးပေါ်ပေးရှင်းတွေရောက်နေတယ် ဆရာ”

အရေးပေါ်ဆိုသည်နှင့် ရုံးအားရက်ကို မေ့သွားခဲ့လေသည်။ ထိုင်ရာမှ ချက်ချင်းထကာ ဆေးရုံသို့ အလျင်အမြန် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ဆေးရုံရောက်သော် လူများရှုပ်ယှက်ခတ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ လူနာများကိုလည်း ခုတင်များပေါ်တွင် တွေ့ရသည်။ ဗုစုပေါင်း လေးယောက် ဖြစ်သည်။

ထိုအထဲတွင် သုံးယောက်က ဒဏ်ရာ အသင့်အသင့်မျှသာဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်ကမူ အတော်ပင် အသည်းအသန်ဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။

ကြီးမားသော ဒဏ်ရာများရရှိ ထားကာ သတိလစ်၍လည်း နေလေ သည်။

ထိုလူနာမှာ အလွန်အရေးကြီး နေပြီဖြစ်သဖြင့် ဒေါက်တာတင်လတ်က ချက်ချင်းပင် စ၍ကိုင်လေသည်။ ကျန် လူနာများအတွက်ကိုမူ မည်သို့ပြုစုလုပ် ဆောင်ရမည်ကို နှုတ်မှ ညွှန်ကြားကာ အခြားဝန်ထမ်းများသို့ လွှဲပေးလိုက်လေ သည်။

“ဒီလူနာအတွက် အရေးပေါ် အိုသွေးလိုနေတယ်။ ဆရာမရေ မြန်မြန် ရှာပါဦး”

နီးရာဆရာမတစ်ဦးကို အမြန် မှာကြားလိုက်လေသည်။ ထိုလူနာမှာ ဒဏ်ရာတွေက များပြားလှသည်။

အထူးသဖြင့် ညာဘက်ပခုံး အောက်မှ ကျည်စကြီးတစ်စ ဖောက်ဝင် သွားသော ဒဏ်ရာကသွေးထွက်အလွန် များစေခဲ့လေပြီ။

သူ၏ သွေးဖိအားမှာလည်း များ စွာထိုးကျနေတာ စိုးရိမ်ဖွယ် ဖြစ်၍နေ လေပြီ။ လိုအပ်သောသွေး သွင်းမပေး နိုင်ပါက အသက်ရှင်ဖွယ် မမြင်နိုင်တော့ ပြီ။ ထိုလူနာအတွက် လိုအပ်သည် များကို အမြန်ဆုံးလုပ်ကိုင်ပေးပြီးနောက် ဒေါက်တာတင်လတ်က ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

လိုအပ်သော သွေး ရ၊ မရ မေး မြန်းရန် ဖြစ်လေသည်။

ဤတွင် အပေါက်ဝ၌ လူနာရှင် ဖြစ်ဟန်တူသော အမျိုးသမီး နှစ်ဦး သုံး ဦးခန့်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဆရာ . . . လူနာအခြေအနေ ဘယ်လိုနေသေးလဲဟင်”

အမျိုးသမီးတစ်ဦးက မေးလာ လေသည်။ တင်လတ်က မေးလာသူ အမျိုးသမီးကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့် လိုက်မိသည်။

ဤတွင် နှစ်ဦးသား မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိကြရာမှ တင်လတ် သာမက ထိုအမျိုးသမီးကပါ အံ့အားကြီးသင့်

လျက် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား ကြလေတော့သည်။

“အညို၊ အညို ဟုတ်ပါတယ် နော်”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီက ကို တင်လတ်”

တင်လတ်က လျင်မြန်စွာ ခေါင်း ညိတ်ပြလိုက်သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ခင်မြင့်ညိုကို ပြန် တွေ့လိုက်ရသည်မို့ ဝမ်းသာစိတ်က လှိုက်ခနဲ တက်လာသည်။

ခင်မြင့်ညို၏ မျက်ဝန်းအစုံက လည်း လက်ခနဲတောက်ပသွားပြီး မျက် နှာပေါ်၌ အပြုံးရိပ်ကလေးတစ်ခု ထင် ပေါ်လာလေသည်။

- တင်လတ်က ခင်မြင့်ညိုကို သတိလက်လွတ် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိ သည်။ သူမ၏ သွင်ပြင်က မျက်နှာလေး နည်းနည်းချောင်သွားသည်က လွဲ၍ ဟို တုန်းကလိုပင် ကျက်သရေရှိခဲ့ပါတည်း။

ထို့နောက်မှ စောစောက ခင်မြင့် ညို၏ မေးခွန်းကို ပြန်သတိရလိုက်မိ သည်။

“ဒါနဲ့ အညို၊ ဒီလူနာက . . .”

“အဲဒါ ကျွန်မ ခင်ပွန်းပါ ကိုတင် လတ်”

“ဪ”

တင်လတ် ထိုမျှသာ ဆိုနိုင်တော့ သည်။ ရင်ထဲ၌လည်း ဟာလာဟင်း လင်း ဖြစ်သွားရသည်။ စောစောက ဝမ်းသာစိတ်ကလေးများ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက်ပင် ဖြစ်၍သွားလေသည်။

“ခုကွဲပဲဆရာ၊ သွေးက ဘယ်မှ ရှာလို့ မရသေးဘူး”

သွေးရှာခိုင်းလိုက်သော ဆရာ မလေးက သတင်းလာပို့နေလေသည်။ ခုမှ ကောင်းကောင်းကြီး အခက်တွေ့ကြ ရလေပြီ။

အရေးထဲ သွေးက ရှာလို့မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သွေးမရက ထိုလူနာမှာ နာရီ အနည်းငယ်အတွင်း အသက်ဆုံး ရှုံးရရှာပေတော့မည်။

“ပြဿနာပဲဗျာ၊ သွေးမရလို့က မဖြစ်ဘူး ဆရာမ”

တင်လတ်က ညည်းညူလိုက် သည်။ ထို့နောက် သူ ခင်မြင့်ညိုမျက် နှာကိုလည်း တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက် မိသည်။ အဓိပ္ပာယ် ဖော်ရခက်သော ခင်မြင့်ညိုမျက်လုံးများက ရီဝေငေးမော လျက်ရှိလေသည်။

တင်လတ် တွေ့ခနဲ ဖြစ်သွား သည်။ တစ်စုံတစ်ရာကိုလည်း အလေး အနက်စဉ်းစားနေမိသည်။ ထို့နောက် တွင် အံ့ကို တစ်ချက်ကြိတ်လိုက်တာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်ချလိုက် လေတော့သည်။

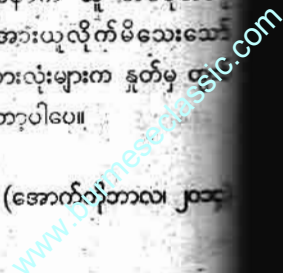
“ကိုင်း . . . ဆရာမ၊ ဘယ်ကမှ မရနိုင်ရင် ကျွန်တော့်ဆီကသာ ဖောက် ပေတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်သွေးနဲ့ အတူ တူပဲ”

မကြာမီပင် တင်လတ်ထံမှသွေး ကို ဖောက်ယူပြီးစီးသွားလေသည်။ ချက် ချင်းပင် အရေးပေါ်လူနာအား သွေး ဆက်ပေးလိုက် ရာ အခြေအနေမှာ သိသိသာသာ ပြောင်းလဲလာလေသည်။ အကောင်းဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း မြန် ရောက်လာသည်။

စိတ်ချရသော အနေအထားသို့ ရောက်ပြီဆိုမှ အရေးပေါ်အခန်းထဲမှ တင်လတ် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ ထွက်လာသည်ကို တွေ့သည်နှင့် ခင်မြင့် ညိုက ထိုင်ရာမှ အသာထရပ်လိုက် သည်။

တင်လတ်ကလည်း ခင်မြင့်ညို နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ရပ်လိုက်လေ သည်။ ခင်မြင့်ညိုက တစ်စုံတစ်ရာ မေး မြန်းခြင်းမရှိတော့ဘဲ တင်လတ် မျက်နှာ ကိုသာ ငေးမော ကြည့်နေလေသည်။ တင်လတ်ကလည်း ခင်မြင့်ညိုအား စိတ် ကြည့်နေလိုက်မိသည်။

ထို့နောက် သူ တစ်စုံတစ်ခု ပြောရန် အားယူလိုက်မိသေးသော် လည်း စကားလုံးများက နှုတ်မှ တွင် မလာနိုင်တော့ပါပေ။

သော လေပြည်တစ်သက်က သူ့အား တိုးဝေပွတ်တိုက်၍ နှုတ်ဆက်သွားကြ လေသည်။

ထိုခဏ၌ သူ့ခြေလှမ်းများက တိတ်ဆိတ်စွာ လျှောက်လှမ်းနေကြလင့် ကစား စိတ်တွင်းမှမူ စကားလုံးများကို တသိတသန်းကြီး ပြောဆို ရေရွတ်မိ လျက်သား ဖြစ်၍နေလေသည်။

စင်စစ် ထိုစကားတို့မှာ ခင်မြင့် ညိုအား မပြောဖြစ်ခဲ့လေသော စကား စုများပင် ဖြစ်လေသည်။ တစ်နည်း အားဖြင့် ဆိုပါကလည်း ထိုစကားစု များမှာ အနက်ရှိုင်းဆုံးသော သူ့နှလုံး သားထဲမှ နင့်နင့်နဲနဲ ထွက်ပေါ်လာသည့် ဖွင့်ဟချက်များဟုပင် ဆိုရပါလေတော့ မည်။ ၎င်းတို့ကို အကွရှာတင်ကာ ထပ်မံ၍ ဖော်ပြရဦးမည်ဆိုပါက...

"အညိုရယ် မင်းဟာ တစ်ချိန် တုန်းက ကိုယ့်အပေါ် မင်းရဲ့ မေတ္တာ

စေတနာတွေကို ဖော်ပြခဲ့ဖူးတယ်နော်၊ ဒါတွေကို သိပါရင်နဲ့ မေတ္တာ ဝမ်းမှား လိုက်ခဲ့သူက ကိုယ်ပဲကွယ် ကိုယ် တကယ်ချစ်တာဟာ မင်းပါလို့ သိရတဲ့ အချိန်မှာ ကိုယ်နဲ့ မင်းနဲ့က အဝေးကြီး ဝေးခဲ့ကြရပြီပေါ့။ လို့ ဝေးခဲ့ကြရလို့လဲ မင်းအပေါ် ကိုယ့်ရဲ့ မေတ္တာစေတနာ တွေကို တစ်ပြန်တစ်လှည့် ဖော်ပြဖို့ အခွင့်အရေး ကိုယ်မရခဲ့တော့ဘူးပေါ့ ကွယ်။

အညိုရေ "မေ့တော့ စိတာဝန် တွေကို ကိုယ်ကေ့ခဲ့ပါပြီ၊ ဒီအကြွေး တွေကို ကိုယ်ဆင်နွှဲခဲ့ပါပြီ၊ ကိုယ့်ရဲ့ နှလုံးသွေးနဲ့ အတု မင်းအပေါ် ကိုယ် ချစ်ခဲ့တဲ့ အချစ်တွေကို အကောင်းဆုံး ပေးဆပ်တဲ့နည်းနဲ့ ဖွင့်လှစ်ပြသခဲ့ပါပြီ အညို၊ အသင်္ချေအ နန္ဒမကတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ မေတ္တာစစ်တွေကို ဖော်ပြခဲ့ပါပြီ အညို ရယ်"

□ ရဲမြတ်တင်

ခင်မြင့်ညိုရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့် ကာ ထွက်ခွာလာခဲ့တော့သည်။ ဝန်ထမ်း များအား လိုအပ်သည်တို့ကို မှာကြား ခဲ့ပြီးနောက် ဆေးရုံမှ မိမိနေထိုင်သို့ တစ်ကိုယ်တည်းပင် ပြန်လည်ထွက်ခွာ လာခဲ့သည်။

တောတောင်ကလေးကြားမှ မြေနှီ လမ်းကလေးက လူသူရှင်းလင်းလျှတ် ရှိသည်။ ရှေ့တူရုမှ ဆော့ပြေးကစားလာ

မိသားစုတိုင်း အိမ်တိုင်းဆောင်ထားသင့်သော စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်။

သင့်ဘဝတစ်သက်တာအတွက် ဗေဒင်ဟောနည်း ၆၀ နှင့် အဖြေထုတ် ဟောထားသည့် စာအုပ်။ ဗေဒင်ပညာကို လေ့လာလိုသူများ၊ ဝါသနာပါသူများ လက်ကိုင်ထားသင့်သည့် စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်။

အတိတ် ပစ္စုပ္ပန် အနာဂတ် ကံကြမ္မာ

သင့်ဘဝ တစ်သက်တာ ဗေဒင်ဟောကိန်းများ

စာအုပ် ထွက်ပြီ

ညွန့်နိုင်မာ (ကျောက်ဆည်)

ညွန့်လွင် (စက်မှုတက္ကသိုလ်)

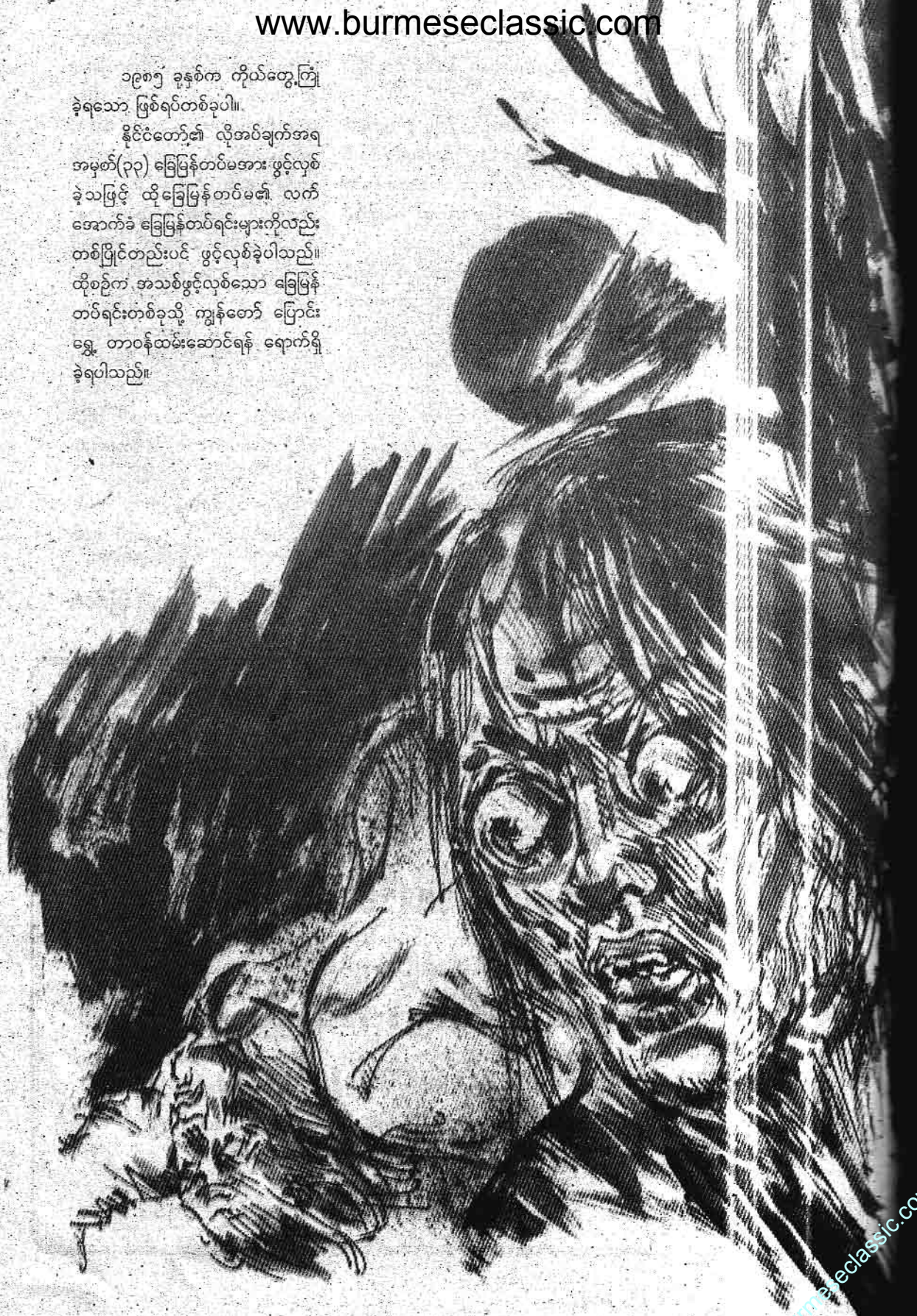
ဖုန်း ၀၉-၃၃၂၇၁၃၈၈ သို့ မှာကြားနိုင်ပါသည်။ စာတိုက်မှအရောက်ပို့ပေးပါမည်။
ဦးညွန့်လွင် အမှတ် ၂၈၊ ဆေးရုံလမ်း၊ ကျောက်ဆည်မြို့။

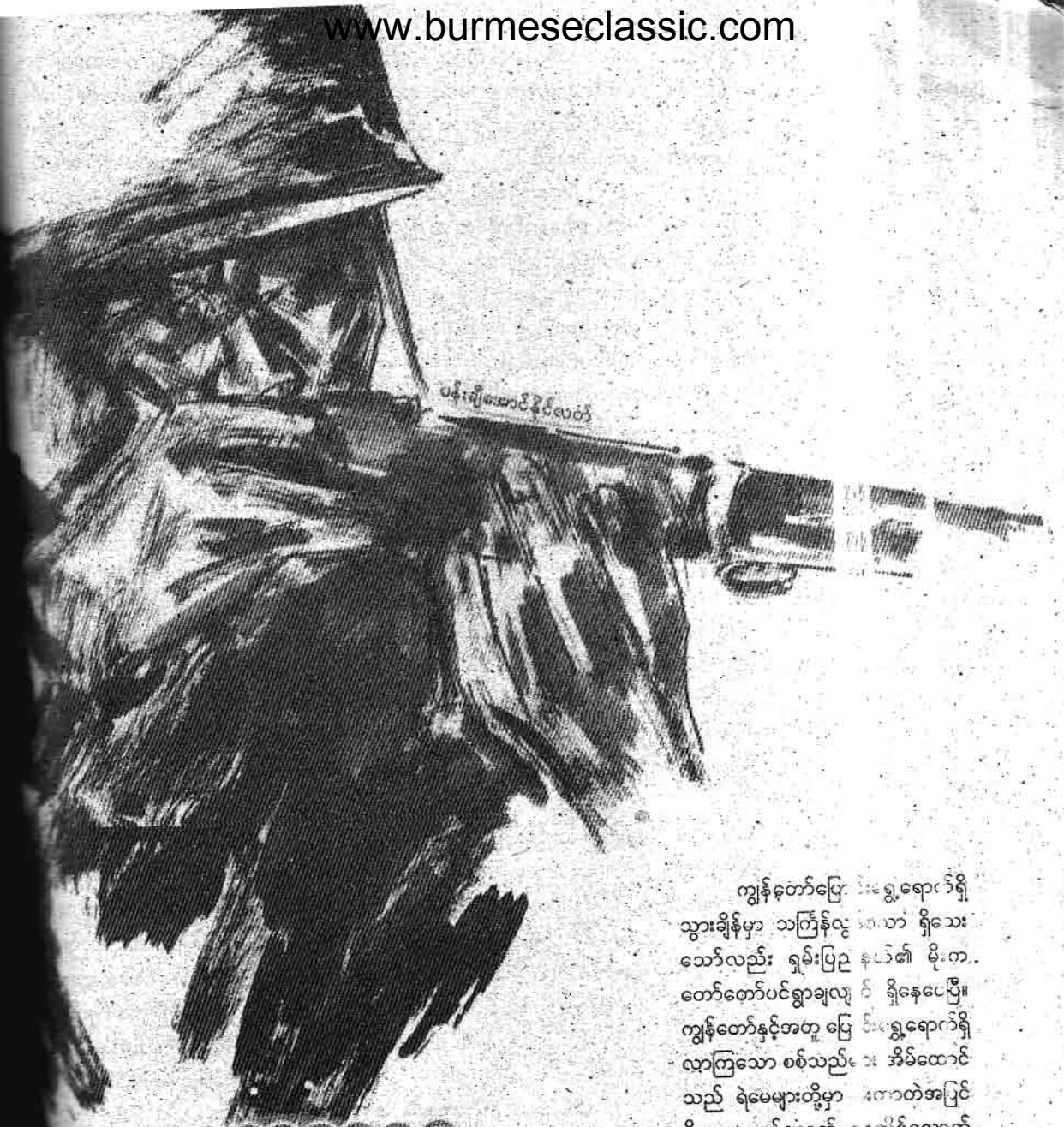
ယခင် တစ်အုပ် ၆၀၀၀၊ ယခု ၅၀၀၀ ကျပ်။ သုံးအုပ်နှင့် အထက်မှာလျှင် ၄၅၀၀ ကျပ်

၁၉၈၅ ခုနှစ်က ကိုယ်တွေ့ကြုံ
ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပါ။

နိုင်ငံတော်၏ လိုအပ်ချက်အရ
အမှတ်(၃၃) ခြေမြန်တပ်မအား ဖွင့်လှစ်
ခဲ့သဖြင့် ထိုခြေမြန်တပ်မ၏ လက်
အောက်ခံ ခြေမြန်တပ်ရင်းမှူးကိုလည်း
တစ်ပြိုင်တည်းပင် ဖွင့်လှစ်ခဲ့ပါသည်။
ထိုစဉ်က အသစ်ဖွင့်လှစ်သော ခြေမြန်
တပ်ရင်းတစ်ခုသို့ ကျွန်တော် ပြောင်း
ရွှေ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ရောက်ရှိ
ခဲ့ရပါသည်။

ပန်ချီဆောင်ခိုက်လတ်

နာနာဘာဝ
တက်ခေါက်သံ

မာမာမာမာ
(မာမာမာမာ)

ကျွန်တော်ပြေး... ရွှေရောင်ရှိ
သွားချိန်မှာ သင်္ကြန်လွှဲ... ရှိသေး
သော်လည်း ရှမ်းပြည်နယ်၏ မို.က.
တော်တော်ပင်ရွာချလျှင် ရှိနေပေပြီ။
ကျွန်တော်နှင့်အတူ ပြေး... ရွှေရောင်ရှိ
လာကြသော စစ်သည်များ အိမ်ထောင်
သည် ရဲမေများတို့မှာ အကာအပွင့်
မိသားစု ဝင်ရောက် နေထိုင်လောက်
သော အဆောက်အအုံများ မရှိသေး
သဖြင့် ပလတ်စတစ်မိုးကာတဲကလေး
ဖြင့် ရှမ်းပြည်မိုး၏ဒဏ်ကို ခက်ခဲခွာ
ကြုံကြုံခံခဲ့ကြရပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ အခက်အခဲကြုံနေရ
သည့် အခြေအနေတွင် ရောဂါစစ်သည်
မို့ခိုသူအားလုံးအတွက် အမိုးအကာ
အောက် အမြန်ရောက်ရောက်လည်း
မြို့နယ်ပါတီကောင်စီမှ သတ်မှတ် ပေး
ထားသော ချုံတော မြေနေရာအား
စတင် ရှင်းလင်းကြရသည်။

ရှင်းလင်းပြီး နေရာများတွင် တချို့က မျောတိုင်ထောင် သက်ငယ်စိုး ထရံကာ ယာယီအဆောက်အအုံများကို အင်တိုက်အားတိုက် အမြန်လုပ်ဆောင် ကြရပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ တပ်အတွက် ယာယီ အဆောက်အအုံများ ဆောက်လုပ်ရန် ဖုန်းဆီးတောများ ရှင်းလင်းကြရာတွင် ယာယီဆိုင်ကပ်လှောင်နှင့် မလွတ်ကင်းသော သစ်ပင်ကြီး သစ်ပင်ငယ်များကို ခုတ်လှဲ ရှင်းလင်းကြရသည်။

ထိုကဲ့သို့ ခုတ်လှဲရှင်းလင်းနေစဉ် တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့တပ်အတွက် မျော သက်ငယ် ဝါးများ လာရောက် ပို့ပေးသော ကျေးရွာသူကြီး ဦးအောင် သိန်းဆိုသူက . . .

“ဒီနေရာမှာ တပ်သစ်လာဖွင့် တာ ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်ရွာသာ များအတွက် အလွန်ကောင်းသွားတာပဲ။ အရင်ကဆိုရင် ဒီနေရာကို တောကြမ်း တယ်၊ မြေကြမ်းတယ်ဆိုပြီး ဘယ်သူမှ သစ်တစ်ချောင်း ဝါးတစ်ပင် မခုတ်ရဲ ကြဘူး။

တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ ထင်းခွေ ဟင်းရွက်ခူးသွားမိရင်လည်း ဒီမှာရှိနေတဲ့ သရဲက ဝင်ပူးဖမ်းစားတာ ကို ခံကြရတယ်။ ဝင်ပူးခံရပြီဆိုရင်တော့ ကြက်တစ်ကောင်နဲ့ ခေါစာပစ်မှပဲ ပြန် ကောင်းတော့တယ်။ ရွာတိုင်းလိုလို ဖမ်း စားခံရကြတယ်။ အခုထိလဲ ဖမ်းစားတာ ခံနေရကြတုန်းပဲ”

“ဟာ ဒီခေတ် ဒီအခါ တစ္ဆေ သရဲဆိုတာ ရှိသေးလို့လား၊ ဦးအောင် သိန်းရယ်၊ တကယ်ရှိတယ် ထားဦး။ သူတို့က ဘယ်မှာ နေကြလို့လဲဗျာ”

“တစ္ဆေသရဲ ဆိုတာ မျက်စိနဲ့ မမြင်ရလို့ တကယ်မရှိဘူး ထင်နေကြ တာပါ။ အမှန်တော့ တကယ်ရှိပါတယ်။ ရှိလို့လဲ လူတွေကို မုက္ခပေးနေကြတာ ပေါ့။ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ အကြီးဆုံးဆိုတဲ့ သရဲကြီးက ဟိုစမ်းချောင်းထိပ်က သပြေ ပင်ကြီးမှာ နေတယ်လို့ ပြောကြတယ်။

သူ့သားသမီး သရဲတွေတော့ ဘယ်မှာ အတိအကျနေတယ် မပြောတတ်ဘူး။ အများကြီးရှိတယ်လို့တော့ ပြောနေကြ တယ် ဗိုလ်ကြီး”

ဦးအောင်သိန်း လက်ညှိုးညွှန်ပြ သော စမ်းချောင်းထိပ်က သပြေပင်ကြီး သုံးပင်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ စမ်းချောင်း လေးမှာ ကျွန်တော်တို့ တပ်ဧရိယာ အလယ်ဗဟိုတွင် စီးဆင်းနေသော စမ်း ချောင်းလေးဖြစ်သည်။ အခုလို နွေရာ သီမှာပင် ရေက ပေါင်လယ်လောက်ထိ မပြတ်စီးဆင်းနေသည်။

ဤ စမ်းချောင်းကလေးကိုပင် ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး သောက်သုံးရေအဖြစ် အားကိုးအသုံးပြု နေကြရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စမ်း ချောင်းစီးဆင်းရာတစ်လျှောက် သစ်ပင် များကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းခြင်း မပြုဘဲ ချန်ထားခဲ့ကြသည်။

ထိုကဲ့သို့ ချန်ထားခဲ့ခြင်းမှာလည်း တပ်ရင်းမှူးကြီး၏ သဘောအရ တော ပြုံးပြီး စမ်းချောင်းရေ ခန်းသွားလျှင် တပ်ရင်းမိသားစုအတွက် ရေအခက် အခဲ ဖြစ်လာနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် တပ်ရင်းမှူးကြီးက - “လျှပ်စစ်မီးနဲ့ အင်စီတွင်းရေ ဘယ်အချိန်ရမယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်သေး ဘူး။ လက်ရှိ စမ်းချောင်းလေးကိုပဲ ရေ မခန်းကောင် ထိန်းသိမ်းအသုံးပြုနေရ မှာပဲ” ဟု ကျွန်တော်တို့ တောစရင်း သော နေ့က ပြောဖူးသည်။

ထိုစမ်းချောင်းကလေး၏ ထူး ခြားချက်မှာ အဝေးကြီးမှ စီးဆင်းလာ ခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဦးအောင်သိန်း လက် ညှိုးညွှန်ပြသော သရဲဂိုက်ချပ်ကြီးနေ သည်ဆိုသော သပြေပင်ကြီး သုံးပင်နား တွင် သဘာဝရေထွက်ပေါက်ကြီး တစ်ခု မှာ ယောက်ျားကြီးနှစ်ယောက် လက်နှစ် ဖက်ခန့်ကျယ်သော တွင်းခေါင်းကြီးမှ ပွက်ထွက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုနေရာမှ စီးဆင်းလာသော ချောင်းရိုးတစ်လျှောက် ချောင်းသပြေ

ပင်၊ ညောင်ကြွတ်ပင်၊ ဝက်သစ်ချပင်၊ အခြားသစ်ပင်မျိုးစုံတို့မှာ တစ်နှစ်ပတ် လုံး စမ်းချောင်းရေသဖြင့် စိမ်းညိုမည်း မှောင်ကာ နေပြောက်မထိုးလောက် တောင် အရိပ်တောင်သဖြင့် ချုံတော များ ဖြစ်နေသည်။

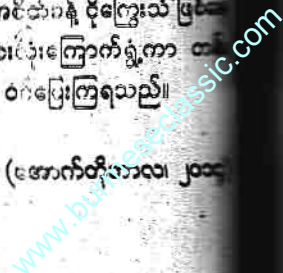
ထိုစမ်းချောင်း တစ်လျှောက် သစ်ပင်ကြီးငယ် ချုံတောများကို ချန် လှပ်၍ ကျန်သစ်ပင် ချုံတောများ ခုတ် လှဲရှင်းလင်းကာ ဘဝရင်းရှုံး ဗဟိုကင်း တပ်ထောက်စတု စင်သည်လှူပျံဆောင် စစ်သည်မိသားစု အတွက် မြှောက်ခန်းတဲ့ တန်းလျားနှင့် ဗဟိုခံ အကြပ်ကြီးများ နေထိုင်ရန် ယာယီအဆောက်အအုံများ ဆောက်လုပ်ပေး လက်ရှိနေကြသည်။

တစ်နေ့ည သန်းခေါင်တောင် လောက်တွင် အရာခံအကြပ်ကြီး နေ တစ်ဆောက်လုပ်ရန် တောရှင်းထား သောနေရာ အပြင်ဘက် လယ်နှစ်ကွင်း ကျော်လောက် တောအုပ်မှ ကလေးများ နှင့် အမျိုးသမီးများ၏ ထူးဆန်းသော ငိုကြွေးသံများကို ချည်စွာ ကြားကြရ သည်။

ထိုငိုကြွေးသံများကြောင့် အိမ် ပျော်နေသော မိသားစုများ လန့်နိုးသွား ကြပြီး တံတန်းများအပြင်ဘက်သို့ အား လုံး ထွက်ကြွင်းကြွသည့်။ ငိုညည်း သံ များနှင့်အတူ တက်ခေါက်သံများလဲ လည်း ခေါင်းနားပန်းကြီးကာ ကြက်သီး ထလောက်တောင် ကြားနေရသဖြင့် လက်နှိပ်ခတ်ဒီးဖြင့် လှမ်းထိုးကြည့်ကြ သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်း ဖြစ်နေသဖြင့် သိကွဲစွာ မမြင်ရပေ။ မြင်ရသည်မှာ ဓာတ်မီးရောင်ကြောင့် ဝင်းဝင်းတောင် နေသော မျက်လုံးပေါင်းများစွာကို တွေ့ကြရသည်။

ငိုကြွေးသံများမှာလည်း တစ် ယောက်စ နှစ်ယောက်စ မဟုတ်ဘဲ နှစ်ဆယ်၊ အင်ဆန်နဲ့ ငိုကြွေးသံ ဖြစ်သွား သဖြင့် အားလုံးကြောက်ရွံ့ကာ တစ် လျားထဲသို့ ဝင်ပြေးကြရသည်။

ထိုအကြောင်းအား ဒုအရာခံ ဗိုလ် ဘသန်းနှင့် ဒုအရာခံဗိုလ် သောင်း ရွှေတို့မှာ ကွဲ ဘာတို့ အရာရှိများ နေထိုင်ရာ စမ်းချောင်းဘေး သက်ငယ် တန်းလျားသို့ ရောက်ရှိလာပြီး သတင်း ပို့ကြသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်ကြီးတိုင်း ကျော်မှာ ထိုနေရာသို့ ချက်ချင်းလိုက် သွားပြီး အခြေအနေကို သွားရောက် ကြည့်ရှုခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားချိန် တွင်လည်း ငိုကြွေးသံများ၊ တက်ခေါက် သံများ အဆက်မပြတ် ဆူညံနေဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။

တစ္ဆေသရဲကို မယုံကြည်ခဲ့သော ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ ဘယ်လို ပြောရမုန်းပင် မသိဖြစ်သွားကာ ကြက် သီးထမိကြသည်။ ထိုကိစ္စအား ဒုတပ် ရင်းပျားထံ သွားရောက် သတင်းပို့ကြ သည်။ ဒုတပ်ရင်းမှူးက...

“ဒီနေရာမှာ နာနာဘာဝ အစိမ်း သရဲတွေရှိနေတာ အမှန်ပဲကွာ။ နှစ်ဆန်း တစ်ရက်နေ့ကလဲ ဆရာတော်တွေ ပင့် ပြီး တပ်လေးထောင့်မှာ ပရိတ်ရွတ် ကမ္မဝါဏ်တာတို့ လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ သံယာ တော်တွေ အမိန့်နဲ့ သူတို့ကို အုပ်ချုပ်တဲ့ နတ်မင်းကြီးထံမှာ အခြားတစ်နေရာ တောင်းခံကြပါလို့ မိန့်ကြားသွားခဲ့လို့ တပ်အပြင်မှာ စုနေကြပြီး နေရာမရှိလို့ မိသားစုတွေငိုနေကြတာလဲ ဖြစ်ချင် ဖြစ် မှာပေါ့။

တို့ကလဲ နိုင်ငံတော်အမိန့်နဲ့ သူတို့ရဲ့ အသိုက်အမြှူကို ဖျက်ဆီးသလို ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ သနားစရာ အမှန်ပဲ။ မေတ္တာသာ ပို့ပေးကြပါကွာ။”

ဟုပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက် ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ဗိုလ်ကြီးတိုင်းကျော်မှာ လူငယ် ဖြစ်သဖြင့် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေသည်။ ထိုသရဲများ ငိုသံကြားရာ တောအုပ်သို့ သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်ရန် အတင်း တောင်းဆိုနေပါသည်။

သို့သော်လည်း သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်ရန် ကျွန်တော် ခွင့်မပြုခဲ့ပါ။ ထိုညက မိုးလင်းခါနီးအထိ ငိုကြွေးသံ မှတ်ခေါက်သံများ အဆက်မပြတ် ဖြစ်နေသည်။ တပ်သစ်ဖွင့်ခါစမှာ ရှားရှားပါးပါး ခွေးလေ ခွေးလွင့် နှစ် ကောင်ကလည်း အမြီးကုပ်ကာ တက် ခေါက်သံနှင့် ငိုသံကြားနေရသော တော အုပ်ဘက်သို့ မိုးလင်းသည်အထိ လှမ်း တောင်းနေခဲ့သည်။

xxx

နောက်နှစ်ရက်ခန့် အကြာတွင် ကျွန်တော်တပ်ခွဲမှ တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦး ၏ သမီးဖြစ်သူ အမျိုးပေါက်အရွယ်မှာ သူ့အဖော်များနှင့် တပ်ဧရိယာအတွင်း ထင်းခွေ ဟင်းရွက်ခူးသွားရင်း သစ်ပင် ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် အပေါ့အပါး သွားမိခဲ့သည်။

ခဏအကြာတွင် ဆီးအိမ်တစ်ခု လုံး တင်းကျပ်ကိုက်ခဲလာသဖြင့် အိမ် သို့ ပြန်လာကြသည်။ အိမ်သို့ရောက်

သည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ချစ်ချစ်တောက် ပူလာပြီး အဖျားတက်လာသည်။ ထိုကဲ့ သို့ အဖျားတက်လာ၍ ပါးစပ်ကလည်း ကယောင်ကတမ်းပြောဆိုလာသည်။

“မင်းတို့ တောတွေရှင်းတာနဲ့ ငါ့သားသမီးတွေ နေစရာမရှိတော့ဘူး။ ငါ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး။ ငါ မကျေနပ် ဘူးကွ”

ကောင်မလေး ပါးစပ်က ခဏ ခဏ ပြောဆိုကြမ်းငါး တက်ခေါက်နေ သဖြင့် မိဘုရားနှင့် အခြားအမျိုးသမီး များမှာလည်း ကြောက်လန့်ပြီး ပျာယာ ခတ်ကာ...

“မသိ မလိမ္မာသော အမိုက်အမဲ အား ခွင့်လွှတ်ပေးပ” ဟု တောင်းပန် ကြသည်။

သို့သော်လည်း အခြေအနေမှာ ပိုဆိုးလာသဖြင့် တပ်တွင်းဆေးခန်းမှ တစ်ဆင့် နီးရာဆေးရုံသို့ အမြန်ပို့ကြရ သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်နှင့် သုံးရက် သာခြားသည်။ အိမ်ထောင်သည်လိုင်း ထဲမှ တပ်ကြပ်မောင်လွင်မှာ နေဝင်ရီ တရောအချိန်တွင် ဘုရားပန်းလဲရန် စမ်း ချောင်းထိပ် သပြေပင်ကြီးနားရှိ လူ တစ်ရပ်ကျော်ကျော် သပြေပင်လေးသို့ တက်ကာ သပြေညွန့်ခူးနေစဉ် သစ်ပင် အပေါ်ဘက်မှ လူကြီးတစ်ယောက်

တက်ခေါက်ကာ ဆင်းလာပြီး သူ့အား ကံန်ချလိုက်သဖြင့် တလိမ့်ခေါက်ကွေး မြေကြီးပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလာကာ တော်တော်နဲ့ မထနိုင်။

ခဏအကြာတွင် ဖြည်းဖြည်းချင်းထကြည့်ရာ ညာဘက်ပေါင်မှာ အလွန်နာကျင်နေသဖြင့် တုတ်ဖြင့် ထောက်ကာ လှိုင်းခန်းထဲသို့ ပြန်လာခဲ့ရသည်။ အိမ်ရောက်သောအခါ ဒဏ်ရာရှာရင်း တေဇောဘမ်းလိမ်းသည်။ ဒဏ်ရာတ ဘာမှမရှိ။ သို့သော်လည်း ပေါင်တစ်ချောင်းလုံးကိုက်ခဲနာကျင်နေသဖြင့် တပ်ရင်းဆေးခန်းမှ တစ်ဆင့် ဆေးရုံသို့ပို့ပြီး ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်သည်။

အရိုးကျိုးခြင်း၊ အသားကြေ၊ အကြောညစ်ခြင်းများ မရှိသော်လည်း နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း မသက်သာသဖြင့် နောက်နေ့တွင် မင်္ဂလာခုံ စစ်ဆေးရုံသို့ ပို့ဆောင်ပေးလိုက်ရသည်။

တစ်နေ့တွင်လည်း ကျွန်တော့် တပ်ခွဲမှ စမ်းချောင်းထိပ်တင်း ဘန်ကာတွင် ညတင်းတာဝန်ကျနေသော ဒုထပ်ကြပ်ညွန့်စိန် တပ်စိတ်မှ တပ်သားခင်မောင်တင့်မှာ စမ်းချောင်းသို့ ဆင်းပြီး စစ်ရေဘူးဖြင့် သောက်ရေခပ်နေစဉ် မှောင်ထဲမှ လူကြီးတစ်ယောက်ထွက်လာကာ တက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ပြီး ဘာမပြော ညာမပြော ဇက်ပိုးအား တစ်ချက် ပြင်းပြင်းရိုက်ချလိုက်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

အရိုက်ခံရသော ခင်မောင်တင့်မှာ ရေစပ်တွင် မှောက်ရက်လဲပြီး သတိလစ်ကျန်ခဲ့သည်။ တပ်စိတ်မှူး ဆရာညွန့်စိန်မှာ ခင်မောင်တင့် ရောက်မလာသဖြင့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးယူပြီး ချောင်းထဲသို့ လိုက်သွားရာ ခင်မောင်တင့်မှာ ပါးစပ်မှ အမြှုပ်တစ်စုံဖြင့် သတိလစ်မေ့မြောနေကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် အခြားရဲဘော်များဖြင့်ထမ်းခေါ်ကာ တပ်တွင်းဆေးခန်းသို့ ပို့ကြရသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် ဆေးရုံပို့ကာကုသခဲ့ရသည်။ ခင်မောင်တင့်၏ ဇက်ပိုးမှ

သရဲလက်ဝါးရာ အညိုအမည်းကြီးမှာ တစ်ပတ်ခန့်ကြာမှ ပျောက်သွားကြောင်း တွေ့ရသည်။

ထိုကဲ့သို့ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ တော်တော်များများ ကြုံခဲ့ရသလို ရယ်ရွှင်ဖွယ်ရာ အချို့ကိုလည်း ကြုံခဲ့ရပါသေးသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့တပ်ရင်းမှာ တပ်တည်ဆောက်နေလုပ်ငန်းကို ပိဖိစီးစီး လုပ်ကိုင်နေကြရသဖြင့် အရာရှိစစ်သည် အားလုံးမှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြရသည်။

သို့ကြောင့် ညပိုင်းတွင် အပန်းဖြေနိုင်ရန် တပ်ရင်းမှူးကြီးက မြို့မှ ငှားကာ ဝီဒီယို နေ့စဉ်ပြသပေးသည်။ ဝီဒီယိုပြသသော နေရာမှာ စမ်းချောင်းလေးအရှေ့ဘက်ခြမ်းရှိ ယာယီ စုပေါင်းခန်းမတွင် ဖြစ်ပြီး၊ ချောင်းအနောက်ဘက်ခြမ်းတွင် နေထိုင်သော အရာရှိ လူမျိုးတန်းလျားမှ ကျွန်တော်တို့နှင့် အိမ်ထောင်သည် စစ်သည် မိသားစုများ နေ့စဉ် သွားရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။

ထိုကဲ့သို့ သွားကြည့်ကြရာတွင် စမ်းချောင်းကလေးအား ဖြတ်ထိုးထားသော သစ်တုံးတံတားကလေးကို ဖြတ်ကျော်ပြီးမှ စုပေါင်းခန်းမသို့ ရောက်ရှိပါသည်။

တံတားကလေး နေရာတွင် ညောင်ကြတ်ပင်နှင့် ချောင်းသပြေပင်ကြီးများ အုပ်စိုးထားသဖြင့် အရိပ်မည်းကြီးများ မည်းမှောင်ကာ ညအချိန်ဖြတ်သွားသူတိုင်း ရင်ထဲမှာ စိမ့်ခနဲ အေးခနဲခံစားကြရသည်။

ထိုသို့ ခံစားရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် နောက်ဆုံးလူ၏ တင်ပါးကို “ဖြန်း”ခနဲ တစ်ချက်ရိုက်ပြီး တက်ခေါက်သွားသည်။

ထိုသတင်းမှာလည်း တစ်မဟုတ်ချင်း ပျံ့နှံ့လာသဖြင့် ဝီဒီယိုသို့ သွားကြည့်ကြသူများ တံတားပေါ် ဖြတ်လျှောက်ရာတွင် နောက်မှ လိုက်ရသူမရှိဖြစ်လာခဲ့ရလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ တစ်လလောက်ကြာလာသောအခါ တင်ပါး အရိုက်ခံရသူမှာလည်း အစိတ်သုံးဆယ်ခန့်ရှိလာခဲ့လေသည်။ တပ်ရင်းဘာဝန်မှူးကိုယ်တိုင် အနောက်ဘက်ခြမ်းအဖွဲ့အား စောင့်ကြိုကာ ဝီဒီယိုရုံသို့ ပို့ရသည်။ ပြန်ပို့ရသည်မှာ (ပျူတီ) တာဝန်တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ အရာရှိတန်းလျားမှ ဗိုလ်ကြီးတိုင်းကျော်တာဝန်မှူး အလှည့်ကျစဉ် သုံးခဲထိုးဓာတ်မီးကြီးတင်ကိုင်ဖြင့် တံတားထိပ်က စောင့်ကြိုကာ ပို့ပေးသည်။ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့။

ပြန်ပို့ရာတွင်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင် နောက်ဆုံးမှ လိုက်လာခဲ့သည်။

တံတားလေး၏ အနောက်ဘက်ခြမ်းအရောက်တွင် ဗိုလ်ကြီးတိုင်းကျော်တင်ပါးအား “ဖြန်း” ခနဲ တစ်ချက်ရိုက်ချခံလိုက်ရသဖြင့် ဓာတ်မီးအား နောက်သို့ လှည့်ထိုးကြည့်လိုက်ရာ...

“အမယ်လေးဗျ ကျွဲကြီး ကျွဲကြီး” ဟုအော်ကာ ကျွန်တော်တို့ တန်းလျားသို့ အသက်လုကာ ပြေးလာခဲ့ရလေသည်။

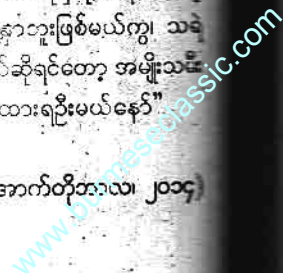
ထိုအချိန်တွင် ဗိုလ်မှူးချစ်သိန်း အိပ်ရာမှ နိုးလာပြီး...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မောင်တိုင်ကျော်၊ ဝါ တပ်သူပုန်ဝင်စီးသလားမှတ်လို့” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ဗိုလ်ကြီးတိုင်းကျော်သည် ရေတစ်ခွက် ခပ်သောက်လိုက်ပြီး...

“သရဲက ကျွန်တော့်ဖင်ကို တစ်ချက်ရိုက်ပြီး ကွဲတစ်ကောင်လို ခတ်ခဲ့လိုက်လာလို့ ပြေးလာရတာ”

ဟုပြောပြရာ ဗိုလ်မှူးချစ်သိန်းမှာ တဟားဟားရယ်မောလိုက်ရင်း...

“ဘယ်နှယ်ကွာ သရဲကလဲ ရိုက်စရာရှားလို့ တင်ပါးကိုမှ ရိုက်ရတယ်လို့ ဧကန္တ ဒီသရဲ နှာဘူးဖြစ်မယ်ကွ၊ သရဲနှာဘူးရှိနေတယ်ဆိုရင်တော့ အမျိုးသမီးတွေ သတိပေးထားရဦးမယ်နော်”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် အားလုံး ကိုတိုင်းကျော်ကြည်ပြီး ဝိုင်းရယ်ကြရ လေသည်။

xxx

ထိုကဲ့သို့ တပ်ထဲတွင် သရဲ ခြောက်ခြင်း၊ ဝင်ပူးပြီး ဖျားနာခြင်း၊ ခွိလာခြင်းတို့အပြင် စစ်သည် လူပျိုများ အတွက် ပြုတ်ကြော် လုပ်ထားသော အမဲသား တစ်ဒယ်အိုးကြီး ညတွင်းချင်း သရဲ အကုန်စားသွားသဖြင့် လူပျိုများ တစ်စခန်းထလာကြပြန်သည်။

သရဲဂိုဏ်းချုပ်နေသော သပြေ ပင်ကြီးအား ခုတ်လှဲကာ မီးရှို့ပစ်မည် တကက် လုပ်လာကြသည်။ ညနေ စောင်း ထိုသပြေပင်ကြီးနား အရက် ထိုင်သောက်ကာ ဆဲဆိုကြသည်။

ထိုအကြောင်းကို တပ်ရင်းမှူး သိရှိသွားသဖြင့် စစ်သည်အားလုံးနှင့် အိမ်ထောင်သည် ရဲမေများကိုပါ ခေါ် ယူပြီး စုပေါင်းခန်းမတွင် ရှင်းလင်းပြော ပြခဲ့ရသည်။ တပ်ရင်းမှူး ရှင်းလင်းပြောပြ ချာတွင် . . .

ဒီနေရာဟာ ရှမ်းပြည်မြောက် ပိုင်းနှင့် တောင်ပိုင်းတို့အား ဖြတ်သွား ခြတ်လာလုပ်သော သောင်းကျန်းသူတို့ ၏ အဓိကလမ်းကြောင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဒီလို သောင်းကျန်းသူများ သွားလာနေ ခြင်းကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ဓားပြများ တ ထိုက်ခိုက်လာကြောင်း၊ တချို့အား သတ်ဖြတ်ထားခဲ့ကြောင်း၊ ဓားပြများ တိုက်ရင်း ခိုက်ရင်း သတ်ဖြတ်ထားခဲ့ သည်မှာ ဆယ်ဂဏန်း သုံးလေးခု သောက်ပင် များပြားခဲ့ကြောင်း။

ထိုသို့ သတ်ဖြတ်ခံရသူများမှာ သည်း မကျွတ်မလွတ်ဘဝဖြင့် ဒီစမ်း ချောင်းတစ်လျှောက်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင် မှာ နေထိုင်ကြကြောင်း၊ သရဲအကြီး အတ်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ စမ်းချောင်းထိပ် သပြေ ပင်ကြီးတွင် နေထိုင်ကြောင်း၊ ရပ်ရွာ လူကြီးများ ပြောသဖြင့် သိထားခဲ့ ကြောင်း။

ရဲဘော်များပြောသလို ဒီသပြေ ပင်ကြီးနဲ့ ချောင်းရိုးတစ်လျှောက် ခုတ် ထွင်ရှင်းလင်း မီးရှို့ပစ်ခဲ့ရင် တောတွေ ပြုန်းကာ ရေခန်းသွားပြီး တို့တပ်မိသားစု သာ အခက်အခဲ ဖြစ်လာနိုင်စရာရှိ ကြောင်း၊ အဲဒါကြောင့် အခုဦးတွင်း ဒီစမ်းချောင်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ အကြီး မြန်တဲ့ အရိပ်ရသစ်ပင်တွေ ထပ်စိုက် ရဦးမယ်၊ သစ်ပင်ကြီးကို ခုတ်ပစ်ရုံနှင့် နာနာဘာဝတွေ ချက်ချင်းပျောက်မသွား နိုင်ဘူး၊ နာနာဘာဝများ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်သွားစေရန် ဆရာတော်ကြီးများ မိန့်မှာထားသည့်အတိုင်း တပ်ရင်းမှူး အနေနဲ့ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ရန် ရှိနေ ကြောင်းတို့အား ရှင်းလင်းပြောကြားခဲ့ သည်။

နောက်တစ်လခန့် အကြာတွင် စမ်းချောင်းထိပ် ရေထွက်ပေါက်အနီး သပြေပင်ကြီးရိပ်ရာ ကုန်းကြောမြေတွင် စစ်သည်များ စုပေါင်း လုပ်အားဖြင့် မြေညှိရှင်းလင်းပြီး အလျားပေ ခုနစ် ဆယ်၊ အနံ သုံးဆယ့်ငါးပေ ရှိသော တပ်တွင်းဓမ္မာရုံကြီးအား ဆောက်လုပ် ကြရပါသည်။

ထိုဓမ္မာရုံကြီး တည်ဆောက်နေ ချိန်တွင်လည်း အနှောင့်အယှက်မျိုးစုံ တွေ့ကြုံခဲ့ကြသည်။ လက်သမားများ ငြမ်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျသဖြင့် ဆေးရုံပို့ရ ခြင်းမှာလည်း တစ်ခါမဟုတ်၊ သုံးလေး ငါးခါ ဖြစ်လာသဖြင့် တချို့ လက်သမား များ အလုပ်လာမလုပ်ရသည်အထိ ဖြစ် ခဲ့ရသေးသည်။

တချို့မှာ ဇနီးသည် စုန်းနတ်ဖမ်း စားသလို ကယောင်ကတမ်းပြောပြီး ဖျားနေသဖြင့် မလာအားကြောင်း စသည်ဖြင့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ ဖွဲ့ခွာသွားခဲ့ကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဂျီအီးတပ်မှ ဝန် ထောက် တပ်ကြပ်ကြီးအား ခေါ်ယူ တာဝန်ပေးခဲ့ရသဖြင့် ဂျီအီးတပ်ကြပ် ကြီးမှာလည်း တပ်တည်ဆောက်ရေး လုပ်ငန်းများကြားကထည့်သွင်းဆောက်

လုပ်ပေးရခြင်းကြောင့် သတ်မှတ်ထား သော သီတင်းကျွတ် မမိသော်လည်း တန်ဆောင်တိုင် ကထိန်ပွဲ မီအောင် အပူတပြင်းဖြင့် ဆောက်လုပ်ပေးခဲ့ပါ သည်။

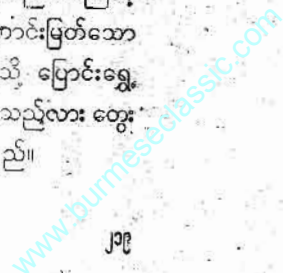
ဓမ္မာရုံကြီး ပြီးစီးသွားသောအခါ တပ်မိသားစု ဘုံကထိန်နှင့် စုပေါင်း ရဟန်းခံရှင်ပြုပွဲကို မြို့နယ်အတွင်းရှိ သံဃာတော်များ ပင့်ဆောင်ပြီး ခြံမှ ခြံသို့ လှူဒါန်း ရေစက်ချ အမျှဝေခဲ့ပါ သည်။

ထိုကဲ့သို့ ကထိန်နှင့် စုပေါင်း ရဟန်းခံ ရှင်ပြုပွဲ ပြီးစီးသွားသောအခါ နေ့စဉ် ညနေ ၄ နာရီမှ ၈ နာရီအထိ သဓမ္မာအာစာခို နတ်မင်းကြီး ဒေဝတာ များနှင့် နတ်အပေါင်းတို့အား ပင့်ဖိတ်ပြီး မင်္ဂလာသုတ် ပရိတ်ကြီး ပဋ္ဌာန်းဒေသနာ တော်နှင့် ဓမ္မစကြာရွတ်ဖတ်ခြင်း အဖို့ ဘာဂကို အမျှဝေ ရေစက်ချခြင်းတို့အား သုံးလတ်တိ ရက်မပျက် ပြုလုပ်ခဲ့ကြပါ သည်။

နောက်ပိုင်းလများတွင်လည်း ဝါတွင်းဝါပ ပဥုသ်နေ့တိုင်း ပရိတ်ပဋ္ဌာန်း ဓမ္မစကြာ ရွတ်ဖတ်ခြင်း၊ အမျှဝေ သာဓု ခေါ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသဖြင့် ထို သုံးလအတွင်းမှာပင် တပ်တွင်း၌သော် လည်းကောင်း၊ တပ်ပတ်ဝန်းကျင်ရွာ များ၌သော်လည်းကောင်း၊ ခြောက်လှန့် ခြင်း ဝင်ပူးခြင်းများ လုံးဝမရှိတော့ပေ။

ထိုသရဲ တစ္ဆေ နာနာဘာဝများ ကို အုပ်ချုပ်သော နတ်မင်းကြီးများက မင် တခြားတစ်နေရာသို့ ခေါ်ယူ ပြောင်း ရွှေ့ပေးလိုက်သည်လား မပြောတတ်။

သို့မဟုတ်ပါက ကျန်တော်တို့ တပ်တွင်းဓမ္မာရုံမှ ဗုဒ္ဓ၏ နှုတ်ခပါဋ် တော်လာ ပရိတ်တော် ပဋ္ဌာန်းတော် ဓမ္မစကြာ ရွတ်ဖတ်ခြင်းနှင့် အဖို့ဘာဂကို အမျှပေးဝေခြင်း ကြေးစည်သံကြောင့် သာဓုခေါ်ဆိုနိုင်ပြီး ကောင်းမြတ်သော သုဂတိ ဘုံဌာနတစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ ကျွတ်လွတ်သွားကြလေသည်လား တွေး တောစရာပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ တပ်သစ်ဖွင့်ခါစ တစ်နှစ်အတွင်းမှာပင် တပ်ကြပ်ကြီး ဆရာကြီးတစ်ဦး၏ သမီးပျိုတစ်ယောက် မှာ ထိုအစိမ်းသရဲတို့၏ ပယောဂ ခြောက်ခံခဲ့ကြရသည်။ သပြေပင်ပေါ်မှ သရဲကန်ချခဲ့ရသော တပ်ကြပ်မောင်လွင် မှာလည်း ဒဏ်ရာမရှိဘဲ ညာဘက်ပေါင် တစ်ချောင်း အကြောသေကာ ချိုင်း ထောက်ဖြင့် သွားလာနေရသော ဒုက္ခိတ ဘဝ ရောက်သွားခဲ့ရသည်။

အခြား မပြောပလောက်သော ခြောက်လှန့်မှုများမှာ အမျိုးပေါင်းစုံ အကြိမ်များစွာရှိခဲ့သည်။ လူသားများ အပေါ် ဒုက္ခပေးတတ်သော နာမ်လော ကသား အစိမ်းသရဲများနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ ရသော ကျွန်တော်တို့မှာ စိတ်ထဲက အတော်ပင် ကသိကအောက် ခံစားခဲ့ကြ ရသည်။

ထိုကဲ့သို့ နာမ်လောကသားများ ကင်းရှင်းလာသော တစ်နေ့မှာ တပ်ရင်း မှူးကြီးက ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး၏ မိန့် မှာချက်အား အရာရှိ အရာခံ အကြပ် စစ်သည် အိမ်ထောင်သည်များသို့ ပြော ပြခဲ့သည်။

အစိမ်းသရဲ တစ္ဆေ မြေဖုတ် ပြိတ္တာဆိုတဲ့ အမျိုးအစားဟာ လူမဟုတ်၊ နတ်မဟုတ်၊ တိရစ္ဆာန်လည်း မခေါ်နိုင် တဲ့ နာနာဘာဝစာစ်မျိုး ဖြစ်ကြောင်း။

နာနာဘာဝမျိုးဖြစ်သဖြင့် အထူး ထူး အမျိုးမျိုး ရုပ်သွင်တို့ကို ပြတတ်သူ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရကြောင်း။ သူတို့ နာနာ ဘာဝများမှာလည်း အတန်းအစားအမျိုး မျိုး ကွဲပြားခြားနားလျက်ရှိကြောင်း၊ တချို့မှာ လူတို့၏ အနီးအပါး ပတ်ဝန်း ကျင်တွင် နေနိုင်ကြပြီး ဘုရားသံ တရား သံတို့ကို မကြားချင် မကြားနိုင် မကြား ဝံ့တဲ့ အမျိုးအစားများလည်းရှိကြောင်း၊ တချို့က ဘုရားသံ တရားသံကို ကြား နာခွင့်ရ၍ သာဓုခေါ်ဆိုနိုင်ကာ အခြား ကောင်းမွန်သောဘဝသို့ ရောက်သွား ရသည့် အတန်းအစားများလည်း ရှိ ကြောင်း။

ထိုအစိမ်းသရဲ ဖုတ်ပြိတ္တာ အား လုံးတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ နေထိုင်ရာ ဘုံဗိမာန် သစ်ပင်ချုံပုတ် တောင်ပို့ စသည်တို့အား မလေးမစား ဖျက်လို ဖျက်ဆီးပြုလုပ်သူ လူသားများကိုလည်း တစ်လှည့် တစ် ပြန် ပြန်လည်လက်စားချေ ဒုက္ခပေး တတ်ကြောင်း။

ဒါကြောင့်လည်း တပ်ရင်းမှူး အနေနဲ့ အခုလို ပရလောကသားများ နှင့် ကြုံတွေ့ရတဲ့အခါမှာ ကိုယ်က နိုင်ငံ တော်အမိန့် ကိုင်စွဲပြီး နိုင်လိုမင်းထက် စိတ်ထားနဲ့ ရိုင်းပျဗ္ဗစာလုပ်လိုကြောင်း၊ လူသားတို့မှာလည်း ကံအနိမ့်အပြင် ဆိုတာ ရှိတတ်တယ်။ ကံမြင့်နေချိန်မှာ ပြုစားဒုက္ခပေးမရပေမယ့် ကံနိမ့်လာတဲ့ တစ်နေ့မှာ ဒီနာနာဘာဝတွေက ပြန် လည်ဒုက္ခပေးတတ်ပါတယ်။

ကိုယ်မခံရသည့် တိုင်အောင် ကိုယ့်မိသားစုထဲက ကံနိမ့်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကို ပြန်လည်လက်စားချေ ဒုက္ခပေးတတ်ကြောင်း ဆရာတော်ကြီး ရဲ့ မိန့်ကြားချက်ကို နာခံခဲ့ရကြောင်း။

တို့ဟာ တပ်မတော်သား ပြည်သူ့ ဝန်ထမ်းတွေ ဖြစ်တယ်။ အထက်အမိန့် အတိုင်း နိုင်ငံအနှံ့ သွားလာနေရလို့ ဒီနေရာမှာနေ ဟိုနေရာကိုသွား သွား ရမှာပဲ။ ဘယ်ကိပ်သွားသွား ဘယ်မှာပဲ နေနေ အခြားသူတစ်ပါးရဲ့ မိသားစု အိုးအိမ် လယ်ယာ စတဲ့ သွားတဲ့လမ်း တွေကို ကိုယ့်အနေနဲ့ ဘာမှ မကူညီနိုင် ရင်တောင် မဖျက်ဆီးမိဖို့ အရေးကြီး တယ်။

အေး လူအချင်းချင်းမဆိုထားနဲ့ နာနာဘာဝဆိုရင်လည်း သူတို့နေထိုင် ရာ သစ်ပင်၊ တောင်ပို့၊ နတ်ကွန်း၊ နတ် စင်၊ ဗိမာန်စတဲ့ နေရာတွေကို မဖျက်ဆီး မိစေဖို့လည်း အရေးကြီးတယ် ရှောင် ရှားသင့်တယ်။

ဒီမှာကြုံရင်းနဲ့ တစ်ခါက တို့ တပ်မတော်ထဲက လူကြီးတစ်ယောက် ပြောဖူးတာ ရှိတယ်။ မင်းတို့ သွားရင်း လာရင်းတွေ့ရတဲ့ ပုရွက်ဆိတ်တန်း၊

ခါချဉ်ကောင်၊ ဆင်မွန်ကောင်တွေ အစာကိုက်ခိုပြီး အိမ်ထောင်ပြောင်းတွေ သွားလာနေတာတွေ့ရင် ဘယ်သော အခါမှ နင်းမသွားပါနဲ့၊ မဖျက်ဆီးပါနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ ရှောင်ကွင်းဖြတ်ကျော် သွားပါ။

သူရဲ့ သွားလမ်း လာလမ်းကို မဖျက်ဆီးတဲ့အတွက် ကိုယ်သွားရမယ့် လမ်းမှာလည်း ဘာမှ အခက်မခဲမရှိ ရန်သူမရှိဘူးလို့ဘဲ မှတ်ထားပါ။ ဒါဟာ မထင်မှတ်စရာ အသေးအမွှားကိစ္စပေ မယ့် ဒါထက် ကြီးကြီးမားမားတွေ့လာ ရင်လည်း ရှောင်ရှားနိုင်ရမယ်။ ဒါတွေ ဟာ အသိတရားပဲလို့ ပြောပြခဲ့ဖူးတယ်။

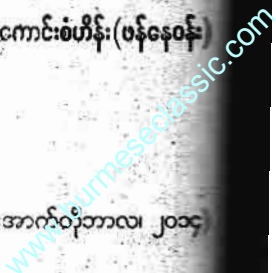
အဲဒါလည်း အယူသီးလို့ ပြော တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါဟာ တရားသဘော ပါတယ်လို့ လက်ခံခဲ့တာပဲ။ ဒါကြောင့် စစ်သည်အားလုံး နောင်တွင် အခုလို ပရလောကသားများနှင့် ကြုံတွေ့လာ ရတဲ့အခါမှာ ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း ရိုင်း ရိုင်းပျပျ ဖျက်လိုဖျက်ဆီး မပြုလုပ်ဘဲ သူ့ဘာသာ အသိတရားရပြီး အလို အလျောက် ရှောင်ခွာသွားတဲ့ နည်းလမ်း ကိုပဲ အသုံးပြုကြပါလို့ပဲ ပြောလိုတယ်။

၁၉၈၉ ခု၊ နိုဝင်ဘာလမှာ ကျွန် တော်လေးနှစ်ကြာ တာဝန်ထမ်းဆောင် ခဲ့ရသော ဤတပ်ရင်းမှ အခြားတစ်နေ ရာသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော် ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ သည့်အချိန်ထိ တပ်တွင်းတွင် လည်း ကောင်း၊ တပ်ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများတွင် လည်းကောင်း၊ မြောက်လှန့်ခြင်း၊ ပူးတပ် ပြောဆိုခြင်းများ မကြားခဲ့ရ။ အစိမ်းသရဲ ပယောဂကြောင့် သေဆုံး နေထိုင် မကောင်းလည်း မရှိတော့ပါ။ အားလုံး အေးချမ်း သာယာစွာ နေထိုင်ခဲ့ရ ကြောင်းပါ ခင်ဗျား။

သဗ္ဗေသတ္တာ ဒုက္ခာမုစ္စန္တု။

□ ကောင်းစံဟိန်း(ပန်နေဝန်)

တစ်နေ့က ပူပြင်းလှသည့် နေ့။
 ညနေစောင်း ရောက်လာမှ သူနဲ့မဆိုင်
 သလို မသိကျိုးကျွန်ပြုလိုက်တော့သည်။
 ယန်ဆောင်ကောင်းပုံများ အကယ်ဒမီ
 မင်းသမီးထက်သာသည်။ နေအိပ်ချိန်
 ရောက်မှ ခွင့်ပြုချက်ရသလို လေ့နုအေး
 ၏ စီးပျော့မှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။
 နွေမင်းသမီးလေး လေ့ကို လူ
 သားတို့ မျှော်နေကြသည်။ တောငှက်
 နေကြ၏။ ဝေပိတ်ယိမ်းနွဲ့ သူ့သုကလေး
 တိုက်လာသော လေ့နုအေးလေးက နွေ

ရက်များတွင် လူများ အတွက်
 အချစ်တော် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပူပြင်းမှုကို
 ပေးသောနေ့ကို မှတ်ခဲ့သည်။ အေး
 ချမ်းမှု ပေးသောနေ့ကို မှတ်ခဲ့သည်။
 ဒါဟာ လူသားတို့၏ မွေတာ
 သဘောဖြစ်ကြောင်း သူ့သိပါသည်။
 ဒီအသိက သူ့ဘဝကို ပြီး သိစားတဲ့
 အသိဖြစ်၍ သူ့ဘဝသည်အင် မှေ
 ပျောက်သွားမည် မှတ်ခဲ့ပါပေ။ သူဟာ
 တစ်ချိန်က သူ့မိသားစုတွက် လေ့နု
 အေးလေး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော အခုအချိန်မှာ
 သူဟာ နေ့ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ သူ့ကယ်သူ
 ကဗျာဆန်ဆန် တစ်စုံစီရံ တွေ့ကြည့်
 မိသည်။ နေ့ဖြစ်သွားသော လောကလေး
 လို့ ပြောလိုက်ချင်ပါသည်။

နေဖြူသွား၊ သော
 လေ့နုအေး
 ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော
 အခုအချိန်မှာ

မိသားစု၏ ပူပြင်းခြောက်သွေ့နေသော ဘဝရပ်တည်နေချိန်မှာ သူက လေ့နေအေးအေးဖြစ် အေးချမ်းမှုကို ပေးခဲ့ဖူးသော အချိန်များစွာ ရှိခဲ့ပါသည်။ နှစ်ပေါင်း (၃၀)ကျော် လေ့နေအေးဖြစ်ခဲ့ပြီး မိသားစု၏ ချစ်ခြင်းများနှင့် ဘဝကို အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေချိန်ကပေါ့။

“အဖေ ပြန်လာပြီ မောင်လေး”

“ဟေး တို့အဖေ ပြန်လာပြီဟေ့”

“သားလေးရေ ဖေဖေကြီး ပြန်လာပြီတဲ့ သွားကြိုရအောင်”

စနေတစ်ပတ် သူ့ အိမ်သို့ပြန်လာချိန် ညနေစောင်းလေးတိုင်း ဒီလို အသံလေးတွေနှင့် သူ့မိသားစုက သူ့ကို ကြိုနေကျဖြစ်သည်။ စက်ရုံမှာ တစ်ပတ်လုံး သူပင်ပန်းခဲ့သမျှ မိသားစု၏ နွေးနွေးထွေးထွေး ကြိုဆိုမှုများကြောင့် စိတ်ကြည်နူးခဲ့ရသည်။

“အဖေ သားဖို့ မုန့်ပါလား”

“အဖေ သမီးမှာလိုက်တဲ့အင်္ကျီပါလား”

“ဟဲ့ နေကြစမ်းပါဦး၊ အဖေကြီးက အမောတောင်မပြေသေးအားဘူး”

“ပါတာပေါ့ သားအတွက်လဲ ပါတယ်၊ သမီးအတွက်လဲ ဝယ်ခဲ့တယ်”

“အစ်ကို သက်အတွက်ကော”
“ငါမိန်းမအတွက် မပါလို့ တယ်ဖြစ်မလဲ ပါပါ ပါပါ”

“ဟေး . . . ဝါမှ တို့ဖေဖေကွ”

ဒီလို ဆည်းလည်းသံလေးများကြားတွင် သူ ပီတိဖြစ်ရင်း ဘဝ၏ ကျေနပ်စရာ နေ့ရက်များစွာကို သူဖြတ်သန်းခဲ့ပါသည်။ ရန်ကုန်ရှိ စက်ရုံတစ်ရုံတွင် သူ အလုပ်လုပ်သည်။ တစ်နေ့စရိတ်ငြိမ်း ၂၅၀၀ ကျပ်ရသည်။ စက်ရုံတွင် တစ်ပတ်လုံး နေညနေပြီး စနေနေ့ညနေရောက်လျှင် အိမ်ပြန်ရသည်။ တနင်္ဂနွေတစ်ရက် အိမ်မှာ မိသားစုနှင့် နေပြီး တနင်္လာမနက်တောစော စက်ရုံသို့ အလုပ်ပြန်ဆင်းရသည်။ သူနေထိုင်ရာ မှော်တီမြို့လေးသို့ တစ်ပတ် တစ်ရက် ပြန်ရ၏။ ဒီလိုမိသားစု၏ ကြည်နူးချမ်းမြေ့မှုများကို နှစ်ပေါင်း (၃၀)ကျော် သူ ခံစားခဲ့ရသည်။

အသောက်အစား၊ လောင်းကစားမရှိသူမို့ တစ်ပတ်စာ လုပ်အားခငွေ ၁၅၀၀၀-ကျပ်အပြင် အောက်ဆိတ်ရသော ပိုငွေဖြင့် မိသားစုမှာတာလေးများကို သူဂရုတစိုက် ဝယ်လာတတ်သည်။ သူ့ကို မိသားစုက တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် မျှော်နေကျ၊ လေ့နေအေးလေးဘဝဖြင့် မိသားစုကို ငြိမ်းအေးလန်းဆန်းမှုများ ပေးခဲ့နိုင်သည်။ သာယာသော မိသားစုလေးဘဝကို တည်ဆောက်ပေးခဲ့နိုင်သည်။ စည်ပင်ဝင်းထဲမှ သံချောင်းသံ ရှစ်ချက် ကြားလိုက်မှ သူ တွေးနေသော အတိတ်အကြောင်းများကို ရပ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

ယနေ့ ညနေစာကို သူ မစားရသေးပါ။ ခေါ်ကျွေးမည့်သူလည်း မရှိသလို မိသားစုတွေ အထဲတွင် ရယ်မောပြောဆိုနေကြသည်။ ဖွင့်ထားသော သံချင်းသံတွေနှင့် သားက သီချင်းလိုက်ဆိုနေသည်။ သူ့မိန်းမဖြစ်သူက အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်နှင့်နှစ်လုံးထိအကြောင်းပြောနေသည်။ မည်သူကမှ သူ့ကို ဂရုတစိုက် အလေးမထားကြတော့ပါ။

နေ့စဉ် ငါ့ခရု တံခက်ဖြတ်အောက်တွင် ထို ရင်း နေ့ရက်များစွာကို သူဖြုန်းခဲ့သည်။ သူ့အချိန်မှာ သူ့လိုအသက် (၆၀)ကျော် အလုပ်လက်မဲ့အဘိုးကြီးတစ်ယောက်အဖို့ မိသားစု၏ ဥပေက္ခာပြုနေမှုနှင့် ခံစားရင်း ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ ဖြုန်းကားပစ်နေသည်ဟု သူထင်သည်။ အောက်တံလေးညှို့နက်မှ သူ့အတွက် စီး ညီပေးထားသော အိမ်ရာပေါ်သို့ လှဲချရင်း သက်ပြင်းတစ်ခုကို သူချလိုက်သည်။ စားချင်စိတ် မရှိ၍ မစားဖြစ်ခဲ့သော ညနေစာငဲ့အတွက် ဘယ်လိုမှ ခံစားမှုမဖြစ်တော့ပါ။ ဒီလိုရက်များစွာကို ပူပြင်းသန်းနေကျဖြစ်နေပေပြီ။

မိသားစုအတွက် အထောက်အကူမပြုနိုင်တော့သည့် မိဘဘိုင်း သားသမီး၊ ဇနီးမယား ကိုတ ဥပေက္ခာပြုတတ်ပါသလား။ ဒီစားမကို သူ မကြာခင် စဉ်းစားခဲ့ဖူးသင့်ပါ။ သူနှင့် အနီးစပ်ဆုံး ဆရာချိုရှိသည်။ သားသမီးဘို့က ဂရုတစိုက်ရှိတာမှ မကားပေရသည်။ ဦးစွာဝင်းဆိုလျှင် ဇနီးဖြူသူက အပိုင်တကြည့်ကြည့်နှင့် ဂရုစိုက်သလို သားသမီးများကလည်း မျက်စိတစ်ချက် အညှိုးမခံ။

“အဖေ ဘာဖြစ်လဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား၊ ဆေးခန်းပြုမလား၊ ဘာစားခင်လဲ၊ အီသုံးလိုရ ပြောနော်”

သူ အိမ်လည်သွားတိုင်း ကြားနေကျ စကားများ ဖြစ်သည်။ သူတို့ တစ်တွေလည်း မိသားစုတာဝန်၊ အိမ်တာဝန် ဘာမှ မယူနိုင်ကြတော့ပါ။ သူနှင့် ဘာများ ကွာခြားပါသလဲ။ ဒီအဖြေခေါ်အတွက် ဟိုတစ်လောက ပြုကြောင့် ဆရာတော်ထံ မေးမြန်းလျှောက်ထားခဲ့ဖူးသည်။

“တို့တိုင်း ချင်း ပြောရရင်တော့ ဒကာကြီးရယ် သူ့ချင်းတူ ဒပမယ် ချင်းမတူဘူးဆို ခုံးဝဘောပါ။ အထိတ်ဘဝကကံပေါ့၊ ဒီမိကိုယ်တိုင်က မိသားစုအပေါ် အလှူ အကျွေးပြုဖို့အင် ကိုယ်သားသမီးရဲ့ အလုပ်အကျွေးပြုခြင်း”

အားရမှာပဲ။ ဝကကြီးမှာ အတိတ်
အခါက မိဘများအပေါ် ဂရုစိုက်ပြုစု
ခြင်း အားနည်းခဲ့လို့ ခုဘဝ သားသမီး
များရဲ့ အလုပ်အကျွေး ပြုစုခြင်း မခံရ
သလို သဘောပိုက်ပြီး ဖြေရမယ်”

“တစ်ပါး ဘုရား၊ တပည့်တော်
အင်အားလည်းပါပြီ ဘုရား”

“ဘုန်းကြီး အကြံတစ်ခုပေးမယ်။
သားစုနဲ့နေရတဲ့ ဝကကြီးရဲ့ လက်ကျန်
အချိန်တွေကို အလကားအဖြစ်မခံလိုက်
ပါနဲ့။ အိမ်မှာနေရင်း စိတ်ဖိစီးသောက
ဆောက်နေမယ့်အစား ကျောင်းမှာလာ
ပေးပါ။ ရဟန်းဝတ်လို့က ဝတ်ပါ။ မဝတ်
ဘဲရင်လဲ ကပွဲယအဖြစ်နဲ့ တရားအား
ထုတ်ရင်း လာနေလို့လဲ ရပါတယ်။
ဝကကြီးရဲ့ ဓားဝတ်နေရေး၊ ကျန်းမာ
ရေးကအစ ဘုန်းကြီး အားလုံးတာဝန်
ယူပါတယ်။ အချိန်မရွေး လာခဲ့ပါ”

သမိုင်းကျိတ်စိုင်းဘုရား ခြေရင်း
မှ ဖြူကျောင်းဆရာတော်က လှိုက်လှိုက်
ထဲသို့ သူ့ကို ဖိတ်ခေါ်ထားသည့်အတွက်
သူ့စိတ်ဓာတ်တွေ ထက်ကြွလန်းဆန်းခဲ့
ပါသည်။ အဲဒီနေ့က သူ ယခင်နှစ်များ
မှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့သော စက်ရုံသို့လည်း
ရောက်ခဲ့ပါသည်။

“ကိုထွန်း၊ ကျန်းမာရေးကောင်း
အထိ ဟုတ်လား။ အခု ရွာမှာ အာလုပ်
နေလို့ အဆင်မပြေတာများ ရှိလား။
အညီတန် ကူညီပေးရမှာပေါ့”

လုပ်ငန်းရှင် ကိုအောင်မင်းက
အေးထွေးဖော်ရွေစွာ ခန့်မှန်းကြိုပြု၍ သူ
အားနပ်ပိတ်ဖြစ်ရသည်။ လူရင်း တစ်
သောက်ဖြစ်၍ သူ့မိသားစုအကြောင်း
သင်္ချာမနေရသည်များကို ရင်ဖွင့်ဖြော
ဖြောခုံသည်။

“ကဲ... ကိုထွန်း၊ ခင်ဗျားနဲ့
ကျွန်တော်နဲ့ကြားမှာ ဘာမှ သာတာ နာ
တာတွေ မရှိဘူး။ တစ်ချိန်က နှစ်ပေါင်း
များစွာ ခင်ဗျား ကျွန်တော်အတွက်
အလုပ်အကျွေးပြုခဲ့ဖူးတာပဲမဟုတ်လား။
အိမ်မှာမနေချင်ရင် အရင်လိုပဲ စက်ရုံမှာ
သားနဲ့ အရင်ခံစားခွင့်အတိုင်းပဲ ပေး

မယ်။ ဓားဝတ်နေရေး၊ ကျန်းမာရေး
အတွက်လဲ တာဝန်ယူတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား
လာချင်တဲ့အချိန်သာ လာခဲ့၊ ကျွန်တော်
တံခါးဖွင့်ထားတယ်”

လှိုက်လှိုက်လှလှ သူ့ကို ပြန်ခေါ်
လိုက်သော လုပ်ငန်းရှင်အပေါ် ကျေးဇူး
တင်လိုက်သည်မှာ ပြောဖွယ်ရာမရှိပေ။
လုပ်ငန်းရှင်အပေါ် သူ စေတနာထား၍
သစ္စာရှိစွာ လုပ်ခဲ့ဖူးသော အကျိုးသက်
ရောက်မှုပင် ဖြစ်ပေမည်။ သူ ရန်ကုန်မှ
ပြန်ခဲ့ပြီး ယနေ့ထိတိုင် အသိတရား
နှစ်ခုက သူ့ကို လွန်ဆွဲ၍ နေလေသည်။

မိသားစုတို့၏ ပြုစု ယူယု
ကြင်နာ လေးစားခြင်း ပြန်ခံရဖို့အတွက်
ယခင်တုန်းက လေပြည့်လေညင်းဘဝကို
သူ ပြန်လိုချင်ပါရင် သူ အလုပ်ပြန်လုပ်ရ
မည်။ တစ်ပတ် တစ်ကြိမ် သူ့အပြန်ကို
အပြုအမူအတိုင်း ကြိုနေကြမည့် ဇနီးနှင့်
သားသမီးများ၏ မျက်နှာများကို သူ
မြင်ယောင်ကြည့်မိသည်။

ကြင်နာယူယု တဏှာ (စွဲလမ်း
မှု)တွေ၏ ခိုင်းစေခြင်းကိုခံလိုက် အလုပ်
လုပ်၍ ငွေရှာပေးနိုင်လျှင် သူတောင့်တ
ချက်များ ပြန်ဖြစ်လာမည်။ သူ ဆုံးဖြတ်
ချက်ချလိုက်ရုံသာ ရှိသည်။

ဒါမှမဟုတ် ဇနီးကျွန်း၊ သားသမီး
ကျွန်ဘဝနှင့် တဏှာဝဲဩယထဲက လွတ်
မြောက်ရာဖြစ်သော တရားစောရိပ်သို့
သွားကာ သူ့ဘဝ၏ နောက်ဆုံးနေ့များ
ကို အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာ ဖြတ်သန်းလိုက် ဖြတ်
သန်းနိုင်သော အခွင့်အရေးက အသင့်
ရှိနေသည်။ ဒီလမ်းနှစ်သွယ်၏ လမ်း
တစ်လမ်းကို သူ လျှောက်သွားဖို့ အား
ပြိုင်လွန်ဆွဲခြင်းကို သူ ခံစားနေရသည်။

“ဟဲ့ အကြီးကောင်း၊ နင့်အဖေ
အိပ်သွားပြီလား”

“စောစောက အိပ်ရာထဲ ဝင်လို့
နေတာပဲ”

“အဖေ ထမင်းမစားဘဲ ဝင်အိပ်
သွားတယ် အဖေ”

သမီးငယ်က သူ့အဖေကို ပြော
လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ အိပ်မပျော်

သော၍ ဇနီးဖြစ်သူက သူ့ကို အရေး
တယူ ရှိ၊ မရှိ၊ တာပြန်ပေါ့ ဝလဲဟု ဆွေး
ကာ သူ့နားစွင့်နေလိုက် သည်။

“စားချင်တာ၊ မစားချင် နေဟော
သူ့ကို အရေးတယူလုပ် ပြီး ချောကျွေး
မနေနိုင်ဘူး။ မနက်ဖြန် နှစ်လုံးထိ ကာ
ထိုးရမလဲဆိုတာ ဂဏန် ရှာချဦးမယ်”

“မနေညနေကတော့ အဖေ ထမင်း
စားတာ မတွေ့ဘူး အဖေ”

“သူ့ကိုယ်နဲ့ သူ့စိတ် အဝတ်ခံပြီး
ရောဂါရတော့လဲ ငါ့မှာ တာဝန်တစ်ခု
ဖြစ်သွားတာပဲ။ ဘာမှမ လုပ်ဘဲ အခင်
သင့်စားနေရတာကိုပဲ အားလုံးတင်ရမုန်း
မသိရင်တော့ မတတ်နိုး ဘူး”

သူ အလုပ် လုပ်ကျွေးခဲ့သော
အနှစ် (၃၀)နှင့် သူ စလုပ်မလုပ်ဖြစ်
သော (၃)နှစ်တို့၏ နှုတ်ထွေးကြင်နာမှု
များက ကွာခြားလွန်းလှပါသည်။ အခု
တော့ သူ အဖြေတစ်ရပ် လိုက်ပါပြီ။
ခဏတာ အစားချမ်းမှုပေး နိုင်သည့် လေ
နုအေးဘဝထက် အင်အားသက်သာ
အေးချမ်းမှုရနိုင်မည့် တေးသွေးရိပ်သည်သာ
အကောင်းဆုံး သူ့သွားမည့်နေရာဖြစ်
ကြောင်း ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်ချက်
ချလိုက်ပါတော့၏။

□ ထွန်းအောင်ရင်

www.burmeseclassic.com

မြန်မာ့
 ဝတ္ထု
 စာအုပ်

၁၉၅၅
 ခုနှစ်

“သူတို့က ဘုရားကို ပူဇော်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ပူဆာ
ကြတာဟာ လှူဖွယ်ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ဘုရားကို လာဘ်ထိုး
ပြီး သူတို့ လိုချင်တာတွေ တောင်းနေကြတာ”

သစ်သီးဗျပ်တွေကိုင်လျက်နှင့် အေးမ ဘဘကြီးရှေ့
ခြင်အလာမှာ ဒီစကားကို ကြားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
အေးမကြီးကို ထွေလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဤတိုက်မှာ အနေ
ကြာပြီမို့ အေးမ သိလိုက်ပါသည်။ ဘဘကြီးက လူပျော်ကြီး
သက်သက်မို့ သူမိန်းမကို စချင်နောက်ချင်စိတ် ကဲနေကြောင်း
သည်း အေးမ အသိပါ။ ဒါပေမယ့် သူလင် သူမယားကိစ္စ
ကိုယ်အလုပ် မဟုတ်ပါဘူးလေ။

“အရဟတာဒိ နဝဂုဏေဟိ၊ အရဟံ အစရှိသော
အပေါင်းသော ဂုဏ်တော်တို့နှင့် . . .”

ဘုရားခန်းနှင့် နီးလာတော့ မေမေကြီးဘုရားရှိခိုးသံကို
ခံအပ်အပ် ကြားလာရပါ။ အေးမ ခြေကို အသာဖွနင်း
ဆောင်တစ်ကောင်လို ဘုရားခန်းထဲ လှမ်းဝင်ခဲ့ပြီး ကိုယ်လုပ်
ရာရရှိတာတွေကို ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် သွက်သွက်လက်လက်
ထုတ်ပေးနေလိုက်၏။

“ဤသို့ပြုရ ကုသလကြောင့်၊ ဘုရားတပည့်တော်မ၏
အားငယ်လေး၊ အဲ . . . ကြာသပတေးသားကလေးသည်
ရာထူး ဂုဏ်ထူးများ တိုးတက်ပြီးသကာလ၊ ဟဲ့ . . . အေးမ၊
သစ်သီးတွေ ရေစင်စင်ဆေးခဲ့ရဲ့လား”

“ဟုတ်”

“အေး အေး၊ စံပယ်ပန်းတွေကိုလဲ အမှိုက်သရိုက်
မပါအောင်၊ ညှိုးနွမ်းပုပ်ရိနေတာတွေ မပါအောင် ရွေးပြီးမှ
ဆွတ်နင်းလေးနဲ့ထည့်ခဲ့နော်၊ ဒီပြင်ပန်းတွေကိုတော့ မေမေကြီး
ပြထားတဲ့ ကြော်ပန်းအိုးကြီးထဲမှာစိုက်ခဲ့၊ ပန်းကိုးမျိုး စေ့မစေ့လဲ
ဆာသေချာချာ ရေကြည့်လိုက်ဦး၊ ဒိုင်းထားတာတွေ ကောင်း
ဆောင်းလုပ်နော်၊ ဒါမှ ညည်းလဲ ကုသိုလ်ရမှာ၊ ခုဘဝမှာ
ကုသိုလ်ဆက်ထားမှ နောက်ဘဝ ဘဝတွေမှာ ခုလို မိဝေး
အေးနဲ့ သူများအိမ်မှာ အလုပ် လာလုပ်မနေရဘူးပေါ့အေး”

သစ်သီးဗျပ်တွေ နေရာချအပြီးမှာ လုပ်စရာရှိတာ
တွေ ဆက်လုပ်ဖို့ အေးမ ဘုရားခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။
အေးမကြီး၏ ဆုတောင်းသံကို ဆက်လက်ကြားရခိုက်မှာ
ဘဘကြီး ပြောလိုက်သံကို သတိရပြီး ပြုံးမိသေးသည်။

ကိုကိုလေးအခန်းရှေ့က အမြတ်မှာ စာကျက်သံ ဗလုံး
အထွေးကို ကြားရပြန်၏။ ကိုကိုလေးက ဒုတိ စာကျက်ရင်
အလေးတွေလို တတွတ်တွတ်နှင့် အသံထွက်ကျက်တတ်မြဲ။

“ကိုကိုလေးနွယ်၊ ဆရာဝန်မဖြစ်ခင်ကလဲ စာကျက်ရ
အခုလဲ ရာထူးတိုးဖို့ စာကျက်ရ”ဟု အေးမ သနားလိုက်မိသေး
သည်။

“ဗူအမေ ယကြာတွေ လုပ်ပေးနေတယ် ဆိုပြီးလဲ
သီးသားကတော့ မပေါ့ပါဘူး၊ သူ့စာသူ ကျက်နေတုန်းပဲ

ဟေဟေ . . . ဒီလိုနဲ့ သူကြိုးစားမှုနဲ့သူ ဘွဲ့လွန်စာမေးပွဲ
အောင်သွားပြန်ရင် ညွှန်ညွှန်က သူယကြာကောင်းလို့လို့ ထင်
ဦးမယ်၊ အ ဟေ ဟေ ဟေ”

နေ့လယ်တစ်ခေါက် လမ်းလျှောက်ထွက်ဖို့ တုတ်
ကောက်ရှာရင်း ဘဘကြီးတစ်ယောက်တည်း ကလိတိတိ
ပြောနေပြန်ချေသေးသည်။

“ဘာတဲ့၊ ယကြာကောင်းရင် မင်းလောင်းတောင်
ပျောက်သတဲ့ ဆိုလား၊ ဟား ဟား ဟား . . .”

မီးဖိုခန်းရေစင်မှာ ပန်းကိုးမျိုးကို စေ့မစေ့ ရေတွက်ရင်း
အေးမ မနက်က အပြစ်ကို တွေးမိပြန်သည်။

မေမေကြီးနှင့်အတူ ဗေဒင်ဆရာအိမ်မှာ ယကြာသွား
တောင်းတုန်းကပေါ့။ ဗေဒင်ဆရာကလည်း ချောလိုက်တာ
နော်။ ရုပ်ရည်သန့်သန့်ပြန်ပြန်နဲ့ ခွဲချောကြီးပါ။ ပါးမုန်းမွေး
တွေများ စိမ်းစိမ်းမြလို့၊ လက်ကလေးတွေကလည်း ဖြူဖွေး
နုဖပ်လို့၊ ဩော် ပါးစပ်ကလေးစိုက်ပြီး အနိပ်ထဲမှာ အခွဲ
သားထိုင်ပြီး သက်သောင့်သက်သာ လုပ်ရတဲ့အလုပ်ကိုး။

အေးမ ဆရာလက်ကိုကြည့်ရင်း အဝတ်လျှော်ရ ကြမ်း
တိုက်ရနဲ့ ကိုယ့်လက်တွေကို မသိမသာ နောက်သို့ဝှက်လိုက်
မိရဲ့။

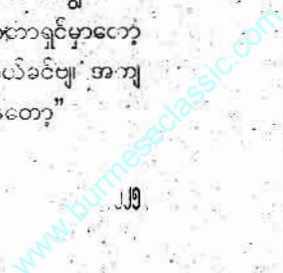
ဆရာလက်နှစ်ဖက်စလုံးမှာ လက်ချောင်းလေးအတော်
များများကလည်း အမွှေးတိုင်ငွေ့များ ရစ်သီနေသော အခန်း
ထဲတွင်ပင် တဖျပ်ဖျပ်အရောင်တွေ လက်လက်ထလို့။

“ဆရာညာဘက်လက်သူကြွယ်က မြလက်စွပ်ကို သေ
သေချာချာ ကြည့်ခဲ့စမ်းပါ မေညွန့်ရယ်၊ စိန်နံမြကို တစ်လွှာ
ချင်း ဆင်းဒဝစ်လို ညှပ်ထားပြီးမှ စက်နံပြန်ခတ်ပြီး ချောထား
တာ၊ ယိုးဒယားစိန်တိုက်က လက်ရာတဲ့၊ စိန်တစ်ရစ်မြတစ်ရစ်
အဲ . . . စိန်တစ်ကန့် မြတစ်ကန့်နဲ့ လှပလှ၊ နုနုဖြင့် ဆရာ
လက်ကကြည့်တိုင်း သွားရည်ယိုခဲ့ရတာ”

ဟု ထိုဆရာနှင့် မေမေကြီးကို မိတ်ဖွဲ့ပေးသော ဝိန်
ပွဲစား ဒေါ်ခင်နုနုထွင်ရဲ့ စကားနှင့်လည်း ညီပါ။

မေမေကြီးက ကိုကိုလေးဇာတာခွင်ကို တရိုတသေ
ကမ်းပေးရင်း အရည်အချင်းစစ်စာမေးပွဲကိစ္စ၊ ရာထူးတိုးဖို့
အင်တာဗျူးကိစ္စတွေကို နင်းပြောနေတုန်း ဆရာက ဇာတာကို
အသာကြည့်ကာ သူ့ကွန်ပျူတာအပြားလေးမှာ ဟိုခြစ်သည်
ခြစ် ရေးခြစ် ရိုက်နှိပ်နေ၏။ ဩော် . . . ဗေဒင်ဆရာလည်း
ကျောက်သင်ပုန်းနှင့် ကျောက်တံနှင့် ရေးခြစ်သည့်ခေတ်
မဟုတ်တော့ပါလား။

အတန်ကြာမှ သူ့ရွှေတိုင်းမျက်မှန်ကို အသာချွတ်ကာ
“မေကြီးက ရာထူးကိစ္စဆိုပေမယ့် ဇာတာရှင်မှာတော့
အညံ့တွေသက်ရောက်နေတာ တွေနေရတာပဲခင်ဗျ၊ အကျ
အဲ အဲ . . . မကောင်းတဲ့ပြုတ်မှာ သက်နေတော့”

“အို... ဆရာရယ်၊ အဲဒါဆို အဲဒါကိုလဲ ဆွဲတင်ပေးပါ ဆရာ၊ လိုတာ ညွှန်ကြားပါ ဆရာရယ်၊ ဒီလိုဖြစ်နေတာ အန်တီတို့မှ မသိနိုင်တာ၊ တော်ပါသေးရဲ့၊ ဆရာ့ဆီ လာမိခဲ့ ပေလို့”

ဆရာက သူ့လက်ညှိုး ဖြူသွယ်သွယ်ဖြင့် ကွန်ပျူတာ ပေါ် ရေးခြစ်နေပြီးမှ . . .

“ပြိုက်စီးပြိုက်နင်းအရတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါလေ၊ ဘုရားရှင်ကိုသာ ဦးခိုက်ဆည်းကပ်ပြီး သိသကေ ဦးခေါင်း ရတနာမြတ် အင်္ဂါထက်၌ အစချီကာ . . .”

မျက်နှာမဖော်ဘဲ တထွတ်ထွတ်နှင့် ဆက်လက် မိန့် ကြားနေပြန်သည်။

ထိုဆရာ၏ ယတြာအရ ကိုကိုလေးဟာ အမြင့်ကို တက်လှမ်းနိုင်ဖို့ အိမ်ခေါင်ထက်မနိမ့်တဲ့ အုန်းပင်က အုန်း ညွန့် အုန်းဖူးတွေနဲ့ ဘုရားကို အထူးပူဇော်ရမတဲ့။ အုန်းဖူးကို ယူဆောင်ပေးသူကလည်း ကိုကိုလေးနှင့် နေ့တူနဲ့တူ ကြာ သပတေးသားဆို ပိုလို့ကောင်းသတဲ့။ အုန်းဖူးအပေါ်က ရွက်နု ဖတ်ကလေးကိုတော့ စာမေးပွဲသွားဖြေခါနီးမှာမှ ကိုကိုလေး ကိုယ်တိုင် ကိုယ်လက်နဲ့ကိုယ် ဆွဲဖွင့်ခဲ့ရမည်တဲ့။ ဒါမှ အတား အဆီး၊ အဖုံးအအုပ်တွေ ပွင့်ထွက်ပြီး . . .

“ဆရာရဲ့၊ ကာယကံရှင်က ဒါမျိုးမလုပ်ချင်ဘူးဆိုရင် ကော၊ နုတို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဟင်”

မေမေကြီးတို့ မိသားစုအကြောင်း အိမ်သားတစ်ဦးလို အတွင်းသိ အစဉ်းသိ ဖြစ်နေသော ဒေါ်ခင်နုနုထွဋ်က မေမေ ကြီးအစား ဖျတ်ခနဲ ဝင်မေးပေးခဲ့သေးသည်။ မေမေကြီးက သူ မမေးရတာကို ဝင်မေးပေးသည့် ဒေါ်ခင်နုနုထွဋ်ကို ကျေးဇူးတင်သော အကြည့်ဖြင့် အသာစောင်းငဲ့ကြည့်ရင်း ပြုံးပြသည်။ အပြန် ကားထဲမှာ . . .

“နုက သိပ်အတင်းပေးတာပဲကွယ်၊ မမညွန့်ဖြင့် ကိုကို လေးအကြောင်းလဲ သိနေတော့ မေးချင်နေတုန်း . . .” လို့ ချီးကျူးစကားဆိုခဲ့သည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ သူစာမေးပွဲဝင်နေတဲ့ အချိန်နဲ့ကိုက်ပြီး မေမေကြီးက သူတိုယ်စားပဲ အုန်းဖူးကို ဖွင့်ပေးပေါ့”

“ရပါတယ် ဆရာ၊ အန်တီသားက အမေက လုပ်စေ ချင်ရင်တော့ ဘူဆန္ဒမပါလဲ လုပ်ပေးတတ်ပါတယ်၊ အမေ စကားကို ဘယ်တုန်းကမှ မပယ်ရှားဖူးပါဘူး”

မေမေကြီး ခပ်ကြားကြား မော်လိုက်သလို ကိုကိုလေး ကလည်း အမှန်တကယ်ပင် မိခင်စကားကို မြေဝယ်မကျ နား ထောင်တတ်သော သားလိမ္မာ ဖြစ်ချေသည်။ ဘယ်မှာ မေမေ ကြီးစကားကို ဆန့်ကျင်ဖူးလို့လဲ။ အို... မေမေကြီးစကားဆို ကိုကိုလေးတို့၊ အေးမတို့သာမက ဘာကြီးတောင်မှ အကျင့် ပါနေလို့သာ ပါးစပ်ကလေးနဲ့ ကလိတာပါ။ မေမေကြီးက ငါးခြောက်ဆိုရင် . . . ။

အုန်းဖူးတစ်အုံရရှိ အေးမတို့ ရန်ကုန်မြို့၏ ဈေးပေါင်း သို့ ကားတစ်စီးဖြင့် လှည့်ပတ်သွားရှာရင်း ရောက်ခဲ့ရသည်။ မြို့တွင်း၊ မြို့ပြင်၊ ဆင်ခြေဖုံးရှိ ဘုရားပေါင်းစုံ၏ စောင်းတန်း တွေကိုတော့ အေးမ ခြေသလုံးတောင့်အောင် အတတ် အဆင်း ပြုခဲ့ရသည်။ ဘယ်မှာမှ မရ၊ အေးမ ခေါင်းခါလိုက် တိုင်း မေမေကြီးက “ဟုတ်ရဲ့လား အေ”ဟုပင် သံသယဖြင့် ဆိုလိုက်သေး။ နောက်တော့ . . .

“ကိုပေါရေ မင့်ပါ လိုက်သွားပြီး ရှာချေပါဦးကွယ် ဒီကောင်မလေးကများ မျက်စိလျှမ်းသလားလို့” ဟု အချို့ တော်ချသဖြင့် ဒရိုင်တာကိုပေါ့ပါ အေးမနှင့်အတူ အုန်းဖူး ရှာဖို့ ဘုရားဈေးတွေ လိုက်တက်ခဲ့ရသည်။ အရေးထဲမှာ မေမေကြီး မသိတာက ကိုပေါမြင့်က အေးမကို ချိတ်တိတ် တိတ်ရယ်။ သူကတော့ ဘုရားသွား ကျောင်းတက် အေးမနဲ့ အတူတူလုပ်ရတယ်လို့ ပျော်လို့။

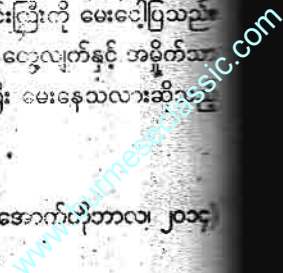
“မအေး၊ ဇရပ်တစ်ခုခုမှာ ထိုင်နေခဲ့လေ၊ ကိုယ်သွား ရှာလိုက်မယ်” လို့တောင် အကြင်နာစကားနဲ့ အခေါ်အဝေါ် တွေ ပြောင်းပြီး (မေမေကြီးတို့ရှေ့မှာတော့ “မအေးမ ကျွန်တော်” စသဖြင့် ပြောတတ်ရဲ့) ဇလာကွတ်လုပ်သေး။

“အမယ်လေး တော်ပါ၊ ကျွန်မ ခြေတိုအောင် ရှာသေး တာတောင် တစ်နေရာရာမှာ ထိုင်နေပြီး ပြန်လှည့်ဆင်းလာ တယ်ထင်လို့ ရှင်ကိုထည့်လိုက်တာလေ” ဟု ပြောလိုက်ရင်။

အေးမ စိတ်ထဲမှာတော့ မေမေကြီးဟာ အထက်ထက် ကျောင်းအုပ် လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ပညာတတ်ဖြစ်ပေမယ့် စာမတတ် ပေမတတ်နဲ့ လယ်ထဲမှာ ကောက်စိုက်ပျိုးနုတ် လုပ်နေတဲ့ ရွာက အမေထက်တောင် ဘာလို့များ အယူတွေသီးနေနု ပါလိမ့်လို့ တွေးမိသည်။

ခြေတိုအောင် ရှာပေမယ့် အုန်းဖူး တစ်ဖူးတလေ တောင် အေးမတို့ မရခဲ့ပါ။ တချို့နေရာတွေမှာတော့ အုန်းဖူး တစ်ဖူးလုံးမဟုတ်ဘဲ အုန်းဖတ်မပါကော့သော အုန်းဖူးထဲက အုန်းပွင့်အတ်လေးတွေကိုသာ တစ်ခက်ချင်းဖြုတ်ထားတာ ခပ်ကားကားလေး တွေ့ခဲ့ရသည်။ အုန်းဖူး အုံလိုက်မရခဲ့။ ရွှေတိဂုံဘုရား အနောက်ဘက်မုခ် စောင်းတန်းက ပန်းဆိုင် တွေမှာတော့ အုန်းဖူးကို တွေ့ပေမယ့် အုန်းဖတ်ကိုတော့ ဒွာထားနှင့်ပြီ။ အုန်းဖူးတစ်ဖူး တစ်ဖူးလုံးကို ဈေးကြီးပေးပြီး မဝယ်ချင်ကြပေမယ့် အုန်းဖူး တစ်ခက်ချင်းကို ခြွေဖဲ့ကာ ဝယ် နိုင်အောင် ရောင်းတော့လည်း သည်သက်ပင် ရေးရသည်နဲ့ ဈေးသည်တွေကတော့ ဒီလိုပဲ လုပ်ကြမည်ပေါ့။

ဈေးသည် အစ်မကို “အုန်းဖတ်ကောဟင်” ဆိုတော့ ဘေးက အမှိုက်ထည့်သည့် ဝါးခြင်းကြီးကို မေးခေါ်ပြသည်။ ဈေးကွက်ဝင်သည့် အုန်းဖူးတွေကို တွေ့လျက်နှင့် အမှိုက်ထဲ ဖြစ်သည့် အုန်းဖတ်ကို အပိုလုပ်ပြီး မေးနေသလားဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ပေါ့။

လက်ချည်းပြန်မည့်အတူတူ မထူးတော့ပြီမို့ လွင့်မပစ်
သော အုန်းဖတ်ကို ကောက်ကာ အုန်းဖူးလေးတွေ
ထဲထဲထဲထဲ အုန်းဖတ်ထဲ ပြန်ထည့်ရင်း နီးနှင့်ပတ်ရင်း မေမေ
ကြီး စောင့်နေသည့် ကားဆီ ပြန်လာခဲ့သည်။ မေမေကြီးက
ဘာတစ်စစဖြစ်နေသော အုန်းဖူးများကို ကြည့်ကာ သိပ်
ကျေနပ်လှ။

“အေးပေါ့လေ၊ မရတာထက်စာရင် တော်သေးတာ
ပဲ။”

အင်းလျားမြိုင်က တိုက်ကို ပြန်ရောက်ကြသောအခါ
ကားပေါ်က ဆင်းသော်လည်း မေမေကြီး အိမ်ထဲသို့ ချက်ချင်း
မဝင်သေး။ ခြံစပ်က အုန်းပင်တွေကို မော့ကြည့်နေသေး
သည်။ ကိုယ့်ခြံထဲမှာ အုန်းပင်ရှိလျက်နှင့် အုန်းဖူးရှာရခက်
နေသည်ကို ဘဝင်မကျနေဟန်။ သို့သော် ထမင်းချက်
မြန်တင်ကလေး ယောက်ျား ခြံစောင့် ကိုခင်မောင်ကြီးက
အင်းလျားမြိုင်က သစ်ပင်မတက်တတ်၊ တက်တတ်လည်း ဒီလို ဖြောင့်
ဖြောင့်မြင့်မြင့်နှင့် မိုးထိစွင့်နေသည့် အုန်းပင်ဖျိုးကို တက်ရ
မည်မဟုတ်။ ကားမောင်း ကိုပေါမြင့်ကတော့ ပိုလို့ပင် ဝေး
သေးသည်။

အုန်းပင်တွေကို အတန်ကြာငေးကြည့်လိုက် ခေါင်း
ထုတ်လိုက်နှင့် အတန်ကြာ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်နေပြီးမှ
မေမေကြီး အိမ်ထဲဝင်၏။ အေးမလည်း ကိုယ့်အလုပ်ခန်း
ပြန်သော မီးဖိုချောင်သို့ အသာဝင်ခဲ့သည်။

နေ့လယ်နေ့ခင်း နားတုန်း ဘုရားပန်းလဲဖို့ အေးမ
ဘုရားခန်းထဲ ဝင်ခဲ့တော့ မေမေကြီးက ဘုရားစင်ရှေ့က
အော်လေပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း ဘုရားရှိခိုးနေ၏။

“ဆူ ကြုံ အလတ် သုံးရပ်ခန္ဓာ သတ္တဝါ၊ ချမ်းသာ
အိမ်စိတ် မြပါစေ၊ ဥပဒ်ရန်ဘေး ကင်းစင်ဝေး ငြိမ်းအေး
ပြပါစေ” အပိုဒ်တောင်ရောက်နေပေါ့။ အေးမ မေမေကြီးကို
အတွတ်ပိုက်ပြီး ဘုရားစင်နား အကပ်လိုက်တွင် . . .

“ဟဲ့ . . . အေးမ၊ အေးမ၊ အေးမ ဘာသံတဲ့တုံး”

“ရှင်၊ မေမေကြီး”

“ဘာသံကြားလဲလို့ပါဟဲ့”

အေးမဖြင့် ဘာသံမှ မကြားမိပါ။ သို့သော် မျက်နှာ
အေးစောင်းကာ နားလေးစွင့်ပြီး အသာနားထောင်နေလိုက်
ရင်း ပြီးမှ . . .

“ဘာမှ မကြားမိပါဘူး မေမေကြီး”

ပြောရင်းဆိုရင်းဖြင့် အေးမ မေမြို့ပန်း ခရမ်းရောင်
အုန်းကို ကြောအိမ်ဖြူကြီးတွင် ခပ်သွက်သွက် ထိုးစိုက်လိုက်သည်။

“အေးလေ၊ ငါ အနားကပ်ခေါ်ရင်တောင် ညည်းက
သစ်ခါတလေ မကြားတတ်တာ၊ လမ်းပေါ်က အော်သွားတဲ့
အသံဆိုတော့ ပိုဝေးပေါ့၊ ဟဲ့ . . . ဒါထက် နင့်ဘာကြီးကော”

“ဟို ဟို . . . ခုတင်ကပဲ လမ်းလျှောက်ထွက်သွားပြီ
မေမေကြီးရဲ့”

“သူမှာဖြင့် နေသာလဲလျှောက်၊ မိုးရွာလဲလျှောက်၊
ဟဲ့ဟဲ့ . . . အို နားထောင်စမ်း၊ ဘာတဲ့”

ဒီတစ်ခါတော့ တစ်ခြံကျော်လောက်ဆီမှ အသံရှည်
ဆွဲအော်နေသံကို အေးမလည်း ကြားလိုက်ရပေ။ ပီပီသသ
ကြီး မဟုတ်လှသော်လည်း မကြာခဏဆိုသလို ဆက်တိုက်
ကြားနေရသဖြင့် အေးမလည်း ဘာအော်နေမှန်းသိလာသည်။
ခုလို မိုးဦးကျစုံ ရာသီချိန်ရောက်တိုင်း ကြားနေကျအော်သံ။
ရာသီချိန်မီ လုပ်ကြသည့်အလုပ်။

“အုန်းသီးခူးတယ်၊ အုန်းပင်ပြင်ပေးတယ်၊ အုန်းပင်
ရင်းမှာ ဆားပုံပေးတယ်၊ အုန်းလက်ခြွေပေးတယ်”

တစ်လမ်းလုံးက အိမ်တိုင်း ခြံကျယ် ဝင်းကျယ်တွေနှင့်
ဖြစ်သော ဤလမ်းထဲသို့ မကြာခဏ လာအော်နေကျ အုန်း
ပင်ပြင်သမားများ။ ခါတိုင်းလိုဆိုလျှင်ဖြင့် ခြံထဲမှာ အုန်းပင်
တွေရှိပေမယ့် မေမေကြီးက တစ်ခါမှ သူတို့ကိုခေါ်မခိုင်းဖူး
ပါ။ အုန်းသီးအကြွေသာ စောင့်ကောက်ခိုင်းပြီး အုန်းထမင်း
ချက်စားတတ်ပါသည်။

“ဘယ်ကဟာတွေမှန်း မသိ၊ လူစိမ်း သူစိမ်းတွေ
ကိုယ့်ခြံထဲ အဝင်မခံနိုင်ပေါင်၊ တော်ကြာ သူခိုးလမ်းပြလုပ်
သွားရင် အခက်” ဟုပင် ပြောတတ်သေးသည်။ ခုတော့ . . .

“အမယ်လေး မောင်မင်းကြီးသားတွေ၊ အချိန်တောင်း
မှာမှ ရောက်လာပေတယ်၊ ဟဲ့ အေးမ၊ လိုက်ခေါ်စမ်း၊ မြန်
မြန်၊ ဩော် . . . နေဦး နေဦး ညည်းဆင်းသွားရင် ကြာနေပြီး
ကျော်သွားလိမ့်မယ်၊ ခြံဝက ခင်မောင်ကြီးကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်၊
ထွက် ထွက် ဝရန်တာကိုထွက်၊ အဲဒီဝရန်တာကပဲ လှမ်းအော်
ခေါ်ပြီး ခိုင်း”

အေးမကို ပြောရင်း သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကော်လော
ပေါ်မှ ကုန်းရုန်းထနေသဖြင့် အေးမက ဆွဲထူပြင်သည်။

“နေနေ၊ ငါ့ဘာသာထမယ်၊ ညည်းကို ခိုင်းတာသာ
လုပ်”

အေးမ ဝရန်တာဘက်ထွက်ပြီး ကိုခင်မောင်ကြီးကို
အော်ခေါ်လိုက်ရ၏။ သူက ဆက်ပြီး ခြံပြင် အပြေးတစ်ပိုင်း
ထွက်ကာ အုန်းပြင်သမားတွေကို ခေါ်နေသည်။ ဝရန်တာမှာ
ရပ်ခိုက် ဒဲသားရောင် ပြာညိုညိုမိုးကောင်းကင်ကြီးကို မြင်
ရချိန်တွင် လမ်းလျှောက်ထွက်သွားသော ဘာကြီးလက်ထဲမှာ
ထီးအစား တုတ်ကောက်ကြီးသာပါသွားကြောင်း သတိရမိ
သေး၏။

အို . . . အကျင့်ပါလို့သာ လမ်းလျှောက် ထွက်နေ
တာ သိပ်ဝေးဝေးသွားမယ် မထင်ပါဘူး။ ဘုရားခန်းကို ပြန်
အဝင်မှာတော့ မတ်တတ်ရပ်ရင်း လည်ဆန့်နေသော မေမေ
ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့အေး၊ ဒါကြောင့် ဆရာက ဘာမှမပူနဲ့ ဖြစ်ကိုဖြစ်လာရမယ်လို့ ပြောလိုက်တာ၊ လာ လာ ငါ့ကို အောက်ထပ်မြန်မြန်ရောက်အောင် တွဲပို့ ညည်း စံပယ်ပန်း တွေ ငွေလင်ပန်းနဲ့ ထည့်ခိုင်းထားတာလဲ အုန်းဖူးရလာမှ ငါတို့ယုံတိုင် အုန်းဖူးနဲ့အတူ ဘုရားမှာကပ်မယ်၊ ခု သွား မယူခဲ့နဲ့တော့၊ ဟဲ့ ဒါနဲ့ ဆရာက အိမ်ခေါင်ထက် မနိမ့်တဲ့ အုန်းပင်ကရတဲ့ အုန်းဖူးဆိုပြီး ထိတိပပကို ပြောသေးတယ် နော်၊ ဒါဆို တို့တိုက်ခေါင်းရင်းက အုန်းပင်က ပိုမြင့်တယ် မဟုတ်လားဟဲ့”

စိတ်လောပြီး တက်ကြွစွာနှင့် အောက်ထပ်သို့ ဆင်း နေသော မေမေကြီးကို လှေကားအတက်အဆင်းမှာ အေးမ အတော်သတိထား တွဲခဲ့ရသည်။

သူကတော့ တအိအိဆင်းရင်း . . .

“ဆရာက သားလေးရဲ့ဇာတာဟာ တိုင်ထိပ်ဆီ ဦးတည် နေသတဲ့၊ အထွတ်အထိပ်ကို ရောက်ဦးမှာတဲ့၊ အုန်းဖူးကိုသာ ဆရာ ပြောတဲ့အချိန်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပေးနိုင်ရင် ငါ့သား လေး လမ်းပွင့်ပြီ အောင်မြင်ခြင်းလမ်းတွေ ပွင့်ပြီ၊ အံ့မယ် ဆရာက ပြောလိုက်သေးစာယ်၊ တက်နိုင်ရင်လဲ အခေါင် အဖျားတဲ့၊ အဆင်းဆိုလဲ ဒုတ်ဒုတ်ထိပ်တဲ့၊ အို . . . အဆင်း အကျတော့ မရှိနိုင်ပါဘူး၊ သားလေးက ဆရာဝန်ပဲဟာ ရာထူး ဘွဲ့ထူး မတက်ရင်သာရှိမှာ၊ အဆင်းလမ်းတော့ ဘာမှ မရှိနိုင် ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် နယ်ပို့တာတွေ ဘာတွေ ခံရရင် သူဖြစ်ချင် တဲ့ အထူးကုဆရာဝန်၊ အို . . . ဘာမှ မကောင်းတာ မဖြစ် နိုင်လောက်ပါဘူး၊ ကောင်းမှာ၊ ကောင်းကို ကောင်းလာဦးမှာ ပါအေး”

သူ့ဘာသာ ရေရွတ်နေသလိုလို၊ အေးမကိုပဲ အရေး လုပ်ပြီး ပြောနေသလိုလို။

အေးမတို့ ဆင်ဝင်အောက် ရောက်သွားချိန်မတော့ အုန်းပင်သမားတွေက သံချိတ်ကောက်ကြီးတွေ၊ လှီးဖြတ်ရန် စားတွေ၊ အပင်တက်ရန် ကြိုးခွေတွေနှင့် အသင့် ရောက် နေကြပေ။ အသက်ကြီးကြီးတစ်ယောက်က အသက်(၄၀) ကျော် (၄၅) နှစ်ခန့်သာရှိပေမယ့် ရုတ်တရက် ကြည့်ရင် ပိုကြီး တယ် ထင်ရတဲ့ပုံမျိုး၊ တစ်ယောက်က ခပ်ငယ်ငယ်နှင့် သနား ကမားရပ်၊ အေးမတို့ အရွယ်သာသာ။ ပြီးတော့ အေးမ အလွန်ကြိုက်သည့် ဝှီဒီယိုမင်းသားနှင့်တောင် ခပ်ဆင်ဆင်၊ ဆံပင်ပုံကြောင့်များလား။ အို . . . သူလည်း မင်းသားလိုသာ ကောင်းတောင်းမွန်မွန် နေရ စားရရင် သာတောင်သာမယ့် ရုပ်မျိုး။ မေမေကြီးက တိုက်ခေါင်းရင်းဘက်ဆီသို့ ညွှန်ပြရင်း သူလိုချင်တာများကို ညွှန်ကြားနေသည်။

“အုန်းဖူးကို အဖူးလိုက်ရအောင် လိုချင်တာကွယ်၊ အုံလိုက်ပါအောင် ယူခဲ့နော်၊ အုန်းသီးကိုတော့ ဟဲ့ . . . တို့ ဝပလီသွားတုန်းက စားခဲ့သလို ငွန်းခြစ်အရွယ် ခပ်နုနုလေး

များရရင် တစ်ခိုင်လောက် ကြုံတုန်း ချပေး၊ ကျန်တာတော့ မင်းတို့ အဆင်ပြေသလိုသာ လုပ်ခဲ့”

အုန်းပြင်သမားလူကြီးက အုန်းခူးရင် ဘယ်လောက်၊ ဆားပုံရင် ဘယ်လောက် စသဖြင့် သူ့လုပ်ခများကို ပြောနေ သေးသော်လည်း . . .

“အန်တီခိုင်းတာသာ မင်းတို့ ကောင်းကောင်းလုပ်ပေး ပါကွယ်၊ မင်း မနစ်နာစေရပါဘူး”ဟုသာ ပြောလိုက်သေး သည်။

ဦးလေးကြီးက အုန်းပင်တက်ဖို့ပြင်တော့ သူ့သားက “ကျွန်တော် တက်မယ် အဖေ အပင်က နည်းနည်း မြင့်တယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဦးလေးကြီးက မေမေကြီးထံ တစ်ချက် ဖျတ်ခနဲကြည့်ရင်း . . .

“အဖေ တက်ပါမယ် သားရယ်၊ ကြီးတော်ကြီး ခိုင်း သလိုဆိုရင် အုန်းဖူးကိုမထိမခိုက်ရအောင် ပိုက်ပြီး ဆင်းလာ ရမှာ သားရဲ့”

“ရပါတယ် အဖေ၊ ကျွန်တော် သေသေချာချာ ဂရုစိုက် ပြီး ယူခဲ့ပါမယ်”

“အေး အေး . . . ဒါဖြင့်လဲ တက်၊ သတိထားတတ် ဦးရွာထားလို့ အပင်မှာ ရေညီတက်နေမှာ သား သတိတော့ ကောင်းကောင်းထား၊ ဆင်းရင်လဲ ခြေမြဲမြဲနဲ့ဆင်းနော်”

လူငယ်က ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကြိုးခွေကို ချိမ်းကြား နား ရောက်သည်အထိ စွပ်လိုက်ပြီး လက်နက်ကိရိယာ တချို့ကို ခါးက ခါးပတ်ကြားမှာထိုးသည်။ ခါးတောင် မြှောင်အောင်ကျိုက်စရာမလိုဘဲ ခူးဖူးကွာတားပင်နှင့်မို့ ဆေး တော့ အစီသား။ တစ်ချက် အေးမကို မသိမသာကြည့် သူ့ လိုက်သေးသည်ကို ရင်ခနဲသံ တူသူ့ရင်းသာ သိကြပေသည်။ သူ အုန်းပင်ဆီ လျှောက်လှမ်းအသွားမှာ သူ့အဖေက . . .

“သားက ဒုတိယနှစ် အဝေးသင်ကျောင်းသား ြ တော်ရဲ့”

“ဪ . . . ဒါကြောင့် ရည်ရည်မွန်မွန်လေးလို့ အန် တက် ထင်လိုက်သား၊ အေးကွယ်၊ မိဘက အလိုက်သိတဲ့ က အမျိုးဟာ ကြီးပွားတိုးတက်မှာပါ”

ထိုရည်ရည်မွန်မွန်လေးကို အေးမ လှမ်းကြည့် မှတ်စုံတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကိုပိုက်ကြည့်နေသလို ခံစား ချီး ပြီး ကျောမလုံသဖြင့် ဘေးကိုကြည့်လိုက်တော့ ကား သည် ကိုပေါမြင့်ကြီး။ အေးမ မသိမသာမျက်စောင်းထိုး တာကိုဖြင့် သူ့အာရုံနှင့်သူ ဇောက်ပေးချိန်မို့ မေမေကြီး မမြင်လိုက်။

သူတစ်ယောက်ကတော့ဖြင့် လောလောဆယ် ဆယ် အုန်းပင်ပေါ်သို့ တဖျပ်ဖျပ်နှင့်တက်သွားပေ။ ကြည့် ကောင်းနှင့် အေးမ ကြည့်နေလိုက်ခိစဉ် အုန်းဖူးရလာ ထည့်ဖို့ မောင်းထောင်ချိုင်အရွယ်ခန့် ဖန်ရေတ

တစ်ခုကို မေမေကြီးက အသင့်ပြင်ထားခိုင်းပြန်သည်မို့ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့ရသည်။

“အန်တီသားက ဆရာဝန်လေ၊ အခု ဘွဲ့လွန်စာမေးပွဲ ဖြေမှာ ဒါပြီးရင် ပါရဂူကြီးဖြစ်ရော၊ အဲဒါ စာမေးပွဲ သူဖြေ နေတုန်း အန်တီက ဘေးကနေ အထောက်အပံ့ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနေတာ၊ ဆရာဟောတဲ့အတိုင်းသာ အုန်းဖူးယတြာကို ခုလိုအချိန်မှာ အချိန်မီချေနိုင်ခဲ့ရင် ဘွဲ့လဲထပ်ရ၊ ဌာနမှာလဲ ခာထူးတိုးပေါ့ကွယ်၊ သားကို ဒီနေရာရောက်လာတဲ့အထိလဲ အန်တီက ဘေးကနေ အကူအညီပေးနေခဲ့တာ၊ အေး အေး မင်းတို့ကိုလဲ အန်တီက ပြောထားတဲ့လုပ်ခထက် ပိုပေးမှာ ပါကွယ်”

ကြားပြောလေး ပြောနေသော မေမေကြီး အသံကို သူ့အနားက ထွက်လာသည်တိုင်အောင် အေးမ ကြားဖြစ် အောင် ကြားလိုက်ရသေးသည်။ မေမေကြီးမှာ တစ်ခုကောင်း သည်က သူ့ကိုစွဲသာ အဆင်ချောလိုကတော့ အနုမြောမရှိ တတ်ခြင်းပင်။ အေးမကိုဆိုလျှင် အလုပ်ကောင်းလို့ဆိုပြီး အဝတ်အစားကအစ နားကပ်၊ လက်စွပ်လို့ ရွှေတို့ရွှေစလေး ဖူးပါမကုန် ဆင်ခဲ့သည်လေ။ ရွာကအမေများ အေးမ ဒီအိမ် မှာ အလုပ်ဝင်ကတည်းက တော်ရုံအဝတ်အစား ဝယ်ဝတ် ရသည် မရှိ၊ မေမေကြီး စွန့်ကြဲသမျှနှင့် မင်းကတော်ဆင်တွေ ဆင်နေရပေ။ အဲ... ဘာကြီး အနားမှာ ရှိမနေတာဘဲ တော် သေးရဲ့။ မဟုတ်ရင်တော့ မေမေကြီး ဒီလိုပြောသံများ ကြား လိုက်လို့က စကားဖြင့် ...

“သားက သူ့ဘာသာ လိမ္မာပြီး စာကြိုးစားလို့ ဖြစ်လာ တာများ”ဟု မကြားတကြား ပြန်ကလံနေဦးမည်။

မေမေကြီးခိုင်းတာ လုပ်ပေးပြီးနောက် ကိုကိုလေး စာကျက်နေသည်ကို နေ့လယ်စာ ကော်ဖီ ဖျော်တိုက်ဖို့ အချိန် နီးပြီမို့ သူ့အနားဘက် အသာသွားကြည့်လိုက်တော့ စာအုပ်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ပြီး အိပ်ပျော်နေရဲ့။ ကိုကိုလေးတို့လောက် များ စာတွေ နေ့ညမဟူ ကျက်ရမည်ဆိုလျှင် အေးမ ပညာ တတ်ဘဝကို မလိုချင်တော့။

“ဖုန်း” အုန်းသီးခိုင်းတော့ ချလိုက်ပြီထင်ရဲ့။

အေးမ အိမ်ရှေ့သို့အသားလေး လျှောခနဲပြေးထွက်ခဲ့ သည်။ မီးဖိုချောင်ဘက်မှ ထွက်လာသော မမြတင်ကလေး နှင့် တိုက်မိမလိုဖြစ်ပြီး နှစ်ယောက်အတူ တိုင်ပင်ထားသလို အိမ်ပြင်သို့ အသော့နှင့် ထွက်အလာ ...

“အမယ်လေး... ဟင်၊ အို... လုပ်ကြပါဦး”

မေမေကြီး အော်လိုက်သံနှင့်အတူ အုန်းပင်ပြင်သည့် ဦးလေးကြီး၏ အာမေဒိုတ်သံကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်။ အုန်းပင်ရင်း မြက်တောထူထဲမှာတော့ အေးမရဲ့ ဝှိုဒီယို မင်းသားလေးတစ်ယောက် ခွေခွေခေါက်ခေါက်လေး လဲကျ လျက်။

“ဘုရားရေ”

အေးမ ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ အလုံးကြီးဆောင့်တက်သွား ပေါ့။ အုန်းပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျတာလား၊ ဘယ့်လောက် အမြင့်က ကျလာတာလဲ။ ကြီးဆိုင်းနှင့်အတူပြုတ်ကျတာလား၊ အသားလွတ် ကျတာလား။ ဘာဒဏ်ရာတွေများ ရသွားသေး လဲ။ ခြေတွေ လက်တွေ ကျိုးပဲ့ကုန်ပြီလား။ သွေးတွေရော၊ သွေးတွေ သွေးတွေ ထွက်နေသလား။ အေးမ မကြည့်ရက် ... အဲ မကြည့်ရပါဘူး။

“ကျွန်တော့်သားလေးဗျာ၊ မသေကောင်း မပျောက် ကောင်း၊ လုပ်ကြပါဦးဗျာ”

ဦးလေးကြီးက သူ့သားကို ရင်ခွင်မှာ ဆွဲပွေ့ရင်း တတွတ်တွတ်ပြောနေပြန်သည်။ ထိုစဉ် ဘုတ်ကောက်ကြီး တယမ်းယမ်းဖြင့် လမ်းလျှောက်ရာမှ ပြန်လာသော ဘာကြီး က “ဘာဖြစ်ကြတာလဲ ဟေ့” ဟု မေးရင်း ခပ်သွက်သွက် ဝင်လာသည်။

ကိုခင်မောင်ကြီးက ဆရာဝန်ကိုကိုလေးကို သတိရကာ သွားနှိုးပြီး ခေါ်လာခဲ့၏။ ဆရာဝန်ပီပီ အကင်းပါးပြီး အမြဲ အဆင်သင့်ဖြစ်နေသော်လည်း တည်ငြိမ်သော အသွင်ဖြင့် ကိုကိုလေးက လူအုပ်ကြားမှ လူနာဆီ တိုးဝင်သွားသည်။

သူ့ကို ဆွဲပွေ့ထားသော သူ့အဖေလက်မောင်းပေါ်မှာ ခေါင်းက သွေးအရွှဲသားနှင့် သူ့ကို အေးမ မြင်လိုက်ရတော့ ဆက်ခနဲ မျက်နှာလွဲလိုက်မိပေ။ တစ်ခါမှ သွေးထွက်သံယို ကြီးကြီးမားမား အေးမ မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။ ရင်ထဲ သိမ်ခနဲ လှိုက် ဟာသွားသလို ခံစားရကာ ခေါင်းတွေ့ဦးနောက်နောက် ဖြစ် လာ၏။

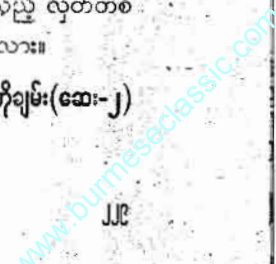
“တက်နိုင်လျှင်လဲ အခေါင်အဖျား၊ အဆင်းဆိုလဲ ဒုတ်ဒုတ်ထိပဲ”

ပေဒင်ဆရာ၏ စကားလုံးများကို အေးမ ကြားယောင် မိပြန်သည်။ စိန်ရောင်မြရောင် ပြီးပြက်သော ဆရာ့လက် အစုံကိုလည်း မဆီမဆိုင် မြင်မိသေး၏။

အနိမ့်ဘက်သက်ရောက်နေသော ကိုကိုလေးကံကြမ္မာ ကို ဆွဲတင်ကာ ကံမြင့်အောင် ယတြာနှင့်မြှင့်ဖို့ လုပ်ခဲ့ကြ သည်ဆိုသော်လည်း ကိုကိုလေးက ဘဝကံကောင်းပြီးသားပါ။ ဉာဏ်ရည်မြင့်မားလှသလို ကြိုးစားမှုကလည်း အေးမတို့ အမြင်ပါပဲ။

ဒါပေမယ့် တကယ် ကံနိမ့်သွားသူကတော့ အုန်းပြင် သမားလေးပေါ့နော်။ အဆိုးအညံ့တွေကို ဆွဲယူဖယ်ရှားလို့ ရခဲ့ရင်လည်း ကံဇာတာဆိုးတွေကတော့ လေမှာ ပျောက် ပျက်မသွားဘဲ မြေနိမ့်နိမ့်မှာ ထိုးစိုက်လိုက်သည့် လှံတံတစ် ချောင်းနယ် အသွင်ပြောင်းသွားလေရောသလား။

□ ကိုချမ်း(ဆေး-၂)

သူဟာ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေပါ။
သူနဲ့ မကြာခဏ မြို့ထဲမှာ သွားရင်း
လာရင်း မကြာခဏ တွေ့ဆုံခဲ့ကြပေ
မယ့် သိပ်မရင်းနှီးခဲ့သေးပါ။

၁၉၇၄ ခုနှစ် ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ
ဥပဒေပေါ်ပေါက်လာပြီးနောက် သူက
တရားသူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပါ
တယ်။

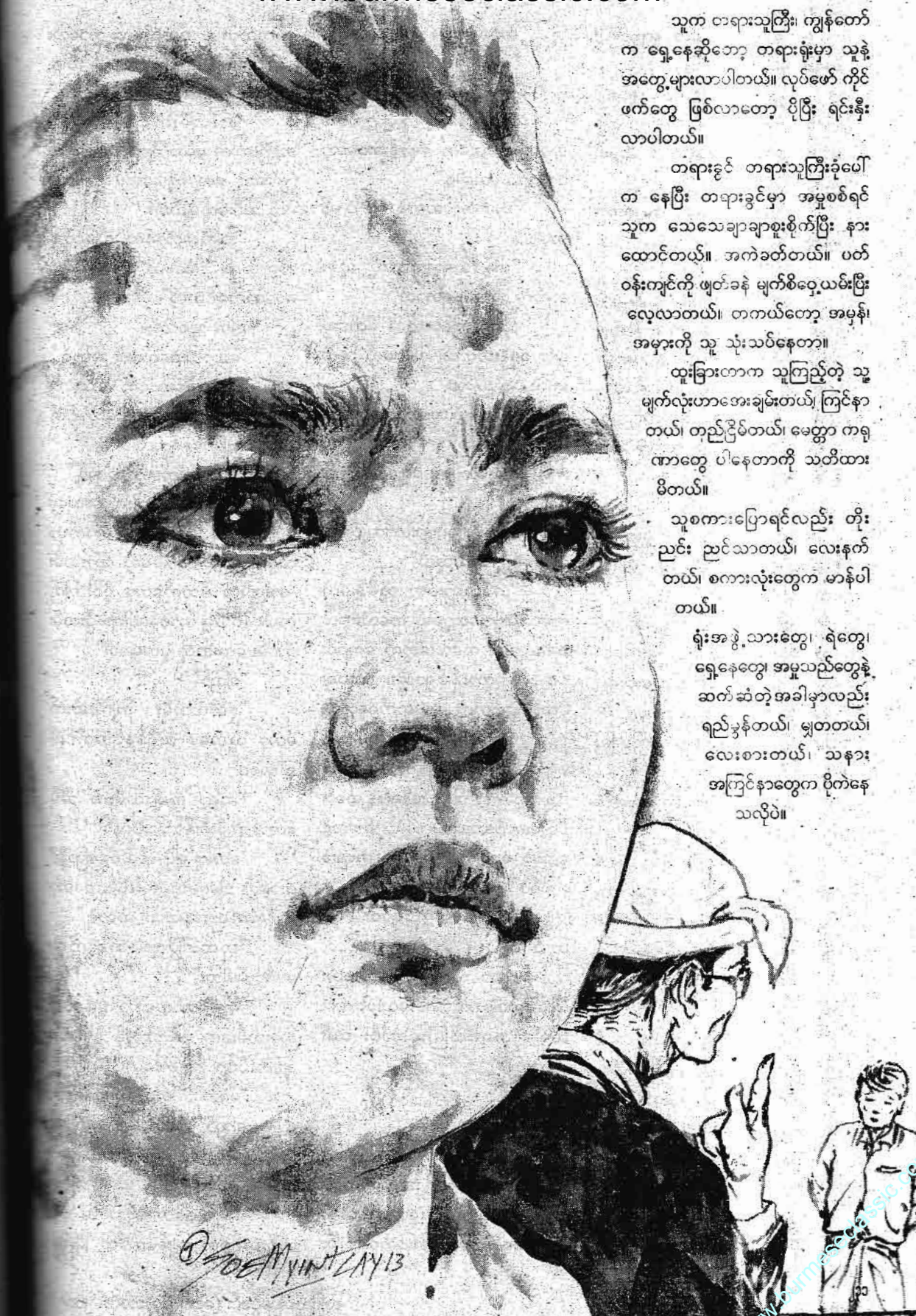
အဲဒီခေတ် အဲဒီစနစ်ကို
စိုးစဉ်းမျှ မပြောလိုပါ။ ပြည်
သူအများ လက်တွေ့ မျက်
ဝါးထင်ထင် ခံစား ကြုံ
တွေ့ပြီးဖြစ်လို့ သိမြင်ခဲ့
ကြပြီး ဖြစ်လိုပါ။

ဒါပေမယ့် သူ
အကြောင်းတော့ ပြော
ချင်ပါတယ်။

ကျွန်းမောင်မောင်
ကျွန်းမောင်မောင်

၁ နေ့မေ့မေ့ ၁၃

ကျွန်းမောင်မောင်
(အိမ်ထောင်ရေး)

သူက တရားသူကြီး ကျွန်တော်
က ရှေ့နေဆိုတော့ တရားရုံးမှာ သူနဲ့
အတွေ့များလာပါတယ်။ လုပ်ဖော် ကိုင်
ဖော်တွေ ဖြစ်လာတော့ ပိုပြီး ရင်းနှီး
လာပါတယ်။

တရားခွင် တရားသူကြီးခုံပေါ်
က နေပြီး တရားခွင်မှာ အမှုစစ်ရင်
သူက သေသေချာချာစိုက်ပြီး နား
ထောင်တယ်။ အကဲခတ်တယ်။ ပတ်
ဝန်းကျင်ကို ဖျတ်ခနဲ မျက်စိဝှေ့ယမ်းပြီး
လေ့လာတယ်။ တကယ်တော့ အမှန်၊
အမှားကို သူ သုံးသပ်နေတာ။

ထူးခြားတာက သူကြည့်တဲ့ သူ
မျက်လုံးဟာအေးချမ်းတယ်။ ကြင်နာ
တယ်။ တည်ငြိမ်တယ်။ မေတ္တာ ကရု
ဏာတွေ ပါနေတာကို သတိထား
မိတယ်။

သူစကားပြောရင်လည်း တိုး
ညှင်း ညှင်သာတယ်။ လေးနက်
တယ်။ စကားလုံးတွေက မာန်ပါ
တယ်။

ရုံးအဖွဲ့သားတွေ၊ ရဲတွေ၊
ရှေ့နေတွေ၊ အမှုသည်တွေနဲ့
ဆက်ဆံတဲ့အခါမှာလည်း
ရည်မှန်တယ်။ မျှတတယ်။
လေးစားတယ်။ သနား
အကြင်နာတွေက ပိုကဲနေ
သလိုပဲ။

© SOE MYINT ZAY 13

ဒီတော့ ကျွန်တော်နဲ့က ပိုပြီး အကြောတည့်လာတယ်။

ဪ ပြည်သူတွေက ရွေးချယ် လိုက်တဲ့ တရားသူကြီးကောင်း တစ် ယောက်ပါလားလို့ စိတ်ထဲမှာ ချီးမွမ်း မှတ်သားမိလိုက်တယ်။

တစ်ခါတလေ သူနဲ့ နူးမှာစကား ပြောဖြစ်ခဲ့တယ်။

“ဆရာ”

သူက ကျွန်တော့်ထက် အသက် ကြီးပေမယ့် လေးစားတဲ့အနေနဲ့ ကျွန် တော်ကို ဆရာလို့ခေါ်တယ်။ တရားနူး မှာလည်း ဒီလိုပဲ သုံးစွဲခေါ်ဝေါ်နေကြ တယ်လေ။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို တရားသူကြီးတစ်ဦးခေါ် လေးစားတဲ့ အနေ နဲ့ ဆရာလို့ပဲ ခေါ်တယ်။

“ဗျာ”

“ဆရာလိုက်တဲ့ ရိုက်မှုမှာ ဟို ခင်မောင်ဆိုတဲ့ တရားခံဟာ ပါမယ် မထင်ဘူး ဆရာရဲ့”

ရင်းနှီး ခင်မင်လာကြတော့ တစ် ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လျှို့ဝှက်ချက် တွေကိုတောင် တိုင်ပင်ဖွင့်ဟ ဆွေးနွေး လာကြတယ်။ ဒါကလည်း တစ်ယောက် သိကွာကို တစ်ယောက်က ယုံကြည်ကြ လို့ပါ။

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ အဲဒီတရားခံ ကို ရဲက ဆွဲထည့်ထားတာ”

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ် ဆရာ၊ ဒါကြောင့်မို့ သက်သေထွက်ချက်က ရှေ့နောက်မညီဘူး၊ ဒီကောင် လွတ်နေ တယ်”

“ဆရာ သုံးသပ်တာ ဟုတ်ပါ တယ်”

သူ့အမြင်က စူးရှတယ်။ အမှန် ကို ရောက်အောင် သုံးသပ်နိုင်တယ်။

“အင်း ဟိုရိုက်တဲ့ ကောင်လေး တွေကလဲ ဒေါသအလျောက်ဖြစ်ကြတာ နဲ့ တူပါတယ် ဆရာရယ်”

သူ သုံးသပ်ပုံက ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျ တယ် ပိုရှိလှစွဲမပါဘူး။ သူ့စိတ်က ဖြူစင် နေကြောင်း ပေါ်လွင်နေတယ်။

တစ်ခါတလေ မှာတော့လည်း-
“ဆရာ”
“ဗျာ”

“ဆရာလိုက်တဲ့ ဟို ခြောက်တစ် အမှုက တရားခံက ရေနံခိုးတာတော့ ပေါ်လွင်နေတယ်ဗျ”

“ဟုတ်တယ်ဆရာရဲ့၊ ခိုးတာ မှန် တယ်”

“ဒါနဲ့ ဆရာကဘာလို့ သူ့ခိုး ဘက်က လိုက်နေရတာလဲ”

သူက ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆွေ ချင်း စမှန်းသိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက ခပ်တည်တည်ကြီး။

“ဒါပေမယ့် တရားခံအစစ်က သူ မဟုတ်ဘူး ဆရာ”

ကျွန်တော်က ရှေ့နေပီပီ ပြန် ပက်တယ်။

“ဆိုပါဦး၊ ခင်ဗျားဟာက တရား ခံ အစစ်က ဘယ်သူလဲ”

“အဲဒီတရားခံက သူ့မိန်းမလဲ ကလေးမီးဖွားတော့မယ်၊ ကလေးကလဲ သုံးယောက်၊ ကလေးတွေကို ကျောင်း တောင် မထားနိုင်ရှာဘူး၊ စားရေး သောက်ရေးကလဲ ဒုက္ခရောက်နေတယ်၊ ဒီတော့ သူ ခိုးရုံမှတစ်ပါး ဘာမှ လုပ် စရာ မရှိတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် တရားခံ အစစ်က သူ့အလုပ်လုပ်နေရင်းနဲ့ ထမင်း ငတ်အောင်ထားတဲ့သူ၊ ထမင်းကို ဝလင် အောင် မကျွေးနိုင်တဲ့သူဟာ တရားခံ အစစ်ပဲ”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဆရာပြောတာ မှန် တယ်” တဲ့။

ဪ သူဟာ သစ္စာကိုလည်း မြတ်နိုးသူပါလား။ အဝတ်လေးပါး ကင်း တယ်။ တရားသူကြီးကောင်း တစ် ယောက်။

xxx

ပိုပြီး ရင်းနှီးလာကြတော့ သူ မိသားစုအကြောင်းပါ သိလာရတယ်၊ သူ့ဇနီးက သားသမီးတွေကို ထိန်း ကျောင်းရင်းကနေ တစ်ဖက်ကလည်း

ရပ်ကွက်ထဲမှာ အထည်လေး ဘာလေး ရောင်းတယ်။ ဒီဒီကတော့ မြို့ထဲမှာ အိမ်ငှားပြီး နေကြတယ်။

သားသမီးက ရစ်ယောက်၊ အကြီးဆုံးက ယောက်ျားလေး၊ နံပါတ် (၅)ကလဲ ယောက်ျားလေး၊ ကျန်တာ တွေ သမီးတွေချည်းပဲ။

“အကြီးကောင်က လိမ်တော့ လိမ္မာတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတလေ ငွေဖောက်ချင်တယ်”

ဒါက သူ့စကား။

“ယောက်ျားလေးကို ဆရာရဲ့”

“အလတ်ကောင်က နည်းနည်း ဆိုးချင်တယ် ဆရာရဲ့၊ ဒီကောင်ကို အတော်ပြုပြင်နေရတယ်”

“ငယ်သေးတာကို ဆရာရဲ့”

“သမီးတွေက မဆိုးကြဘူး၊ အမေ ရဲ့ သွန်သင် အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ လိမ္မာကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် သားသမီး အားလုံးက မိဘကိုတော့ ပိုင်းကျကြ တယ်၊ နိုင်သမျှ တာဝန်ပေါ့ဗျာ၊ ဦးထမ်း ပဲ့ထမ်း အေးအတူ ပူအမျှပေါ့”

“ဪ”

“ဒုတိယသမီး အကြီးဆုံးက တော့ သူ့အမေ ထရိန်နင်အတိုင်းပဲ ဆရာရေ”

“ဆရာ အမျိုးသမီးက အိမ် ထောင်ကို ဦးစီးနိုင်သားပဲနော်”

“အေးဗျ၊ ပြောရင်တော့ ပြောနိုင် တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် စိုက်လိုင်းကတော့ ကျွန်တော်ပေးနေတာပါ ဆရာရဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ဆရာ့ကိုလဲ မပစ်ပယ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့် သားသမီးတွေ ဗလငါးတန် ဖွံ့ဖြိုးစေ ချင်တယ်ဗျာ၊ ကြိုးစားရမှာပဲ”

“ကောင်းပါတယ် ဆရာရယ်”

ဪ သူဟာ ဖခင်ကောင်း တစ်ယောက်ပါလားလို့ ကျီတိုပြီး မှတ် ချက်ချလိုက်ခဲ့ပါတယ်။

မမွေ့လင့်ဘဲ လောကံ မှန် တိုင်းတစ်ခုက ကျွန်တော်လို့ မြို့ထဲ

ကျနောက်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရပါတယ်။

သဗ္ဗေသင်္ခါရ အနိစ္စပါလား။

xxx

ကျွန်တော် မိတ်ဆွေကြီး မရှိတော့ပေမယ့် သူ့မိသားစုနဲ့ကတော့ ကျွန်တော်အဆက်အသွယ် သိပ်မပြတ်လှပါ။ သူ့ရဲ့ ဇနီးကို ကျွန်တော်က လေးစားရိုသေစွာ အပေါ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

အပေါ်ဟာ သားသမီးတွေကို အဖက်ဖက်က ထိန်းကျောင်းပြုပြင်ရင်း တစ်ဖက်ကလည်း အထည်လေးတွေ ရောင်းလိုက် ဝယ်လိုက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ မြို့ဈေးကြီးအတွင်းမှာ အထည်ဆိုင်ကလေးကနေ အထည်ဆိုင်ကြီး ဖြစ်လာပါတယ်။ သားသမီးတွေကလည်း တက်ညီ လက်ညီ အမေကို ဝိုင်းဝန်းကူညီကြပါတယ်။

အထူးသဖြင့် အပေါ်နဲ့အတူ ရင်ပေါင်တန်းပြီး မိသားစု စီးပွားရေး စားဝတ်နေရေးကို လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်နေသူကတော့ ဒုတိယသမီးပါ။ သူ့ကို ကျွန်တော်က သမီးကြီးလို့ ခေါ်ပါတယ်။

မကြာခင် သူတို့ ရပ်ကွက်တစ်ခု အတွင်းမှာ အိမ်တစ်လုံး ဝယ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ပါခဲ့ရတာပေါ့။

အဲဒီတော့ အပေါ်က ကျွန်တော်ကို ပြောပါတယ်။

“ဆရာရယ်”

သူ့ယောက်ျားခေါ်သလိုပဲ ကျွန်တော်ကို ခေါ်ပါတယ်။

“ဆရာမိတ်ဆွေကြီး ပြောသွားတဲ့ စကားတွေ သူ့မှာသွားတဲ့ စကားတွေကို ဦးထိပ်ထားပြီးတော့ သားသမီးတွေကို ပြုပြင်ထိန်းကျောင်းနေရတော့တာပဲ ဆရာရယ်” တဲ့။

အပေါ် အသံက အေးချမ်းတယ်။ တည်ငြိမ်တယ်။ တစ်ဖက်သားကို ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ ယဉ်ကျေးချိုသာတယ်။

“အခု ကလေးတွေ ဘွဲ့ရတဲ့သူတွေ ရကုန်ပါပြီ ဆရာရယ်။ အငယ်မလေးတွေပဲ ကျန်ပါတော့တယ် သူတို့လဲ တက္ကသိုလ်ရောက်ကုန်ပါပြီ”

“ဪ... ကောင်းလိုက်တာ အပေါ်ရယ်”

“သူတို့ အဖေ ပျော်မှန်းခွဲတဲ့ အတိုင်း”

“ပလင်းတန်လား အပေါ်”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ဆရာက သူ့စကားတွေကို သိပ်ပြီး မမေ့ဘူးနော်”

အပေါ်အသံလေး နည်းနည်း တိမ်သွားပါတယ်။

“မိတ်ဆွေတွေပဲ အပေါ်ရယ်”

သူ့မှာ လောကဓံတွေ ဒုက္ခတွေကို ဘယ်လောက်ခါးစည်းပြီး ရုန်းကန်နေရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် စာနာမိပါတယ်။

ဪ အပေါ်တာလည်း မိခင်ကောင်းတစ်ယောက်ပါလားလို့ ကျိတ်ပြီး မှတ်ချက်ချရပြန်ပါပြီ။

xxx

သိမ်မကြာပါဘူး။ ဈေးခဲမှာ အထည်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်။ နွေ အပြင်တန်းမှာ နှစ်ခန်းတွဲ အထည်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင် ခုံခုံညားညား ထည်ထည်ဝါဝါ ဖြစ်လာပါတယ်။

ဈေးနဲ့နီးနီး မြို့ကွက်ထဲက ကောင်းကောင်း မြေနေရာမှာ မြေကွက်တစ်ကွက် ဝယ်ပါတယ်။

အဲဒီအခါမှာလည်း ကျွန်တော် ပါရပြန်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သားသမီးတွေအားလုံး ဘွဲ့အသီးသီး ရကုန်ကြပါပြီ။

ဒါပေမယ့် အပေါ်နဲ့ သမီးကြီး ဦးဆောင်မှုအောက်က အထည်ဆိုင်ကြီးတွေမှာပဲ ကျရာတာခံထားပြီး တက်ညီလက်ညီ ချီတက်နေကြတုန်းပါ။

အဲဒီနောက် ဝယ်တဲ့အတွက်မှာ နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံး ဆောက်ပါတယ်။ ခုံညားထည်ဝါစွာပါ။ အိမ်ထောင်ပစ္စည်းတွေကလည်း အပြည့်အစုံ။ တိုက်ပြီးတော့ ကားပေါ့။

“အလတ်ကောင်က နည်းနည်း ဆိုးချင်တယ် ဆရာရဲ့ ဒီကောင်ကို အတော်ပြုပြင်နေရတယ်”လို့ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေကြီးပြောခဲ့တဲ့ သားတော်မောင် တောင် အခုစင်ကာပူနိုင်ငံမှာ အလုပ်နဲ့ အကိုင်နဲ့ ဖြစ်နေပါပြီ။

မြို့ပေါ်က နာမည်ကြီးတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကျိုက်ခေါက်စေတီ တော်မှာ ရပ်ကွက်ထဲမှာလည်း လျှလိုက် တန်းလိုက်တာ အဒေါ်ဟာ အလှူ ရေစက်လက်နဲ့ မကွာဆိုသလိုပါပဲ။

သူတို့မိသားစုကိုကြည့်ပြီး မုဒိတာ ပွားမိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် လောကဓံမုန်တိုင်းက ဘယ်သူ့ကိုမှ မျက်နှာသာပေးလေ့မရှိပါဘူး။ အဒေါ်တစ်ယောက် နေမကောင်း ဖြစ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။

ဘယ်ရမလဲ သားတွေ သမီးတွေ ကို ကျွေးမွေးထောက်ပံ့ လူလားမြောက် အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့တဲ့ မိခင်ကြီးပဲ သားသမီးတွေက ဘယ်အန္တရာယ်ပေးပါ့မလဲ။ သားသမီးတွေက မရမက သေမင်းနဲ့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စစ်ခင်းကြပါတယ်။

အဒေါ်ကို စင်ကာပူဆေးရုံမှာ တင်ပြီး ကုကြပါတယ်။ ဘယ်လောက် ကုန်ကုန်ပေါ့။ မရုံကသေမင်းကို ရင်ဆိုင်ရဲကြောင်း အစွမ်းကုန် ပြသကြရပါတယ်။ သားသမီးများရဲ့ ဓေတ္တာစွမ်းအင် ကြောင့်လား မသိ၊ အဒေါ် စင်ကာပူက ကျန်းကျန်းမာမာ ပြန်ရောက်လာပါတယ်။

“ဦးရယ် ရောဂါတွေ အကုန်စစ်ပြီးပြီ၊ ဆရာဝန်တွေက ဘာရောဂါမှ မရှိတော့ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ အသက် အရွယ်အရတော့ နည်းနည်း ရောဂါတော့ ရှိတာပေါ့ ဦးရယ်”

စင်ကာပူက ပြန်လာပြီး သမီးကြီး ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းသာအားရပြောပါတယ်။

“အေးကွာ ကောင်းပါတယ်၊ မင်းတို့တွေလဲ သားသမီး ဝတ္ထုရားကျေပါတယ်”

“မိဘကျေးဇူးတွေက အများကြီးပါ ဦးရယ်၊ ဒါလောက်နဲ့တော့ မကျေသေးပါဘူး”

“တကယ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် သမီး၊ ကျေနပ်ရိုး မရှိပါဘူး”

အဒေါ်ကို သတင်းသွားမေးရင်း သမီးကြီးနဲ့ ကျွန်တော် စကားပြောဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

မကြာပါဘူး၊ အဒေါ် တစ်ယောက် အပေါ်ထပ် သူ့အခန်းထဲက ခုတင်ပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း အနိစ္စ ရောက်သွားပါတယ်။ ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ပါဘူး။

သဗ္ဗေ သင်္ခါရ ဒုက္ခပါလား။

xxx

မိဘ နှစ်ပါးလုံး မရှိကြတော့ လောကလူ့ဓမ္မတာအတိုင်း မိဘအမွေ ကျန်ပစ္စည်းများကို အမွေခွဲဝေကြဖို့ ဖြစ်လာပြန်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ဝါရပြန်ပါပြီ။

ဘယ်လို ခွဲဝေကြမလဲ။ ပိုင်ဆိုင်မှု ပစ္စည်းတွေကလည်း အများကြီး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အဝေ မတတ်ရင် ဒုက္ခ၊ သားသမီးတွေ အမွေ ခွဲတဲ့ အခါမှာ ညီအစ်ကို မောင်နှမ အရင်းချင်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မျက်စောင်းထိုးပြီး မကျေမနပ်၊ တုတ်တစ်ပြက် ဓားတစ်ပြက် ရန်တွေဖြစ်ကြပြီး ဒီအမွေကြောင့် အမွေမှုတွေ ဖြစ်ကြသေခန်းပြတ် ရှင်ခန်းပြတ် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မခေါ်နိုင် မပြောနိုင် သေတဲ့အထိ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် မကြည့်တော့တာတွေ အများကြီး တွေ့ခဲ့ ကြုံခဲ့ရဖူးပါတယ်။

ဒီတော့ သောကလေး ဝင်လာတယ်။ အခုတော့ သမီးကြီးက ပြောတယ်။

“ဦး”

“ဟေ”

“အမေ မသေမီ ပစ္စည်းတွေကို ဒီလို ဒီလို စီစဉ်ခဲ့တယ် ဦး၊ အဲဒါကို

တရားဥပဒေနဲ့ ညီညွတ်အောင်သာ ခွဲဝေပေးပါ၊ သမီးတို့ ညီအစ်ကို မောင်နှမ အားလုံး သဘောတူ ကျေနပ်ပါတယ်။ အမေ့သဘောဆန္ဒအတိုင်းပါပဲ” သမီးအကြီးက အစီအမံတို့ ပြောပြပါတယ်။ အားလုံးက သဘောတူကြပါတယ်။

ကျွန်တော်က ဥပဒေနဲ့အညီ တရားဝင်မှတ်ပုံတင်စာချုပ်တွေ လုပ် တန်တာလုပ်ပြီး ခွဲဝေပေးလိုက်ရတယ်။ အေးလို့၊ ငြိမ်းလို့၊ အတုယူစရာ သာဓုတောင် ခေါ်မိသေးတယ်။ အဖေ့ရဲ့ အမြော်အမြင်ကြီးမားစွာ စီစဉ်ခဲ့ပုံကို ရင်ထဲက ကျိတ်ပြဲ ချိုးကျူးမိပြန်တယ်။

အမွေခွဲတဲ့ ကိစ္စတွေ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က သမီးကြီးကို ပြောမိတယ်။ “သမီးကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦး”

“အဒေါ်ရဲ့တုန်းကလဲ သမီးကြီး

ပဲ အဒေါ်နဲ့ လက်တွဲပြီး အိမ်ထောင်ရေး စီးပွားရေး မိသားစုအရေးတို့ ဦးဆောင်ခဲ့တာပဲ၊ အခုလဲ သမီးကြီး ဦးဆောင်ပြီး အချိန်မပျက် ဆက်လက် ဆောင်ရွက်နေချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦး”

“အရှိန်မပျက်စေနဲ့ သမီးကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦး”

သမီးကြီးက သူ့စကားအတိုင်း ဆက်လက်ရုန်းကန်ဆောင်ရွက်နေရပါတယ်။ ကိစ္စငြိမ့်လို့ သူ့ကို ဖုန်းနဲ့ ဆက်သွယ်ရင် . . .

“ဟဲ့ သမီးကြီး နင်ဘယ်ရောင်နေလဲ”

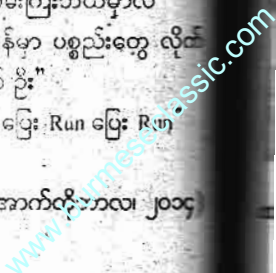
“မင်္ဂလာဈေးမှာပါ ဦး၊ ဦးကိစ္စ ရှိလို့လား အိမ်နိမ့်ပါ ဦး”

“အေး ပြေး Run ပြေး Run” နောက်တစ်ချိန် . . .

“ဟဲ့ သမီးကြီးဘယ်မှာလဲ”

“ရန်ကင်းမှာ ပစ္စည်းတွေ လိုက်ဝယ်နေပါတယ် ဦး”

“အေး ပြေး Run ပြေး Run”

ဖုန်းဆက်တိုင်း...

“သမီးကြီး ဘယ်မှာလဲ”

“ဆေးရုံမှာ၊ ညီမလေး နေကောင်းလို့ လိုက်ပြနေပါတယ် ဦး”

“အေး ပြေး Run ပြေး Run”

ကျွန်တော်ဖုန်းဆက်တိုင်း သူ့မှာ အားရတယ်လို့ မရှိပါဘူး။ လမ်းမှာ အားတစ်စီးနဲ့ ပြေးနေ လွှားနေရပါ သယ်။

အစစ အရာရာ သူဦးဆောင် ချုပ်ရှားနေရမုန်း ကျွန်တော်သိပါတယ်။

ကျွန်ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေကလည်း သူ စီစဉ်သမျှကို လိုက်နာကြပါတယ်။

အစ်မကြီးတော့ အမိအရာဆို သလို ထီးပမာပါပဲ။ သူတို့နဲ့ အဆက် အသွယ်တော့ သိပ်မပြတ်ပါ။

သူတို့အိမ်က အကြောင်းကိစ္စ၊ အလှူအတန်းကိစ္စတွေ ရှိရင်လည်း ကျွန်တော်ကို ဖိတ်ပါတယ်။ သွားဖြစ် အခါလည်း ရှိပါတယ်။ မသွားဖြစ်တဲ့ အခါလည်း ရှိပါတယ်။

သူ့ကို ဈေးအပြင်ဘက်မှာရှိတဲ့ အသည်ဆိုင် နှစ်ခန်းတွဲကြီး တစ်နေ့ ပြေးတိုးတက်စည်ကားနေတာကိုတော့ သူ့သွားတိုင်း သတိထားကြည့်မိပါ သယ်။

ဦးစိုးမဂ္ဂဇင်း (အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၁၄)

တစ်နေ့ သမီးကြီးကားနဲ့ လာပြီး ဖိတ်စာတစ်စောင် ပေးသွားပါတယ်။

ဖိတ်စာကို ကြည့်လိုက်တော့...

“ကျေးဇူးဇီဝတ်ဆပ် ကုသိုလ် ပြတ်မင်္ဂလာ” တဲ့။

“ဟဲ့ ထူးပါလား၊ ဘာလဲ ကျေးဇူး တော်ဆိုတာ”

စိတ်ထဲက တွေးရင်း ဖိတ်စာ လေးကို ယူကြည့်လိုက်တယ်။ လက် ကမ်းစာရွက်လေးတစ်ခုကို ဖတ်ကြည့် လိုက်ပါတယ်။

xxx

ဆန္ဒမွန်..... တဲ့။

ကျယ်လွန်သူ မိဘနှစ်ပါးကို ရည်စူး၍ ဆွမ်းကပ် လှူဒါန်းရာတွင် ရေစက်ချတရား ချီးမြှင့်တော်မူသော နိုင်ငံကျော် ဩဝါဒါစရိယ အဂ္ဂမဟာ ပဏ္ဍိတ ဆရာတော်ကြီးက ...

“ဗြဟ္မာကြီး ဗြဟ္မာကြီး လို့ ပြော တဲ့အခါ ဘယ်သူ့ကို ရည်ညွှန်းတယ်လို့ ထင်ကြပါသလဲ၊ ဗြဟ္မာဆိုတာ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာဆိုတဲ့ ဗြဟ္မ စိုရ်တရားလေးပါးကို လက်ကိုင်ထားလေ့ ရှိကြတယ်။

* သူတစ်ပါးအပေါ်မှာ ကောင်း စေလိုတာ မေတ္တာ

* အခက်အခဲဖြစ် ဆင်းရဲနေတဲ့ သူတွေအပေါ်မှာ ဒုက္ခက လွတ်မြောက် စေလိုတာ ကရုဏာ

* အောင်မြင် ကြီးပွားနေသူ အတွက် ကိုယ်ကပါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်း သာ ဖြစ်နေတာ မုဒိတာ

* သတ္တဝါတိုင်းရဲ့ ဆင်းရဲချမ်း သာဆိုတာ အဲဒီသတ္တဝါရဲ့အကြောင်း တရားအတိုင်း ဖြစ်ရတာပဲလို့ နှလုံး သွင်း ဆင်ခြင်တာ ဥပေက္ခာ

မိမိတို့ အနီးအနားမှာလည်း ဗြဟ္မစိုရ်တရား လေးပါးကို လက်ကိုင် ထားရင်း အပြည့်အဝ စောင့်ရှောက် သွားခဲ့တဲ့ ဗြဟ္မာကြီးတွေ ရှိခဲ့တာကို သတိထားမိလိုက်ကြရဲ့လား။

ဗြဟ္မာကြီးတွေကိုဆိုတာ မိမိတို့ ရဲ့ အနန္တဂိုဏ်းဝင်ကျေးဇူးရှင် မိခင် ဖခင် တို့ပဲ ဖြစ်တယ်”

စသည်ဖြင့် ဗြဟ္မစိုရ်တရား လေး ပါးရဲ့ သရုပ်ကို လိုရင်းမျှ ဟောကြားပြီး ဗြဟ္မာကြီးတွေဆိုတာ မိခင် ဖခင်တို့ပင် ဖြစ်ကြောင်း ဟောကြားကော်မူပါတယ်။

ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဘုရားကို နာကြားရင်း လက်ဦးဆရာ၊ မည်ထိုက် စွာ၊ ပုဗ္ဗာစရိယ မိန့်ဇံဖ ဟူသော ဆိုရိုး စကားကိုသာ ကြားဖူးရုံမျှ ရှိကြသော မိမိတို့အနေနှင့် မိဘဆိုတာ သားသမီး တို့ရဲ့ လက်ဦးဆရာမျှမက ဗြဟ္မာကြီး တွေလည်း ဖြစ်တယ်ဆိုတော့ ဘယ်လို များ မိဘများက ဗြဟ္မာကြီးတွေဖြစ်ပါ သလဲလို့ စဉ်းစားမိပါတယ်။

ဆရာတော်ကြီးက ...

“အမေ ဆိုတာ ကိုယ်ဝန် စရို ကတည်းက ပျဉ်း၊ စပ်၊ ခုံး၊ ရှောင်ရှား စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။ အဖေ ဆိုတာ သားသမီးတွေရဲ့စားဝတ်ရေးအတွက် နေ့ည ကြီးစားအားထုတ် အလုပ်လုပ် ခဲ့ထားတယ်။ ဒါတွေက မိဘတွေရဲ့ သားသမီးအပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာတွေ ပေါ့။

ကလေးငယ်လေးကဝမှာ အော် ပြီး ငိုပြီဆိုရင် ခြင်္သေ့များကိုက်လို့လား၊ အနီးများ စိုလို့လား စသည်ဖြင့် စိုးရိမ် စိတ်နဲ့ လုပ်လက်စ အလုပ်တွေကို ချပြီး အပြေးလာကြတဲ့ မိဘတွေရဲ့ ကရုဏာ ကလည်း ထင်ရှားပါတယ်။

သားသမီးတွေရဲ့ အောင်မြင်မှု အတွက် ဝမ်းသာမဆုံး စုန်ယူကြတာ က မိဘတွေရဲ့ မုဒိတာပဲပေါ့။ သားသမီး များက ကြီးပွားတိုးတက်လို့ အလုပ်တွေ များပြီး မိဘတွေဆီ မရောက်ဦးတော့ မိဘတွေရဲ့ ရင်မှာ ဥပေက္ခာ ဗြဟ္မစိုရ် တရားနဲ့ စိတ်ဆိုးတယ်၊ အပြစ်တင် တယ်ရယ်လို့ မရှိခဲ့ကြတာ၊ ဒီမိမိတို့ရဲ့ ကိုယ်တွေပဲ မဟုတ်ဘူးလား။

အဲဒီတော့ မိဘဆိုတာ ဗြဟ္မာ ကြီးတွေပါပဲ။

www.burmeseclassic.com

ပြဟောကြီးတွေရယ်လို့ သူတို့ဘုံ
သူတို့နန်းမှာ တခမ်းတနားရှိတယ်လို့
သာ မထင်ပါနဲ့။ သားသမီးတွေ နား
မှာလည်း ပြဟောကြီးတွေ အမြဲတမ်း ရှိ
နေပါတယ်” လို့ ဆက်လက်ဟောကြား
တော်မူလိုက်တော့မှ . . .

“မှန်လိုက်တာ”

စားစရာရှိတိုင်း နောက်ဆုံးမှ
စားတတ်တဲ့ အဖေ၊ အမေ။

သားသမီးများထဲမှ တစ်ယောက်
ယောက် နေမကောင်းဖြစ်ရင် စိတ်ပူ
တကြီး ဖြစ်တတ်တဲ့ အဖေ၊ အမေ။

သားသမီးတွေ အောင်စာရင်း
ထွက်ပြီဆိုရင် မိမိတို့ထက် ပိုပြီး ပျော်
တတ်ပြီး အပေါင်းသင်းများကို ကြွားလို့
မဆုံးတဲ့ အဖေ၊ အမေ။

ကျောင်းတွေတက် ဘွဲ့တွေရလို့
အလုပ်လုပ်ကြပြီဆိုတော့လည်း မိဘ
အနေနဲ့ သားသမီးများကို ရင်အုပ်မကွာ
ထားချင်ပေမယ့် အသက်အရွယ်နဲ့
တာဝန်များက ထိန်းသိမ်းနေထိုင်သွား
ကြမှာပါလေဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ တာဝန်ကျ
ရာကို စိတ်တိုင်းကျ အလုပ်ဝင်စေခဲ့တဲ့
အဖေ၊ အမေ။

ဆိုတာကို ပြန်လည်အောက်မေ့
သတိပြုမိပြီး မိမိတို့ သားသမီးများရဲ့
ဘေးမှာ သတိထားမိပါတယ်။ မိမိတို့
သတိထားမိခဲ့ချိန်မှာ အဖေကွယ်လွန်ခဲ့
တာ (၂၆)နှစ် ရှိခဲ့ပြီ။ အမေ ကွယ်လွန်
ခဲ့တာ (၃)နှစ် ပြည့်ခဲ့ပါပြီ။

သို့အတွက် သားသမီးများအနေ
ဖြင့်လည်း မိဘများ အသက်ထင်ရှား
ရှိလို့ ထပ်ပြီး ပြုစုလုပ်ကျွေးခဲ့တာကို
အားမရလို့ ထပ်ပြီး ပြုစုလုပ်ကျွေးချင်
ပေမယ့် ဘဝကတ္တား ခြားခဲ့ပြီမို့ စိတ်ရှိ
သော်ငြားလည်း မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။

သို့သော် ကျွေးမွေးမပျက်၊
ဆောင်ရွက်စိမ့်၊ မွေခဲထိုက်စေ၊ လှူမှု
ဝေ၍၊ စောင့်လေမျိုးနွယ်၊ ဝတ်ငါးသွယ်၊
ကျင့်ဖွယ်သားတို့တာ ဟူသော သား
သမီးများ ပြုကျင့်ရမည့် ဝတ္တရားနှင့်
အညီ ရည်စူးကုသိုလ်ပြုကာ မိဘတို့

အား အမျှပေးဝေခြင်းသည်သာ မိဘတို့
၏ မျှော်လင့်ချက်ကို ဖြည့်တင်းလျက်
ကျေးဇူးဆပ်ရာရောက်သည်ဟု ခံယူကြ
ပြီး နှစ်စဉ်မပျက် ရည်စူးကုသိုလ်များ
ပြုလုပ်အားထုတ်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

သားသမီးတိုင်းကကော ပြဟော
ကြီးများကို မြင်မိကြပါသလား။ မြင်
လည်းမြင် သိလည်းသိ၊ သိသည့်အတိုင်း
လည်း မိမိတို့သက်ဆိုင်ရာ ပြဟောကြီး
များ၏ ကျေးဇူးကို မိမိတို့ စွမ်းအား
ရှိသမျှ ပြန်လည်ပေးဆပ်နိုင်ကြသူများ
ဖြစ်ကြပါစေလို့ ရည်စူးကုသိုလ်ပြု အလှူ
ပွဲမှာ မေတ္တာဖြင့် ဆန္ဒဖြူ ကုသိုလ်ယူပါ
ရစေ။

နောက်ဆုံးမှာ အတုလဆရာ
တော်ကြီးခင်ကြီးပျော်ရဲ့ ဆုံးမစာလေးပါ
ပါလိုက်သေးတယ်။

ကျေးဇူးကြီးလှ မိန့်တံ
“နှစ်သိန်းလေးသောင်း၊ ပေါင်း
သည် ဤမြေ၊ ထူးထူးထွေထွေလည်း၊ စိန်း
ရွှေဖွားဖွား၊ ဝါးရွက်လားသို့၊ မခြားပုံဆို၊
တောင်မြင်းမိုရ်လည်း၊ နွားချိုပေါက်စ၊
ပမာကျ၏။ နက်လှစွာရွှေငှက်၊ ရှစ်
သောင်းလေးထောင်၊ ရေဖောင်ဖောင်
နှင့်၊ သဲချောင်းသမုဒ္ဒရာ၊ ရေများစွာ

လည်း၊ ပမာမလောက် မိုးရေပေါက်သို့၊
အံ့လောက်ဖွယ်ရာ၊ မိမာတာနှင့်၊ ပိတ
အဖေ၊ မြတ်ဂုဏ်အား၊ ဆပ်ငြားပါလို၊
မိကို လက်ယာ၊ ဖမှာ လက်ဝဲ၊ အမြဲ
ထမ်းလျက်၊ ပန်းထက်တွင်၊ သို့ပင်နိဗ္ဗာ
လုပ်ကျွေးကြလည်း၊ ရှေးကပြုဖူး၊ ဓွေး
ကျေးဇူးကို အသွေးခြေခိုင်း၊ မဆပ်နိုင်တည်း။

အတုလဆရာတော်ခင်ကြီးပျော်။
ပထမနေ့ တရားဟောကြား
မယ့်ဆရာတော်က အရှင်ဝေနေ (ပဲခူး)
စံရိပ်ငြိမ် ဆရာတော်။

ဒုတိယနေ့ တရားဟောကြား
မယ့်ဆရာတော်က အရှင်ဝိနိယ(တောင်
စွန်း) ဓမ္မဘေဇိဆရာတော်။

တတိယနေ့ တရားဟောကြား
မယ့်ဆရာတော်က အရှင်သုန္ဒ(မိုးကုတ်)
ဓမ္မရံသီဆရာတော်။

မိဘနှစ်ပါးအား ရည်စူး၍ သား
သမီး မြေးမြစ်ခံသားစုတို့က ဖိတ်ကြား
ပါသည်တဲ့။

“ကောင်းလိုက်တာ”
ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာပီတိလှိုင်း
အိအိလေးတွေ ဖြစ်မိပါတယ်။

ဤတွင် ကျွန်တော်ခေါင်းထဲမှာ
အလင်းရောင်ကစ်ခု သန်းလာသလိုပင်။

“ဒါဆို ငါ့မိတ်ဆွေကြီးက . . . ငါ
လား” လို့ တမ်းတရင်း ဦးခိုက်လိုက်မိ
တယ်။

သဗ္ဗဓမ္မာ အနတ္တ ပါလား။

□ ကိုမောင်စံသိန်း(ပိုလ်ချုပ်စု)

လမ်းပြကြယ် စကားတစ်ခွန်း ဆိုညွှန်းခဲ့သူ (သို့မဟုတ်)

သင်္ဘောစိုး

ထွန်းလင်းသူ

**“ကိုရင် စုကွတ်က လွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီ။
ခင်ကြီးပြောတာ နားထောင်နော်၊ စုစရိုက်ပြုများ
မိသူ တစ်ယောက်ရဲ့ နောက်တ မျက်ရည်ဟာ
ခင်ကြီးအပါးတစ်ရာရဲ့ အားထုတ်မှုထက် နိဗ္ဗာန်
တုံ့နဲ့ ပိုနီးစပ်တယ်”**

ခင်ကြီး ဒီယန်တင်ည။
(တင်မောင်မြင့် မြန်မာပြန် 'မိစ္ဆာဝင်္ကပါ' မှ)
(မှတ်ချက် ။ ။ ခင်ကြီး ။ ဘုန်းကြီးကိုခေါ်သော ပေါရာဏ
စကား)

“ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်ရဲ့ တော်လှန်ရေးတိုက်ပွဲ
အစဉ်တွင် (ဝါ) လွတ်လပ်ရေး၊ ဒီမိုကရေစီရေး၊ ဆိုရှယ်လစ်
ဝါဒရေးတို့ အစဉ်လိုက် တိုးတက်ဖြစ်ပေါ်သွားရေးအတွက်
ဆင်နွှဲခဲ့တဲ့ တော်လှန်ရေးတိုက်ပွဲ အစဉ်တွင် ကျွန်တော်တို့
တိုင်းပြည် အထွေထွေ ခေတ်နောက်ကျမှုကြောင့် အောက်ခြေ
အကျဆုံး အများတွေကို ကျူးလွန်ခဲ့သလို ကမ္ဘာ့ဆိုရှယ်လစ်
တော်လှန်ရေး အရေးတော်မှာလည်း ကြီးစွာသော တာဝန်
ပျက်ကွက်မှုကို ကျူးလွန်မိခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်
တို့ ခေါင်းပေါ်မှာ ဦးထိပ်ရွက် ပန်ဆင်ထားတဲ့ ဒီရာဝင်အများ
ကြွေးတွေကို ပြန်ဆင်ဖို့ရာ မရှောင်သာတဲ့ တာဝန်ဝတ္တရား
တွေဟာ မြန်မာ့အရေးမှာရော ကမ္ဘာ့အရေးမှာပါ မှားယွင်း
ပျက်ကွက်မှု မှန်သမျှကို မှန်သောလမ်းစဉ်တစ်ရပ်ဖြင့် ပြန်
လည် ပေးဆပ် 'အကြွေးဆပ်' ရန်သာ ဖြစ်ပါတယ်။”

သခင်စိုး

“သေရဲတာ အလဲနီ၊ သတ်ရဲတာ အလဲနီ”

မြန်မာနိုင်ငံတော်၏ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာ အချက်
အလက်များဖြင့် တင်းကျပ်ပြည့်လျှမ်းနေသော စက်စက်ယို
သည့် ချွေးသွေးများဖြင့် ရွှဲနစ်နေသော သမိုင်းကျောက်စာ
ဝင်္ကပါကြီးထဲတွင် ဖော်ပြပါ တိုက်ပွဲခေါ်သံသည် ပဲ့တင်မြည်
ဟည်းနေပါသည်။

'အလဲနီတဲ့ဟေ့' အသံကြားလိုက်သည်နှင့် နားကြော
တင်မက တစ်ကိုယ်လုံးမိမိကော မိမိမိမိတုန်ခါရသော မိစ္ဆာ
ဝင်္ကပါကြီးအတွင်းဝယ် မြန်မာပြည်သူပြည်သားအပေါင်းတို့
သည် ကျိုးလန့်စာစား ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။

အလဲနီတို့၏ ခေါင်းဆောင်ကြီး သခင်စိုးကိုယ်တိုင်
ပွင့်လင်းရိုးရှင်းစွာ ဤသို့ ပြောခဲ့ဖူးသေးသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ဖက်ဆစ်ဂျင်နီရယ်လ်လွန်ရေးကာလ
(၁၉၄၁-၄၅)မှာ မှန်ကန်တဲ့ နိုင်ငံရေး သဘောတရား တစ်ရပ်
ကို ချခင်းနိုင်ခဲ့ပြီး ၁၉၄၅ ခုနှစ်နောက်ပိုင်း အနှစ် နှစ်ဆယ်
နီးပါး ဇောက်ထိုးမိုးမှော်နိုင်လှတဲ့ ပြည်တွင်းစစ်လက်နက်ကိုင်
အကြမ်းဖက်လမ်းစဉ် အများအယွင်ကို ကျူးလွန်မိခဲ့ရာမှ
၁၉၆၁ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းကျမှ ဒီမိုကရေစီတွေကို စတင်ပြီး
တရေးရေး သိမြင်လာခဲ့ပါတယ်။

နောက်ပြီး မှာကပ်သဘောတရားတွေကို လေ့လာတဲ့
အခါ အခြေခံသဘောတရား (Theory of Groundent)ကို
အကြမ်းဖျင်းလေ့လာမိရာက တစ်နေ့ ကမ္ဘာကြီးဟာ စီးပွား
ရေးအကျပ်အတည်းတွေနဲ့ တွေ့လာရင်မိမယ်ဆိုတာ တဲဒီ
ဂျပန်ခေတ်ကတည်းက ဝိုးတိုးဝါးတာ မြင်မိခဲ့ပါတယ်။ နိုင်ငံ
ရေး သဘာဝဗေဒရဲ့ မူလတန်းအခြေခံဖြစ်တဲ့ 'ဗာစွန်းထွက်
တန်ဖိုး သဘောတရား' ကို မြန်မာလိုပြန်ဆိုပြီး ဂျပန်ခေတ်
နိုင်ငံရေးသင်တန်းတွေမှာ ပို့ချခဲ့ပါတယ်။

၁၉၆၃ ခုနှစ် ပြည်တွင်းစစ် ရပ်စဲရေးနဲ့ ပြည်တွင်း
ငြိမ်းချမ်းရေး ဆွေးနွေးပွဲမှာ ပြည်သူ့လူထု အနီးကဏ္ဍကို
အလေးထားပြီး ဆွေးနွေးခဲ့ပါတယ်။ ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးပွဲ
ပျက်သွားလို့ တောတွင်းပြန်ရောက် နောက် ငြိမ်းချမ်းရေး
ရရှိရေးအတွက် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားဆောင်ရွက်ခဲ့တာတွေ
အားလုံးသိရှိပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ၁၉၆၅-၁၉၆၆ ခုနှစ်ကတော့
ဂျပန်ခေတ်ကတည်းက တရေးရေးမြင်ပုံနဲ့ ကမ္ဘာ့စီးပွားရေး
ပျက်ကပ်ကြီးဟာ တကယ့်ကို အခြေအနေ ဆိုးရွားလာပြီ
ဖြစ်ကြောင်း အရင်းရှင်နိုင်ငံကြီးတွေ ထုတ် စီးပွားရေးစာပေ
တွေကို လေ့လာတဲ့အခါ သိလာရပါတယ်။

ဥပမာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်(၁၀၀) ခေတ်လောက် အင်္ဂလန်
မြေ တစ်ပေပတ်လည်ကို (၈)ပေါင်ကနေ (၁၂)ပေါင်အထိ
ရှိခဲ့ရာက ၁၉၆၈-၁၉၆၉ ခုနှစ်မှာ ပေါင် (၅၀၀၀) အထိ အဆ
မတန် မြင့်တက်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတော့ Theory of
Groundent အခြေခံသဘောတရား အားသပ်ကြည့်လိုက်ရင်
ကမ္ဘာ့စီးပွားပျက်ကပ်ကြီး ဆိုက်ရေ က်လာတော့မယ်ဆိုတာ
အလေးအနက် သဘောပေါက်လာတယ်။

ဒီအတွက်ကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ တောတွင်းမှာ
အချိန်ဖြုန်းမနေနိုင်တော့ဘဲ ၁၉၇၀ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာ ၁၀ ရက်
နေ့မှာ ကမ္ဘာ့စီးပွားရေး အကျပ်အတည်း ဖြေရှင်းရေးအတွက်
လက်တွေ့ပြင်ဆင်နိုင်ရန် အလင်း ငါးရောက်ခဲ့ပါတယ်။

ခရီးသည် ဘတ်စ်ကားတွေကွပ်ကား လူတွေ မဆုံမမြင်
တင်ပြီး သွားလာနေတာ ကျွန်တော်ကြောင့်ပါ။ ပြည်သူ့
တစ်ရပ်လုံး ဆင်းရဲသည့် နှံ့တွင်းစစ်သွားတာ ကျွန်တော်
ကြောင့်ပါ။ တိုင်းပြည်ကို မီးလောင် ဘိုက်အတွင်း ယွတ်သွင်း

ခဲ့တာ ကျွန်တော့်ကြောင့်ပါ။ နိုင်ငံတော် ဘဏ္ဍာရေးနှင့် ပြည်သူ့တို့၏ စီးပွားဥစ္စာများ ပျက်သုဉ်းကုန်တာ ကျွန်တော့် ကြောင့်ပါ။”

(၁၉၈၃ ခုနှစ် လမ်းစဉ်ပါတီဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးနေဝင်းထံ တင်ပြခဲ့သော အကြံပေးစာတမ်းများမှ ကောက်နုတ်ချက်)

အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီ (ဗမာပြည်) ကို 'အတို' ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁၅ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့၊ မြေနီကုန်း၊ မြေနုလမ်း၊ သခင်ဗဟိုနန်း၏ နေအိမ်တွင် သခင်အောင်ဆန်း၊ သခင်စိုး၊ သခင်လှဖေ (ဗိုလ်လက်ျာ)၊ သခင်ဗဟိုနန်း၊ ရဲဘော်ဘတင် (ဂိုရှယ်) တို့ဖြင့် စတင်ဖွဲ့စည်းခဲ့သော ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် ၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် နှစ်ခြမ်းကွဲသောအခါ သခင်သန်းထွန်းနှင့် သခင်သိန်းဖေ (သိန်းဖေမြင့်)ပေါင်းပြီး ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ အမည်ကို ဆက်လက်ခံယူရာ ခွဲထွက်သွားသော သခင်စိုးသည် အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီ (ဗမာပြည်)ဟု တည်ထောင်သည်။

မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှုသမိုင်းတွင် ကြယ်နီတစ်ပွင့်အဖြစ် ထင်ရှားခဲ့သော သခင်စိုးအား ၁၉၀၅ (မူတွဲ ၁၉၀၆) ခု၊ မေလ ၁၅ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့တွင် အဖ သူကြီးဦးစံဒွန်း (မူတွဲ ဦးစန်ဒွေး)၊ အမိ ဒေါ်နုဒီးအောင်တို့မှ ဖွားမြင်သည်။ မော်လမြိုင်၊ ကျိုက္ခမီခရိုင် ပုပ္ဖန်ရဲဌာနအပိုင် ကျောက်တန်းရွာ ဇာတိ ဖြစ်သည်။ ကျောက်တန်းရွာဘုန်းကြီးကျောင်း၊ မော်လမြိုင် မောင်ငံရပ် ဆရာကြီးဦးစောမောင်ကျောင်း၊ အရှင်မဟာဗုဒ္ဓယောသကျောင်း၊ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နှစ်ဘာသာသင်ကျောင်း၊ အမျိုးသားတန်းမြင့်ကျောင်းတို့တွင် သတ္တမတန်း အထိ ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။ သခင်စိုး၏ နာမည်ဂုဏ်မှာ 'ထွန်းဝေ' ဖြစ်သည်။

သခင်စိုးသည် အင်္ဂလိပ်ခေတ်တွင် ဘီအိုစီ မာတုဗေဒ ဌာနတွင် ဓာတ်ခွဲခန်းမှူး တာဝန်ထမ်းဆောင်သည်။ တို့ဗမာ အစည်းအရုံး ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး အလုပ်သမား လှုပ်ရှားမှုများကို ဦးဆောင်ခဲ့သည်။ 'အလုပ်သမားလောက'၊ 'ဗမာ့တော်လှန်မှု' စသော စာအုပ်များကို ရေးသားခဲ့သည်။ ဂျပန်မဝင်မီ အင်္ဂလိပ် အစိုးရ၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ သခင်စိုးသည် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ အမည်ရှိစာအုပ်ကို ရေးသားကာ မြန်မာပြည်တွင် 'ပစ္စည်းမဲ့ဝါဒ'ကို စတင်အုတ်မြစ်ချပေးခဲ့သည်။

သခင်စိုးသည် မြန်မာ့ရိုးရာ ခြင်းခတ်ကစားနည်းကို အလွန်ဝါသနာကြီးသူဖြစ်ပြီး ထူးချွန်စွာ ကစားတတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။ ကာယဗလ တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်သော သခင်စိုးသည် တယောထိုး ညက်ညောကောင်းမွန်သူဖြစ်ပြီး ပြိုင်ပွဲတစ်ခုတွင် ရွှေတံဆိပ်ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့သည်။ မြန်မာသီချင်းကြီးများကို သင်ရိုးကုန်အောင် တတ်မြောက်ခဲ့သူဖြစ်သော်လည်း

ဝိတမြိုင်ပွဲတစ်ခုတွင် အကဲဖြတ်ခိုင်လူကြီး ၂၁ ဦး၏ အလင်္ကာလိုက်စား မတော်မတရား ပြုလုပ်မှုအပေါ် 'စသည်းနာ ကမ္ဘာမကျေ' ဖြစ်ကာ တိုက်ခတ်တိုက် ကျောခိုင် လိုက်တော့သည်။

သခင်စိုးသည် ထောင်တွင်း၌ အကျဉ်းကျခံနေရစဉ် အင်္ဂလိပ်နှင့်လက်တွဲ၍ ဖက်ဆစ်ဂျပန် ကို တိုက်ခိုက်ရေးအတွက် ရဲဘော်ရဲဘက်များနှင့်အတူ 'အင်းဝိန်စစ်တမ်း'၊ 'မြင်းခြံစစ်တမ်း' တို့ကို ရေးခဲ့သည်။ ဂျပန်ပင်လာသောအခါ ထောင်မှလွတ်ပြီး မြေအောက်အဖွဲ့လုပ် နန်းဖျားလုပ်ဆောင်သည်။ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးလုပ်ငန်းများက ငြှိုငြှက်ဆောင်ရွက်ပြီး စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းများကိုလည်း အားသွန်ခွန်စိုက်ကြိုးပမ်းလုပ်ဆောင်သည်။

သခင်စိုးသည် ၁၉၄၄ ခုနှစ် ဩဂုတ်လတွင် 'ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်' ဖွဲ့စည်းသော အခါ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် ဖြစ်လာသည်။ (ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းမှာ စစ်ရေးခေါင်းဆောင် ဖြစ်သည်။)

အထက်ဘွင်းဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ နှစ်ခြမ်းကွဲသောအခါ သခင်စိုး၏ အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီ (ဗမာပြည်)သည် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ် (ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ်)မှ ထုတ်ပယ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ သခင်စိုး၏ အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီ (ဗမာပြည်)သည်လည်း တောခိုခွဲလေတော့ရာ ပြည်တွင်းစစ်မီး စတင်တောင်ကျွမ်းခဲ့ရသည်။ သခင်သန်းထွန်း၏ ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီသည်လည်း တောခိုသည်။

ဤသို့ သခင်စိုး၊ သခင်သန်းထွန်း ဟူသည့် အရည်အချင်း ထက်မြက်သည့် တပည့်ကြီးနှစ်ဦး တောခိုသွားသော အခါ ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ငြိမ်းချမ်းရေးကို မျှော်တွေးကာ ဤသို့ဆုံးမ ဖျောင်းဖျခဲ့ပါသည်။

“ဟိုအရင် ယမန်
ထမ်းပိုးတည့်တည့် ထမ်းခဲ့ကြတဲ့
'စိုး' နဲ့ 'သန်း' တို့က
လမ်းတစ်မျိုးကွဲ
လွမ်းသူ ဆရာဖအောက
မာပါစေ၊ သာပါစေ၊ လာပါစေ
ဆုမွန်တောင်းလိုက်တဲ့
ကဝိလူတော် တပည့်သူတော်ကောင်းယေလို့
ဇာတ်ပေါင်းကား အတည်ကျလျှင်ဘော့
အမယ်မင်း တည်တည်ပပ
ညီညီမျှမျှနှင့်
ပြည်မြန်မာ အလံမညှိုးမူ၍
ဩော် - အနီသမယ
အပြည်ပြည်ကတောင် စရပေမည့်

အို... တပည့်တို့ရဲ့
တို့ တကယ့် ပထဝီဇယမန္တန်တန်ခိုး။”

ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းက တပည့်ဖြစ်သူတို့
အပေါ် အမြော်အမြင်ကြီးမားစွာ ကရုဏာတရား၊ မေတ္တာ
တရားဖြင့် ‘မာပါစေ၊ သာပါစေ၊ လာပါစေ’ ဆုမွန်တောင်းခဲ့
လည်း ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ ငြိမ်းချမ်းရေးဆန္ဒ
မပြည့်သွားခဲ့ရရှာပါပေ။ သခင်သန်းထွန်းသည် တောတွင်းမှာ
ပင် လုပ်ကြသတ်ဖြတ်ခံရ၍ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီး သခင်စိုးသည်
၁၉၇၀ ပြည့်နှစ် နိုဝင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့တွင် ပခုက္ကူမြို့နယ်
ကျွန်းချောင်းရွာတွင် အဖမ်းခံရသည်။

သခင်စိုးအား နိုင်ငံတော်ပုန်ကန်မှု ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ
၁၂၂ (၁) အရ အရေးယူပြီး အငြိမ်းစားထောင်မင်းကြီး
ဦးသန်းနွဲ့ နာယကအဖြစ် ဆောင်ရွက်သော အထူးရာဇဝတ်ရုံး
အမှတ်(၆၀)၌ ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ဇီဝင်ဘာလ ၂၃ ရက်တွင် စတင်
စစ်ဆေးသည်။ တရားခွင် စတင်ချိန်မှာ နံနက် ၁၁ နာရီ
ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတော်ဘက်မှ တရားလိုအကျိုးဆောင်ရှေ့နေ
ကြီး ဦးမြင့်အောင် ဆောင်ရွက်သည်။ သခင်စိုးဘက်မှ တရားခံ
အကျိုးဆောင် ရှေ့နေကြီး ဦးကိုယု (နာမည်ကျော် စာရေး
ဆရာကြီး မောင်ကိုယု) လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။

ထိုနေ့တွင် သခင်စိုးအား ရုံးထုတ်လာရာ သခင်စိုး
သည် လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံးကိုလွယ်လျက် ဂျပန်ဖိနပ်အဖြူ
ရောင် စီးထားသည်။ အားကစားသမားများ ဝတ်ဆင်သော
စပိုရှပ်အဖြူရောင် လက်တိုကို အတွင်းမှခံပြီး ဘောဘီရှပ်စတင်း
မရန်းနုရောင် အပေါ်အင်္ကျီနှင့် လှေချည်အနက်စင်း အဝါခဲကို
ဝတ်ဆင်ထားသည်။

သခင်စိုးသည် တရားခွင်အတွင်း ဝင်လာသည်နှင့်
ခုံရုံးနာယကနှင့် အဖွဲ့ဝင်များကို ဦးညွှတ်အရိုအသေဖေးသည်။
ခုံရုံး၏ လက်ယာဘက်၌ ထိုင်နေသည့် တရားလိုအကျိုးဆောင်
ရှေ့နေကြီး ဦးမြင့်အောင်နှင့် ရဲအရာရှိများကိုလည်း ‘ဂွတ်
မောနင်း’ ဟု အင်္ဂလိပ်လို နှုတ်ခွန်းဆက်သသည်။ ထို့နောက်
သူဘက်မှ လိုက်ပါဆောင်ရွက်ပေးမည့် ရှေ့နေကြီး ဦးကိုယု
ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ယခု ဖော်ပြထားသော တရားခွင်မြင်ကွင်းကိုကြည့်၍
ခံစားနားလည်တတ်သူများ၏ ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲဝယ် တရား
သံဝေဂ အရကြီး ရနေကြပေသည်။ တစ်ချိန်တုန်းက တိုင်း
ပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် အသက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဘဝ
ကိုလည်းကောင်း သစ္စာနှံ၍ ဦးဆွေးဆံမြည့် ဦးလည်မသုန်
ကြီးပမ်းထမ်းရွက်ခဲ့သူတစ်ဦး (သခင်စိုး)သည် လွတ်လပ်ရေး
ရရှိခဲ့ပြီးဖြစ်သော သူ့မိခင်နိုင်ငံ၏ တရားခွင်၌ တရားခံဘဝ
ရောက်နေရရှာပြီ။

ဤနေရာ၌ ဗိုလ်မှူးချစ်ကောင်း၏ ‘အနှစ် နှစ်ဆယ်’
အမည်ရှိ နာမည်ကျော် စာအုပ်ထဲမှ စာအုပ်အဖွင့်တွင်

ရေးသားခဲ့သော စာတစ်ပိုဒ်ကို အမှတ်ထင်ထင် မြင်မိရပါ
သည်။

“အနှစ်နှစ်ဆယ်မျှ တိုင်းပြည်အတွက် လုပ်
လာပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ပြန်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ကြိုးတိုက်ထဲသို့
ရောက်၍နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။”

ယခုလည်း ‘တိုအရင် ယမန် ထမ်းပိုးတည့်တည့် ထင်
ခဲ့ကြတဲ့ ‘စိုး’ နဲ့ ‘သန်း’ တို့အနက် သခင်စိုးသည် သူချစ်သော
အမိနိုင်ငံတော်၏ တရားခွင် (အထူးရားဝတ်ရုံး) တွင် တရား
အဖြစ် ကျရောက်နေခဲ့ရပါပြီ။

ပြောရမည်ဆိုပါလျှင် သခင်စိုးသည် ကောင်သူလယ်
သမား ခေါင်းဆောင်ကြီး သူပုဏ္ဏက ဂဠုနရာဇာဘွဲ့ခံ ဆရာစီ
အား ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့အစိုးရက ကြိုးပေးကွပ်မျက်သည့်
သတင်းကို ကြားသိရာမှ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့အား မြန်မာ့မြေပေါ်
မောင်းထုတ်လိုသော ဇာတိမာန်စိတ်ဓာတ်များ တဖွားဖွား
ပေါ်ပေါက်လာပြီး နိုင်ငံရေးနယ်ထဲသို့ ခြေစုံမစဝင်ခဲ့သူ ဖြစ်
သည်။ နိုင်ငံရေးလုပ်ရာတွင် မည်မှ အထိ ပြတ်သားခဲ့ပါသော်
ဆိုပါလျှင် လှလေးစိန်နှင့် မြဝင်းစိန် ဇနီးညီအစ်မ နှစ်
ယောက်အား ၄၄(၅၀၀)ကျပ် လေးကြေးပေးကာ ကွာရှင်း
ခဲ့သည်အထိ ဖြစ်သည်။

ထိုတရားခွင်တွင် တရားလဲ၊ တရားခံ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်
တို့၏ စစ်မေးချက်၊ မြေဆိုချက်များသည် အလွန်စိတ်ဝင်စား
ဖွယ် ကောင်းပါသည်။ နိုင်ငံတစ်ဝန်း ရဟန်း၊ ရှင်၊ လူ့ပြည်သူ
လူထု တစ်ရပ်လုံးမှလည်း အထူးစိတ်ဝင်စားခဲ့ပြီး ထိုသတင်း
ပါသောနေ့ ထုတ်ဝေသော သတင်းစာများမှ သောက်သောက်
လဲ ရောင်းကောင်းခဲ့ပါသည်။

ဤနေရာ၌ သခင်စိုး၏ ထွက်ဆိုချက်များထဲမှ
ကောက်နုတ်ဖော်ပြပေးပါမည်။

‘၁၉၄၅ ခုနှစ် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
နှင့် ကျွန်တော် နိုင်ငံရေးအရ ကွဲလွဲသည့်ကိစ္စကို မြန်မာပြည်
၏ ဒိဋ္ဌအခြေအနေနှင့် ယှဉ်ပြီး ပြောရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်
တို့အားလုံး အတူတူသည် ဂျပန်ခေတ်အတွင်းက လူ့အဖွဲ့
အစည်း တိုးတက်ဖြစ်ပေါ်မှု စခန်းစဉ် (တော်လှန်ရေးစခန်း
စဉ်) နှင့်ပတ်သက်၍ ‘လွတ်လပ်ရေးသည် ပထမ၊ ဒီမိုကရေစီ
ရေးသည် ဒုတိယ၊ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒရေးသည် တတိယဖြစ်
သည်’ ဟု ကြွေးကြော်သံများကို ထုတ်ဖော်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီ
ပါသည်။

လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ဒီမိုကရေစီ
ရေးသို့ ကူးပြောင်းရမည့်အစား ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒရေးသို့
တစ်ဆင့်ကျော်ပြီး ခုန်ကူးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်
သည် လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ စခန်းကူးပြောင်းရေးနှင့် ဖွဲ့
အုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေ ချမှတ်ရေးတို့တွင် အမြင်ပေးခဲ့သည့်

အတွက် တိုင်းပြည်တွင် ယနေ့အထိ အခြေအနေ ဆိုးရွားအောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

တော်လှန်ရေးအစိုးရသည် စက်မှုအကြီးစားတော်လှန်ရေးကို လုပ်ပြီး ဆိုရှယ်လစ်စနစ်သို့ ချီတက်နေသော အစိုးရဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။ ယဉ်ကျေးမှု အဆင့်မြင့်သော နေရာသို့ ကျွန်တော်ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၍ စက်မှုအကြီးစားတော်လှန်ရေးတွင် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ပါဝင်ပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်ရလျှင် ကျေနပ်ပါပြီ။

လီနင်၏ စီးပွားရေးပေါ်လစီသစ်မှာ လယ်သမားများအား လွတ်လပ်စွာ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ခွင့် ပြုရမည် ဆိုသည်အပြင် အခြေခံဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ ဥပဒေရေးဆွဲရာတွင်လည်း လယ်သမား၊ အလုပ်သမား၊ ဒီမိုကရေစီ သမ္မတနိုင်ငံ ဖြစ်ရမည်ဟု ဆိုခဲ့ပါသည်။

ထိုအချက်များကို စတာလင်က မလိုက်နာသည့်ပြင် ပယ်ချခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်အနေဖြင့် စတာလင်၏ လမ်းကိုလိုက်ပြီး ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ကို တစ်ချိန်တည်းကူးပြောင်းကာ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံကို ပစ္စည်းမဲ့ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံအဖြစ် တစ်ခါတည်း ရေးဆွဲရန် ခံယူခဲ့ပါသည်။

ထိုယုံကြည်ချက်များဖြင့် တောမု မြို့ကို ဝိုင်းတိုက်သည့် တော်လှန်ရေး ရေရှည်စစ်ပွဲကို ကျွန်တော် လှုံ့ဆော်စည်းရုံးပြီး ၁၉၄၈ ခုနှစ်ဦးမှ စတင်၍ ဆင်နွှဲခဲ့ပါသည်။ ထိုစစ်ပွဲကို ကျွန်တော် စတင်ခဲ့သည့်အတွက် တိုင်းပြည်တွင် ပစ္စည်းဆုံးရှုံးမှုများ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်များအတွက် ကျွန်တော်တွင် တာဝန်ရှိပါသည်။

၁၉၇၃ ခု ဇန်နဝါရီလ ၂၃ ရက်တွင် ထုတ်ဝေသည့် 'လုပ်သားပြည်သူ့နေ့စဉ်' သတင်းစာ၌ 'လူထုကလူ' အမည်ဖြင့် ရေးခဲ့သော 'ဘွာခတ်သည်ကို ကျေနပ်လိုက်ပေမယ့်' ဆောင်းပါး၌ ပါရှိသော ပြည်တွင်းစစ်မီးကြောင့် လူပေါင်းမြောက်မြားစွာ ဆုံးရှုံးမှုတို့ကို ကျွန်တော် ထောက်ခံပါသည်။ အမှန်တွင် ထိုမျှမက မြောက်မြားစွာသော ကြီးစွာသော ဆုံးရှုံးမှုများ ရှိပါသည်။ ရှိခဲ့သည်ကို ကျွန်တော် နောင်တတရားရရှိပြီး အလင်းဝင်ခဲ့ပါသည်။

သခင်စိုးသည် ထိုသို့ သခိုင်းတွင်ရစ်မည့် ထွက်ဆိုချက်ကို ထိုကဲ့သို့ နံနက်ပိုင်းတွင် ထွက်ဆိုခဲ့ပြီး ညနေပိုင်းတွင် '၎င်းတို့မိသားစု အလင်းဝင်ခဲ့ရပုံ' အဆင့်ဆင့်ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သေသေသပ်သပ် ထွက်ဆိုသွားရာ မှတ်သားဖွယ်ရာ အများအပြား ပါဝင်နေပါသည်။

ကျွန်တော်တို့မိသားစု အနေနှင့် ၁၉၇၀၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၀ ရက်နေ့တွင် အလင်းဝင်ခဲ့ပါသည်။ ပထမတွင် ဤသို့ အလင်းဝင်ရန် အလံနီဗဟိုကော်မတီသို့ တင်ပြရာ အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီ ဗဟိုကော်မတီက လက်မခံပါ။ ထို့ကြောင့် နောင်နှေးခဲ့ရပါသည်။ ကိုကျော်ဝင်း၊ မငွေစံ တို့လို ငြိမ်းချမ်း

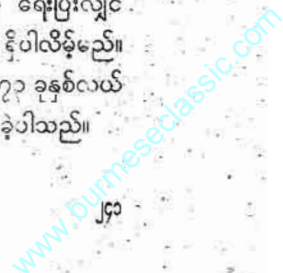
ရေး တမန်တော်အဖွဲ့အဖြစ် လာရောက် ခေါ်ကြားခဲ့သည်။ အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးပြီးမှ ဗဟိုကော်မတီ အလင်းဝင်ခြင်းကို လက်ခံပါသည်။

ထိုသို့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု အလင်းဝင်ရာတွင် တော်လှန်ရေးကောင်စီအစိုးရ စစ်အရာရှိများထံ အလင်းဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တော်လှန်ရေးကောင်စီအား လက်နက်ကိုင် ဆန့်ကျင်ရေးကို လုံးဝစွန့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ။ နိုင်ငံရေးအရ စည်းရုံးရေးအရ တော်လှန်ရေးကောင်စီအား ဆန့်ကျင်ခြင်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တို့ ကျွန်တော်တို့ တော်လှန်ရေးကောင်စီထံ အပ်နှံပါသည်။ တော်လှန်ရေးကောင်စီမှ ထိန်းသိမ်းထားစေလိုပါသည်။ ပြီးနောက် ကျွန်တော်၏အဖြစ်အပျက်များကို တော်လှန်ရေးကောင်စီသို့ စာရေးတင်ပါမည်။

အလံနီ ဗဟိုကော်မတီအဖွဲ့ထံ ကျွန်တော် ကတိပေးခဲ့သည့်အတိုင်း ငြိမ်းချမ်းရေး အကြံပေးချက်များကို သူတို့ကိုယ်စား တော်လှန်ရေးကောင်စီသို့ စာတစ်စောင် ရေးတင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က သူတို့၏သဘောမှာ သူတို့ဟာ အလင်းဝင်သည့်သဘော မဟုတ်ကြဘဲ တော်လှန်ရေးကောင်စီက ခေါ်ပြီး ဆွေးနွေးသည်ဆိုရုံဖြင့် ဘာအခက် ညာအချက် ရှိသည်ဟူ၍ပင် သဘောမထားတော့ဘဲ စောဟန်တာသာမွှေးတို့အဖွဲ့လို ဥပဒေဘောင်အတွင်းမှာပဲ တစ်ခါတည်း နေလိုက်တော့ရန် ဖြစ်ပါသည်။

အလံနီ ဗဟိုကော်မတီများထံ ကတိပေးခဲ့သည့် အတိုင်း ငြိမ်းချမ်းရေး စေ့စပ်ဆွေးနွေးရေး ကို ရေးတင်ပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ လေသဘောထားအတိုင်း ကြိုက်သလိုဆောင်ရွက်သွားရန် ငှက်နှင့် သဘောတူညီမှု ရခဲ့ပြီးသည်နှင့်အညီ အလင်းဝင်ပြီးနောက် မကြာမီမှာပင် အမျိုးသားထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့မှတစ်ဆင့် ကျွန်တော်သည် အတိတ်က ကြီးလေးသောအများများ ကို ကျူးလွန်မိခဲ့သည့်အတွက် ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်တွေအေးကြီးရှိပါသည်။ ထိုအများများနှင့် ပတ်သက်၍ စနစ်တကျ အပြည့်အစုံ စူးစမ်းရှာဖွေ ပြန်လည်သုံးသပ်ပြီး စာတမ်းတစ်ကောင် ရေးတင်ပါမည်။ ထို့ကြောင့် တော်လှန်ရေးကောင်စီမှ လိုအပ်သော စာအုပ်စာပေများ ထောက်ပံ့ပါရန် ပန်ကြာစာများ ရေးပို့ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်၏အဖွဲ့များနှင့် ပတ်သက်၍ စတင်ရှာဖွေ ရေးသားရာ ထိန်းသိမ်းခံပြီး နှစ်နှစ်ခန့် အကြာတွင် အကြမ်းပြီးသွားပါသည်။ ထိုစားစောင်ကို အချောပြန်ကူးရန် ၁၉၇၂ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ ၅ ရက်နေ့တွင် စာရွက်များ တောင်းခံခဲ့ပါသည်။ စာစောင်မှာ အချော ရေးပြီးလျှင် ဖူးစကက်နှင့် စာမျက်နှာ ၉၀၀-၁၀၀၀ ခန့် ရှိပါလိမ့်မည်။ ၎င်းစာကို ပြန်ကူးလျှင် နောက် (၆)လခန့်၊ ၁၉၇၃ ခုနှစ်လယ်လောက်တွင် ပြီးမည်ဟု ခန့်မှန်းပြီး ကူးယူနေခဲ့ပါသည်။

သခင်စိုးသည်
ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ
အမည်ရှိစာအုပ်ကို
ရေးသားကာ
မြန်မာပြည်တွင်
'ပစ္စည်းမဲ့ဝါဒ'ကို
စတင်အုတ်မြစ်ချပေးခဲ့သည်။

စာကူးပြီး တော်လှန်ရေးကောင်စီထံ ပို့သည့်အခါတွင် ကျွန်တော်ကိုယ်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ စာတစ်စောင် ဗူးတွဲရေး ဖို့ ရည်ရွယ်ထားပါသည်။ ထိုရည်ရွယ်ချက်မှာ ကျွန်တော် မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ပါတီသို့ ဝင်လိုကြောင်း၊ အပြစ်မှ လွတ်သည်ဖြစ်စေ၊ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ရသည့်အခါဖြစ်စေ ကျွန်တော်၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအတွက် တော်လှန်ရေး ကောင်စီထံ အမှုထမ်းလိုပါသည်။

မည်သို့သော တာဝန်မျိုးကို ထမ်းရွက်သင့်သည် ဆိုခြင်းကိုမူ ကျွန်တော်၏ အမြင်နှင့် သဘောထားများ၊ ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံများကိုသာကြည့် ပြီး တော်လှန်ရေးကောင်စီမှ ကြိုက်သလိုသာ ခန့်ခွဲရန်ဆိုသည့် အချက်များပါသော ပန်ကြားလွှာတစ်စောင် သတ်သတ်ရေး ပြီး အထက်ဖော်ပြပါ စာတမ်းကြီးနှင့်အတူ တော်လှန်ရေး ကောင်စီသို့ တင်ပြရန် ဖြစ်ပါသည်။

၎င်းစာတမ်းကို အချော ပြန်ကူးနေစဉ် တစ်လကျော် ကျော်၌ ဤရုံးတော်တွင် အမှုအစစ်ခံရန် မင်္ဂလာဒုံ ထောက် လှမ်းရေးစခန်းမှ အင်းစိန်ထောင်ကြီးသို့ အပို့ခံလိုက်ရပါ သည်။ ယခုလို အပို့ခံလိုက်ရသည်မှာ ၁၉၇၂ ခု ဧပြီလ ၂၂ ရက်နေ့တု မှတ်မိပါသည်။

ကျွန်တော်၏ အလင်းဝင်ပုံအစဉ်မှာ တခြားသော အလင်းဝင်သူများ၏ ပုံနှင့်မတူပါ။ တခြား တခြားသော အလင်းဝင်သူများမှာ သူတို့မှားပါသည်ဟု ဝန်ခံပြီးသည်နှင့် ပြီးသွားကြကာ လွတ်ငြိမ်းခွင့် ရသွားကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ အလင်းဝင်ပုံက အလင်းဝင်ပြီးနောက် အတိတ်က မိမိလုပ်ဆောင်ခဲ့ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ယခု ဤ ရုံးတော်တွင် အစစ်ခံသော နည်းမျိုးအတိုင်း နိုင်ငံရေးဘောင် ပေဒ (လူမှုသိပ္ပံ) အမြင်၊ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေ

(နိုင်ငံရေးသိပ္ပံ) အမြင်များအရ ခမ္မဓိ နှင့် ကျကျ ပထမအား ဖြင့် မိမိ၏အမှားများကို တွေ့မြင်အောင် ရှာဖွေရယူခြင်း၊ ဒုတိယအားဖြင့် အမှားကို အတိအလင်း ဝန်ခံခြင်း၊ တတိယ အားဖြင့် အမှား ဘာကြောင့်ဖြစ်ရသည်ကို သိရှိအောင်လုပ် ခြင်း၊ စတုတ္ထအားဖြင့် အမှားကျူးလွှားခဲ့ရာသို့ ဆိုက်ရောက် သွားစေသည့် အခြေအနေများကို ဆန်းစစ်ခြင်း၊ ပဉ္စမအား ဖြင့် အမှားကိုပြင်ရန် ကောင်းစွာ ကြံဆမ်းအားထုတ်ခြင်းတို့ ကို အကျယ်တဝင့် ရက်ရှည်လများ လုပ်ခဲ့ရပါသည်။

ဤသို့ လုပ်ခဲ့ရသည်မှာ ပထမအားဖြင့် ပြည်သူများ သည် အမှား၊ အမှန်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အထင်အရှား ခွဲခြား သိရှိနိုင်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ ဒုတိယအားဖြင့် ဆက်လက်မှားယွင်း နေသူများအား နောင်တ သတိသံဝေ ရရေးတို့အတွက် ဖြစ် ပါသည်။

ခုံရုံးတော် ရှေ့မှောက်တွင် ကျွန်တော် တစ်ဝက် တစ်ပြက် အစစ်ခံပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်တော် သည် နိုင်ငံ ရေးအမှားများကို ကျူးလွန်ခဲ့သူဖြစ်ပါ၍ ကျွန်တော်တွင် နိုင်ငံ ရေးအပြစ် ရှိပါသည်ဟူ၍ ဝန်ခံရန် သင့် ရှိပါသည်။ တစ်ဖက် တွင်လည်း အထက်တွင် ကျွန်တော် မရေးခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်ဟာ ဥပဒေဘောင်အတွင်းသို့ အလင်းဝင်လာပြီး မိမိ၏အပြစ်များကို ဝန်ခံထားသူ ဖြစ်သဖြင့် လွတ်ငြိမ်းချမ်း သာခွင့် ရထိုက်ကြောင်းကိုလည်း လျော့တမ်းပန်ကြားအပ် ပါသည်။

ဖော်ပြပါ သခင်စိုး၏ ထွက်ဆိုချက်များကို ၂၁. ၅. ၁၉၇၃၊ တနင်္လာနေ့တွင် ထွက်ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သခင်စိုးသည် သူ ပြစ်မှားကျူးလွန်ခဲ့သော နိုင်ငံရေး အမှား၊ နိုင်ငံရေးအပြစ်များကို နိုင်ငံတော်တရားခွင့်မှနေ၍ မြန်မာနိုင်ငံဘာမက တစ်ကမ္ဘာလုံး ကြားသိစေရန် 'သိကြား စေ သက်သေညွှန်း' ပြီး ဖွင့်ဟဝန်ခံ သွားလေသည်။

သခင်စိုးသည် အပြစ်ရှိကြောင်း သူကိုယ်တိုင်ကပင် ဝန်ခံခဲ့သည်ဖြစ်၍ အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ် ရမည်လော၊ ရှုတ်ချရမည်လော။ အမှန်စစ်စစ် အပြစ်ကို ပတ် ပက်စက်စက် ကျူးလွန်ပြီးကာမှ 'ဝန်ခံနိုင်ဘူး' ဟု ခါးခါး သီးသီး ငြင်းဆိုနေသူများ၊ 'ဒါက ကျုပ်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး ကျုပ်က နိုင်ငံတော်တာဝန် ထမ်းဆောင်တာပဲ' ဟု ခြောင် ကျကျ ဘူးကွယ်နေသူများထက်စာလျှင် သခင်စိုးသည် ဂုဏ် သိက္ခာ (နိုင်ငံရေးဂုဏ်သိက္ခာ) ကြီးမြတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ထက် ခြံစည်းရိုးခွဲထိုင်ပြီး ဝေငိုင်းများများ လက်ဖက် ရည်နှင့် ထောပတ်များများ ပေါင်ပုန့်ဘက်သို့ ခါးတောင်း ကျိုက်ကာ ကျွမ်းထိုးသွားကြကုန်သော ကွန်မြူနစ်ပါရဂူကြီး များ၊ ကွန်မြူနစ် မဟာဝိဇ္ဇာကြီးများထက်စာလျှင် အလန် သခင်စိုး (ကိုယ့်အပြစ်ကို ဝန်ခံသွားသော သခင်စိုး)သည် တုန့်ခိုင်းမယှဉ်သာအောင် မြင့်မြတ်ပါသည်။

(မှတ်ချက် ။ ။ ကိုကိုးကျွန်းရောက် ကွန်မြူနစ်များကို ကွန်မြူနစ် မဟာဝိဇ္ဇာတွဲ၊ ပဲခူးရိုးမရောက် ကွန်မြူနစ်များကို ကွန်မြူနစ် ပါရဂူတွဲ၊ ဟူ၍ လက်နက်ချ ကွန်မြူနစ် တစ်ဦးက ကြံကြံဖန်ဖန် တဲ့ပေးခဲ့သည်။)

သခင်စိုးသည် ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုများအရ 'သေဒဏ်' ဖြစ်သင့်ကြောင်း တရားလို အကျိုးဆောင် ရှေ့နေကြီး ဦးမြင့်အောင်က စာမျက်နှာ (၃၆) မျက်နှာရှိ လျှောက်လဲချက်ကို ၂ နာရီ ၁၅ မိနစ်ကြာ လျှောက်ထားသွားပါသည်။

တရားခံအကျိုးဆောင် ရှေ့နေကြီး ဦးကိုယု (စာရေးဆရာ မောင်ကိုယု) ကလည်း ပထမလျှောက်လဲချက်၊ ဇူတီယလျှောက်လဲချက်တို့ဖြင့် စာမျက်နှာပေါင်း (၁၂၆) မျက်နှာကို နာရီပေါင်း ၃ နာရီ ၁၅ မိနစ်ကြာ လျှောက်လဲပြီး 'ဆရာကြီး သခင်စိုးရဲ့ ဘဝကံကြမ္မာရေးရယ်၊ သူတို့မိသားစုရဲ့ ဘဝကံကြမ္မာ အနာဂတ်ရေးရယ်တို့ကို ခုံရုံးတော်ကို ပုံအပ်ခဲ့ရင်း ရာဇဝတ်မှုအခြေခံ သဘောတရားအရ အပြစ်ပေးသင့်၊ မပေးသင့် တရားမျှတမှုနဲ့အညီ ဆုံးဖြတ်တော်မူပါ' ဟု လျှောက်ထားသွားလေသည်။

(ကြေးမုံသတင်းစာ၊ ၂၃၊ ၁၂၊ ၇၂ နေ့ထုတ် 'သခင်စိုးကို လွန်ခဲ့သော ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ (၁၁) ရက်က ပခုက္ကူ မြို့နယ်၊ ကျွန်းချောင်းရွာတွင်၊ ပြည်သူ့စစ်အဖွဲ့နှင့် တပ်မတော်တို့ ပူးပေါင်း၍ ဖမ်းဆီးရမိခြင်းဖြစ်၏' ဟု ဖော်ပြထားချက်ကို သတိပြုပါ။)

အထူးရာဇဝတ်ရုံး အမှတ် ၆၀၊ ၁၉၇၂ နာယက ဦးသန်းနွဲ့က အတည်ပြုအဖွဲ့ (၂) ၏ ၁၉၇၃၊ စက်တင်ဘာလ (၆) ရက်နေ့စွဲပါ အမိန့်အမှတ် ၁၀၁/၁၉၇၃ ကို ဖတ်ကြားပြီး ဦးစံဝွန်း၏သား အသက် (၆၆) နှစ်၊ သခင်စိုး (ခ) ဦးစိုး အပေါ်တွင် ရာဇသတ်ကြီး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၂(ခ) အရ 'သေဒဏ်' အမိန့် ချမှတ်ခဲ့ပါသည်။

၁၉၇၄ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာ ၂၅ စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံ ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းအတည်ပြုခြင်း အောင်မြင်မှုအထိမ်းအမှတ် အဖြစ် သခင်စိုးအား သေဒဏ်မှ တစ်သက်တစ်ကျွန်းသို့ လျှော့ပေါ့ပေးခဲ့ပြီး ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်/မေလ ၂၈ ရက်တွင် ပထမအကြိမ် ဝိုက်ပေါင်းစုံ သံယာဇာတည်းအဝေး အောင်မြင်စွာ ကျင်းပနိုင်ခြင်း အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် အမိန့်အမှတ် ၂/၈၀ ဖြင့် သခင်စိုးအား လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးခဲ့သည်။

ဦးဝိစာရဇိပ်သာ၊ တိုက်-၂၉၊ အခန်း-၈၊ ပထမထပ်တွင် နေထိုင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ထိုနေရာသည် သခင်စိုးကိုယ်တိုင် 'မင်းမနိုင်ရပ်ကွက်' ဟု အမည်ပေးခဲ့သော နေရာဖြစ်ပါသည်။ သခင်စိုးသည် ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၄ ရက်တွင် နိုင်ငံ့ဝန်ထမ်းအဖြစ် (ပထမဆင့်) ရရှိပြီး ၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင် 'ညီညွတ်ရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးပါတီ' နာယကအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ပထမအားဖြင့်
ပြည်သူများသည့်
အမှား၊ အမှန်နှင့်
ပတ်သက်ပြီး
အထင်အရှား
ခွဲခြားသိရှိနိုင်ရန်ဖြစ်ပါသည်။
ဒုတိယအားဖြင့်
ဆက်လက်ဖွားယွင်း နေသူများအား
နောင်တ
သတိသံဝေဂ ရခရား

သခင်စိုးသည် ၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ မေလ ၄ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့၌ ကွယ်လွန်ချိန်တွင် အသက် (၆၇) နှစ် ဖြစ်လေပြီ။ သခင်စိုး၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ငြိတောသုသာန်တွင် ဂူသွင်း သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ပါသည်။ သခင်စိုး၏ ဇာတိမြို့ ဤသို့ ကမ္ဘာလုံး စာတန်း ရေးထိုးထားလေသည်။

'မြေနှင့် လူ့အခွင့်အရေးကို လူ့စားတစ်ရပ်လုံးက ပိုင်ဆိုင်မှုဟာ လူမှုစုကွအပေါင်းမှ ကင်းဝေးချုပ်ငြိမ်းရာ တစ်ခု တည်းသောလမ်း ဖြစ်သည်'

ရန်ကုန်မြို့၌ သတင်းထောက်များနှင့် တွေ့ဆုံရာတွင် သခင်စိုး ပြောကြားသွားခဲ့သော စကားတစ်ခွန်းသည် မြန်မာ နိုင်ငံတော် သမိုင်းစာမျက်နှာထက်၌ အခြားဘက် လမ်းပြကြယ် အဖြစ် ထွန်းလင်းကျန်ရစ်ခဲ့မည် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုလမ်းပြကြယ် စကားတစ်ခွန်းသည်ကား . . .

"သခင်အောင်ဆန်း ချမှတ်ခဲ့သော လမ်းစဉ်ကို မိမိတို့ တစ်သိုက်က ဆန့်ကျင်ဘက် မပြုဘဲ အောင်ရွက်ခဲ့ကြရင် မြန်မာပြည် ယခုကဲ့သို့သော အခြေအနေကို မရောက်ဘဲ ဂျပန်ပြည်လို သာယာဝပြောနေပေမည်" ဟု ချစ်မြင်ပါသည်။

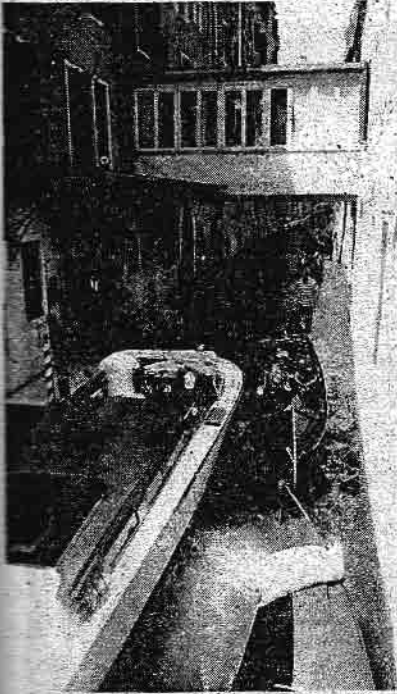
အသေးပြုလျက် . . .
□ ထွန်းလင်းသူ

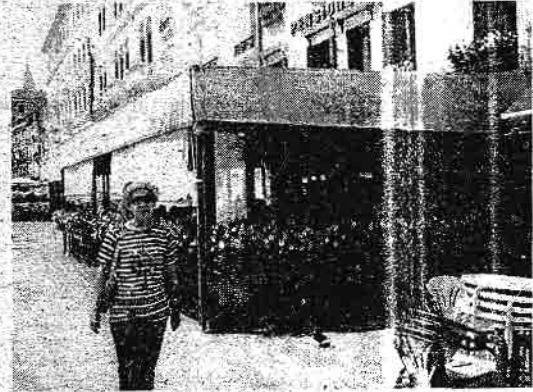
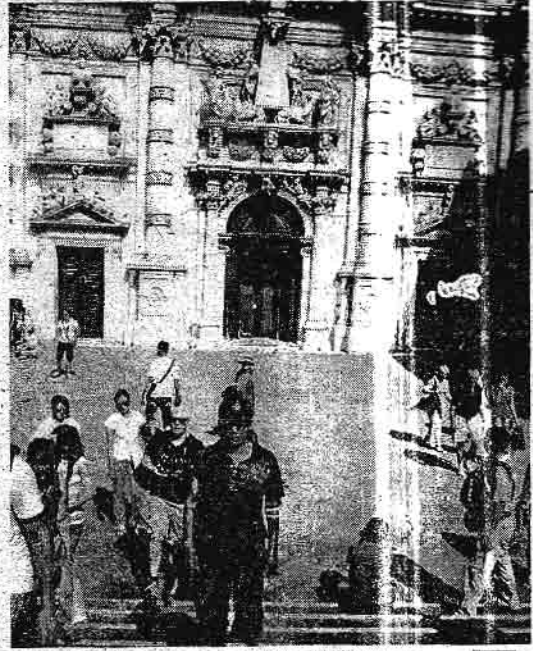

သက်ပြင်းရှိုက်သံ တံတား၊ ပင်လယ်နဲ့လက်ထပ်ထားတဲ့ ခြံစားနဲ့
 အိပ်မက်ထဲက မှော်ဝင်မြို့... **ပင်လယ်**
ကိုအေးမြင့်(မဟာဝိဇ္ဇာရှေး-သု)

ဗင်းနစ်မြို့တွင်း လမ်းများမှာ
စိတ်ပေါ့ပါးစွာ လျှောက်လှမ်းရင်း

ဖြစ်လာပါတယ်။ အလယ်ခေတ်နောက်ပိုင်းမှာ ဥရောပရဲ့ အကြီးဆုံးဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီးပေါ့။ ဗင်းနစ်ဟာ ယနေ့ထိလည်း အက်ဒရီယာတစ် ပင်လယ်မြောက်ပိုင်းက အဓိက အိတာလျံ ဆိပ်ကမ်းမြို့နဲ့ ကမ္ဘာ့ရှေးအကျဆုံး ခရီးသွားလုပ်ငန်းနဲ့ ယဉ်ကျေးမှု ဗဟိုအဖြစ် ဆက်လက်တည်ရှိနေဆဲပါ။

ဗင်းနစ်ရဲ့ ဒဏ္ဍာရီ (the myth of Venice)

ဘယ်လိုပဲဖြစ်စေ ဗင်းနစ်သားတွေဟာ အီတလီမှ သည် ဥရောပမြောက်ပိုင်းနဲ့ အရှေ့ပိုင်းထိ ဒေသတွေရဲ့ ရှုပ် ပိုင်းဆိုင်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ယဉ်ကျေးမှု လွှမ်းမိုးချက် အမျိုး မျိုးကို တုံ့ပြန်ပြီး သတိရှိစွာနဲ့ သူတို့မြို့ကို ထူးခြားတဲ့နေရာ အဖြစ် ဒီဇိုင်းထုတ် ပုံဖော်ခဲ့တယ်။

ဗင်းနစ်သားတွေက သူတို့မြို့ဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ နှုတ် ကပါငြိတော်နဲ့ ဘာသာရေးအရ သိက္ခာဝင်္ကံထပ်ရာဌာန၊ မြို့ပြနဲ့ စီးပွားရေးဘဝတွေကို သူတော်စင် စိန့်မတ်(St Mark) ကောင်းချီးပေးရာ အသိုင်းအဝိုင်း၊ သူတို့ရဲ့ ပင်လယ်ထုံးအိုင်

ထုံးအိုင်ရဲ့ ရေတိမ်ပိုင်းကို ရေကူးနိုင်တဲ့ ကမ်းခြေပိုင်း သဘောင့်ခံနဲ့ မျဉ်းသားသလို အနားသတ်ထားတယ်။ အဲဒီမှာ ခေပရီ ဒီရေလမ်းကြောင်းနဲ့ မြို့ရဲ့ ရေကြောင်းသွားလာရေး လမ်းလည်း ရှိတယ်။ သောင်ခုံပေါ်မှာ အခြေချနေထိုင်လာခဲ့ ကြတာ ရာစုနှစ်နဲ့ချီပြီး ကြာခဲ့ပါပြီ။ အထင်ရှားဆုံး နေရာ ကတော့ လီဒို (the Lido) ပါပဲ။ လီဒိုဟာ ၁၉ ရာစုရောက်တော့ မင်ရှင်ကျလှတဲ့ ပင်လယ်ကမ်းခြေ အပန်းဖြေခန်းပေါ့။

ယနေ့ ဗင်းနစ်အုပ်ချုပ်ရေးမြို့တော် ဒေသန္တရကွန်မြူနီ (mune)ကို မိုင် ၉၀ ပတ်လည်ရှိတဲ့ ထုံးအိုင်က ဝန်းပတ် ထားတယ်။ မြို့ပြနယ်မြေမှာ စက်မှုလုပ်ငန်းစရိယာ Mestrc. Marghera နဲ့ Tessera က မာကိုပိုလို နိုင်ငံတကာလေဆိပ် ကလည်း ရှိနေပါတယ်။ ၁၉၈၇ ခုနှစ်မှာတော့ ဗင်းနစ်နဲ့ သူတည်ရှိရာ ထုံးအိုင်တို့ တစ်စုတစ်ဝေးတည်းကို ယူနက်စကို (UNESCO) ရဲ့ ကမ္ဘာ့အမွေအနှစ်ဒေသ (World Heritage) အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံရပါတယ်။

ဗင်းနစ်ဟာ မူလက ပင်လယ်ထဲက တံငါသည်မြို့ ဖြစ်ပေါ့။ နောက်တော့ ရေကြောင်းရိပ်တဲလစ် (republic) နဲ့ ဗဟိုဌာနဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ရိပ်တဲလစ်ကာလ နေ့ရက် မှာမှာ ဗင်းနစ်ဟာ ကြည်လင်အေးငြိမ်းဆုံး ရင်သပ်ရှုမောဖွယ် ကိုယ်စားပြု (la serenissima) နဲ့ပါ။ ၁၇၉၇ ခုနှစ် ရိပ်တဲလစ် ကို ချုပ်ချယ်သွားပေမယ့် ပင်လယ်ရေကြောင်း ကုန်သွယ်မှုတွေ ကောင်းလာပြီး အဓိကရ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီး

www.burmeseclassic.com

တွေက အကာအကွယ်ပေးထားတဲ့အရပ်၊ သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင်စနစ်၊ အထက်တန်းလွှာ မင်းမျိုးမင်းနွယ်(aristocracy)နဲ့ ရိပ်တဲဘလစ်ကင်တို့ စုစည်းပေါင်းစပ်ပြီး ဟန်ချက်ညီညီ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်တဲ့ လွတ်လပ်ရာအရပ်လို့ သတ်မှတ်ယူဆ ကြရဲ့။

ပင်းနစ်မှာ ရိပ်တဲဘလစ်ကင် ရောမကို အတုယူပြီး ဒို့ထက်သာအောင် ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိလုပ်ထားတဲ့ မြို့တော်ရဲ့ ဝိသုကာ အထူးသဖြင့် ဉာဏ်သစ်လောင်းကာလ လက်ရာ တွေရှိတယ်။ ပင်းနစ်ရဲ့ ကြီးကျယ်လှတဲ့ ဓလေ့ထုံးတမ်း တွေဖြစ်တဲ့ ဒေါက်မြို့စားနန်းတော်ကနေ ဘုရားကျောင်းအထိ စိတန်းလှည့်လည်ပွဲတွေလည်း ရှိတယ်။ ဒါ့အပြင် နှစ်စဉ် ကျင်းပမြဲဖြစ်တဲ့ မြို့စားရဲ့ ပင်လယ်နဲ့ လက်ထပ်ပွဲ (the Marriage with the Sea) လည်း ရှိရဲ့။ ပင်လယ်ထဲကမြို့ ဖြစ်လို့ မြို့စားမင်းကလည်း ပင်လယ်နဲ့ သစ္စာနှံထားရပါတယ်။ အဲဒီ လက်ထပ်ပွဲအချိန်မှာတော့ မြို့စားဟာ ရွှေလက်စွပ် တစ်ကွင်းကို သစ္စာရှိခြင်းနဲ့ အမြဲထားဝရ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်နိုင်ခြင်း ရဲ့ သက်သေခံတစ်ခုအဖြစ် ပင်လယ်ထုံးအိုင်ထဲ ပစ်ချပြီး ပင်းနစ်ရဲ့ဒဏ္ဍာရီကို အများပြည်သူသိအောင် ဖော်ကျူးကြ တာတွေလည်း ရှိပါတယ်။ သမိုင်းဆရာတွေကတော့ ဒါတွေ ကို ပင်းနစ်ရဲ့ဒဏ္ဍာရီလို့ ညွှန်းဆိုကြတယ်။

ရိုးရာဓလေ့ စက်မှုလုပ်ငန်းများ

ပင်းနစ်ရဲ့ သမိုင်းစာမျက်နှာတွေကို လှန်လို့မမဆုံးခင် စက်လှေဟာ ပင်းနစ်မြို့ရဲ့ လှေဆိပ်မှာ ထိုးရပ်လိုက်ပါတော့ တယ်။ လှေအဆင်း မြင်းအတက် ခက်ခဲလှတယ်ဆိုပေမယ့် ပင်းနစ်လှေဆိပ်ရဲ့ သစ်သားတံတားရှည်ကတော့ စက်လှေနဲ့ တစ်ပြေးညီပဲမို့ လွယ်လွယ်နဲ့ပဲ ကုန်းပေါ်ကို ရောက်ခဲ့ပေါ့။

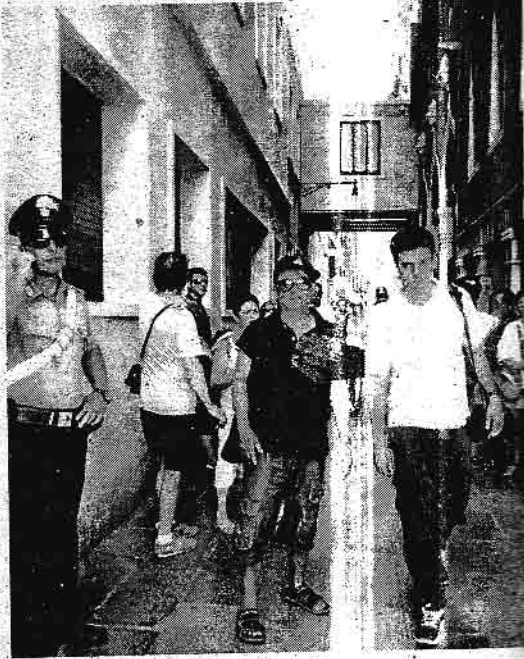
ဂရင်းတူးမြောင်း (Grand Canal)ပေါ်က ရီရယ်တို (Rialto) တံတား

တဖြူဖြူတိုက်နေတဲ့ ဆားနဲ့သင်းတဲ့ ပင်လယ်လေကို ရှုရှိုက် ရင်း ပင်းနစ်ကုန်းမြေကို ခြေချလိုက်တယ်။

အိပ်မက်လိုလို တကယ်လိုလိုပါပဲ။ ကိုယ်နဲ့ အလှမ်း ကွာလှပြီး ဒဏ္ဍာရီဆန်လှတဲ့ ပင်းနစ်ကို ငါ တကယ်ပဲ ရောက် လာခဲ့ပြီဆိုတဲ့ ကြည်နူးစိတ်ဟာ ဖိုလို့က်လို့နေရဲ့။

ကမ်းနားလမ်းတစ်လျှောက် လျှောက်လာခဲ့ပေါ့။ ကဖီ ဆိုင်လေးတွေက ရောင်စုံပွင့်ဖူးနေတဲ့ ပန်းလေးတွေဟာ လေ မှာ နွဲ့နွဲ့လေးလှုပ်ခတ်နေကြတယ်။ ဖြူနှစ်နှစ် ဝါကြင်ကြင် ကျောက်လှေကားလေးတွေကို ဖြတ်လျှောက်ခဲ့ရတယ်။

အိုး... တံတားအောက်က စိမ်းညိုညိုရေပြင်မှာ လှေနက်နက်ကလေးတွေ စီးမော့လို့။ တံတားလက်ရန်းတွေ ကလည်း ကျောက်သားတွေမို့ အေးအေးဆေးဆေး တက်ထိုင်

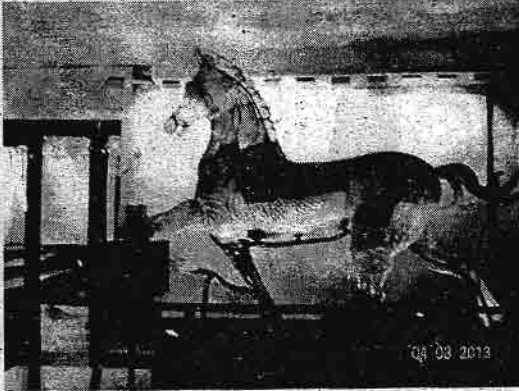
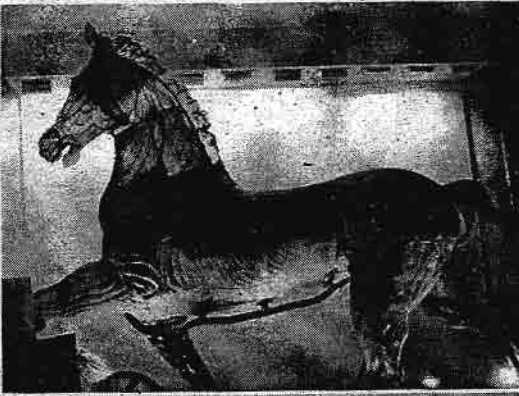

ပင်းနစ်မြို့တွင်း လမ်းများမှာ စိတ်ပေါ့ပါးစွာ လျှောက်လှမ်းရင်း

ချင်လိုက်တာ။ တံတားအဆင်းမှာတော့ ဘာယာဉ်မှမရှိတဲ့ လူသွားလမ်းတွေ။ ကျောက်ပြားချပ်ကြီးတွေ ခင်းထားပြီး လူတွေက အိပ်မက်မှာ လွင့်မော့နေသလို တငြိမ်ငြိမ် လျှောက် လှမ်းနေကြရဲ့။

ရှေးဟောင်းတိုက်တာ အခေကက်အအံ့ ထူပျစ်လွစ် ကြီးတွေ၊ မျက်နှာဖုံးမျိုးစုံ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ လမ်းဘေးဈေးဆိုင် လေးတွေ၊ လက်လုပ် ဖန်ထည်ပစ္စည်းတွေ၊ ပိုးထည်တွေနဲ့ မျက်နှာဖုံးတွေကို ပင်းနစ်ရောက်ရင် အမှတ်တရဝယ်ယူနိုင် ပေါ့။ လမ်းတစ်ဖက်က ကမ်းစပ်မှာတော့ အစီအဒီဆိုက်ကပ် ထားတဲ့ လှေကလေးတွေ။ ဘယ်ယာဉ်၊ ဘယ်ကားမှ တိုက်မ ဖူးရဘဲ လွတ်လပ်စွာ လျှောက်ခဲ့ရတဲ့လမ်းဟာ ခိုင်ဂေါင်

www.burmeseclassic.com

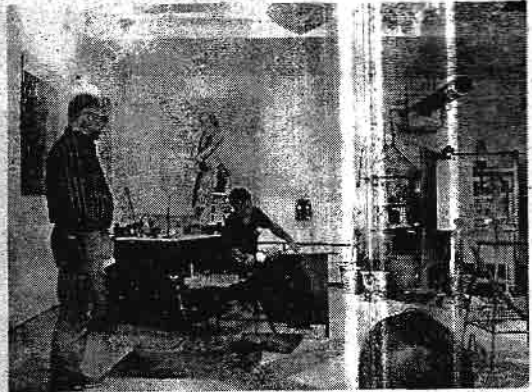

ကုဋေရှည်လည်း မောမယ် မထင်ပါဘူး။ သောကကင်းဝေးပြီး စိတ်ချမ်းသာလှရဲ့။ လမ်းလျှောက်လို့ကောင်းတုန်း ရင်ပြင် ကျယ်ကြီးကို တွေ့ပြီး လူတွေကြားကနေ လမ်းညွှန်ဦးဆောင် ခေါ်သွားရာကို လိုက်ခဲ့ပေါ့။

မကြာခင် တိုက်အိမ်တစ်ခုရဲ့ အောက်ထပ်ကို ဝင်သွား ရတယ်။ အဝင်ဝမှာပဲ အစိမ်းရောင်ဖန်သားနဲ့ ပြုလုပ် အလှ ပြထားတဲ့ ဖန်ထည်မြင်းကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရပေါ့။ အိုး... ဒါဟာ ဖန်ချက်လုပ်ငန်းတစ်ခုပါပဲလား။ ရှေးခေတ် လက်ရာနည်းပညာနဲ့ ဖန်လုပ်ငန်းအချို့ ဝင်းနစ်မှာရှိနေလို့ နိုးရာဖန်ချက်စက်ရုံတွေကို ဝင်ရောက် လေ့လာနိုင်ကြတယ်။ ဝင်းနစ်ရဲ့ အအိုဟောင်းဆုံးနဲ့ အထူးခြားဆုံးတွေထဲက တစ်ခု ဟာ ဖန်ထည် (glassware)လုပ်ငန်းပါ။ အကောင်းဆုံး ဖန် ထည် ထုတ်လုပ်မှုဟာ အလွန်လှပသိမ်မွေ့ပြီး အရည်အသွေး ရှိလှသတဲ့။

အလှပြ ကြော်ငြာထားတဲ့ ဖန်အိုးဖန်ခွက်၊ ဖန်ပန်းအိုး၊ ဖန်ပုတီး၊ ဖန်ထည်တွေကြားက ဖြတ်ပြီး အခန်းတစ်ခန်းထဲကို ဝင်လိုက်ကြရတယ်။ အဲဒီမှာ ဖန်လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ပုံတွေကို သရုပ်ပြပေးတယ်။ ခရီးသွားတွေ အများကြီးပဲ စုလေးရောက်ရှိ နေပြီး အံ့ဩစွာ ကြည့်နေကြရဲ့။

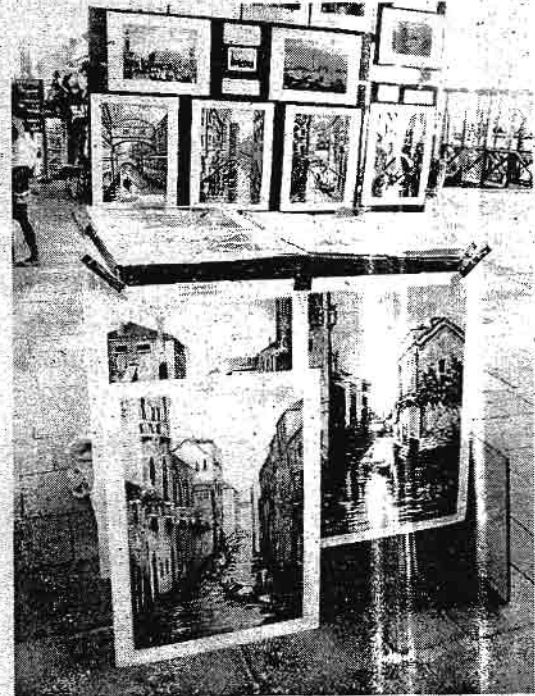
အလွန်မြင့်တဲ့ အပူရှိန်ရဖို့ ဖန်ချက်ရုံမှာ မီးကျိုးခဲကြီး များနဲ့ အပူပေးထားတဲ့ ဖန်သားကို သကြားရည်ပျစ်ပျစ်ကြီး လို့ အနေအထားမှ ဖန်လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်သူက ပိုက်ရှည်ကြီးနဲ့

မင်းနစ်မြို့က ဖန်ချက်စက်ရုံလုပ်ငန်းခွင်နဲ့ ဖန်မြင်းရုပ် စိမ်းကြီး

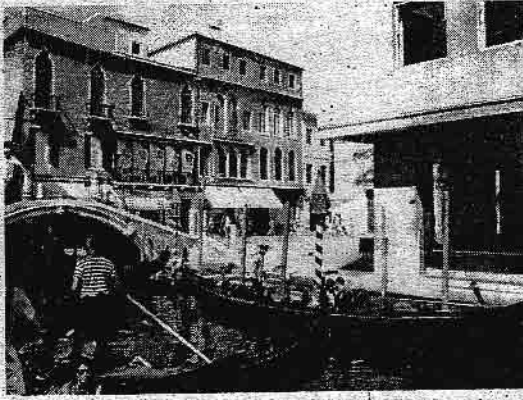
လှမ်းကာ တို့ယူတယ်။ အဲဒီဖန်သားတွေကို ညှပ်အရှည်ကြီး များနဲ့ ထိန်းတာ ကတ်ကြေးရှည်ကြီးနဲ့ ခြိတ်တောက်တယ်။ ပျော့တွဲတွဲဖန်သားတွေကို ညှပ်ရင်း၊ ဆွဲရင်း ကိုက်ဖြတ်ရင်း၊ လေနေ့မှတ်သွင်းရင်းနဲ့ပဲ ကိုင်းပါတဲ့ ဖန်ပန်း၊ ဖုံးရှည်တွေ၊ ငါး ရုပ်၊ မြင်းရုပ်တွေ ပြုလုပ်ပြကြတယ်။ ဖန်လုပ်သားတွေရဲ့ လက်မှုပညာ ကျွမ်းကျင်မှုမှာ အံ့ဩဖွယ်ရာပင်။

ထိုလူ လုပ်ကိုင်နေပုံများကို ခံစားမှ ဖန်စက်ရုံ လူကြီး တစ်ဦးက ရှင်းပြပေးပါတယ်။ မြန်မာပြည်မှ နဂါးပန်ချက် စက်ရုံကိုပင် သတိရမိသေးတော့။ ဒီလိုပဲ ကျွမ်းကျင်စွာ ဖန်ထည်တွေ ပြုလုပ်နိုင်ပြီး လက်ရာမြောက်လှတာ ကိုယ် တွေ့မို့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်အတွက် ဂုဏ်မငယ်ခဲ့ပါဘူး။ မန္တလေး။

မင်းနစ်မြို့က ကျောက်တံတား၊ လမ်းများနဲ့ လမ်းဘေးဆိုင်လေးတွေ

www.burmeseclassic.com

ပင်းနစ်၊ တူးမြောင်းတွေထဲမှာ ဝွန်ဒိုလာလှေစီးတဲ့ခရီး

နန်းတွင်းက နန်းတော်ရာပြခန်းဆောင်တစ်ခုမှာ ဖန်စိမ်းနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ပွတ်လုံးတိုင်လေးတွေရှိတာကိုလည်း မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်ရင်း အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ် တက်မိပါသေးတယ်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးသိအောင် ပင်းနစ်သားတွေလို မပြနိုင်တာကိုဘဲ ဝမ်းနည်းမိရဲ့။

ယနေ့ ဒီမှာပြသတဲ့ဖန်ထည်များကတော့ ခရီးသွားများအတွက် လက်ဝတ်တန်ဆာ အပေါ်စားတွေ ဖြစ်ဟန်ရှိပေမယ့်လည်း အတော်လက်ရာမြောက်ပါသေးတယ်။ ၁၂၉၁ ခုမှာ ဖန်လုပ်ငန်း မီးပြင်းဖိုများစွာဟာ မူရာနို(Murano) ကျွန်းပေါ်ကနေ မီးဘေးအန္တရာယ် ကြိုတင်ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ မြောက်ဘက်ကို ပြောင်းရွှေ့သွားကြတယ်။ ထို့တူ ဒီရှေးဟောင်းစက်ရုံတွေကနေ ထုတ်လိုက်တဲ့ အခိုးအငွေ့တွေဟာ ပင်းနစ်ရဲ့ ကျောက်သားတွေကို စားသွားစေရဲ့။ လုပ်ငန်းတွေ ကျဆင်းခဲ့ပေမယ့် မူရာနိုဟာ ယနေ့ ဖန်ထည်ထုတ်လုပ်မှု ဗဟိုချက်ဖြစ်နေဆဲပါ။

အီတလီနိုင်ငံတွင်းက မြို့ပေမို့ ပင်းနစ်မှာ သားရေစက်ရုံတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ပင်းနစ်တစ်လွှား ပြန့်ကျဲနေတဲ့ ခပ်သေးသေး လှေငယ်တွေနဲ့ အခြားရိုးရာဓလေ့ ဇိမ်ခံပစ္စည်း လက်မှုအလုပ်ရုံတွေမှာ ဇာ အဝတ်အထည်နဲ့ ပရိဘောဂတွေ ထုတ်လုပ်ကြတယ်။

အခြား Burano, Caorle, Malamocco နဲ့ Torcello တို့လို သေးငယ်တဲ့ ကျွန်းလေးတွေမှာ နေထိုင်သူတွေဟာ အစဉ်အလာအရ ထုံးအိုင်ရဲ့ ဒေသစီးပွားရေး လှုပ်ရှားမှုတွေမှာ မှီခိုနေရတယ်။

ငါးဖမ်းလုပ်ငန်း၊ ကြက်-ငှက်လုပ်ငန်း၊ ဆားထုတ်လုပ်မှုနဲ့ ဥယျာဉ်ခြံစိုက်ပျိုးရေးတွေပေါ့။ အချို့သော နေထိုင်မှုတွေဟာ ပင်လယ်ကမ်းခြေခရီးသွား တိုးပွားလာမှုအောက်မှာ ဖုံးလွှမ်းခံသွားရတယ်။ ထင်ထင်ရှားရှား ကျဆင်းလာပေမယ့်လည်း ရှေးဟောင်း ကုန်သွယ်ရေးတွေကိုတော့ ဆက်လက်လုပ်ဆောင်နေကြဆဲမို့ တံငါသည်တွေရဲ့ အငယ်စား လက်မှုတွေကိုလည်း ထုံးအိုင်မှာ ဆက်လက်မြင်နိုင်ပါရဲ့။

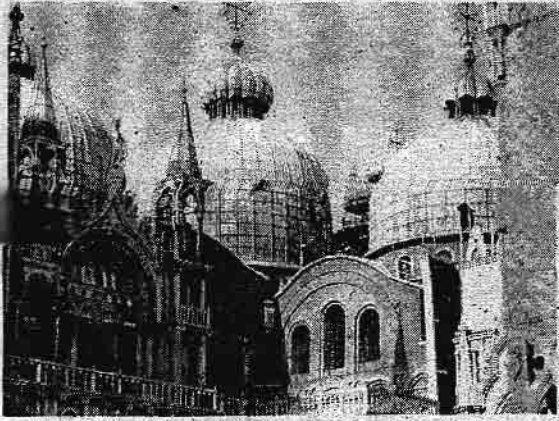
တူးမြောင်းထဲက လှေတွေနဲ့ တံတားများ

ဖန်နန်းတော်ထဲက အထွက်မှာတော့ ကျောက်လှေဆိပ်ကို ဆင်းကြတယ်။ အဲဒီမှာ လှေငှားပြီး ပင်းနစ်မြို့အတွက် လှေစီးရင်း ကြည့်ရှုခံစားကြမယ်လေ။

ပင်းနစ်ရဲ့ ရေလမ်းမှာ သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးတဲ့ လူ့ဆီအများဆုံးပုံစံဟာ ဝွန်ဒိုလာ(the gondola)လှေတွေပါ။ ပင်းနစ် ရေပြင်က အဆင်တန်ဆာများ ဆင်ယင်ထားတဲ့ ဒီအနက်ရောင် လှေလေးတွေဟာ နာမည်ကြီးလှရဲ့။ ဝွန်ဒိုလာလှေတွေကို လှေထိုးသားနဲ့တကွ ငှားစီးနိုင်ပြီး တူးမြောင်းတစ်လျှောက် တစ်ပတ်လှည့်လည်ကာ ပင်းနစ်မြို့ကို ပတ်ပြီး အပျော်စီးနိုင်ပါတယ်။

အဲဒီလို အပျော်ဝွန်ဒိုလာလှေစီးဖို့ကို ကိုယ်တို့ခရီးသွားကုမ္ပဏီက လမ်းညွှန်အညွှန်းစာရွက်မှာသာ လှလှပပ မက်သွပ်ပေးထားပေမယ့်၊ စာကယ်တမ်းမှာတော့ ဘာမှ မစီစဉ်ထားပါဘူး။ ပင်းနစ်ရောက်မှ ဝွန်ဒိုလာစီးတဲ့ ပြန်ဖို့ဟာသာလည်း

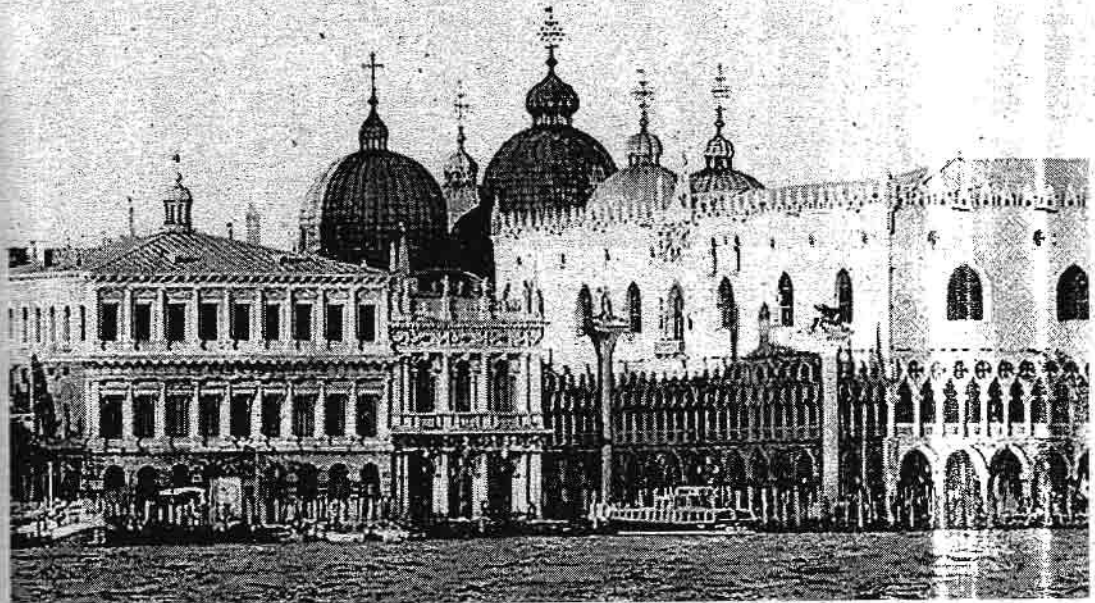
www.burmeseclassic.com

စာကြည့်တိုက်ဟောင်း (ဝ) ဒိုဂါနန်းတော်နုနောက်ခံမှာ စိန့်မတ်ဘုရားကျောင်းရဲ့ အစိုးခုံး(ယာ)

ဂွန်ဒိုလာတွေက တူးမြောင်းတစ်လျှောက် မြို့တော်ကို တစ်ပတ်ပတ်ပြီး မြို့ပြင်ပင်လယ်ပြင်သို့ပဲ လှေကို ထွက်ပေးပါတယ်။ ဗင်းနစ်ကမ်းခြေတစ်လျှောက် လှေစီးပြီး ပင်လယ်ထဲကနေလည်း မြို့ကို ရှုမောခွင့်ရခဲ့ပါရဲ့။ လှေစီးရင်း ဗတ်တူးယဉ်ဆန်လှတဲ့ အတွေ့အကြုံကို ခံစားမနေမိရင်း အိပ်မက်ကောင်းကနေ မနိုးထချင်တဲ့ဆန္ဒတွေတောင် ဖြစ်ပေါ်မိပါတယ်။ ဪ... အိပ်မက်ဆိုတာ အချိန်တန်တော့လည်း နှိုးရတာပါပဲလေ။ ဒါပေမယ့် တန်တယ်၊ ဥရောပခရီး ထွက်ရတာ ဗင်းနစ်တစ်ခုတည်းနဲ့တင် တန်တယ်လို့လည်း စိတ်ထဲက ကြိတ်ပြီး ပီတိဖြစ်မိရဲ့။

ပင်လယ်ပြင်ကနေ မြို့အိပ်ကိုပြန်ဝင်ခါနီး ကမ်းစပ်မှာ အမေရိကန်က လေဘာတီရုပ်လို့ မီးလှောင်တိုင်ထားတဲ့

ကိုယ်တို့အတွက် မဖြစ်နိုင်ပြန်တော့ မိမိဘာသာပဲ 'ကိုယ့်ငွေကိုယ်ထုတ်ပြီး စီးခဲ့ကြရပေါ့။

ဂွန်ဒိုလာ တစ်စင်းမှာ ၆ ယောက်လောက် စီးနိုင်ပြီး တစ်ယောက်ကို ၁၂ ယူရို (မြန်မာကျပ်ငွေ ၅၃၀၀ x ၁၂ = ၁၅၆၀၀ကျပ်)လောက် ကုန်ကျပါတယ်။ တချို့လှေများမှာ တော့ လှေထိုးသားတွေအပြင် အကော်ဒီယံတီးသူ၊ ရိုးရာသီချင်း သီဆိုပေးသူများလည်း ပါကြရဲ့။ ဒါအတွက်လည်း ငွေကြေးတစ်စုံတစ်ရာ ပေးရမှာပါ။ တချို့လှေများမှာတော့ လှေထိုးသားကပဲ သီဆိုသွားပါတယ်။

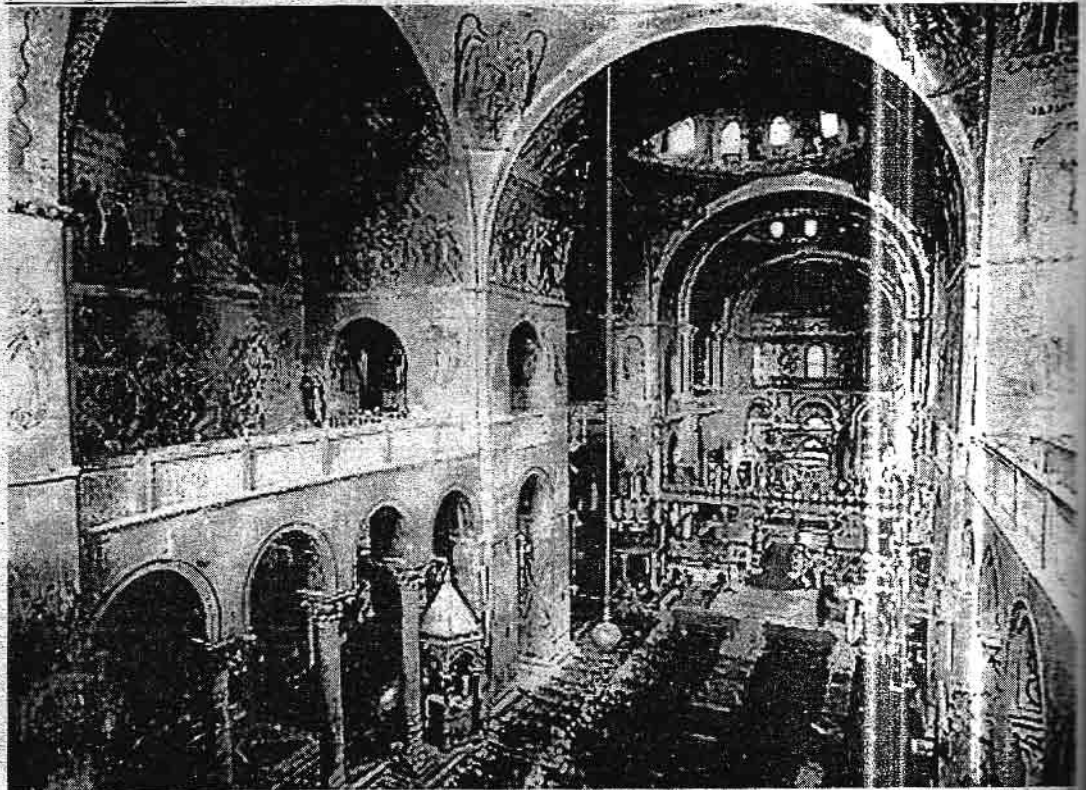
လှေတွေက တူးမြောင်းတစ်လျှောက် တစ်စင်းနဲ့ တစ်စင်း သိပ်မလေးလှအောင် ထပ်နေတာမို့ ကိုယ်တို့မြန်မာတွေကတော့ သူလေ့ကဆိုလည်း ကိုယ်ကြားနိုင်တာပဲလေလို့ သဘောထားလိုက်ပြီး ချွေတာမိပါရဲ့။

ကျောက်ရုပ်တစ်ခုလည်း တွေ့လိုက်ရသေးတယ်။ သိပ်အကြီးကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ယနေ့တိုင် အဲဒီ တစ်မူထူးခြား ပြိုင်ဘက်ကင်းပြီး မမှောက်နိုင်တဲ့ တစ်မျိုးတည်းသော လှေတွေဘာ ရာနဲ့ချီ ကျန်ရစ်နေဆဲပါ။ အခြားသင်္ဘောတွေက အရေအတွက် ပိုများတဲ့တိုင် သူတို့ရဲ့သပ်ရပ်လှပပြီး ကျော့ကျော့မော့မော့နဲ့ ချောမွတ်ပြောင်လက်ကာ ဖိတ်ဖိတ်လက် အနက်ရောင် ဆေးသုတ်ထားတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ဟာ ဗင်းနစ်ရဲ့ သင်္ကေတတစ်ခုပဲပေါ့။ စာရေးဆရာ အများအပြားဟာ ဗင်းနစ်ရဲ့ ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ရာများကို ဂွန်ဒိုလာလေးတွေနဲ့ သရုပ်ဖော်ပြုကြားစား။

ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်များကလည်း တူးမြောင်းတွေကို ဖြတ်ရင်း ကွန်ဒိုလာလှေထိုးသမား(gondolier)တွေရဲ့ သီဆိုမှုနဲ့အတူ လှော်ခတ်တာကို ညနေဆည်းဆာတိုင်သည်အထိ

www.burmeseclassic.com

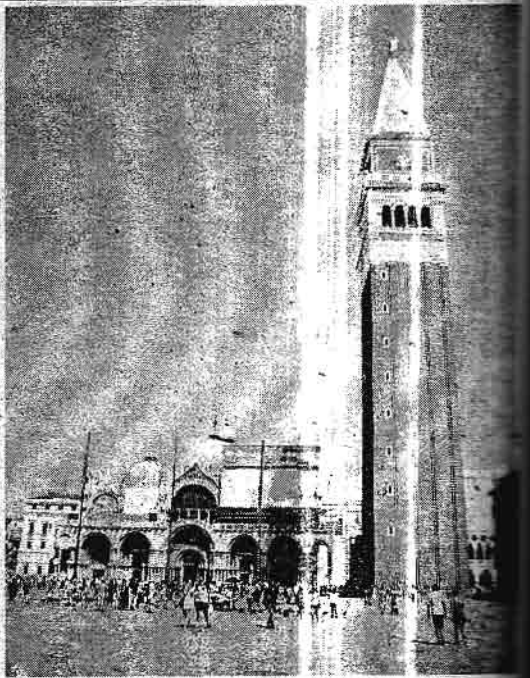

စိန့်မတ်ဘုရားကျောင်းရဲ့ အတွင်းပိုင်း

ဈေးကြီးကြီးပေးချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ရှိနေဆဲပါ။ ဒါပေမယ့် နှစ်ပေါင်းများစွာထဲက ဝန်ဒိုလာသမားတွေဟာ သူတို့ရဲ့ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ကိုင်တွယ်လှော်ခတ်နိုင်မှု လက်မှုအစွမ်းနဲ့ တူးမြောင်းငယ်လေးတွေ ရုတ်ခြည်းချိုးကွေ့နေတတ်တဲ့တိုင် အဲဒီတစ်လျှောက်မှာ ကွေ့ပတ်သွားလာရင်း အီတာလျံကဗျာဆရာ Ariosto ဒါမှမဟုတ် Tasso တို့ရဲ့ လင်္ကာတွေကို ရွတ်ဆိုပြနိုင်ဆဲပေါ့။

များစွာသော ဝန်ဒိုလာတွေဟာ ယနေ့တိုင်လည်း ကူးတို့လှေအဖြစ် ဝရင်းတူးမြောင်း(the Grand Canal)ကို ဖြတ်ပြီး တာဝန်ထမ်းဆဲပါ။ သို့သော်လည်း ထိန်းသိမ်းရတဲ့ ကုန်ကျစရိတ်က သူတို့ကို အဆုံးမှာ ပျောက်ကွယ်သွားစေနိုင်တဲ့အထိ ထောင်းနေရဲ့။

တူးမြောင်းတွေဟာ အမျိုးအစား များစွာသော မော်တာပါဝါသုံးစက်လှေ (boats)တွေနဲ့ ပြည့်နှက်လို့နေပေပြီ။ စက်လှေအစားစားရှိရာ မြူနီစီပယ် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး စံနစ်ကမို့တဲ့ လူထုရေလမ်း ဘတ်စ်ကားတွေလို့ ပြောနိုင်တဲ့ (the vaporetti) တွေကနေ ကိုယ်ပိုင်မော်တာတပ် အကြီးစား တူးတို့သင်္ဘော (motor-launch) တကူစီတွေ အထိပေါ့။ အခြားသော အထူးပြုလက်မှုသီးနှံနဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ သယ်ဆောင်လာတဲ့ ဝမ်းပြားရေယာဉ် (the barges)တွေ၊ အပိုက်တင်ဝမ်းပြားရေယာဉ်တွေ၊ လူနာတင်ယာဉ်နဲ့ ရဲကူးတို့

မင်းနစ်ရဲ့ ရင်ပြင် နာရီစင်

သင်္ဘော(launches)တွေလို လှေသတ္တုဟာလည်း ခရီးတွေရဲ့ အိတ်တွေနဲ့ပြည့်လို့ အဆုံးမရှိတဲ့အရောင် အညိုသော ကွဲပြားမှုတွေနဲ့ ရေလမ်းမြင်ကွင်းတွေကို ဖန်တီးပေးပေပြီ။

www.burmeseclassic.com

ပင်းနစ်ဟာ လမ်းလျှောက်သူတို့ရဲ့ မြို့တော်ပါ။ အခြားသော ရောမရင်ပြင်(Rome Square)နဲ့ လီဒီပေါက် ရင်နားကွင်းကြီးတွေမှာလည်း မော်တော်ကားတွေကိုတော့ မြို့ကနေ ပိတ်ပင်ထားတယ်။ မကြာခဏပဲ ရှောင်လမ်းတွေ၊ လမ်းဆုံးတွေနဲ့လည်း ပတ်ပင်းတီးတတ်တဲ့ ပြဿနာတွေလည်းရှိရဲ့။ မည်သူမဆို ပင်းနစ်ရဲ့ ဘယ်နေရာကိုမဆို တူးမြောင်းတွေရဲ့ ကမ်းပါးကနေ ခြေကျင်ခရီးနဲ့ ရောက်နိုင်ပါတယ်။ ကျောက်ပြားခင်း (the paved)လမ်းတွေ၊ ရင်ပြင်တွေကို ဖြတ်ရင်း ၄၀၀ ကျော်လောက် ဒါမှမဟုတ် ဒီထက်ပိုနိုင်တဲ့ တူးမြောင်းတံတား (ponti)တွေကိုလည်း ဖြတ်ရင်းပေါ့။

ရိုးရာပုံအခုံး စကျင်တံတားတွေလည်း အများအပြားကျန်ရှိနေဆဲပါ။ ဒါပေမယ့် ရှေးဟောင်းတံတား အရေအတွက် အတော်များများကိုတော့ ၁၉ ရာစုမှာ သံကြွပ်သံထည်တံတားတွေနဲ့ အစားထိုးလာပါပြီ။

ဂရင်းတူးမြောင်းကို တံတားသုံးစင်းနဲ့ ဖြတ်သန်း ဆက်သွယ်ထားတယ်။ ဒီသုံးစင်းမှာ ပိုပြီး ဇာတ်ကွက်ဇာတ်လမ်းတွေ များတာတော့ နာမည်ကျော် ရီရယ်တို (the Rialto) တံတားပါ။ (Antonio da Ponte)(စီ၁၅၉၀)က ဒီဇိုင်းထုတ်ပြီး ဆီလျော်လှတဲ့ နာမည်ကိုပါ ပေးခဲ့တယ်။ အခြားတံတားနှစ်စင်းကတော့ သိပ်မကြာသေးခင်ကမှ စတင်အခြေပြုပြီး စကျင်ကျောက်နဲ့တည်ဆောက်ထားတဲ့ မီးရထားဘူတာရုံက (the Scalzi) တံတား (၁၉၃၂ ခု) ပါ။ နောက်တစ်စင်းကတော့ ခပ်မြင့်မြင့်ခုံးထားပြီး ယာယီတံတားလို ထင်ရမြင်ရတဲ့ သစ်သားထည်တံတား (the Accademia) ပါ။ ခြေကျင်လျှောက်လမ်းတွေကိုတော့ ကြံ့ခိုင်အောင် သံမဏိနဲ့ အားဖြည့်ထားတယ်။ ဒါကိုလည်း ၁၉၃၀ မှာမှ တည်ဆောက်ခဲ့တယ်။

ပင်းနစ်သားတွေဟာ သူတို့ရဲ့ တူးမြောင်းတွေက ရေကြောင်းတွေကို အလွန်ပဲ သိရှိနားလည်မှုကြောင့် ၁၃၈၀ ခုနှစ်မှာ ဂျီနိုအာသား(the Genoese)တွေကို နိုင်လိုက်ဖူးပါတယ်။ ပင်လယ်ဒီရေလှိုင်းတွေကလည်း သဘာဝရဲ့ အညစ်အကြေး သန့်စင်ရေးစနစ်တစ်ခုလို မြို့တော်ရဲ့ တူးမြောင်းတွေကို တစ်နေ့နှစ်ကြိမ် ရိုက်ခတ်ဆေးကြော သန့်စင်ပေးနေလေရဲ့။

နန်းဆောင်တော်(Palaces)တွေ

ကမ်းပေါ်ပြန်တက်ပြီး ပင်းနစ်ရင်ပြင်ကို သွားရောက်လေ့လာကြပြန်တယ်။ ရင်ပြင်ပတ်လည်မှာတော့ ရှေးဟောင်းအဆောက်အအုံတွေနဲ့ ဘုရားကျောင်းကြီးတွေ၊ နာရီစင်တွေ၊ ဈေးဆိုင်၊ ကော်ဖီဆိုင်လေးတွေ အများရှိနေရဲ့။ ဘယ်ကရောက်လာမှန်းမသိတဲ့ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးက လူတွေတော့ ဩတ်ကြိတ်တိုးပါပဲ။

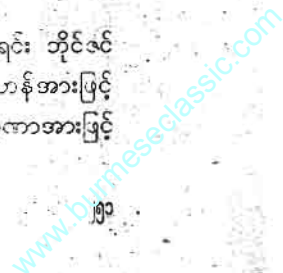
မြို့တော်ရဲ့လမ်းဖြစ်တဲ့ တူးမြောင်းတွေမှာ အိမ်တွေ

ဟာ စိတ်နှိုးပြီး အဆင်းရဲဆုံးတွေ အတွက် ကျောက်တွေကနေ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ နန်းဆောင် (palazz) သဘွယ် အစားစား ရှိနေရဲ့။ ရိုးရိုးအိမ်တွေဟာ ယေဘုယျအားဖြင့် သုံးလေးထပ်လောက်ပဲ မြင့်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ မူလတော့ အပြင်လှေကားအုံတွေနဲ့ ဒေသန္တရဝင်းတွေမှာ အစုလိုက်ရှိနေရဲ့။ သူတို့ရဲ့ ရိုးရိုးထောင့်မှန်စတုဂံပုံ တံခါးပေါက်နဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေက အလင်းရောင်ကို အရောင်မတင်ထားတဲ့ အဆင်တန်ဆာလည်း မရှိတဲ့၊ စကျင်ကျောက်တွေတဘောင်ခတ်ထားပေလိမ့်မယ်။ အဲဒီရဲ့ အုတ်နီနီ ဒါမှမဟုတ် မြေနီရောင်သုတ်ထားတဲ့ အင်္ဂတေသရွတ် နံရံတွေက မြို့အခင်းအကျင်းကို နွေးထွေးစေပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ဒါဟာ နန်းဆောင်တွေမှာဖြစ်ပြီး ရိုးရိုးလူနေအဆောက်အအုံတွေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါတွေရဲ့ရှေ့ဟာ ပိုကြီးမားတဲ့ တူးမြောင်း (အထူးသဖြင့် ဂရင်း)တွေဆို တိုက်ရိုက်ရောက်နေပေါ့။ ဆေးတွေ တောက်ပလွန်းစွာနဲ့ လှေကြီးချည်တိုင်တွေက သူတို့ရဲ့ ရေဝင်ပေါက်တွေကို ဖြစ်စေရဲ့။

ဗိသုကာဟန်ဟာ အချိန်နဲ့အမျှ ပြောင်းလဲနေပေမယ့် ဒီကုန်သည်အဆောက်အအုံ ကိုယ်ထည်တွေဟာ အကောင်းအတိုင်း မပျက်မစီး ကျန်ရစ်နေသေးရဲ့။ ရေပြင်အထပ်ကို ကုန်သည်တွေရဲ့ ရုံးခန်းနဲ့ စတုဂံခန်းအဖြစ်သုံးပြီး အထက်ထပ်မှာ ဂုဏ်မြင့်သူမိသားစုတွေ နေထိုင်ကြတယ်။ အဲဒီကနေ ယေဘုယျအခန်းနဲ့ တူးမြောင်းကို အပေါ်စီးကကြည့်နိုင်တယ်။ ယေဘုယျလက္ခဏာအနေနဲ့ အလယ်ဗဟိုပိုင်းမှာ လေသွန်ပြတင်း ၅ ခု၊ ၆ ခုရှိတဲ့ ပြတင်းပေါက်အစုကိုလည်း တွေ့နိုင်ပြီး သီးခြား ဘေးပြတင်းပေါက် ၂ ခုလည်း ရှိသေးရဲ့။ ဒါက အခန်းတွေရဲ့ အတွင်းပိုင်း စီစဉ်ထားမှုမှာပဲ ရောင်ပြန်ဟပ်နေတယ်။

တူးမြောင်းကနေ နန်းဆောင်အဝန်းအပိုင်းတစ်ခုဆိုကို နောက်ဘက်ကနေ လာတဲ့အခါ မမျှော်လင့်ဘဲ ဒါတွေကို ဘွားခနဲ တွေ့ရပြီး ဥယျာဉ်လေးတွေ၊ အလှူစိုက် စိမ်းလန်းစိုပြည်တဲ့ သစ်ပင်တွေလည်း အမြဲလိုရှိနေတတ်ရဲ့။ နံရံတိုင်းတွေဟာ အမြဲတမ်း အုတ်သားဖြစ်ပြီး တန်ဆာဆင်ထားတဲ့ ကျောက်တွေနဲ့ပါ တွေ့နိုင်ကြတယ်။ အဆောက်အအုံတိုင်းလို အများဆုံး သုံးတဲ့ တောက်ပကြည်စင်တဲ့ ကျောက်ဖြူတွေကို (Istrian) ကျောက်ကျင်းတွေကနေ ပင်းနစ်ကို ဈေးသက်သာစွာ သင်္ဘောနဲ့ သယ်ယူနိုင်ရဲ့။ ဒါတွေကို လွယ်ကူစွာ ထွင်းထုနိုင်ပေမယ့်၊ ဆား (ခဲတော့ အက်သစ်)လွှမ်းနေတဲ့ ပင်းနစ်လေ့နဲ့ရာသီဥတုရဲ့ ဆိုးဝါးစွာ စိုထိုင်းစေမှုကိုလည်း အန်တုနေရတယ်။

နန်းတော်မျက်နှာစာ(facades)ဟာ ဥရမ်း ဘိုင်ဒင်တိုင်း(Byzantine) အသွင်သဏ္ဍာန်ကနေ ဟန်အားဖြင့် တိုးတက်ပြောင်းလဲလာတယ်။ ယေဘုယျလက္ခဏာအားဖြင့်

ရှည်ပြီး ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ပေါင်းစုံတွေနဲ့ပေါ့။ ဒါတွေဟာ ၁၃-၁၄ရာစုအစောပိုင်း ဂေါ့စ်ကာလ (Gothic period)အစကို ညွှန်ပြနေတယ်။ ၁၅ ရာစုက မူးရစ် (Moorish) အမြင်နဲ့ အလွန်ဆန်းပြားတဲ့ သုံးရွက်ဆိုင် ပဲရွက်ပုံ(trifoil)တွေ လေးရွက်ဆိုင်တွေနဲ့လည်း နွယ်ခက်ပြီး တန်ဆာဆင်ထားပေါ့။

the Ca'd'Oro (စီ ၁၄၂၅-၁၄၄၀)လို အဆင်တန်ဆာများစွာ ဆင်ယင်ထားတဲ့ နောက်ပိုင်း ဂေါ့စ်နန်းတော်တွေမှာတော့ အလယ်ဗဟိုပြားဟာ မျက်နှာစာတစ်ခုလုံးကို ဖြတ်ပြီး ဆန့်ထွက်နေလိုက်တာ ထပ်ပြန်တလဲလဲနဲ့ အပေါ် နှစ်ထပ်လောက်တိုင်ပါရဲ့။ ၁၅ ရာစု နောက်ပိုင်းမှာတော့ နန်းတော် ဗိသုကာမှာ ဉာဏ်သစ်လောင်း (Renaissance) အသွင်တွေ စတင်လွှမ်းမိုးလာခဲ့တယ်။ Jacopo Sansovino ဒီဇိုင်းထုတ်ပြီး (စီ၁၅၃၃-၄၅) မှာ တည်ဆောက်တဲ့ (Ca' Grand) (the Palazzo Corner) မှာလိုပေါ့။ ဒါပြင် (the Palazzo Grimani) (စီ၁၅၅၆) ဟာ Michele Sanmicheli ရဲ့ ဒီဇိုင်းဖြစ်ပြီး ၁၅၇၅ ခုမှာ အပြီးသတ်ခဲ့တယ်။ ဒါတွေဟာ အချိုးအစား တိုင်းထွာထားပြီး တိတိကျကျ အချိုးညီတဲ့ အဆောက်အအုံတွေနဲ့ မိတ်ဆက်လာတာတို့ ပြနေရဲ့။

၁၇ ရာစုမှာ တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ (Mannerist)နဲ့ (Baroque) နန်းဆောင်တွေကတော့ တန်ဆာဆင်ထားတဲ့ ဂန္ထဝင်ဟန် (Classical style)နဲ့အတူ ကြီးလေးတဲ့ ပုံစံခွက်နဲ့ ကနုတ်ပန်းလို ဆန်းကြယ်တဲ့ အပြောက်အမွမ်း (Baldassare Longhena)ရဲ့ (the Palazzo Pesaro) (၁၆၅၉-၁၇၀၀)မှာလို ကိုယ်စားပြုနေပေါ့။

ကြီးမားတဲ့ တူးမြောင်းတွေတစ်လျှောက် အမျိုးမျိုး သောဟန်တွေ၊ အလင်းအမှောင် ဆန့်ကျင်ထက် သဘောကို ပေါင်းစပ်အသုံးပြုပြီး ခပ်နက်နက် တပ်ဆင်ထားတဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေ၊ အလှဆင်မှုနဲ့ကူကွတ် (paneling) တွေနဲ့ အဆောက်အအုံမှာသုံးတဲ့ ပစ္စည်းတွေက ပင်းနစ်အခင်း အကျင်းကို အမြင်အားဖြင့် အံ့ဩခြင်းများစွာ ဖြစ်အောင် ပံ့ပိုးပေးနေရဲ့။

ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ် (Cultural heritage)များ မိုလို (the Molo) ကျောက်ရေဆိပ်

ကျယ်ပြန့်တဲ့ မိုလိုကျောက်လှေဆိပ်(quay)ဟာ (the piazzetta)ကို ရေဝင်ရောက်တဲ့နေရာမှာ ရှိပါတယ်။ ဒါဟာ တစ်ခါတုန်းကတော့ ကြီးကျယ်တဲ့မင်းမှုထမ်းတွေ၊ ထူးခြားတဲ့ ဧည့်သည်တွေ အခမ်းအနားနဲ့ ဆိုက်ရောက်လာတဲ့ နေရာ၊ ပင်းနစ်သို့ အရှေ့ဝင်ပေါက်တံခါး ဖြစ်ပါတယ်။ ၁၂ ရာစုမှာ အရှေ့တိုင်း(the Orient)ကနေ သယ်ဆောင်ခဲ့တဲ့ ကြီးမားလှတဲ့ နှမ်းဖတ်ကျောက်-တိုင်လုံး(granite columns) နှစ်ခုကြောင့် အမှတ်ရထင်ရှားခဲ့ပါတယ်။

တိုင်လုံးတစ်ခုဟာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုပင့်ထားတဲ့ စိန့်မတ်ရဲ့ ထောင်ပံပါခြင်္သေ့ကို ထောက်ပံ့ထားပြီး အခြားတစ်ခုမှာတော့ မိကျောင်းပေါ်မှာ ရပ်နေတဲ့ ဗင်းနစ်ရဲ့ ပထမဆုံး အစောင့်အရှောက်ပုဂ္ဂိုလ် သူတော်ငယ် စိန့်-သီအိုဒေါ့(St. Theodore) ရှိနေရဲ့။

ဆန်မာကို (San Marco) အဆောက်အအုံများ

လက်ဖျားခါလောက်အောင် အံ့ဩဘဲနန်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ ဗင်းနစ်မြို့ပန္နက်ပုံဟာ ကောက်ချပ်ပြားတွေ ချိတ်ဆက်ခင်းထားတဲ့ ရင်ပြင်ကျယ်ကြီး၊ အပိုင်းအမှတ်အဆောက်အအုံတွေ၊ ဂရုတစိုက် တည်ထားတဲ့ အမှတ်ကရတွေနဲ့ ပင်လယ်ထူးအိုင်ရဲ့ ရောင်ပြန်ဟပ်တွေ ရေတွေရဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှုများမှာ မှီတည်နေရဲ့။ ဗင်းနစ် ခိုပက်ဘလစ်ရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေး အသည်းနှလုံးကတော့ ပြုလယ်ကွက်လပ် (the piazza)နဲ့ ရင်ပြင်ငယ် (the Little Square)ပတ်လည်က ဆန်မာကို အဆောက်အအုံတွေမှာ ပြနေပေါ့။

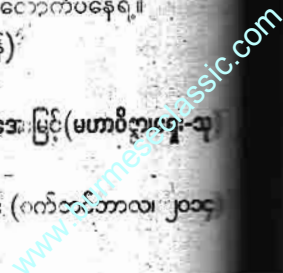
ဆန်မာကိုဘုရားကျောင်း (San Marco Basilica)

မိုလိုကျောက်ဆိပ်က တိုင်လုံးတွေပေါ်မှာ တန်ဆာဆင်ထားသလိုပဲ ဆန်မာကို ရင်ပြင်အတွင်းမှာနဲ့ အဲဒီမှာ ရှိနေတဲ့ အဆောက်အအုံတွေရဲ့ တံကန်ပုံစံများစွာမှာ ခြင်္သေ့ပန်းပုရုပ်တွေကို ခင်းကျင်းထားတာ ဖြစ်နိုင်ပါရဲ့။ ပင်းနစ်နိုင်ငံရေး (iconography)ရဲ့ သော့ချက်ဟာ သူတို့ သညာပြုထားတဲ့ ခရစ်ဝင်ကျမ်းပြု (the evangelist)လေးဦး စိန့်ဂျွန်၊ စိန့်မက်သရူး၊ စိန့်မတ်၊ စိန့်လူ တို့အနက်က တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ စိန့်မတ် (St. Mark)ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ ရုပ်အလောင်းကို ဒေါက်နန်းတော်နဲ့ဆက်နေတဲ့ ဆန်မာကိုဘုရားကျောင်းမှာ မြှုပ်နှံထားတယ်ဆို ဆိုကြတယ်။

ဒီကြီးမားထည်ဝါလှတဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးထု ၈၂၉ ခုမှာ စတင်တည်ဆောက်ခဲ့ကာ ၁၀၇၁ ခုမှာမှ ပြီးစီးသွားခဲ့တာပါ။ ဒါဟာ အစဉ်အလာအရ မြို့စားတွေရဲ့ ကိုယ်ပိုင်သီးသန့်ဝတ်ပြုရာ နေရာအပြင် နိုင်ငံရေး အဆောက်အအုံအဖြစ်ပါ အကျိုးရှိရှိ အသုံးဝင်ခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ ဗိသုကာဒီဇိုင်းက တိုင်လုံးတိုင်းဟန်ပါ။ လက်ဝါးကပ်တိုင်ပုံ ခန်းမမှာ ပေါင်းကူးအမိုးခုံး ငါးခု တပ်ဆင်ထားတယ်။ အဲဒီရဲ့ လှိုင်းထနေတဲ့ စကျင်ကျောက်ခင်း စကြိုလမ်း (pavements)တွေ၊ တိုင်ထုံးတွေနဲ့ အရောင်တင်ထားတဲ့ ကျောက်ပြားချပ် (panels)နဲ့ ရွှေသားမှန်စီရွှေချ (mosaics) တွေက ရောင်ပြန်ဟပ်တဲ့ အလင်းရောင်နဲ့ အတွင်းပိုင်းဟာ ဘောက်ပနေရဲ့။

(ဆက်ရန်)

□ ကိုအေးမြင့်(ဗဟုသုတရေးသူ)

ထူးချွန်သူ ဘူမိဒေါ်အု တော်ဝင်မင်းခမ်းမင်းနား

Mariner မျဉ်း

ဘူမိဒေါ်အု ဘူမိဒေါ်အု ယာဒက်ဟာဆိုရင် ထီးသက်နန်းသက် ရာစုတစ်ဝက်ကနေ နောင်လာမယ့် နှစ်တွေအထိ သူ့အလုပ်တွေကို လုပ်ခဲ့ပြီး လုပ်နေဆဲလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ထိုင်းနိုင်ငံ မှာ ဟန်ပန်တကျ မင်းခမ်းမင်းနား ကျင်းပပါလိမ့်မယ်။

ယနေ့ ကမ္ဘာမှာ သက်ဦးဆံပိုင် ဧကရာဇ်အဖြစ်နဲ့ နန်းသက်အရှည်ဆုံး

စိုးမိုးအုပ်ချုပ်နေသူရဲ့ ဘဝနဲ့ အချိန်တွေ ကို စာရေးသူ ဝီလျံဒေးဗစ်က ကြည့်ရှု လေ့လာခဲ့ပါတယ်။

အလွန် ကွဲပြားခြားနားသော တတ်စွမ်းနိုင်မှုတွေ အားလုံးဟာလည်း ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။ ဘူမိဒေါ်အုဒူယာဒက် မင်း ကြီးဟာ သူ့ရဲ့ သက်တမ်းအတွင်းမှာ တေးရေးသူ ဂျက်စ် ဂီတသမားအဖြစ်နဲ့ ကြားဝင်နှောင့်ယှက်စုတွေ

သာ မရှိခဲ့ရင် ထို ကံထိုက်တံခွန် ကောင်းစွာနေလိမ့်မည်။

ယခုတိုင်ခေါ် ဆုံးကြတဲ့ ဒီယမ် (သို့မဟုတ်) ထိုင်းလင်း နိုင်ငံမှာ တစ်နေ့ တော့ သူဟာ ဘုရင်တစ်ဦး ဖြစ်လာ လိမ့်မယ်ဆိုတာ မထင်မှတ်ခဲ့သူအဖြစ်နဲ့ ဝေးတစ်မြေဖြစ်တဲ့ ကံနန်းဘရစ်ချိန် မက် ဆာချူးဆက်နယ်မြေတွေမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ ပါတယ်။

တိုင်းပြည်အား ခွင်းမှာတော့ ငယ် ရွယ်သူ ဘူရင်ရာမ ခုနစ်ဆက်မြောက် တစ်ဦး အဆင်သင့် ခဲ့ပဲ တယ်။ နောက် ထပ် မင်းဆွေမင်းမျိုး ကလေးငယ်တွေ ဟာလည်း ရာဇပလ္လင်ကို ကောင်းစွာ တောင်းဆိုနိုင်ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ဖခင်ဖြစ် သူဟာ ဟားဗတ် ဆေးတက္ကသိုလ်မှာ ဆေးကျောင်းတက်နေသူနဲ့အတူ အနန္ဒ မဟီဒေါ်နဲ့အတူ ရာမနုစစ်ရဲ့ ညီတော် မင်းသား ဘူမိဒေါ်အု ဒူယာဒက်လည်း ထီးညွန့်နန်းလျာများ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။

ဒါပေမယ့် ငယ်ရွယ်သူ ရာမ ခုနစ်ဟာ ၁၉၃၇ ခုနှစ်မှာ ထီးနန်းကို စွန့်ခွဲရပါတယ်။ သုံးနှစ်ကြာပြီးတဲ့နောက် သွေးထွက်သံယိုမှု လုံးဝမရှိတဲ့ ထိုင်းနိုင်ငံ ၏ လုံးဝ သက်ဦးဆံပိုင် ဧကရာဇ်စနစ် ကို ဖျက်သိမ်းဖို့ လိုရာပြီး မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။

အနန္ဒမဟီဒေါ်ဟာ ပစ္စုပ္ပန်၏ လက်ရှိအကျိုးဆက် ကို လက်မခံနိုင်ဘဲ အင်္ဂလန်နိုင်ငံကို ထွက်ခွာခဲ့တယ်။ အနန္ဒ မဟီဒေါ်ထက် ဆယ်နှစ် ငယ်ရွယ်သူ ဘူမိဒေါ်အုဒူယာဒက် မင်းသားလေး ကတော့ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံမှာ ကျောင်း တက်နေရင်းက ထီးနန်းအချိန်အရာကို အောင်နိုင်သူအဖြစ် ရွေးချယ်ခံရပါ တယ်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာ အချိန်အနည်း ငယ် နေထိုင်ခဲ့သူ အနန္ဒမဟီဒေါ် ရာမ ခုနစ်ဆက်မြောက် မင်းဘာ ကြီးကျယ် ခမ်းနားတဲ့ ယိုးဒယား နန်းတွင်းကို အလည်ပြန်လာစဉ်မှာပဲ နတ်ရွာစံခဲ့ရ ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

မြောက်မြားလှတဲ့
စိမ့်ကိန်းများ။
ရေလောင်းကန်
ရေကာတာ
ရိုက်ဖျိုးရေ
ပေးဝေရေး
တွဲပြောင်းကြီးတွေ
အပျိုးသား
သစ်တော
ထိန်းသိမ်းရေး
တွေမှာ
အနီးကပ် ကြီးကြပ်
ဆောင်ရွက်နေသူ
ဘုရင်ကြီး
ဘူမိဒေါ

ရုတ်တရက် အသက်(၁၈)နှစ်သာ ရှိသေးသော ဘူမိဒေါလ်အဒုယာဒက် မင်းသားကလေးကို ချက်ကရီမင်းဆက် ၏ ကိုးဆက်မြောက်ဘုရင်အဖြစ် တင် မြှောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ သူ့ရဲ့ နန်းသတ် စိုးစိုးမှုကာလ အစောပိုင်းနှစ်တွေမှာ တရားဥပဒေနဲ့ နိုင်ငံရေး သိပ္ပံပညာတွေ ကို ပြင်သစ်နိုင်ငံ LUCENE မှာ သင် ယူခဲ့ကာ ဘဝတစ်သက်တာလုံး JAZZ တေးဂီတ ဖွံ့ဖြိုးအောင်လည်း လေ့လာ လိုက်စားခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ တူရိယာ ပစ္စည်း အတော်များများကို ကျင်လည် စွာ တီးမှုတ်နိုင်သလို SAXOPHONE ကိုလည်း အမှတ်တရ ဖြစ်လောက် အောင် တီးမှုတ်ဘတ်ပါတယ်။

မဟာဂီတပညာရှင် ဘင်နီတိုက် မင်း တစ်ခါကပြောခဲ့ပုံမှာတော့ . . .
“တကယ်လို့များ မင်းတရားကြီး အလုပ်မရှိ အားလပ်နေခဲ့ရင် ငါ့ရဲ့ တီး ပိုင်းကြီးမှာ ဝိုင်းတော်သားတစ်ဦးအဖြစ် ငှားရမ်းလိုတယ်” လို့ ဆိုခဲ့ပါတယ်။

များစွာသော တေးဂီတ၊ တေး သီချင်းများကိုလည်း သီကုံးရေးစပ်ခဲ့သူ ပါပဲ။ အရှေ့တောင်အာရှကျွန်းဆွယ် အားကစားပွဲတော်တုန်းကလည်း စိတ် အားထက်သန်စွာနဲ့ လှေလှော်ရွက်တိုက် ပြိုင်ပွဲကြီးတွေမှာ ရွှေတံဆိပ်ရရှိအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပါသေး တယ်။

အဲဒီ အချိန်က အများပြည်သူ တွေ တွေးခဲ့ကြပုံမှာ သူဟာဖြင့် တော်

www.burmeseclassic.com

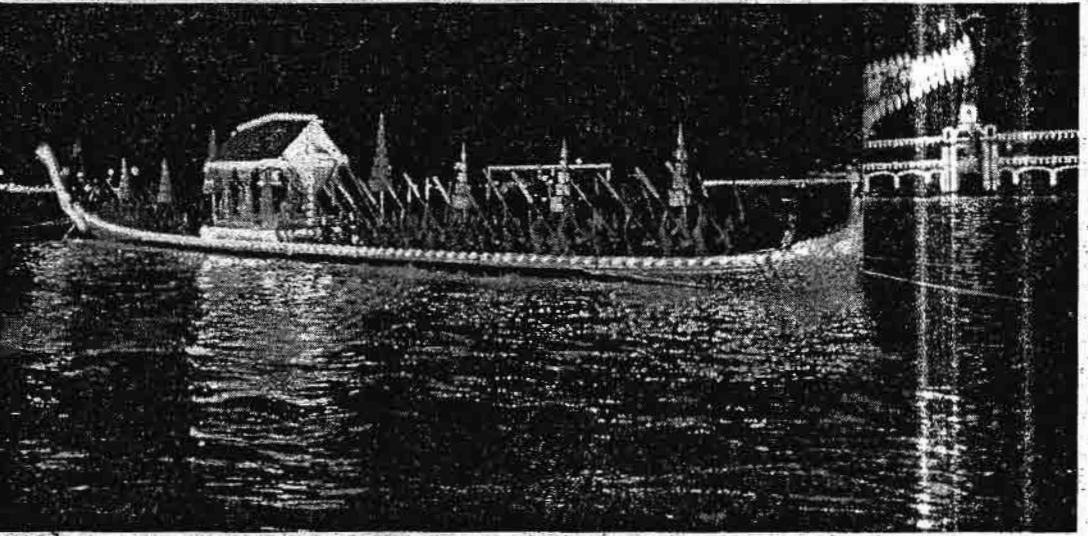

ထိုင်းနိုင်ငံ၏ နှစ်(၂၀၀)ပြောက် မင်းသားမင်းနား ကျင်းပနေပုံနှင့် ညီလာခံမစီ မင်းတရားကြီး၏ တရားဝင်မွေးနေ့အခမ်းအနားတွင် တက်ရောက်ခစားနေသူများ လက်ယာအစွန်းဆုံး ပိပုရားကြီးသီရိသော်၊ သားတော်အိမ်ရှေ့မင်းသား၊ ဖဟာဝိဇယလောင်ကွန်း၊ မင်းသမီး ချူလာဘွန်း၊ မင်းသမီး ချက်ကရီသီရိဇံ။

ဝင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် သေးနှပ် သိမ်ဖျင်းတဲ့အရာတွေနဲ့ ဘဝကို ကောင်းကောင်း သာယာနေသူတစ်ယောက်လို့ တွေးဆခဲ့ကြပါတယ်။ နိုင်ငံတော်ရဲ့ မင်းခမ်းမင်းနားတွေမှာ သူ့ရဲ့ ဇိမ်ခံမှု၊

လွတ်လပ်စွာ လုပ်ချင်ရာလုပ်မှုတွေကို မတန်တဆ ကဲ့ရဲ့မှုတွေလည်း ရှိခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘူမိဒေါ မင်းတရား ကြီးက သူတို့အားလုံးကို အရာရာတိုင်း

အတွက် အံ့အားသင့်စေခဲ့ပါတယ်။ မင်းကြီးတာ သူသည် ဘုရင်တစ်ယောက် ဖြစ်လို့မို့ ယခင်အယူအဆ ထင်မြင်တွေးခေါ်မှုတွေကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲဖို့ သန့် ဋ္ဌာန်ချခဲ့ပြီး ချက်ခင်းပဲ နိုင်ငံတော်

တော်ဝင်ပုား မွေးနေ့အခမ်းအနား ကျင်းပရာတွင်သုံးသည့် တော်ဝင်လှေတော်ကြီး အနိပက်တီ

www.burmeseclassic.com

ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးဖို့နဲ့ ရိုးရာမလေ့တွေကို ထိန်းသိမ်းရန် အရှိန်အဟုန်နဲ့ ထိုင်းနိုင်ငံ ရဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲစေခဲ့ပါတယ်။

မြတ်နိုးနိုင်ငံမှ ဘုရင်မအတိုင်း သူဟာ စည်းမျဉ်းခံ ဘုရင်အဖြစ်နဲ့ တိုင်းပြည်ကို အလွန်ဂရုတစိုက်နဲ့ တောင်းမွန်တိုးတက်အောင် ပြုသလုပ်ဆောင်ခဲ့ပါတယ်။ သူသည် နန်းတွင်းက တော်ဝင် အကြီးအကဲ ရာပေါင်းများစွာကို အကြီးအမှူးပြုကာ နိုင်ငံတော်အတွင်းက နှစ်စဉ်ဖြစ်ပွားပျက်မှုတွေနဲ့ ကိုးကွယ်ယုံကြည်ရာတွေကို ကွပ်ကဲ အုပ်ချုပ်ခဲ့တယ်။

ထိုင်းနိုင်ငံတော်အတွင်း ရှိရှိသမျှ လူသူ ကျွဲနွား တိရစ္ဆာန်ကအစ အသွေးအရောင် မခွဲခြားတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ အုပ်ချုပ်ခဲ့တယ်။ နိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံး၏ ရွှေရတုသဘင် ရှေးဟောင်းရိုးရာ မင်းခမ်းမင်းနားအားလည်း ကျင်းပစေခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့် ဆယ်စုနှစ် ငါးခုအကျော်မှာ ရံဖန်ရံခါ ထိုင်းနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးနဲ့ ဒေသတော်တော်များများမှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် နိုင်ငံရေးမတည်ငြိမ်မှုတွေနဲ့ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်ခဲ့ရတာတွေကို မင်းကြီးကိုယ်တိုင် ရန်စူးရန်ငြောင့်ဖြစ်မယ့် ဗဟိုချက်မတွေကို နိုင်ငံတော် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးအတွက် ထိန်းသိမ်းကွပ်ကဲခဲ့ပါတယ်။

ကျေးလက်ဒေသ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေဖို့ ကွန်မြူနစ်သူပုန်တွေ ရပ်တန့်အောင် နှိမ်နင်းပြီး စိုက်ပျိုးရေးကိုဦးစားပေး ဆန်ရေစပါး အထူးအထွက်တိုးအောင် လုပ်ဆောင်ပေးကာ တောင်တန်းဒေသက ဆင်းရဲခဲတေမှုတွေကို လျော့ပါးစေခဲ့တယ်။ ပြည်တွင်းမှာ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်မယ့်ကိစ္စရပ်များကိုလည်း ရပ်တန့်အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့တယ်။

များပြားလှတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုပေါင်းစုံ လူမျိုးစုတွေကို ညီညွတ်မျှတစေကာ သူကိုယ်တိုင် ဥရောပဘာသာစကားသုံးမျိုးကို အာဝဇ္ဇန်းရွှင်ရွှင် လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုနိုင်ပါတယ်။ စွမ်းအားစု

အားလုံးကိုလည်း တလုံးတစည်းတည်း ဖြစ်အောင် ပေါင်းစပ် ဖွဲ့စည်းပေးခဲ့တာကြောင့် တစ်နိုင်ငံလုံးက အများပြည်သူတွေက မင်းကြီးကို ရိုသေလေးစားမြတ်နိုးခဲ့ကြပါတယ်။ အမျိုးသား သစ်တောဥယျာဉ်များကို တာရှည်ထိန်းသိမ်းခြင်း၊ များစွာသော ဆည်မြောင်း ကန်ချောင်း၊ ရေလျှောင်တစ်မီမီကိန်းတွေကို အနီးကပ် ကြီးကြပ်ပြီး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်။

စတော်ဘယ်ရီ လိုင်ချိုး၊ သစ်တော်သီးတွေနဲ့ ငွေလက်ငင်းရနိုင်တဲ့ ကော်ဖီခြံတွေ စသည်ဖြင့် ပြည်သူတွေအတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်စေဖို့နှင့် တောင်တန်းဒေသတွေက ဘိန်းစိုက်ခင်းတွေကို အမြစ်ကလွန် ဖျက်ဆီးရေး ဆုံးဖြတ်ချက်တွေနဲ့ အသားငါး အထွက်တိုးရေးတွေကို လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့တယ်။

ထိုင်းနိုင်ငံမြောက်ပိုင်း တောင်တန်းဒေသတွေမှာရှိတဲ့ မလိုလားအပ်တဲ့ ဘေးဖြစ်စေတတ်သော အသီးအနှံ၊ အထူးသဖြင့် ဘိန်းတွေကို စွန့်လွှတ်ဖျက်ဆီးနိုင်ဖို့ သုတေသန ဌာနများစွာကို တွန်ရက်သဖွယ် ဖွဲ့စည်းကာ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ပွင့်လင်းမြင်သာစွာ တိုက်ဖျက်ပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒေသခံတွေအား ဘိန်းအစားထိုးသီးနှံများ ဘယ်လိုစိုက်ပျိုးရမလဲ ဆိုတာကို မျိုးစေ့တွေပေးကာ စိုက်ပျိုးရေးနည်းပညာတွေပါ ပေးခဲ့တယ်။ သေချာစေတာက ဘိန်းကုန်ကူးသူတွေကို အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။

သုံးနှစ်ကြာပြီးတဲ့နောက် မင်းကြီးရဲ့ ကြိုးပမ်းချက်တွေကို အကောင်းမြင်ဝါဒရှိသူတွေနဲ့ တုလသမဂ္ဂ အပါအဝင် အမေရိကန်နိုင်ငံ အစိုးရကပါ ဘိန်းတိုက်ဖျက်ရေးအတွက် အလှူငွေအမြောက်အမြား ကူညီထောက်ပံ့ပေးခဲ့ကြတယ်။ မိဖုရားကြီး သီရိခေတ်ကလည်း . . . “မင်းကြီးနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ နိုင်ငံအတွက် အပြင်းအထန် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရတယ်” လို့ ဆိုခိုနဲ့ခဲ့တယ်။

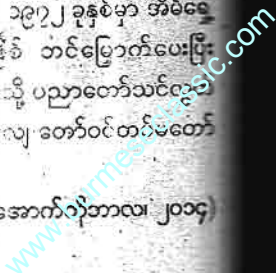
ဒီလိုလုပ်ရပေတော့ကို သူတို့နှစ်ဦးဟာ ဟန်မဆောင်ဘဲ ပါရမီပြည့်စုံနှစ်ဦးအဖြစ် ကျော်ကြားခဲ့ပါတယ်။ နိုင်ငံရေး၊ အမျိုးသားရေးတွေကို မိမိ၏အင်အားနဲ့ အာဏာဘက်က ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိ ရည်မှန်းချက်များကို ထင်ရှားစွာဆောင်ရွက်ပြသနိုင်လို့ တစ်နိုင်ငံလုံးကလည်း မင်းနှင့် မိဖုရား နှစ်ဦးစလုံးကို ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ကြပါတယ်။

မင်းတရားကြီးနှင့် မိဖုရားဖြစ်လာမည့် သီရိခေတ်တို့ဟာ ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာ တွေ့ဆုံခဲ့ကြပါတယ်။ သီရိခေတ်မိန်းမပျိုလေးရဲ့ ဖခင်က ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာ ထိုင်းနိုင်ငံသံအမတ်အဖြစ် သွားရောက်ခဲ့စဉ်က တွေ့ဆုံခဲ့ကြတာပါ။ သူမကလည်း ပျိုရွယ်စဉ်ဘဝက စန္ဒရားတီးပညာကို လေ့လာဆည်းပူးခဲ့ပါတယ်။

၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်မှာ သူတို့နှစ်ဦးလက်ထပ်ထိမ်းမြားပြီးတဲ့ နောက်မှာ စန္ဒရားတီးပညာ စွဲလမ်းမှုကို လုံးဝစွန့်လွှတ်ခဲ့ပါတယ်။ မင်းတရားကြီးရဲ့ ပါရမီဖြည့်ဖက်အဖြစ် ထိုင်းနိုင်ငံရဲ့ နယ်မြေဒေသ ၇၃ ခုသို့ တိုင်းခန်းလှည့်လည်ရင်း အမျိုး ဘာသာ အာသနာအတွက် အားကြီးမာန်တက် အထောက်အပံ့ ပြုပေးခဲ့ပါတယ်။

ထိုဒေသတွေမှာ အများပြည်သူတွေရဲ့ အခက်အခဲ ဒုက္ခနဲ့ ပြဿနာတွေကို အသေးအဖွဲ့ကအစ အသည်းအသန် ကိစ္စတွေကိုပါ ဆွေးနွေးအဖြေရှာကာ အားကြီးမာန်တက် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ကြပါတယ်။ မိဖုရားကြီးကလည်း ကျေးလက်ဒေသမှ အမျိုးသမီးခရီးရာများအတွက် အထောက်အပံ့ပစ္စည်းကိရိယာအစုံအလင်နှင့် သစ်ချက်တံ အလုပ်နဲ့ တွေ့မှာ သင်တန်းတွေ ပို့ချပေးခဲ့ပါတယ်။

သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားကိုလည်း ၁၉၅၂ ခုနှစ်မှာ အိမ်ခြေမင်းသားအဖြစ် ဘင်မြောက်ပေးပြီး အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ ပညာတော်သင်လေ့လာပြီး ဩစတြေးလျ တော်ဝင်တပ်မတော်

နည်း စစ်ပညာရပ်တွေ သင်ကြားရန်
ဆောင်ပေးခဲ့ကြတယ်။

မိဖုရားနှစ်ပါးမှာ သမီးတော်
လည်း ရှိပါသေးတယ်။ သူတို့အား
ပန်ကောက်မြို့တော်မှာ မွေးဖွား
ကြတာပါ။ အငယ်ဆုံး သမီးတော်ကို
အမေ့သူ တွေ ခဲ့ပါတယ်။ နန်းမြို့တွင်း
သားစုအဝန်းအဝိုင်းက မင်းသမီး ချူ
ဘွန်ကို ကြွေမြို့ရွာနဲ့ ချက်တရာလာ
မီးဆောင်တွင်းမှာ တွေ့ခဲ့ရတာပါ။

ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေ တစ်
ဖက်တစ်ဖ သွားရောက်လေ့လာစရာ
အားလုံးအားလုံးနားတဲ နန်းတော်ကြီးနဲ့
အနီးအနားမှာ မွမ်းမံတပ်ဆင်
တဲ့ ဘုရားကျောင်းများ၊ မဏ္ဍပ်ကြီး
ရွှေချထားတဲ့ ပြာသာပိကြီးများနဲ့
အနီးအနားမှာ တင်တယ်လှပါတယ်။ နန်း
တော်ကြီးကိုလည်း ယခုအခါမှာ နိုင်ငံ
အစမ်းအနားများကို သာယာမြန်
မာစေဖို့ တေးသံသာများနဲ့ ထုံမွမ်း
ဆွတ်ကာ လက်ခံကျင်းပပေးပါတယ်။

၁၉ ရာစုနှစ်က ဘုရင်ကြီး
KING KUT က သားတော်၊ သမီး
တော်များကို ပညာသင်ကြားပေးဖို့ ငှား
ရမ်းခဲ့တဲ့ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းဆရာမ၏
အထူးအထွေထွေမှာ ထိုင်းနိုင်ငံ
ကျောင်းကို ဖော်ပြထားပါတယ်။
THE KING ANDI ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ
KING KUT ဘုရင်ကြီးအဖြစ် နန်း
တော်မှာ ဝင့်ကြားစွာ သွားလာနေထိုင်ပုံ
သက်ဦးဆံပိုင် မင်းတစ်ပါးရဲ့ စိုးရွံ့
ခြောက်လန့်စရာ ကောင်းလောက်
အောင် သရုပ်ဆောင်ထားပုံများကို
အားကိုးကြည့်ဖူးကောင်းကြည့်ခဲ့ရမှာပါ။

ယနေ့ ကမ္ဘာမှာ ထိုင်းဘုရင်
အစမ်းအနားအရယာဝက် ဆိုတဲ့ မင်း
သမီးဟာ သက်ဦးဆံပိုင် မဟုတ်
အောင် စည်းမျဉ်းခံဘုရင်အဖြစ် နိုင်ငံကို
စီမံကိန်း အရှည်ဆုံး စိုးမိုးဖက်ချုပ်
အုပ်ချုပ်နိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်နေပါတယ်။

ဒါကြောင့် မင်းကြီးရဲ့ ထူးခြား
အင်္ဂါရပ်တွေကို ပုံတူကူးချနိုင်သူ

တစ်ယောက်မှ မပေါ်ပေါက်သေးပါ
ဘူး။

သူငယ်စဉ်က မော်တော်ယာဉ်
မော်တော်ဆ တိုက်ပိတာကြောင့် လက်
ယာတက် မျက်လုံးတစ်လုံး ပျက်စီးခဲ့လို့
ပါးပါးလျားလျား မျက်မှန်တစ်လက်ကို
တပ်ဆင်ထားခဲ့ရတယ်။ ငယ်စဉ်က
ပညာတော်သင် ကျောင်းသားတစ်ဦး
အဖြစ်နဲ့ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံမှာ အပိုးကျိုး
စည်းကမ်းရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ချက်တရာလာဝါနန်းတော်ကြီး
ဟာ အများပြည်သူတွေရဲ့ကြားမှာ ဆု
ညံ့ပြီး ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ရှိနေတဲ့ မြို့ပြ
ကြီးအတွင်းမှာ ဟန်ဆောင်မှုမာယာ
ကင်းပြီ၊ ပူလောင်ပြင်းပြတဲ့ သဲကန္တာရ
အတွင်းက အိုအေးစစ်လေးတစ်ခုလို
တည်ရှိနေပါတယ်။

မင်းတရားကြီးဟာ နန်းတော်
ကြီးကနေ သူ့ရဲ့ စိုက်ပျိုးရေးအတွေ့
အကြုံ များစွာကို နှစ်ပေါင်းများစွာ
ဦးဆောင်ဦးရွက် ပြုခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ
ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ဓာတ်ပုံပညာရှင် နှိုက်နှိုက်
ချွတ်ချွတ်နှင့် ရေပုံ၊ မြေပုံ အရေးအဖတ်
အတတ်ပညာတွေကိုလည်း စိတ်ဝင်
တစား ရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။

မင်းတရားကြီးမှာ ၁၉၂၀ နှစ်
ကတည်းက နွေရာသီစံအိမ်ကို ဟွာဟွင်း
အရပ်မှာ ဆောင်းရာသီစံအိမ်ကို ချင်း
မိုင် တောင်တန်းဒေသမှာ အခြားသော
အဆောက်အအုံများကိုလည်း တည်
ဆောက်ခဲ့ပါတယ်။ မင်းကြီးဟာ သူ့
အကြိုက်နှင့် ပြည်သူ့အကြိုက်ဖြစ်စေဖို့
ဗန်ကောက်မြို့ပြကြီးထက် ယိုးဒယား
တစ်နိုင်ငံလုံးကို နှိုင်းဆောင်လေ့ရှိခဲ့တယ်။

ထိုင်းနိုင်ငံရဲ့ သမိုင်းကြောင်းတစ်
လျှောက်လုံးက အောင်မြင်မှုတွေတိုင်း
မှာ ပုဂ္ဂိုလ်သယောက္ခားတွေသာ စိုးမိုးခဲ့ကြ
ပါတယ်။ ယခုအခါ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ
ဥပဒေကို ပြင်ဆင်ခဲ့ပါပြီ။ ထီးနန်းဆက်
ခံရန် အမျိုးသားထဲက မရှိခဲ့လျှင် အမျိုး
သမီးထဲက ဆက်ခံနိုင်အောင် ဖွဲ့စည်းပုံ
အခြေခံဥပဒေမှာ စည်းမျဉ်းထားခဲ့ကြ

ပါတယ်။ ပါလီမန်က အတည်ပြုပေးနိုင်
လောက်တဲ့ အောင်မြင်သူ၊ ကိုယ်ရည်
ကိုယ်သွေး ထက်မြက်သူ အောင်ပင်မင်း၊
သမီးဆိုရင် ထောက်ခံချက် ပေးရပါ
တယ်။

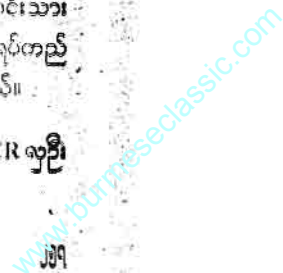
ဘုရင်မင်းမြတ်မှာ ထီးမွန်နန်းမွေ
ဆက်ခံနိုင်သူ အိမ်ရှေ့မင်းဝ ဝါးရဲ့နေပြီ၊
ဖြစ်တာကြောင့် အဖေကနေ သားဖို့
ဆိုတဲ့ အစဉ်အလာခေါင်းစဉ် အလိုလို
ကျော်ဖြတ်သွားနိုင်ပါတယ်။ လူဥပဒေ
ပြင်ဆင်ချက်မှာ မင်းသားဖြူ ဖြစ်၊ မင်း
သမီးဖြစ်ဖြစ် နှစ်ဦးအနက် ဘယ်ဦးက
အရည်အချင်း ပြည့်ဝလျှင် ပြည့်ဝသလို
ထိုက်သုံစံရမှာဖြစ်ကြောင်း ထင်မြင်
ယူဆချက်တွေပါပါတယ်။ သို့သော်
မတင်းမာဘဲ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သူ မခင်
မင်းတရားကြီးကိုယ်တိုင် ဥပဒေပြုပေး
ထားခဲ့ပါတယ်။

မင်းတရားကြီး သက်တော်(၇၀)
ကျော်မှာ ထီးနန်းစွန့် အငြင်းပွားယူ
တော့မယ်လို့ အများပြည် သူတွေက
တွေးတောခဲ့ကြပေမယ့် ထူးခြား ထင်ရှား
လှတဲ့ မင်းတရားကြီးဟာ ငွေတွေ
အရပ်ရပ်သောစီမံကိန်းအသစ် အဟောင်း
တွေနဲ့ အစီရင်ခံစာတွေကို မေးမြန်းစုံစမ်း
ကာ ကေရှစ်သိန်းကျော်တဲ့ သ ဝင် သစ်
တောတွေကို ရေရှည်အတွက် ရည်မှန်း
ပြီး စိုက်ပျိုးထိန်းသိမ်းရန် လှုပ်ရှားဆောင်
ရွက်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီလို ရက်တွေမှာ သူ့ဘာ သုံး
ရက်ထက်မနည်း စနည်းနားစိုက်တွေ
ထွက်ခဲ့တယ်။ အခြားတစ်ပါးအောင် ထိုင်း
လူမျိုးတွေနည်းတူ မြတ်ဗုဒ္ဓ ဓာရား
သဘောတွေကို နက်နက်နဲနဲ သက်ဝင်
ယုံကြည်သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဝါပေမယ့် သူ့ရဲ့ဆောင်ပုဒ်က
တော့ သူ့ရဲ့ဘဝကို ကနဦးအစမှာ ဆိန်း
ကျောင်းပေးခဲ့တဲ့ ငယ်စဉ်ကျောင်းသား
ဘဝက အဆုံးအမတွေအတိုင်း ချုပ်တည်
နေထိုင်သွားခဲ့တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

MARINER လှည့်

တောထဲက

ရှေ့ဆောင်မိန့်

ပြူးစစ်

သစ်ပင်တက် ဝါသနာပါသော သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ဦး နှင့် သူ၏အဖွဲ့သားများသည် အသက်ရှည်၍ အလွန်မြင့်မားသော SEQUOIA ဧရာမသစ်ပင်ကြီးများထက်သို့ တက်၍ တစ်လက်မချင်းစီ တိုင်းထွားခြင်းဖြင့် အလွန်မှ တုံ့ဖွယ်အချက် အလက်များကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။

SIERRA NEVADA ဧဝေ၏ တောင်ဘက်ပင်လယ် မြေမျက်နှာပြင်အထက် ၇၀၀၀ ပေရှိ SEQUOIA အမျိုးသား ဥပမာပြင်တွင် အလွန်မြင့်မားသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို တွေ့နိုင်သည်။ ယင်းသစ်ပင်၏အခေါက်သည် သံချေးနီရောင် ရှိပြီး သစ်ပင်၏အောက်ခြေအချင်းသည် ၂၇ ပေရှိသည်။ ယင်းသစ်ပင်၏ ခေါင်ထိပ်ကို အောက်ခြေမှ ကြည့်၍မရ လောက်အောင် သစ်ပင်ကြီးမှာ ကြီးမားလွန်းသည်။ ယင်း သစ်ပင်အား လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၉၀ ခန့်က သမ္မတ (PRESIDENT) ဟူ၍ မှည့်ခေါ်ခဲ့ကြသည်။

PRESIDENT မည်သော ဧရာမသစ်ပင်ကြီးသည် ဤ ကမ္ဘာမြေပေါ်တွင် အကြီးဆုံးသော သစ်ပင်မဟုတ်ပါ။ ယင်း သစ်ပင်မှာ ဝုတီယအကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ STEVE SILLET မည်သော သိပ္ပံပညာရှင်နှင့် သူ၏အပေါင်းအပါတို့၏ အတည် ပြုချက်အရ ၎င်းတို့ တိုင်းတာခဲ့သမျှသော သစ်ပင်ကြီးများ အနက် PRESIDENT သစ်ပင်ကြီးသည် ဝုတီယအကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။

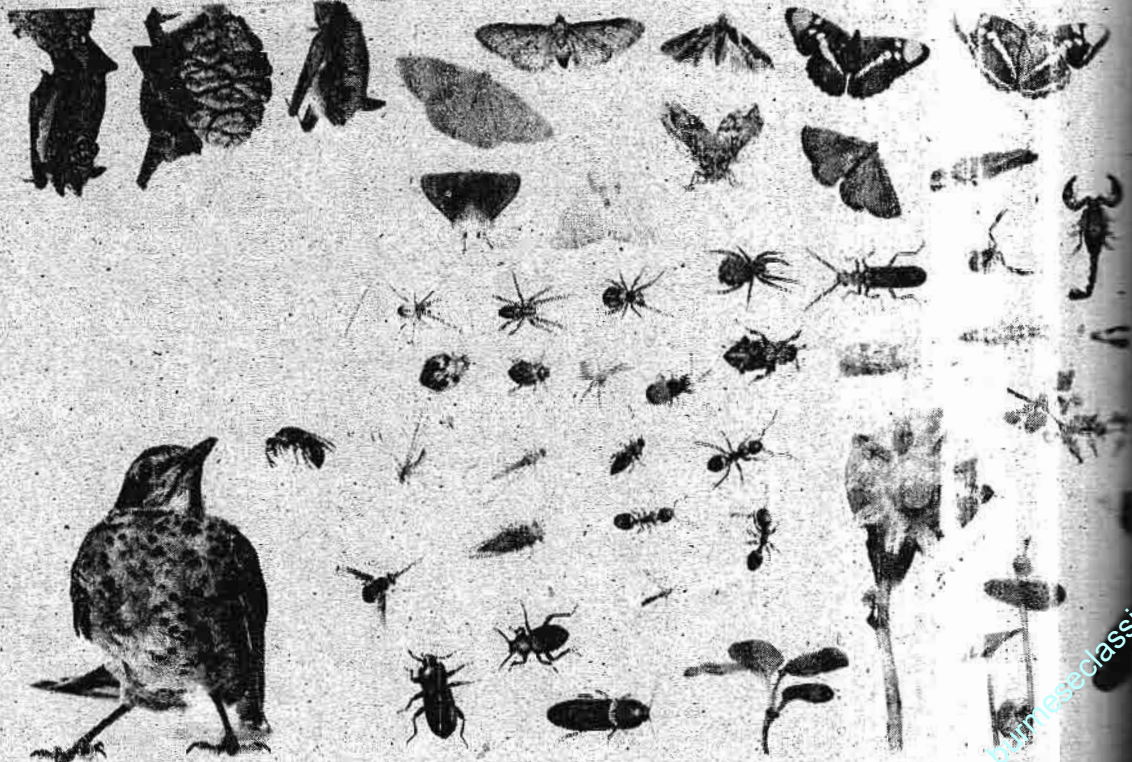
ဤသစ်ပင်၏ အမြင့်မှာ ဩစတြေးလျနိုင်ငံရှိ ယူကလစ်ပင်လောက် မမြင့်သော်လည်း ထူထည်အားဖြင့်

ပို၍ထွားသည်။ လျှပ်စီးကြောင်းထိမှန်ခဲ့သည့် ၎င်း၏ခေါင်ခွန်း အမြင့်သည် ၂၄၇ ပေရှိသည်။ ယင်းသစ်ပင်၏ ကြီးမားသော ကိုင်း လေးကိုင်းမှာ ပင်စည်၏ ထက်ဝက်ပေထက်တွင်ရှိပြီး အတော်အတန်ကြီးမားသော သစ်ပင်ခန့်အောက် ကြီးမား သည်။ ဤသစ်ပင်၏ ပင်စည်သည် ကမ္ဘာ့အ ဦးဆုံးသစ်ပင် ဖြစ်သော GENERAL SHERMAN ဂေဇက် အရွယ် ပမာဏမကြီးသော်လည်း ၎င်း၏အထွတ်သဉ်း SHERMAN ထက် ပို၍ပြည့်ဝပြီး သစ်ရွက်များသည် နှစ်တီး ဝမ်းခန့်ရှိသည်။

သစ်ပင်များသည် အလင်းရောင်နှင့် ရေကို ရရှိနိုင်ရန် အမြင့်သို့ အမြင်အဆိုင်ထိုးတက်ကြပြီး အထွတ်တွင် သစ်ရွက် များ ဖြာထွက်တတ်ကြသည်။ နို့တိုက်သတ္တဝါနှင့် ငှက်များ အရွယ်ရောက်သည့်အခါ အရွယ်အစား ကြီးမားလွန်း ရပ်တန့် သွားသော်လည်း သစ်ပင်များမှာမူ အရွယ်အစား ရပ်တန့်မှု မရှိခဲ့။ ပို၍ ပို၍ပင် ကြီးထွားလာကြသည်။

သစ်ပင်များသည် အခြားသက်ရှိဥ-တ္တဝါများကဲ့သို့ ရွေ့လျားမှုမရှိသဖြင့် ပို၍ အသားတိုးပြီး ကြီးမားလာကြသည်။ ၎င်းတို့သည် ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီးမှ အာဟာရလိုအပ်မှု ကြောင့် အမြဲတမ်း ကြီးထွားလျက် ရှိနေကြ သည်။ ဤဧရာမ SEQUOIA သစ်ပင်များသည် ဟိုလာသည် ပင့်အမျှ ကြီးထွား လျက်ရှိကြသည်။

ဤသစ်ပင်ကြီးများသည် အန္တရာယ် ဟူသမျှကို တောင့်ခံနိုင်ခြင်းကြောင့် ရှင်သန်ကြီးထွားလာကြသည်။ ၎င်း တို့ လေအားဖြင့် လှေ့ချနိုင်စွမ်းမရှိပါ။ သစ်ပင်၏အခေါက်နှင့်

အတွင်းသားရှိ အနှစ်များသည် ဓာတုပစ္စည်းများကြောင့် ဝှိုအန္တရာယ်မှတင်းဇေးပြီး ပိုးတောင်မာကောင်များသည်လည်း အခေါက်နှင့်အသားကို မဖောက်နိုင်ကြပါ။ ၎င်းတို့၏ ထူသော အခေါက်သည် မီးကောက်မီးလျှံဖက် ခံနိုင်စွမ်းရှိသည်။

အမှန်တော့ တောမီးလောင်ကျွမ်းမှုများကြောင့် ဤ သစ်ပင်များနှင့် အမြိုင်ရှိနေသော အခြားသစ်ပင်များကို မီးလောင်စေပြီး SEQUOIA အသီးများအား ဖွင့်စေပြီး ပျံပင် များပေါက်ကာ နေအလင်းရောင်နှင့် ပြာများမှ အာဟာရဖြင့် ကြီးထွားရန် အထောက်အကူပြုသည်။ လျှပ်စီးသည် အရွယ် ရောက်ပြီး အပင်များအား မီးလောင်စေသော်လည်း သတ်နိုင် စွမ်း မရှိပါ။

သစ်ပင်ကြီးများ အသက်ချုပ်ငြိမ်းခြင်း အကြောင်း တစ်ရပ်မှာ သစ်ထုတ်လုပ်မှုပင် ဖြစ်သည်။ ၁၉ ရာစုနှောင်းပိုင်း နှင့် ၂၀ ရာစုခိုင်းတွင် များပြားလှသော ဧရာမ SEQUOIA ပင်များ ခုတ်လှဲခံခဲ့ရသည်။ သို့ပေမယ့် ဤဧရာမ သစ်ပင်ကြီး များ၏ အသားသည် ကြပ်ဆတ်သောကြောင့် ပင်စည်များ မြေကြီးပေါ်သို့ အရှိန်နှင့် ကျလာသည့်အခါ အစိတ်စိတ် အမြဲတိတ် ဖြစ်သွားသဖြင့် ပျက်အဖြစ် သုံးစွဲမရပါ။ သစ်သား အုတ်ကြွပ်ပြား၊ ခြံစည်းရိုးတိုင်၊ စပျစ်ပင်တိုင် အဖြစ်သာ သုံးစွဲ နိုင်သည်။

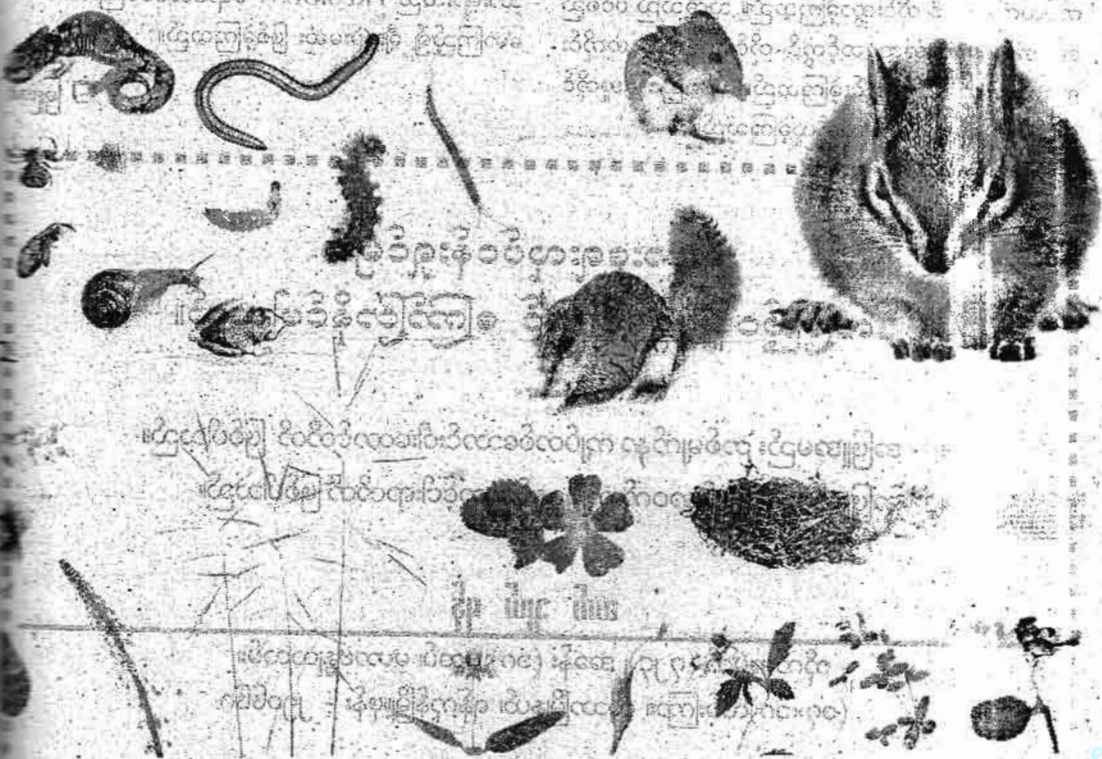
၂၀ ရာစုရှိ ဤသစ်ပင်များကို ခွဲစိတ်ရန် အခက်အခဲ များကြောင့် ဤသစ်ပင်ကြီးများကို ခုတ်လှဲရကျိုး မနှစ်ပါ။

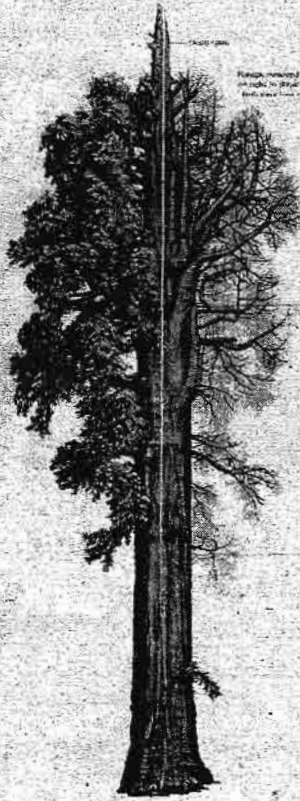
SEQUOIA အမျိုးသားဥယျာဉ်အား ၁၈၉၀ ပြည့်နှစ်က စတင် ခဲ့ပြီး ယင်းဥယျာဉ်သို့ မော်တော်ကားများဖြင့် လာရောက်ကြ သူများကြောင့် ဤဧရာမသစ်ပင်ကြီးများ ရှင်သန်နေခြင်း သည် ပို၍ တန်ဖိုးရှိကြောင်း ပြသနိုင်ခဲ့သည်။

ဤသစ်ပင်ကြီးများနှင့် ပတ်သက်၍ ဖုတ်သားလောက် သော အချက်တစ်ချက်မှာ အလွန်အေးသော ရာသီဇာတ် ခံနိုင်စွမ်းအင်ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့ ပေါက်ရောက်ရှင်သန်သော နေရာမှာ အလွန်ပြင်းထန်သောတောတွင်းရှိ ဖာသပင်ဖြစ်၍ အေးခဲသောဇာတ်ကို ခံနိုင်ရန် တောင်ခံနိုင်စွမ်း ရှိမည်။ ၎င်းတို့၏ အကိုင်းအခက်များပေါ်တွင် နှင်းများစုပုံနေသဖြင့် နှင်း၏အအေးဇာတ်နှင့် အအေးဇာတ်တို့ကို အမြိုင်သား ခံနိုင် သည်။ ၎င်းတို့သည် နှင်းတွင် ပျော်ပွေ့သော အပင်အမျိုး အစား ဖြစ်သည်။

သိပ္ပံပညာရှင် SILLETT နှင့် သူ၏အဖွဲ့သားများ၏ တွေ့ရှိချက်တွင် ဤသစ်ပင်ကြီးများသည် မိုးမင်းရင့်ရော်လာ သည်နှင့်အမျှ အရှည်နှင့်ထူထပ်တို့ လာ ရာတွင် ကြီးထွား နှုန်းသည် ပို၍မြန်လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ 'RESIDENT တို့သို့သော ဗိုလ်ကြီးသည် ၎င်းထက်ပိုမိုရွယ်သည့် တောင့်တင်း သော သစ်ပင်ထက် အသားထိုးနှုန်း ပို၍များသည်။ ဤ အသားထိုးလာခြင်းမှာ ပင်စည်နှင့် အကိုင်းအခက်များတွင် ဖြစ်ပေါ်သည်။

ဤအကြောင်းအချက် မှန်ကန်မှု ရှိ မရှိကို သိရှိရန်

THE PRESIDENT
Sequoia sempervirens
 Height 100 ft. Diameter 4 ft. at base. 100 years old.

LEAF - The leaf is large and simple, and the tree is mostly evergreen, the leaves falling in winter. The tree is 100 years old.

FORM - The tree is a tall, slender tree with a dense canopy of leaves. The tree is 100 years old.

SHAPE - The tree is a tall, slender tree with a dense canopy of leaves. The tree is 100 years old.

SCALE - The tree is a tall, slender tree with a dense canopy of leaves. The tree is 100 years old.

GROUPS - The tree is a tall, slender tree with a dense canopy of leaves. The tree is 100 years old.

REMARKS - The tree is a tall, slender tree with a dense canopy of leaves. The tree is 100 years old.

ရရှိခဲ့သော တိုင်းထွာချက်များအား အခြားသော ရောမမျိုးတူ သစ်ပင်များ၏ တိုင်းထွာချက်များနှင့် ယှဉ်ကြည့်ခဲ့ရာ PRESIDENT အပင်၏ အခေါက်နှင့် အသားမှာ ၅၄၀၀၀ ကုဏပေရှိကြောင်းနှင့် ၎င်း၏အသက်မှာ ၃၂၀၀ နှစ်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။ ဤမျှအသက်ရှိနေသော်လည်း ယခုအချိန်အထိပင် ကြီးထွားလျက် ရှိနေသေးသည်။

မှတ်သားလောက်သည့် အချက်မှာ ရောမသစ်ပင်ကြီးများသည် နှစ်ဝက်ခန့် နှင်းများဖုံးလွှမ်းနေခြင်းကြောင့် ကြီးထွားမှုမရှိဘဲ ကျန်သည့်နှစ်ဝက်တွင်သာ ကြီးထွားလာပြီး အခြားသော ကမ်းရိုးတန်းတွင် ပေါက်ရောက်သော အနီရောင်သစ်ထွက် မြင့်မားသည့် သစ်ပင်များထက် ပို၍ကြီးထွားလာကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

PRESIDENT ရောမသစ်ပင်ကြီးအား SILLETT နှင့် အဖွဲ့သားများသည် ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ကျော် အချိန်ယူ၍ တိုင်းတာခြင်းလုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်ကြပြီး အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ယူမှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဆောင်ရွက်ရာတွင် တောင်တက်သမားကဲ့သို့ ကြိုးများဖြင့် ပိုင်း၍ ဓာတ်ပုံရိုက်ကိရိယာများကိုလည်း ကြိုးများဖြင့် ဆွဲယူ၍ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ရိုက်ယူခြင်းဖြင့် သစ်ပင်တစ်ပင်လုံး၏ ပုံကို ရိုက်ယူနိုင်ခဲ့ကြသည်။

သစ်ပင်ကြီးအထက်သို့ တက်၍ ယင်းသစ်ပင်ကြီး၏ အစွဲခန်းဖွယ်ရာများကို မြင်တွေ့ပြီး SILLETT နှင့် အဖွဲ့သားများသည် PRESIDENT ရောမသစ်ပင်ကြီးအား မောကြည့်၍ ချီးမွမ်းမဆုံး ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

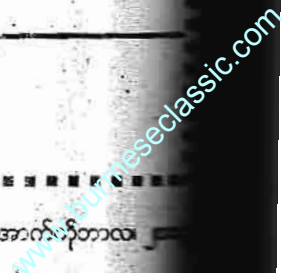
SILLETT နှင့် အဖွဲ့သားများသည် သစ်ပင်ကြီးပေါ်တက်၍ တစ်လက်မချင်းစီ တိုင်းထွာခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် ပင်စည်အား အမြင့်နေရာအဆင့်ဆင့်တွင် တိုင်းကြသည်။ အကိုင်းအခက်များကိုလည်း တိုင်းခဲ့ကြသည်။ ပင်စည်၏ အူတိုင်အယ်သား နမူနာကိုပင် ထုတ်ယူခဲ့ကြသည်။

**စီးပွားရေးလှုပ်ငန်းရှင်များ
 လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်းတွင် ကြော်ငြာနိုင်ပါသည်။**

- ၁။ အဖြူအမည်း တစ်မျက်နှာ ကျပ်တစ်သောင်းငါးထောင်တိတိ ဖြစ်ပါသည်။
- ၂။ အဖြူအမည်း မျက်နှာဝက် ကျပ်ခုနစ်ထောင်ငါးရာတိတိ ဖြစ်ပါသည်။

ဆက် နှယ် ရန်

တိုက်အမှတ် (၇၂၄)၊ အခန်း (၁၈) ပထမ၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်း၊
 (၁၇×၁၈)လမ်းကြား၊ လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၅၀၆၆၈

ကား

အမြန်ရောင်းထွက်စေရန်

အောင်ကြည်သန်း
(ဖောင်တော်သီ)

ဒီနှစ်မိုးက မုန်တိုင်းလေးပါ အဖော်ခေါ်လာပြီး နှစ်ရက်၊ သုံးရက် မိုးတဖြောက်ဖြောက် ဆက်ရွာသွားသည်။ ဒီနောက် မိရွှေမိုးက အညှာရပ်ဆီသို့ ဆန်တက်သွားသလားမသိ၊ ရန်ကုန်မှာ အိုးက အုံ့ကာဆိုင်းပြီး ရွာမလိုလိုနှင့် ထပ်ချွန်းကာ မရွာသည်မှာ တစ်ပတ်ကျော်လာခဲ့ပြီ။

နေ့စဉ်ဆိုသလို ပူအိုက်လှသဖြင့် ယပ်တောင်ကို အဖော်ပြုနေရသည်။ အနောက်တောင် မုတ်သုံလေးလေး တစ်ခါ တစ်ခါ ဝေ့တိုက်လာသဖြင့် ကျွန်တော်ဗေဒင်ဟောခန်း ရှေ့တူရူက ဗာဒံပင်ရွက်စိမ်းစိမ်းတွေ ယိမ်းကနေကြသည်။ လေအပူထွက် မိုးကောင်းဆူကောင်းပြည့်စေတီတော်ကြီးမှ ဆည်းလည်းသံ တချွင်ချွင်ကို ကြားနေရသည်။

ဘုရားရင်ပြင် အနောက်မြောက်ခွင်က မောင်းကြီးတီးသံ တခုခုနှင့် ကြေးစည်ကြီးတီးသံ ခူဝေ ခူဝေကိုလည်း ကြားနေရသည်။

မိုးဦးကျစဉ် စိတ်က မွေးရပ်ရွာကို လွမ်းဆွတ် သတိရရင်း တွေးနေမိစဉ် . . .

“ဆရာ ဝင်ခွင့်ပြုပါ” ဆိုသည့် အသံနှင့်အတူ ကားပွဲစား ကိုလေးဇော်တစ်ယောက် ဟောခန်းအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လာသည်။

“လာထိုင်၊ ကဲ ပြောပါဦး ဆရာဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဒီလို ဆရာရေ အခု ကားဈေးတွေကကျပြီး အရောင်းအဝယ်ကလဲ သိပ်မလိုက်ဘူး၊ Probox, Honda vit, Nissan AD van, March, Suzuki Swift Mitsubishi ကားတွေ အကုန်လုံးပါပဲ ဆရာ၊ ဈေးတွေကျပြီး အရှုံးပေါ်နေတယ်၊ ရောင်းရတာလဲ မသွက်ဘူးဖြစ်နေတယ် ဆရာ၊ အလုပ်က အေးလွန်းအားကြီးတော့ ငွေမလည်ပတ်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ အခု ကားတစ်စီး အမြန်ရောင်းချင်လို့ ယကြာလေး ဘာလေး လုပ်ပေးပါဦး ဆရာ”

“ကဲ ကဲ ဒီလောက်တောင် ကားအမြန်ရောင်းချင်နေရင် ဆရာ ယကြာပေးလိုက်မယ်၊ သေချာလက်မှတ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“ယကြာကို စနေနေ့နံနက် ၆ နာရီခွဲမှာ စလုပ်ရမယ်၊ စနေသားတစ်ဦးဦး ဒါမှမဟုတ် နာမည်မှာ စနေနံပါတဲ့သူ တစ်ယောက်ယောက်ကို လုပ်ခိုင်းရမယ်၊ ရောင်းချင်တဲ့ကားရဲ့ အနောက်တောင်ဘက်ကနေပြီး ဒန်းညွန့်ဆယ်ညွန့်နဲ့ ဆယ်ချက်တိတိ ကားကိုရိုက်ရမယ်၊ ရိုက်တဲ့အခါ ‘ကားအမြန်ရောင်းထွက်စေ ထွက် ထွက်’ လို့ပြောပြီး ရိုက်ရမယ်။

ရိုက်ပြီးရင် ဒန်းညွန့်တွေကို ကားပေါ်မှာပဲ တင်ထားရမယ်၊ တစ်ကြိမ် ယကြာလုပ်ပြီးလို့ ရောင်းမတည့်သေးရင် အကြိမ်ကြိမ် ထပ်လုပ်ပေးရတယ်၊ ဒီယကြာက သေချာသာလုပ်၊ ထိရောက်ပါတယ်၊ ဒီနည်းက တောင်တွင်းဆရာတော် ခင်ကြီးပျော်ရဲ့ ‘သူ့ကိုနိုင်လို့ ဆနင့်ခို’ ဆိုတဲ့ အင်္ဂုပိဇာ ဓာတ်ရိုက်ယကြာပဲ၊ စိတ်ပါလက်ပါ သေသေချာချာလုပ်ရင် ရောင်းချင်တဲ့ကား အမြန်ရောင်းထွက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျွန်တော် ဆရာ ပြောတဲ့အတိုင်း သေသေချာချာလုပ်ပါမယ်”

ဟုပြောပြီး ကိုလေးဇော်တစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားပါတော့သည်။

တစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ ကိုလေးဇော် ပြန်ရောက်လာသည်။ ကားရောင်းထွက်သွားသည့်အကြောင်း ပြောကာ ပြုံးရွှင်သည့်မျက်နှာဖြင့် အကောင်းစား ဝိုးတွဲလှဲ့ချည်တစ်ထည် တန်တော့သွားပါတော့သည်။

လိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝကြပါစေ။

□ အောင်ကြည်သန်း (ဖောင်တော်သီ)

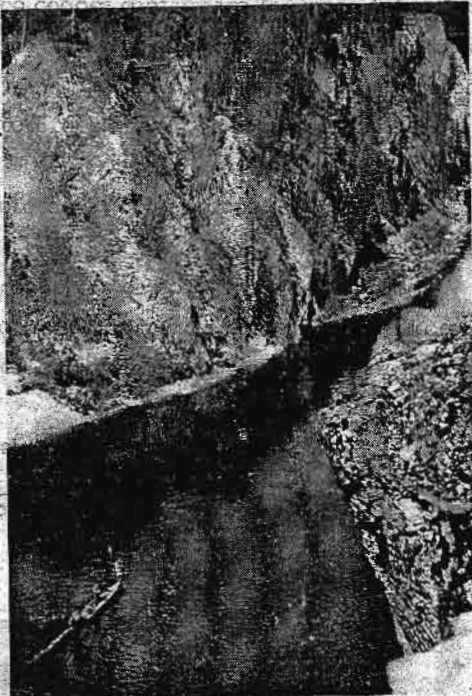
သုတစုံဖြာ

ဤကမ္ဘာ

မိုးရွာလမင်း

ဆေးဖက်ဝင် ဘီတိုနီပန်း

ပန်းတို့သည် ရှေးဦးပထမ မြူဆွယ်မှုအဖြစ် အရောင်အဆင်းနှင့် အသွင်သဏ္ဍာန်ကို အသုံးပြုသည်။ ထို့ကြောင့် ပန်းထံသို့ ချဉ်းကပ်သွားသောအခါ အနံ့နှင့် ဖြားယောင်းလေ့ရှိသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် အရသာရှိသော ပန်းဝတ်ရည်ဖြင့် ဧည့်ခံလိုက်သောအခါ စွဲမက်စရာ မခွဲနိုင် မခွာရက် ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။ ဗုံထဲတွင် ဖော်ပြထားသည်မှာ ဘီတိုနီ (Betony) ပန်းဟု အမည်ပေးထားသည်။ ထိုပန်းပွင့်သော နေရာမှာ လူသူနှင့်ဝေးလံသော နေရာဒေသမျိုး (အထူးသဖြင့်) မြို့ရွာပြင်ပရှိ စိမ်းလန်းသော တောအုပ်ထဲတွင် ပွင့်လေ့ရှိသည်။ အင်္ဂလန်နှင့် စကော့တလန်နိုင်ငံတို့မှစတင်၍ ဇွန်လတွင် အပွင့်ဆုံး ရာသီဖြစ်သည်။ အရွက်သည် မည်သည့်ရောဂါမဆို သက်သာပျောက်ကင်းစေတတ်သောကြောင့် အခြောက်လှန်းကာ လက်ဖက်ခြောက်ထဲဖွယ် အသုံးပြုကြသည်။

ရှုမြင်ကွင်း ဆိုသည်မှာ

သဘာဝ၏ ရှုခင်းအလှအပများသည် သူ့နိုင်ငံနှင့်သူ ပသာဒမြင်ကွင်းကို ကြည်နူးချမ်းမြေ့သေသ်မှာ အမှန်ဝင် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် လူသားများ၏ ဟောဘစိတ်၊ မောဟစိတ်၊ ဒေါသစိတ်များက လွှမ်းမိုးခြယ်လှယ်လာသောအခါ တွင် ထိုအလှအပများကို မျက်ကွယ်ပြုကြသည်။ သဘာဝရှုခင်းများ နှမြောဖွယ်ရာ ပျက်စီးကြရသည်။ အကယ်၍သာ သူ့နဂိုမူလအတိုင်း သဘာဝမိခင်ကြီးက ပေးခဲ့သော အမွေအနှစ် တောတောင်ရေမြေသဘာဝအတိုင်း အစွန့်ရှည်ကြာစွာ တည်ရှိနေစေရန် ကမ္ဘာလူသားများ အားလုံးက ဆန္ဒပြုလျက် ထိန်းသိမ်းကြရမည် ဖြစ်သည်။ ဗုံထဲတွင် တွေ့မြင်ရသော ရှုခင်းမှာ ရှုရှုနိုင်ငံ၏ PECHORA ဧရိယာတွင် TAIGASHCHUGOR, UST TSILMA နှင့် POICHE-REM တို့သည် တောတောင်ထူထပ်သိပ်သည်းသော နေရာများဖြစ်သည်။

စံချိန်တင်တုန်းပါပဲ

ဟောလိဝုဒ်ရုပ်ရှင်လောကမှာ စူပါစကားအဆင့်ထက် တစ်ဆင့်တက်သွားတဲ့အခါမှာ မိဂါစကားလို့ မြောက်စား ခေါ်ဝေါ်ကြပါတယ်။ ဟောလိဝုဒ်မှာ မိဂါစကားအနည်းအကျဉ်းပဲရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကြာရှည်မခံပါဘူး။ တစ်ချိန်က မိဂါစကားဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ ရုပ်ရှင်ထူးချွန် အော်စကာဆုပိုင်ရှင် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ရှယ်ရွန်စတုံးဟာ အခုဆိုရင် နောက်ရောက်သွားပါပြီ။ ဂျူလီယာရောဘတ် ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကတော့ မကြာခင် စူပါစကား ရဲ့အောက်တန်းကို ရောက်တော့မှာပါ။ ဒါပေမယ့် မင်းသမီးချောအင်ဂျလီနာဂျူလီကတော့ အခုထက်ထိ ဟောလိဝုဒ်ရုပ်ရှင်လောကမှာ ပန်းပန်နေဆဲပါပဲ။ မကြာသေးမီက သူမသရုပ်ဆောင်ရိုက်ကူးခဲ့တဲ့ MALEFICENT ဒဏ္ဍာရီဇာတ်လမ်း ရုပ်ရှင်ဟာ အခုအမေရိကန်နိုင်ငံမှာ ရုံတင်ပြသနေဆဲမှာပင် ဝင်ငွေစုစုပေါင်း ယူအက်စ်ဒေါ်လာသန်းပေါင်း ၅၀၀ ကျော်နေပါပြီ။ အင်ဂျလီနာဂျူလီနဲ့ သူမရဲ့လင်ယောက်ျား မင်းသားချော ဘရက်ပစ်တို့ စုံတွဲပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့ MR & MRS SMITH ဇာတ်ကားကို ၂၀၀၅ ခုနှစ်က ပြသခဲ့ရာမှာ စုစုပေါင်းဝင်ငွေ ယူအက်စ်ဒေါ်လာ ၄၅၈ သန်း ရခဲ့တဲ့အတွက် ယခင်ဝင်ငွေ စံချိန်ကို ချိုးနိုင်ခဲ့ပါစာယ်။

လိုင်းမတူပေမယ့်လဲ

တောင်ကိုရီးယား ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ပတ်ဂျင်ဟီးသည် သရုပ်ဆောင်ထူးချွန်ဆုများကို ရရှိထားသူ ဖြစ်သောကြောင့် တောင်ကိုရီးယား ရုပ်ရှင်လောကတွင် ခြေချရာရာ နေရာတစ်ခု ရခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ချစ်သူဟူ၍ မရှိသေးဘဲ လွန်ခဲ့သော ဆောင်းရာသီကမှ ခင်ပွန်းလောင်းဖြစ်မည့်သူကို ပထမဆုံး စတင်ဆုံတွေ့ခဲ့ကြရသည့်ဟူ၍ COSTAR AGENCY မှ ပြောကြားခဲ့သည်။ သူမ၏ ခင်ပွန်းလောင်းမှာ သူမထက် ငါးနှစ်မျှ ပိုငယ်ပြီး ရုပ်ရှင်လောကမှမဟုတ်ဘဲ ရှေ့နေတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူတို့စုံတွဲသည် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ထိန်းသိမ်းရေးလုပ်ငန်းများတွင် စိတ်ဝင်စားသူ၊ ဝါသနာတူသူများ ဖြစ်ကြပြီး မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဆုံစည်းခဲ့ကြသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူမ အနေနှင့် အိမ်ထောင်ပြုပြီးသောအခါတွင်လည်း ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်အဖြစ် ဆက်လက်လုပ်ကိုင်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ လောလောဆယ် MBC ရုပ်သံလိုင်းတွင် TRANGLE ရရာဇာတ်လမ်းတွဲတွင် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ရန် စီစဉ်ထားကြောင်း သိရသည်။

လုံလုံခြုံခြုံဖော်ဒယ်

ပုံထဲတွင် ဖော်ပြထားသော အပွဲခွင်အမျိုးသမီးမှာ ရောဂါသည် တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဆိုလျှင် အံ့ဩသွားကြ မလား မပြောတတ်ပါချေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရှေးကနဦး အစ ပထမတွင် ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရီမြို့တော်မှ (၁၆)ရာစု နှစ်ကစ၍ ဖက်ရှင်ရှိုးပွဲ စတင်ပြသခဲ့သည်ဟူ၍ ဖက်ရှင် သူတေသန လေ့လာသူ ပုဂ္ဂိုလ်များက ဆိုကြသည်။ အချို့က ဒီထက်ပို၍ စောလိမ့်မည်ဟူ၍လည်း ခန့်မှန်းကြသည်။ ထိုရာစုနှစ်များတွင် အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးဝတ်စုံ ဒီဇိုင်း သစ် တီထွင်ချုပ်လုပ်သူ လုပ်ငန်းရှင်များသည် ထိုဝတ်စုံ သစ်ကို ဖက်ရှင်မယ်နှင့် ဝတ်ဆင်စေပြီး ရှိုးပွဲကျင်းပ ပြသခဲ့ လျှင် ပို၍ အရောင်းတွင်ကျယ်လိမ့်မည်ဟူ၍ ရွှေဘက်တော် စူးရောက်ကြသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဖက်ရှင်ရောဂါသည် ဥရောပနှင့် အနောက်နိုင်ငံတို့သာမက ယခုအခါ အာရှ တိုက်တိုင်အောင် အလွန်လျင်မြန်စွာ ကူးစက်နေလေပြီ။ မြန်မာအမျိုးသမီးများသည်လည်း မလုံခြုံသော ဖက်ရှင် ဝတ်စုံများဝတ်၍ သူတို့ဘဝတွင်လည်း မလုံခြုံတော့ပါချေ။ ပုံတွင်တွေ့ရသော ဖက်ရှင်မယ်သည် ရှုရှားနိုင်ငံသူဖြစ် သည်။ အားကစားဝတ်စုံရှိုးပွဲတွင် ဘွေ့ရသည်။

အားရစရာကြီးပါလား

နိုင်ငံတကာ တေးဂီတလောကတွင် လျှမ်းလျှမ်း တောက် အောင်မြင်ကျော်ကြားနေသူ အဆိုကျော် ဘီယွန်စေးသည် လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ် က ဖြန့်ချိရောင်းချခဲ့သော ပဉ္စမမြောက် တေးအယ်လ်ဘမ် ကို 'ဘီယွန်စေး' ဟူသော အမည်ဖြင့် ခေါင်းစဉ်တပ်၍ ထွက်ခဲ့ရာ အမေရိကန်နိုင်ငံတစ်ခုတည်းတွင် ယခုအချိန် ထိ အချစ်ပေါင်း သိန်းကျော် ရောင်းချခဲ့ရသောကြောင့် အမေရိကန်ဘေလ်ဘုတ်၏ ရောင်းအစွဲဆုံး တေးအယ်လ် ဘမ် ထိပ်ဆုံးဆယ်ယောက်စာရင်းတွင် နံပါတ်တစ်အဖြစ် ရက်သတ္တနှစ်ပတ်တိုင်တိုင် ထိပ်ဆုံးတွင် ဆက်လက် နေထိုင် ယူထားခဲ့ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတကာ အတိုင်းအတာနှင့်ဆိုလျှင် ရောင်းအား (ရက်သတ္တတစ်ပတ်အတွင်း) သန်းထောင် အရေအတွက်သို့ ရောက်ရှိသွားဖွယ်ရာရှိသည်။ ထိုတေးအယ်လ်ဘမ်ကို PARKWOOD ENTERTAINMENT COM PANY နှင့် ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရာပြည့်သည့်တိုင်

ချစ်သူနှစ်ဦးသည် ရာသက်ဝန်ရိုးမြေကျ ပေါင်းသင်းမည်ဟူသော စကားသည် ယခုခေတ်တွင် လုံးဝ အသုံးမပြုတော့သော အကြောင်းအရာတစ်ရပ် ဖြစ်နေလေပြီ။ မည်သို့မင်ဖြစ်စေ ဆိုဗီယက်ယူနီယံ ကချာမက်စ် ဒီစတြိတ်တွင် အမှန်တကယ် ရာသက်ပန် မေါင်းသင်းကြသူနှစ်ဦးမှာ သတို့သမီးအမိနာ (AMINA) နှင့် သတို့သား ဘလာကီရှီ (BALAKI-SHI) တို့ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ယခုထက်တိုင် ဆယ်ကျော်သက် ချစ်သူများနယ် ပြုံးပျော်ကြည်နူးနေကြသည်။ သူတို့စုံတွဲ၏ ပထမဆုံး လက်ထပ်ပွဲကို ၁၈၆၇ ခုနှစ် တွင် ကျင်းပခဲ့စဉ်က ဘလာကီရှီသည် (၂၀)နှစ်ဖြစ်ပြီး အမိနာသည် (၁၅)နှစ်ဖြစ်သည်။ ငွေရတုအထိမ်းအမှတ်ကို ၁၈၉၂ ခုနှစ်၊ ဇွေရတုကို ၁၉၁၇ ခုနှစ်၊ စိန်ရတုကို ၁၉၄၂ ခုနှစ်တွင် ကျင်းပခဲ့သည်။ ယခုအခါ နှစ်တစ်ရာပြည့် ပလက်တီနီရတုအဖြစ် ကျင်းပပြီးသည့်တိုင် သူတို့နှစ်ယောက်၏ အချစ်မှာ စိုပြည်လန်းဆန်းနေဆဲဖြစ်ကြောင်း ပုံတွင်ကြည့်၍ သိနိုင်ပါသည်။

အတွဲသစ်လေးနဲ့

အနောက်နိုင်ငံ ရုပ်ရှင်လောကတွင် ဟာသ သရုပ်ဆောင်အဖြစ် နှစ်ရှည်လများ အချိန်ကာလကြာမြင့်စွာ ပရိသတ်လက်ခံအားပေးသူဟူ၍ အသံတိတ်ခေတ်တွင် ချာလီချက်ပလင်း၊ နောက်ပိုင်းတွင် ဘော့ဂတ်နှင့် ဘင်းခရော့စ်တီ၊ ထို့နောက် ဂျယ်ရီလူးဝစ်နှင့် ဒင်းမာတင် စသည်ဖြင့် နှစ်ယောက်အတွဲများဖြင့် ဟာသ သရုပ်ဆောင်လှိုင်းတွင် အချိန်ကာလ အနည်းငယ်ကြာမြင့် ဘ ခေတ်စားခဲ့ကြသည်။ ယခုအခါ ဟာသသရုပ်ဆောင် မင်းသား

အဖြစ် ကြာမြင့်စွာ နေရာယူထားနိုင်သူမှာ မစ္စတာဘင်း (MISTER BEAN) တစ်ယောက်သာရှိသည်။ သူ့နာမည်ရင်းမှာ ခိုဝမ်အက်ကင်ဆန်း ဖြစ်သော်လည်း သူ့ကို အများက မစ္စတာဘင်းဟူ၍သာ ခေါ်ကြသည်။ သူသည် ဗြိတိန်တွင် အချမ်းသာဆုံး သရုပ်ဆောင်ဖြစ်သည်။ စတုလင်ပေါင် သန်း ၇၀ ရှိသည်။ သူ့အနေဖြင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်ပရိသတ်ကို ဟာသဖြင့် ပျော်ရွှင်ရယ်မောစေနိုင်သူ ဖြစ်သော်လည်း သူ့အိမ်ထောင်ရေးမှာ အဆင်မပြေပါချေ။ နှစ်ပေါင်း (၂၃)နှစ်တိုင် ပေါင်းသင်းခဲ့ကြသော ဇနီးက သူ့ကို ကွာရှင်းပြတ်စဲထားသည်။ ယခုအခါ နောက်ထပ်အချစ်သစ် ရုပ်ချင်မင်းသမီး လူးဝစ်ဖိုစ်နှင့် စိတ်ကြည်နူးစွာ တွဲနေသည်ကို ဇွန်လ ၁၉ ရက်နေ့က ဖရိမင်တန်ကျေး ကော်ဖီဆိုင်တွင် တွေ့လိုက်ကြပါသတ့်။

တကယ်ကြမ်းတော့မှာလား

ဇွန်လ ၁၉ ရက်နေ့တွင် အမေရိကန် သမ္မတ အိုဘားမားသည် မဇ္ဈိမပဋိပဒါလမ်း လိုက်သည့်အနေဖြင့် ပြဿနာ ဖတ်လည်ပိုင်းနေသော အီရတ်အစိုးရအား ကူညီရန်အတွက် စစ်ဘက်အကြံပေး ၃၀၀ အထိ ဖွဲ့လွှတ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောကြားသည်။ ထိုသို့ စေလွှတ်ခြင်းမှာ ဒေသတစ်ခုလုံး မငြိမ်မသက်ဖြစ်စေနိုင်သည့် အီရန်ပြည်တွင်းစစ်ကို တားပေးရန်၊ အိမ်နီးချင်း ဆီးရီးယားနိုင်ငံ၌ အကြမ်းဖက်သမား နားခိုခွင့်မရအောင် ဖန်တီးရန် သို့မဟုတ် ထိုခြေကုပ်စခန်းမှ အမေရိကန် အကျိုးစီးပွားများကို တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးခြင်း ပြုလုပ်နိုင်တော့မည် မတုတ်ကြောင်း သမ္မတအိုဘားမားက အိမ်ဖြူတော် သတင်းထောက်များအား ပြောကြားခဲ့သည်။

ထို့အပြင် အီရန်အပေါ် တိုက်ခိုက်သည့် စစ်ရေးဆောင်ရွက်မှု ပြုလုပ်ရန် အမေရိကန်က အသင့်ရှိကြောင်း ဆက်လက်ပြောဆိုခဲ့သည်။

အပြစ်အသတ်

လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တပတ်က အီရုရှင်သမ္မတ ရွေးကောက်ပွဲကျင်းပခဲ့ရာတွင် စစ်ဦးစီးချုပ်ဟောင်း ဖာဟာ အယ်လ်စီစီသည် ၉၆ ဒသမ ၉၁ ရာခိုင်နှုန်း မဲရရှိခဲ့ပြီး အနိုင်ရရှိခဲ့သည်။ ယင်းသို့ အနိုင်ရရှိခြင်းအတွက် ရွေးကောက်ပွဲကော်မရှင်က ဇွန်လ ၃ ရက် နေ့တွင် တရားဝင်ကြေညာခဲ့သည်။ မာတာအယ်လ်စီစီ၏ တစ်ဦးတည်းသော ငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့ဝင်များသည် နိုင်ငံရေးသမား ဟမ်ဒင်းဆာဘာဟီ (၅၉) နှစ် ဖြစ်သည်။ ထိုသူသည် ၆၂ ဒသမ ရာခိုင်နှုန်းသာ ရရှိခဲ့သောကြောင့် အပြစ်အသတ် အရေးနိမ့်သွားခဲ့သည်။ ဖာဟာအယ်လ်စီစီ၏ အနိုင်ရခြင်းကို ကိုင်ရိုမြို့ တဟီရာရပ်ပြင်တွင် စီစီ၏ ပိုစတာကြီးကို ကိုင်ကာ အောင်ပွဲခံနေသော အီရုရှင်အမျိုးသားပုံကို အေအက်အက် ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်က သတင်းဓာတ်ပုံအဖြစ် ရိုက်ကူးဖော်ပြခဲ့သည်။

သူတို့သာ ပိုင်သည်

လွန်ခဲ့သော ဇွန်လ ဒုတိယပတ်အတွင်း၌ အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံ၏ မြို့တော် ဗျူနိုအေရီစ်တွင် ကျင်းပမည့် ဆလိုဗေးနီးယားအသင်းနှင့် ခြေစစ်ပွဲမကန်မီ အာဂျင်တီးနား ဘောလုံးအသင်းသားများသည် အလံတစ်ခုပေါ်တွင် "ဖောက်ကလန်ကျွန်းကို အာဂျင်တီးနားသာ ပိုင်သည်"ဟူသော စာတန်းရေးထားသည်ကို ကိုင်၍ မာတ်ပုံ ချိတ်ခံခဲ့ကြရာ ဒေလီမေးလ်သတင်းစာတွင် ဖော်ပြခဲ့သည်။ စင်စစ်အားဖြင့် တောင်အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာ ရေပြင်ပေါ်တွင် ဖောက်ကလန်ကျွန်းစု တစ်ခုရှိသည်။ ထိုကျွန်း၏ အမည်ကို အာဂျင်တီးနား ပြည်သူများက မဲလ်ဗီးနက်စ်ကျွန်းစုဟု ခေါ်ဆိုခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် ဗြိတိန်နှင့် အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံတို့ ၁၉၈၂ ခုနှစ် တွင် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားခဲ့ရာ ဗြိတိန်တပ်သား ၂၅၅ ယောက်နှင့် အာဂျင်တီးနား စစ်သား ၆၄၉ ယောက် ကျဆုံးခဲ့ကြပြီး ထိုကျွန်းကို ယခုထက်တိုင် ထိန်းချုပ်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်ကတည်းက အာဂျင်တီးနား အစိုးရသည် ဖောက်ကလန်ကျွန်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို ဗြိတိန်နိုင်ငံထံမှ တောင်းခံလျက်ရှိသည်။

ဂျက်ဝက်စာ အားကျသတဲ့

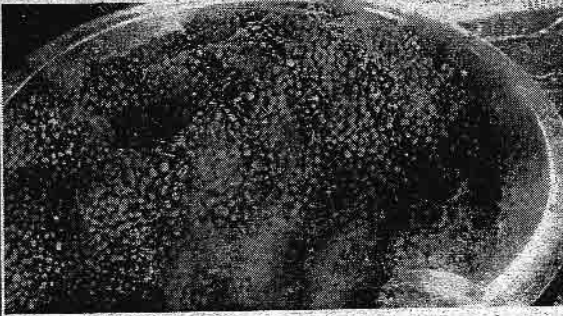
လျှို့ဝှက်သည်းမို့ ဇာတ်လမ်းများ ကိုသာ ထုတ်လွှင့်ပြသနေသော အင်တာနက်ဝက်ဘ်ဆိုက် CREAMY PASTA တွင် ကျော်ကြားနေသည့် လူကြမ်းဇာတ်ကောင် SLENDER MAN ကို နှစ်သက်စွဲမက်နေသော ဆယ်ကျော်သက် မိန်းကလေးနှစ်ဦးသည် အသက်(၁၂)နှစ်အရွယ်ရှိ အခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သတ်ဖြတ်ရန် ကြိုတင် စီစဉ်ခဲ့ကြသည်။ ယင်းသို့ စီစဉ်ပြီးနောက် ဓားစာခံမိန်းကလေးကို ဝါကီရှာမြို့ နေအိမ်မှ သစ်တောအုပ်အတွင်းသို့ သွေးဆောင်ခေါ်သွားကြသည်။ ထိုတောအုပ်အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဓားစာခံ မိန်းကလေးအား ဓားမြောင်ဖြင့် ၁၉ ချက်ထိုးခဲ့ကြပြီးနောက် သေပြီဟု ယူဆကာ သူတို့နှစ်ဦးထွက်ပြေးသွားကြသည်။ ဓားဒဏ်ရာများဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သူ မိန်းကလေးကို စက်ဘီးသမားတစ်ဦးက တွေ့ရှိခဲ့ပြီး ဆေးရုံသို့ အကြောင်းကြားပေးခဲ့သည်။ မိန်းကလေး ပြန်လည်သတ်ရလာ၍ တရားခံဆယ်ကျော်သက် နှစ်ဦးကို ဖမ်းဆီးအရေးယူထားသည်။

☐ မိုးရွာလေမင်း

သိမှတ်ဖွယ်ရာ ဆေးဝါး

အာဟာရဓာတ် ပေါက်ကွဲမှု စားတော်ပဲ (ခါ) ဝဲပြုတ်

နေ့လူ့လိုင်ဝမ်း

စားတော်ပဲ ခေါ် ဝဲပြုတ်ကို နေ့စဉ်သင့်ရုံစားပေးလျှင် ခန္ဓာကိုယ်အတွက် မလိုလားအပ်သော အဆိပ်ဖြစ်စေသည့် Free radical ဓာတ်များကို တိုက်ထုတ်ချေဖျက်ပေးပါသည်။ Free radical များသည် ခန္ဓာကိုယ်ထဲရှိ သွေးကြောနံရံများကို အနည်ကျ ပိတ်ဆို့စေကာ သွေးကြောမများကို ပျက်စီးစေပါသည်။ ထို့ကြောင့် သွေးကြောများ ပိတ်ဆို့လျှင် လေဖြတ်ခြင်း၊ အဆစ်ရောင်လေးဖက်နာရောဂါကို ဖြစ်ပွားစေပါသည်။ ထို့ကြောင့် စားတော်ပဲ ခေါ် ဝဲပြုတ်ကို နေ့စဉ်စားပေးရပါမည်။

ဝဲပြုတ်စားရာတွင် အဝတ်လျှော်ဆီဒါ (Sodium bicarbonate) မပါသော စားတော်ပဲ ခေါ် ဝဲပြုတ်ကိုသာ စားပေးရန်လိုပါသည်။ စားဆီဒါ ခေါ် ဟင်းချက်ဆီဒါ (Sodium bicarbonate) မှာ ဈေးကြီး၍ ဝိသမဈေးသည်များက ဈေးပေါ်၍ လွယ်လွယ်ကူကူ ဝယ်ယူရရှိနိုင်သော အဝတ်လျှော်ဆီဒါများကို ဝဲပြုတ်ထဲထည့်၍ ပြုတ်ကြပါသည်။ အဝတ်လျှော်ဆီဒါသည် အက်စစ်နှင့်မခြား အစာအိမ်နှင့်အူကို ဒုက္ခပေး၍ ရောဂါရနိုင်ပါသည်။

ဝဲပြုတ်ရာတွင် အချို့က ပါဝါခဲများ၊ ဓာတုအရောင်များကိုလည်း ထည့်တတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သင်ကိုယ်တိုင် စားဆီဒါ ခေါ် ဟင်းချက်ဆီဒါကို ဟင်းသောက်ဖွန်း ထက် ဝတ်ခန့်ထည့်၍ ပြုတ်စားပါက စားတော်ပဲတွင် ရရှိသော

Flavonoids ဓာတ်နှင့် Phytonutrient's ဓာတ်ပေါင်းများသည် ဓာတ်တိုးဆန့်ကျင်ပစ္စည်းအဖြစ် ခွမ်းဆောင်ပေးကာ ဖရီးရက်ဒီကယ် (Free radicals) ကို တိုက်ထုတ်ပေးပါသည်။

စားတော်ပဲတွင် ရှားရှားပါးပါး သွေးရသည့် တန်ဖိုးရှိ ဓာတ်ပေါင်း (Lectins) ဓာတ် ပါရှိ၍ ထိုဓာတ်သည် လူ၏ ကိုယ်တွင်းရှိ သွေးများထဲမှ သွေးနီညွှတ်မှုများကို ပျော်ဝင်စေကာ (သွေးမခွဲတော့ဘဲ) သွေးခဲခြင်းကို ကာကွယ်ပေးပါသည်။ ၎င်းပဲတွင် ဗီတာမင်ဓာတ်ပေါင်းစုများ ပါရှိ၍ (Homocysteine)၏ ဓာတ်ပမာဏကို လျော့ကျစေသည့်အတွက် နှလုံးရောဂါ ဖြစ်ပွားခြင်းကို ထိရောက်စွာ ကာကွယ်ပေးပါသည်။ သွေးကြောများကို ကျယ်စေသဖြင့် လေဖြတ်ခြင်းမှ ကင်းဝေးစေပါသည်။

အမေရိကန်မှ သိပ္ပံပညာရှင်များက စားတော်ပဲပြုတ်ကို တစ်ပတ်လျှင် အနည်းဆုံး နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် စားသင့်သည်ဟု အကြံပြုတင်ပြထားပါသည်။ စားတော်ပဲတွင် ဗီတာမင် A, B, C, E နှင့် Omega 3 တို့ ပါဝင်သည့်အပြင် ဇင့် (Zinc) သတ္တုဓာတ် အလုံအလောက်ပါရှိနေ၍ ထိုဓာတ်ပေါင်းမှာ လေဖြန်ဖောင်းပွသည့်ရောဂါ၊ လူကြီးများတွင် အယ်လ်ဇိုင်းမား ခေါ် ဦးနှောက်အကြီးရောဂါနှင့် မှတ်ဓာတ်ရောဂါကိုလည်း ကာကွယ်ပေးပါသည်။ စားတော်ပဲတွင် Glycemic ဓာတ် ပါဝင်မှုနည်းပြီး သွေးဆီသကြားပမာဏကို ထိန်းချုပ်ပေးနိုင်၍ ဆီးချိုရောဂါသည်များ ဓာတုဆီဒါမပါသည့် ဝဲပြုတ်ကို နေ့တိုင်း စားသင့်ပါသည်။

မက္ကဆီကိုနိုင်ငံတွင် ဆရာဝန်များ ပြောကြားချက်မှာ စားတော်ပဲတွင် Polyphenol ဓာတ်ပါရှိပြီးနောက် ထိုပဲကို နေ့စဉ် ၂ ဖီလီဂရမ် စားပေးလျှင် အစာအိမ်ရောဂါကို ကြိုတင်ကာကွယ်ရာ ရောက်သည်ဟု သုတေသနပြုချက်အရ တွေ့ရှိထားပါသည်။ စားတော်ပဲတွင် မဂ္ဂနီဇီယမ် သတ္တုဓာတ်ကြွယ်ဝစွာ ပါဝင်လို့ အမြဲစားပေးလျှင် သွေးမတိုးပါ။

ထိုပဲတွင် ဖောလစ်အက်စစ်ဓာတ် အရင်းအမြစ်များ များစွာပါဝင်နေ၍ စားတော်ပဲပြုတ်ကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်များ အမြဲစားလျှင် မွေးလာသောကလေးမှာ မွေးရာပါ ဦးနှောက်နှင့်အာရုံကြော ချို့တဲ့သောရောဂါ ပါမလာနိုင်ပါ။

သွေးဆုံးကိုင်း ဝေဒနာဖြစ်သော အမျိုးသမီးများ စားပေးလျှင် ရောဂါသက်သာလှပါသည်။ သို့သော် သတိထားရန်မှာ စားတော်ပဲတွင် သဘာဝအလျောက် ပါဝင်နေသော

www.burmeseclassic.com

ဆီမှတ်ဖွယ်ရာ ဆေးပညာ

Purines ဆိုသည်မှာ ဓာတ်သည် ဂေါက်ရောဂါသမားများ၊ ကျောက်ကပ်ရောဂါသည်များ စားတော်ပဲကို ရှောင်သင့်ပါသည်။

စားတော်ပဲကို နိုင်ငံတကာတွင် ခေါ်ကြသည်မှာ A Poor Man's ခေါ် Meat ဟု ခေါ်ကြပါသည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ဆင်းရဲချိုတဲ့သူများအတွက် သဘာဝအသားဟင်းလျာဟု ဆရာဝန်များက ခေါ်ကြပါသည်။ စားတော်ပဲကို နိုင်ငံခြားမှ ဆေးသိပ္ပံပညာရှင်များကတော့ Power food ဟု ခေါ်ကြပါသည်။ စားဆီဒါ မပါသော ကိုယ်တိုင်ပြုတ် စားတော်ပဲ ခေါ်ပဲပြုတ်ကို ကျန်းမာရေးအတွက် နေ့စဉ်စားသင့်ပါသည်။

☐ ဓနုဂျူဇိုင်ဝမ်း

ဆေးဖက်ဝင် ပဲစဉ်းခွံ

နေဂျူဇိုင်ဝမ်း

ပဲစဉ်းခွံတွင် အတော်များများ ပါဝင်နေသော ဓာတ်မှာ ဗီတာမင်အေ ဖြစ်သည်။ လူတို့တွင် ဆံပင်ခြောက်ခြင်း၊ အသားအရေ ခန်းခြောက်ခြင်း၊ မျက်စိမကြည်လင်ဘဲ ကြတ်မျက်သင့်ရောဂါဖြစ်လျှင် ပဲစဉ်းခွံကို ရွှေ့ဝါကန်စွန်းစွန်းနှင့် ချက်စား၍ သရက်သီးမှည့်နှင့် တွဲစားပေးရသည်။ ပဲစဉ်းခွံကို အပေးလျှင် ကိုယ်တွင်းရှိ အတွင်းမြှေး အပြင်မြှေးများအား အမြဲစိုပြည်နေအောင် ဆောင်ရွက်ပေးထားသည်။ ထိုအမြှေးများအား စိုပြည်နေခြင်းဖြင့် ပြင်ပရောဂါပိုးများ ရုတ်တရက် ဝင်နိုင်ပါ။

ဗီတာမင်အေ ချို့တဲ့လျှင် ထိုအမြှေးများ ခြောက်သွေ့၍ ရောဂါပိုး အလွယ်တကူ ဝင်ရောက်နိုင်သည်။ ပဲစဉ်းခွံသည် ဗီတာမင်အေ များများပါ၍ ထိုရောဂါကို ကာကွယ်ပေးပါသည်။ ထိုပဲသည် အစာကြေလွယ်သည်။ နာလန်ထမင်းများနှင့်သင့်သည်။ များများစားလျှင် ဝမ်းချုပ်သည်။

အရွက်နု သတ္တုရည်က မှတူရောဂါ၊ သွားဖူးရောဂါ နှုတ်ကင်းစေသည်။ ၎င်းသတ္တုရည်ကို ဆားနည်းနည်း သည်၍ သောက်လျှင် အသားဝါရောဂါအတွက် ဆေးဖက်ဝင်ပါသည်။ ဗီတာမင်အေ ပါဝင်၍ လည်ချောင်းအတွင်း

ဘက် လေဝင်ပေါက်ဘေး၌ရှိသော ပိုက်ကလေးများကို အားရှိကျန်းမာစေပါသည်။

ဗီတာမင် B1 ဓာတ်ပါ၍ ကလေးများကို ပြုတ်ချက် ကျွေးလျှင် ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်း ကြီးထွားသန်မာရေးနှင့် အာရုံကြောများ ကောင်းမွန်ရေးတို့အတွက် အလွန်အရေးပါ အရာရောက်သည်။ ပဲစဉ်းခွံကို နေ့စဉ်စားပေးလျှင် နှလုံးခုန် မမှန်ခြင်း၊ သွေးပျော့ခြင်း၊ အအေးမခံနိုင်ခြင်း၊ စိတ်ညစ် စိတ်တို ကြောက်ရွံ့လွယ်ခြင်း၊ အလုပ်၌ အာရုံမစိုက်နိုင်ခြင်း၊ ခံတွင်းပျက်ခြင်း၊ အိပ်မပျော်ခြင်း၊ ခေါင်းကိုက်ခြင်း၊ ခါးကိုက်ခြင်း၊ အစာမကြေသော ရောဂါများ ပျောက်ကင်းပါသည်။

ဗီတာမင် B1 အလွန်ချို့တဲ့၍ ဘယ်ရီဘယ်ရီ ထုံးခြောက်နာရောဂါလည်း ပဲစဉ်းခွံစားပေးလျှင် မဖြစ်တော့ပါ။ ထုံးဓာတ်များစွာပါ၍ ကြွက်သားများ ကောင်းစွာကျွံနိုင် ချို့နိုင်စေရုံမက အာရုံကြောများကို ကောင်းမွန်စေပြီး ခန္ဓာကိုယ် ကြီးထွားစေသည်။ သကြားနှင့် ပရိုတင်းဓာတ်များပါ၍ ခွန်အားကို ပွားတိုးစေသည်။

ပရိုတင်းဓာတ်သည် အသားများကို ဆူဖြိုးတိုးတက် စေရုံမက အကြော၊ နှလုံး၊ ဦးနှောက်၊ အသားမျှင်များနှင့် ကျောက်ကပ်များ မပျက်စီးအောင် ကာကွယ်ပေးနိုင်သည်။ အရိုးများ သန်မာကြီးထွားအောင် ပြုလုပ်ပေးနိုင်သည့် အတွက် ငယ်ရွယ်သော ကလေးသူငယ်များအဖို့ အလွန် လိုအပ်သည်။ ကလေးများကို ပဲစဉ်းခွံဟင်းချိုချက်နှင့် ပဲစဉ်းခွံ ပြုတ် ပြန်ကြော်ချက်ကို အမြဲကျွေးသင့်သည်။

ပဲစဉ်းခွံပြုတ်တွင် မန်ကျည်းရည်၊ မအလော၊ ဆီ၊ ဆား၊ ကြက်သွန်၊ မုန့်လာဥနီထည့်ပြီး သုပ်စားလျှင် အာဟာရရှိ ကျန်းမာသည်။ ပဲစဉ်းခွံဟင်းချိုတွင် ကြက်အသည်း ထည့် ပြုတ်၍ နေ့စဉ် ချက်စားသင့်သည်။ အဆီဩဇာရှိပြီး သွေး သည်းခြေ၊ သလိပ်ကိုနိုင်သည်။ ပဲစဉ်းခွံဟင်းကို အမြဲစားလျှင် ကျန်းမာသည်။ ဘီဝမ်းချို့တဲ့လျှင် သူငယ်နု ဖြစ်တတ်သည်။ ခြေလက်ထုံကျဉ်ပြီး လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘဲ လဲကျတတ်သည်။ အသည်းကြီးမည်။ ချည်နဲ့မည်။ ထို့ကြောင့် ပဲစဉ်းခွံဟင်းပျစ် ပျစ်ကလေးကို အမြဲချက်စားသင့်ပါသည်။

☐ ဓနုဂျူဇိုင်ဝမ်း

မိုးခြမ်း - ကမ္ဘာ့လူသားများ ကျန်းမာရေးအတွက် အရေးကြီးဆုံး စားစရာ အစိမ်းရောင်ပဲများ ကျန်းမာရေးစာစောင်မှ ထုတ်နုတ်ရေးသားချက်။

အိမ်မှတ်ပွယ်ရာ ဆေးဝါး

ယားနာ တွက်တာ

ဆေးဝါးပြာ

မောင်ယဉ်စိုး (သခင်)

ကျွန်တော်သမီး (၁၈)နှစ်အရွယ် ရှိပြီဖြစ်သည်။ သမီး၏ ခြေခံလုံးနှင့် ခြေဖမိုးတွင် ယားနာများဖြင့် ဝေဒနာခံစားနေရရှာသည်။ ခြင်္သေ့ကိုင်ခံရခြင်းမှစသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ရှစ်တန်းကျောင်းသူဘဝ၊ မိခင်က ခြင်ဆေးထွန်းပြီးမှ စာကျက်ရန် သတိပေးမြဲ။ သမီးက ခြင်ဆေးနဲ့ မခံနိုင်၊ ရောဂါရမှာစိုးသည်ဟု ဆင်ခြင်ပေးမြဲ။

ဒီလိုနှင့် စာမေးပွဲဖြေဆိုချိန်တွင် သမီးတွင် ယားနာတွေ ပေါ်လာပါတော့သည်။ ဆေးပေါင်းလည်း စုံခဲ့ပြီ၊ မပျောက်၊ ဆေးမြီးတို၊ ဆေးကောင်းသည်၊ လိမ်းသည်၊ သက်သာရုံသာ။ အစားမမှားလိုက်နှင့် ယားနာက ဝန်စက်သလို ကုတ်လို့ မဆုံးတော့။ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်ပြီး အနာတွေက ရင်းလာပြန်သည်။ အိပ်မရသည့် ညတွေလည်း များခဲ့ပြီ။ သမီးနှင့်အတူ စာရေးသူတို့လည်း မအိပ်ရပါချေ။ တစ်ဦးတည်း ငိုနေသည်။ မိဘနှစ်ပါး စိတ်မချမ်းသာရပါ။

ဆရာဝန် ပြသည်။ ဆရာဝန်က ပြောသည်။

“သမီး ဒီရောဂါမျိုးဆိုတာ ချက်ချင်း မပျောက်နိုင်ဘူး၊ ခြောက်လ တစ်နှစ် ကြာတတ်ပါတယ်”

ဆေးထိုးသည်။ စားဆေး ပေးသည်။ လိမ်းဆေး အတွက်တော့ ဆေးစာရေးပေးသည်။ ဝယ်လိမ်းပါတဲ့။

လိမ်းပါသည်။ ခြောက်မလိုဖြစ်သွားလိုက် ပေါ်လာလိုက်နှင့် သံသရာလည်နေပါတော့သည်။ လေးနှစ်ကျော် ခဲ့ပြီ။ လူထူထူ မသွားရဲ၊ ပွဲလမ်းသဘင်ကို မရောင်ခဲ့ပါသည်။

“အဖေနဲ့ အမေတို့ရယ် သမီးဘဝတော့ ဆုံးပြီထင်ပါရဲ့၊ ဒီယားနာတွေက လူတောထဲ တိုးမရတော့ပါဘူး”

ဒီစိတ်နှင့် ဆယ်တန်း နှစ်နှစ် ဆက်တိုက်ကျပါသည်။ ဇနီးသည်က စာရေးသူကို...

“ကိုမောင်စိုးရယ် သမီးအနာတွေပျောက်အောင် ဆေး စုံစမ်းပါဦးရှင်၊ အပျိုအရွယ်လေးဆိုတော့ ရှက်စိတ်နဲ့ အစား လဲ သိပ်မစားတော့ဘူး၊ အတော့်ကို ပိန်နေပြီရှင်”

“အေးပါကွာ၊ ကိုယ်လဲ စုံစမ်းတော့ပါ၊ စိတ်မပူပါနဲ့ တစ်နေ့တော့ တွေ့မှာပါ၊ အနာသိရင် ဆေးရှိရမှာပေါ့။”

စာရေးသူက ဇနီးဖြစ်သူအား နှစ်သိမ့်လိုက်ရပါသည်။

၂၀၀၉ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၁၀ ရက်နေ့။

စာရေးသူနှင့် အိမ်နီးချင်း ကိုဇေယျာအောင် + မအိအိခိုင် (အငယ်တန်းအင်ဂျင်နီယာ (၁) ဟောဇာတ်အားလှိုင်နဲ့၊ သာစည်)ထံသို့ မအိအိခိုင်၏ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ပူစူး (ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်း) အလည်ရောက်လာပါသည်။ ထိုနေ့က သမီးသည် တီဗွီကြည့်နေသည်။ မကြာမကြာ လာနေကျမို့ ရင်းနှီးပြီးလည်း ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ စိုးစိုးဌေး၊ ညည်းခြေထောက်က အနာတွေစတာနာတွေလဲ”

“အန်တီပူစူးရယ်၊ သမီးခြေထောက်က ယားနာတွေပါ၊ ငါးနှစ်လောက်ရှိပြီ၊ ဆေးတွေလဲ စုံနေပြီ၊ မပျောက်ဘူး အန်တီရဲ့”

“ဟဲ့ နေဦး နေဦး၊ အန်တီတုမလေးတစ်ယောက်ဆို ညည်းလို့ပဲ ဖြစ်တာ၊ မိတ္တီလာက မမအေး (အန်တီဒေါ်ပူစူးရဲ့ အစ်မ) ဆီမှာ ဆေးနည်းရှိတယ်၊ လူကြွနဲ့မှာပြီး ဆေးနည်းအတိုင်း ဆေးဖော်ပြီးလိမ်း၊ ငါးရက်သောက် လိမ်းရင် အလွှာလိုက် ကွာကျတယ်၊ အနာတွေလဲ ပျောက်ရော ကြိုတန်ရွက်နဲ့ အနာရွတ်တွေကို တိုက်လိုက်တာ အနာရွတ်တောင် မထင်တော့ဘူး၊ အိမ်မှာ လက်ကျန်ရှိသေးလား မသားရှာကြည့်ပေးမယ်”

ညနေ ၄ နာရီတွင် မအိအိခိုင်ကိုနေအိမ် ရေအားလျှပ်စစ်ဝင်း(ဝန်ထမ်းအိမ်ရာ)မှ သာစည်မြို့၊ အမှတ်(၄) ထိန်ကန်ရပ်ကွက်ရှိ အိမ်သို့ ဆိုင်က ယ်နှင့်ပြန်သွားပါသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ၉ နာရီလောက်တွင် အန်တီဒေါ်ပူစူးရဲ့ သမီးငယ် (မအိအိခိုင်၏ ညီမ) မသက်သက် ဆိုင်ကယ်နှင့် ရောက်လာပါသည်။

“ညီမလေးရေ၊ မေမေက ယားနာဆေးတွေလို့ ငေးခိုင်းလိုက်တယ်၊ နှမ်းဆီ အပူပေးပြီး ဖျော်ပြီး အနာတွေလိမ်းပေးတဲ့”

ဆီးဖြူသီးခန့် ဆေးမှုန့်ဘူး ပေးပိုင် ထည့်ကာ ပေးသည်။ စာရေးသူ၏ ဇနီးက နှမ်းဆီ ကို ခြေဖမိုးဖြင့် မှိတ်ပေးကာ ဆေးဖျော်ပေးပါသည်။ သို့သော် အနာတွေ ဖန်ခြင်း

ဆီမှတ်ဖွယ်ရာ ဆေးဝဋ္ဋာ

ဆေးပြီး ၎င်းဆေးကို လိမ်းပါတော့သည်။ ပျောက်ချင်စိတ်တွေ ပြင်းပြပြီး အကြိမ်ကြိမ် လိမ်းပါသည်။ နောက်နေ့တွင် အတော်လေး ခြောက်စပြုပါတော့သည်။

မအိအိခိုင်က ဖုန်းဆက်ပြီး မိတ္တီလာမှ ဒေါ်လေးထံသို့ ဆေးနည်းမေးပြီး မိခင်ကို ဆေးဖော်ခိုင်းပါသည်။ သာစည် ဝရဆေးဆိုင်မှ ဝယ်ယူစေရန် ငွေထုတ်ပေးပါသည်။ စာရေးသူလည်း သာစည်ဈေးအတွင်း ဦးတိုးမောင်၏ ဝရဆေးဆိုင်မှ ဆေးညွှန်းပါအတိုင်း ဝယ်ပေးလိုက်ပါသည်။

အန်တီဒေါ်ပူစူးမှ အားချင်း ဆေးဖော်ပေး၍ ထိုဆေးကို လိမ်းရာ ခုနစ်ရက်ကြာသော် ယားနာဟူသမျှ ပျောက်ကင်းသွားပါတော့သည်။ ဆေးဖော်နည်းမှာ . . .

(၁) လေးညင်း (၂) ကွမ်းသီးပွ (၃) ကင်ပွန်းသီး ယင်းသုံးမျိုးကို ဆတူ ပြာချပါ။ သို့မဟုတ် အနေတော်ဖြစ်အောင် လျော်ပါ။ ၎င်းတို့ကို ညက်အောင်ထောင်းပါ။ (ကြိတ်ပါ)။

(၄) ဆေးဒန်း အထက်ပါသုံးမျိုးဖြင့် ဆတူကြိတ်ပြီး သမအောင် ဓွေပါ။ ၎င်းဆေးကို နှမ်းဆီအပူပေးပြီး ပျစ်ပျစ်ဖျော်ကာ တစ်နေ့ သုံးကြိမ် လိမ်းပေးပါ။

အလွှားလိုက် အချပ်လိုက် ကွာကျပျောက်ကင်းသွားသည် ဖြစ်ပါကြောင်း သတင်းကောင်းပါးလိုက်ပါသည်။

အကယ်၍ တကယ်ပင်လိုအပ်ပြီး ဖော်စပ်ရန် အခက်အခဲ ကြုံတွေ့နေပါက လူကိုင်တိုင်ဖြစ်စေ၊ စာတိုက်မှဖြစ်စေ မကြားပါက ကူညီဆောင်ရွက်ပေးပါမည်။ ဦးစိုးဝင်း+ဒေါ်ဌေးဌေး (ရေအားလျှပ်စစ်ဝင်း၊ ပင်မဓာတ်အားခွဲရုံ) ဝန်ထမ်းအိမ်ရာ၊ ဖုန်း - ၀၆၄ ၆၉၃၁၅ သို့ ဆက်သွယ် မှာကြားနိုင်ပါသည်။

ဆေးနည်းပေးပါသော မမအေး(မိတ္တီလာ)အားလည်း ကောင်း၊ ဆေးဖော်စပ်ပေးသော ဒေါ်ပူစူး (ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်း) ဆုတ်-၇၊ ထိန်တန်ရပ်ကွက်၊ သာစည်မြို့ အားလည်းကောင်း၊ ဆေးဖော်စပ်ရန် ငွေကြေးအကူအညီပေးခဲ့သော (ဆေးကုသိုလ်ပြုခဲ့သော) ကိုဇေယျာအောင်+မအိအိခိုင် (အငယ်အင်း အင်ဂျင်နီယာ(၂) မြန်မာ့လျှပ်စစ်ဓာတ်အားလုပ်ငန်း၊ ဓာတ်အားလိုင်းမှူးရုံး၊ သာစည်မြို့) အားလည်းကောင်း၊ ဆေးကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ဤဆောင်းပါးဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ပါကြောင်း။

☐ ဖောင်ထိုစိုး (သာစည်)

တစ်လမှာနှစ်ရာသီ နှင့် တရင်ငေးနည်း

ဆရာကြီးဦးအောင်မြင်

ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစုနေအိမ်မှာ နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးတွေထဲက ဆင်းရဲနွမ်းပါးပြီး ပညာကြီးစားသင်ယူလိုတဲ့ တ၊ တူမ တွေကိုခေါ်ပြီး ကျောင်းထားပေးပါတယ်။ အသက် ၁၄ နှစ်ကျော် ခန့် တူမငယ်တစ်ဦးဟာ အရွယ်ရောက်တဲ့ မိန်းကလေးတို့ ဓမ္မတာရာသီလာချိန်မှာ တခြားသော မိန်းကလေးများနှင့် မတူဘဲ တစ်မူထူးခြားပြီး တစ်လမှာ ရာသီနှစ်ကြိမ်လာကြောင်း ကျွန်ုပ်ရဲ့အေးက ပြောပြပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီတူမငယ်လေးဟာ သွေးအားနည်းပြီး မကြာခဏ နေထိုင်မကောင်းကြောင်း၊ ကျောင်းပျက်၊ စာမလိုက်နိုင်၊ စာမေးပွဲကျ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

၂၀၁၃ ခုနှစ် ဧပြီလထဲမှာ ကရင်ပြည်နယ် ဘားအံ ဒေသတောရွာလေး တစ်ရွာမှာ နေထိုင်တဲ့ ဇနီးဖြစ်သူရဲ့ ဆွေမျိုးထံမှ တရင်တိုင်းရင်းသူ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ရန်ကန်မြို့ကို အလည်လာပြီး ကျွန်ုပ်အိမ်မှာ တည်းခိုပါတယ်။ တစ်လမှာ ရာသီနှစ်ခါလာပြီး ကျန်းမာရေးချူချာနေတဲ့ တူမငယ်လေးရဲ့အကြောင်း ကြားသိရတော့ ဒါဟာ အလွယ်လေးပါလို့ ငြောပါတယ်။

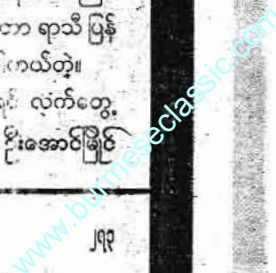
“မနက်ပိုင်း ထမင်းချက်ခါနီး ဆန်ဆေးတဲ့အခါ ပထမတစ်ရေကို သွန်ဝစ်ပါ။ ဒုတိယတစ်ရေမှာ ဆန်ဆေးရည် ဘစ်ဖန်ခွက် ခံယူထားပါ။ အဲဒီဆန်ဆေးရည် တစ်ဖန်ခွက်ကို တူမငယ်လေး သောက်ပါစေ။ သုံးရက် တစ်ကြိမ် မှူးမှန်တိုက်ပေးပါ။”

တရင်တိုင်းရင်းသူ အမျိုးသမီးကြီး ပြောပြတဲ့ ဆေးနည်းအတိုင်း ဆန်ဆေးရည် တစ်ဖန်ခွက် သုံးရက် တစ်ကြိမ် တိုက်ပေးလိုက်တာ သောက်တဲ့ လမှာပဲ အစွမ်းပြပါတော့တယ်။ တစ်လမှာ တစ်ရာသီပဲ လာပါတော့တယ်။ သွေးအားကောင်း၊ ကျန်းမာရေးကောင်း၊ အတန်းထဲမှာ စာလိုက်နိုင် ဖြစ်လာပြီ။

ဇွန်၊ ဇူလိုင် နှစ်လ ဆန်ဆေးရည်တိုက် ဦး ဩဂုတ်လမှာ ဆက်မတိုက်တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ရာသီက ပုံမှန် ဘစ်လ ဘစ်ကြိမ်သာ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဆေးခန်းဆေးရဲ့ သွား ငေးမလို ဆေးဖိုးဝါးခမကုန် ချက်ချင်းအစွမ်းပြသော ဆေးနည်း ဖြစ်ပါသည်။

အိမ်တွင်နေသော ဝမ်းကွဲညီမ အသက်(၁၀)ဝန်းကျင် အပျိုကြီးကလည်း ရာသီနည်းလိုက်၊ များလိုက် ထိခိုက်လိုက်၊ ချပ်လိုက်နဲ့ ရောဂါချူချာနေလို့ အဲဒီဆန်ဆေးရည် သုံးရက်တစ်ကြိမ် တစ်ဖန်ခွက်သောက်တဲ့နည်းအတိုင်း သောက်လိုက်တာ ရာသီပြန်မှန်သွားပါတယ်။ ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်သွား ပါကယ်တဲ့။

အမျိုးသမီးများ ရာသီနဲ့ ပတ်သက်လျှင် လက်တွေ့အသုံးချကြည့်ပါ။ ☐ ဆရာကြီး ဦးအောင်မြင်

အာဟာရပြည့် ဆေးပင်စင် သီးနှံအစားအာဟာရများ

သုတေသီ ဆရာငြိမ်း

စပါးလင်

၏ ဆေးပင်စင် အစွမ်းထက်မှုများ

စပါးလင်သည် မီးဖိုချောင်ကို စိမ်ကွပ်ကဲရသည့် အိမ်ရှင်မများ လက်စွဲဖြစ်ချေ၏။ မြန်မာနိုင်ငံမှ ထွက်ရှိသော စပါးလင်သည် ရနံ့မွှေးယုံရုံသာမက ဆေးစွမ်းကလည်း ထက်မြက်စေပါသည်။ ၎င်းသည် မြက်မျိုးအနွယ်ဝင်ဖြစ်ပြီး စပါးလင်မွှေးနှင့် ဟင်းစားစပါးလင် တူ၍ နှစ်မျိုးရှိပါသည်။

ထိုနှစ်မျိုး၏ တွာခြားပုံမှာ စပါးလင်မွှေးသည် ဟင်းစားစပါးလင်ထက် ပို၍ ရွက်ပြားကြီးကာ ရှည်လျားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အချို့သော စီးပွားရေးဈေးကွက်များတွင် စပါးလင်မွှေးက ပို၍ မျက်နှာပန်းလှတတ်ပေသည်။

စပါးလင်သည် စိုက်ပျိုး၍ရနိုင်သော အပင်ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ ဒေသအနှံ့အပြားတွင် စိုက်ပျိုးပေါက်ရောက်နိုင်ပြီး သီတင်းကျွတ်လကုန်လောက်တွင် ဖူးတံထွက်၍ ပြာသို့ တပို့တွဲလများတွင် အပွင့်ပွင့်၏။ အရသာမှာ ဖန်၍ ခါး၏။

စပါးလင်၏ အရွက်နှင့် အဆီကို တိုင်းရင်းဆေးဝါးများ ထုတ်လုပ်ရာတွင်လည်းကောင်း၊ ရောဂါကုသရာတွင်လည်းကောင်း ပရဆေးအဖြစ် အသုံးပြုကြပေသည်။ အိန္ဒိယဆေးကျမ်းများ၌ စပါးလင်သည် အစာမကြေခြင်း၊ ခံတွင်းပျက်ခြင်းနှင့် အစာအိမ်အတွင်း သိုးနှောင့်ယှက်သော ရောဂါဝေဒနာများအတွက် အကောင်းဆုံး ဆေးတစ်လက်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားပေသည်။ မြန်မာ့ဆေးပင်စင် အပင်များ၌လည်း စပါးလင်ကို ချန်လှပ်၍ မရပေ။

စပါးလင်သည် ပဉ္စင်းပါးလုံး အသုံးဝင်သောအပင်ဖြစ်၏။ ၎င်းတွင် လေသလိပ်ကို ကြေစေခြင်း၊ သွေးကို ကြည်လင်စေခြင်း၊ အစာကိုကြေစေ၍ သည်းခြေကို ပျက်စေခြင်း

စသော အစွမ်းသတ္တိများ ရှိလေသည်။ စပါးလင်ကို နှလုံးလည်ချောင်းနှင့် ပတ်သက်သော ရောဂါများ ကုသရာတွင် အသုံးပြုနိုင်ပြီး ချောင်းဆိုးခြင်း၊ သွေးအန်ခြင်း၊ ကာလဝမ်းရောဂါနှင့် သလိပ်တို့ကို နိုင်နင်းစွာ ကုသပေးနိုင်၍ အူသိမ်အူနား၊ အူအကာနှင့် အမြွှေးများ၏ ငတ်ဆောင်ချက်ကို ပိုမိုကောင်းမွန်စေသည်ဟု သိရသည်။

မြန်မာ့ဆေးကျမ်းများ အလိုအရ အဖျားရောဂါသည်များ ချွေးထွက်စေရန်အတွက် စပါးလင်ကို ချင်း၊ သကြားတို့နှင့်ရောစပ်၍ အသုံးပြုနိုင်သည်။ စပါးလင်သည် ဆီးပူခြင်း၊ ဆီးအောင့်ခြင်းနှင့် ဆီးလမ်းကြောင်း ခိုင်ရာ ရောဂါဝေဒနာများ အတွက်လည်း ဆေးစွမ်းကောင်း တစ်လက် ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ယနေ့ခေတ်ကာလတွင် ဆေးဝါးကုမ္ပဏီကြီးများသည် စပါးလင်မှ အဆီကို ပေါင်းခံကိရိယာဖြင့် ထုတ်ယူ၍ စားဆေးသောက်ဆေး၊ လိမ်းဆေး အမျိုးမျိုးပေးစပ် ရောင်းချနေပြီဖြစ်သည်။ စပါးလင်ဆီသည် ပူနွေးစေသော ဂုဏ်သတ္တိရှိသဖြင့် ၎င်းအဆီနှင့် နှမ်းဆီ ရောပေါင်းလိုက်လျှင် ပရက်ဆီကဲ့သို့ပင် အကျိုးအာနိသင်ရှိကြောင်း သိရသည်။ ၎င်းကို ခါးနာခြင်း၊ ခါးကိုက်ခြင်း၊ အဆစ်အမျက်များ နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း၊ အကြောဆွဲခြင်း၊ အကြောတုန်ခြင်းပျားအပြင် ပွေး၊ ဝဲ စသော အရေပြားရောဂါများအတွက်ပါ လိမ်းဆေးအဖြစ် သုံးစွဲနိုင်သည်။

စပါးလင်ဆီတွင် သွေးကိုကြေစေသော၊ လေထက်ခြင်းကို ကျဆင်းစေနိုင်သော၊ ချွေးပြိုက်ပြိုက်ထွက်စေသော အနွေးအာနိသင်များရှိပြီး ဝမ်းဗိုက်ရစ်နာခြင်း၊ ရင်ဘတ်အောင့်ခြင်းနှင့် ပျို့အန်ခြင်း ဝေဒနာများကို ကုသရာ၌ အစွမ်းထက်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ မြန်မာ့ရေမြေ၌ လွယ်လင့်တကူ ရွာချရယူနိုင်သော စပါးလင်သည် တန်ဖိုးစွဲရန်နည်းပါးသော်လည်း ရောဂါပျောက်ကင်း အစွမ်းထက်လှသဖြင့် နည်းလမ်းအသွယ်ကို အသုံးချ၍ ကျန်းမာခြင်းဆုလာဘ်ကို ပေးနိုင်စွမ်း ရှိပေသည်။

- (၁) ဆံပင်ကျွတ်တာ သက်သာပေးဖို့
စပါးလင်ဆီကို အုန်းဆီစစ်နှင့် ရောစပ်၍ ဦးဖြေအတွင်း စိမ်ဝင်သွားအောင် လိမ်းပေးပါက ဆံပင်ကျွတ်ခြင်းများ ရပ်စန့်သွားပါလိမ့်မည်။
- (၂) ကုလေးများ သန်ထိုးနေပါလျှင်
ကလေးငယ်၏ ဝမ်းဗိုက်ကို စပါးလင်ဆီ လိမ်းပေးပါက

www.burmeseclassic.com

အဝတ်ဖြင့် ပတ်ထားပေးပါက သန့်ထိုးခြင်းဝေဒနာ သက်သာသွားပါလိမ့်မည်။

(၃) ခြင်္သေ့ကို နေသလား
စပါးလင်ဆီ ပါဝင်သော ဖယောင်းလိမ်းဆေးကို လိမ်းပေးပါက ခြင်္သေ့ကို ကောက် ငှက်ဖျားအန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးသွားပါလိမ့်မည်။

(၄) လေဖြတ်၊ လေငန်းနှင့် ကြွက်တက်ဝေဒနာရှင်များအတွက်
စပါးလင်ဆီကို နှမ်းဆီ (သို့မဟုတ်) အုန်းဆီနှင့် ရော၍ ဆိမ်းကျံပေးပါက လေဖြတ်ခြင်း၊ လေငန်းဆွဲခြင်းနှင့် ကြွက်တက်ခြင်းဝေဒနာကို သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

(၅) အဆစ်တွေ ရောင်ရမ်းနေလျှင်
အဆစ်များ ရောင်ရမ်းလျက်ရှိသော နေရာများပေါ်သို့ ပေါင်းလင်ဆီအား စိမ့်ဝင်အောင် ခပ်နာနာ ပွတ်လိမ်းပေးပါက အဆစ်ရောင်ရမ်းခြင်း ဝေဒနာများ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

(၆) မီးယပ်ကြောင့် ကိုယ်လက်နာကျင်ကိုက်ခဲနေလျှင်
အဖျိုးသမီးများ မီးယပ်ရောဂါ ဝေဒနာကြောင့် ကိုယ်ဆတ်များ နာကျင်ကိုက်ခဲနေပါလျှင် စပါးလင်ဆီရည်တွင် ငရုတ်ဆောင်းမှုန့် အနည်းငယ်ထည့်ကာ လိမ်းကျံပေးပါက ဝေဒနာ သက်သာပျောက်ကင်းပါလိမ့်မည်။

(၇) ထိခိုက်မှုကြောင့် အကြောတင်နေသလား
ရုတ်တရက် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရ၍ အကြောတင်နေခဲ့ပါက အကြောပြေ ဒဏ်ကျေသွားစေရန်အတွက် ထမင်းဖြူနှင့် စပါးလင်ဆီကို ထုထောင်းကာ ကျပ်ထုပ်ထိုးပေးပါ။ သက်သာပျောက်ကင်းပါလိမ့်မည်။

(၈) ဆီးရောဂါနှင့် လည်ချောင်းရောဂါအတွက်
စပါးလင် ပဉ္စငါးပါးကို သကြားအနည်းငယ်နှင့် ကျို၍ တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ် သောက်ပေးပါက ဆီးရောဂါသာမက လည်ချောင်းနာဝေဒနာတို့ကိုပါ သက်သာပျောက်ကင်းစေသည်။

(၉) နှာတွေ့စေး၍ ချောင်းဆိုးနေလျှင်
ပဉ္စငါးပါး ပါသော စပါးလင်တစ်စည်းကို ရေစင်စင် ဆေး၍ ပြုတ်ပါ။ ရရှိလာသော အရည်ထဲတွင် မီးဖုတ်ထားသော ဆားခတ်၍ သောက်သုံးပေးပါက နှာစေးခြင်း၊ ချောင်းဆိုးခြင်း ဝေဒနာများ သက်သာပျောက်ကင်းပါလိမ့်မည်။

(၁၀) အစာမကြေ ခံတွင်းမလိုက်လျှင်
ပဉ္စငါးပါးကို ကြိတ်ခြေ၍ ရသော စပါးလင်ရည်အား သောက်သုံးပေးပါက အစာမကြေခြင်း၊ ခံတွင်းမလိုက်ခြင်းများ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

(၁၁) ငှက်ဖျားရောဂါ ထနေသလား
စပါးလင်ခေါင်းနှင့် ငရုတ်ကောင်းစေ့တို့ကို ရော၍ ခြစ်ပါ။ ရလာသည်တို့ကို အခြောက်လှန်း၍ နေ့စဉ် ငရုတ်

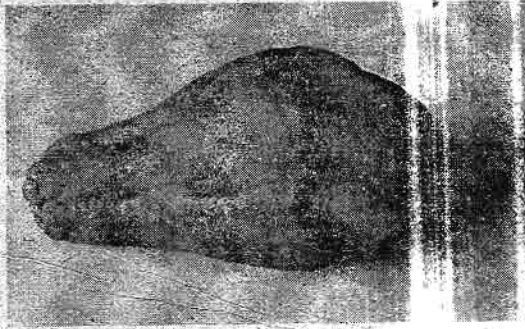
ကောင်းစေ့နှင့် သောက်သုံးပေးပါက ငှက်ဖျားရောဂါဝေဒနာ သက်သာပျောက်ကင်းပါလိမ့်မည်။

(၁၂) ဆီးကြောင့်ဖြစ်သော အသားဝါရောဂါအတွက်
စပါးလင် လက်တစ်ဆုပ်ခန့်ကို အပြုံးနှင့်ခေါင်းအား ဖြတ်၍ ရေနှင့် သုံးခွက်တစ်ခွက်တင်ကျိပါ။ ငါးဆေးရည်အား တစ်နေ့ သုံးကြိမ်သောက်ပါ။ အနည်းဆုံး သုံးရက်ခန့် သောက်ပေးပါက ဆီးကြောင့်ဖြစ်သော အသားဝါရောဂါ သက်သာပျောက်ကင်းပါလိမ့်မည်။

(၁၃) ရောင်ရမ်းနာကျင်လျှင်
ရောင်ရမ်းနာကျင်ခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာနေရပါက စပါးလင်ကို ထုထောင်း၍ အဝတ်ဖြင့်ထုပ်ပြီး ကျပ်ထုပ်ထိုးပေးပါက ရောင်ရမ်းနာကျင်မှုများ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

(၁၄) လေရောဂါသည်များအတွက်
လေကြောင့် စိတ်သောက ရောက်နေကြရသော ဝေဒနာရှင်များအဖို့ ငရုတ်ကောင်း၊ ပူဖီနာနှင့် သကြားတို့ကို စပါးလင်နှင့် ရောစပ်ကာ ပြုတ်၍ သောက်ပေးပါက လေရောဂါများ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

နေ့စဉ် ဟင်းလျာများ ချက်ပြုတ်နေကြရသော အိမ်ရှင်မများအဖို့ စပါးလင်သည် ဟင်းလျာအတွက် သာမက ဘက်ကျန်းမာရေးအတွက်ပါ အထောက်အကူပြုလျက်ရှိလေသည်။

ဂေါ်ရခါးသီး

၏ ဆေးပက်ဝင် အစွမ်းထက်မှုများ

ဂေါ်ရခါးသီးသည် အခါရာသီမရွေး ရရှိနိုင်သော သီးနှံတစ်မျိုးဖြစ်၏။ ဆောင်းရာသီကာလသို့ ရောက်လျှင် အလှူပယ်ထွက်ရှိသည့်အတွက် ဈေးနှုန်းသက်သာစွာ ဝယ်ယူရရှိနိုင်ပြီး အချို့ကြောင့် ချစ်ရည်ဟင်းသာမက အသားငါးတို့

နှင့် ရောနှောပြီး ချက်ပြုတ် စားသောက်နိုင်လေသည်။ အကြော်ဆိုင်များတွင် ဘူးသီးရှားလျှင် ဘူးသီးအစား ဂေါ်ရခါး သီးကို လှိုချို ကြော်ရောင်းကြသည်။ အရသာအားဖြင့် ထူးကဲ လှပေသည်။

ဂေါ်ရခါးသီးကို ရှမ်းပြည်နယ်တွင် စီးပွားဖြစ်စိုက်ပျိုး ကြပြီး တစ်နိုင်ငံလုံးသို့ တင်ပို့ရောင်းချကြလေသည်။ ဂေါ်ရခါး သီးတွင် ဝိတာမင်ဘီ၊ ဝိတာမင်စီ၊ သံဓာတ်၊ အမိုင်နိုအက်ဆစ်၊ ကစီဓာတ်၊ ဝိတာမင် B₆ နှင့် မဂ္ဂနီစီယမ်တို့အပြင် အမျှင် ဓာတ်၊ ကော့ပါးဓာတ်နှင့် ဇင့်(သွပ်)ဓာတ်တို့ ပါဝင်လေသည်။ ကယ်လိုရီနည်းပါးသည့် အစားအစာဖြစ်ပြီး ကိုလက်စထရော နှင့် ဆီဒီယမ်တို့ လုံးဝမပါရှိပေ။ ထို့ပြင် ဝိတာမင်အီး၊ ဝိတာမင် ဂေ၊ နီယာစင်းဓာတ်၊ ဖောလိတ်၊ ပိုတက်စီယမ်နှင့် အက်စ် ကောတစ် အက်ဆစ်တို့ ပါဝင်ပြီး ဓာတ်တိုးဆန့်ကျင်မှု ဝုတ် သတ္တိများကြောင့် ကင်ဆာရောဂါများကို ဟန့်တားကာကွယ် နေလေသည်။

ဂေါ်ရခါးသီးတွင် ပါဝင်သည့် ဓာတ်ပေါင်းစုများသည် နှလုံးရောဂါ ဖြစ်ပွားမှုကို လျော့ချပေးပြီး ၎င်းနှင့် ဆက်နွယ် နေသည့် လေဖြတ်ခြင်းကိုလည်း ဟန့်တားပေးနိုင်သည်။ ထို့ပြင် သွေးထဲရှိ သကြားဓာတ်တိုးပွားခြင်းကို ထိန်းချုပ်ပေး နိုင်ခြင်းကြောင့် ဆီးချိုရောဂါသည်များ စားသုံးရန် အထူးပင် သင့်လျော်ပေသည်။

ဂေါ်ရခါးသီးကို စားသုံးခြင်းအားဖြင့် ဂေါက်ရောဂါနှင့် အဆစ်အမြစ် ကိုက်ခဲခြင်းကို သက်သာစေပြီး ခြေသလုံး ကြွက်သားများ ကြွက်တက်ခြင်းကိုလည်း ကာကွယ်ပေးနိုင် သည်။ သွားနှင့်ခဲတွင်း ကျန်းမာခြင်းကို ပေးစွမ်းနိုင်ပြီး အဆုတ် နှင့် ကျောရိုးကျန်းမာရေးကို သန့်စင်ပေးသည့်အပြင် သွေး ဖိအားကို ထိန်းချုပ်နိုင်သည့်အတွက် သွေးတိုးရောဂါ ဝေဒနာ ရှင်များ စားသုံးသင့်သည့် ဆေးတစ်ခွက်ဆိုလျှင် မမှားပေ။

ဂေါ်ရခါးသီးတွင် ပါဝင်သည့် ဝိတာမင် B₆ သည် အောက်ဆီလျင်ကို ဦးနှောက်ထဲရောက်အောင် ပို့ဆောင်ပေး ပြီး မှတ်ဉာဏ်စွမ်းရည်ကို တိုးတက်မြှင့်မားစေသည့်အပြင် အယ်လ်ဇိုင်းမားရောဂါ မဖြစ်ပွားအောင်လည်း ကာကွယ်ပေး နိုင်ပေသည်။ မှန်မှန်စားသုံး ပေးသွားပါက အူသိမ်၊ အူမတို့၏ စွမ်းဆောင်ရည် မြင့်တက်လာပြီး ဝမ်းချုပ်ခြင်းမှ ကင်းဝေးစေ ပါသည်။

ဂေါ်ရခါးသီးသည် ကိုယ်ခံစွမ်းအားကို မြှင့်တင်ပေးပြီး အပူရှုပ်ခြင်း၊ အအေးမိခြင်းနှင့် တုပ်ကွေးကူးစက်မှုကြောင့် ဖြစ်သော အဖျားရောဂါများကို ကြိုတင်ကာကွယ်နိုင်ပေ သည်။ အရိုးပွခြင်းမှ ကာကွယ်ပေးပြီး ဆဲလ်များ ထိခိုက် ပျက်စီးမှု မဖြစ်ရလေအောင် တားဆီးပေးနိုင်သည်။

စိတ်ကို ကြည်လင်လန်းဆန်းစေသည့်အပြင် ပင်ပန်း နွမ်းနယ်မှုများကို ပြေပျောက်စေပြီး သိုင်းရွိုက်၏ လုပ်ငန်း

ဆောင်တာများကို ပိုမိုကောင်းမွန်စေသည်ဟု ဆိုလေသည်။ အစာအိမ်ကင်ဆာ၊ အူမကြီးကင်ဆာ၊ သားအိမ်ကင် ဆာ၊ ရင်သားကင်ဆာနှင့် အဆုတ်ကင်ဆာဆဲလ်များ ပျံ့နှံ့ ကြီးထွားလာခြင်းကို 'ဟန့်တားပေးသည်' ပေါင်မပြည့်သော ကလေးများ မွေးဖွားခြင်းနှင့် မွေးရာပါ အာရုံခံကြာများ ချို့တဲ့ ပူမဖြစ်ရလေအောင် ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိခင်လောင်းများ ဂေါ်ရခါးသီးကို ပိုမိုစားသောက်ပေးကြရန် ဆေးပညာရှင်များ က တိုက်တွန်းပေးထားကြသည်။

ဂေါ်ရခါးသီးကို စားသုံးခြင်းကြောင့် အဆီပြန်ခြင်း ဝက်ခြံထွက်ခြင်းများကို ထိန်းချုပ်သက်သာစေသည်။ ခန္ဓာ ကိုယ် အလေးချိန်ကိုလည်း လျော့ကျစေနိုင်သည်။ ခွန်အား ကို တိုးပွားစေပြီး ပရိုတင်းဓာတ်ရဇေကင် ကူညီပေးသည့် အပြင် နာတာရှည် အိပ်မပျော်သည့် ရောဂါများကိုလည်း သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

ဂေါ်ရခါးသီးသည် အသီးသာမက အရွက်၊ အညွန့် တို့မှလည်း အသုံးတည့် ဆေးဖက်ဝင်ကြပါသည်။ အရွက် အညွန့်တို့ကို ကြော်လှော်ချက်ပြုတ် ပေးလုံးနိုင်ရုံမျှ မကဘဲ အခြောက်ခံပြီး လက်ဖက်ခြောက်ခတ်သကဲ့သို့ ရေခဲခွေးတွင် ခတ်ကာ သောက်သုံးနိုင်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ပုံခြံစွာ သောက်သုံး ပေးသွားပါက သွေးကြောပိတ်ဆို့မှုကို ပြေလျော့သွားစေ၏။ သွေးတိုးကို ကျစေ၍ ဆီးကို ရွှင်စေ၏။ ကျောက်ကပ်ထိ သန့်စင်ပေးပြီး ဆီးကျောက်တည်ပါက ကျောက်ကို ကြေပစ် စေပါသည်။

မြန်မာတိုင်းရင်းဆေး ဆရာကြီးများ၏ အယူအဆ အရ ဆိုရလျှင် ဂေါ်ရခါးသီးသည် အချို့ဓာတ်ပါသော ဓာတ်ဖြစ်ပြီး စားပြီးပါက ထိုကံသင့်သလောက် လေကျနေနိုင် သည့်အတွက် အခန့်မဆင့်ပါက သွေးပေါင်ချိန်ကို မြင့်ထင် လာစေနိုင်သည်ဟု ဆိုထားသည်။ လေထိုးခြင်းသည် သွေး တိုးခြင်းနှင့် အတူတူပင်ဖြစ်သည့်အတွက် လေရောဂါ ဓာတ် ဝိသုများအနေဖြင့် ဂေါ်ရခါးသီးကို နှင့်ချိန်စားသောက်သင့် ကြလေသည်။

အချုပ်အားဖြင့် ဆိုရလျှင် အရွယ်သုံးပါးမရွေး စား သုံးနိုင်သော ဂေါ်ရခါးသီးအစွမ်းဖြင့် အရေပြားတစ်ရှူးများ ကျန်းမာစေခြင်း၊ အသားအရေ စိုပြည်လှပလာစေနိုင်ခြင်းနှင့် အရွယ်တင်နုပျိုစေခြင်း စသော အကျိုးကျေးဇူးများပါ ခံစား ရရှိနိုင်ကြောင်း တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

□ သုတေသီ စာတိုင်း

တုံ့ပက်၍ မစားသင့်သော အစားအစာများ

သုနုန္ဒာစိုး (ရွှေဂင်အေး)

“တ” အက္ခရာ

- ◆ ကြက်တူရွေးသား (ကျေးသား) နှင့် ဘူးသီး
- ◆ ကျွဲခေါင်းသီးနှင့် အချဉ်အမျိုးမျိုး
- ◆ ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် ရေငံသီး (သေ)
- ◆ ကိုကိုးနှင့် ပဲမြစ် (မူးဝေ)
- ◆ ကိုင်းဥနှင့် ပုစွန်ချဉ် (သေ)
- ◆ ကုလားပဲနှင့် ဒိန်ချဉ် (ဝမ်းလျှော)
- ◆ ကြက်သားနှင့် ကြက်ဟင်းခါးသီး (အော့အန်)
- ◆ ကန်စွန်းမြစ်နှင့် နှမ်းမုန့်
- ◆ ကတိုးနှင့် သရက်သီး
- ◆ ကင်ပိတ်ရွက်နှင့် နှမ်းဖတ်ချဉ်
- ◆ ကင်းပိန်ရွက်နှင့် ဥသျှစ်သီး
- ◆ ကကတစ်ငါးနှင့် ကြာဟင်းညွန့်
- ◆ ကျွဲသားနှင့် ဆိတ်သား
- ◆ ကြက်ဆူဆီနှင့် ဥအမျိုးမျိုး
- ◆ ကျွဲသားနှင့် ကြာရိုးကြာစွယ် (ဝမ်းလျှော)
- ◆ ကြက်ဆူဆီနှင့် ကုန်းငှက်သား (သေ)
- ◆ ကြောင်လျှာသီးနှင့် ကြက်သား (သေ)
- ◆ ကြောင်လျှာသီးနှင့် ငါးသေတ္တာ (သေ)
- ◆ ကြောင်လျှာသီးနှင့် စပါးကြီးမြွေသား (သေ)
- ◆ ကြွသားနှင့် ငါးအမျိုးမျိုး (သေ)
- ◆ ကင်းပုံရွက်နှင့် နှမ်း (အကြောတက်)
- ◆ ကြာစေ့နှင့် ငှက်တော်သား

- ◆ ခိုသားနှင့် ဖရုံသီး (သေ)
- ◆ ခိုသားနှင့် မုန်ညင်းဆီ
- ◆ ခိုသားနှင့် ငုံးသား (ရင်ပူ)
- ◆ ခိုသားနှင့် သင်္ဘောပွင့်
- ◆ ခိုသားနှင့် ရှောက်သီး

“ဝ” အက္ခရာ

- ◆ ဂွေးသီးနှင့် အာတာလွတ် (သေ)
- ◆ ဂျင်းနှင့် သင်္ဘောဖိုပွင့်
- ◆ ဂွေးသီး၊ ဂွေးရွက်နှင့် နို့ရည်
- ◆ ဂျင်းသုပ်နှင့် ရေခဲမုန့် (သေ)

“င” အက္ခရာ

- ◆ ငှက်ပျောသီးနှင့် စောင်းလျှားသီး
- ◆ ငါးရိုးသားနှင့် ထန်းရည် (သေ)
- ◆ ငါးကြင်းနှင့် ပွေးသား (သေ)
- ◆ ငါးကြင်းနှင့် ပဲရွက်

“စ” အက္ခရာ

- ◆ စားတော်ပဲနှင့် ဆီးသီး (ဝမ်းလျှော)
- ◆ စတော်ဘယ်ရီနှင့် သီးသီး
- ◆ စိန်နှင့် သံပရာ (သေ)
- ◆ စိမ်းစားဥနှင့် နို့အေးချောင်း (ရင်ကျပ်)
- ◆ စိမ်းစားဥနှင့် ရေခဲမုန့် (အော့အန်)
- ◆ စိမ်းစားဥနှင့် ရှောက်သီး၊ သံပရာသီး
- ◆ စိမ်းစားဥနှင့် သပွတ်သီး (အော့အန်)

“ခ” အက္ခရာ

- ◆ ခဲသီးနှင့် ကြက်ဥ
- ◆ ခဲသီးနှင့် ငရုတ်ကောင်း (သေ)
- ◆ ခရုနှင့် အမဲသား
- ◆ ချောကလက်နှင့် ပဲမြစ်
- ◆ ချောကလက်နှင့် စောင်းလျှားသီး (သေ)
- ◆ ချောကလက်နှင့် မြေပဲ (မူးဝေ)
- ◆ ခိုသားနှင့် စောင်းလျှားသီး (သေ)
- ◆ ခိုသားနှင့် ချင်းစိမ်း (သေ)

“ဆ” အက္ခရာ

- ◆ ဆတ်သားနှင့် ပဲဒလက် (သေ)
- ◆ ဆင်သမန္တယ်နှင့် ပျားရည်
- ◆ ဆတ်သားနှင့် ဆူးပုတ်ရွက် (မူးဝေ)
- ◆ ဆိတ်နို့နှင့် ဆူးပန်းရွက်
- ◆ ဆတ်သားနှင့် ကျွဲသား (သေ)

“၀” အက္ခရာ

- ◆ ဇောင်းလျားသီးနှင့် သိုးသား (သေ)
- ◆ ဇောင်းလျားသီးနှင့် ချောက်လက်
- ◆ ဇောင်းလျားသီးနှင့် ရှောက်သီး
- ◆ ဇောင်းလျားသီးနှင့် နို့

“ည” အက္ခရာ

- ◆ ညံ့ရွက်နှင့် အရက် (သေ)
- ◆ ညံ့ရွက်နှင့် လက်ဖက် (သေ)

“တ” အက္ခရာ

- ◆ တမာရွက်နှင့် ကြက်ဥ (အကြောတက်)
- ◆ တင်လဲနှင့် ကုလားမျက်စိပင်
- ◆ တင်လဲနှင့် ဝဲကြီး
- ◆ တဇောင်းဆူးနှင့် မျှစ်

“ထ” အက္ခရာ

- ◆ ထနောင်းရွက်နှင့် မန်ကျည်းရွက် (ဝမ်းလျှော)
- ◆ ထန်းရည်ချိုနှင့် ဝက်သား
- ◆ ထန်းသီးမုန်နှင့် ဒိန်ချဉ်
- ◆ ထန်းလျက်နှင့် သပြေသီး (သေ)
- ◆ ထန်းလျက်နှင့် ဘာမိတုန်ဆေးပြား(သေ)
- ◆ ထန်းလျက်နှင့် နလင်ကျော် (သေ)
- ◆ ထန်းလျက်နှင့် ၂၇ ပါးဆေး (သေ)
- ◆ ထန်းရည်၊ ထန်းသီးနှင့် ငှက်ပျောသီး (သေ)
- ◆ ထန်းရည်နှင့် ဗျိုင်းသား (ဝမ်းလျှော)

“ဒ” အက္ခရာ

- ◆ ဒူးရင်းသီးနှင့် ရှိန်းခို (သေ)
- ◆ ဒေါင်းသားနှင့် ဒိန်ချဉ်
- ◆ ဒေါင်းသားနှင့် ပိလောပီနဲဥ

“န” အက္ခရာ

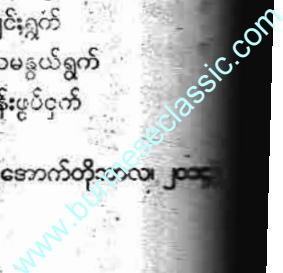
- ◆ နို့ဆီနှင့် ကိုးပါးဆေး (သေ)
- ◆ နို့အမျိုးမျိုးနှင့် တောင်ပိနွဲသီး
- ◆ နို့ရည်နှင့် ခရမ်းပိနဲသီး (သေ)
- ◆ နို့ရည်နှင့် ချိုးသီး
- ◆ နို့ရည်နှင့် ဖရုံသီး
- ◆ နို့ရည်နှင့် ဖရုံဝေး
- ◆ နို့ရည်နှင့် ဆတ်သား

- ◆ နို့ရည်နှင့်
- ◆ နှမ်းဆီနှင့်
- ◆ နို့ရည်နှင့်
- ◆ နို့ရည်နှင့်
- ◆ နို့ရည်နှင့်
- ◆ နို့ရည်နှင့်
- ◆ နို့ရည်နှင့်
- ◆ နို့ရည်နှင့်
- ◆ နို့ရည်နှင့်
- ◆ နို့အေးချောင်းနှင့်
- ◆ နို့ရည်နှင့်
- ◆ နို့အေးချောင်းနှင့်

- ပြောင်သား
- ဘိန်း
- နှမ်းဖတ်ချဉ်
- စောင်းလျားသီး
- တောပဲရိုင်း
- ပဒုမ္မာကြာရွက်
- သံပရာသီး
- မျောက်တည်သီး
- သခွားသီး (ရင်ကျပ်)
- အချဉ်အမျိုးမျိုး (သေ)
- ငွေးသီး (သေ)

“ပ” အက္ခရာ

- ◆ ပလောပီနဲဥ (ရှိုးနီ)နှင့် ဒိန်ချဉ်
- ◆ ပိလောပီနဲဥနှင့် ပဲကတ္တီပဲပြုတ် (သေ)
- ◆ ပိလောပီနဲဥနှင့် ဒေါင်းသား
- ◆ ပိလောပီနဲဥနှင့် မျှစ်ချဉ်
- ◆ ပိလောပီနဲဥနှင့် ဆီးဖြူသီး
- ◆ ပိလောပီနဲဥနှင့် မန်ခါးသီး
- ◆ ပိလောပီနဲဥနှင့် ဗုံလုံသီး
- ◆ ပိလောပီနဲဥနှင့် ပေရည် ပေအူ
- ◆ ပိလောပီနဲဥနှင့် အချဉ်အမျိုးမျိုး (သေ)
- ◆ ပေရည် ပေအူနှင့် ငှက်သား
- ◆ ပတဲကောနှင့် သံပရာသီး
- ◆ ပဲလင်းမြွေသီးနှင့် လင်းမြွေသား
- ◆ ပိတ်ချင်းသီး/ရွက်နှင့် ငါးဆီ
- ◆ ပဒုမ္မာကြာရွက်နုနှင့် မန်ခါးသီး
- ◆ ပဒိုင်းသီးနှင့် ပဒိုင်းရွက်
- ◆ ပဲဒလက်စေ့နှင့် ဆူးပန်းရွက်
- ◆ ပေရည်နှင့် ဝက်သား (ဝမ်းလျှော)
- ◆ ပဲမုန်နှင့် မုန်လာဥ/အမြစ်
- ◆ ပျားရည်နှင့် ပိနွဲသီး
- ◆ ပျားရည်နှင့် ကင်ပိတ်ရွက်
- ◆ ပျားရည်နှင့် ဥသျှစ်သီး (သေ)
- ◆ ပျားရည်နှင့် မုန်လာမြစ်
- ◆ ပျားရည်နှင့် အုန်းရည်၊ အုန်းသီး(သေ)
- ◆ ပျားရည်နှင့် ဩဇာသီး (သေ)
- ◆ ပျားရည်နှင့် ဆောင်းမေခါးရွက်
- ◆ ပျားရည်နှင့် ပဒုမ္မာကြာရွက်
- ◆ ပျားရည်နှင့် ပိတ်ချင်းရွက်
- ◆ ပျားရည်နှင့် ဆင်သမန္ဓယ်ရွက်
- ◆ ပျားရည်နှင့် သက်နှင်းဖုပ်ငှက်

“ဗ” အက္ခရာ

- ◆ ဖရုံသီးနှင့် ဘဲဥစိမ်း (အော့အန်)
- ◆ ဖရုံသီးနှင့် သပွတ်ခါးသီး (သေ)
- ◆ ဖောင်စီးကဏန်းနှင့် ပွို (သေ)
- ◆ ဖန်ခါးသီးနှင့် ပဒုမ္မာကြာရွက်
- ◆ ဖရုံလှိုနှင့် ယုန်သား (အကြောတက်)

“ဗ” အက္ခရာ

- ◆ ဗျိုင်းအောက်သားနှင့် ဝက်ဆီ
- ◆ ဗျိုင်းအောက်သားနှင့် ပုန်းရည်
- ◆ ဗုံလှိုသီးနှင့် ပဒုမ္မာကြာရွက်

“ဗ” အက္ခရာ

- ◆ မင်းဂွတ်သီးနှင့် သကြား (သေ)
- ◆ မြိုနှင့် ကြက်ဥ
- ◆ မြိုနှင့် နွားနို့ (သေ)
- ◆ မြိုနှင့် ယုန်သား (သေ)
- ◆ မြိုနှင့် ခံသီး
- ◆ မြိုနှင့် ဖားသား (သေ)
- ◆ မြိုနှင့် ကြက်ဟင်းခါးသီး (အကြောတက်)
- ◆ မြိုနှင့် ဖောင်စီးကဏန်း (သေ)
- ◆ မြိုနှင့် လယ်ကဏန်း (သေ)
- ◆ မိကျောင်းသားနှင့် နနွင်း
- ◆ မှုစ်နှင့် တစောင်းလက်ပပ် (ရင်ပူ)
- ◆ မှုစ်နှင့် အင်ဥ (သေ)
- ◆ မြင်းသားနှင့် ထုံး
- ◆ ဗန်လာဥနှင့် မတ်ပဲ
- ◆ ဗန်လာဥနှင့် အသားခြောက်
- ◆ ဗန်လာဥနှင့် ပဲကြီး

“ရ” အက္ခရာ

- ◆ ရစ်သားနှင့် မီးကင်ချဉ်
- ◆ ရေခဲသီးနှင့် ကောက်ညှင်း
- ◆ ရေခဲသီးနှင့် လက်ဖက်
- ◆ ရှားစောင်းချဉ်နှင့် အမဲသား
- ◆ ရှောက်ရွက်နှင့် နွားနို့
- ◆ ရှိန်းခိုနှင့် ဒူးရင်းသီး
- ◆ ရှောက်သီး မန်ကျည်းသီး (သေ)

“ဝ” အက္ခရာ

- ◆ ဘက်မြေစာဥနှင့် သစ်ကြားသီး

- ◆ ဝက်ဆီနှင့် ဗျိုင်း(ဗျိုင်းအောက်)(သေ)
- ◆ ဝက်ဆီနှင့် ထန်းရည်ချို
- ◆ ဝက်ဆီနှင့် ပေရည် ပေအူ
- ◆ ဝက်ဆီနှင့် ဒိန်ချဉ်
- ◆ ဝက်သားနှင့် ပေရည်ပေအူ (ဝမ်းလျှော)
- ◆ ဝက်သားနှင့် ကြာစွယ်၊ ကြာဥ (သေ)
- ◆ ဝက်သားနှင့် ဒေါင်းသား (ဝမ်းလျှော)
- ◆ ဝက်သားနှင့် ဒေါင်းရည်ချို (သေ)
- ◆ ဝက်သားနှင့် ဒို့ချဉ်၊ ဒိန်ချဉ် (ဝမ်းလျှော)

“သ” အက္ခရာ

- ◆ သီးသီးနှင့် စတော်ဘယ်ရီ
- ◆ သမင်သားနှင့် ဝါစေ့ဆီ (ရင်ပူ)
- ◆ သခွားသီးနှင့် နို့အေးချောင်း
- ◆ သရက်သီးနှင့် ကတိုးသီး
- ◆ သရက်သီးနှင့် ပဒဲကော
- ◆ သံပရာသီးနှင့် စိန် (သေ)
- ◆ သံပရာသီးနှင့် ကျွဲခေါင်းသီး (သေ)
- ◆ သံပရာသီးနှင့် ဘာစပရီဆေးပြား (သေ)
- ◆ သပြေသီးနှင့် ထန်းလျက်

“တ” အက္ခရာ

- ◆ တင်းငံရွက်နှင့် နှမ်းဖတ်
- ◆ တုန်းရွက်နှင့် မြင်းသေရွက်

“အ” အက္ခရာ

- ◆ အရက်နှင့် ဗျိုင်းအောက်သား
- ◆ အရက်နှင့် ဒူးရင်းသီး (ရင်ပူ)
- ◆ အရက်နှင့် ကန့်ချုပ်နီ
- ◆ အရက်နှင့် ပိတ်ချင်းသီး
- ◆ အရက်နှင့် နှမ်းမုန့်
- ◆ အရက်နှင့် စသာမြစ်
- ◆ အရက်နှင့် ညံရွက် (သေ)
- ◆ အရက်နှင့် လမုန့်
- ◆ အရက်နှင့် ကေရာဇ်
- ◆ အရက်နှင့် သကြား
- ◆ အရက်နှင့် ခရုဆီ
- ◆ အမဲသားနှင့် ရှားစောင်းသီး (သေ)
- ◆ အမဲသားနှင့် ရှားစောင်းချဉ် (သေ)

☐ ထူးနွားစိုး (ရွှေရုပ်အေး)

ကျမ်းကိုး - အလင်းရောင်သေးကျမ်း အရှင်သဒ္ဓမ္မဇော (ပျောစိန်)

www.burmeseclassic.com

နည်းကောင်းအပြုပြု

မြန်မာ့

ဆေးပညာ

စိုးယဉ်ထွန်း

သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုဟု ဆိုကြရာတွင် ကံသည် ပြုလုပ်မှုဟု နားလည်ရပေမည်။ သဘာဝကံကိုလည်း သိရန် လိုအပ်ပေသည်။ ဒါကတော့ ပြုပြင်ဖန်တီး ပြောင်းလဲလို့မရတဲ့ သဘာဝကံတရားလို့ပဲ ပြောရမည်။ ဒါကို တားဆီးကာကွယ်ရုံပဲ ပြုနိုင်မည်။ ဥတုရာသီတောကိုဦးလို့ ဆိုထားသည်။ ယခု တောတွေ ပျက်စီးပြုန်းတီးကုန်တော့သဘာဝဘေးအန္တရာယ်ဆိုတာကြီး အတော်ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ခံကြရသည်။ ဒါက လူမှုရေးအပိုင်း။

ကျန်းမာရေးအပိုင်းတွင် ရှေးအစဉ်အလာ သမားတော်ကြီးများက ရာသီမပိုင် ဆေးမကိုင်နဲ့ ဆိုကြတယ်။ ယခုလို သဘာဝကြီးက ဖောက်ပြန်နေတော့ ရာသီဥတုကို ဖမ်းချည်ဖို့ ခက်ခဲတာပေါ့။ ဒီတော့လည်း မြန်မာ့နည်းစိထိ၊ ဥတု၊ ရတု ဆိုတာတွေနှင့်ပဲ အခြေယူပြီး ကျန်းမာရေးကို သပ္ပာယ်မှုအောင် ဩကာသလောကကြီးမှာ စိထိ၊ ဥတု၊ ရတုကိုလိုက်ပြီး ဖြစ်ပေါ်ပြောင်းလဲမှု၊ ဖောက်ပြန်မှုတွေကြောင့် ရောင်ရန်ဆောင်ရန်တွေကိုပဲ ဖော်ပြပါရစေ။

ပြာသိုလပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့မှ ဝါဆိုလပြည့်နေ့အထိ ခြောက်လ

သည် တနင်္ဂနွေမင်းသည် ဗဟိရဝိထိလို့ ခေါ်ဆိုသည့် အပြင်ဘက်လမ်းအစွန်မှ တရွေ့ရွေ့ မြောက်ဘက်သို့သွားသော ကြောင့် ဥတ္တရယာဉ်လို့ ခေါ်ဆိုကြသည်။ လေမှာ တောင်ဘက်ကလာခြင်းဖြစ်၍ တက်ဥတုလို့ ခေါ်ဆိုပြီး အအေးနာ အဖြစ်များသည်။

ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့မှ ပြာသိုလပြည့်နေ့အထိ ခြောက်လတွင် တနင်္ဂနွေမင်းသည် အန္တောဝိထိလို့ ခေါ်ဆိုသည့် အတွင်းဘက် အစွန်လမ်းမှ တရွေ့ရွေ့ တောင်ဘက်ကို သွားသောကြောင့် ဒက္ခိဏယာဉ်လို့ ခေါ်ဆိုကြသည်။ လေမှာ မြောက်ဘက်ကလာခြင်းဖြစ်၍ ဒီကာလကို သက်ဥတုဟု ခေါ်ဆိုကြပြီး အပူနာ အဖြစ်များသည်။

ဝိထိသဘော ဥတုကတော့ အများသိကြသည့် ရွှေ့ မိုး၊ ဆောင်းပင်ဖြစ်သည်။ တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့မှ ဝါဆိုလပြည့်နေ့အထိကို နွေဥတု ဝိမှန္တရာသီလို့ ခေါ်ဆိုသည်။

ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့မှ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့အထိကိုတော့ မိုးဥတု ဝသန္တရာသီလို့ ခေါ်ဆိုသည်။

တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့မှ တပေါင်းလပြည့်နေ့အထိကို

ဆောင်းဥတု ဟေမန္တရာသီလို့ ခေါ်ဆိုကြသည်။

ထိုကဲ့သို့သော ရွှေ့ မိုး၊ ဆောင်းဥတုသုံးလီတွင် နွေရာသီ၌ ဖြစ်ပေါ်သီးပွင့်သော အသီး၊ အပွင့်၊ အရွက်တို့ကို နွေဥတု၌ဖြစ်တတ်သော ရောဂါဝေဒနာများအတွက် ဓာတ်တအဖြစ်ရော၊ ဆေးသုံးအဖြစ်ပါ ပေးရသည်။

မိုးရာသီ၌ သီးပွင့်သော အသီးအပွင့်၊ အရွက်တို့ကို မိုးရာသီ၌ပင်ဖြစ်သော ရောဂါဝေဒနာအတွက် ဓာတ်တနှင့် ဆေးသုံးအဖြစ် ပေးရသည်။

ဆောင်းရာသီ၌ သီးပွင့်သော အသီး၊ အပွင့်၊ အရွက်တို့ကိုလည်း ဆောင်းရာသီ၌ဖြစ်သော ရောဂါဝေဒနာအတွက် ဓာတ်တနှင့် ဆေးသုံးအဖြစ် ပေးရသည်။

ရာသီအလိုက် ဖြစ်ပေါ်ထွက်သော အသီး၊ အပွင့်၊ အရွက်တို့ကို ရောဂါဝေဒနာအလိုက် ပေးကျေးဇူးပြုခြင်းကို ရာသီကြိုက်စာလို့ ခေါ်သည်။ ရှေးလူကြီးများက ရာသီစာလို့လည်း ခေါ်ကြပြီး အစာလည်းဆေး၊ ဆေးလည်းအစာဟု ပြောဆိုခဲ့သည်။

ထိုဥတုသုံးပါးကို ထပ်ခွဲ၍ ဥတုငယ် ခြောက်ပါးရသည်။ ဥတု

www.burmeseclassic.com

ခြောက်ပါးလို့လည်း ခေါ်သည်။

(၁) ပြာသိုလပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့မှ တပေါင်းလပြည့်နေ့အထိကို သိသိရရတု လို့ခေါ်သည်။

(၂) တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့မှ ကဆုန်လပြည့်နေ့အထိကို ဝသန္တရတု လို့ခေါ်သည်။

(၃) ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့မှ ဝါဆိုလပြည့်နေ့ အထိကို ဟိမန္တရတု လို့ခေါ်သည်။

(၄) ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့မှ တော်သလင်းလပြည့်နေ့အထိကို ဝဿာနရတု လို့ခေါ်သည်။

(၅) တော်သလင်းလပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့မှ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့အထိကို သရဝေရတု လို့ခေါ်သည်။

(၆) တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့မှ ပြာသိုလပြည့်နေ့အထိကို ဟေမန္တရတု လို့ခေါ်သည်။ ထိုရတုဆိုသည်ကို နက္ခတ်တက်ရာတွင် ဗေဒင်ဆရာများ၊ အခါပေးသူများ၊ ယတြာပေးသူများနှင့် ဆေးဝါးကုသသည့် သမားတော်များက ရတုနှင့် ယှဉ်၍ ဓာတ်စာပေးသည်။ ဆေးဝါးလည်း ကုသည်။ တခြားသော နေရာများတွင်လည်း သုံးစွဲကြသည်။

ရှေးသမားတော်ကြီးများက ရတုအကြိုက် ဆေးဝါးဓာတ်စာအပေးကို အရသာကို ဥပမာထားခဲ့သည်မှာ -

"ဟေ သီ ဝဿာ ချို ချဉ် ငန့် ပေးရန်သီ၊ ဝသန္တမှန် ခါး စပ် ဖန် သင့် ပြန်သုံးခုသာ၊ ဝိမုန္တရတု ချို ဆိန်ပြု၊ သာရဝကား ဖန် ချို ခါး အများသိဖို့ရာ လို့မှတ်။"

ဟေမန္တ သိသိရ၊ ဝသန္တ ရတုအတွက် ချို ချဉ် ငန့်သောအရသာကို အများအားဖြင့်ပေးပြီး ဝသန္တ၊ ဝိမုန္တ သာရဝ ရတုတွေမှာလည်း ရသာတူကို ဆက်ပြီးပေးနိုင်ပေမယ့် ရတုနှင့်ရသာကို တော့ သင့်အောင်ညှိပြီး ကုသရတဲ့ သဘော။

လူကောင်းလက္ခဏာရှိသလို လူနာလက္ခဏာလည်းရှိတယ်။ အဲဒါက ဥတုကြောင့်ဖြစ်တာလို့ ခွဲခြားပြီး ဆေးပေး၊ ဓာတ်စာကျွေးပြီး ကုရတယ်။ ထိုနေရာတွင် လူကံခတ်ခြင်း၊ ရောဂါလက္ခဏာကိုပါ အကဲခတ်ရမည်ဟု ပြဆိုသည်။

တက်ဥတု၏ လူကောင်းမှ လူနာလက္ခဏာ ပြဆိုရာတွင် . . .

(၁) ရေငတ်ခြင်း၊ (၂) ချွေးထွက်ခြင်း၊ (၃) ဆီးနီခြင်း၊ (၄) ဝါခြင်း၊ (၅) အစားပျက်ခြင်း၊ (၆) ကိုယ်ရေအေးခြင်း၊ (၇) အသားအရေနူးညံ့ခြင်း၊ ဖြစ်နေခြင်းရှိပြီး အမှန်က လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

တက်ဥတုမှာ လူနာမှလူကောင်းလက္ခဏာ ပြရာတွင် . . .

(၁) ရေမငတ်ခြင်း၊ (၂) ဆီးများခြင်း၊ ဆီးဖြူခြင်း၊ (၃) ရှပ်လေးခြင်း၊ (၄) ဝမ်းတွင်းပူခြင်း၊ (၅) ချွေးငုပ်ခြင်း၊ ချွေးမထွက်ခြင်းတို့ကို ပြပေမယ့် ဝေဝနာကို ခံစားနေရသည်။ ဒါက တက်ဥတု၏ လူကောင်းမှ လူနာပြဆိုမှုဖြစ်သည်။

သက်ဥတုတွင်လည်း လူကောင်းလက္ခဏာနှင့် လူနာလက္ခဏာပြဆိုရာတွင် . . .

(၁) ရေငတ်ခြင်း၊ (၂) ချွေးမထွက်ခြင်း၊ (၃) ဆီးဖြူခြင်း၊ (၄) စားကောင်းခြင်း၊ (၅) ကိုယ်သားကိုယ်ရေ ပူနွေးခြင်း၊ (၆) အသားအရေ ကြမ်းခြောက်ခြင်း၊ သက်ဥတု၏ လူကောင်းလက္ခဏာဖြစ်သည်။

(၁) ဆီးနီ၊ ဝါခြင်း၊ (၂) ရေငတ်ခြင်း၊ (၃) ဝမ်းတွင်း ရင်တွင်းပူခြင်း၊ (၄) အေးသောအစားအစာကို စားလိုခြင်း၊ (၅) ချွေးလွန်စွာထွက်ခြင်း

ထိုလက္ခဏာများက သက်ဥတု၏ လူနာလက္ခဏာဖြစ်သည်။

ရှေးသမားတော်များက လူ၏ ဖြစ်ပေါ်နေသော အခြေအနေ လက္ခဏာကိုကြည့်ပြီး သုံးသပ်ကုသကြသည်။ လူ၏ဝမ်းကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းမီးကိုသိတယ်။

ခြောက်ပါးလို့လည်း ခေါ်သည်။ ချွေးစုံရိတယ်။ ဝမ်းကို ရေထဲချကြည့် သူဆိုရင် သူ့ဝမ်းဟာ ရေမြုပ်သွား၊ ဝမ်းမီး (ဝေဓာတ်) ညှို့လို့ သိသိရတယ်။ ဝမ်းပျက်တယ်လို့ ဆိုတယ်ပေါ့။ ဝမ်းမီးပြင် ပေးဖို့ ဓာတ်စာရော၊ ဆေးရော ပေးသေးတယ်။ ဒါက မြန်မာသမား တက်တိုင်း သိကြပါတယ်။

ပြီး ပေးခြောက်ပါးကိုလည်း သိကြရတယ်။ အဲဒါတွေက . . .

(၁) ကြိုထုံးခြင်း၊ ဖျို၊ အန်ခြင်း တို့ကို အထက်ဆန်သည့် လေဖြစ်လို့ ဥဒ္ဓေါဏမဝါယော လို့ခေါ်ဆိုသည်။

(၂) ကျပ်ငြိုး၊ ကျင်ငယ်၊ စွန့်တာတို့၊ လေလည်တာတို့မှာ အောက်စွန့်တဲ့အတွက် အာဓောဂမဝါယော လို့ ခေါ်ဆိုသည်။

(၃) အူ၏မပြင် ဝမ်းဗိုက်အတွင်းတွင် ဝေဝနာသွားလာနေသည်ကို မြင်ခြင်း၊ ကိုင်တွယ်ရခြင်းကို ဣစ္ဆာဇယဝါယောလို့ခေါ်သည်။

(၄) အူတွင် ခွံ လှုပ်ရှားလှီးအောင်နေသော လေကို ကောဋ္ဌာသေယျဝါယောလို့ ခေါ်ဆိုသည်။

(၅) ကျွေးခြင်း၊ ဆန်ခြင်း၊ လဲလျောင်းခြင်းပြုမည့် လှုပ်ရှားမှုကို အကူအထောက်ပြုသော လေကို အင်္ဂါမာနုဟရိဝါယောလို့ ခေါ်ဆိုသည်။

(၆) ထွက်သက် ဝင်သက် အသက်ရှူနေသည့်လေကို အဿာသပဿာ ဝါယောလို့ခေါ်သည်။

ထိုလေ ခြောက်ပါးကို အရွက္ခအတွင်းလေ ခြောက်ပါးလို့ခေါ်သည်။ အနာသိဆေးဖို့ အစာလည်းဆေး၊ နေတတ်လျှင် ဆေးရှင်း၏ဟု ရှေးသမားတော်ကြီးများက အဆိုအမိန့်ကို ထပ်ဆင့်ပွားလိုက်ပါသည်။

□ စိုးယဉ်ထွန်း၊ ကျမ်းကိုး - နော်တီဆရာသိန်းကြီး၏ တပည့် မှော်ဘီ၊ ဘောရွှေစင်း (ဦးလေး) ၏ ဆေးမှတ်တမ်း။

အသက်ကြီးသော်လည်း

မပျက်စီးသေးသူများ

ဒေါက်တာ နိုက်တင်ဂေးလ်

“ရေဘေးမီးဘေး ပြည်ဖျက်ဘေး ကား ဆယ်ရေတစ်ရေ တယ်နိုင်သေး၏။ အိုဘေးနာဘေး သေခြင်းဘေးဟု ဤဘေး (၃)ပါး လွန်ကြီးမားကား...” စသည်ဖြင့် မန်လည်ဆရာတော်ဘုရား ကြီးက မယဒေဝလင်္ကာမှာ သတိပေး တော်မူထားတဲ့အတိုင်း ဘယ်သူကမှ မကယ်တင်နိုင်ဘဲ ကိုယ်တိုင်လည်း မကယ်တင်နိုင်တဲ့ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းဆိုတဲ့ ဘေး(၃)ပါးကို ကျွန်ုပ်တို့ တစ်တွေ စိုးတထိတ်ထိတ်နဲ့ရယ်ပါ။

ဒီဘေး(၃)ပါးအနက် နာခြင်း ဘေးနဲ့ သေခြင်းဘေးဆိုတာ ရုတ်ခနဲ၊ ဖျတ်ခနဲ ဆိုသလို တားဆီးချိန် မရလိုက်ဘဲ ပြန်းစားကြီး ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရနိုင်ပါတယ်။

အိုခြင်းဘေးကား “ဖြည်းဖြည်း လာပါ အိုဇရာ” ဟု ကျန်းမာခြင်းနဲ့ ညီညွတ်တဲ့ စားသောက်နေထိုင်မှုပုံစံ၊ ကျန်းမာစေတဲ့ အစာအာဟာရ၊ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ အိုခြင်းဘေးကို တတ်စွမ်းသမျှ ကာကွယ်တားဆီးထားခြင်း

မရှိဘူးဆိုရင် အမျိုးသားထက် အမျိုးသမီးများမှာ ပိုပြီးနစ်နာဆုံးရှုံးရပါတယ်။ မီးယပ်သွေးဆုံးကြီးပါ။ မီးယပ်ခြောက်ပဲ စသည်ဖြင့် အိုရင် ပယ်ချင်နေသူများ၊ အညာတာ ကင်းမဲ့စွာနဲ့ အလွယ်တကူပဲ အိုပယ်စာရင်းထဲ အသွင်းခံရတတ်ပါတယ်။

အမျိုးသမီးတစ်ဦး သွေးဆုံးသွားတဲ့အခါ အမသားဥ နှစ်ခုစလုံးက အီစတရိုဂျင်ဟော်မုန်း (Oestrogen Hormone) မထုတ်ပေးနိုင်တော့လို့ သူမရဲ့ သွေးထဲမှာ ဟော်မုန်းဓာတ်လျော့နည်းသွားသလို အနိုးအထူအပါးကို ထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့ အားလျော့နည်းသွားပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သွေးဆုံးပြီးတဲ့ အမျိုးသမီးများဟာ အနိုးပါးလာပြီး အနိုးတွေ ကြွပ်ဆတ်လာတာပါပဲ။

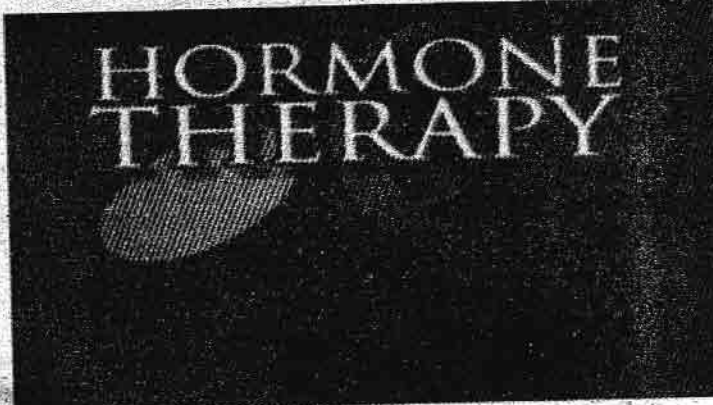
အထူးသဖြင့် သွေးဆုံးပြီးလို့ (၃)နှစ်၊ (၄)နှစ်ကြာတဲ့အချိန်မှာ ပိုမိုကွဲပေးပါတယ်။ အနိုးကျိုးလွယ်ပါတယ်။ အနိုးကြွပ်ဆတ်ရောဂါ ဖြစ်တတ်တဲ့ အသက်ကြီးပိုင်း အမျိုးသမီးများမှာ . . .

- (က) ခန္ဓာကိုယ်ကျုံ့လှိမ့်သွေးကွေးသူ၊
- (ခ) ဆေးလိပ်စားသောက်များသူ၊
- (ဂ) လွန်လွန်ကွဲကွဲအရက်သောက်သူ၊
- (ဃ) ကိုယ်လက်ထုပ်ရှားမှု နည်းပါးသူ
- (င) ကယ်လီစီယမ်ပါတဲ့ အစားအသောက် အစား နည်းသူ၊
- (စ) သွေးဆုံးပြီး သူ့စတဲ့ အမျိုးသမီးတွေမှာ အနိုးကြွပ်ဆတ်ပြီး အနိုးကျိုးလွယ်လာ ဖြစ်လေ့ရှိပါတယ်။

အဲဒီတော့ အသက်ကြီးပိုင်း အမျိုးသမီးများဟာ သွေးဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း အနိုးကြွပ်ဆတ်ရောဂါ ဖြစ်တတ်တာ ကာကွယ်ဖို့အတွက် နေကျင့်စားကျင့်ကို ပြုပြင်ပြီး ကျန်းမာရေးနဲ့ လှေ့ညီစွာ စားသောက် ခန့်သင့်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ အနိုးပါးစားလို့ရတဲ့ ငါးသေးတွေ ကြော်ချက် စားခြင်း၊ နွားနို့နဲ့ ဥအမျိုးမျိုး၊ အခွံမာသီး၊ ပဲနဲ့ အသီးအနှံများများ စားသောက်တဲ့အကျင့် လုပ်ထားသင့်ပါတယ်။

အထူးသဖြင့် ပဲငါးပိလှဲ့တဲ့ ပဲနို့ကိုစားရင် သဘာဝ အီစတရိုဂျင်ဓာတ်ကိုရပါတယ်။ ခေ့စဉ်ပုံမှန် ကယ်လီယမ်လှုပ်ရှားမှုလည်း ပြီးအပ်တာပေါ့။ ကျန်းမာရေးနဲ့ မလျော်ညီတဲ့ အကျင့်ဆိုးများ (ဥပမာအားဖြင့် ဆေးလိပ်သောက်ခြင်း၊ အရက်သောက်ခြင်း) တို့ကိုလည်း ရှောင်ကြဉ်ရမှာပဲ။

သွေးဆုံးပြီးတဲ့ အမျိုးသမီး ယောက်ဟာ အနိုးကြွပ်ဆတ်နေတာ

www.burmeseclassic.com

ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားရတယ်ဆိုရင် HRT ဟော်မုန်းအစား ဖြည့်ကုထုံး ခံလူနိုင်ပါတယ်။

HRT လို့ခေါ်တဲ့ ဟော်မုန်းအစားဖြည့် ကုထုံးဟာ တချို့လူတွေ ထင်နေသလို လိင်ကိစ္စ၊ အိမ်ထောင်မှုကိစ္စ အတွက်ပဲ အကျိုးရှိစေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သွေးဆုံးပြီးတဲ့ အမျိုးသမီးတွေမှာ ဟော်မုန်းဓာတ် လျော့နည်းကုန်ခန်းသွား တာကြောင့် နဂိုက ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် သွက်သွက်လက် လက် လှုပ်ရှားနိုင်တဲ့ တုံ့ပြန်မှုက နှေးကွေးလေးလံသွားပါ တယ်။ အသားအရေ တင်းတင်းရင်းရင်း မရှိတော့ဘဲ ပျော့တိ ပျော့တွဲ ဖြစ်လာတယ်။

မှတ်ဉာဏ်မေ့တာ၊ လွယ်လွယ်နဲ့ ပြန်အမှတ်မရတော့ တာ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ စိတ်ကယောက်ကယက် ဖြစ်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျတတ်တယ်။

အဲဒီလို အခြေအနေမှာ ဟော်မုန်းဓာတ် အစားပြန် ဖြည့်ပေးလိုက်ရင် ဘက်ထရီကို ချာဂျင်သွင်းပေးလိုက်သလို သွက်လက် ဖျတ်လတ်လာမယ်။ တက်ကြွလာမယ်။ ပေါ့ပေါ့ ပါးပါး ရှိလာမယ်။ အမောအပန်း ခံနိုင်လာမယ်။

အသားအရေ ပျော့တိပျော့တွဲ ဖြစ်နေတော့ဘဲ ကြွတ်သားတွေ တင်းတင်းရင်းရင်း ရှိလာမယ်။ စိတ်ဓာတ် ထူထောင်တော့ဘူး။

အိမ်ထဲရှိဂျင်ဟော်မုန်းရဲ့ နောက်အာနိသင်တစ်ခုက ဆီးချိုရောဂါရှိတဲ့ အမျိုးသမီးဆိုရင် ဆီးချိုအတွက် ဆေးတွေ သောက်နေရတဲ့အခါ ဒီဟော်မုန်းဓာတ် ဖြည့်ပေးလိုက်ရင် ဆီးချိုဆေးရဲ့ အစွမ်းသတ္တိကို ကျညီအားပေးတဲ့အတွက် ဆီးချို ရောဂါကို ထိန်းရတာ ပိုလွယ်သွားပါတယ်။

ဒါ့အပြင် အိမ်ထဲရှိဂျင်ဟော်မုန်းဓာတ်ဟာ အရေး

ကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ နှလုံးသွေးကြောတွေမှာ သွေးကြောအတွင်း လွှာကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးပြီး နှလုံးသွေးကြောရောဂါ မရအောင် ကာကွယ်ပေးပါတယ်။

ဒါ့အပြင် အိမ်ထဲရှိဂျင်ဟော်မုန်းဓာတ်ဟာ သွေးဆုံး ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း အရိုးတွေ ပါးလွှာကြွတ်ဆတ်ပြီး ကျိုးလွယ် တာကို ကာကွယ်ပေးပါတယ်။

ဒါ့ကြောင့်မို့ HRT (Hormone Replacement Therapy) လို့ခေါ်တဲ့ ဟော်မုန်းဓာတ် အစား ဖြည့်ကုထုံးဟာ သွေးဆုံးပြီးတဲ့ အမျိုးသမီးတွေအတွက် အပွန်အကျိုးရှိစေ ပါတယ်။ တကယ်သွေးမဆုံးသေးတဲ့တိုင်အောင် သွေးမေ့န မကန် ဖြစ်နေပြီး သွေးဆုံး စတင်နေပြီဆိုတဲ့ အခါမှာ HRT စသုံးသင့်ပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ဘယ်လို လက္ခဏာတွေ ပြလေ့ရှိသလဲ ဆိုတော့ ...

တိုယ်ထဲမှာ သားအိမ်က ရှိနေတယ်။ အသက်ကြီးလို့သာ သူကကျွဲသွားတာ။ အလုပ်မလုပ်တော့ဘဲ သေးသေးကွေးကွေးဖြစ်နေပေမယ့် ဟော်မုန်းဓာတ်ကို ပြန်ပြီး အစားထိုးပေးလိုက်တဲ့အခါမှာ ဒီသားအိမ်ဟာ ပြန်လည်နုပျိုလာပြီး လူငယ်လူရွယ်လို ပြန်ကြီးပြီး မီးယပ်သွေး ပြန်ပေါ်လာတတ်ပါတယ်။ လူနာလည်း အထိတ်တလန့် ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

မီးယပ်သွေး ပြန်ပေါ်တဲ့အပြင် သားအိမ်အတွင်းလွှာဟာ ပြန်ထူလာပြီး နောက်ပိုင်းကျတော့ ထူလွန်းမကထူပြီး သားအိမ်အတွင်းလွှာ ထူလွန်းတဲ့ရောဂါ အဲဒါကို ပုံမှန်စစ်ဆေးမှုမရှိရင်၊ ထိန်း ထိန်းသိမ်းသိမ်းမရှိရင် သားအိမ်ထူလွန်း တဲ့ရောဂါက ကင်ဆာတောင် ဖြစ်နိုင် ပါတယ်။

နောက်လူနာတစ်မျိုးက အသက် အရွယ်ငယ်ငယ်နဲ့ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ကြောင့် သားအိမ်ထုတ်ထားပြီးသား ဖြစ် ချင်ဖြစ်မယ်။ သွေးဆုံးပြီးမှ ထုတ်သင့်လို့ ထုတ်တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဘယ်လိုပဲ ထုတ်ထုတ် သားအိမ်မရှိတဲ့လူတွေကျ တော့ အီစထရိုဂျင်ဟော်မုန်းတစ်မျိုး တည်းပဲ ပေးလို့ရပါတယ်။ ဘာမှခုကွ မပေးပါဘူး။ သွေးပြန်ပေါ်စရာလည်း အကြောင်းလည်း မရှိပါဘူး။ သားအိမ် တင်ဆာဖြစ်စရာအကြောင်းလည်း မရှိ ပါဘူး။ သားအိမ်မှ ရှိမနေတာကို။

ဒါပေမယ့် သဘာဝအတိုင်း သွေးဆုံးတယ်။ သဘာဝအတိုင်း သား အိမ်က ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာရှိနေရင် နောက် ထပ် သွေးလည်း ပြန်မပေါ်နိုင်အောင်၊ သားအိမ်အတွင်းလွှာလည်း အလွန် အမင်းထူပြီး ခုကွမပေးအောင် အီစထရို ဂျင်ဟော်မုန်းတစ်မျိုးတည်းသာ မကဘဲ ပရိုဂျက်စထရန်းဟော်မုန်းပါ ပေါင်းပြီး ပေးရပါတယ်။ ပရိုဂျက်စထရန်းကို ဒီလို ပေါင်းပေးလိုက်တဲ့သဘောက အတွင်း လွှာလည်း ပြန်မထူရပါဘူး။ သွေးလည်း ပြန်မပေါ်ဘူး။ ကင်ဆာဖြစ်ဖို့လည်း နှိမ် နင်းပေးပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပရိုဂျက်

စထရန်း ပေါင်းပေးရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဟော်မုန်းအစားဖြည့် ကုထုံး (HRT)ပေးမယ်ဆိုရင် သားအိမ် မရှိတဲ့လူနာ သားအိမ်ရှိတဲ့လူကို ကွဲကွဲ ပြားပြား သိရအောင် အရင်စိစစ်ပေးရ ပါတယ်။ သားအိမ်မရှိရင် တစ်မျိုးတည်း ပေးရပြီး သားအိမ်ရှိရင် ဘယ်လောက်ပဲ ကြာကြာပေးပေး နှစ်မျိုးပေါင်းပေးရ ပါတယ်။

ရင်သားအကျိတ်အဖုနဲ့ ကင်ဆာ၊ သားအိမ်ကင်ဆာ၊ အလွန်အမင်း သွေး ပေါင်ချိန်တက်ပြီး သွေးတိုးရောဂါ၊ အသည်းရောင် အသားဝါနဲ့ တကယ်ကို အသည်းအလုပ်မလုပ်တဲ့လူနာ၊ သွေး ကြောပိတ်ရောဂါ အဲဒီလို လူနာများ ဆိုရင် သူတို့က အီစထရိုဂျင်ဟော်မုန်း ကို ရောင်သင့်တဲ့အတွက် သူတို့ကို HRT ပေးလေ့ မရှိပါဘူး။

အဲဒီလို ရောင်ရန်တွေကလွဲရင် လူတိုင်း တတ်နိုင်ရင် စားလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မဖြစ်မနေ စားသင့်သူများ ရှိပါတယ်။

- ဘယ်သူတွေလဲဆိုတော့ . . .
 - (၁) နှလုံးရောဂါအခံရှိတဲ့သူ၊
 - (၂) ဆွေမျိုးနီးစပ်ထဲမှာ နှလုံးရောဂါ နဲ့ လေဖြတ် ရောဂါဖြစ်ဖူးသူ၊ ဖြစ်နေသူ ဆိုရင်
 - (၃) စမ်းသပ် စစ်ဆေးမှုများအရ အရိုးကလည်း စောစောစီးစီး အရိုးကျိုးနိုင်တဲ့ အသွင်လက္ခဏာ ရှိနေတယ်ဆိုရင်
 - (၄) အလုံးအဖန်သေးသောသူများ၊
 - (၅) ဆေးလိပ်၊ အရက် အသောက် များသူ၊
 - (၆) ပုံမှန်ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု မရှိဘဲ အထိုင်များသူ
- ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု နည်းပြီး အထိုင်များတဲ့သူတွေဟာ ဘာကြောင့် မဖြစ်မနေ စားသင့်သလဲဆိုတော့ သူ့မှာ နှလုံးရောဂါနဲ့ အရိုးကြွပ်ဆတ်တဲ့ရောဂါ ပိုပြီးအဖြစ်များတဲ့အတွက် ဒီရောဂါတွေ ကို ကာကွယ်နိုင်ဖို့ အန္တရာယ်များတဲ့ လူ

အများစုစာရင်းထဲမှာ ပါသူများအနေနဲ့ စားသင့်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

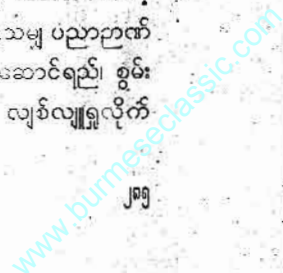
“အသက်လေးဆယ်မှ ဘဝစ တယ်”ဆိုတဲ့စကားဟာ တကယ်တော့ ဘဝတစ်ခု ရှင်သန်နေထိုင်ဖို့အတွက် ရော လုပ်ငန်းတစ်ခု စွမ်းဆောင်အောင် မြင်ဖို့အတွက်ပါ အသက်လေးဆယ် အရွယ်မှာ အသိပညာ အတတ်ပညာ ဗဟုသုတ အကြားအပြင် အတွေ့အကြုံ ဆင်ခြင်ဉာဏ်တွေ အခြင်မားဆုံး အနေ အထားကို ရောက်ပြီမှ အောင်မြင်တဲ့ ဘဝတစ်ခုရဲ့အစလို့ ဆိုလိုတာ ဖြစ်မယ် လို့ ယူဆမိပါတယ်။

ကျွန်မတို့နိုင်ငံမှာတော့ အမျိုး သားများနဲ့မတူ တစ်ခု ခြားနားစွာပဲ အာဝေဏီကဒုက္ခတရား ငါးပါးကိုပါ ထမ်းပိုးထားရတဲ့ အမျိုးသမီးများကို အသက်လေးဆယ် အရွယ်ရောက်ရင်၊ အသက်လေးဆယ် အရွယ်ရောက်ခါနီး ပြီဆိုရင် နေရာ မပေးချင်တော့သလို ရရှိပြီးသားနေရာကတောင် ဖယ်ရှားလို့ ချောင်ထဲ ဇွတ်အတင်း သွတ်သွင်းချင်နေ ကြာတယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။

တချို့ကတော့ “နွားအို မြက်နု ကြိုက်” ဆိုတဲ့ ပြင်းထန်တဲ့ပုံနှိုင်းနဲ့ ပြော ဆိုပါတယ်။

ဘာပဲပြောပြော ဒါဟာ ကိုယ် ရေးကိုယ်တာ ခံစားချက်လိုမျိုး ကျွန်း မြောင်း သေးသိမ်တဲ့ ကိစ္စအတွက်လို့ ဆိုရင်တော့ ဒါကို ကျွန်မတို့ ထည့်သွင်း စဉ်းစားစရာ မလိုအပ်သလို အလေးထား စရာ ကိစ္စလို့လည်း မယူဆပါဘူး။

ဒါပေမယ့် တူနဲ့တို့ လူမှုဝန်း ကျင်အတွက် ကျွန်တို့နိုင်ငံအတွက် စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ လူမှုရေး၊ နိုင်ငံ ရေးကိစ္စအတွက်ဆိုရင်တော့ အဲဒီလေး ဆယ်ကျော် အမျိုးသမီးများရဲ့ အဲဒီ အသက်အရွယ်အထိ ဘဝတစ်လျှောက် ဖြတ်သန်းလာခဲ့သမျှ ပေးဆပ်လာခဲ့ သမျှ၊ စုဆောင်းလာခဲ့သမျှ ပညာဉာဏ် အတွေ့အကြုံနဲ့ စွမ်းဆောင်ရည်၊ စွမ်း ဆောင်ချက်တွေကို လျစ်လျူရှုလိုက်

သလို ဖြစ်တာမို့ များစွာနှစ်နာဆုံးရှုံးစေတယ်လို့ ထင်မြင်မိပါတယ်။

ဘယ်ကာလ၊ ဘယ်နေရာမှာ မဆို ဆယ်ကျော်သက်မှာ နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်မှ နေရာပေးချင်တာ၊ အလုပ်ခန့်အပ်ချင်တာလို့ ညည်းတွား ပြောဆိုနေသ အချို့လည်း ကြားနေရပါတယ်။

ငယ်ရွယ်သူများဟာ တက်ကြွလန်းဆန်းတယ်။ နိုးကြားလတ်ဆတ်တယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲဖြစ်ပေမယ့် အတွေ့အကြုံ နုနယ်သူများဖြစ်တာမို့ အမှားများနိုင်ပါတယ်။ အသက်အရွယ် ကြီးသူများက ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံအရ တွေးဆဆင်ခြင် ချင်ချိန်နိုင်စွမ်း အံ့မခန်းရှိနေတာမို့ အမှားနည်းတယ်လို့ ဆိုလို့ရပေမယ့် ဆယ်ကျော်သက်နဲ့ နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်လောက်တော့ သစ်လွင်လတ်ဆတ်မှု မရှိတော့တာ အမှန်ပါပဲ။

ဒါကို မြဲမြံယူလို့ရနိုင်ပါတယ်။ လေးဆယ်ကျော်များဟာ ကျန်းမာရေးအတွက်ရော လုပ်ငန်းစွမ်းဆောင်ရည်အတွက်ပါ ငယ်ရွယ်နုပျိုသူများလို အမြဲတက်ကြွ လန်းဆန်းဖို့ဆိုရင် ဟော်မုန်းအစားဖြည့်ကုထုံး (HRT)ကို ခံယူသင့်ပါတယ်။

တချို့က ဟော်မုန်းဆေးစားနေတယ်ဆိုရင် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ၊ ဖိုမဆက်ဆံရေးကိစ္စအတွက်ပဲလို့ ထင်မြင်တတ်ကြပါတယ်။ ဒီအတွက်သာမကဘဲ ဟော်မုန်းအစားဖြည့်ကုထုံး(HRT)ဟာ

ခန္ဓာကိုယ်ကျန်းမာရေးအတွက် အားကုန်လှလှ ဘက်ထရီအိုးကို ချာဂျင်သွင်းလိုက်သလို တောင်းကျိုးများစေတဲ့ ကုထုံး ဖြစ်ပါတယ်။

မြန်မာပြည်မှာ လောလောဆယ်အားဖြင့် အိမ်ထဲရှိဂျင်တစ်မျိုးပဲ စားရသူအတွက် အိမ်ထဲရှိဂျင်ဓာတ်သီးသန့်ပါတဲ့ဆေး ရှိပါတယ်။ ဒီတစ်မျိုးတည်း နေ့စဉ်မှန်မှန် ပေးလို့ရပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ပတ်လောက်နားပြီး နောက်တစ်လ စားပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ တောက်လျောက်စားတာ ရှိပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်ထဲရှိဂျင်ဓာတ်ပါတဲ့ အပိုင်းလေးကပ်တဲ့နည်း သုံးကြပါတယ်။ အရေပြားအောက်မှာ အိမ်ထဲရှိဂျင်ဆေး မြှုပ်တဲ့နည်းပါ။ အဲဒီလို မြှုပ်ထားရင် (၃)လ၊ (၅)လ၊ (၁)နှစ် ဘာမှ စားစရာမလိုတော့ပါဘူး။

အခုန ပြောခဲ့သလို ပရိုဂျက်စထရန်း ဟော်မုန်းပါ ပေါင်းပေးဖို့ လိုအပ်တဲ့ အမျိုးသမီးများမှာ ပရိုဂျက်စထရန်း ပေါင်းပေးတဲ့အခါ သန္ဓေတားဆေး ရွှေရောင်ကတ်ပြားများလိုပဲ အိမ်ထဲရှိဂျင်ဆေးပြားက အရောင်တစ်မျိုး၊ ပရိုဂျက်စထရန်းဆေးပြားက အရောင်တစ်မျိုး၊ သူ့ရက်နဲ့သူ အိမ်ထဲရှိဂျင်ပြီးမှ ပရိုဂျက်စထရန်း ဆက်စားရတာ ရှိပါတယ်။ အိမ်ထဲရှိဂျင်နဲ့ ပရိုဂျက်စထရန်း နှစ်မျိုးစလုံးကို ပြိုင်စားရတဲ့နည်းလည်းရှိပါတယ်။ အိမ်ထဲရှိဂျင်

ရော၊ ပရိုဂျက်စထရန်းရော ဆေးပြားတစ်ပြားတည်းပေါင်းထားပြီး တစ်လုံးတည်းစားတဲ့နည်း ရှိပါတယ်။

HRT ဒီဆေးက သက်စောင့်ဆေးလည်းဖြစ်ပါတယ်။ နှလုံးနဲ့ဆိုင်တဲ့ ရောဂါ၊ အရိုးနဲ့ဆိုင်တဲ့ ရောဂါတွေ ဖြစ်ပွားလို့ ကုသရတာနဲ့နှိုင်းယှဉ်ရင် သုံးသင့်တယ်လို့ဆိုရမှာပါ။

အနောက် နိုင်ငံတွေမှာတော့ သွေးဆုံးပြီးတဲ့ အမျိုးသမီးတွေအတွက် ဟော်မုန်းနှစ်မျိုးဆေး စားကြပါတယ်။ နောက်တစ်ခုက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် သားအိမ်ထုတ်ထားသူတွေ၊ သားအိမ်သာမကဘဲ သားဥပါထုတ်လိုက်ရသူတွေ၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ဆိုတာကလည်း စောစောစီးစီး အသက်အစိတ်၊ သုံးဆယ်ဆိုသလို ဖြစ်နိုင်တဲ့အတွက် သူတို့အနေနဲ့ကတော့ အိမ်ထဲရှိဂျင်ကို မဖြစ်မနေစားဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

ဒီဟော်မုန်းထုတ်ပေးတဲ့ သားဥမရှိတော့ဘူးဆိုရင် ကျန်တာတွေက ဘယ်လောက်ပဲ အကောင်းပကတိဖြစ်နေပါစေ HRT လိုအပ်ပါတယ်။

မစားခင် အခြေအနေမှာ တကယ်တိတိကျကျ ဆောင်ရွက်မယ်ဆိုရင် Menopause Clinic လို့ခေါ်တဲ့ သွေးဆုံးခါနီးနဲ့ သွေးဆုံးပြီးသော လူနာများ ကြည့်တဲ့ဆေးခန်းကို သီးသန့်ဖွင့်လှစ်ရပါတယ်။ ဒီ Clinic မှာလာပြတဲ့ အမျိုးသမီးတွေကို စောစောပိုင်းက ရှင်းပြခဲ့သလိုမျိုး HRT အကြောင်းကို ပြောပြရပါတယ်။ ငွေရေးကြေးရေး ကိစ္စကအစ အားလုံးကို ရှင်းပြရပါတယ်။ ရှင်းပြပြီး နားလည်ပြီးမှ သူ့သုံးချင်သုံးပါစေပေါ့။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် မူတည်ပါတယ်။

အသက်(၃၀) (၃၅) နှစ်မှာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် သားအိမ်ရော၊ သားဥရော ထုတ်ထားတဲ့ လူနာကျတော့ စားကိုစားမဖြစ်မယ်လို့ ညွှန်ကြားရပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

HRT ပေးတော့မယ် ဆိုရင် ထွန်းစာရေးစစ်တမ်းထုတ်ပြီး ရောဂါ ရာဇဝင် မေးရပါတယ်။ အမျိုးအမျှ ယခု ရင်သားကင်ဆာ၊ သားအိမ်ကင် ဆာ ရာဇဝင် ရှိ မရှိ အခုလောလော ဆယ်လည်း သွေးသား မမှန်ကန်ဘဲ သားအိမ်ကင်ဆာ သံသယရှိတာ၊ ရင် သားမှာ အကျိတ်အဖုရှိတာ၊ အသည်း ရောဂါ၊ အသည်းရောင် အသားဝါ ရောဂါ ရှိ မရှိဆိုတာ သေချာစစ်ဆေး မေးသပ်မှုတွေ ပြုလုပ်ပေးရပါတယ်။

ဒါတွေ မရှိဘူးဆိုရင် HRT စား ချင်ပါတယ်ဆိုရင် ရာဇဝင်ကျကျနန ဆေးပြီး သွေးတိုးချိန်ရပါတယ်။ ရောဂါ ရာဇဝင် ကောင်းတယ်။ မစားသင့်တဲ့ ဆရာ စာရင်းမှာ မပါဘူးဆိုရင်တော့ ဒီလူနာကို HRT ပေးလို့ရပါပြီ။

ရင်သားမှာ အဖုအကျိတ်စမ်း ဆိုမရှိပေမယ့် တတ်နိုင်သေးလို့ တစ် ဆင့်တက်ချင်ရင် ရင်သားအဖုအကျိတ် ခြိုး ကောင်းကောင်းပေါ်တဲ့ Mam- moogram လို့ ခေါ်တဲ့ ရင်သားရိုက် ဓာတ်မှန်စက်နဲ့ စမ်းသပ်လို့ရပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ စမ်းသပ်လို့ ရနေပါပြီ။ ပြီးတော့ သားအိမ်ခေါင်း ကင်ဆာ အတွက် Pep Smear လို့ခေါ်တဲ့ သား အိမ်ခေါင်းအဝက အသားစလေးကို အပ်နဲ့ အသာခြစ်လှူပြီး မှန်ပြားလေးနဲ့ မေးသပ်စစ်ဆေးတဲ့နည်းနဲ့ စစ်ဆေးလို့ စိတ်ချရပြီဆိုရင် HRT ဆေး ပေးလို့ ရပါပြီ။

HRT ပေးပြီးတဲ့အခါ (၆)လ- တစ်ကြိမ်လောက်၊ (၁)နှစ် တစ်ကြိမ် ဆောက် ပြန်လည်စမ်းသပ်စစ်ဆေးမယ် ဆိုရင် နှစ်ရှည်လများ (၁၀)နှစ်၊ (၁၅)နှစ်၊ အနှစ်(၂၀)လောက် စားလို့ရပါတယ်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ဆေးဝယ် ဆို မရသည် ဖြစ်စေ၊ စီးပွားရေးအရ မတတ်နိုင်လို့ ဖြစ်စေ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ် အကြာ ပြတ်သွားပြီး ပြန်စားမယ်ဆိုရင် ဆည်း ရပါတယ်။ ပြတ်သွားရင် မစား တော့ဘူးဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။

အနောက်နိုင်ငံတွေမှာတော့ သွေးဆုံးပြဿနာတွေ ဖြေရှင်းပေးဖို့ အတွက် Menopause Clinic ဆိုတာ သီးသန့် ရှိပါတယ်။ “သွေးဆုံးလူနာ များကို လမ်းညွှန်ကုသ ပညာပေးခြင်း အပြင်လူနာခန်း” များဆိုပြီး ဆေးရုံ တိုင်းမှာ ရှိပါတယ်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင် အပ်တဲ့ Antenatal Clinic ဆိုပြီး ရှိသလိုမျိုးပါ။

ကျွန်မတို့နိုင်ငံမှာ သင်ကြားရေး ဆေးရုံတွေမှာ ရှိနေပါပြီ။ အဲဒီမှာ လူနာ ခံစားရတဲ့ လက္ခဏာအရရော၊ နှလုံးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ရောဂါတွေ၊ အရိုးနဲ့ပတ် သက်တဲ့ရောဂါတွေအတွက်ပါ တိုင်းတာ ဆန်းစစ် ရှာဖွေဖော်ထုတ်ပြီး လိုအပ် သလို ကုသပေးနေပါတယ်။ HRT ပေး တာက အစပေါ့။

ဟိုဟိုဒီဒီပူပန်စိတ်နဲ့ မစားဘူးဆို ရင် ဘာဖြစ်နိုင်သလဲဆိုတော့ အသက် (၆၀)ကျော်၊ (၇၀)ကျော်အရွယ် ချော် လဲပြီး ပေါင်ရိုးကျိုးပြီဆိုရင် အိပ်ရာထ နေနိုင်တာပေါ့။ (၃-၄)လ အိပ်ရာထ လဲရင်း သက်တမ်းကုန်သွားတာကိုလည်း တွေ့မြင်ရဖူးပါတယ်။

အထူးသဖြင့် အမေရိကန်၊ အင်္ဂလန်၊ ဥရောပနိုင်ငံမှာ နှလုံးပညာ ရှင်များက သေသေချာချာ စမ်းသပ် သုတေသန ဌာနကြီးပေါင်းများစွာနဲ့ ဆေးရုံများမှာ ပြုလုပ်ထားတဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ (၅)နှစ်ကျော်ကတည်းက သုတေသန တွေရှိချက်တွေအရ ဒီ HRT ကုသမှု ဟာ လေဖြတ်တာရော၊ နှလုံးသွေးကြော ကျဉ်းတာရော၊ နှလုံးသွေးကြောပိတ်တာ ရော ကာကွယ်နိုင်တဲ့သတ္တိ ရှိပါတယ်။

ဒီဆေးတွေစားပြီး အန္တရာယ် ဘယ်လောက်နည်းထားအထိ ကျဆင်း သွားတယ် ဆိုတဲ့ အထောက်အထား ခိုင်လုံတဲ့ သုတေသနစာတမ်းတွေ ရှိပါ တယ်။

အခုနောက်ဆုံး တွေ့ရှိထားတဲ့ သိပ္ပံနည်းအရ ဂယနဏ တွေ့ရှိချက် တွေက အရေးကြီးဆုံးပါပဲ။

အဲဒါတွေတော့ ... (၁) ဒီဆေးကြောင့် လေဖြတ်တာ၊ နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းတာ၊ နှလုံးသွေး ကြောပိတ်တာတို့ နှလုံးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ရောဂါတွေ အဖြစ်လျော့နည်းသွားပါ တယ်။

(၂) သွေးဆုံးစအချိန်မှာ ဒီဆေး စပြီး စားသွားရင် အရိုးပါးပါးပြီးပေါ့သွား တဲ့နှုန်း နည်းသွားပြီး နောင်တစ်ချိန်မှာ အရိုးကြွပ်ဆတ် ကျိုးပဲ့တဲ့ရောဂါ ဖြစ် ပွားနှုန်း နည်းသွားပါတယ်။

(၃) အမေ့လွန်ရောဂါဖြစ်ပြီး လူက အသက်(၇၀)၊ (၈၀)ရှိနေပြီး အသက် မသေပေမယ့် ဘာမှသိတော့ဘဲ မေ့ သွားတဲ့ Alzheimer လို့ခေါ်တဲ့ အမေ့ လွန်ရောဂါကို HRTက ကာကွယ်နိုင် ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် ဖြစ်နေပါပြီဆိုတဲ့လူ စားရင်တော့ သက်သာ နိုင်ဘယ်ဆိုဘာ သုတေသနတွေ ရှိချက် ကွေ့က တိတိ ကျကျ ထုတ်ပြန်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။

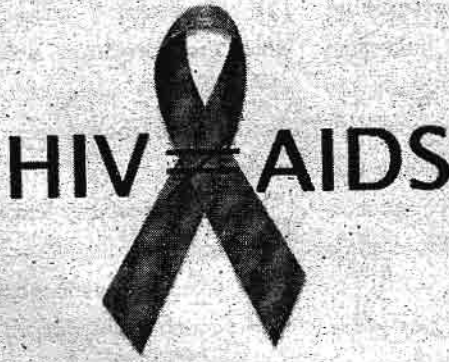
HRT ဟော်မုန်းအစားဖြည့် ကုထုံးခံယူခြင်းဖြင့် ငယ်ငယ်တုန်းကလို သွက်လက်ဖျက်လတ်တယ်။ ပေါ့ပါး တယ်။ အပင်ပန်းခံနိုင်ပါတယ်။ အိပ် ရေးပျက် ခံနိုင်ပါတယ်။

တစ်လင်တစ်မယားစနစ်နဲ့ အိမ် ထောင်ရေးကိစ္စတွေမှာ မိမိအသက် (၆၀)ကျော်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား အိမ် ထောင်ရေး သာယာ နိုင်မြဲဖို့အတွက် ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ အလိုကို ဖြည့်ပေးသင့် တယ်လို့ ပညာရှင်တွေက ဆိုပါတယ်။ မိမိရဲ့အလုပ်၊ မိမိရဲ့အိမ်ထောင်ရေး၊ မိမိဆွေမျိုး၊ ရပ်ရွာအရေး၊ မိမိနိုင်ငံနဲ့ လူမျိုးအတွက် အိုမင်းမစွမ်းမဟုတ်မူဘဲ အမြဲနုပျိုသန်စွမ်းသူအဖြစ် သစ်လွင် လတ်ဆတ်နေစေချင်တာ တစ်သက်စာ မဟုတ်ပါလားရှင်။

နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းကြပါစေ။

☐ နိုက်ထပ်ဂေးစ်

ချက်တံ ရောင်စုံလေးပျား ဆွေမြင့်

အစက ငွေထွန်းကျော် ပြော လိုက်သော စကားကို သာမန်မျှသာဟူ၍ ထင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ပေါ့ပေါ့ တန်တန် သဘောထားလိုက်မိသည်။ သူ ပြောသည်မှာ . . .

“တို့သူငယ်ချင်း ကျော်ဘင် တော့ ဇီဝကလုပ်ငန်းနဲ့ မီလျံနာဘဝ ရောက်နေပြီကွ။ သူကုသတဲ့လိုင်းက အရမ်းမှန်သွားတယ်ဆိုတော့ ဟန်ကျ တာပေါ့ကွာ။ အဲဒီရောဂါရှင်တွေဟာ ပျော်တုန်းက အလွန်အကျွံ ပျော်ခဲ့ပြီး ရောဂါလက္ခဏာ ပြုပြင်ဆင်ဆင် အသည်း အသန် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြ တယ်။ ဘယ်လောက်တုန်တုန်ခန်းခန်း ငွေကို ရေလိုသုံးပြီး သူတို့အသက် ဆက် လက်ရှင်သန်ရေးအတွက် ပုံအောကြ တာကိုး။ ဒါနဲ့ပဲ တို့သူငယ်ချင်းကြီး ကျော် ဘင်ဟာ ဆည်ဝကစောင့်နေတဲ့ ဗျိုင်း အဖြစ်မျိုးနဲ့ ငါးတစ်ကောင်ပြီး တစ် ကောင် သူ့ခံတွင်းထဲ ရောက်တော့တာ ပဲ။ ငါပြောတာ မယုံရင် မင်းကိုယ်တိုင် တစ်ခါလောက်တော့ သွားလေ့လာသင့် တယ်”

ငွေထွန်းကျော်က အားရပါးရ ပြောသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ငွေထွန်း ကျော် ပေးလိုက်သော ကျော်ဘင်၏ လိပ်စာကတ်ပြားလေးအရ မြို့ပြင်သို့ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ခြံဝင်းတံခါးကြီး ရှေ့တွင် ကားရပ်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ် ၏ ကားနံပါတ်ကို တံခါးစောင့်က ဖတ် ၍ အတွင်းသို့ အင်တာကွန်းဖြင့် လှမ်း

ပြောသည်။ အတွင်းမှ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ခြံတံခါးကို ရီမုတ်ကွန်ထရိုက်ဖြင့် ဖွင့်လိုက် သည်။ ကျွန်ုပ်က ကားကို ခြံထဲသို့မောင်း ဝင်ခဲ့သည်။ ခြံ၏အကျယ်အဝန်းမှာ ခန့် မှန်းခြေအားဖြင့် ဧကဒသမ ၂၅ မျှ ရှိပေလိမ့်မည်။ နှစ်ထပ်တိုက် ပေါ်တီကို အောက်တွင် ကျွန်ုပ်မောင်းလာသော ကားကိုရပ်လိုက်သည်။ တိုက်ထဲမှ ထွက် လာသော မိန်းကလေး သုံးယောက်တို့ က လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျလာသည့် ပမာ အသံစာစာဖြင့်ပြောလာကြသည်။

သုံးယောက်စလုံး သက်တံ ရောင်စုံခြယ်သထားသည့် မျက်နှာလေး များ ဖြစ်ကြသည်။ ပန်းရောင်၊ ဖက်ဖူး ရောင်၊ ခရမ်းနုရောင် ဝမ်းဆက်ဝတ်စုံ များနှင့် ခေတ်မီဒီဇိုင်းများဖြင့် ဖော်ပြ ထားကြသည်။ ကျွန်ုပ်၏ဘေးမှ ဖြတ် သန်းသွားကြသောအခါ သူမတို့ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသော ချိန့်သင်းနှင့်အတူ အလွန်တရာမှ တန်ဖိုးကြီးမြင့်သော လာ ဗင်ဒါရေမွှေးနံ့ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

သူတို့သုံးယောက်စလုံးကို ကြည့် ရသည်မှာ ကျော်ဘင်၏ သီးသန့်ဆေး ခန်းသို့ ဆေးကုသရန် ရောက်လာကြ သော လူနာနှင့် မတူပါချေ။

သို့ဖြစ်လျှင် လူနာတစ်ယောက် ယောက်၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများ ဖြစ် လေမလားဟူ၍ တွေးလိုက်မိသေးသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်ကို ဆီး ကြိုလိုက်သော ကျော်ဘင်သည် ငယ် သူငယ်ချင်းဟူသော စိတ်နေသဘော

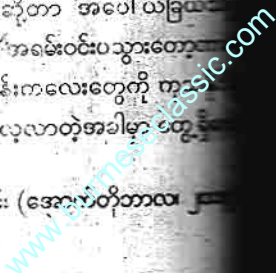
ထား အမှုအရာပြောင်းလဲမှုမရှိ ပကတိ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တို့၏အသွင်သဏ္ဍာန် အတိုင်း လိုက်ကိုက်လှလှရှိသည်။

ကျွန်ုပ်ဘား စားသောက်ခန်းတွင် ဘရိတ်ဖတ်စံဖြင့် နေည့်ခွေးမွေးသည် ထို့နောက် သူ၏ အထူးညှော်ခန်းတွင် အတူတကွ နေရာယူကြသည်။ စတင် စပ်ရင်းဖြင့် စောစောက ကျွန်ုပ်နှင့် အထွက်အဝင် ဆံစည်းဖြတ်သန်းခဲ့ကြ သော မိန်းမပျိုသုံးယောက်အကြောင်း အမှတ်မထင် စကားဦးတည်မိကြသည်။

“အဲဒါ ကိုယ့်ပေးရှင်တွေပဲ ပေးမယ့် စိတ်မကောင်းစရာပါပဲကွ။ သူတို့သုံးယောက်စလုံးဟာ ရောဂါအဆင့် မြင့်နေကြပြီ တွေ့လိုက်တဲ့ မိန်းကလေး တွေထဲက ခရမ်းရောင်ဝမ်းဆက်ခွေး ဆိုရင် အလွန်ဆိုး နောက်ထပ် ခုနစ်ပတ် လောက်အထိပဲ အသက်ရှင်တော့မယ် အလားအလာ ရှိတယ်”

“ဒါပေးမယ့် သူတို့ကိုကြည့်ရင် လူနာတွေနဲ့ မတူပါလား။ သုံးယောက် စလုံး မယ်ကြာဠာရွေးပွဲ ဝင်ပြိုင်မယ့် မိန်းကလေးတွေလား မှတ်ရတယ်”

“အဲဒါပေါ့ကွာ။ အလှအပအဆင်မတူ ငါတို့ အရင်တုန်းက ဖတ်ခဲ့ မှတ်ခဲ့သော အတိုင်းဆိုရင် အရေပြားတစ်ခုလုံး ပါပဲလို့ သိခဲ့ရတယ်။ အခုခေတ်မှာ အလှအပအဆင်တာ အပေါ်ယံခြယ်သ တွေနဲ့တင် အရမ်းဝမ်းပသွားတော့တာ အဲဒီလို မိန်းကလေးတွေကို ကျွန်ုပ် စစ်ဆေးလေ့လာတဲ့အခါမှာ တွေ့ရတာ

အတွေ့အကြုံအရ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ ဒီတော့ ကိုယ်က အဲဒီရောဂါအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောမိတယ်။ သူတို့က ဘာပြန်ပြောလဲ သိလား”

ကျွန်ုပ်က ထိုအကြောင်းအရာကို မသိကြောင်း အမူအရာပြသည်။

“သမီးတို့ဘဝမှာ ဆင်းရဲချို့တဲ့စွာနဲ့ အသက်ရှည်နေမယ့်အစား ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ နေနိုင်သမျှ အခိုက်အတန့်လေးမှာ (ဖြစ်မယ့်ရောဂါကို မေ့ထားပြီး) သေကာမှ သေရော၊ အတတ်နိုင်ဆုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေသွားချင်သတဲ့ က”

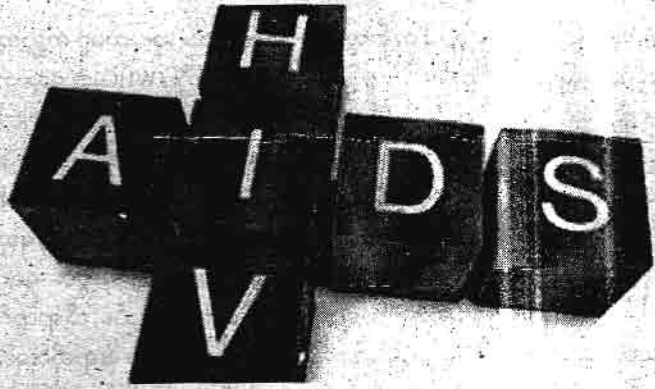
ကျော်ဘင်က သက်ပြင်းမောတစ်ချက်ချ၍ ဆက်လက်ပြောရန် ပြင်သည်။

“အင်း... ရောဂါရဲ့ အခြေအနေဟာ ပစ္စုကုကာလမှာ ဘယ်လောက်အထိ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် ချောက်ချားဖွယ်ရာ ကောင်းနေသလဲဆိုရင် ငါတို့ကမ္ဘာကြီးမှာ တခြားဝေးဝေးလဲလဲ နိုင်ငံတကာကို လှမ်းမကြည့်နဲ့၊ ငါတို့နဲ့ အနီးကပ်ဆုံး နိုင်ငံတစ်ခုကိုပဲ ကြည့်လိုက်စမ်းပါ”

ဒေါက်တာ ကျော်ဘင်အောင်က ပဏာမဖျိုးသည်။

ထို့နောက် ဆက်လက်၍...

“အဲဒီနိုင်ငံမှာ လူဦးရေက ငါတို့နိုင်ငံနဲ့ သိပ်မကွာခြားလှဘူး။ ဒါပေမယ့် သက္ကရာဇ် ၂၀၀၀ တုန်းက ကောက်ယူထားတဲ့ စာရင်းအရ (HIV POSITIVE) ကိုယ်ခံစွမ်းအားလျော့ ရောဂါပိုး ကူးစက်လို့ ရောဂါရသူတွေဟာ နှစ်သန်းမှ

ခြောက်သန်းကြားမှာ ရှိတယ်။ AIDS ရောဂါ လက္ခဏာပြသ တစ်သန်းရှစ်သိန်းရှိတယ်။ အဲဒီရောဂါသည်စုစုပေါင်း တစ်သန်းခြောက်သိန်း သေနိုင်သတဲ့ က ဘယ်လောက် ကြောက်စရာ ကောင်းသလဲ၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦးကွာ”

စကားအဆုံးတွင် ကျော်ဘင်က ပခုံးတစ်ဖက် တွန်ပြသည်။

“လူနာ တစ်ယောက်ချင်း အတွက် ဆေးကုသခကုန်ကျစရိတ်ဟာ ပျမ်းမျှတစ်နှစ်မှာ ယူအက်စ်ဒေါ်လာ သုံးသောင်း အထက်မှာရှိတယ်။ အဲဒီလူ သားတစ်ယောက်ရဲ့ နိုင်ငံအတွက် ဆုံးရှုံးရတဲ့ လုပ်အားခက တစ်နှစ်မှာ ဒေါ်လာခြောက်သောင်းဝန်းကျင်ဖြစ်ပြီး နိုင်ငံအတွက် ယူအက်စ်ဒေါ်လာ သန်း ၂၇၀၀ ခန့် ဆုံးရှုံးနေတယ်လို့ ကုလသပဂ္ဂနဲ့ ကမ္ဘာ့ကျန်းမာရေး အော်ဂဲနိုက်ဇေးရှင်းက အနီးကပ်ဆုံး ခန့်မှန်းတွက်ချက် တင်ပြခဲ့တယ်”

“ဒါဆိုရင် ငါတို့ မြန်မာနိုင်ငံ အနေနဲ့တော့”

ကျွန်ုပ်က စိတ်ဝင်စားစွာ မေးလိုက်သည်။

“ငါတို့နိုင်ငံကော့ အဲဒီရောဂါကို ၁၉၈၅ ခုနှစ်နောက်ပိုင်းမှာ စတွေ့ရတယ်။ သက္ကရာဇ် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် လေ့လာသုံးသပ် မှတ်တမ်းအရ ရောဂါပိုးဝင်နေသူ နှစ်သန်းကျော်ရှိပြီး AIDS ရောဂါလက္ခဏာတွေ ရှိသူကလဲ အနည်းဆုံး ငါးသိန်းလောက် ရှိနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငွေကြေးတတ်နိုင်လို့ ကျိတ်ပြီးကုသနေတဲ့သူ (အလင်း) စာရင်းပတ်သူတွေ၊ ရောဂါလက္ခဏာ မြဲနေလို့ သွားသွားလာလာ (ဘာမှမဖြစ်သလို) မေ့မေ့မြောမြော နေကြသူတွေဟာလဲ တစ်သန်းနဲ့ နှစ်သန်းကြားမှာ ရှိနိုင်တယ်။

ငါတို့မြန်မာနိုင်ငံမှာ တစ်ချိန်က ရက်စတောရင့်တွေ တော်တော်များများက မိန်းကလေး စားပွဲထိုးတွေနဲ့ စည်စည်ကားကား ဖြစ်လိုက်ကြတာကို မင်း မှတ်မိဦးမှာပေါ့”

သူ့အမေးကို ကျွန်တော်ဦးခေါင်းညှိတ်ခြင်း၊ ဦးခေါင်းခါခြင်း စသည်တို့ မပြုလုပ်ဘဲ ‘ဆက်ပြောပါ’ ဟူသော အမူအရာဖြင့် လက်ဝါးဖြန့်ပြလိုက်သည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ထိုအချိန်ကာလတွင်း မြို့စွန့်ရပ်ကွက်နေ ဆင်းရဲချို့တဲ့ နှမ်းပါးကြသော ဆယ်ကျော်သက်မိန်းမ ဖျိုကလေးများသည် ပန်းခြံတွင်း စားသောက်ဆိုင်များတွင် နံညှိကြိုမယ်များအဖြစ် ဝင်ငွေရှာကြရသည်။ ထိုစားသောက်ဆိုင်များသည် (အထူးသဖြင့်) ညဉ့်ဦးပိုင်းမှစ၍ သန်းခေါင်ကျော်အထိ

www.burmeseclassic.com

မီးလုံးရောင်စုံများ သွယ်တန်းထွန်း ညိုကာ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ဖွင့်ကြ သည်။

ထိုဆိုင်များသို့ သွားရောက်စား သောက်ကြသူများသည် ငွေကြေးတတ် နိုင်သူများ၊ ငွေကို ရေလိုသုံးဖြုန်းနိုင်သူ များသာ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုရက်စတော ရင့်များတွင် သာမန်အစားအစာများ ထက် ယမကာများ၊ ယစ်ရွှေရည်များကို အဓိကထား၍ ရောင်းချသည်။ ထိုကဲ့သို့ သော ယစ်ရွှေရည်များကို ဖန်ခွက်ထဲ ငွေထည့်ပေးခြင်းမှ အစပြု၍ မိန်းကလေး စားပွဲထိုးများကို ခါးဖက်ခြင်း၊ ယစ်မူး ရီဝေ ဒီဂရီတက်လာသောအခါ ပေါင် ပေါ်တင်၍ နမ်းစုပ်ခြင်းများပါ အတင့် ရဲရွာ ကျလွန်လာကြသည်။ ထိုသို့ လက်သရမ်းသည်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်သော မိန်းကလေးများက အပိုဆုကြေးငွေ (ဘောက်ဆူး)များ ရရှိကြပြီး ရိုးရိုးသား သား မိန်းကလေးများက အလုပ်မှ ထွက် ကြရသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ထိုရက်စတော ရင့်များကို သက်ဆိုင်ရာမှ ပိတ်ပင်တား မြစ်လိုက်သောအခါ အပျော်အပါးများ ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် တရားဝင်ခွင့်ပြု သော အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံသို့ မြန်မာအမျိုးသမီး စားပွဲထိုးများ အုပ်စု လိုက် (တရားမဝင်သော အောက်လမ်း မှ) ထွက်ခွာသွားကြသည်။

နှစ်အတန်ငယ် ကြာသောအခါ ထိုနိုင်ငံတွင် ကြေးစားပြည့်တန်ဆာများ အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။

ထိုအမျိုးသမီးများသည် ရာနှင့် ထောင်နှင့်ချီသော အရေအတွက်အား ဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ လာကြသောအခါ သူတို့နှင့်အတူ HIV ရောဂါပိုးများ ပါလာလေတော့သည်။ အနည်းဆုံး ဆစ်ဖလစ်၊ ဂနီ စသော ကာလသားရောဂါများလည်း တွဲဖက် လိုက်ပါလာကြသည်။ ထိုသို့သော မိန်း ကလေးများနှင့် တွဲကြသောကာလသား တို့တွင် ရောဂါပိုးများ ဖျံ့နှံ့ဖြစ်ပွားလာ

တော့သည်။ ကုလသမဂ္ဂ ကမ္ဘာ့ကျန်းမာ ရော အဖွဲ့ကြီး (WHO)၏ လေ့လာဆန်း စစ်မှတ်တမ်းစာရင်းအရ ကမ္ဘာတစ်ဝန်း လုံးတွင် ကိုယ်ခံစွမ်းအားလျော့ ရောဂါ (AIDS)လက္ခဏာ အပြည့်အဝစစ်ဆေး တွေ့ရှိရပြီး ရောဂါခံစားနေရသူ နှစ် သန်းမှ လေးသန်းအတွင်း ရှိကြောင်း မှတ်သားထားသည်။ သို့ရာတွင် စစ် ဆေးခြင်း မခံယူဘဲ ရိုးရာတိုင်းရင်းဆေး (သစ်သီး၊ သစ်ခေါက်၊ သစ်မြစ်)ကိုဖြင့် လျှို့ဝှက်စွာ ကုသခံနေကြသူများသည် မှတ်တမ်းတင်ထားသူများထက် လေးဆ မှ ခြောက်ဆအထိရှိနိုင်ကြောင်း ခန့်မှန်း ထားသည်။

၁။ သွေးထဲ၌ ရောဂါပိုးတွေ့ရှိသူ (HIV Positive)တစ်နည်းအားဖြင့် သွေး ထဲ၌ ရောဂါပိုးရှိနေသူ ၁၅ သန်းမှ ၁၈ သန်းအထိ ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ အပျော် အပါး လိုက်စား၍ ပြည့်တန်ဆာ(ကြေး စား)များနှင့် လိင်ဆက်ဆံသောကြောင့် ကာလသားရောဂါနှင့် ပတ်သက်ဆက် နှယ်နေသူ အရေအတွက်ကို အောက်ပါ အတိုင်း ဖော်ပြထားသည်။ (သက္ကရာဇ် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက် များအရ ဖြစ်သည်။)

- (က) ရှန်ကာရွိုက် ခေါ် အနာပျော့ ဖြစ်သူ ၄ သန်း
 - (ခ) ဆစ်ဖလစ်ရောဂါဖြစ်သူ ၇ သန်း
 - (ဂ) ဂနီ(ပြည်ကျသော)ရောဂါဖြစ် သူ ၄၅ သန်း
 - (ဃ) လိင်အင်္ဂါ ရေယုန်ဖြစ်သူ ၄၅ သန်း
 - (င) ဆီးပူညောင်းကျရောဂါဖြစ်သူ ၇၅ သန်း
 - (စ) ထရိုင်ကိုမိုးနတ် (ရိဖြူဆင်း) ရောဂါဖြစ်သူ ၁၈၀သန်း
 - (ဆ) လိင်အင်္ဂါကင်ဆာပိုးတွေ့ရှိသူ ၆၅ သန်း
- အထက်ဖော်ပြပါ အချက်(က)မှ (ဆ)အထိ လိင်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ကာလ သားရောဂါဖြစ်သူများ အနေနှင့် ကိုယ်ခံ

စွမ်းအားလျော့ ရောဂါနှင့် ဆက်စပ်မှု ရှိသောကြောင့် ထိုရောဂါများ ကူးစက် မြန်ပွားကြသည်နှင့် တစ်ဆက်တည်း မြန်ပွားကူးစက်တက်သည်။

၂။ ဖော်ပြပါ ရောဂါများ မဖြစ်ပေါ် မပြန်ပွားရေးအတွက် အောက်ပါနည်း လမ်းများကို အကောင်းဆုံးနည်းလမ်း များအဖြစ် သတ်မှတ်ဖော်ပြထားသည်။

- (က) သူတစ်ပါးသားမယား မကျွေး လွန်ခြင်း
 - (ခ) ကြေးစားပြည့်တန်ဆာများနှင့် ကာမဆက်ဆံမှု မပြုခြင်း
- ပစ္စက္ခကာလတွင် ထိုရောဂါ အတွက် ထိုရောက်သောကာကွယ်ဆေး နှင့် အစွမ်းထက်မြက်သော ရောဂါ ပျောက်ဆေး မပေါ်သေးသောကြောင့် ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးရှိ ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာ ပညာရှင်များသည် ယနေ့ထက်တိုင် ဆက်လက် သုတေသနပြုလုပ်နေကြဆဲ ဖြစ်သည်။
- ၃။ ရောဂါကူးစက်သော နည်းလမ်း များ
 - (က) ရောဂါရှိသူနှင့် လိင်ဆက်ဆံခြင်း
 - (ခ) ရောဂါရှိသောသွေး သွင်းခံရ ခြင်း
 - (ဂ) ရောဂါရှိသူနှင့် ဆေးထိုးအပ် အတူသုံးစွဲခြင်း
 - (ဃ) ရောဂါရှိသော မိခင်မှ သန္ဓေ သားသို့ ကူးစက်ခြင်း
 - (င) ရောဂါကူးစက်ထားသော သွေး နှင့် ခွဲစိတ်ကိရိယာများမှ ကူး စက်ခြင်း
 - (စ) ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်များတွင် အသုံး ပြုသော သင်တန်းစားမှတစ်ဆင့် ကူးစက်ခြင်း
 - (ဆ) ရောဂါရှိသူ၏ သွေး၊ ချွေး၊ တံ တွေး၊ သက်နှင့်အရည်များ မိမိ ကိုယ်ခန္ဓာထဲသို့ဝင်ခြင်း
 - (ဇ) အခြားငှာခံနည်းနည်းဖြင့် မိမိ သွေးကြောတွင်းသို့ ရောဂါပိုး ရောက်ရှိခြင်း တို့ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အကောင်းဆုံးနည်း

လမ်းအဖြစ် ရောဂါကာကွယ်ရေးမှာ တိုက်ကျင့်တရားကောင်းမွန်ရေးအတွက် စောင့်ထိန်းရန် အရေးကြီးသည်။

၄။ လိင်ဆက်ဆံမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ လိုက်နာရမည့် ကျင့်ဝတ်များ

- (က) မိမိဇနီး၊ မိမိခင်ပွန်းမှလွဲ၍ အခြားသူများနှင့် လိင်မဆက်ဆံရ
- (ခ) ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်လျဉ်းသော ပစ္စည်းများဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ အရောင်းအဝယ် မပြုလုပ်ရ
- (ဂ) အပျော်အပါး (လိင်ဆက်ဆံမှု) လုံးဝ မလိုက်စားရ
- (ဃ) သူတစ်ပါး သားပျို၊ သမီးပျိုတို့ကို မဖျက်ဆီးရ
- (င) မိမိတွင် ရောဂါဖြစ်ကြောင်း သိလျှင် သိချင်း သူတစ်ပါးကို ကူးစက်စေရန် ကြံစည်လုပ်ဆောင်ခြင်း ပြုရ သူတစ်ပါးကို နှစ်နာစေလိုသောစိတ်ဖြင့် မပြုလုပ်ရ
- (စ) မူးယစ်ဆေးဝါး အသုံးမပြုရ မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းချခြင်းမပြုရ
- (ဆ) ကိုယ်ခံစွမ်းအားလျော့ရောဂါ ပပျောက်ရေးအတွက် ကျရာတာဝန်ယူ၍ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ပါရန်၊ အသိပညာပေးခြင်း၊ အလှူငွေများ ထည့်ဝင်လှူဒါန်းခြင်းမှ အစပြု၍ ရောဂါရှိနေသူတို့ကို ရှာဖွေခြင်း၊ ကူညီခြင်း ကုသရေးအတွက် တတ်အားသမျှ ဆောင်ရွက်ကြသော လုပ်ငန်းများတွင် တိုက်တိုင်ကိုယ်ကျစိတ်အားထက်သန်စွာ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရန်။

☐ ဆွေးမြွင်း

REF:

- AIDS ရောဂါဆိုင်ရာ WHO မှ ဖြန့်ချိသောစာစောင်၊ ကုလသမဂ္ဂဆိုင်ရာ စာတမ်း။
- ကိုယ်ခံစွမ်းအားလျော့ရောဂါ ကာကွယ်ရေးတွင် အသေချာဆုံးနည်း၊ ဒေါက်တာမောင်မောင်ချို

မီးခိုးရောင် ရောင်ရမ်းခြင်း (သို့) ပိုလီယိုရောဂါ

☐ ရင်သွေးငယ်များတွင် ဖြစ်ပွားသောရောဂါများအနက် ပိုလီယို (ခေါ်) အကြောသေရောဂါသည် အန္တရာယ်ကြီးမားလှသည့်ရောဂါ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုရောဂါသည် လူမမည် ကလေးငယ်များတွင် ဖြစ်ပွားလေ့ရှိပြီး ထိုရောဂါဝင်ရောက်ပါက ကလေးငယ်များ၏ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်း မသန်မစွမ်းဖြစ်ကာ အကြောသေဒုက္ခိတဘဝဖြင့် တစ်သက်လုံးခံစားရသည့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရောဂါဆိုးကြီး ဖြစ်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း (၄၀)ကျော်က ပိုလီယိုရောဂါဆိုးကြီး ဝင်ရောက်မှုကြောင့် ကလေးငယ်များမှာ ကူးစက်ခြင်း ခံခဲ့ရပါသည်။ ကမ္ဘာနှင့်အဝန်းတွင် ရှိသော ကလေးငယ်များမှာ ဤရောဂါပိုး နှိပ်စက်ခြင်းကြောင့် အောက်ပိုင်းမသန်မစွမ်း ဖြစ်ခဲ့ရသည့်အတွက် ရင်သွေးငယ်ရှိသည့် မိဘတိုင်းမှာ ထိုရောဂါကို စိုးထိတ်ကြောက်လန့်မှု ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ပိုလီယိုရောဂါ ကပ်ဆိုးကြီး၏ အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်နိုင်ရန် သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးများမှ နည်းအမျိုးမျိုး ပြုသခဲ့ရာ ၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် ဂျီနက်စ်ဆောင်ဆီသို့ သည် ပိုလီယိုရောဂါ ကာကွယ်နိုင်မည့် ကာကွယ်ဆေးကို ပထမဦးဆုံး တီထွင်ထုတ်လုပ်ခဲ့ပါသည်။ ၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် အဲလ်ဘတ်ကော့ပင် ဆီသို့ကလည်း ထိုရောဂါ ကာကွယ်ဆေးတစ်မျိုးကို ထုတ်လုပ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ထိုကာကွယ်ဆေးများကို အသုံးပြုကာ ပိုလီယိုရောဂါမဖြစ်ပွားစေရန် ကာကွယ်ခဲ့ကြပါသည်။

ထိုရောဂါသည် လူသားကလေးငယ်များ၌သာ ဖြစ်ပွားတတ်သည့် ရောဂါဖြစ်ပြီး တိရစ္ဆာန်များတွင် ဖြစ်ပွား

လေ့မရှိပါ။ ရောဂါပိုး သယ်ဆောင်သူမှာ လူသားများပင်ဖြစ်ပြီး ကြားခံရောဂါပိုး သယ်ဆောင်မည့် ပိုးမွှား (Vector) များ မရှိပါ။ ထိုသို့ ပိုလီယိုရောဂါ ကာကွယ်ဆေး ပေါ်ပေါက်လာပြီဖြစ်၍ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မိဘတိုင်းက ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုအသုံးပြုခဲ့ကြပါသည်။

ပိုလီယိုရောဂါ ဖြစ်ပွားရခြင်း အကြောင်း ရင်း

ပိုလီယိုရောဂါ ဖြစ်ပွားရခြင်းမှာ သန့်ရှင်းမှုမရှိသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နေထိုင်ရသည့် ကလေးငယ်များတွင် ထိုရောဂါပိုး ကူးစက်ခြင်းကြောင့် ပိုလီယို-ခေါ် အကြောသေရောဂါ ဖြစ်လာပါသည်။ ၎င်းတို့နေထိုင်ရာ မသန့်ရှင်းသော ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မစင်မုတ်ဆင့် အစားအသောက်များ ဆီသို့ ရောက်ရှိကာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်မှ အများသို့ ကူးစက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ရောဂါကူးစက်ပုံ

ပိုလီယိုရောဂါ ဖြစ်ပွားနေသော ကလေးငယ်၏မစင်တွင် ပိုလီယိုဗိုင်းရပ် ပိုးများ ပါရှိပါသည်။ ထိုရောဂါပါရှိသော မစင်ကောင်က နားသောအခါ ယင်ကောင်၌ ပိုလီယိုဗိုင်းရပ်ပိုးများ ကပ်ပါသွားပါသည်။ ထိုယင်ကောင်သည် အစားအသောက်များအပေါ် နားခြင်းဖြင့် ထိုဗိုင်းရပ်ပိုးသည် အစားအစာထဲသို့ ရောက်ရှိသွားပါသည်။

ထိုအစားအစာကို ကလေးငယ်က စားခြင်းဖြင့် ကလေးငယ်၏ဗိုက်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားပါသည်။ ထိုဗိုင်းရပ်ပိုးများသည် အခြားဘက် ဘီးရီးယားများ

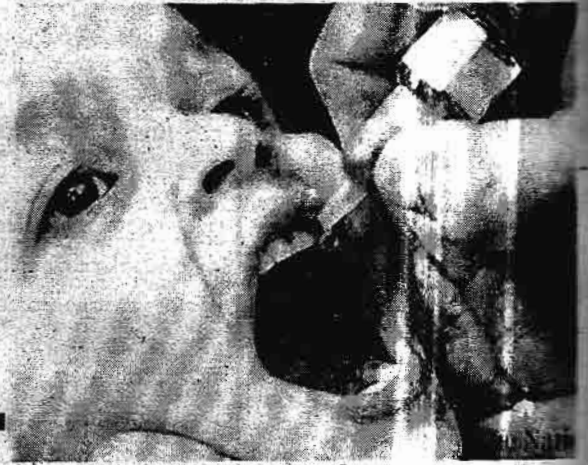

မီးခိုးရောင် ရောင်ရမ်းခြင်း

(သို့မဟုတ်)

ပိုလီယိုရောဂါ

ရိုရိုဌေး

နှင့် မတူဘဲ အလွန်သေးငယ်ပါသည်။ ထိုဦးရပ်ပိုးများသည် ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ တစ်ဆင့် သွေးကြောများထဲသို့ လည်းကောင်း၊ ထိုမှ ဦးနှောက်နှင့်အာရုံကြောထဲသို့ လည်းကောင်း ရောက်ရှိကာ အာရုံကြောတစ်လျှောက် ပျံ့နှံ့သွားပါသည်။ ထိုသို့ ပျံ့နှံ့ခြင်းနှင့်အတူ အာရုံခံ နာဗ်ကြောများကို ဖျက်ဆီးသဖြင့် ပိုလီယို အကြောသေရောဂါ ဖြစ်လာပါသည်။

တချို့သော မိဘများသည် ပိုလီယိုရောဂါဖြစ်ခြင်းမှာ ရောဂါပိုးကြောင့် ဟု မသိဘဲ ကလေးငယ် ဖျားနာနေစဉ် ဆေးထိုးမိရာမှ ဆေးထိုးမှားကာ အကြောထိသွားသဖြင့် ဤရောဂါဖြစ်သည်ဟု လွဲမှားစွာ ထင်တတ်ပါသည်။ ဤရောဂါဖြစ်ခြင်းမှာ မသန်ရှင်းသော အစားအစာနှင့် မသန်စွမ်းသော ရေတို့ကြောင့် ပိုလီယိုဗိုင်းရပ်ပိုး ကူးစက်ခြင်း ဖြစ်မှန်း မသိကြချေ။ အမှန်မှာမူ ပိုလီယိုရောဂါဖြစ်ခြင်းမှာ ပိုလီယိုဗိုင်းရပ်ပိုး ကူးစက်ချိန်တွင် အဖျားရှိသဖြင့် ဆေးထိုးမိခြင်းနှင့် တိုက်ဆိုင်သွားခြင်းကြောင့် အထက်ပါယူဆချက်ကို ထင်မြင်သုံးသပ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပိုလီယိုဗိုင်းရပ်ပိုး ကူးစက်ချိန်တွင် ထိုရောဂါအတွက် ထိရောက်သည့် ဆေးကုသမှု မခံယူပါက ဆေးထိုးသည်ဖြစ်စေ ဆေးမထိုးသည်ဖြစ်စေ ပိုလီယိုရောဂါဖြစ်မှာ အမှန်ပင်။ ယခုအခါ

ကမ္ဘာပေါ်ရှိ သူတော်အများက ပိုလီယိုရောဂါအကြောင်း ကျယ်ပြန့်စွာ တင်ပြထားသည့်အတွက် ဆေးထိုးခြင်းကြောင့် မဟုတ်မှန်း အတော်အတန် သိလာကြပါပြီ။

ကလေးငယ်များနှင့် ကာကွယ်ဆေး

ပိုလီယိုရောဂါသည် အသက်နှစ်နှစ်အောက် ကလေးငယ်များတွင် အဖြစ်များသဖြင့် ကလေးငယ်များကို ဤအရွယ်မတိုင်မီကပင် ကြိုတင်ကာကွယ်မှုပြုရပေမည်။

ထို့ကြောင့် ကလေးငယ်များကို လသားအရွယ်မှာပင် ပိုလီယိုကာကွယ်ဆေးများကို စောစီးစွာ တိုက်ကျွေးရမည်။ ထိုသို့ ကြိုတင်ကာကွယ်ထားပါက အကြောသေ ခေါ် ပိုလီယိုရောဂါဘေးအန္တရာယ်မှ ကျော်လွှားနိုင်ပေမည်။

ပိုလီယိုအစက်ချကာကွယ်ဆေး

ပိုလီယိုကာကွယ်ဆေးကို တစ်စထုတ်စ ပိုမိုကောင်းမွန်အောင် ကြိုးစားရှာဖွေလာကြရာ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်တွင် တမ္ဘာတိုးချဲ့ကာကွယ်ဆေး စီမံချက်အကြံပေးအဖွဲ့မှ ပိုလီယိုရောဂါဖြစ်စေသည့် ဗိုင်းရပ်ပိုးအမျိုးအစား သုံးမျိုးစလုံးကို ကာကွယ်နိုင်သော ကာကွယ်ဆေး (Trivalent Polio Vaccine) ဟု ခေါ်သော အကောင်းဆုံး ကာကွယ်

ဆေးကို အောင်မြင်စွာ ထုတ်လုပ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ပိုလီယိုကာကွယ်ဆေး ထုတ်လုပ်ရာတွင် ဗိုင်းရပ်ပိုး များစွာရှိသည့် အနက် အမျိုးအစားအလိုက် သက်ဆိုင်ရာ ပဋိပစ္စည်းများကို လူတို့၏ခန္ဓာကိုယ်မှ ထုတ်လုပ်နိုင်ခဲ့လျှင် ၎င်းပိုးအမျိုးအစားကြောင့်ဖြစ်သော ပိုလီယိုရောဂါကို ကာကွယ်နိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိချက်အပေါ် အခြေခံ၍ ပိုလီယိုအစက်ချကာကွယ်ဆေး (OPV) ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပါသည်။

ပိုလီယိုရောဂါကို ဖြစ်စေသည့် ဗိုင်းရပ်ပိုးများမှာ သုံးမျိုးရှိပြီး (Type 1, Type 2, Type 3) တို့ ဖြစ်ပါသည်။

၎င်းဗိုင်းရပ်ပိုးများသည် ခုခံကာကွယ်နိုင်စွမ်း မြင့်မားသည့် လူကြီးများကို မကူးစက်နိုင်ပေ။

ခုခံကာကွယ်နိုင်သည့် စွမ်းအား လျော့နည်းနေသည့် ကလေးများကိုသာ ကူးစက်နိုင်ပါသည်။

ပိုလီယိုရောဂါဟု ခေါ်တွင်ရခြင်း အကြောင်းရင်း

ပိုလီယိုရောဂါကို ဆေးပညာအရ ပိုလီယိုဗိုင်းလိင်းတစ် (Polio myelitis) ဟုခေါ်ပါသည်။

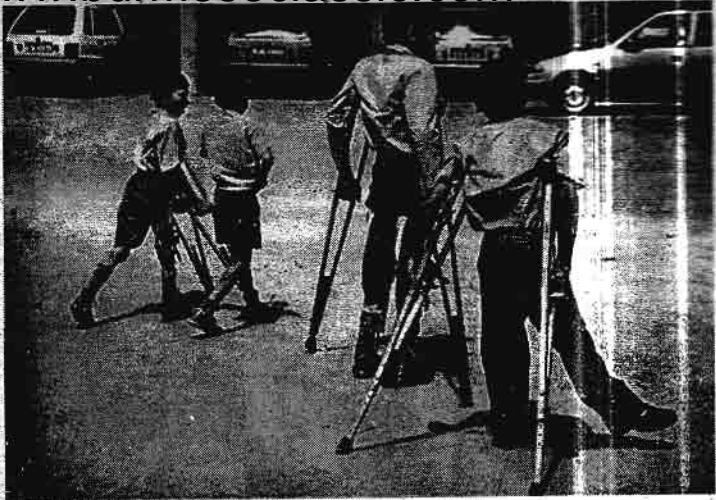
၎င်းဘာသာမှာ ဂရိဘာသာစကားမှ ဆင်းသက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

Polio ဆိုသည်မှာ မီးခိုးရောင်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။ Myelitis ဆိုသည်မှာ ရောင်ရမ်းခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တိုက် နိုက် ဘာသာပြန်ရသော် မီးခိုးရောင် ရောင်ရမ်းခြင်း ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့် မီးခိုးရောင် ရောင်ရမ်းခြင်း ဖြစ်သနည်းဆိုသော် ကြောရိုးတွင် ရှိ Spinal cord ခေါ် နှာပ်ကြောမကြီးမှ မီးခိုးရောင် နှာပ်ကြောများ ရောင်ရမ်းခြင်းကြောင့် ဤအမည်ပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပိုလီယိုရောဂါ လက္ခဏာများ

- * မသန်ရှင်းသော အစားအစာနှင့် ရေမှတစ်ဆင့် ပိုလီယိုဗိုင်းရပ်ပိုးများ ကလေးငယ်၏ ဝမ်းဗိုက်ထဲသို့ ရောက် သာသည်။
- * ထိုဗိုင်းရပ်ပိုးများ ဝင်ရောက်ပြီး နှစ်ရက်မှ သုံးရက်အတွင်း အဖျားရောဂါ ဝင်ရောက်လာပါသည်။
- * ဤအချိန်ဖြစ်ခြင်းမှာ ရောဂါပိုးများ တို့ကာကွယ်ရန်အတွက် ခန္ဓာကိုယ်အပူ နိမ့် ဖြင့်တက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
- * ထိုအဖျားမှာ သာမန်အဖျား သာ ဖြစ်ပါသည်။
- * ဖျားနေစဉ်အတွင်း နှစ်ရက် သုံး ရက်အကြာတွင် ကလေးငယ်များ၏ ဩက်သားများ နာကျင်ကိုက်ခဲလာပါ သည်။
- * အကြောသေရောဂါ မဖြစ်မီ

ကလေးငယ်၏ ခြေသလုံးမှာ အလွန် နာကျင်လာပြီး ကောင်းစွာ လမ်း မလျှောက်နိုင်တော့ပေ။

- * ထိုအချိန်မျိုးတွင် ကလေးငယ် အား နာကျင်မှုကို သက်သာစေရန် နိုင်နယ်ပေးခြင်း လုံးဝမလုပ်ရပါ။ အခြေ အနေ ပိုဆိုးသွားနိုင်ပါသည်။
- * ထို့ပြင် ရောဂါကူးစက်ခံနေရတဲ့ ကလေးငယ်အား လုံးဝဆေးထိုးခြင်းမပြု လုပ်ရပါ။

ရောဂါဖြစ်နေသော ကလေးငယ်ကို ပြုစုပေးခြင်း

- * ကလေးငယ် ဖျားနာပါက ပိုလီ ယိုရောဂါ ဖြစ်စေတတ်သည့် ဗိုင်းရပ်ပိုး ရှိ၊ မရှိကို ဆရာဝန်နဲ့ပြသပြီး စစ်ဆေး ပါ။
- * ကလေးငယ် အဖျားကြီးလာပါ က ရေခဲအုပ်ပေးခြင်း၊ ရေချိုးပေးခြင်း ပြုလုပ်ပြီး ခြောက်သွေ့အောင် အဝတ် ဖြင့် သုတ်ပေးပါ။
- * ဖျားနာစဉ်အတွင်း ပွရောင်း သော ချည်ထည်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ပေးပါ။
- * စောင်ထူထူခြုံထားခြင်း၊ အနွေး ထည်ထူထူဝတ်ခြင်းမျိုး ရှောင်ကြဉ်ပါ။
- * လေဝင် လေထွက် ကောင်း သော အခန်းမှာ ထားပါ။
- * ရောဂါဖြစ်နေသော ကလေး၏ မစင်ကို အိမ်သားများ စနစ်တကျ စွန့်

ပစ်ပါ။ မဆင်မခြင် မစွန့်ပစ်ပါနှင့်။ ထို မစင်မှတစ်ဆင့် အခြားသော ကလေး ငယ်များကို ကူးစက်နိုင်ပါသည်။

- * ထိုပိုလီယိုဗိုင်းရပ်ပိုးမှာ သုံးလခန့် အသက်ရှင်နိုင်ပါသည်။

ယခုအခါ ကမ္ဘာနှင့်အဝန်း ပိုလီ ယိုရောဂါဆိုးကြီးကို ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက် နေချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ကြောက်မက်ဖွယ် လူညွန့်တုံးစေနိုင်သော ပိုလီယိုရောဂါ ဆိုးကြီး မဖြစ်ပွားစေရန် လသားအရွယ် မှစတင်၍ ပိုလီယို အစက်ချကာကွယ် ဆေးကို တိုက်ကျွေးပါ။ ကာကွယ်ခြင်း သည် ကုသခြင်းထက် ပို၍ အရာရောက် သည်ဆိုသည့် စကားအတိုင်း ရောဂါ မဖြစ်မီ ကြိုတင်ကာကွယ်ထားပါက ထို ရောဂါပိုး မကူးစက်နိုင်တော့ပေ။

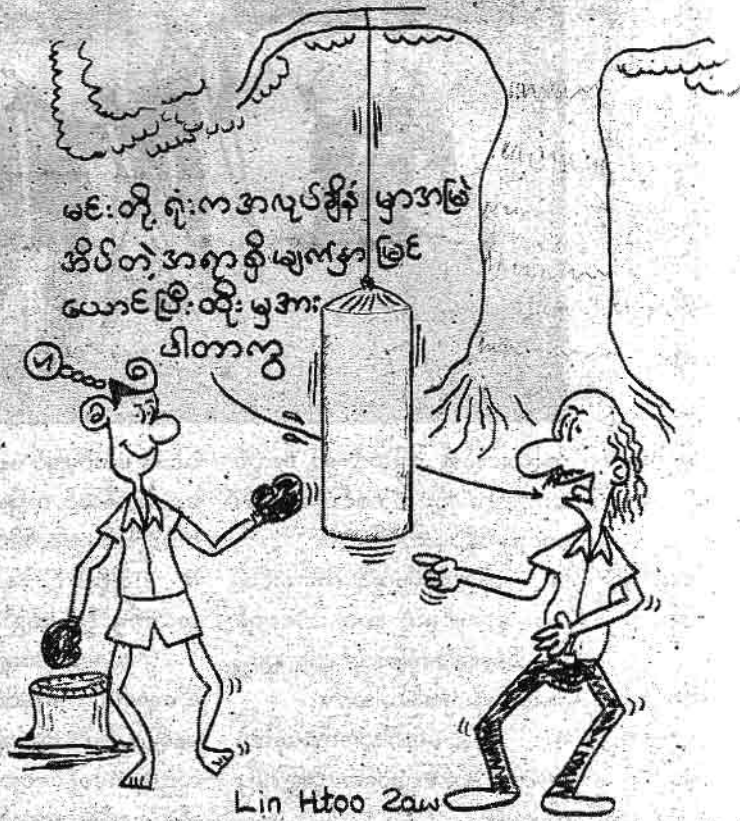
ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာနှင့်အဝန်း စီမံ ချက်ချကာ ပိုလီယိုကာကွယ်ဆေး တိုက် ကျွေးနေချိန်မှာ မိဘများကလည်း မိမိ၏ ကလေးငယ်ကို မပျက်မကွက် တိုက် ကျွေးသင့်ပါသည်။ သို့မှသာ မီးခိုးရောင် ရောင်ရမ်းခြင်း ဝေဒနာဆိုးကြီးကို မလွှဲ မသွေ တိုက်ဖျက်နိုင်မှာဖြစ်ပြီး အန္တရာယ် များလှသည် ထိုရောဂါဆိုးကြီးသည် ဤ ကမ္ဘာကြီးအတွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွား မည် ဖြစ်ပါကြောင်း တင်ပြအပ်ပါသည်။

□ မိုရိုဇွေ

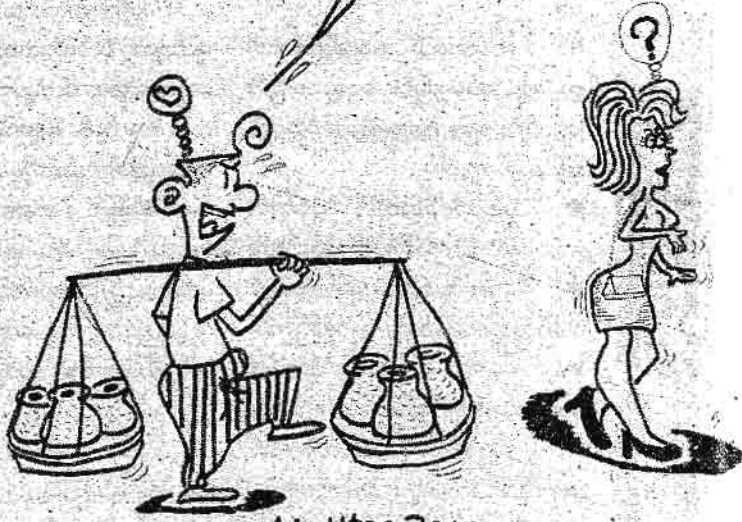
Ref : Polio myelitis from Internet.

www.burmeseclassic.com

အိုးလှတယ်၊ အိုးကောင်းတယ်
အိုးယူဦးမလား၊ အိုးအိုးအိုးအိုးအိုး

CARTOON: Lin Htoo Zaw

အိမ်လောက်တောင်
ဖော်ရ ခလားတယ်

မြန်မာကိုကမ္ဘာသိဖို့ပဲဆို
ကြိတ်မြိတ် ဖြေလိုက်ပေါ့

တူရိယာ

ဒီနှစ်ပိုင်းလေးတွေထဲမှာ
အများစုကလျှပ်တံ၊ ဖွင့်လင်း မြင်သာ
စွာနဲ့ နေရထိုင်ရ ရေတွေရ မြင်ရ
တာ အတော် မှ အတော်ကြီး
တိုးတက်လာပါသေးတယ်...

ဟုတ်ပါဦး...
ဟုတ်ပါ...

တူရိယာ

တော်တော် အလုပ်လုပ်တဲ့
လူပဲ၊ သူကဘယ်လို
လူစားလဲဟင်

ဆိုင်းဘုတ်ရေး
တဲ့ဆရာ

မေဒင်
ဟောသည့်

တီးဟောကတ်

ကုန်ရုံဆိုင်

အထူးကု

ဒီလေး
နို့အေးချောင်း
၃၉

ဒိုင်တာနက်

၅၂၂ကွမ်းမ

အမျက်မပုံရ
3က ၆၆-၅%

လျှောက်

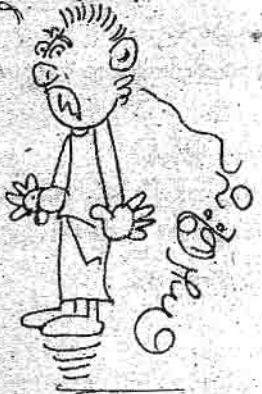

မောင်မြင့်

၁၀၀% ဒစ္စကောင့်ချပြီး
အလကားပေးတောင်
ယူခဲ့သူမရှိဘူး

တာဝန်သိစိတ်

ဘာများပဲ
ဟင်

မောင်မြင့်

ပြုံးလှုပ်လှမ်း ဟာများ

ဗုဒ္ဓိယ အကောင်းနည်း

ဆရာဝန်တစ်ယောက်က စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုပြီးသွားသဖြင့် လူနာကို အကြံဉာဏ်ပေးရန် အသင့်ဖြစ်နေပြီ . . .

“ဆေးလိပ်နဲ့ အရက် ဖြတ်ပါ။ ညတိုင်း အိပ်ရာစောစောဝင်ပါ။ မနက် အလင်းရောင်လာတာနဲ့ အိပ်ရာကထပါ။ အဲဒါ ခင်ဗျားအတွက် အကောင်းဆုံး ပါပဲ” ဟု ဆရာဝန်က ပြောသည်။

လူနာက တုံ့ပြန်သည်။

“ဖွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ကျွန်တော်က အကောင်းဆုံးနဲ့ မတန်ပါဘူး။ ဗုဒ္ဓိယအကောင်းဆုံးက ဘာလဲ ဒေါက်တာ”

□ စိန်ဝင်းမော်

ကိုးကားရှဲ့ပဲနော်

စာကြည့်တိုက်တစ်ခုတွင် အဖွဲ့ဝင်သစ်တစ်ဦးက ချောမောသော စာကြည့်တိုက်မှူး မိန်းကလေးကို မေးခွန်းများ မေးနေသည်။

“ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ စာအုပ်ကို ငှားယူသွားလို့ရမလား”

“ဟုတ်ကဲ့” ဟု စာကြည့်တိုက်မှူးမလေးက ဖြေသည်။

“ခင်ဗျားကိုကော အပြင်ခေါ်ထုတ်သွားလို့ ရမလား”

စာကြည့်တိုက်မှူး မိန်းကလေးက ကိုယ်ကို မတ်မတ်ရပ်လိုက်ကာ ဖြေသည်။

“စာကြည့်တိုက်မှူးတွေဟာ ကိုးကားမေးမြန်းရန်အတွက်သာပါရှင်”

□ စိန်ဝင်းမော်

အရေးဓပါ

အသည်းအသန် လူနာတစ်ယောက်အတွက် ဆရာဝန်ကို ပင့်ခဲ့သည်။ ဆရာဝန်က လူနာရှိရာ အခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားပြီး လူနာဘေးတွင် ထိုင်လိုက်၏။ ထို့နောက် အခန်းတွင်းမှ လှမ်းအော်ပြောသည်။

“ကျေးဇူးပြု၍ တူတစ်ချောင်း ပေးစမ်းပါ”

လူနာ၏ ဆွေမျိုးများက အံ့အားသင့်သွားကြသော်လည်း ဆရာဝန်၏ စကားက အမိန့်တစ်ရပ်ပင်။ ခေတ္တအကြာ ဆရာဝန်က တံခါးဝမှ လှမ်းပြောပြန်သည်။

“မြန်မြန် . . . သံနုတ်တစ်ခု”

သံနုတ်ကို အမြန်ပေးလိုက်ကြပြန်ရာ ခေတ္တအကြာတွင် ဆရာဝန်က အော်ပြန်သည်။

“ဆောက်တစ်ခု . . . မြန်မြန်”

ဆွေမျိုးများက စိတ်ပူလာကြပြီး “ဒေါက်တာ ဘာတွေများလုပ်နေတာပါလိမ့်” ဟု မေးသည်။ ဆရာဝန်၏ အဖြေကား . . .

“ကျုပ်ရဲ့ဆေးအိတ် ဖွင့်မရလို့ဗျ”

□ စိန်ဝင်းမော်

ပြုံးလှုပ်လှမ်း လာမှာ

ဦးစားပေး

အမျိုးသမီးငယ် တစ်ဦးထံသို့ လူကြီးမိဘများ မရှိခိုက် သူမ၏ရည်းစား ကောင်ကလေးတစ်ယောက်က လာရောက်ချိန်းတွေ့လေသည်။

ထိုအခိုက် မိဘများ ပြန်ရောက်လာကြသဖြင့် ကောင်မလေးသည် ကောင်ကလေးအား ဝီရိတစ်လုံးအတွင်း ထည့်ကာ တံခါးပိတ်လျက် ဝှက်ထား လိုက်တော့သည်။

ထိုအခိုက်အတန်မှပင် ဘေးဘက် ကပ်လျက်အခန်းမှ မီးတင် လောင် ကျွမ်းတော့သည်။ ကောင်မလေးနှင့် အိမ်သားများ ပျာယာခတ်လျက် အရေး ကြီး ပစ္စည်းများ သယ်ထုတ်နေရာ ဝီရိအတွင်းမှ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာ သည်။

“ဝီရိ အရင်သယ်ပါဗျို့၊ ဝီရိလဲ အရေးကြီးတယ်”

□ ဝက်ဂျီး (ရွှေရင်ခေး)

သေချာအောင်

စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံ၏ ရုံးခန်းတွင်း တယ်လီဖုန်းခြံညာသည်။

“ဟယ်လို... စိတ်ကျန်းမာရေး ဆေးရုံကလားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဘာကူညီရမလဲ ပြောပါရှင်”

“အဆောင်(၁) အခန်း(၆)မှာ လူရှိလား ကြည့်ပေးပါ”

“ခဏလေးနော်”

“xxx xxx xxx”

“မရှိဘူးရှင်၊ ဘယ်ထွက်သွားတယ် မသိဘူး”

“ဟား ဟား ဟား... အဲဒါ ကျုပ်ပဲ၊ ခင်ဗျားတို့လက်က လွတ်အောင် တကယ်ပြေးနိုင်ရဲ့လားလို့ ဖုန်းဆက်ကြည့်တာ က”

□ ဝက်ဂျီး (ရွှေရင်ခေး)

လိမ်တာတစ်ခုတည်းပါ

သူဌေးကြီးတစ်ဦးက သမက်လောင်းလူငယ်ကို လက်ခံတွေ့ဆုံ စကား ပြောနေသည်။

“မင်း အရက်သောက်တတ်သလား” “မသောက်တတ်ပါဘူးခင်ဗျာ”

“ဆေးလိပ်ကော သောက်သလား” “အနံ့ကီခဲလို့ မရပါဘူးခင်ဗျာ”

“မိန်းမကိစ္စကော” “လုံးဝ ကင်းရှင်းပါတယ်”

“ကလပ်တွေ ဘာတွေ တတ်သလား” “တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးပါဘူး”

“ဖဲနဲ့ လောင်းကစားကော” “ယောင်လို့တောင် မလုပ်ခဲ့ပါဘူးခင်ဗျာ”

“မင်းမှာ မကောင်းတဲ့အကျင့်တစ်ခုတော့ ရှိမှာပါ၊ တစ်ခုပြောစမ်းပါ”

“လိမ်ပြောတာ တစ်ခုပါပဲ”

□ ဝက်ဂျီး (ရွှေရင်ခေး)

www.burmeseclassic.com

မြို့ရပ်ရပ်ကား ဟာများ

ဟယ်လို . . . ဟယ်လို

နယ်တွင် အလုပ်လုပ်နေသော သားဖြစ်သူထံသို့ ဖခင်ဖြစ်သူက သတိရသဖြင့် ဖုန်းမဆက်စဖူး ဆက်လေသည်။

“ဟယ်လို . . . အမိနဲ့ရှိပါ။ ကျွန်တော် အောင်ကျော်ဆန်းပါ”

“မင်း ဘာတွေလုပ်နေလဲကွ”

“ဒီလိုပါပဲခင်ဗျာ၊ ခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ”

“နေကောင်းရဲ့လားကွ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါတယ်၊ ခု အမိနဲ့ရှိနေတာ ဘယ်သူပါလဲ”

သူ၏အသံကို မမှတ်မိရကောင်းလားဟု ဖခင်ဖြစ်သူ စိတ်ဆိုးပြီး . . .

“မင်းအဖေကွ . . . မင်းအဖေ . . . မင်းအဖေ”

သားဖြစ်သူပြန်ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ဖခင်ဖြစ်သူ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“မင်းဖေ ဆိုတာ ကျွန်တော်အသိထဲမှာ မရှိဘူးခင်ဗျ”

□ ကျော်စင်းထွန်း (ရွှေထင်း)

ကိုတတ်ပ

တောရွာတစ်ရွာတွင် ဖြစ်သည်။ မူလတန်းကျောင်းသားလေးနှင့် သူ၏ ဖခင်တို့သည် ကျောင်းပိတ်ရက် ထင်းခွေရန် တောထဲသို့ ထွက်လာကြသည်။ တစ်နေရာသို့ ရောက်သော် . . .

“ဟေ့ သား၊ ဟိုဝါးပင်ကြီးကိုကြည့်စမ်း၊ မျှစ်စို့ကြီးက မြေကြီးကိုခွဲထွက်ပြီး သဘာဝအတိုင်း ရှန်းကန်တိုးထွက်လာတာကွ၊ တွေ့လား”

သားဖြစ်သူ ပြန်ဖြေလိုက်သော စကားသံကြောင့် ဖခင်ဖြစ်သူ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ငြိမ်ကျသွားတော့သည်။

“ဒါများ ဘာဆန်းလဲ အဖေရယ်၊ မျှစ်စို့ကြီးက သူထိပ်မှာ ချွန်ချွန်ကြီးနဲ့ ဆိုတော့ မြေကြီးကို ခွဲထွက်နိုင်တာပေါ့၊ ခွဲဆိုရင် အချွန်မပါဘဲ ထိပ်တုံးတုံးကြီးနဲ့ တောင် မြေကြီးထဲက ထွက်နိုင်သေးတာပဲ အဖေရ”

□ ကျော်စင်းထွန်း (ရွှေထင်း)

မင်းက တစ်ဓမ္မာင့်

မြေးအဖိုးနှစ်ယောက်တို့ နံနက်ပိုင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ပြန်လာကြသည်။ အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သော် အစောပိုင်းက သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခဲ့သည့် အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ်တွင် ခွေးများစွန့်ထားသည့် မစင်ပုံကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အဘိုးဖြစ်သူမှာ စိတ်ထိုစွာဖြင့် . . .

“တောက် . . . ဒီခွေးတွေတော့ကွာ၊ စောစောစီးစီး ငါ ကော်တုတ်လိုက်ရ မကောင်းမို့ရောမယ်”

မြေးဖြစ်သူစကားကြောင့် စိတ်ဆိုးရခက် ရယ်ရခက်ဖြစ်သွားလေ၏။

“အဘိုးကလဲဗျာ ခုနလေးတင် လက်ဖက်ရည်နဲ့မုန့် စားလာပြီးတော့”

□ ကျော်စင်းထွန်း (ရွှေထင်း)

www.burmeseclassic.com

ပြုံးရယ်ရယ် အမေများ

ချစ်လှစွာသော စားစာခံ

လင်မယားနှစ်ယောက် ဈေးကြီးသော စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ညစာ ဝင်စားကြသည်။ စားသောက်ပြီး၍ "ငွေရှင်းသောအခါ ပိုက်ဆံအိတ် ကျန်ခဲ့သည်ကို သိလိုက်ကြရသည်။ ယောက်ျားက ဆိုင်ရှင်ကိုပြောလိုက်သည်။

"ပိုက်ဆံအိတ် မေ့ကျန်ခဲ့လို့ ကျွန်တော့်မိန်းမကို ဒီဆိုင်မှာ ထားခဲ့မယ်၊ အိမ်ပြန်ပြီး ပိုက်ဆံယူလိုက်ဦးမယ်၊ အိမ်ကလဲ သိပ်မဝေးပါဘူး"

"မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ တခြားပစ္စည်း၊ နာရီဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုထားခဲ့ပါလား"

"ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်လုံး ထားခဲ့မှာတောင် မလှလောက်ဘူးလား"

"စိတ်မရှိပါနဲ့၊ ဒီလိုပါ တစ်ခါတုန်းက ခင်ဗျားလိုလူတစ်ယောက်ကြောင့် ဒီလိုနည်းနဲ့ပဲ ကျုပ် မိန်းမတစ်ယောက် ရခဲ့ဖူးလို့ပါ" □ ဣန်စွတ်

ကယ်တော်မူကြပါ

"ကယ်တော်မူကြပါ"

ညအချိန်မတော် ယောက်ျားက လန့်၍အော်ရာ အသံမှာကျယ်လောင် လှသည်။ ကြည့်လိုက်ရာ အိပ်ရင်းယောင်နေမှန်း သိလိုက်သဖြင့် မိန်းမက လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။

"ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"အိပ်မက် မက်နေတာ၊ အိပ်မက်က ဆိုးလို့"

"ဘာတွေ မက်နေလို့လဲ"

"အိပ်မက်ထဲမှာ ငါ နောက်ထပ်တစ်ခါ လက်ထပ်ပြန်သတဲ့၊ လက်ထပ် တဲ့မိန်းမက မင်းပဲဖြစ်နေလို့ဟေ့" □ ဣန်စွတ်

တစ်ချိန်တုန်းက ကျေးဇူးရှင်

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ အိမ်သို့ပြန်လာသောအခါ ခန်းဆီးနောက်ကွယ်၌ မိနပ် မပါဘဲ ရပ်နေသည့် ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဇနီးဖြစ်သူကို ဒေါသထကြီး မေးလိုက်သည်။

"ဟေ့ မိန်းမ၊ ဒါက ဘာသဘောလဲကွ"

"မောင်.. မောင်တို့ ခင်တို့ကို တယ်လီဖုန်းရအောင် ဘယ်သူလုပ်ပေး တာလဲ"

"မင်းကို ငါမေးနေတာ တယ်လီဖုန်းအကြောင်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒီခြေ ထောက်နှစ်ချောင်းကို မေးနေတာ"

"မောင်တို့ ခင်တို့ကို ကားပါမစ်ကျအောင် ဘယ်သူလုပ်ပေးတာလဲ၊ မောင် သိတယ် မဟုတ်လား"

"မော်တော်ကားအကြောင်း ငါမေးနေတာ မဟုတ်ဘူး"

"မောင် ရာထူးတိုးအောင် ဘယ်သူ လုပ်ပေးတာလဲ"

"ငါမေးနေတာ ငါတို့ တိုးတက်ကြီးပွားအောင် လုပ်ပေးတဲ့ ကျေးဇူးတွေ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီး ဘာဖြစ်လို့ မိနပ်မပါဘဲ ရပ်နေ သလဲဆိုတာ မေးနေတာကွ" □ ဣန်စွတ်

www.burmeseclassic.com

လင်္ကာ

ကိုရွှေစောသား

ဒေါ်ချက်စုသည် အဝတ်ထုပ်ကြီး ခေါင်းရွက်လျက် အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်လာသော သမီးဖြစ်သူ ငွေလှကို ကြည့်ရှုင်း စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေ၏။

“ဟင်း... ထစ်ခနဲရှိ မအော့အိမ်ဆင်းလာခဲ့တာချည်းပဲ။ ခုလဲ သင်းလင်ညွန့်တင်နဲ့ ဘာဖြစ်လာပြန်လဲ မသိဘူး။ ဪ... သမီးမိန်းကလေးများ မွေးရတာ တော်တော်လဲ ခက်ပါကလား။ မအော့လုပ်တဲ့ ငါ့မှာတော့ ဝမ်းရေစပ်တာပဲ အဖတ်တင်တယ်”

အတန်တန် အုပ်စီးထားသည့် ကြားမှ သမီးငွေလှတစ်ယောက် ရွာချင်းကပ်လျက်ရှိသော ရန်ကုန်ပေါက်ရွာမှ ညွန့်တင်နှင့် ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားခဲ့သည်။

“ကိုယ့်သမီးပို့ ကိုယ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်မကိုက လင်ကို အင်မတန်လိုချင်နေတာ၊ ရန်ကုန်ပေါက်ညွန့်တင်နဲ့ လိုက်မပြေးရင်လဲ ပိတ်စွယ်က သာဂေါင်တို့ ရွှေပန်းတောက မုဆိုးပို့ ငြိမ်းမောင်တို့ ဝက်ချုပ်က တစ်ခုလပ်

စိန်လင်းတို့နဲ့ တစ်ယောက်မဟုတ် ထစ်ယောက်ယောက်နဲ့တော့ လိုက်ပြေးမကောင်မ။

ဟင်း- ခု လိုချင်လွန်းလှတဲ့ သားကလေး တော်တော်ကလေး အခုတော့ ရဲ့ မဟုတ်လား။ ဒီလောက်တောင် မအော့လုပ်တဲ့သူက ကြည့်မရပါဘူးဆိုတဲ့ ရန်ကုန်ပေါက်သား ညွန့်တင်ကို သင်တာမဟုတ်လို့ လိုက်သွားခဲ့တယ် ဆိုတာပဲ ခု မအော့အိမ်ကို ပြန်ဆင်းလာတာပဲ။ ဟင်း... ခေတ်ကာလသမီး

www.burmeseclassic.com

ခုမြင် ခုကြိုက် ခုလိုက် ခုကွဲ၊ တယ်လဲ။ ရင်ရှုပ်စရာ ကောင်းလှပါကလား။”

ဒေါ်ချက်စုက လင့်အပူမိနေသော သမီးငွေလှကို ကြည့်ရင်း ရင်တွင်း စကားတွေ ဆိုနေမိသည်။

“ဟင်း... မအေအိမ်မှာ နေခဲ့တုန်းကဆို ကြော့လို့မော့လို့ သနပ်ခါးဆို ခြေဆုံးခေါင်းဖျားလိမ်းလို့ အလုပ်ဆိုလဲ ဘာများ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ရလို့လဲ၊ မအေလုပ်တဲ့သူက ကိုယ့်သမီးလေး အလှပျက်မှာစိုးလို့ ကောက်စိုက်တောင် မဆင်းခိုင်းဘူး၊ ချက်တာပြုတ်တာလေး တွေလောက်နဲ့ အကြွေးတွေလောက်ပဲ သိမ်းခိုင်းခဲ့တာ၊ ခုတော့လဲ အနေအထိုင်က စုတ်တီးစုတ်ချာ၊ ဝတ်စားထားတာ တွေကလဲ ဖိုသီဖတ်သီ၊ ဒီတော့လဲ လင်ယောက်ျားဆိုတဲ့ အကောင်မျိုးက သားစိတ် မယားစိတ်ခန်းပြီး ပြဿနာရှာမှာပေါ့၊ ငွေလှကလဲ ငွေလှ၊ ညွန့်တင်ကလဲ ညွန့်တင်”

ဒေါ်ချက်စုအဖို့ ညွန့်တင်ကို ဘယ်သောဘယ်ခါ ဘယ်ကာလဆီကမှ သမက်တော်ဖို့အရေး စိတ်ကူးထဲ၌ ယောင်လို့ပင် မတွေ့ခဲ့။ ဒေါ်ချက်စု၏ အစ်မ ဒေါ်ဝက်ဖြူက ရန်ကုန်ပေါက်က တစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်မို့ ရန်ကုန်ပေါက်သည် ဒေါ်ချက်စုအတွက် နှစ်ရွာတစ်ရွာဆိုလျှင် မမှားတော့။ လွန်လေပြီးသော နှစ်(၂၀)ကျော်ကာလ တတည်းက အစ်မဒေါ်ဝက်ဖြူထံ သွားရောက်နေထိုင်ဖူးတော့ မျက်စောင်းထိုး အိမ်တွင်ရှိသော (နောင်တစ်ချိန် သမက်ဖြစ်လာလတ္တံ့သော) ညွန့်တင်ကလေး အကြောင်းကို အူမချေးခါး အကုန်သိနေခဲ့၏။

“ဒီမယ် ငွေလှ၊ ညည်းလင် ညွန့်တင်အကြောင်း ညည်းဟာ ငါ့လောက် ခရေစေ့တွင်းကျ သိနိုင်မယ်မထင်နဲ့၊ သင်းဟာ ကလေးဘဝကတည်းက ငါ့မျက်စိအောက်မှာ ကြီးလာတဲ့အကောင်၊ ဟွန်းဟွန်း... ဝယ်ဝယ်ကလေးတည်းက ဘာပေသလဲ ဘာတေသလဲ မမေးနဲ့၊

ရွာထဲမယ် ကလေးတွေ ကျွန်စိ ကျွန်စိ နဲ့ ငိုယိုကြ ဆူညံကုန်ကြရင် ဘယ်သူ လက်ချက်လဲဆိုတာ သွားမမေးနဲ့၊ ညွန့်တင်မှ ညွန့်တင်အစစ်”

“သူက အဲသလောက် ဆိုးလို့ လား အမေရဲ့”

“အောင်မယ်လေးဟယ် ဆိုးလိုက်တာမှ တာတေကို လန်နေတာပဲ၊ သူနဲ့ တန်းတူရွယ်တူတွေ ကစားကြပြီ ဆိုရင် ရန်မဖြစ်ဘူးဆိုတာကို မရှိဘူး၊ ပွဲသိမ်းရင်လဲ ရန်ပွဲကလေးနဲ့မှ သိမ်းတာ၊ သူထက်နည်းနည်းငယ်တဲ့ ကလေးတွေ ဆိုရင် အင်မတန်မှ ဗိုလ်ကျတတ်တာ ကလား၊ သူထက်ကြီးပြီး သူမနိုင်ဘူးဆို ရင် တစ်နေရာရာကနေ ပန်းအောင်းပြီး ခွန့် ပစ်တတ်တာလဲ ညွန့်တင်ပဲ။

တစ်ခါတုန်းကဆိုရင် ငါတို့ခြံထဲ မှာ စိုက်ထားတဲ့ ဘူးသီးကိုလာခိုးတယ်၊ ကြက်နဲ့ရောချက်မယ်ပေါ့လေ၊ ချက်မယ့် ကြက်ကလဲ အရိုးမယ်တင့်တို့အိမ်က ကြက်၊ ငါတို့ခြံထဲက ဘူးသီးကို ရိုးရိုး တန်းတန်း ခိုးတယ်ဆိုရင် ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာ ရှိသေး၊ သင်းလုပ်ပုံက စင်မှာ အလောတော်သီးနေတဲ့ဘူးသီးသုံးလုံးကို တစ်လုံးစီရဲ့ ခါးလယ်ကနေ တစ်ပိုင်းစီ တစ်ပိုင်းစီ ဖြတ်သွားတာ၊ ငါ့ခံအို ကိုသာ ခင်ဆို ထမ်းပိုးနဲ့သွားရိုက်ပါမယ်လုပ်လို့ မနည်းကို ဆွဲထားခဲ့ရတယ်။

ငါကလဲ ကိုယ့်ခဲအို ထောင်ကျ မှာစိုးလို့ ဆွဲခဲ့တာ၊ ခုလိုများ သမက်တော်ရမယ်ဆိုတာ ကြိုသိရင် အဲဒီတုန်းက မဆွဲပေါင်၊ ထမ်းပိုးအစား ငှက်ကြီး တောင်ကိုတောင် လဲထည့်ပေးလိုက်ချင်ရဲ့အော”

သည်မျှအထိ သမက်ဖြစ်လာမည့် ညွန့်တင်အပေါ် ဒေါ်ချက်စုမကျေနပ်ပါချေ။

“လူဖိုကြီးဖားဖားဖြစ်ပြီး ကာလသားအရွယ် ရောက်လာတဲ့အခါမှာလဲ အချိုးပြင်မလား မှတ်ပါတယ်၊ ကျည်တောက် ရှာမတွေ့တဲ့ ခွေးမြီးကောက် လို့ပဲ၊ ကောင်းတဲ့ဘက်မှာ လုံးဝမရှိဘူး။

အရက်ကလေးတခြား သန်းရှင်လေး တတွေထွေထွေ အသုဘကာလ ညှိပြီး ဖဲရိုက်လိုရိုက်၊ ချိန် ခြင်းတွေသူ အပြီး ကြက်တိုက်လိုတိုက်၊ မြှောက်ပန်းပွန်လို လှန်နဲ့ မဟုတ်တဲ့ဘာမှားတော့ သိပ်ပဲ ညည်းနှယ်အေ ဒီလိုအကောင်နဲ့မှ ဇနီး သွားဖက်ရတယ်လို့ သင်း ညည်းအပေါ် ဘာတစ်ခု ကောင်းလို့လဲ”

“ညားခါစတုန်းကတော့ ကောင်းပါတယ် အမေရယ်၊ အဲ ညားပြီး တစ်နှစ်ကျော်ကြာမှ မကောင်းတော့တာ အမေရဲ့၊ မကောင်းတော့တာ ဟီး ဟီးဟီး၊ အရက်ကလဲသောက်လိုက်တာမှ နေမလင်း ညမလင်း”

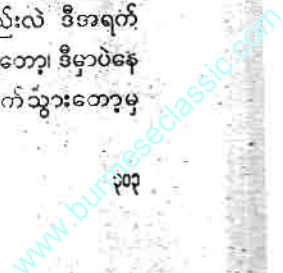
သမီးငွေလှ၏ သောကကို မြင်ရပြန်တော့လည်း ဒေါ်ချက်စု ရင်ထဲတွင် မချီ။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း ငွေလှအဖေကစော်သမားမယား ဖြစ်ခဲ့ရသည်မို့ မိန်းမသားချင်း ကိုယ်ချင်းစာစိတ်တွေ ဝင်လာလေတော့၏။

“အရက်သမားတွေရဲ့ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး အချိန်ဟာ ဘယ်အချိန်တဲ့လဲ သမီး”

“ညဘက် အိမ်ပြန်အိပ်ချိန်ပေါ့ အမေရယ်၊ မူးမူးရှူးရှူးနဲ့ လူမှန်းမသိ သူမှန်းမသိ၊ ပုဆိုးကျွတ် ဘာကျွတ်”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ ဟုတ်တယ်၊ အမေလဲ ညည်းအဖေ အရက်သမားရဲ့ ဒဏ်ကို အတော်ကလေးလိမ့်နေအောင် ခံခဲ့ရတယ်၊ အရက်သမားများ သူတို့ရဲ့ လိုဘကိုသာ သိတတ်ကြတာ၊ သူတို့လိုချင်တာ မမေးဘူးဆိုရင် အရစ်က ရှည်ပြီး တစ်ခါတလေ လက်ကတောင် ပါလိုက်သေး။

ညည်းလဲ အဲသလိုမျိုး အရက်သမားဒဏ် ခံရမှာပဲ၊ သေနာကျ ကာလနာ မြေပွေးကိုက် ညွန့်တင် ဟင်း ဟင်း၊ သင်းတော့လား အန်ဖတ်ဆိုပြီး ဝိနော့ဆရာ ကြွမလာခင်မှာတင် မျက်ဖြူဆိုက် သွားပါစေတော်၊ ညည်းလဲ ဒီအရက်သမားကို ပေါင်းမနေနဲ့တော့၊ ဒီမှာပဲနေ သင်း ကာလနာတိုက် သွားတော့မှ

ဥက္ကဋ္ဌသား မယားတရား မောင်ထက်နဲ့ ပေးစားမယ်”

“အဟင် ဟင် ဟင် ရွတ်”

ဒေါ်ချက်စု၏ နှစ်သိမ့်စကား၌ ဘာများ ဝမ်းနည်းစရာ ပါသွားလေသလဲ မသိ၊ ငွေလှခမာမတော့ မျက်ရည်တွေ ကျရင်း နှစ်တွေထွက်လို့။

“နေစမ်းပါဦး ငွေလှ၊ ဒီကောင် ညွန့်တင် ညည်းကိုဘယ်လောက်တောင် နှိပ်စက်သလဲ၊ ပြောစမ်း၊ ဘယ်လိုရိုက် သလဲ၊ ညည်းဆဲသလဲ၊ ညည်းကို ဂရုမစိုက် ဘဲ သင်း လျှောက်လုပ်ချင်တာတွေ လျှောက်လုပ်တယ် မဟုတ်လား”

ဒေါ်ချက်စု၏အမေးကို ငွေလှ က ချက်ချင်းမဖြေ။

ခေါင်းကိုင့်၍ ကြမ်းပြင်ကိုသာ အကြောင်းမဲ့ ငေးကြည့်၍ ဘာတွေများ တောင်တောင်အိအိ စဉ်းစားနေလေ သည် မသိ။

“ဟဲ့ ကောင်မ၊ ငါမေးနေတယ် လေ၊ မေးနေတယ်ဟဲ့၊ လင်အပူတ ခုထိ မိတုန်းပဲလား၊ ပြောစမ်း ပြောစမ်း”

“ဟုတ်ပါတယ် အမေရယ်၊ ကို ညွန့်တင်လေ ကိုညွန့်တင် တစ်နေ့လုံး အရက်တွေလည်သောက်တယ်သောက် တာမှ နေ့စဉ်ရက်ဆက် အမေရဲ့ နေ့စဉ် ရက်ဆက်ပြီးတော့ ညအတော်မှောင်မှ အိမ်ကို သိုင်းကွက်နင်းပြီး ရောက်လာ တယ်”

“အေး သိတယ်၊ ငါ သိတယ်၊ ငါလဲ အရက်သမားမယား ဖြစ်ခဲ့တာပဲ၊ ဒီ အရက်သမားတွေဆိုတာ ဒီလိုပဲ၊ ဒါထက် အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ မူးမူးရူးရူး ဖြစ်ပြီး ညည်းကို ဆဲလိုက်ဆိုလိုက် ရိုက် လိုက် နှက်လိုက် လုပ်တရော မဟုတ် လား”

ဒေါ်ချက်စုက အားမလို အား မရဖြစ်ရင်း စကားဝင်၍ထောက်သည်။ ပြီးတော့ မေးသည်။

“ဟဲ့ ပြောစမ်း”

“ဟင်အင်း ဟင်အင်း မဟုတ် သေးဘူး အမေ”

ငွေလှက ခေါင်းကို ခါသမ်း၍ အဖြေပေးသည်။

“ဟဲ့ ဘာမဟုတ်တာလဲ၊ ရှင်းရှင်း ပြောစမ်းအေး”

“အဟင် အဟင် အမေ ပြော သလို အမေ့သမက် ကိုညွန့်တင်က မူးမူး ပြီး ညအချိန်မတော် အိမ်ကို ပြန်ရောက် လာတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မကို ရိုက်နှက် ဆဲဆိုနိုင်လောက်တဲ့ သတိကလေး အသိ ကလေး ရှိနေသေးရင် တော်သေးတာ ပေါ့ အမေရယ်။

ခုဟာက ကျွန်မကို ဆဲဆိုဖို့ ရိုက် နှက်ဖို့နေနေသာသာ ဘာဆိုတာမှမလုပ် နိုင်တော့လောက်အောင် အသေကောင် ကြီးလို ပစ်လဲချပြီး တခေါခေါ အိပ်သွား တာ အမေရဲ့”

“ဒါများအေး ဘာဝမ်းနည်းစရာ ရှိလို့လဲ”

“ဝမ်းနည်းတာပေါ့၊ အမေရယ်၊ လင်ယူထားတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့ မှာလဲ၊ ညတိုင်း ဒီလိုချည်း ဘာမှမလုပ် နိုင်လောက်အောင် သေသေနေတော့ ကျွန်မအဖို့ အသေကောင်ကြီးကို လင် လုပ်နေရတာ၊ ရိုက်နှက်ညည်းဆဲခံရတာ ထက်တောင် ဆိုးပါတယ် အမေ။

ဒါကြောင့် ဆက်ပေါင်းလဲဘာမှ အဓိပ္ပာယ်ရှိမှာ မဟုတ်တော့လို့ အမေ့ အိမ် ဆင်းလာခဲ့တာပေါ့၊ သင်း ကာလ နာတိုက်ပြီး အမေပေးစားတဲ့သူနဲ့ ယူမှပဲ ကျွန်မ လိုတာတွေ ပြည့်စုံတော့မှာပါ အမေရယ်၊ အဟင် အဟင်...”

ငွေလှ၏ စကားဆုံးတော့ ဒေါ် ချက်စုများ ဘာကိုသဘောပေါက်သွား လေသည် မသိ၊ ပြုံးယောင်သန်းလာ ရင်း...။

“အဟိး... ညည်းပြောတာလဲ ဟုတ်သားပဲအေး” ဟု စကားဆိုရင်း အပါးမှထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

မြို့မေတ္တာခံယူမယ့်

□ ကိုရွှေတောထား

စာမူများ ပေးပို့နိုင်ပါသည်

စာပေ ဝါသနာရှင်များ မိမိ၏စာမူကို မိတ္တူကော်ပီထား၍ လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း တိုက်သို့ ဆက်သွယ်ပေးပို့နိုင်ပါသည်။ မရွေးချယ်သော စာမူများကို ပြန်လည်ပေး ပို့မည်မဟုတ်ပါ။

အထူးသတိပြုရန်

တခြားမဂ္ဂဇင်းတိုက်များသို့ တစ် ပြိုင်တည်း ပေးပို့ခြင်းမျိုး၊ တစ်နှစ်အတွင်း တခြားမဂ္ဂဇင်းတိုက်များတွင် အသုံးပြု နိုင်သော စာမူများကို ထပ်မံပေးပို့ခြင်းများ မပြုလုပ်ကြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။

စာမူများ ပေးပို့ကြရာတွင်လည်း လက်ရေးလှရာမည်ဟု မဆိုလိုပါ။ သို့သော် အယ်ဒီတာများ၊ ဇာတ်သမားများ ဖတ်ရှုနိုင် မည့်အရေးအသားမျိုး ဖြစ်ရပါမည်။

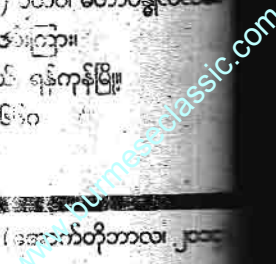
လက်ရေးသည့်သော စာမူဖြစ်ပါက မည်မျှပင် မိုးပျံအောင်ကောင်းစေကာမူ မည်သည့်နည်းဖြင့်မျှ ရွေးချယ်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း ကြိုတင်အသိပေးအပ်ပါ သည်။

အဖြူအမည်း တစ်မျက်နှာ ကျပ်တစ်သောင်းငါးထောင်တိတိ ဖြစ်ပါသည်။

အဖြူအမည်း မျက်နှာဝက် ကျပ်ခုနစ်ထောင်ငါးရာတိတိ ဖြစ်ပါသည်။

အားပေးသူများ

- အယ်ဒီတာအဖွဲ့
- လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း
- တိုက်အမှတ် (၇၂၄)
- အခန်း (၁၀) ဘဟပ်၊ မဟာဗန္ဓုလထမ်း (၁၇x၁၀)လမ်းကြား။
- လသာမြို့နယ် ရန်ကုန်မြို့။
- ဖုန်း - ၂၅၀၆၆၀

နှစ်လို့ဆိုရင်တော့ သေပြီခရာ

အောင်စိုး(ပြည်)

လတ်

ဆိတ်သားသည်မိန်းမက ကျွန်တော်ကို တစာစာနှင့် တောင်းတောင်းပန်ပန် အော်ခေါ်နေသည်တိုင် ကျွန်တော် လှည့်မကြည့်တော့။ အနောက်တို့ ပြန်လှည့်ကြည့်ရုံလောက်သောသတ္တိလည်း ကျွန်တော်မှာ မရှိတော့ပြီ။ တိယ့်တိယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှန်ထဲမကြည့်ရသည့်တိုင် ကျွန်တော်မျက်နှာ နီနေလောက်ပြီကို ဖုန်းဆမိ၏။

ဆိတ်သားသည်မိန်းမကလည်း အလိုက်ကန်းဆိုးသိပ်ပေါ့။ တကြော်ကြော်နှင့်သာ အော်ခေါ်နေတော့သည်။ ဘာကြောင့် ကျွန်တော် ပြန်မလှည့်တော့သည်ကိုပင် သိပုံပေါ့။ သူ့စွည်းရောင်းရဖို့လောက်သာ စိတ်ထဲရှိပုံရပါသည်။ ပြီးတော့ ဆိတ်သားရုံထဲမှာက သူတစ်သည်တည်း မဟုတ်။ သူကဲ့သို့ ဆိတ်သားရောင်းသူ မိန်းမလေးငါးဦးနီးသလို ကျွန်တော်ကဲ့သို့ ဆိတ်သားဝယ်

ရန် ရောက်ရှိနေကြသူများကလည်း ခုနစ်ဦး၊ ရှစ်ဦးထက် မနည်း။

ကျွန်တော်ကား ဆိတ်သားရုံ၏ ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက်ရှိ ဆုံလည်တံခါးကို တွန်းတွန်းတိုက်တိုက် ဖြတ်သန်းကာ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဈေးကြီးအပြင်ဘက်ရှိ ထိုင်နေကျ စိန်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်ပြီး ဆိတ်သားသည်မ၏ တစာစာအော်သံ မကြားရတော့မှ စိတ်ပေါ့ပါးသွားတော့သည်။ ဒါတောင် မတော်တဆ အနောက်က များ လိုက်လာလေမည်လားဟု စိတ်မောနေမိသေးတော့သည်။

ယနေ့နံနက် ထိုင်နေကျ ကျွန်တော်အပေါင်းအသင်းများတစ်ယောက်မျှ ဆိုင်သို့မရောက်နိုင်ကြသေးသည်ကပင် တော်ပေသေးတော့သည်။ သို့နှင့် လက်ဖက်ရည်ပုံမှန်တစ်ခွက် မှာသောက်ရင်း စိတ်အမောပြေကာမှ ပြန်ထပြီး ဈေးကြီးအပြင်ဘက်တန်းကို နှစ်ခေါက်သုံးခေါက်အပြန်ပြန်အလှန်လှန်လျှောက်ရင်း ကိုယ်ကြိုက်တတ်သည့် အညာစာဟင်းသီးဟင်းရွက်လေးများဖြစ်သော ဂုံရွက်၊ တစောင်းခါး၊ တစောင်းချဉ်၊ စောင်ကြမ်းချဉ် စသည်တို့ကို ဝယ်ကာ ဒီနေ့တော့ သက်သတ်လွတ်ပဲ စားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ဤမြို့ကလေးသို့ ကျွန်တော် ဝန်ထမ်းဖြစ်စကတည်းက ရောက်ဖူးနေခြင်းဖြစ်သည်။ အညာမြို့လေးပါ။ ရေနံမြေအလုပ်သမားများ မြို့တော်ဟုခေါ်လျှင်လည်း မှားမည် မထင်။ မြန်မာ့သမိုင်းထဲကအထင်ကရ ရေနံမြေသပိတ်ကြီး ပေါက်ဖွားခဲ့ရာ ဒေသ၊ အထင်ကရ ရုပ်ရှင်ကားကြီးဖြစ်သော တိုက်ပွဲခေါ်သံ ကဲ့သို့သော ဇာတ်ကားကြီး ရိုက်ကူးခဲ့ရာ မြို့ကလေးပါ။

သာယာလှပသော တောင်ကုန်းကလေးများပေါ်တွင် အင်္ဂလိပ် ပြတိုက်တို့က ဘုံအိမ်လုံးကြီးဆောက်ကာ နေထိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ တောင်ကုန်းများပေါ်တွင် ဆောက်ထားသော ဘုံအိမ်လုံးကြီးများမှာလည်း နွေအခါ အေး၍ ဆောင်းအခါ နွေးအောင် စီမံဆောက်လုပ်ထားကြသည်ဟု သိရလေသည်။

မြို့က အပူပိုင်းမြို့တစ်မြို့ ဖြစ်သော်လည်း စားသောက်ဖွယ်ရာအသားငါးနှင့် အသီးအနှံများက အလွန်ပေါလှသည့် မြို့လေးလည်းဖြစ်သည်။ တမာရွက် တို့စရာနှင့် ချောက်ပုန်းရည်ကြီးကလည်း နာမည်ကြီးလှသည်။ ထို့ပြင် ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းဘေးတွင်တည်ရှိသည့် အတွက် မြစ်ပုစွန်ဆိတ်သေးသေး၊ မြစ်ငါးသေးသေးမှစ၍ ခုတ်သား ဟုခေါ်သော ငါးကြင်း၊ ငါးမြစ်ချင်း၊ ငါးတန်စသည့် မြစ်ငါးကြီးများ၊ မြစ်ပုစွန်တုပ်ကြီးများလည်း ရှိသည်။ ဆိတ်သား၊ အမဲသား၊ ဆိတ်ကလီစာတို့လည်း သန့်သန့်ရသည်။

များသောအားဖြင့် ရန်ကုန်မှ ချောက်မြို့သို့ လာရောက်လည်ပတ်ကြသော ဧည့်သည်များကို ထမင်းဆိုင်သို့ လိုက်ကျွေးလျှင် အစားများသော ဟင်းလျာမှာဆိတ်ကလီစာဟင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဒီက ဆိတ်ကလီစာဟင်းနှင့် ရန်ကုန်က ဆိတ်ကလီစာဟင်းတို့က အရသာချင်းမတူပါဘူးလေ။ ထားပါတော့၊ ဒါကတော့ ကြံကြိုက်လို့ တစေ့တစောင်း တင်ပြခြင်းမျှသာပါ။

ကျွန်တော် ယနေ့နံနက် အနီချောက်ဖျေးကြီးသို့ ဈေးဝယ်ရောက်ရှိရသည့် အကြောင်းရင်းကိုလည်း ရှင်းပါအံ့။ ကျွန်တော်အနေဖြင့် ဤချောက်ဖျေးကြီးသို့ ဟိုးယခင်အခါများကလည်း ဈေးဝယ် ရောက်ဖူးခဲ့ပါသည်။ ဈေးအတွင်းက နာမည်ကြီးလှသော မတင်ဝင်း၏ ခေါက်ဆွဲသုပ်နှင့် နန်းကြီးသုပ် ဆိုင်မှာလည်း ထိုင်ဖူးခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ထိုစဉ်က ကြင်စဉ်းဇနီးသည်က ဈေးအတွင်း ဈေးဝယ်နေခိုက် ကျွန်တော်မှာ များသောအားဖြင့် ဈေးအပြင်ဘက်ရှိ စိန်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် အပေါင်းအသင်းများဖြစ်သော ဦးမင်းသိမ်း၊ ဦးသန်းဦး၊ ဦးရဲလွင် (ဥပဒေ အရာရှိများ) တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေများဖြစ်သော လူပျိုကြီး ဦးဇော်ဝင်း၊ ဦးနေမျိုးကျော် အစရှိသူတို့နှင့် ထိုင်ရင်း ထွေရာလေးပါး ရုံးမှ အတွေ့အကြုံလေးများကို ပြောကြဆိုကြရင်း ဇနီးဖြစ်သူ ဈေးဝယ်ပြီးချိန်ကိုစောင့်ကာ အတူပြန်ကြခြင်းကသာများလေသည်။ ဈေးကြီးအပြင်ဘက် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ရောင်းသော အတန်းများနှင့် ဈေးအတွင်းသို့ ရံဖန်ရံခါရောက်ဖူးခဲ့သော်လည်း ယခု ကျွန်တော်အဝယ်ရောက်ရာ ဆိတ်သားရုံအတွင်းကိုတော့ ယခုအကြိမ်သည် ပထမဦးဆုံး ရောက်ခဲ့ဖူးခြင်းပါပေ။ အမှန်ကတော့ ယနေ့ ဈေးဝယ်ရာသို့ ဇနီးဖြစ်သူ အတူလိုက်ပါရန်ဖြစ်သော်လည်း ဈေးလာခါနီးတွင်မှ ရွှေသူဌေးကျွန်းရပ်နေ အစ်မဖြစ်သူ ရုတ်တရက် နေမကောင်းဖြစ်သောကြောင့် မလိုက်ဖြစ်တော့ခြင်းက ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်တည်း အဝယ်တော်ထွက်လာခြင်း၏ အကြောင်းရင်းပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

ယနေ့ကျမှ ကျွန်တော် အဘယ်ကြောင့် ဆိတ်သားရုံသို့ ဈေးဝယ်လာရောက်ခဲ့ရသည်ဆိုသည်ကိုလည်း ထပ်မံရှင်းပါဦးမည်။ အကြောင်းကား ရန်ကုန်မြို့နေ ကျွန်တော်၏ ပြောမနာ ဆိုမနာ ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ဦးဖြစ်သူက ကျွန်

တော် တာဝန်ကျရာ ချောက်မြို့သို့ နောက်တစ်နေ့တွင် အလည်အပတ်လာရောက်မည် ဖြစ်သောကြောင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကိုရွှေရန်ကုန်သားဧည့်သည်ကို အညာဒေသ အစားအသောက်ကလေးများဖြင့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးလိုသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ကြင်စဉ်း ဇနီးဖြစ်သူ၏ ဟင်းချက်လက်ရာကလေးများကိုကြွားလိုသည်ကလည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော် ဈေးက အပြန် နေမကောင်းသော မရိုးဖြစ်သူ အိမ်သို့ ဆက်၍ လိုက်သွားခဲ့ရာ မရိုး၏ အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ မရိုးဖြစ်သူမှာ သက်သာသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိရပြီး ညနေပိုင်းမှာတော့ ကျွန်တော်မယားညီအစ်ကိုနှင့် မရိုးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အိမ်ငှားနေထိုင်ရာ တောင်ရပ်စာရေးတန်းကို ပြန်ခဲ့တော့သည်။ လမ်းတွင် ဇနီးဖြစ်သူက သူမပါဘဲ ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်တည်း ဈေးဝယ်သွားခြင်းအပေါ် “အဆင်ပြေရဲ့လား” ဟု မေးရာ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ဖြေလိုက်တော့၏။

ထိုအခါမှ ဇနီးဖြစ်သူမှာ “ဟောတော်” ဟု ရေရှောက်ရင်း အူတက်မတော်ရယ်လေတော့သည်။ ရွှေသူဌေးကျွန်းကျွန်းတော်တို့ နေထိုင်ရာ တောင်ရပ်စာရေးတန်းသို့ အပြန်လမ်းသည် အညာမြို့များဖြစ်သည့် ရေနံချောင်း၊ ချောက်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း တောင်ကုန်းဆင်ဖြူလျှောများမှ လမ်းသွယ်လေးများအတိုင်း ဆင်းရမည်ဖြစ်၍ အရယ်လွန်ပြီး မတော်တဆ ခြေချော်ကျမည်စိုးသောကြောင့် သတိပေးလိုက်ရသေး၏။

ဇနီးဖြစ်သူက အူတက်အောင် ရယ်မောနေသော်လည်း ကျွန်တော်ကား အနီ ဆိတ်သားသည် မိန်းမ၏ မျက်နှာသွင်ပြင်နှင့် ကျွန်တော်အဖေမှ အော်ခေါ်နေသည့် သူမ၏ အသံသာသာ မြင်ယောင်ကြားယောင်နေရ၏။

တွေးလေ မျက်နှာနီလာလေ၊
တွေးလေ မျက်နှာနီလာလေပင်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ၁၀ နာရီ
ခန့်တွင် ရန်ကုန် ကုန်ဈေးတန်းလမ်းမှ
ချောက်သို့ ထွက်လာသော မြေလတ်
သားကားကြီး ချောက်မြို့ရှိ မြေလတ်
သား ကားဂိတ်သို့ ဆိုက်ရောက်ပါလေ
တော့သည်။ ထိုစဉ်က ယခုကဲ့သို့ခေတ်မီ
လေအိတ်ကားကြီးများ မရှိကြသေးပေ။
ဟော ပါလာပါပြီ။ ကျေးဇူးရှင် ကျွန်
တော်သူငယ်ချင်း ပြုံးဖြူမျက်နှာနှင့်
ကားပေါ်တပင် မဆင်းရသေး။

“ဟေ့ကောင် အောင်စိုး၊ ငါချက်
ခိုင်းထားတဲ့ဟင်း ချက်ထားပြီးပြီလား”
တဲ့။ အသံပြုကြီးနှင့်အော်နေတော့သည်။
ကျွန်တော်ကား ဘာမှပြန်မပြောဘဲ စိတ်
ထဲကသာ ကျိန်ဆဲနေမိပါတော့သည်။
အိမ်ရောက်သောအခါတွင်မှ ပြောမည်
ပေါ့။

သို့နှင့် အိမ်သို့ရောက်သောအခါ
ခေတ္တခဏနား၊ ငယ်ငယ်က အကြောင်း
တွေ စကားစမြည်ပြောကြကာ ရေခိုးချိုး
ပြီးသည့်နောက် ဇနီးဖြစ်သူ ဖွယ်ဖွယ်ရာ
ရာ ချက်ပြုတ်ပြီး ပြင်ဆင်ပေးသော
အညာဒေသ အစားအစာလေးများဖြင့်
ထမင်းဝိုင်းတွင် ထိုင်ကြရင်း သူငယ်ချင်း
ဖြစ်သူအား . . .

“ကဲ ကျေးဇူးရှင် အားရပါးရ စား
ပေတော့၊ မင်းမှာတဲ့ဟင်းကို မင်းဘာ
သာ ကုန်အောင်သာ စားပေတော့ကွာ”
ဟု ပြောကြားစဉ် ကျွန်တော်ဇနီးဖြစ်သူ
မှ ယမန်နေ့က ကျွန်တော်ပြောပြသည့်
ကိစ္စကို ပြန်စဉ်းစားမိပြီး ရယ်ချင်သလို
ပြုံးတုံ့တဲ့ ဖြစ်နေသဖြင့် မျက်နှာရိပ်
မျက်နှာကဖြင့်ပင် ‘ဘာလဲ’ဟု ကျွန်တော်
ကို လှမ်းမေး၏။

နောက်ဆုံးတော့ ပြောမနာ ဆို
မနာ ငယ်သူငယ်ချင်းပင် ဖြစ်သော်ငြား
လည်း ဘာမဟုတ်သည့် အကြောင်းနှင့်
ကျွန်တော်တို့ဇနီးမောင်နှံအပေါ် အထင်
လွဲမည်စိုးသောကြောင့် ကျွန်တော်မှာ
ရှင်းပြရတော့၏။

“ဒီလိုကွာ မင်းက ရန်ကုန်ကနေ
ချောက်ကိုရောက်ရင် ဒီဟင်းနဲ့ စားချင်
ပါတယ်လို့ ကြိုပြီးဖုန်းဆက်ထားလေ
တော့ ငါကလဲ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို
ရန်ကုန်မှာရှားပါးတဲ့ အညာဒေသအစား
အသောက်လေးတွေ စားစေချင်တဲ့ စေ
တနာနဲ့ ငါကိုယ်တိုင် ဈေးတိုသွားပြီး
ဆိတ်သားရုံထဲဝင်ပြီး ဝယ်ရအောင်သွား
ခဲ့တာ။ အဲဒီနေ့က ငါမိန်းမကလဲ ဈေး
လိုက်ဝယ်ဖို့ပေမယ့် သူ့အစ်မ ငါ့မရီးက
ရှုတ်တရတ် နေမကောင်းဖြစ်တာနဲ့ သူ
က သူ့အစ်မဆီ သွားလိုက်ရတော့ သူ
မပါဘဲနဲ့ ငါတစ်ကိုယ်တည်း ဈေးဝယ်
ထွက်သွားတာ။

ဈေးကြီးကို အပြင်ရော အတွင်း
ပါ မကြာခဏ ရောက်ဖူးခဲ့ပေမယ့် ဆိတ်
သားရုံထဲကိုတော့ တစ်ခါမှမရောက်ဖူး
ဘူးကွာ။ ဆိတ်သားရောင်းတာကလဲ
မိန်းမတွေချည်းပဲဆိုတော့ မင်းစားချင်
တဲ့ဟာကို မြန်မာလိုရော အင်္ဂလိပ်လိုပါ
ပါးစပ်ကနေ ပြောမထွက်တာကြောင့်
ဆိတ်သားရုံထဲရောက်တော့ ဆိတ်သား
သည် မိန်းမရှေ့မှာ အဆင်သင့်တွေတာ
နဲ့ လက်ညှိုးလေးနဲ့ထိုးပြီး ‘ဒါ ဘယ်ဈေး
လဲ’ လို့ မေးလိုက်တာ။

သူက ‘တစ်ခုကို နှစ်ကျပ်ခွဲ’ တဲ့
ကွာ။ တကယ်တမ်းကျတော့ ဈေးက
အဲဒီလောက်မရှိဘူး။ ဆိတ်သားသည်
မိန်းမက ဆိတ်သားရုံထဲမှာ ငါတစ်ခါမှ
မဝယ်ဖူးတော့ ငါ့ကို မျက်နှာစိမ်းဆိုပြီး
ဈေးပိုပြောတာ။ ငါကလဲ ငယ်ငယ်လေး
ကတည်းက ဈေးဝယ်နေကျ ဈေးဆစ်
နေကျဆိုတော့ တစ်ခုကို ငါ့မတ်မရဘူး
လားလို့ ဈေးကို ထက်ဝက်သွားဆစ်
လိုက်မိတယ်။

အဲဒီတော့ ဆိတ်သားသည်မိန်း
မက ‘မရပါဘူးရှင်’ လို့ ပြောတယ်။ ငါ
ကလဲ ပစ္စည်းမှန်ပေမယ့် ဈေးကမမှန်
တော့ သူ့ဆိုင်ကနေ ပြန်အလှည့်မှာ သူ
ကလဲ သူပစ္စည်းကို ဈေးအလွန်အမင်း
ပိုပြောမိတော့ မရောင်းရတော့မှာကို
စိုးရိမ်ပြီး အနောက်ကနေ ငါ့ကို အော်

အော်ခေါ်ပြီး သူ့ပုည့်ကို ငါဆစ်တဲ့
ဈေးနဲ့ပဲ ယူသွားခဲ ဆိုပြီး အော်ခေါ်
ရောင်းတယ်ကွာ။

သူက အော်လေ ငါက ချက်ပြီး
သွက်သွက်လေးလျှောက်လေ၊ ငါက
သွက်သွက်လျှောက်လေ သူက ငါအဖူး
လွန်နေတယ်ထင်ပြီး အော်လေပေါ့ကွာ၊
မင်း စဉ်းစားသာကြည့်တော့”

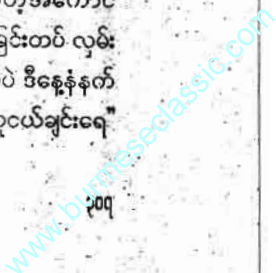
“အေးလေ၊ အဲလိုဆိုတော့ မင်း
ဆစ်တဲ့ဈေး ရပြီပဲကွာ၊ မင်း ဝယ်လိုက်ရ
မှာပေါ့”

“မင်း ပြောသလိုတော့ ဟုတ်ပါ
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အော်ခေါ်တဲ့အချိန်
မှာ ဆိတ်သားရုံထဲမှာ တခြားဆိတ်သား
သည် မိန်းမတွေရော ဆိတ်သားဝယ်ဖို့
ရောက်နေတဲ့ အမျိုးသား အမျိုးသမီး
တွေရော၊ ရောင်းသူရော ဝယ်သူရော
ဆို အားလုံး လူ ၁၂ ယောက် ၁၃
ယောက်လောက် ရှိမှာကွာ၊ ပြီးတော့
ငါကလဲ ဒီမြို့မှာ အရာရှိပေါက်စ၊ ငါတို့
ဌာနကလဲ အများပြည်သူနဲ့ ဆက်ဆံ
ရတဲ့ ဌာနဆိုတော့ ဈေးလာဝယ်သူတွေ
ထဲမှာ ငါ့ကိုမြင်ဖူးတဲ့ မျက်နှာသိတွေ
ပါလာခဲ့ရင် ငါ့ကို ဝိုင်းကြည့်မဖြင့်အခက်
ကွာ၊ ပြီးတော့ သူ့အော်ခေါ်တဲ့ နာမည်
ကြီးက ဒီမြို့မှာ တွင်သွားမှာစိုးတော့
ငါလဲ မဝယ်တော့ဘဲ ရှက်ရှက်နဲ့ ဆိတ်
သားရုံထဲက ထွက်ပြေးခဲ့ရတာကွာ၊ ငါက
ရှက်လို့ နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်လေ
ဆိတ်သားရောင်းတဲ့မိန်းမက ငါ့ကိုထပ်
ပြီး အော်ခေါ်လေပေါ့ကွာ၊ ငါဖြင့် ရှက်
လိုက်တာကွာ” ဟု ပြောရင်း စကားကို
အဆုံးသတ်လိုက်တော့ သူငယ်ချင်းဖြစ်
သူက ဆက်ပြီး . . .

“ဒါဖြင့် ဒီဟင်းကကော”

သူငယ်ချင်းက သူ့ရှေ့က မဆ
လာနဲ့ သင်းပျံ့နေသော ဟင်းပန်းကန်ကို
လက်ညှိုးလေးထိုးပြီး မေးပြန်သည်။

“အဲဒါက မင်းဆိုတဲ့အကောင်
စားချင်လွန်းလှဆိုပြီး ချင်ခြင်းတပ် လှမ်း
မှာတာမို့လို့ ထမင်းဆိုင်ကပဲ ဒီနေ့နံနက်
မှ သွားဝယ်ပြီးကျွေးတာ သူငယ်ချင်းရေ”

“အေးကွာ၊ အဲဒါကြောင့် ထင်တယ်။ စားလို့တယ်ကောင်းပဲကိုး။ ဒါနဲ့ ငါမရှင်းလို့ မင်းကို ဆိတ်သားရောင်းတဲ့ မိန်းမက နောက်က အော်ခေါ်တယ်ဆိုတော့ သူက မင်းကို ဘယ်လိုများ ခေါ်လို့လဲကွ”

“ဪ... ဒီအကောင် အေးအေးဆေးဆေး မစားတဲ့အကောင်။ ကျွန်တော်မပြောချင်သော စကား၊ ကျွန်တော်ပါးစပ်က ထွက်ရမှာ ရှက်သော စကားကိုလာနှိုက်နေပြန်လေပြီ။ နောက်ဆုံး မေးလွန်းမက မေးတော့ ကျွန်တော် ဖြေလိုက်ရပါတော့သည်။”

“ဒီလိုကွာ၊ သူက ငါ့ကိုအနောက်ကနေ အော်အော်ခေါ်ပြီး ရောင်းတာက...”

ဒီမှာတင် ကျွန်တော် ရယ်နေမိပြန်တော့သည်။

“ပြောပါကွာ” ဆိုပြီး သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူက သူ့ပါးစပ်ထဲ ထည့်မည့်ခွန်းထဲ

က ထမင်းလုတ်ကို မထည့်သေးဘဲ ခွန်းကလေးတို့ ကိုင်လျက်ဖြင့် ကျွန်တော် မျက်နှာကို စူးစမ်းရင်း ထောက်ပေးနေပြန်သည်။

ကျွန်တော် ဆက်မပြောပြန်လျှင်လည်း ဒီကောင် ထမင်းဆက်စားတော့မည့် သဘော မရှိသဖြင့် ကျွန်တော် မပြောချင်သော ဆိတ်သားသည်မိန်းမ ကျွန်တော်ကိုအော်ခေါ်ပြီး ရောင်းသည့် စကားကို ပြောချလိုက်သည်တွင် သူကလည်း ထိုအချိန်ကျမှ ခွန်းထဲက ထမင်းကို သူ့ပါးစပ်ထဲ အထည့်နှင့် တိုက်ဆိုင်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်ပြောစကား ကြားလိုက်ရသည်နှင့် သူ့ပါးစပ်ဝန်း ရောက်လာသော ခွန်းထဲက ထမင်းများကို အပြင်သို့ အရှိန်ဖြင့် “ဟူး” ခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်အလား ထမင်းစေ့များ ပြန်ကျလွင့်စဉ်ထွက်သွားလေပြီ။ သူ့ရော ကျွန်တော်ပါ အူတက်မတတ် တဝါးဝါး တဟားဟားနှင့် ရယ်မောလိုက်ကြရာ

မိုက်ကြောများပင် နာနေကြသည်တိုင် တော်တော်နှင့် အရယ်မရပ်နိုင်ကြတော့ပါ။ ဪ... ဆိတ်သားသည် မိန်းမက ကျွန်တော် သူ့ဆိုင်ကို ကျောခိုင်းလို့ အထွက်မှာ ကျွန်တော်ကို အော်အော်ခေါ်ပြီး ရောင်းလိုက်တာက ...

“ဝေးစေ့ဆရာ၊ ဒီမှာ ဝေးစေ့ဆရာ၊ ဆရာပြောတဲ့ဈေးနဲ့ ယူသွားပါ ဆရာ၊ ဒီမှာ ဝေးစေ့ဆရာရေ ယူသွားပါ ဝေးစေ့ဆရာပြောတဲ့ဈေးနဲ့ပဲ ယူသွားပါ ဆရာ” တဲ့။

မတော်လို့များ အဲဒီဆိတ်သားရဲ့ ထဲမှာ ကျွန်တော်ကို သိတဲ့မိတ်ဆွေတွေ ကျွန်တော်ကို မြင်တွေ့ဖူးတဲ့ အမှုသည်တွေများ ရှိနေခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြပြီး အဲဒီနာမည်သာပေါက်သွားခဲ့မည် ဆိုပါလျှင် ကျွန်တော်တော့ အဲဒီ မြို့လေးမှာ သေပြီဆရာဟု ပြန်လည် တွေးတောနေမိပါတော့တယ်ခင်ဗျာ။

□ အောင်စိုးမြင့်

မြန်မာနိုင်ငံဝေဒသုတေသနအဖွဲ့ နက္ခတ် လက္ခဏာနှင့် စွယ်စုံပညာပိုင် ဆရာအောင်ကျော်ခိုင်

အိမ်ထောင်ရေးဒုက္ခတွေ့နေသလား။ စီးပွားရေးအခက်တွေ့နေသလား။ အိမ်ခြံမြေ တိုက်ခန်း ရောင်းထွက်ချင်သလား။ အိမ်ကအမျိုးသားက ခြေလှမ်းများမှားနေသလား။ အမျိုးသမီးက ပုံမှန်ဟုတ်ရဲ့လား။ သားသမီးတွေ ပြောစကား နားမထောင်ဘူးလား။ နိုင်ငံခြားခရီး ကြာနေသလား။ ကြွေးတွေက တောင်းမရလို့ စိတ်ညစ်နေသလား။ အတိုက်အခံတွေ ပေါ်သလား။ ဈေးရောင်းကောင်းချင်လား။

ဒါတွေ ခက်နေတာ လွယ်ဖို့ သင် ဆရာနဲ့တွေ့ဖို့ အချိန်တန်ပြီ

- ဟောခန်းတည်နေရာ ➡ ဆုတောင်းမြည့် အောင်မြေသာယာစေတီတော် တောင်ဘက်မုခ်
- လမ်းညွှန် ➡ ရုံးရှေ့မှတ်တိုင်၊ လှိုင်သာယာမြို့နယ် ဆင်းရောက်ပြီး
- ဖုန်း ➡ ၀၉-၄၂၀၀၈၂၉၃၂ (ပိတ်ရက်မရှိပါ)

(အခါပေးအမျိုးမျိုး၊ ဗေဒင်ဟော၊ ဇာတာဖွဲ့၊ အတိုက်အခိုက်ရှင်း၊ ဓာတ်ရှိက်ဓာတ်ဆင်နှင့် အဆောင်ယကြာကိစ္စများ အထူးဆောင်ရွက်ပေးပါသည်။)

www.burmeseclassic.com

ပျူဒိုခင် တို့လား

လက်ထဲအမိ ကွန်တံ နံနာကားအပြည့်
တင်ဆောင်ကာ မိရာ နိုင်ငံခြားသင်္ဘော၊
လေယာဉ်တို့ဖြင့် ငိုဆောင်နေသည်မို့
အပို့မညီခင် ခင်ဦးအောင် စာအုပ်
ထုတ်မှ ရမည်ကို။

အဲသလို အတွေး
တွေနှင့် လေအန်ကုန်း
ဆရာတွေအတွက်
ဘိန်းမုန်ကရိုးနေ
ပြိုင် ဗန္ဓုလပန်းခြံ
နားကအကြော်
သည်လေးဆီမှာ
အကြော်ဝယ်ပြီး

စိတ်ထဲမှာ စကားတွေစီရင်း
လေအန်ကုန်းကို လှမ်းလာခဲ့စဉ် ခင်
အိမ်ပြင်တာနှင့် ပြင်စည်မင်းသား
ကြီးက လက်ယပ်လှမ်းခေါ်ပြီး...
“ဟဲ့ တလွဲခင် လာလာ၊ ငါ မေး
စရာရှိလို့”

“ဟာ... ဆရာမ၊ ကျွန်တော်
မေးစရာရှိလို့”
ရွှေဘုန်းရွှေကံကလည်း ကွမ်း
ဝါးရင်းပါးစပ်ကို လွယ်အိတ်
နှင့်သုတ်ကာ ပြောလာ
သည်။

ဟန်သီဇင်

“ဟုတ်တယ်၊ ဆရာမ
ရဲ့သတင်း တကယ်လား

ခင်အပေါ် ခင်ကို ချစ်ခင်သူများ
က နမောနမဲ့ခင်၊ တလွဲခင်ဆိုပြီး ချစ်
နိုးခေါ်ကြတာ ခင် စိတ်မဆိုးပါဘူး။
ဒါပေမယ့် တိုင်းရင်းသား စကားသံဝဲ
သွန်းတဲ့ ဒေသရောက်တဲ့အခါ ခင်ရဲ့ဒုက္ခ
က မသေးပေါင်ရှင်။

ခင် ဒီနေ့ လေအန်ကုန်းသွားရ
မှာ ကြောက်နေသည်။ ဒါပေမယ့်
သွားရ မနေနိုင် စာရင်းဝင်ထဲမှာ ခင်
သည်း ပါသည်။

ပြီးတော့ ခင်တို့ စာရေးဆရာ၊
ဆရာမတွေရဲ့ စာမူခကို ဒီမိုကရေစီ
နှင့်လင်းမြင်သာမှုရေစီးကြောင်း ပြောင်း
သိမှုအရ စာမူခတွေကို ဒေါ်လာနှင့်
ဆေးနေပြီလေ။

ဒါကြောင့် ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းက
ဒေါ်လာတစ်ရာ၊ လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်းက
စာမူခ ဒေါ်လာ နှစ်ရာ ထုတ်ဖို့ရှိလေရဲ့။
စာပေ ရေစီးကြောင်း ဒေါ်လာငွေနဲ့
စတင်ပြီး ချီးမြှင့်ငွေ ပထမဆုံး ပြောင်း
လဲပေးတဲ့ မင်္ဂလာရှိသောနေ့လေ။

ဒါကြောင့် လေအန်ကုန်းအဖွဲ့
သားတွေ မေးလာမည့် မေးခွန်း အင်
တာဗျူးတွေကို ရဲဝံ့စွာဖြေဆိုဖို့ ကီးသွင်း
ထားလိုက်သည်။ ဒါကိုကြောက်ပြီး လေ
အန်ကုန် မသွားလျှင် စာမူခ ဒေါ်လာ
ပဲရပြီး မဂ္ဂဇင်းမရ ဖြစ်ဦးမည်။

ခုဆိုလျှင် ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းနှင့်
လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်းမှာ တက္ကသိုလ်အရောင်းရ
ဆုံး စံချိန်ဝင်ဖြစ်တာမို့ ကတ္တပရိသတ်

ဟင်”
စောင်းမတီးရလျှင် လူတွေကို
ကပြောင်းကပြင်း လုပ်ဘတ်သည့် ဗျစ်
စောင်းဆရာကြီးက မေးပြန်သည်။

“ဟဲ့ နင် စာပေဟောပြောပွဲမှာ
လက်သံပြောင်ခဲ့တယ်ဆီ”

ဆံဖြူကွက်ကျား ကို ဆေးဆိုးမှန်း
သိသာအောင် နဖူး၊ ဃားထင်တွေမှာ
ဆိုးဆေးကွက်နှင့် စတိုင် သုတ်လာသည့်
သေတ္တာမည်းစတိုင်ပိုင်ရှင် ဆရာမိုး
မှောင်။

အားလုံးကိုကြောက်ရွံ့သည်ပုံစံ
လေးနှင့် ဂုရုကြီး ဆရာနန္ဒာမိုးကြယ်
ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ကွယ်ကာ ထိုင်လိုက်တာ
နှင့်...

“ကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ယုံတောင် မယုံဘူး”

ဪ... ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်း အမည်ရှိ မင်းသားကြီးလေးသံနှင့် မေးလေပြီ။

“အဟင် ဟင် ပြောပါမယ်ဆရာရယ်၊ ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းရဲ့ စာမူခ ဒေါ်လာနဲ့ ရမှာလားဟင်”

“ဟာ... မပူနဲ့ လာဘ်မိုးစွေမှာ အားလုံး ဒေါ်လာငွေစက္ကနဲ့ပဲ အလုပ်လုပ်တာကြည့်”

သေချာအောင် ဂုရုကြီး အိတ်ကပ်ထဲမှ လစာငွေကို ပြလေ၏။ အားရှားပါး ဒေါ်လာငွေစက္က အထပ်လိုက်နှင့်။ ခင်တို့ စာရေးဆရာ ကလောင်ရှင်တွေရဲ့ ဘဝ ဒီလိုပဲဖြစ်ရပေမည်ဟု တွေးနေစဉ်...

“ဟင် ခင် ညီမလေး၊ ညီမလေး ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်”

ကမူးရှားထိုး ရောက်လာပြီး ခေါင်းစမ်း ကျောသပ်နှင့် ပူပန်စွာမေးလာသည့် ဆရာမ သမုဒ္ဒရာဝေ မေးကာမှ ခင်မှာ ငိုပွဲဆင်မိတော့သည်။ လေအန်ကုန်းဆရာတွေလည်း ခင်ယူလာသည့် အကြော်ထုပ် ဖွင့်စားရမှာလား၊ ခင်ကို အားပေးရမည်လား ချိန်ဆနေပုံပင်။

“ဒီလို မမဝေရဲ့...”

ခင်ရဲ့ ရုတ်တရက် ဒေါနဲ့ မာန်နဲ့ လေသံကြောင့် အားလုံးမျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်ရင်း နားစွင့်ကြကုန်သည်ကိုး။

*

ခင်ကို စာရေးဆရာအသင်းက ရခိုင်ပြည်နယ် မောင်းတောနဲ့ ကျိန္ဒလီဘက်ကို တိုင်းရင်းသားတွေ အတွေးအခေါ် ရှင်သန်ဖို့ အသိပညာပွင့်လင်းဖို့ရည်ရွယ်ချက်၊ အကောင်အထည်ဖော်ဆောင်ရွေး ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ စာပေဟောပြောပွဲ လုပ်ပေးရမယ်တဲ့။

စာရေးဆရာအသင်းက ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီး၊ ဆရာလတ်၊ ဆရာမလတ်တွေက သူတို့ မသွားနိုင်ဘူးတဲ့။

အဲဒါ ခင် စိတ်ဝင်စားလားတဲ့။ ခင်ပဲလေ ရခိုင်မှာ ရှေးဟောင်းဘုရားတွေ အများကြီးရှိတာ၊ ဘုရားလည်းဖူး လိပ်ဥလည်း တူး၊ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်၊ သိတယ်မို့လား။ စင်ပေါ်တက်ပြီး စာပေဟောပြောရဦးမယ်။

ပြီးရင် ရခိုင်ဘုရား ဖူးခဲ့ရတာတွေ ဆောင်းပါးတွေ တသိကြီး ရေးပုံစံဦးမှာ။

ခရီးသွားရတာ ခင်က အပျော်ဆုံး။ ထိပ်ဆုံးက ကျွန်မ။ ဒါနဲ့ ခင်တို့ စစ်တွေကနေ မောင်တောဘက်သွားပြီး စာပေဟောပြောပွဲ ဟောရတဲ့နေ့။ စာပေဟောပြောပြီး လက်ခုပ်သံတဖြောင်းဖြောင်း။ ဂုဏ်ပြုငွေ ချီးမြှင့်ခံပြီး စင်ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့ချိန်မှာ လူတစ်ယောက် အနားလာတပ်ပြီး...

“ဟဲ့... ခင် မလား”

ရုတ်တရက် လူစိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ နှုတ်သရမ်းမှုကြောင့် ခင် ဒေါသထွက်သွားပေမယ့် လူပရိသတ်တွေရှေ့မှာဆိုတော့ ဒေါသ မျှီချပေါ့။ ဒါလည်း သင်းက မရပ်ဘူး။ ထပ်ပြီး...

“ဟဲ့... နင် ခင်မလား”

အားရပါးရ အော်ပြောပြန်တယ်။ ခင် ဒေါကန်ပြီး မိုက်ကြည့်ကြည့်လည်း...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နင်ခင်ပါတယ်”

ပြောကာမှ ပိုဆိုးလာပြီး ခင်ကို ဘယ်လို မိန်းမစားမှတ်လို့ ဒီလိုလူပုံအလယ်မှာ စော်ကားမော်ကား ပြောရတယ်လို့။ ဘာရမလဲ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက သင်ထားခဲ့တဲ့ ကရာတေးကွက်တွေ ပြန်မြင်လာပြီး အားရပါးရ ကစ်ပစ်လိုက်တာ၊ စောစောက မတော်မတရားပြောတဲ့လူ ကျွေးခနဲ လဲကျရင်းက သူပါးစပ်က သွေးတွေကို သုတ်ရင်း...

“သေချာပါပြီ၊ နင် ဂျူဒိုခံ ဆိုတာ”

“အစ်”

ဒီလို ရုပ်ကွက်ထဲမှာ ငယ်ငယ်က သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်း ခင်လက်သံ

မြည်းဖူးသူတွေက ပေးထားသည့် နာမည်ဟောင်းတစ်ခုက ‘ဂျူဒိုခင်’လေ။ ဒါဆို စောစောကလူက ခင်တို့သူဝဏ္ဏမှာ နေခဲ့ဖူးသည့် ရခိုင်သား ဖြစ်ရမယ်။

ခင်ရဲ့ ထောင်မှတ်တဲ့ လျှပ်တစ်ပြက်တိုက်ကွက်ကြောင့် ပွဲခင်းကြီးလည်း ရုတ်စုတ်သံသံ။ လုံထိန်းရဲတွေလည်း အပြေးအလွှား။ နောက်ဆုံး ပွဲစီစဉ်သူ လူကြီးမင်းတွေနဲ့ တုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးခန်းမှာ ဖြေရှင်းကြတဲ့အခါ...

“ဟင် ဒေါ်မဖြူ... အနိုး”

“ရော် နင် ကိုဖင်ခံရဲ့ ညီမ ခင်ကို” ဒီတော့မှ ခင် သဘောပေါက်သွားခဲ့တယ်။ ခင်တို့ အိမ်နောက်ဖေးကပ်ရက်အိမ်မှာနေသွားတဲ့ ရခိုင်မိသားစုထဲက ဒေါ်မဖြူ၊ စောစောကလူက ဒေါ်မဖြူရဲ့သား အောင်မင်းသူ။

သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းမို့ ဝမ်းသာအားရ လာနှုတ်ဆက်တာမှာ သူတို့ရခိုင်သံဝဲဝဲ လေးတွဲတွဲသံနဲ့ ခင်နဲ့ အစ်ကိုအမည် ကိုဖေခင်ကိုလည်း သူတို့ပါးစပ် အသံထွက်မှာ ‘ကိုဖင်ခံ’ ဖြစ်လို့ဖြစ်၊ ခင်အမည်လည်း ‘ခံ’ ဖြစ်သွားတော့နားကြားလွဲပြီး အက်ရှင်ဇာတ်လမ်းပြန်သွားရတာလေ။ ကံကောင်းလို့ ခင်လည်း ပြဿနာ မဖြေရတာ။

“အောင်မင်းသူရယ် နင်က ခင်နာမည်ကို ပီပီသသ ခင်လို့ ခေါ်ပါလား”

“ငါလဲ ခေါ်တာပဲဟာ အီး”

*

ခင်အဖြစ်က အဲဒါကြောင့် ခင်လို သတင်းကြီးသွားရတာပါဆို။

□ ထုတ်ဝေ

မှတ်ချက် - ပရိသတ်ကို စော်ကား

ရုက္ခစိုးနတ်မင်း ပူဇော်ကာ လိုရာဆန္ဒ ဆုတောင်းပါ

ဂမ္ဘီရဆရာပျော်

ကျွန်ုပ်သည် လောကီပညာလိုက်စားချိန်မှစ၍ ဝိဇ္ဇာစိုရ် ဝုဋ္ဌိလ်၊ နတ်ဒေဝါ အစောင့်အရှောက် ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ပတ်သက်၍ ထူးခြားမှုများ ကြုံတွေ့ခဲ့ရပါသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ခန့်က ဂန္ဓာရီမဂ္ဂလင်းတွင် အခန်းဆက်ရေးခဲ့သော 'ဒဏ္ဍာရီမဟုတ်သော ဂန္ဓာရီ' လုံးချင်းစာအုပ် အစုံအုပ်လည်း ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ရုက္ခဗေဒဖြင့် ဘွဲ့ရခဲ့သော်လည်း အပင်နှင့်ဆိုင်သော အလုပ်ကို ဗေဒင်ဆရာဖြစ်မှပဲ လုပ်ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ် ဆောင်ရွက်သော နဝင်းစီး ယတြာအတွက် အခွက်၊ အခက်မျိုးစုံ ရှာဖွေ စုဆောင်းရသည်။

အိမ်ခြံဝင်းတွင် စိုက်၍ အဆင်ပြေသော ရွက်လှ၊ ဇော်နီပင်တွေ စိုက်သည်။ လိုအပ်သောအပင်များ အိမ်ရှေ့မှာ

သဘာဝအလျောက် ပေါက်လာသည်။ ထိုအပင်များမှာ ပျဉ်းမပင်နှင့် ဥနွဲ (အုန်းနွဲ) ပင်တို့ ဖြစ်သည်။

လိုအပ်ပါက ကံကော်ကိုင်၊ ပျဉ်းမကိုင်တွေ ခုတ်ယူပြီး အသုံးချရသည်။ ထို့ကြောင့် သစ်ပင်ကြီးငယ်အသွယ်သွယ်တွင် စောင့်ရှောက်နေကြကုန်သော ရုက္ခစိုးနတ်မင်းများကို တောင်းပန်ခြင်း၊ မေတ္တာပို့သခြင်း ပြုလုပ်ရသည်။ အများအားဖြင့် ရုက္ခစိုးနတ်မင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ညောင်ပင်ကြီးတွေမှာ ရုက္ခစိုးစင် ပြုလုပ်ပူဇော် ပသလေ့ရှိသည်။

လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်က ကားလမ်းမကြီးအနီး ညောင်ပင်နားမှာ ပြုလုပ်ထားသော ရုက္ခစိုးစင်အသစ်တစ်ခု ပျက်နေသည်။ ထိုစင်မှ ရုက္ခစိုးနတ်မင်း ရုပ်တုအသစ်ကို စာရေးသူ အိမ်သို့ လာပို့ပေးသည်။

ရုက္ခစိုးဘိုးဘိုးကြီး သို့မဟုတ် ရုက္ခစိုးနတ်မင်းကို ပူဇော်ပသ၍ လိုရာဆန္ဒ ဆုတောင်းလေ့ရှိသည်။ အိုးပိုင် အိမ်ပိုင် မရှိသူတစ်ဦး အဓိဋ္ဌာန်ပြု ဆုတောင်းရာ အဆင်ပြေသွား၍ ရုက္ခစိုးနတ်စင်တစ်ခု ပြုလုပ်လှူဒါန်းပေးခဲ့သည်ဟု သိရသည်။

လောကီပညာလောကတွင် ရုက္ခစိုးမှော်သည် နာမည်ကြီးသည်။ ရုက္ခစိုးမှော်ကျင့်စဉ် အောင်မြင်ပါက လိုရာဆန္ဒ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ကြောင်း သိရှိရသည်။ မယုံကြည်သူတို့က မျက်လှည့်ပညာဟု ထင်ကြသည်။ မျက်လှည့်ပြု၍ ရုက္ခစိုးမှော်အတု ပြုလုပ်သူနှင့် ရုက္ခစိုးမှော်အစစ် အောင်မြင်မှု အစွမ်းသတ္တိ ကွာခြားသည်။

www.burmeseclassic.com

ပုပ္ဖားနယ်ဘက်တွင် ရုက္ခစိုးမှော် အောင်မြင်သူ ဆရာ တစ်ဦး နာမည်ကျော်ကြားလျက်ရှိသည်။ စာရေးသူကိုယ်တိုင် မရောက်ဖူးသေးသော်လည်း ရောက်ဖူးသူတို့က ဓာတ်ပုံ၊ ခွဲဒီ ယို မှတ်တမ်းပြု၍ ကြည့်နေရသည်။

မန္တလေးမှ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကလည်း သူ၏ ဘုရား ကောင်းဆောင်မှ ကိုးလက်မအရွယ် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူကို ရုက္ခစိုးမှော်အောင်သော ဆရာ လေထဲမှ ပင့်ဆောင်ပေးခဲ့ ကြောင်း ပြောပြဖူးသည်။

စာရေးသူ ဂြိုဟ်ရှစ်ခွင်ဗေဒင်၊ ဆန်းကျမ်းပညာ လေ့ လာသောအခါ ကြာသပတေး၊ သောကြာ သက်ရောက်တွင် အုန်းသီးစိမ်းကို အဝလှုပ်၍ ဆားအပြည့်ထည့် လျှာရိန်းသည်။ ရုက္ခစိုးနတ်မင်းအား မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ဦးကဲ့သို့ ယုံကြည် ပြီး ပူဇော်ပသ မေတ္တာပို့ ဆုတောင်းပါက အခက်အခဲ ပြေ လည်သည်မှာ ကိုယ်တွေ့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာကြီး မင်းသိမ်ရှိစဉ်ကလည်း သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် မှ အရွက်တစ်ရွက်ခူး၊ ပန်းကန်မှာထည့်၊ ဖယောင်းတိုင်ထွန်း ပြီး မိမိအခက်အခဲများ ပြောဆိုကာ ကူညီဆောင်ရွက်ခိုင်းပါ က အဆင်ပြေစေကြောင်း မိန့်ဆိုဖူးသည်။ ဆရာကြီးမှ ရုက္ခစိုး နတ်မင်းအား နားပူနားဆာ ပြုလုပ်နည်း၊ တစ်နေ့ (၈)ကြိမ် ဖယောင်းတိုင်ထွန်း ဆုတောင်းနည်း အကြောင်းများ ပေးခဲ့ပါ သည်။ ရုက္ခစိုးနတ်မင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆောင်ရွက်မှု လျာရိန်း ဆုတောင်းမှု၊ ပူဇော်ပသခြင်းအကြောင်း အမျိုးမျိုး ဖတ်မှတ် လေ့လာရပါသည်။

တစ်နေ့တွင် မိတ်ဆွေဖြစ်သူ သရာဆန်းဦးဆိုသူ စာ ရေးသူတံ ရောက်လာသည်။ ၎င်းမှ စာအုပ်တစ်အုပ် ဓမ္မဒါန ပေးသည်။ သူသည် ဗေဒင်ဟောပြောခြင်း လုပ်ငန်းအပြင် ရှားပါးစာအုပ်များလည်း အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်သူ ဖြစ် သည်။

ယခုအခါ သိမ်ကြီးဈေးအပေါ်ထပ်တွင် ဝိမုတ္တိစာပေ ဟူ၍ ဆိုင်ခန်းဖွင့်ထားသည်။ တချို့စာအုပ်များကို မိတ္တူကူး ရောင်းပေးသည်။ ပေးသင့်တာကို ပေးပြီး လှူသင့်တာကိုလည်း လှူလေ့ရှိသည်။

ယခု စာရေးသူအား လာပေးသောစာအုပ်မှာ မဟာ ဗောဓိပုဇာ စာတမ်းနှင့် ကိုယ်တွေ့ဖြစ်စဉ်များ စာအုပ်ဖြစ် သည်။ မေတ္တာဗျူဟာအဖွဲ့၊ မင်္ဂလာဗျူဟာနှင့် ပိဋကဗျူဟာ အသင်း၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ် စာရေးဆရာအသင်းတို့၏ နာယကကြီး တစ်ဦးဖြစ်သည့် ဦးအုန်းမြင့် (၈နေလှလင်)၏ အသက် (၈၀)ပြည့်မွေးနေ့ ဝိဇာတပညာဒါန ဓမ္မလက်ဆောင် ပွန် ဖြစ်သည်။ ယခုဆိုလျှင် ဆရာကြီး၏အသက် (၈၄)နှစ် ရှိပါပြီ။

ဆရာကြီးမှ ဗောဓိပင်စောင့် ရုက္ခစိုးနတ်မင်းကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ အိပ်မက်ပေးခြင်း၊ အကူအညီပေးခြင်း၊ ထူးခြား

သော ဖြစ်ရပ် ကိုယ်တွေ့များကို ထိုစာအုပ်တွင် ရေးသား ဖော်ပြပေးထားသည်။ အဓိကမှာ ထူးခြားသော ဗောဓိပင်များ အကြောင်း ကိုယ်တွေ့မှတ်တမ်း ဖြစ်သည်။

ထိုစာအုပ်မှ ပြန်လည်ကောက်နုတ် ရေးသားဖော်ပြ ရပါက . . .

ကျွန်ုပ်တို့ဦးစေတီတော် ဂေါပကအဖွဲ့၏ ဩဝါဒါစရိယ ဆရာတော်ကြီးဖြစ်သည့် ကမ္ဘောဇဆရာတော်ကြီးအား ထိုး တက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမှ လျှောက်ထားရာ- “တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း နည်းလမ်းကောင်းများ ကို တပည့်တော်အား ညွှန်ကြားပေးပါက လိုက်နာဆောင်ရွက် နိုင်ပါတယ်”

ဆရာတော်ကြီးမှ ယခင် ကျိက္ကလို့စေတီတော်၏ အာရုံခံ တန်ဆောင်းအတွင်း စီရင်ကြိုက်ဖော်ခဲ့သော ဒေဝဩ သဆေးလုံး (၁၅)လုံးကို ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပေးအပ်လိုက်ပြီး ကျိက္ကလို့စေတီတော်၏ နယ်နိမိတ်အတွင်း ရှိနေသော ဗောဓိ ညောင်ပင်ကြီး ရှိရာကို နံနက် ၅ နာရီအချိန်တွင် သွားရောက် ကာ ပေးလိုက်သော ဆေးသုံးလုံးကို ရေနှင့်ဖျော်၍ မက်ဖျန်း ပြီး လိုအပ်သော ဆုဆန္ဒကို ထိုရုက္ခစိုးနတ်ကြီးအား တိုင်တည် ပြီး ပန်း၊ ရေချမ်း၊ သစ်သီးတို့ဖြင့် ပူဇော်သက္ကာရ ပြုလိုက်ပါ ဟု ညွှန်ကြားလိုက်ပါသည်။

ထိုသူသည်လည်း ဆရာတော်ကြီး ညွှန်ကြားသည့် အတိုင်း အခွင့်သာသော နေ့တစ်နေ့တွင် ဆောင်ရွက်ကာ ပူဇော်သမှုပြုလိုက်ပါသည်။ လေးလခန့် ကြာသောအခါ ဆန္ဒ ပြည့်ဝ၍ ရာထူးတိုးကာ အခြားဒေသတစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ သွားရသည်။

၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် နောက်ပိုင်းမှစ၍ ယခင် ကျိက္ကလို့ စေတီတော်အား ‘ကျိက္ကလေဘူ’ စေတီတော်ဟု ဘွဲ့တော် ပြောင်းလဲ ခေါ်ဆိုခဲ့သည်။

ရုက္ခစိုးနတ်မင်းကြီးများနှင့် ဧညမည ဖြစ်လိုသူများ ဝန္တိရစ္ဆာန်အားကို ရှာဖွေရယူလိုသူများသည် ရုက္ခစိုးနတ်မင်းကြီး အား ဆက်သွယ်ပသမှု အကျူးလင်္ကာတွင် ဖော်ပြထားသည့် အညွှန်းအတိုင်း အားထုတ်ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် အကျိုးကျေးဇူး ရရှိနိုင်ပါသည်။

ဗောဓိညောင်နန်း၊ အောင်နန်းရိပ်ဝေ၊ ပင်မထောင့် စောင့်လေအမြဲ၊ ထူးကဲတန်ခိုး၊ စုံပြည့်ပြီးပေသည်။

ရုက္ခစိုးနတ်မင်းကြီးအား ဆက်သွယ်ပသမှု အကျူးလင်္ကာ

“ဗောဓိရုက္ခံ၊ ဤဌာနံဝယ်၊ စိစံလျှောက်ပတ်၊ မြင်ကြပ်သည်၊ နတ်မြတ်အကျိုး၊ ရုက္ခစိုးနတ်မင်းကြီး ခင်ဗာ တိုးလျှိုးပန်ထွာ၊ ပွဲယကာဖြင့်၊ ကောင်းစွာဆက်သ၊ မြှောက်ပါ၏။

ရသာထူးထွေ၊ အုန်းတွင်းရေနှင့်၊ တည်ပေမယွင်း၊ ဖြူထမင်းကို၊ ကောင်းခြင်းစုံညီ၊ သုံးလီသစ်သီး၊ ပန်းဆီမီးတို့၊ ရှေးနည်းမပျက်၊ လက်ဖက်ကွမ်းယာ၊ ပြည့်စုံစွာလျှင်၊ ဒေဝါရက္ခ၊ သိစေရအောင်၊ ပသပူဇာ၊ ပေးလှူပါသည်။

xxxxx နေ့သား၊ အမှူးထား၍၊ အိမ်သားအိမ်သူ၊ အပေါင်းလူက၊ ကြည်ဖြူသဒ္ဓါ၊ လေးမြတ်စွာလျှင်၊ သာယာသနင်း၊ ရှင်နတ်မင်းကို၊ မိတ်ရင်းညတိ၊ အမှတ်ရှိ၍ (ဧဟိဧဟိ ဘုဂ္ဂဟိ ဘုဂ္ဂဟိ)။

ယခုပြုရ ကုသလထင်ရှား၊ xxxxx သားနှင့်၊ နေငြားအတူ အိမ်သူအိမ်သား၊ ဆွေမျိုးများကို၊ ရှောင်ရှားဝေရီ ဘေးမသိဘဲ၊ တစ်လီကံဆန်း၊ ဇာတာနွမ်းကာ၊ စန်းပြတ် လွန်းမြတ်၊ ကြွင်းပြတ်နှင့်၊ သက္ကတ်မကောင်း၊ တစ်ကြောင်းမိစ္ဆာ၊ ဖုတ်ပြိတ္တာနှင့်၊ စုန်းပါနတ်တိုက်၊ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်၊ အိမ်တွင်အင်းမြို့ပုံ၊ အရုပ်အင်းချ၊ ပယောဂကြောင့်၊ တွင်းပဘေးဒဏ်၊ ရန်အသွယ်သွယ်၊ အန္တရာယ်ကို၊ ကိုယ်ဝယ်မရောက်၊ ကင်းစင်ပျောက်အောင်၊ စောင့်ရှောက်စေချင်၊ နတ်အရှင်နှင့်၊ အညမည၊ ဆက်သွယ်ကြ၍၊ နိစ္စမပြတ်၊ အောင်မည့်ဓာတ်ကို၊ နတ်၏နိမိတ်၊ နတ်ကံဆိပ်ဖြင့်၊ ခတ်နှိပ်အောင်မြင်၊ ဆုပန်ဆင်သည်၊ လိုအပ်ပြည့်ဖြိုး၊ နတ်တန်ခိုးကြောင့်၊ ကောင်းကျိုးအနန္တ၊ ပွားစေသော်”

ရက္ခစိုးနတ်မင်းကြီးအား ပသနိုင်မှု ဝတ္ထုပစ္စည်း ခုနစ်မျိုးဖြင့် ဦးစွာပူဇော် လှူဒါန်းပြီးမှ 'အကျူးလင်္ကာ' ရွတ်ဆိုရမည်။

ရက္ခစိုးနတ်မင်းကြီးအား ပသနိုင်မှု ဝတ္ထုပစ္စည်း ခုနစ်မျိုးမှာ . . .

- (၁) အုန်းသီးအစိမ်း မျက်နှာဖွင့်၍ အုန်းရည်အပြည့် ရှိစေရမည်။
- (၂) ထမင်းဖြူ ပန်းကန်ပြားအလတ် တစ်ချပ်စာ။
- (၃) သစ်သီးသုံးမျိုး၊ တစ်မျိုး တစ်လုံး။
- (၄) လက်ဖက် ငါးကျပ်သား တစ်ပွဲ။
- (၅) ကွမ်းယာ သုံးယာ။
- (၆) ပန်း သုံးမျိုး။
- (၇) ဆီမီး၊ ဖယောင်းတိုင် သုံးတိုင်။

အထက်ဖော်ပြပါ ပူဇော်ဖွယ် လေးမျိုးကို ပူဇော်သူ၏ မွေးနေ့နံနက် ၅ နာရီအချိန်တွင် ရက္ခစိုးနတ်မင်းကြီး၏ ရှေ့မှောက်တွင် (အကျူးဂါထာကို) သုံးခေါက်ပြည့်အောင် ရွတ်ဆိုပသ လှူဒါန်းပါလေ။

ရက္ခစိုးနတ်မင်းကြီးကို ပူဇော်ပသ အညမည ဖြစ်လိုသူသည် မိမိ၏မွေးနေ့ကို အကျူးလင်္ကာတွင် ထည့်သွင်းရွတ်ဆို အသိပေးရမည်။

ရက္ခစိုးနတ်မင်းကြီး၏ ရှေ့မှောက်တွင် ရေချမ်း တစ်ခွက်နှင့် လက်ဖက် ငါးကျပ်သားပွဲကို အမြဲတစေ ရှိနေစေရ

မည်။ ရင်းနှီးခင်မင်၍ ကြင်နာမှု မေတ္တာဘေးကို လိုအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အကျူးလင်္ကာတွင် ပါရှိသော ယခုပြုရ ကုသလထင်ရှား xxxxx နေ့သားနှင့် နေငြားအတူ အစရှိသော အကျူးကို ရွတ်ဆို၍ ရက္ခစိုးနတ်မင်းကြီး၏ အကူအညီကို ရယူနိုင်ပါသည်။

ညောင်ပင်ကြီး၊ သစ်ပင်ကြီး၏ အရိပ်အာဝါသအောက်တွင် ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ အမိဋ္ဌာန်ဖြင့် ရွတ်ဆိုသရဏ္ဍာယ် လေ့ရှိသော 'ဣစ္ဆာသဃဂါထာတော်' ကို ရွတ်ဆိုပူဇော်မှု ပြုနိုင်သည်။ ထိုဂါထာတော်မှာ . . .

အရဟံပဟိ အန္တ ဇယံသုဂတံ။
အ၊မိတံ ဝိရဇံ လလိတံ အတုလံ။
စရဏံ တိ ဘဂူ ပသမံ ယမတံ။
သုခ ဒံ သရဏံ ပဏာမာမိဇိနံ။

အထက်ပါဂါထာကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အထုံပြုကာ ၁၀၈ ကြိမ်မြောက်အောင် ရွတ်ဖတ်နိုင်ပါက ကောင်းသောကံ ပွင့်လန်း၍ ကောင်းမြတ်သော လိုအင်ဆန္ဒ ပြည့်စုံလာမည်။ မိမိနှင့်ထိုက်တူနဲ့သော အကျိုးကျေးဇူး အောင်မြင်မှု ရရှိလာပါမည်။ ၁၀၈ လုံး ပုတီးတစ်ပတ် စိပ်ပါ။

ရက္ခစိုးနတ်မင်းကြီးသည် ဗောဓိညောင်ပင်တွင်သာ ရှိသည်ဟု ပုံသေသတ်မှတ်၍ မရနိုင်ပေ။ နှစ်ပေါင်းကြာရှည်နေသော အပင်ကြီးများတွင်လည်း ရှိပါသည်။ ရက္ခစိုးစင်ရှိသော နေရာတွင် တင်လှူပါ။ စင်မရှိပါက စားပွဲခုံကလေး တစ်ခုဖြင့် တင်ပါ။

ရှေးအခါက လယ်သမားကြီးတစ်ဦး ထမင်းစားခါနီးတွင် အပင်အောက်တွင် ထိုင်မစားခင် အပင်စောင့်နတ်ကို ပူဇော်ပသပြီးမှ စားသည်။ အပင်စောင့်နတ်မှ ပြန်လည်ကူညီခဲ့ဖူးသည်။ အိမ်တွင် ရက္ခစိုးရုပ်တု ထားပြီးလည်း ပြုလုပ်နိုင်သည်။ အဓိကမှာ မေတ္တာတရား ရှေ့ထားပြီး ယုံကြည်မှုဖြင့် ပြုလုပ်ဖို့ အရေးကြီးသည်။

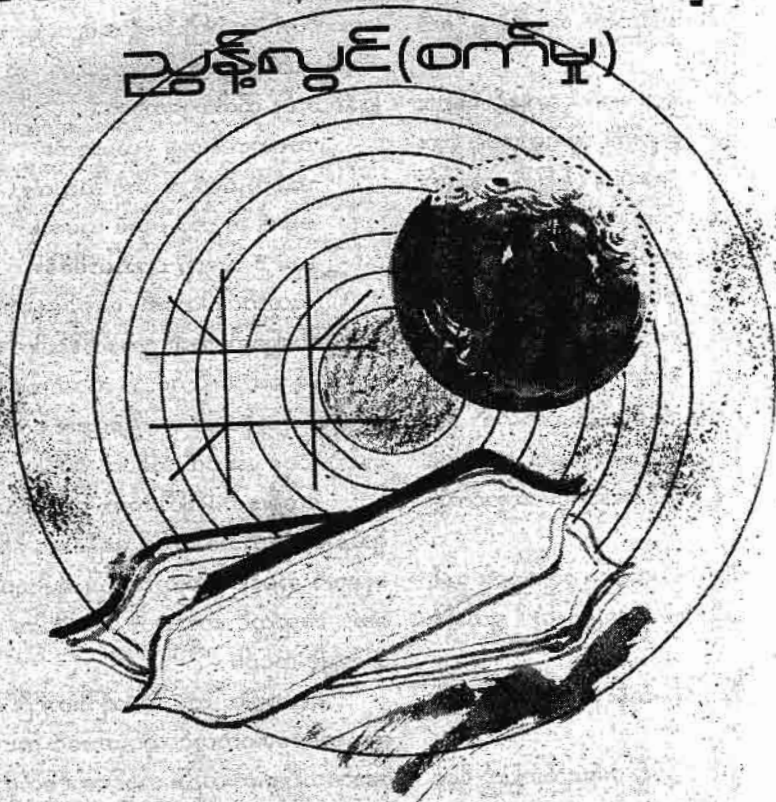
နေအိမ်တွင် အင်္ဂါ၊ သောကြာ နှစ်ရက် လက်ဖက်၊ ဆီ၊ ဆားဖြင့် လှူဒါန်းဆုတောင်းပါ။ ရေတော်ကို ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင် ပူဇော်ဆုတောင်းပါ။ ပူဇော်ပသ အကူအညီတောင်း ဆုတောင်းခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ သောကီဇေရာကီစွ အောင်မြင်မှု ရရှိနိုင်ကြပါစေ။

□ ဝိဇ္ဇိလ စာရာဇာဓိပတိ

ရက်စာရံရာ လက်ထောက်ပေဒင်ဟောကိန်း

ညွန့်လွင် (ဝက်မှု)

ပေစာတစ်ခုတွင် ရေးသားထားသည့် လက်ထောက်
ပေဒင် နည်းတစ်နည်း ဖြစ်ပါသည်။ ရက်ပေါင်း(၁၀၀)အတွက်
ဟောကိန်းလည်းဖြစ်ပါသည်။

အောက်တွင်ဖော်ပြထားမည့် အင်းကွက်ကို မျက်စိ
မှိတ်၍ အဓိဋ္ဌာန်ပြုကာ ထောက်ရပါသည်။ ချွန်သောအရာ
တစ်ခုခုနှင့် ထောက်လျှင် အဆင်ပြေပါမည်။

မျဉ်းကြောင်းပေါ် ကျလျှင် ပြန်ထောက်ပါ။

အလယ်ကိုကျလျှင်လည်း ပြန်ထောက်ပါ။

ကျသည့်အကွက်အတွက် ဟောကိန်းများကိုလည်း
ရေးသားထားပါသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ထောက်ချင်လျှင် ရက်ပေါင်း (၁၀၀)
စောင့်ရပါမည်။

ရက်တစ်ရာလျှင် တစ်ကြိမ်သာ ထောက်ရသော
ကြောင့် ရက်တစ်ရာ လက်ထောက်ပေဒင်ဟုလည်း ခေါ်ပါ
သည်။

ရက်(၁၀၀)လက်ထောက်ပေဒင်အင်းကွက်
ဝေစာတွင်ပါသည့် အချိုးအစားအတိုင်း ရေးဆွဲထားသည်။

သူ	ခ	လ
ပ	ရိ	ဗဝ
ဗေ	ဒ	ဒိ
ဒိ	မမေးနှင့်	ဒွ
တို့		ဖေ
တံ		ယ
နာ	တု	ဘေ
ဝု	စ	တွာ
သိ	ကာ	ပ

၄ : ၆ : ၇

သို့တည်းမဟုတ် နောက်ပိုင်းတွင် ဖော်ပြမည့် ဟော
ကိန်းများကို မဖတ်ခင်မှာ သင်ကြိုက်ရာအကွက်ကို ရွေးချယ်
လိုက်ပါ။ ပြီးမှ ဟောကိန်းကို ဖတ်ပါ။

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဝင်း (အောက်ကိုကာလ၊ ၂၀၁၄)

လက်ထောက်ပေးခင်
ရက်(၁၀၀) ဟောကိန်းများ

သူပဗေ အတွက်ဟောကိန်း

သူပဗေ အတွက်ကို ထောက်မိလျှင် စီးပွားဖြစ်မည်။ ကံကောင်းနေသည်။ မိမိလုပ်ချင်သည်ကို လုပ်ဖြစ်မည်။ အကြံအစည်များ အောင်မြင်မည်။ အချစ်သစ်နှင့် တွေ့မည်။

ခရီး အတွက်ဟောကိန်း

ခရီး အတွက်ကို ထောက်မိလျှင် မိတ်ဆွေကောင်းနှင့် တွေ့မည်။ အမှုကြုံလျှင် သတိထားပါ။ ပြဿနာ ကြာမည်။ ခရီးများမည်။ ငွေဝင်ပြီး စိတ်ညစ်ရမည်။ ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့မည်။ သူများ၏ပြဿနာက ကိုယ့်ပြဿနာ ဖြစ်လာလိမ့်မည်။ သတိထားနေပါ။

ဥစ္စိတ္တ အတွက်ဟောကိန်း

ဥစ္စိတ္တ အတွက်ကို ထောက်မိလျှင် ယာယီခန့်ရှိသည်။ သူများက ကူညီမည်။ ရည်ရွယ်ချက်များ အောင်မြင်တော့မည်။ မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်း ရမည်။ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်က ဇုက္ခပေးမည်။

ကုန်ွယ် အတွက်ဟောကိန်း

ကုန်ွယ် အတွက်ကို ထောက်မိလျှင် စကားများစရာ ဖြစ်ရပ်များ၊ အမှုအခင်း ဖြစ်စရာများ ကြုံတွေ့မည်။ ငွေဝင်မည်။ လယ်၊ မြေ၊ အိမ်တွေအတွက် စကားပြောရမည်။ မြေနှစ်ချောင်း မကယ်ရ။ သတိပြုပါ။

တေတွာဝ အတွက်ဟောကိန်း

တေတွာဝ အတွက်ကို ထောက်မိ နှင့် နီးစွာပြစ်တာမည်။ လုပ်လက်စလုပ်ငန်းများကို ဆက်လုပ်ပါ။ ပြောစရာရှိတာ ဖွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ။ ခရီးမသွားပါနှင့်။ မျှော်လင့်နေသော သတင်းစကား ကြားရတော့မည်။ ခဏစောင့်ပါ။

တုစကာ အတွက်ဟောကိန်း

တုစကာ အတွက်ကို ထောက်မိလျှင် မိန်းမအနှောင်အယှက် ရှိသည်။ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် စကားများမည်။ မိန်းမကိုယ်ဝန်ရှိ၍ သမီးမွေးမည်။ ထိပေါက်မည်။ ထိထိုးပါ။ ငွေဝင်နိုင်သည်။ မျှော်လင့်နေပါ။

နာဝုသီ (အာဝုသီ) အတွက်ဟောကိန်း

(ပေစာတွင် လက်ထောက်အင်းကွက်၌ နာဝုသီဟု ရေးသားထားသော်လည်း အဟောတွင် အာဝုသီဟု ရေးသားပါသည်။ အတူတူပင် မှတ်ယူပါ။) နာဝုသီ အတွက်ကို ထောက်မိလျှင် အများက မိမိကို ပြဿနာထဲသို့ ဆွဲခေါ်လိမ့်မည်။ စိတ်ဆင်းရဲစရာသတင်း ကြားရမည်။ ခရီးသွားလျှင် ခရီးတစ်ဝက်က ပြန်လာရမည်။ ငွေရခါနီးတွင် အချင်းချင်း သစ္စာဖောက်မည်။ အိမ်ထောင်ဖက် ကျန်းမာရေး သတိပြုပါ။

ဒိတ္တိတ် အတွက်ဟောကိန်း

ဒိတ္တိတ် အတွက်ကို ထောက်မိလျှင် ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ။ အစာမှားမည်။ သူများ ခရီးယာယီသွားရန် မိမိက ကူညီရင်းက ပျက်သွားပါလိမ့်မည်။ ဤကာလတွင် မိမိမှာ ငွေကုန်များနေမည်။ ရစရာရှိသည်များ တောင်း၍မရတတ်ပါ။

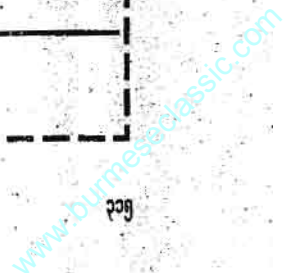
□ ဣန်စွမ်(စက်စု)

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များ
လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်းတွင် ကြော်ငြာနိုင်ပါသည်။

၁။ အဖြူအမည်း တစ်မျက်နှာ ကျပ်တစ်သောင်းငါးထောင်တိတိ ဖြစ်ပါသည်။
 ၂။ အဖြူအမည်း မျက်နှာဝက် ကျပ်ခုနစ်ထောင်ငါးရာတိတိ ဖြစ်ပါသည်။

အက် သျှပ် ပုန်

တိုက်အမှတ် (၇၂၄) အခန်း (၁၀) ပထမ၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်း၊
 (၁၇×၁၀)လမ်းကြား၊ လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့နယ် - ၂၅၀၆၆၀

ကျွန်းသစ် ကြံ့ခံ့ကံ့ကံ့

လူတို လူလောကတွင် လူတို့ သည် သူ့ကံနှင့်သူ လာကြသည်။ သို့ရာတွင် ရရှိသော ကုသိုလ်ကံပေးဘဝကို ကျေနပ်နိုင်ကြသလို မကျေနပ်မှုများလည်း တွေ့ရှိရသည်။ ဝန်ထမ်းများတွင် အချို့သည် မိမိအလုပ်ကိုပြီးငွေကြောင်းကြားဖူးသည်။ ယာဉ်မောင်း၊ ဈေးသည်၊ လုပ်ငန်းရှင် အမျိုးအစား များစွာတို့သည် ပျော်မွေ့သည်ကို ကြားဖူးသလို မပျော်မွေ့သည်ကိုလည်း တွေ့ရဖူး၏။

အချို့သည် ငွေကြေးရရှိ ကျေနပ်နေသော်လည်း မပျော်စိုက်ဟု ဆိုပြန်သည်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်မိပါသည်။ 'ပျော်ရာမှာမနေရ၊ တော်ရာမှာနေရ'ဆိုသလို လူတိုင်း ဘဝပေးအခြေအနေနှင့် သင့်တော်ရာတွင် ရပ်တည်ရှင်သန်နေရပါသည်။ သုခ၊ ဒုက္ခ အဖြာဖြာကို လဲလှယ်သုံးစွဲနေကြရပေသည်။

လောကဓံရှစ်ပါး၏ လှည့်စားမှု ကျားကွက်ပေါ်တွင် လူသားတို့ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားလျက် ခိုကြပေသည်။

ညည်းညူနေ၍မပြီး အကောင်းဆုံး အခြေအနေ မဖြစ်လျှင်တောင် သင့်လျော်မည့်အခြေအနေကို မျှော်လင့်ရင်း ခရီးမပျက် ဆက်လက်သွားနေရပေမည်။

ငါးရောင်းသောသူနှင့် ငါးဝယ်သောသူတို့ ဝါးနံနံခြင်းမျိုး ငါးပိရောင်းသောသူနှင့် ငါးပိသယ်ဆောင်သူတို့ ငါးပီနံ ခွံကျန်ခြင်းမျိုး လူသားတို့ဘဝတွင် ကြုံရတတ်ပါသည်။ လေ့လျော်၍ ရေစိုသူ၊ ဆီကိုင်၍ ဆီစိုသူတို့ ဘဝများမှာ သိပ်မထူးလှချေ။

အရိယာ မဖြစ်သေးသရွေ့ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တို့ ရောထွေးယှက်နှွယ်နေပေမည်။ တရားတော်နှင့်အညီ

နေနိုင်ပါမှ လောကသဘာဝကို အဝင်ခွင့်ကျ ကျေနပ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် ကျေနပ်ရောင်ရဲသော်လည်း ဗေဒင်ဆရာ၊ စာရေးဆရာဘဝကို ရယူပိုင်ဆိုင်ပြီး ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုအောက်မှာ အလုပ်လုပ်စားသူ ကျွန်တော်ဘဝကို ကျွန်တော် တစ်ခါတစ်ရံ ရယ်မိသလို တစ်ခါတစ်ရံ သနားမိပါတော့သည်။

မိသားစု စားဝတ်နေရေးကို ပထမတန်းတင် ဦးစားပေးပြီး အခြားလျှော့တန်းရေးမှအစ လူမှုရေးအဆုံးနောက်မှစဉ်းစားပြီး လိုအပ်သလို ဆုံးဖြတ်တတ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် ဗေဒင်ဆရာဖြစ်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်လှန်စစ်ဆေးမိသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချစ်တတ်သောကြောင့် ကိုယ်ပြုသော အပြုအမူ၏ နောက်ဆက်တွဲ ကံတရားကိုလည်း သတိပြုမိခဲ့ပါသည်။

ဗေဒင်ဆရာ ဒုက္ခ ဟူ၍ဝင်သဘောထားပါသည်။

မိတ်ဆွေ ဗေဒင်ဆရာ တစ်ဦး အား စကားအကြောင်းသင့်၍ ပြောဆို ကြရာ ဓာတ်ရိုက် ဓာတ်ဆင်ခြင်း အကြောင်းလေး ရောက်သွားမိ၏။ သူ ဆည် လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော်က သူ၏ဖြစ်စဉ်ကို ပြောပြပါသည်။

လက်ဝှေ့ထိုးပွဲတစ်ခုတွင် တစ် ဓာတ်ကို အနိုင်ရရေး သူ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ် ဆင် ယကြာပေးလိုက်သည်။ ပွဲစဉ်တွင် အခြားတစ်ဖက်မှ မည်သို့မျှ ခုခံတိုက် နိုက်နိုင်စွမ်း မရှိအောင် ယကြာအစွမ်း ထက်ခဲ့သည်။

ထိုနေ့ ဗေဒင်ဆရာ၏ ပညာ ထိရောက်မှုကို ကျေနပ်စွာလမ်းလျှောက် ထာစဉ် မှောင်ရိပ်တစ်ခု၌ လူငယ်သုံးဦး ဝိုင်း၍ချပ်နှောင် ထိုးကြိတ်ခြင်းကို ဗေဒင် ဆရာ ခံခဲ့ရပါသည်။

ကံကောင်း၍ ဆိုက်ကားတစ်စီး မီးထိုးလိုက်ရာ ဝိုင်းထိုးသူများမှ . . .

“ဟာ . . . မှားပြီ၊ တို့ လူမှားပြီ” ဆို အော်လျက် ထွက်ပြေးသွားကြလေ ကြောင်း ဆိုပါသည်။ ထိုမိတ်ဆွေဗေဒင် ဆရာမှာ အတော်ဆေးကုလိုက်ရသည်။

လက်ဝှေ့ပွဲတွင် တစ်ဖက်သား နှစ်ထိုးနှက်ခွင့် မရအောင် ပြုလုပ်ပေးခဲ့ ခြင်းပင်လောဟူ၍ သူကိုယ်သူ သုံးသပ် မိကြောင်း ပြောသည်။ ထို့အပြင် အခြား သော ဗေဒင်ဆရာကြီးများမှ အချို့မှာ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင် အစွမ်းထက်လှပြီး သူတို့၏ဘဝတွင် ဒုက္ခပတ်လည်ဝိုင်း လျက် မပြီးနိုင်သော လူမှုဒုက္ခများ တန်း ဝီနေခြင်းကို မြင်တွေ့ရကြောင်း ဆိုပါ သည်။

အလွန်အောင်မြင်ပါလျက် ဗေ ဒင်ဟောခြင်းကို စွန့်ခွာခဲ့သူတို့ကို သတိ ပြုမိသည်။

အချို့ သာသနာ့ဘောင်တွင်း အပြီးဝင်သွားကြောင်း၊ အချို့လည်း တစ်သက်လုံး ဗေဒင်ကို ဘယ်တော့မှ မဟောတော့ပါဘူး ဟူ၍ ဆိုင်းဘုတ် ခိုက်ထားသူ မြင်ဖူးသည်။ အချို့လည်း ဝညာရပ်များကို ဥပေက္ခာပြုပြီး အဆင်

ပြေသာလို ဝမ်းရေးရပ်တည် ရှင်သန်ကြ သည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်တိုယ်ကျွန် တော် စမ်းသပ်မိရာတွင် နဝင်းယတြာ ပေးတိုင်း ကြုံရသော ကိစ္စလေးကို သတိပြုမိ၏။ ခေါင်းကိုက်ရောဂါ ရှိသူ အား တွက်ချက်ပြီး နဝင်းယတြာနှင့် သင့်လျော်၍ နဝင်းချေရာ၌ ထိုရက်တွင် ကျွန်တော် ခေါင်းခဲနေခဲ့ရသည်။ ထို့ပြင် ဝိုက်အောင်သူကိုလည်း နဝင်းယတြာ ချေပေးရာ အလားတူ ကျွန်တော် ဝိုက် အောင်ကျန်ရစ်ပါသည်။

အသည်းရောဂါသည်ကိုလည်း နဝင်းချေပေးရာ ကျွန်တော်၏အသည်း နေရာတွင် အောင်၍ ကျန်ပြန်သည်။ တစ်ရက်မှာ ကျွန်တော်ဒုက္ခတွေ့ခြင်း သတိပြုမိပြီး ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သမာဓိအား၊ ပညာအတွေ့အကြုံ မရင့် ကျက်သေးဘူးဟု လက်ခံရမလို ဖြစ်မိ ပါသည်။ အားနည်းချက်တို့ ရှိပါလိမ့် မည်။ ထိုကိစ္စများကို မိတ်ဆွေဗေဒင် ဆရာက ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်ထိရောက် သေချာလျှင် ဗေဒင်ဆရာလည်း ဒုက္ခ အနည်းအများ သက်ရောက်လိမ့်မည်ဟု ဆိုလေသည်။ ပဉ္စာဝါရ မဟာပဋ္ဌာန်းနှင့် အခြားစရုဏအားများ ကျွန်တော့်တွင် နှစ်ပေါက် အောင်မြင်သည်တိုင် ဤ တို့ပြန်မှုကား လုံခြုံမှု မရခဲ့ပေ။

ရယ်စရာကောင်းလှသည့် ဖြစ် စဉ်မှာ မဟာဝိဇယ တောင်ဘက်မုခ်ရှိ ကျွန်တော်ဟောခန်းတွင် ဗေဒင်မေးခွဲရာ သူ၏ အခက်အခဲကို အစီအရင်တစ်ခု ပြုပေးရန် တောင်းခံပါသည်။

သူသည် ငွေလိန်းရှစ်ဆယ်နီးပါး ချေးထားပြီး ဆုံးရှုံးရမည့် အခြေအနေ ကြုံသဖြင့် အကူအညီတောင်းခြင်းကို လက်ခံမိခဲ့သည်။ မှန်ပေါ်တွင် အင်းချ ပြီး လိုအပ်သလိုပြုခဲ့သည်။ လစ်ဟာမှု မရှိအောင် စီရင်သည်။

ကြွေတောင်းပွဲတွင် လက်ငင်း ငွေမရသည့်တိုင် ရှောင်ဖယ်ခြင်းမရှိ

ပြောခွင့်ဆိုခွင့်ရပြီး သေချာမှုအချို့ရခဲ့ သည်။ ကျွန်တော် ဤမျှ ပြီးမည်ထင်ခဲ့ မိသည်။ သို့သော် လွန်ခဲ့သောနှစ်က အစ်မတော်သူအတွက် ငွေချေးပေးခဲ့ ခြင်းအတွက် ကြွေးတောင်းစာမှာ ရက် ဝိုင်းအတွင်း ကျွန်တော်ထံ ရောက်ခဲ့ပါ သည်။ အာမခံထားသော ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် အကြွေးများကို ဖြေရှင်းရန် ကြိုးစားရပေတော့သည်။

ဆရာကြီးတစ်ဦးကတော့ ကျွန် တော် ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်ပြုတိုင်း ပြုံး၍ ကြည့်နေတတ်ပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိုက်နေတတ်သည်။ တစ်နေ့မှာ . .

“မင်းက သူများဒုက္ခတွေ့ ကြား ဝင်ခံပြီး ကူညီတာ၊ မင်းကို ကူးတဲ့အမှု တွေ မင်းသတိပြုမိရဲ့လား” ဟူ၍ ပြော ပါသည်။

ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိသော်လည်း စဉ်းစားပြီး . . .

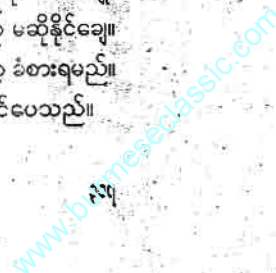
“ဟုတ်ကဲ့ သတိပြုမိပါတယ်” ဟု ပြောရာ သူက ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ ဆက်မပြောပေ။

ဓာတ်ရိုက် ဓာတ်ဆင် ယတြာ အစီအရင်အချို့မှာ ပြုလုပ်သူအတွက် ထက်မြက်မှုအပေါ် မူတည်ပြီး ဆရာ ထံသို့လည်း ပြန်လည်သက်ရောက်လာ ကြောင်းကို ကျွန်တော် မယုံချင်ယုံချင် ယုံလိုက်ရပါသည်။

ဗေဒင်ယတြာသည် လက်တွေ့ လောကကို သွယ်ဝိုက်၍ အကျိုးပြုနေ ပြီး သေချာမှုရှိ၍ လက်ခံသူတို့ လက်ခံ နေကြပေသည်။

ဗေဒင်ဆရာသည် အရိယာ မဟုတ်သဖြင့် သူပြုသော ကဲ့သို့ ပြန် လာနိုင်ပေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ လူအချို့တို့၏ ကောင်းကျိုးကို မျှော်ကိုးပြီး ပြုရာ တစ်ဖက်တွင် ထိခိုက်နစ်နာမှုကို ကြုံရ တတ်ပေသည်။ ထိုအကဲ့သို့လ် အကျိုး ကား ပြန်လည်မခံစားရဟု မဆိုနိုင်ချေ။ ထိုက်သင့်သလောက်တော့ ခံစားရမည်။ အပြစ်ကတော့ ရှိကို ရှိနိုင်ပေသည်။

ဆရာကြီးဦးအောင်မြိုင် (ဥပဒေတွဲ)

လက္ခဏာဖေဒင်ပညာသုတေသီ

● ရာသက်ပန်ထာဝရ ချစ်ခင်ကြင်နာ သာယာပျော်ရွှင် ခိုင်မြဲသော အိမ်ထောင် ဖြစ်လာဖို့ အတွက် စေ့စပ်၊ လက်ထပ်၊ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပြုရန် နေ့ရက်၊ အချိန်အခါကောင်း ရွေးချယ်လို သလား။ ● ကျန်းမာသန်စွမ်း၊ သွက်လက်ချက်ချာ၊ လိမ္မာယဉ်ကျေး၊ ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်၊ ပညာထူးချွန်တဲ့ သားသမီးရတနာကောင်း မွေးဖွားရရှိဖို့အတွက် ကိုယ်ဝန်ခွဲစိတ်မွေးဖွားရန် နေ့ရက်အချိန်အခါကောင်း ရွေးချယ်လိုပါသလား။ ● ဆရာ မိဘ ပြောစကားနားထောင်၊ အောင်မြင်ကျော်ကြား၊ ချမ်းသာကြီးပွား၊ ဘုန်းကံမြင့်မား ဖြစ်စေမည့် ကလေး နာမည်ကောင်း၊ နာမည်မှန် ရွေးချယ်ပေးချင်သလား။ (နည်းလမ်းကောင်းများ ရှိပါတယ်။)

အမှတ်-၈၄၃၊ ဦးပိစာရလမ်း၊ ၃၄-ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံမြို့သစ်ပြောက်ပိုင်း၊ ရန်ကင်း။

☎ ၀၁-၅၀၆၇၀၄၊ ၀၉-၅၀၆၂၇၄၊ ၀၉-၅၁၇၇၆၂၂၊ ၀၉-၃၀၁၇၀၀၇၅ 📠 နံနက် ၉နာရီမှ ညနေ ၄နာရီအထိ

● ယုံကြည်စားကြီးမှသာ လာခဲ့ပါ ●

နယူတန်၏ တတိယနိယာမ အတိုင်း သက်ရောက်မှုတိုင်းသည် ယင်း နှင့်ညီမျှသော တန်ပြန်သက်ရောက်မှု ရှိသည် ဟု ဆိုခဲ့သည်။

သံသရာမလွတ် နိုင်သေးသရွေ့ ဒုက္ခရှိနေမည်ဟူသော ဗုဒ္ဓတရားတော် ကိုလည်း မမေ့ပေ။

ကင်ဆာရောဂါသည် တစ်ဦး သေမည်ကိုသိသော်လည်း နေနိုင်သမျှ ကာလတွင် ရွှင်လန်းစွာ အလှူဒါန ကောင်းမှုပြုပြီး တရားကို သတိပြုနိုင် ရန် ယကြာဓာတ်ဆင်ပေးသော ကျွန် တော် နှစ်ရက်မျှ ရင်ဘတ်ပူနေခြင်းကား စဉ်းစားမရတော့ပေ။ (တို့ကဆိုင်မှုကား များခဲ့လေပြီ)

သို့သော် ယနေ့တိုင် ဗေဒင် ဆရာ ဘဝကို ပျော်မွေ့မိသည်။ အကု သိုလ်ဖြစ်လောက်သော ယကြာတို့ကို ရှောင်ပြီး စေတနာထားခဲ့ပါသည်။ ထို ကင်ဆာဝေဒနာသည်မှာ ပြုံးရွှင်ပြီး အသံမာလာခြင်း၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု အတွက် အချိန်ရခြင်း၊ အလှူဒါနများ ပြုနိုင်ခြင်းပင် ကျွန်တော် ကုသိုလ်ရ သည်ဟု လက်ခံမိပါသည်။

သက်န်းလှူခိုင်းခြင်း၊ ဘုရား၊ သံဃာ၊ လူတို့အား ကြာဆွကြော်လှူခိုင်း ခြင်း စသဖြင့် လူမမာ အိုးမကွာ အိမ် မကွာ ဒါနကုသိုလ်ပြုပြီး သံဃာတော် များ၏ တရားကို ပီတိနှင့်အတူ စိတ် ရွှင်လန်းစွာ ကောင်းမှုပြုခြင်းပင် ကျွန်

တော် နိဗ္ဗာန်ဆော်ကုသိုလ် ရပေမည်ဟု ကျေနပ်မိသည်။ နတ်လူသာဓု ခေါ်မည် ဟု ယုံကြည်မှုလင့်မိသည်။

ဘယ်သူမျှ ရိုက်နှက်မခိုင်းစေဘဲ ဗေဒင်ဆရာဘဝကို ကျေနပ်နိုင်သည့် ကျွန်တော်သည်လည်း ဗေဒင်မေးလာ သူတို့၏ သောဗေဒ ဒုက္ခများကို မျှစေ ခံစားရင်း ကောင်းသောစကားများဖြင့် အကြံပေးလျက် ယခုဘဝတစ်ကွေ့မှာ ကြုံလာသူတိုင်းကို မိတ်ဆွေဖွဲ့၍ ခဏ ဆက်နေရပေဦးတော့မည်။ အပြန် အလှန် အကျိုးပြုလျက် ရှိနေပေဦးမည်။

☐ ရွှေကျွန်းခိုင်သိမ်
www.burmeseclassic.com

အိမ်ဆောက်မှာလား

ဆရာအောင်ကျော်ခိုင်(ရွှေစေတီ)

အိမ်ကျောင်း စသည်တည်း လို့ ဆရာတော် ကြီးက ပြထားတယ်။ ရှင်းရဲ့လားဗျာ”

“ရှင်းပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ရှေ့ဆက်ပါဦး ဆရာ”

“ရှေ့ကတော့ အခြေခံရွေးပုံပေါ့၊ မြေခံ ရွေးတော့မယ်ဆိုရင် မည်သည့်လမှာမဆို လဆန်း တစ်ရက်၊ လေးရက်၊ ခြောက်ရက်၊ ရှစ်ရက်၊ ကိုးရက်၊ ဆယ်နှစ်ရက်သည် လည်း ကောင်း၊ လဆုတ် နှစ်ရက်၊ သုံးရက်၊ ငါး ရက်၊ ခုနစ်ရက်၊ ဆယ်ရက်၊ ဆယ့်တစ်ရက်၊ ဆယ့်သုံးရက် တို့သည် မကောင်း ဟူ၍ မှတ်ရမယ်။ ရှင်းရဲ့လား”

“ရှင်းပါတယ် ဆရာရယ်၊ မြေခံကတော့ ဆရာ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဘာ သတ္တဝါတွေ ခံတာလဲ ဆိုတာ ရှင်းရမယ်ဆို ရင် လဆန်း တစ်ရက် နတ်၊ လေးရက် နဂါး၊

ခြောက်ရက်မှာ ဆင်၊ ရှစ်ရက်မှာ ခွန်းစက္ကား၊ ကိုးရက်မှာ ဘီလူး၊ ဆယ်နှစ်ရက်မှာ ခွေး ခံတယ်။ လဆုတ်ရက်မှာကျတော့ နှစ်ရက်မှာ ကျား၊ သုံးရက်မှာ နတ်၊ ငါးရက်မှာ ဆင်၊ ခုနစ် ရက်မှာ ခွန်းစက္ကား၊ ဆယ်ရက် ဘီလူး၊ ဆယ့်တစ်ရက် နဂါး၊ ဆယ့်သုံးရက် ဝက်ခံသည်။ မကောင်းတဲ့မြေခံကို ပြတော့ ကောင်းတာကို သိရမှာပေါ့ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သိပါတယ် ဆရာရယ်”

“တစ်လေးခြောက်ရှစ်၊ ကိုးဆယ်နှစ်ဟု၊ စင်စစ်ဆန်းသီး လဆုတ်ဘိမ္မ၊ ဒွေးတိပဉ္စာ၊ သတ်ဒသာနှင့်၊ ဧတာဒသာ၊ တေရ သကို မှတ်ကြ၏။ မြေခံမကောင်း၊ မှန်သည်သေးလဲ၊ သူတို့ ရှောင်ကြဉ်ဖို့ ဆိုပြီး ပြထားပြန်တယ်။ တစ်နည်း ပြဦးမယ်။ နတ် နဂါး ဆင် စက္ကားပင် ခံချင်ဘီလူး ခွေး

၁	၄	၆	၈	၉	၁၂	
ကျား	နတ်	ဆင်	စံ	ဘီလူးခံ	တတန်း နဂါးဝက်	
၂	၃	၅	၇	၁၀	၁၁	၁၃

ဒါကတော့ မြေခံနဲ့ အဆင်ပြေအောင် မှတ်သားမိပြ ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရှင်းပါတယ်၊ ရက်ရာဇာ၊ ပြဿဒါးလဲ သိ ကြပြီးသားပဲ၊ ရှေးဆရာတို့နည်းတော့ သိချင်ပါတယ်”

“လင်္ကာဆောင်ပုဒ်လေးနဲ့ဆို ပိုနားဝင်မယ်။ ဒီတော့ ကြည့် ...

တန်ခူးလမှာ သာလှ၊ ထွန်းပကဲ့၊ ကဆုန် ညွန်စမှာ လနယုန်၊ ဝါဆိုကြုံအောင်လှ၊ သာလို့မတော့ လဝါခေါင်၊

“ဟိုက်ရော ဆရာမင်းသိဟရာ ဒေါ၊ ဒီတစ်ခါတော့ နွယ်တိုင်ပဲ လက် ဖက်ရည်တွေ မုန့်တွေ တစ်ခါတည်းယူ ဘာတော့တာပဲ၊ ကဲ ချ ဖြည်းဖြည်းထိုင် အမောဖြေဗျာ”

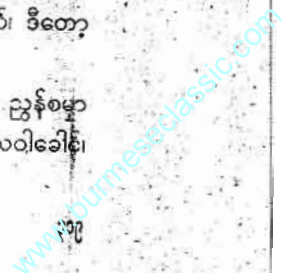
“ကဲ... ဆရာရေ သောက်လိုက်ပါဦးဗျာ၊ အိမ် ဆောက်မလို့ဗျာ၊ အဲဒါ မြေခံကောင်းကောင်း နဂါးလှည့် ဘာညာပေါ့ဗျာ၊ သိသင့်တဲ့ အခြေခံ အချက်လေးတွေ သိချင် ခါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒါကြောင့်”

“သိရပါတယ်၊ ပထမဆုံး အိမ်ဆောက်ကောင်း၊ ဆောက်ကောင်း လ ရွေးချယ်ပုံ စကြရအောင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ဗျာ၊ လိုက်မှတ်ပါမယ်”

“အိမ်ဆောက်လိုတဲ့အခါမှာ နယုန်လ၊ ဝါခေါင်လ၊ ဆက်သလင်းလ၊ သီတင်းကျွတ်လ၊ နတ်တော်လ ဒီလတွေကို ရှောင်ပြီးတော့ ကျန်တဲ့လတွေ ဆောက်ရမယ်။ အကျိုးတွေ အပြစ်တွေပြတဲ့ လင်္ကာကတော့ ...

အိမ်ဆောက်တန်ခူး၊ ကြွယ်ထူဥစ္စာ၊ ကဆုန်မှာပေ ဆုတ်သရေဂုဏ်၊ လွန်ပြည့်စုံတည့်၊ နယုန်ကား သေ၊ ဝါဆို သကာ၊ ဝေါနသာမိ၊ မျက်ဘိဝါခေါင်၊ ပူလောင်သောဏ၊ စိုးရိမ် မြင်း၊ ဖော်သလင်းမှတ်၊ ကျဉ်းကျပ်နှောင်သွင်း၊ သီတင်း ချွတ်သာ၊ ပူဆာဒုက္ခ၊ မီးကျလောင်ပြုန်း၊ တန်ဆောင်မုန်း ငြိမ်၊ ဥစ္စာအိမ်သော်၊ လွန်တိုးဖော်လိမ့်၊ နတ်တော်ဘေးပို၊ ငြာသိုလိုရာ၊ ရချမ်းသာမြ၊ တပို့တွဲတွေ၊ ချမ်းမြေ့ဥစ္စာ၊ စည်ပင် ဘာရှောင်၊ တပေါင်းချမ်းသာ၊ ပွားစီးရာသည်၊ ဆောက်ပါ

မြတောင် တော်သလင်းမှန်စွာ သီတင်းကျွတ်ဆို ပြောဆို၊ ထိုသောရိယူဆ တန်ဆောင်မှန်း၊ မဂသချမ်းတုံးပ နတ်တော်၊ မီးနော်မှာ ပြာသိုထား၊ မီးညိုကား တွဲတပို့နော်၊ ထဲမဝင်တော့ တပေါင်းခေါ်သည်။ မှတ်ကြောင်းနော်ရာဇာရတ်ပါ။ ကမ္ဘာထက်များသူလူ ဗိုလ်အားပြုဖို့ခို၊ သွားမူနဲ့ လာမှုတန်ငယ်၊ အမှုထိုထို ဆောင်ရွက်ပါတော့လေး လို့ ရေးစပ်မှတ်သားစေခဲ့ပါတယ်။

“ပြဿဒါးကကော ဆရာ”

“ပြဿဒါးက ပြက္ခဒိန်သာကြည့်ပေါ့ကွာ၊ ပေါပါတယ်၊ ဒီမှာ သကာရဝိပုလ် ဂါထာတွေအရဆိုရင် ပါဠိရေးလိုက်၊ အနက်ပြန်လိုက်နဲ့ ရှည်မယ်ဟုတ်လား၊ ကံ အိမ်ဆောက်မယ့်လူ ဒီနှစ်ဆောက်လို့ ကောင်းပြီလား၊ ဒါကြည့်ရမယ်၊ အိမ်ဆောက်တော့မယ်ဆိုရင် အောက်မှာ ဇယားပြထားတယ်၊ အိမ်ငယ်ကနေပြီး လက်ဝဲရစ်လှည့်ရမယ်၊ မိမိအသက်စေ့အောင် ရေရမယ်။

အိမ်ငယ်ကျသော် အသက်ရှည် စည်းစိမ်ပွား၍ သားမြေးကျေးကျွန် များအံ့၊ အိမ်ဆောင်ပန်းကျသော် အခြွေအရံများအံ့၊ အိမ်ပေါက်လဲကျသော် အသက်ဆုံးရှုံးတတ်၏၊ အိမ်သင်္ဘောကျသော် စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပြည့်စုံအံ့၊ အိမ်ပြာသာဒ်ကျသော် စည်းစိမ်ဥစ္စာ မြဲမြံခိုင်ခံ့အံ့၊ အိမ်ကျိုးနားကျသော် သားမြေး ကျေးကျွန် ပျက်စီးအံ့၊ အိမ်ပြန်ကျသော် နှစ်မကုန်မီ အလုံးစုံပျက်စီးတတ်အံ့၊ အိမ်တံကျင်မှာလဲ ထိုအတူ မှတ်လေ။”

“ကံ အိမ်ဆောက်တဲ့ မိမိအသက်ပိုင်းနှစ် ဘယ်နှစ်မှာ ပိုကောင်းတယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းသိရှိပြီးရောပေါ့နော်”

အိမ်ပြန်	အိမ်ကျိုးနား	အိမ်ပြာသာဒ်
အိမ်တံကျင်		အိမ်သင်္ဘော
အိမ်ငယ်	အိမ်ဆောင်ပန်း	အိမ်ပေါက်လဲ

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါပြီခင်ဗျာ၊ ပြန်ပြီး စစ်ကြည့်ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ မကျသင့်တဲ့အကွက်၊ ကျမယ့်နှစ်ကို ရပ်ထားရမယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့”

“လင်္ကာလေး သိသာအောင် ရှေးလိုက်ပါဦး၊ အိမ်ငယ်အကျ သက်ဇီဝ၊ ရှည်ကြသည် စည်းစိမ်၊ သားမြေးကျေးကျွန် ပေါပြည့်လွန်၊ အမွန် လူ့လောကီ၊ အိမ်ဆောင်ပန်းကျ ခြေရွေ့ပ၊ များလှပြန်တော့သည်၊ ပေါက်လဲကျထွေ မကောင်းပေ၊ ဇီဝဆုံးလိမ့်မည်၊ အိမ်သင်္ဘောကျ တစ်လောက၊ ဘောဂပြည့်စုံမည်၊ ပြာသာဒ်သင့်က များစေ၊ မြဲလှခိုင်တည်တည်၊ ကျိုးနားသင့်ဟန် သားမြေးမွန်၊ ကျေးကျွန်ပျက်စီးမည်၊ အိမ်ပြန်သင့်တဲ့ နှစ်မကုန်၊ ဖုံးပျက်စီးမည်၊ တံကျင်မှာလည်း ၎င်းနည်း။

ဉာဏ်မှီးမှတ်သင့်သည်၊ အထက်ပါလင်္ကာကြည့်ရင် ပြည့်စုံစွာ သိမြင်နိုင်ပါပြီ”

“ဆရာ ပန္နက်ရိုက်တာတို့၊ အခါရွေးတာတို့ကော”

“နေ့ခုနစ်တိုင် အတွေးအလွန်ပိုင်ဖို့ ယှဉ်ပြိုင်ထူမင်းအဓိပတိ၊ ကြိုးကိုင်ရန် ခါခါစီ၍၊ အမြစ်မှီနေနဲ့သားငယ်တို့ သွေမဖီပန္နက်သားပါလို့၊ ကြီးပွားစေဆု ခွင့်တောင်းရမယ်ကောင်းတဲ့ခါတွင်း။

ဒီအချိုးလင်္ကာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်အတွင်းက အိမ်ဆောင်ကျောင်းဆောက် စသည်တို့မှာ နေ့ကောင်းရက်သာတွေနေ့ပြီး ပန္နက်ရိုက်လိုတဲ့အခါ တနင်္ဂနွေ တနင်္လာ စသဖြင့် အိမ်ကျောင်းဆောက်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ နေ့ကိုလိုက်ပြီး အဝိဇ္ဇာထိုင်ထူပါတဲ့ ဆပွတ်အဓိပတိတို့ကို ကြိုးကိုင်စေရမယ်၊ အခြေခံသင့်နေသားတို့ကို ပန္နက်ရိုက်စေရမယ်၊ ပန္နက်ရိုက်မယ့်အချိန်မှာ အရေးကြီးဆုံးက အခါပဲ၊ အခါကို ရွေးဖို့ စစ်ဖို့လိုတယ်၊ အခါမှန်မှ ကြီးပွားချမ်းသာမှာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ကြီးပွားချမ်းသာပါစေ၊ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးပါစေလို့ ဆုတောင်းပြီး အကျတာနဲ့ ရိုက်ရမှာဖြစ်တယ်”

“အခါကိုမရေးခင် အခုန ကြိုးကိုင်ပန္နက်ရိုက် မှတ်ပေါ်ရစေ ဆရာ”

“ဪ... ရေး ဟုတ်ပြီ ...

တနင်္ဂနွေသား အိမ်ကျောင်း ဆောက်လိုသော် ကြာသပတေးသား၊ သောကြာသားကို ကြိုးကိုင်စေ၊ စနေသား ပန္နက်ရိုက်ရမည်။

တနင်္လာသား အိမ်ကျောင်း ဆောက်လိုသော် ကြာ၊ စနေသားကို ကြိုးကိုင်စေ၊ တနင်္ဂနွေသား ပန္နက်ရိုက်ရမည်။

အင်္ဂါသား အိမ်ကျောင်း ဆောက်လိုသော် တနင်္ဂနွေသား ကြိုးကိုင်စေ၍ တနင်္လာသား ပန္နက်ရိုက်ရမည်၊ ဗုဒ္ဓဟူးသား အိမ်ကျောင်း ဆောက်လိုသော် တနင်္ဂနွေသား၊ တနင်္ဂနွေသား ကြိုးကိုင်စေ၍ အင်္ဂါသား ပန္နက်ရိုက်ရမည်။

ကြာသပတေးသား အိမ်ကျောင်း ဆောက်လိုသော် အင်္ဂါသား၊ တနင်္လာသား ကြိုးကိုင်စေ၍ ဗုဒ္ဓဟူးသား ပန္နက်ရိုက်ရမည်။

သောကြာသား အိမ်ကျောင်း ဆောက်လိုသော် ဗုဒ္ဓဟူးသား၊ အင်္ဂါသား ကြိုးကိုင်စေ၍ ကြာသပတေးသား ပန္နက်ရိုက်ရမည်။

စနေသား အိမ်ကျောင်း ဆောက်လိုသော် ကြာသပတေးသား၊ ဗုဒ္ဓဟူးသား ကြိုးကိုင်စေ၍ သောကြာသား ပန္နက်ရိုက်ရမည် လို့ ခုနစ်နေ့ အများထင်သာအောင် ဖြင့်မှတ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“ပြီးတော့ အခါရွေးပုံ သွားကြရအောင်၊ လင်က-
အုန်း ဆီ သက်၊ ကောင်း ဘက် ပါ၊ ဇော ပီ သီ၊ လှ
ဆီ ဆန်၊ ပန်း မြတ် မြင်၊ သဲ ဇင် မာရုံ၊ ထောင် တန် သူ
ဆိုပြီး ဆရာတော်ကြီးများ အခါလူပုံ စပ်ဆိုထားတယ်၊
အဓိပ္ပာယ်က ...

အုန်း - တနင်္ဂနွေနေ့၊ ဆီ - သုံးဖဝါးအခါ၊ သက် -
သတ္တသိကြား စောင့်၏။ ဤအချိန်ကား တောင်းမြတ်သော
အချိန်ဖြစ်သောကြောင့် အခါမှန်လျှင် အရှေ့မြောက်အရပ်က
လူနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်လာသည် မြင်ရသော် ပန္နက်ရိုက်ရမည်။

တနင်္လာနေ့ ငါးဖဝါးအခါ ဗိဿနိုးနတ်စောင့်၍
ကောင်းမြတ်သောအခါ ဖြစ်ရကား ၎င်းအခါ၌ အရှေ့အရပ်
က လူနှစ်ယောက် လက်တွဲ၍လာသည်ကိုမြင်လျှင် ပန္နက်
ရိုက်ရမည်။

အင်္ဂါနေ့ လေးဖဝါးအခါ ခြင်္သေ့မင်းစောင့်၍ ကောင်း
မြတ်သောအခါ ဖြစ်ရကား ၎င်းအခါ၌ အရှေ့အရပ်က လူ
နှစ်ယောက် လျှို့ဝှက်သောစကား (တီးတိုးစကား) ပြောကြား
လာသည်ကို မြင်ရလျှင် ပန္နက်ရိုက်ရမည်။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ သုံးဖဝါးအခါ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းစောင့်၍
ကောင်းမြတ်သောအခါ ဖြစ်ရကား ၎င်းအခါ၌ တောင်အရပ်
က အခြေလေးခုစီးလျက် ပန်းပန်လာသည်ကို မြင်ရလျှင်
ပန္နက်ရိုက်ရမည်။

ကြာသပတေးနေ့ ငါးဖဝါးအခါ ဗြဟ္မာမင်းစောင့်၍
ကောင်းမြတ်သောအခါ ဖြစ်ရကား ၎င်းအခါ၌ အနောက်
အရပ်က လူနှစ်ယောက်သော်လည်းကောင်း၊ ငါးယောက်
သော်လည်းကောင်း သီချင်းဆို၍ လာသည်ကိုမြင်သော် ပန္နက်
ရိုက်လေ။

သောကြာနေ့ သုံးဖဝါးအခါ မာရ်နတ်သားစောင့်၍
ကောင်းမြတ်သောအခါ ဖြစ်ရကား ၎င်းအခါ၌ မြောက်အရပ်
က လူသုံးယောက် လက်နက်ကိုိုင်၍သော်လည်းကောင်း၊
ခမောက်ဆောင်း၍သော်လည်းကောင်း လာသည်ကိုမြင်သော်
ပန္နက်ရိုက်ရမည်။

စနေနေ့ ခုနစ်ဖဝါးအခါ သူရိန်နတ်ပင်စောင့်၍
ကောင်းမြတ်သောအခါဖြစ်ရကား ၎င်းအခါ၌ အနောက်
တောင်အရပ်က မီးလျှံကိုသော်လည်းကောင်း၊ မျက်စိပျက်သူ
ကိုသော်လည်းကောင်း မြင်သော် ပန္နက်ရိုက်ရမည်။

ဒါ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ဆောင်ပုံလေးလေဗျာ၊ မွန်းတည့်
ဖဝါးနဲ့ညှိပြီး တိုတုန်းက ပညာရှိတွေ တွက်ချက်ခဲ့တဲ့ ပညာ
ပေါဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ သဘောပေါက်ပါတယ်”
“ကဲ ဆောင်ပုဒ်ကလေးမှတ်မိဖို့ ရေးကြဖို့ဗျာ။

(၁) ရွှေဂဠုန် သုံးဖဝါး သိကြားစောင့်ခါပေါ၊
အရှေ့မြောက် လူနှစ်ထွေ ရန်ဖြစ်လေလာတတ်။

(၂) ရွှေကျားမှာ ဖဝါးသစ္စာ စောင့်လေရာ ဗိဿနိုးနတ်၊
အရှေ့ရပ် လူနှစ်ဖြာ လက်တွဲကာ လာမည်မှတ်။

(၃) ရွှေခြင်္သေ့ လေးဖဝါး ရပ်စောင့်လေတတ်သီဟာ၊
အရှေ့တောင် လူနှစ်ဦးငယ်တို့ လျှို့ဝှက်ထူး ပြောလာ
လိမ့်မှာ။

(၄) ရွှေဆင်မင်း သုံးဖဝါးခါ ဆဒ္ဒန္တာစောင့်မလို့၊
တောင်ဆီကလေးခု အခြေစီးလျက်မသွေ ပန်းပန်လို့
လာလိမ့် မလေးငယ် ဗျာမိန့်ချွေ ခုဟောတော့လေး။

(၅) ရွှေကြက်မှာ ငါးဖဝါး စောင့်လေငြား ဗြဟ္မာ။
အနောက်က လူနှစ်ဖြာ ငါးယောက်ပါတသီး၊ ပျော်
သီချင်း မြွေဖြူလာမည်။

(၆) ရွှေပူးမှာ ဖဝါးကြိမီး မာရ်နတ်ကြီးစောင့်လတ်ပေ
မြောက်ရပ်လေမှတ်နည်း လူသုံးထွေ လက်နက်မှီးပါလို့ ဆို
တစ်နည်း ခမောက်ဆောင်လာလိမ့်မယ် သွေမမှားပါဘူး။

(၇) ရွှေနဂါး ဖဝါး သတ္တအောင် သူရိန်နတ်စောင့်လတ်
မရှောင်တယ် နောက်ရပ်တောင် အလှူမီးငယ်နှင့် ဖန်တစ်နည်း
မျက်စိပျက်သူ တွေမြင်လိမ့်ယူ မေ့ပါနှင့်မွေ့ ကတ္တရုငယ် ရသေ့
မူ လမ်းမှန်ဖို့လေး၊ ဒါ ပန္နက်ရိုက်တဲ့ အခါဖမ်းပုံပေါဗျာ”

“ဆရာ၊ တွင်းတူးရင်ကော အမိန့်နဲ့ပါဦး”

“တွင်းတူးမယ်ဆိုရင် အဦး ဝမ်းကြွက်၊ ခေါင်းထက်
ဂဠုန်၊ ကျောက်တုံး ပူးစီး၊ အမြီး ဆင်နင်း လင်္ကာအတိုင်း
နဂါးခေါင်း ဝမ်းလှည့်ရာအရပ်ကို ဝေဖန်ကြည့်၊ ဝမ်းဘက်က
ကြာသပတေးသားနေ၊ ခေါင်းဘက်က တနင်္ဂနွေသားနေ၊
ကျောက်က သောကြာသားနေ၊ အမြီးက ဗုဒ္ဓဟူးသားနေပြီး
တော့ တွင်းတူးပေတော့၊ ဒါ နဂါးလေးချက်သေ တွင်းတူး
နည်းလို့ ရှေးဆရာတို့ ပြဆိုခဲ့သဗျာ၊ ကဲ သေချာမှတ်ထားရဲ့
လား ကိုစိုးနိုင်”

“ဒါလောက် အစီအစဉ်ချပြတာမှ မမှတ်ရင် ကျွန်
တော် လူညံ့ဖြစ်တော့မှာပေါ့ ဆရာ၊ အင်မတန် အဓိပ္ပာယ်
ရှိတာပဲဟာ”

“ကဲ နောက်တစ်ခါ အိမ်ဆောက်ပြီး ထိပေါက်စေတဲ့
မင်္ဂလာအိမ်ဆောက်နည်း ပြောကြတာပေါ့ ဒီတစ်ပတ်တော့
နားစို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

□ ဆရာအောင်ကျော်စိန်(ရွှေစေတီ)

ထူးမီးတိုး
ပေဒင်ခေါင်းဆောင်ကျမ်း၊ ပထမတွဲ ဒုတိယတွဲ၊ နန္ဒဝန်
ကျောင်းဆရာတော်။

သေဘေးမှ လွတ်ခဲ့ရ အခါခါ

မြတ်လင်းသူ (ပခုက္ကူ)

စာရေးသူ ဘဝတွင် သေမင်းက သေခွင့် မပြုသေး၍ သေမည်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့သည့် အကြိမ်ပေါင်း သုံး ကြိမ်တိတိ ကြုံခဲ့ရပါသည်။

အဘယ့်ကြောင့် မသေခဲ့သည့် ကိုလည်း စာဖတ်သူအား ရှင်းလင်း တင်ပြပါမည်။ ဆက်လက်ဖတ်ရှုစေလို ပါသည်။

စာရေးသူမှာ သိတတ်စအရွယ် ငယ်စဉ်ကပင် ဗုဒ္ဓ၏ အစွမ်းထက်မြတ် သည့် အခြားဂါထာတော်များအား မရ ရှိသော်လည်း မိခင်ဖြစ်သူမှ နှုတ်တိုက် သင်ပေးခဲ့သဖြင့် 'သမ္မုဒ္ဓေ' ဂါထာနှင့် ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို အလွတ်ရခဲ့ ပါသည်။

ထိုဂါထာနှစ်မျိုးအား 'ငယ်စဉ်က ပင် အမြဲတစေ ရွတ်ဖတ်ခဲ့ပါသည်။ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးအား ရွတ်ဖတ်ခဲ့သည့် အကျိုးကြောင့် ထင်ပါသည်။ သေ လောက်အောင် ပြင်းထန်သည့်ရောဂါ ဝေဒနာများဖြင့် ဆေးရုံသို့ သုံးကြိမ်

သုံးခါ တက်ရောက်ခဲ့ရပါသော်လည်း ဘေးဘေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရပါသည်။

ပထမအကြိမ်မှာ ၁၉၈၂ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလက ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူ ဝန်ထမ်းဘဝ ဖြစ်ပါသည်။ ညအချိန် မန္တလေးမှ ကြာနီကန်ကျေးရွာ သို့ အလုပ်တာဝန်ဖြင့် ခရီးသွားကြပါ သည်။ ထိုစဉ်က ယခုလို ဂျပန်ကားများ ပေါများစွာ မရှိသေးပါ။

ဂျစ်ကားများကိုသာ အားကိုးပြီး သွားလာကြရပါသည်။

ကားအား စာရေးသူ ကိုယ်တိုင် မောင်းနှင်ခြင်းဖြစ်ပြီး စာရေးသူနှင့် အတူအခြားဝန်ထမ်းနှစ်ဦးလည်း ပါဝင် ပါသည်။ ကားမောင်းလာစဉ် ကြာနီ ကန်ကျေးရွာသို့ရောက်မီ ပုသိမ်လေး

ကျေးရွာအနီး၌ ဂျစ်ကားမှာ မီးပျောက် ပြီး လမ်းဘေးသို့ ထိုးကျကာ ဘေး တစောင်း မှောက်ပါသည်။

စာရေးသူ သတိရလာသောအခါ မန္တလေး ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေပါသည်။

ဘယ်ဘက်လက်မောင်းမှာ ကား ပေါ်မှ ပြုတ်ကျစဉ် အဆစ်လွဲသွား သဖြင့် မေ့ဆေးပေးကာ ပြန်တည်ခဲ့ရ သည်။ ဦးခေါင်းနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ရှိ သေ လောက်သည့် နေရာများမှာ ဒဏ်ရာ ရရှိခဲ့ခြင်း မရှိပါ။

စာရေးသူနှင့် အတူကားပေါ်တွင် ပါသည့် ဝန်ထမ်းနှစ်ဦးမှာ ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာ များသာ ရရှိသဖြင့် ဆေးရုံမတက်ရပေ။ စာရေးသူသည် ဆေးရုံတွင် လာသီရက်

ကျော် ကုသရပြီး ပထမအကြိမ် သေ
ဘေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရပါသည်။

ဒုတိယအကြိမ်မှာ ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊
နိုဝင်ဘာလက ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူ
မှာ ရှမ်းပြည်နယ် (မြောက်ပိုင်း) ၏
ဝေးလံပြီး ဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲသော
နယ်ခြားမြို့ကလေးတစ်မြို့ ဖြစ်သည့်
လောက်ကိုင်ခရိုင်၊ ချင်းရွှေဟော်မြို့တွင်
တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ်က ဖြစ်ပါ
သည်။

ထိုနေ့က နေအလွန်ပူပြင်းပြီး ည
ပိုင်း၌ အလွန်ချမ်းပါသည်။ စာရေးသူ
မှာ မြို့နယ်သာသာနာရေးဦးစီးမှူး၏
နေအိမ်၌ ညစဉ် မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြား
ကို သွားရောက်ကြည့်ရှုလေ့ရှိပါသည်။

ထိုနေ့ညက တီဗွီအစီအစဉ် ပြီး
ဆုံး၍ သာသနာရေးဦးစီးမှူး မိသားစု
အား နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာရာ မိမိ၏
နေထိုင်ရာ ဌာန၏ တောင်ကုန်းကလေး
အပေါ်မှ အဆောင်သို့ရောက်သည်နှင့်
အပြင်းဖျားပါတော့သည်။ ထိုစဉ်က
မြို့နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးမှာ ဦးခင်ရီဖြစ်
ပါသည်။ ၎င်းတို့မိသားစုများမှာ များစွာ
သဘောကောင်းကြပါသည်။

ထိုညက စာရေးသူမှာ ဖျားသော်
လည်း သတိကောင်းစွာရရှိသဖြင့် ဂုဏ်
တော်ကိုးပါးကိုသာ အိပ်ရာထဲ၌ အထပ်
ထပ်အခါခါ ရွတ်ဖတ်နေပါတော့သည်။

ထိုစဉ်က စာရေးသူတို့ ဝန်ထမ်း
အားလုံးနီးပါးမှာ ခရီးဝေးလံခြင်း၊ ဆက်
သွယ်ရေးခက်ခဲခြင်း၊ စားဝတ်နေရေး၊
အဆင်မပြေခြင်းတို့ကြောင့် မိသားစု
များအား ခေါ်မလာနိုင်ကြပါ။ ဝန်ထမ်း
အချင်းချင်းသာ မိသားစုသဖွယ် ပြုစု
ကြရပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် အဖျား
မကျသဖြင့် တပည့်တစ်ယောက်ကို ခေါ်
ပြီး ဆေးရုံသို့ ခြေကျင်လျှောက်သွား
ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုစဉ်က အရပ်ဘက်ရှိ
မည်သည့်ဌာနဆိုင်ရာမျှ ကားမရှိကြပါ။
အလုပ်ကိစ္စရှိပါက အငှားကား (VAN)
များနှင့်သာ သွားလာကြရပါသည်။

ယာဉ်မောင်းများမှာ မြန်မာစကား
မတတ်ကြပါ။ စာရေးသူတို့ကလည်း
အမူအရာနှင့် ပြောပြီး ကားငှားကြရ
သည်။

ဆေးရုံသို့ ရောက်သောအခါ
အလုပ်သင်ဆရာဝန်လေး တစ်ဦးနှင့်
သူနာပြုဆရာမ သုံးဦးခန့်သာရှိကြောင်း
သိရပါသည်။ ဓာတ်ခွဲခန်းလည်း မရှိ၊
ပစ္စည်းပစ္စယနှင့် ဆေးဝါးများလည်း
မပြည့်စုံပါ။ မရှိသည်ကသာ များသည်။

စာရေးသူအား ငှက်ဖျားရောဂါ
ဟုတ် မဟုတ် သွေးဖောက်စစ်ဆေးရန်
လည်း မဖြစ်သဖြင့် အဖြေရရန် ခက်ခဲ
နေပါသည်။ ဆရာဝန်လေးက 'ငှက်ဖျား
ထင်တယ်ဆရာမ' ဟုပြောကာ ငှက်ဖျား
ဆေး အာစီဗီဆာများပေးကာ ကုသပါ
တော့သည်။ (စာရေးသူမှာ အဖျားကြီး
သော်လည်း ချမ်းတုန်ဖျားခြင်းမရှိပါ။)

ထိုနေ့က ဆေးရုံမှ အပြန်တွင်
လုံးဝ လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့သဖြင့်
ကားတစ်စီးငှားကာ ပြန်ခဲ့ရပါသည်။
(တစ်မိုင်မရှိသည့်ခရီးအား ယွမ်း တစ်
ဆယ် ပေးရပါသည်။ ထိုစဉ်က မြန်မာ
ငွေ တစ်ထောင်ကျပ်နှင့် ညီပါသည်။)

နောက်တစ်နေ့တွင် စာရေးသူမှာ
လုံးဝသတိမရသဖြင့် မိမိဝန်ထမ်းများက
ကွမ်းလုံဆေးရုံကြီးသို့ ပို့ဆောင်ပေးကြ
ပါသည်။ ကွမ်းလုံဆေးရုံကြီးမှ ဆရာဝန်
ကြီးမှာ မြင်းခြံဇာတိဖြစ်ပြီး မန္တလေး၊
လာရှိုးမြို့များသို့ မကြာခဏ သွားလာ
တတ်ကြောင်း သိရပါသည်။ မိမိက သေ
ကံမရောက်၊ သက်မပျောက်ဟု ခေါ်ရ
မည်လား မသိပါ။ မြို့နယ်ဆရာဝန်
ကြီးနှင့် တန်းတိုးပါလေတော့သည်။

ဆရာဝန်ကြီးမှာ သဘောကောင်း
၍ စေတနာထားသူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း
သိရသည်။ ဆရာဝန်ကြီးထံ ရောက်ချိန်
တွင် စာရေးသူ၏ ဆီးများမှာ နီညို
ရောင် အဆင့်သို့ ပြောင်းလဲနေပြီ ဖြစ်ပါ
သည်။ ငှက်ဖျားဆေးများမှာ ပြင်းသဖြင့်
အသည်းကို ထိခိုက်သွားကြောင်း သိရ
ပါသည်။

စာရေးသူမှာ အိပ်ရာထဲတွင် လဲ
ကာ သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက် ဖြစ်
နေပါသည်။

နောက်တစ်ရက် နောက်ကျပါက
အသက်ဆုံးရှုံးနိုင်ကြောင်း ဆရာဝန်ကြီး
ပြောပြသည်ကို နောက်မှသိရပါသည်။

သတိကောင်းစွာ မရသည့်ကြား
မှပင် စာရေးသူသည် ဘုရားဂုဏ်တော်
ကိုးပါးအား အာရုံပြုကာနေမိပါတော့
သည်။

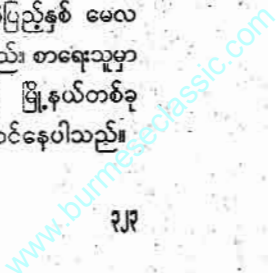
စာရေးသူအား ပြုစုမည့်သူ မရှိ
တော့ပါ။ တပည့်များမှာ တာဝန်များရှိ
သဖြင့် ဆေးရုံတင်ပြီး ပြန်သွားကြပါ
သည်။ ထိုဖြစ်စဉ်ကို သိလျှင် သိချင်း
စာရေးသူ၏ မိတ်ဆွေ ကွမ်းလုံမြို့နယ်
ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ဦးစိုးညွန့်နှင့် စခန်းမှူး
ဦးစော်ဝင်းတို့ လာရောက်ကြည့်ရှုကြပါ
သည်။ လူနာအစောင့် တစ်ယောက်ကို
လည်း စီစဉ်ပေးပါသည်။

(ဦးစိုးညွန့်မှာ ယခုဒုတိယရဲမှူးကြီး
ဖြစ်ပြီး ဦးစော်ဝင်းမှာ ဒုတိယရဲမှူး ဖြစ်
နေပါသည်။ စကားချပ်)

မြို့နယ်မှူးမှ မန္တလေးရှိ မိသားစု
ထံ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားပေးခဲ့ပါ
သည်။ မန္တလေးမြို့မှ စာရေးသူ၏
ယောက်ဖနှင့် ဇနီး၊ သားဖြစ်သူတို့ ကား
ဖြင့် လိုက်လာကြပါသည်။ ဆရာဝန်ကြီး
ထံ ခွင့်ပန်ပြီး စာရေးသူအား မန္တလေးသို့
ခေါ်ဆောင်ကာ ဆေးကုသကြပါသည်။
ရက်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ခန့်တွင် ပျောက်
ကင်း သက်သာခဲ့ပါသည်။ ဤကား
ဒုတိယအကြိမ် သေစေမက သေခွင့်မပြု
သေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ဖြစ်ရသည်မှာ သတိကောင်း
စဉ်က "ဂုဏ်တော်ကိုးပါး" အား ရွတ်ဖတ်
သဇ္ဈာယ်ခြင်း အတို့ကြောင့်သာ ဖြစ်
သည်ဟု စာရေးသူယုံကြည်ခဲ့ပါသည်။

တတိယအကြိမ် သေဘေးမှ လွတ်
မြောက်သည်မှာ ၂၀၁၁ပြည့်နှစ် မေလ
၁၆ ရက်နေ့ကဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူမှာ
ထိုစဉ်က ရန်ကုန်မြို့ရှိ မြို့နယ်တစ်ခု
တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေပါသည်။

ထိုနေ့ညနေက စာရေးသူမှာ ဗိုက် အနည်းငယ်နာသဖြင့် ဆန်ပြုတ်တစ်ပွဲ ကိုသာ ညနေစာအဖြစ် ဝယ်ယူသောက် ပါသည်။ ညစာထမင်းကို မစားပါ။ အစာ အိမ်ရောဂါလည်း မရှိဘဲနှင့် ဆန်ပြုတ် သောက်ပြီးသည်နှင့် ဗိုက်မှာ ဖခံမရပ် နိုင်အောင် နာပါတော့သည်။

ညပိုင်းတွင် စာရေးသူမှာ မခံ မရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လာသဖြင့် မိသားစုမှာ စမ်းချောင်း၊ ဗဟိုလမ်းရှိ ဆေးရုံကြီးသို့ ချက်ချင်း တင်ပို့ကြပါ သည်။ စာရေးသူမှာ အပြင်းအထန် ဗိုက်နာသော်လည်း သတိမလွတ်ဘဲ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကိုသာ အာရုံပြုထား ခဲ့ပါသည်။

ဆေးရုံမှ ဓာတ်မှန်ရိုက်ခြင်း၊ သွေး စစ်ခြင်း၊ အီးစီဂျီဆွဲခြင်း၊ ဆေးပုလင် ဒိုက်ဆွဲခြင်း၊ ဆေးထိုးခြင်းများ ပြုလုပ် ကြပါသည်။ ဗိုက်နာမှာ မသက်သာဘဲ တစ်ညလုံး နာကျင်မှုဝေဒနာ ခံစားခဲ့ ရပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ရောက်မှ ရောဂါမှာ အစာအိမ်ရောဂါ မဟုတ်ဘဲ “သည်းခြေထဲတွင် ကျောက်များ တည် နေကြောင်း” တိတိဓာတ်မှန် အဖြေထွက် ပါသည်။

သည်းခြေထဲ၌ တည်နေသော ကျောက်များအား အောင်ခြင်စွာခွဲထုတ် နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဆရာဝန်နှင့် သူနာပြုများ ၏ စောင့်ရှောက် ကုသပေးမှုကြောင့် ဆေးရုံ၌ ဆယ်ရက်ကြာ တက်ရောက် ကုသခဲ့ပြီး သေဘေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ ပြန်ပါသည်။

ပုဒ္ဒ၏ အစွမ်းထက်မြက်သော ဂုဏ်တော်ကိုးပါး ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခြင်း ကြောင့် အသက်ဘေးမှ သုံးကြိမ် သုံးခါ လွတ်မြောက်ခဲ့ကြောင်း ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်အား ရေးသားတင်ပြပါသည်။

□ မြတ်စမ်းသူ (ဗုဒ္ဓတ္ထ)

ကိုးသယံခြောက်လုံးသုံးပါးဂါထာ ရွတ်ကြပါ

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်ထံသို့ တပည့်မလေး အိသန္တာအောင် ရောက် လာသည်။ သူသည် ကျွန်တော်ဘော်ဒါ တွင် နေပြီး (၁၀)တန်း စာမေးပွဲကို အောင်သွားသူလေး ဖြစ်သည်။ သမီး လေးလို ခင်မင်ရင်းနှီးနေသဖြင့် မကြာ ခဏ ရောက်လာတတ်သည်။ ယခု လည်း ကျွန်တော်ကြိုက်သည့် မုန့်များ ဖြင့် လာတန်တော့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က ထုံးစံအတိုင်း

“စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ကျန်းမာပြီး ဘေးအန္တရာယ် ဟူသမျှ ကင်းဝေးကာ လိုရာဆန္ဒများ ပြည့်စုံပါစေ”ဟု ဆုပေး လိုက်သည်။ သူကလည်း ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ရပါလို၏ဟု ဆုတောင်းပြီး စကား ဆက်ဆိုပါသည်။

“ဆရာကို သမီး တစ်ခု တောင်း ဆိုချင်တယ်၊ သမီးက ဘာသာရေး အလုပ်ကို သိပ်မလုပ်ဘူး၊ အခုလို တစ် ယောက်တည်းတက္ကသိုလ်သွား၊ အခြား သင်တန်းတွေ သွားတက်နေတော့ အားငယ်သလို၊ ကြောက်သလို ဖြစ်လာ တယ်၊ အဲဒါကြောင့်...”

“အဲဒါကြောင့် ဘာဖြစ်လဲသမီး” ကျွန်တော်က စကားကို ဖြတ် ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဘေးအန္တရာယ်ကင်းတဲ့ အစွမ်း ထက်ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ရွတ် ချင်တယ်၊ ဘယ်လိုဂါထာမျိုး ရွတ်ရမလဲ ဆိုတာ လမ်းညွှန်ပေးပါ ဆရာ”

“အဲဒါပေါ့ ခလုတ်ထိမှ အဓိက တယ်ဆိုတာ၊ သမီးတို့ ခေတ်ပညာတတ် လူငယ်အတော်များများဟာ ဘာသာ ရေးကိုလည်း မယုံကြည်၊ ဝတ္တိရပညာကို လည်း မလေးစားတတ်ကြဘဲ အတွေး

အခေါ်တွေဟာ ချော်ပြီး တစ်ဖက်စွန်း ရောက်နေကြတယ် ထားပါတော့လေ ကြုံလို့ ပြောပြတာပါ။ အစွမ်းထက်တဲ့ ဂါထာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်၊ ဒါပေ မယ့် ဘယ်ဂါထာဖြစ်ဖြစ် ယုံယုံကြည် ကြည် စွဲစွဲမြဲမြဲလုပ်သွားမှအကျိုးရှိမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဆရာ”

“အေး၊ ဆရာပေးမယ့် ဂါထာက ရင်းနှီးပြီးဖြစ်တဲ့ သမ္မုဒ္ဓေဂါထာပဲ”

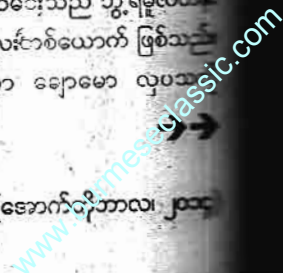
“ရှင်... သမ္မုဒ္ဓေဂါထာ”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဒီဂါထာ က ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်းနဲ့ ရင်းနှီးနေတဲ့ ဂါထာတော်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရွာဘုရား ရွာသား မကြည်ညိုသလို ဖြစ်နေတယ်၊ ဘုရားရှိခိုးတဲ့အခါလောက်ပဲ သာမန် လောက် ထည့်ဆီသွားကြတာ၊ လေး လေးနက်နက်သဘောမထားကြဘူးတဲ့”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ သမီးလဲ ရင်းနှီးတော့နေတယ်၊ သေသေချာချာ မရသလို အစွမ်းထက်တာကိုလဲ မသိ တာ အမှန်ပါ ဆရာ”

“အေး၊ အဲဒါဆို ဂါထာမယေဇီ အဲဒီဂါထာကို စွဲမြဲယုံကြည်စွာ ရွတ် ဖတ်ပူဇော်လို့ သေဘေးလွတ်ကင်းခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးကိုယ်တိုင် ပြောပြတဲ့ဖြစ်ရပ် မှန်လေးကို ပြောပြမယ်၊ နားထောင် ကျွန်တော်က ကာယကံနှင့် ပြောပြသည့် ဖြစ်ရပ်မှန်လေးကို ပြန် လည် ပြောပြသည့်အခါ တပည့်မလေး အိသန္တာအောင်က စိတ်ဝင်တစား ဇန ဘုရားကို နားထောင်ပါသည်။

ဝေဝေဇင်းသည် ဘွဲ့ရမှုလထက် ပြ ဆရာမလေး၏စာပေကို ဖြစ်သည့် ရုပ်ကလေးမှာ ချောမော လှပသော

ဝန်းချိုမေတ္တာ

ဂိဗ္ဗာသတ္တုကြွေကပ်ဖွဲ့ ခမ်းပြီးဂါထာ ရွတ်ကြပါ

မောင်အေးနု(ပညာရေး)

စိတ်သဘောထားလည်း ကောင်းသည်။
လိမ္မာရေးခြားရှိသည်။ မိအိုဖအိုနှစ်ဦး
ကို ရိုသေစွာ လုပ်ကျွေးနေသည်။ ဘာ
သာတရားလည်း အလွန်ကိုင်းရှိုင်းသည်။
နံနက် တစ်ကြိမ်၊ နေ့လယ် တစ်ကြိမ်၊
ည တစ်ကြိမ် ဘုရားရှိခိုးသည်။ မေတ္တ
သုတ် တစ်ခေါက်နှင့် သမ္မုဒ္ဓေဂါထာ
တော်ကို သက်စေ့ တစ်နေ့ (၃) ကြိမ်
မပျက်မကွက် သက်ဝင်ယုံကြည်စွာ ရွတ်
ဖတ်ပူဇော်သည်။

“မေမေက သမီးကို ငယ်ငယ်
ကတည်းက သင်ပေးထားလို့ သမ္မုဒ္ဓေ
ဂါထာကို ရနေပြီး အမြဲရွတ်လာတာ”
ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။

သူ တာဝန်ကျသော ရွာသည်
သူ့နေသည့် မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့နှင့်
အတော်လှမ်းသည်။ ပဲထောင်ယာဉ်နှင့်
သုံးနာရီနီးပါး ခုတ်မောင်းရသည်။ ကုန်း
လမ်း မရှိ၊ ရေလမ်းတစ်ခုသာ သွားရ
သည်။ ထိုရွာမှာ သွားနေရပြီး သောကြာ
နေ့ ညနေတွင် မိဘများထံ ပြန်လာပြီး
တနင်္ဂနွေနေ့ညနေတွင် ရွာသို့ ပြန်သွား
ရသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်သည်။
ဝေဝေမင်း ရွာသို့ပြန်ရန် ပြင်
ဆင်သည်။ ဘုရားရှိခိုးသည်။ မေတ္တ
သုတ် တစ်ခေါက်နှင့် သမ္မုဒ္ဓေဂါထာကို
သက်စေ့ရွတ်သည်။

“သမီး သင်္ဘောဆိပ်ဆင်းတော့
မယ်၊ မေဖေနဲ့မေမေကို သမီးကန်တော့
ပါတယ်”

ဝေဝေမင်းက မိဘနှစ်ပါးကို ရို
သေစွာ ထိုင်ကန်တော့သည်။ မိဘ
နှစ်ပါးက ထုံးစံအတိုင်း ဆုတောင်း
ပေတ္တာပို့သည်။ အမေက စိတ်မချနိုင်
သော အကြည့်နှင့် သမီးလေးကိုကြည့်
နေသည်။

“စိတ်ချပါမေမေ၊ သမီးအတွက်
မရိုးရိမ်ပါနဲ့” ဟုပြောပြီး စလင်းဘက်ကို
လွယ်ဆွဲခြင်းလေးဆွဲကာ သင်္ဘောဆိပ်
သို့ လာခဲ့သည်။

မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့ သင်္ဘော
ဆိပ်သည် ရေအလွန်ခက်ပြီး ရေစီး
သန်သည်။ ရေချိုးရင်း ခရီးကူးသူများ၊
သင်္ဘောပေါ်မှ ပြုတ်ကျသူများ မကြာ
ခဏ ရေနစ်သေကြသဖြင့် ထိုနေရာကို
ကြောက်ကြသည်။ သင်္ဘောသွားလာ
ကြသည်။ သင်္ဘောကြီးငယ် ဆိုက်ကပ်
ထားကြသည်မှာ ဖြတ်ညှပ်နေသလို

www.burmeseclassic.com

သင်္ဘော အဝင်အထွက်များနှင့်လည်း ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ လူစည်ကားသောနေရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။

ဝေဝေမင်းသည် တံတားပေါ်မှနေပြီး သူ့စီးရမည့်ပုံထောင်ယာဉ်လေး၏ ဦးပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်သည်။ သူ့လှမ်းတက်ပြီး ဦးပေါ်သို့ရောက်စဉ် မနီးမဝေးက ခုတ်မောင်းသွားသော သင်္ဘောတစ်စင်းမှ ရေလှိုင်းများလာရိုက်သဖြင့် ပုံထောင်ယာဉ်လေးမှာ လှူးသွားသည်။ ဝေဝေမင်း မထိန်းနိုင်ဖြစ်ပြီး ပုံထောင်ယာဉ်နှစ်စီးကြား ရေထဲသို့ ထိုးကျသွားသည်။ ဆွဲခြင်းလေးသာ ကျန်ခဲ့သည်။

“ဟင်... ဟာ...”

ဖြင့် အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ သင်္ဘောသားများနှင့် ခရီးသည်အချို့က လိုက်ရှာကြသည်။ အစအနပင် မတွေ့ပါ။ သင်္ဘောများကလည်း ပြည့်ကျပ်စွာ ဆိုက်ထားသဖြင့် အပေါ်သို့ ပေါ်လာသော်လည်း လွတ်လွတ်ကင်းကင်း ပေါ်စရာအကြောင်း မရှိပါ။

အတန်ငယ် ကြာသောအခါ သူ့ကျသွားသော ပုံထောင်ယာဉ်နှစ်စီးကြားမှပင် “ဘွားခနဲ” မတ်တတ်ကြီးပေါ်လာသည်။ အနီးအနားမှ လူများလန့်သွားကြလေသည်။ သင်္ဘောသားတစ်ဦးက သတ်ရပြီး ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ဝိုင်းပြီး ဆွဲတင်ကြသည်။ အပေါ်သို့ရောက်သွားသည်။ အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ ရေမွှန်းခြင်း၊ ရေအန်ခြင်း လုံးဝမရှိ၊ စလင်းဘက်ကလည်းလွယ်လျက်၊ ဖိနှပ်ကလည်း စီးလျက်ပင်။

ဝေဝေမင်း ပြောပြသော စကားများက ပို၍ပင်အံ့ဩဖွယ် ဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်မက ရေလုံးဝမကူးတတ်ဘူး၊ ရေအောက်ကြမ်းပြင်အထိ ရောက်သွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ တစ်တောင်ပတ်လည်လောက်မှာ ရေမရှိဘူး ရေဟာနယ်လို့ ဖြစ်နေတယ်၊ လင်းလဲနေတယ်၊ ကျွန်မလဲ သမ္မုဒ္ဒေဂါထာကို သတိရပြီး စိတ်ထဲက ရွတ်နေမိတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ရေလုံးကြီး တစ်ခုက အောက်ကနေပြီး မှုတ်တင်လိုက်တာ အပေါ်ကို ရောက်လာတာပဲ၊ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိဘ ဆရာများနဲ့ သမ္မုဒ္ဒေဂါထာတော်ကြောင့်ပဲလို့ယုံကြည်တယ်လေ” ဟု ပြောပြပါသည်။

“အဲဒါ ဝေဝေမင်း ကိုယ်တိုင် ဆရာကိုပြောပြတဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန်လေးပဲ သမီး”

“သမီး ထုံပါတယ်၊ သမီးကို ရေးပေးပါ” ဟုဆိုကာ သမ္မုဒ္ဒေဂါထာတော်ကို ရေးပေးပြီး ရှင်းပြလိုက်သည်။

သမ္မုဒ္ဒေဂါထာမှာ အရှေ့ကျွန်း၊ သမ္မုဒ္ဒေ၊ အနောက်ကျွန်း၊ သမ္မုဒ္ဒေ၊ တောင်ကျွန်း၊ သမ္မုဒ္ဒေ၊ မြောက်ကျွန်း၊ သမ္မုဒ္ဒေ ဟူ၍ (၄)မျိုးရှိပါသည်။ ယခုပေးသော သမ္မုဒ္ဒေမှာ အတော်များများ သိပြီး ရွတ်ဆိုနေကြသော တောင်ကျွန်း သမ္မုဒ္ဒေ ဖြစ်ပါသည်။

၁။ သမ္မုဒ္ဒေ၊ အဒ္ဓဝီသဉ္စ၊ ဒွါဒသဉ္စ သဟဿကေ၊ ပဉ္စသမာ သဟဿာနိ၊ နမာမိ သိရသာမဟံ။

၂။ အပ္ပကာ ဝါဠကာ ဝဂီ၊ အနန္တာ နိဗ္ဗတာဇိနာ၊ တေသံ မဗ္ဗဉ္စ သံယဉ္စ၊ အာဒရေန နမာမဟံ။

၃။ နမက္ကာရာ နဘာဝေန၊ ဟိတ္တာ သဗ္ဗေ ဥပဒ္ဓဝေ၊ အနေက အန္တရာ ယာပိ၊ ဝိနဿန္တ အသေသတော။

ဤဂါထာတော်ကြီးသည် တစ်ပိုဒ်လျှင် အက္ခရာရှစ်လုံး အညီထား၍ လေးပိုဒ်ကို တစ်ဂါထာဟု ခေါ်သည်။ အက္ခရာရှစ်လုံး အပိုဒ်ပေါင်း (၁၂) ပိုဒ် ရှိပြီး (၃)ဂါထာဟု ရေတွက်ရသည်။ အက္ခရာ စာလုံးပေါင်း (၉၆)လုံး ပါသည်။

ရွတ်ဆိုရာ၌ ဗသမဂါထာ (သဟဿကေ) တွင် အနည်းငယ်ရပ်၊ (သိရသာမဟံ) တွင် အဆုံးသတ်ရပ်။

ဒုတိယဂါထာတွင် (ဇိနာ) တွင် အနည်းငယ်ရပ်၊ (နမာ မဟံ) တွင် အဆုံးသတ်ရပ်။

တတိယဂါထာတွင် (ဥပဒ္ဓဝေ) တွင် အနည်းငယ်ရပ်၊ (အသေသတော) တွင် အဆုံးသတ်ရပ်၍ ရွတ်ဆိုရသည်။

ဂါထာ ရွတ်ဆိုရာ၌ (၁) ဝီဇီ အက္ခရာကို မှန်မှန်ရွတ်ဆိုခြင်း၊ (၂) ဝဂီ ဂါထာ ပါဠိအနက် အဓိပ္ပာယ်ကို သိခြင်း၊ (၃) သတ္တလောကကြီးကို မေတ္တာ ထည့်ကာ ထားနိုင်ခြင်း ဟူသော အင်္ဂါရပ် (၃) ရပ်နှင့်ပြည့်စုံမှု ပိုမိုအကျိုးထူးပါသည်။

ဂါထာတော်ကို ရွတ်ဆိုချိန်မှာ နံနက် တစ်ကြိမ် နေ့လယ် တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ်အခြေမပြတ်ရွတ်ဆိုရပါမည်။ ရွတ်ဆိုရာ၌ မေတ္တာသုတ်ကို ရှေးဦးစွာ ရွတ်ပြီး သမ္မုဒ္ဒေဂါထာကို (၇)ခေါက် (သို့) (၉)ခေါက် (သို့) သက်စေ့ရွတ်ရပါမည်။ သတိရတိုင်းအမြဲရွတ်နိုင်ပါက ပိုကောင်းပါသည်။

ဂါထာသော်ကို ရွတ်ဆိုပူဇော် သမုပြုရသော ကုသိုလ်စေတနာ အခွင့်ကြောင့် အလုံးစုံကုန်သော အတိတ် ဘဝကပြုခဲ့သော မကောင်းမှု ကံစွမ်းကြောင့် ပေါ်လာကြသည့် ဘေးဒဏ် ရန်ဆိုး အမျိုးမျိုး ပျောက်ပျက်စေတန်သည်။ မကောင်းသော အိပ်မက်၊ မကောင်းသော အမင်္ဂလာ၊ ဇာတာ ခြံဖျင်း၊ ဂြိုဟ်စီး၊ ဂြိုဟ်နှင်း စသော အန္တရာယ် ပျောက်ပျက်ခွာရှုံး လွှဲကြပေပါသည်။

သို့အတွက်ကြောင့် ‘ကိုးဆယ်ခြောက်လုံး၊ သုံးပါးဂါထာ၊ ပထာဗုဒ္ဓ မည်သာခေါ်ပေ၊ သမ္မုဒ္ဒေကို မသွေ နေ့ည၊ ရွတ်ပတ်ပူဇော်ကြပါကုန်လော့’ ဟု တိုက်တွန်းလိုက်ပါသည်။

□ ဇာင်အေးနှစ် (ပညာရေး)

ဒီနှစ် ဝါမဝင်ခင် ကာလလေး နေလေးပူလိုက်၊ မိုးလေး ရွာလိုက်၊ အနောက်တောင် မုတ်သုံလေးလေး ထိုက်လိုက်နှင့် ရာသီဥတုက နေရ ထိုင်ရတာ နည်းနည်းကောင်းလာ သည်။

အလွန်ပူလွန်းသည့် ကာလကို ခြတ်ကျော်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ဗေဒင်ဟောခန်း ခေါင်မိုးက နိမ့်သဖြင့် နေမင်း၏ အပူဒဏ်ကို မခံစားနိုင် သည့်အတွက် စာမရေးဖြစ်တာ ကြာ ခဲ့ပေပြီ။

ယခုအခါမှာ မိုးလေးတစ်စုံ စိမ့်ရွာ၊ လေအေးလေးတွေက ဝေ့ ဝိုက်ကာ မိုးကောင်းဆုတောင်းပြည့် စေတီတော်ကြီး၏ ဆည်းလည်းသံ က သာ၊ ဓမ္မာရုံက ပဌာန်းရွတ်သံက လည်း ရင်ဝယ် ငြိမ်းချမ်းလာစေ သဖြင့် မဂ္ဂဇင်းအတွက် ဆောင်းပါး ရေးချင်စိတ်လေးပေါက်လာစဉ် . .

“ဆရာ ဝင်ခွင့်ပြုပါ” ဆိုသည့် အသံနှင့်အတူ ဓမ္မမိတ် ဆွေ ဦးလှဘော်တစ်ယောက် ဟောခန်းအတွင်းသို့ လှမ်းဝင် လာသည်။

“လာ ထိုင် ဦးလှဘော်၊ မတွေ့တာ အတော်ကြာ နေပြီ”

“ကြာဆို ဆရာရယ် လူမှုရေးကိစ္စ၊ ဓမ္မာရုံဆောက်တဲ့ နေရာမှာ ကြည့်ပြီးစီစဉ်နေရတဲ့ကိစ္စ အစရှိတဲ့ ကိစ္စများမြှောင် လှူတို့ဘောင်တွေကြောင့် ဆရာ့ဆီ မရောက်ဖြစ်တာပါ။ သတိ တော့ ရနေပါတယ်။ အခုတော့ ဆရာ့နဲ့တိုင်ပင် အကြံတောင်း စရာလေးတွေရှိလို့ တမင်ကို ရောက်အောင်လာခဲ့တာပဲ”

“ကဲ ဆိုပါဦး၊ ဘာများလဲ”

“ဒီလိုလေ ဆရာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးနှစ် ကျွန်တော် မိန်းမ ဆုံးပါးပြီးကတည်းက ကျွန်တော် လောကီကိစ္စနဲ့ပြီး ရဟန်းဝတ်ချင်ခဲ့တာ သားသမီးတွေအတွက် တာဝန်ကရှိနေ သေးလို့ ဆရာ့လဲ ပြောခဲ့သားပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ခင်ဗျားရဟန်းဝတ်ချင်တဲ့အကြောင်း တွေ ပြောခဲ့ဖူးတယ်”

ဘယ်ပြု၊ ဘယ်စုမှာ သီတင်းသုံးရရင် ကောင်းပင် အောင်ကြည်သန်း (ဟောင်တော်သ)

“အဲဒါ ဒီနှစ် သီတင်းကျွတ်ရင် အကောင်အထည်ဖော် တော့မယ် ဆရာ”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ ကိစ္စပေါ့ဗျာ”

“အခု ကျွန်တော် ရောင်းစရာရှိတဲ့ အိမ်ခြံတွေကိုလဲ ရောင်းပြီးပြီဆရာ၊ လှူတာလဲလှူ၊ သားနှစ်ယောက်နဲ့ သမီးကို လဲ ပေးသင့်တာတွေ ပေးထားပြီးပြီ။ သူတို့လဲ သူတို့အိမ်ထောင် နဲ့ဆိုတော့ ကျွန်တော် နောက်ဆဲတင်းစရာ ပဲလို့ခံတော့ပါဘူး။ ရဟန်းဝတ်တဲ့အခါ လှူဖို့နဲ့ နာမကျန်းဖြစ်တဲ့အခါ သုံးစွဲဖို့ ငွေတွေ ဘဏ်မှာ အပ်ထားတယ်”

“ကောင်းပါတယ်၊ ခင်ဗျားအတွက် သံ သရာကလွတ်ဖို့ မဟာအခွင့်အရေးပဲဗျ”

“အရင်က ဆရာအကြံပေးလို့ ကျွန်တော် ဘုရားစခန်း တွေ တော်တော်များများ ဝင်ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ မဟာစည်၊ စွန်းလွန်း၊ သဲအင်း၊ ဖားအောက်တောရ၊ လယ်တီ၊ မိုးကုတ် စတာတွေ ပေါ့၊ အဲဒီ ဘုရားစခန်းတွေထဲမှာ မိုးကုတ်ဝိဇယာနာနည်းက ကျွန်တော်နဲ့ ပိုပြီးအပ်စပ်တယ်၊ ဆရာ ပြောခဲ့တယ်နော်၊

ကိုယ်နဲ့ အဆင်ပြေတဲ့ ဝိပဿနာနည်းနဲ့ တစိုက်မတ်မတ် အားထုတ်လို့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘုရားလက်ထက်က ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်လိုတရားမျိုးနဲ့ သင့်တော်တယ်ဆိုတာ မြတ်စွာဘုရားက သိလို့ ဘုရားပေးတဲ့ တရားအတိုင်း ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်ရင် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ရလွယ်တယ်။ အခုတော့ ကိုယ်တိုင် လေ့လာအားထုတ်ကြည့်ရင် ငါ ဘယ်ဝိပဿနာနည်းနဲ့ သင့်တော်လဲဆိုတာ သိလာမယ်။ သင့်တော်တဲ့နည်းနဲ့ ဆက်ပြီး တရားရွှေပုတ်ရင် နိဗ္ဗာန်နဲ့ ပိုနီးလာမယ်လေ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် မိုးကုတ်တရားစခန်း ရောက်မှ တာယာနုပဿနာ၊ ဝေဒနာနုပဿနာ၊ စိတ္တာနုပဿနာ၊ မဗ္ဗာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်တွေကို ပိုပြီးသဘောပေါက်လာတယ်။ နောက်ပြီး ရူပက္ခန္ဓာ၊ ဝေဒနက္ခန္ဓာ၊ သညာက္ခန္ဓာ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာဆိုတဲ့ ခန္ဓာငါးပါးရဲ့ ဖြစ်ပျက်တွေကိုလဲ နည်းနည်းသဘောပေါက်လာတယ်။ ဒုက္ခသစ္စာ၊ သမုဒယသစ္စာ၊ နိရောဓသစ္စာ၊ မဂ္ဂသစ္စာဆိုတဲ့ သစ္စာလေးပါးတရားကိုလဲ စာသိလေးထက် ပိုပြီးသိလာတယ်။ ဝိပဿနာဉာဏ်စဉ် ဆယ်ပါးထဲက ဘယ်ဉာဏ်စဉ်အထိ ရောက်နေပြီလဲ ဆိုတာတော့ ပြောရခက်ပါသေးတယ် ဆရာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာရယ် သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်၊ အနုလောမဉာဏ်၊ ဂေါတြဘူဉာဏ်တွေပေါ်လာအောင်၊ ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်တွေ ရောက်လာအောင် ရဟန်းဝတ်ပြီး ကြိုးစားအားထုတ်မယ် ဆရာ”

“ခင်ဗျားစကား ကြားရတာ မဂ်လာရှိပါ့ဗျာ၊ သာဓု သာဓု၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့တိုင်ပင် အကြံတောင်းမယ် ဆိုတာက ဘာအတွက်လဲဗျ”

“ဪ... ဒါက ဒီလိုပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေထဲမှာ ရဟန်းတော့ဝတ်ပါရဲ့၊ ဒီကျောင်း အဆင်မပြေ ဟိုကျောင်း အဆင်မပြေနဲ့ သုံးကျောင်းလောက်လဲ ပြောင်းပြီးရော လူထွက်ကြပြန်ရော၊ ကျွန်တော်က သုံးကျောင်းပြောင်းတဲ့ ရှင်ကြီးလဲ မဖြစ်ချင်ဘူး။ ကိုရင်လူထွက် ငါးပိချက်ဆိုသလို ဘုန်းကြီးလူထွက် ငါးပိချက်လဲ မဖြစ်ချင်ဘူးဆရာ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ရေရှည် အဆင်ပြေပြေ သီတင်းသုံးပြီး တရားဘာဝနာ ပွားများနိုင်မယ့် မြို့ရွာတွေကို သိချင်တာ ဆရာ”

ဦးလှဘော် စကားတွေ ပြောရလွန်းလို့ အာခြောက်ပြီး မောသွားပုံရသည်။

“ကံက ရေခွေးကြမ်းလေး သောက်လိုက်ပါဦး၊ ခင်ဗျား အဆင်ပြေပြေ သီတင်းသုံးနိုင်မယ့် မြို့ရွာတွေသိဖို့က လွယ်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားသီတင်းသုံးချင်တဲ့ မြို့ရွာနာမည်နဲ့ တွက်ကြည့်လို့ရတယ်။ တွက်နည်းက မြို့ရွာနာမည်တွေရဲ့ နောက်ဆုံးစာလုံး နံကို ယူရမယ်၊ ဥပမာ - ရန်ကုန် ဆိုပါကော့ဗျာ၊ ကုန် - တနင်္လာနံ ကို ယူရမယ်။

လူရှင်ပုံလေး ဆွဲလိုက်၊ ၂ ဂဏန်းကို ဒွါရအောက်က နေစပြီး ချရေးရမယ်၊ ဂဏန်းစဉ် ၂-၃-၄-၅-၆-၇-၁ ကို ဒွါရညာခြေ၊ ညာလက်၊ ဦးခေါင်း၊ ဘယ်လက်၊ ဝမ်းဗိုက်၊ ဘယ်ခြေ နေရာတွေမှာ ရေးချသွားရမယ်။ ခင်ဗျား မွေးနံဂဏန်းက ဦးခေါင်း ဒါမှမဟုတ် လက်ပေါ်မှာရှိနေရင် အဲဒီမြို့ရွာတွေမှာ သီတင်းသုံးနိုင်တယ်။ တရားဘာဝနာ ပွားများအားထုတ်လို့ အောင်မြင်နိုင်တယ်။ ခင်ဗျားက ဗုဒ္ဓဟူးသားနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“ရန်ကုန်အနေနဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးနံ ၄ ဂဏန်း ညာလက်ပေါ်မှာရှိလို့ ရန်ကုန်မြို့က ကျောင်းတွေမှာလဲ သီတင်းသုံးနိုင်တယ် မွေးနံ ဦးခေါင်းအပေါ်မှာရှိတဲ့ မြို့ရွာတွေဆိုရင် အကောင်းဆုံးပေါ့ဗျာ၊ ပိုရှင်းအောင် ရန်ကုန်နဲ့ ဥပမာပုံ ဆွဲပြလိုက်မယ်က... ရှင်းပြီလား”

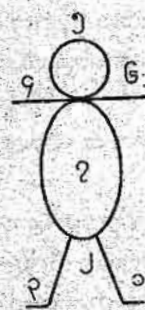
“ရှင်းပါတယ် ဆရာ”

“မြန်အောင်လိုမျိုး တနင်္ဂနွေနံ ၁ ဂဏန်းနဲ့ဆုံးတဲ့ မြို့ရွာတွေဆိုရင်တော့ မွေးနံ ဗုဒ္ဓဟူး ၄ ဂဏန်း ဦးခေါင်းပေါ်မှာ ရှိမယ်ဗျာ၊ အင်္ဂါနံ၊ ဗုဒ္ဓဟူးနံ၊ ကြာသပတေးနံ၊ သောကြာနံနဲ့ဆုံးတဲ့ မြို့ရွာတွေမှာတော့ ခင်ဗျားမွေးနံ ဗုဒ္ဓဟူး လက်အပေါ်မှာ မရှိလို့ သီတင်းသုံးဖို့ မစဉ်းစားနဲ့တော့ဗျာ၊ ဟုတ်ပြီလား”

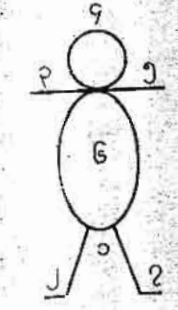
“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ သိပါပြီ၊ ကျေးဇူးပါ ဆရာ”

ဟုပြောပြီး နှုတ်ဆက်ကာ မေ့မိတ်ဆွေ ဦးလှဘော် တစ်ယောက် ပြန်သွားပါတော့သည်။

ရန်ကုန်ဥပမာ

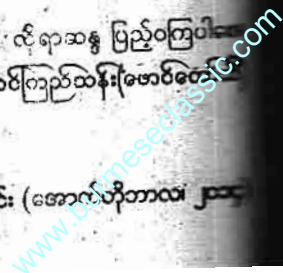
မြန်အောင်ဥပမာ

ယခု ဖော်ပြပါ မြို့ရွာရွေးချယ်ပြီး နေထိုင်နည်းသည် ရဟန်းများသာမကဘဲ လူပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ရွေးချယ်နေထိုင်နိုင်ပါသည်။ ထိုသို့ နေထိုင်ခြင်းဖြင့် ကျန်းမာခြင်း၊ စိမ်းတိုးတက်ခြင်း၊ အိမ်ထောင်ရေး သာယာခြင်း စသည်တို့နှင့် လိုအပ်ရာရာသော ကောင်းကျိုးများကို ရရှိခံစားစေနိုင်ပါသည်။

လိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝကြပါစေ

□ အောင်ကြည်ထန်း(ဖော်ပြရေး)

ဗေဒင်ပညာနှင့် ယတြာ ဓာတ်ဂိုဏ် ဓာတ်ဆင်ခြင်း

ဂေဟနန်းဖြူး

ဗေဒင်ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လာရန် မခက်ပေမယ့် လက်ကုန်လွယ်သည်ဟုလည်း မဆိုနိုင်ပါ။

ဗေဒင်ပညာရပ်ကို အလွန်စိတ်ဝင်စားသဖြင့် သင်ယူသော်လည်း လူတိုင်း ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်ချင်မှ တတ်မြောက်နိုင်မည် ဖြစ်ပြီး မသင်ယူဘဲနှင့်လည်း ပါရမီတိပါလျှင် အလိုအလျောက် တတ်မြောက်နိုင်သည် ပညာမျိုးဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဗေဒင်ဟောသူသည် ဗေဒင်ဟောပြောသည်အခါ အဓိကကျသော သော့ချက်များကို သိထားရန် လိုအပ်ပေလိမ့်မည်။ အခြေခံတွက်နည်းတစ်ခုကို ဝိုင်နိုင်အလွန်ရနိုင်အောင် တွက်ချက်နိုင်ရမည်။ ဉာဏ်လျှင် ဉာဏ်ကစားတတ်ပြီး ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တိထိမိမိ ဟောပြောတတ်ရမည်။ ယတြာ ဓာတ်

ဂိုဏ် ဓာတ်ဆင်ခြင်းကို အကွက်ကျကျ လုပ်ပေးတတ်ရမည်။ ဗေဒင်ကျမ်းကြီး၊ ကျမ်းလတ်၊ ကျမ်းငယ်များကိုသာ ဖတ်ရှုကျက်မှတ် အာဂုံဆောင်နေမည်ဆိုလျှင် အချိန်ကုန် လှပင်ပန်း၍ လိုရာမရောက်ဘဲ မျက်မှန်ပါဝါသာ ထူသွားပါလိမ့်မည်။

ဗေဒင်ကျမ်းများ၌လည်း ကျမ်းဆယ်ကျမ်းလျှင် အဟောမတူညီ ဆယ်မျိုးသွက်နေတတ်သော သော့ချက်ကို သိထားရမည်။ အခြေခံသဘောတရားများကိုသာ ဂရုစိုက် လေ့လာနှိုက်ယူတတ်ရန် လိုအပ်မည်ဖြစ်သည်။

"ဗေဒင်အကြံ စာအဖုံ" ဆိုထားသည်ဖြစ်၍ မည်သည့်ကျမ်းက မည်သို့ပင် ဆိုထားဆိုထား ညွှန်ထားညွှန်ထား မှန်အောင်ဟောပြောရမည်မှာ ဟောသူ၏တာဝန်သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မည်သည့်ကျမ်းက ညွှန်းထားလို့ မှားရပါသည်ဟူ၍ စောဒကတက် ဖြေရှင်းချင်သူ၍ ရနိုင်မည် မတုတ်ပါ။ ဘေးနားခြင်းသည် ကျမ်းနှင့် မဆိုင်ပါ။

ဗေဒင်ပညာပင်တွင် ဂဏိကခေါ် တွက်ချက်နည်း များ၍ အခြေခံလိုက်နာရမည့်များ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းများရှိသော်လည်း ဖင်တ ခေါ် ဟောပြောနည်းများအတွက် စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းချက်တူ၍ တိတိကျကျ ညှိနှိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိပါ။

တွက်နည်းအရ အဖြူထွက်နေပေမယ့် ဟောပြောသော ဆရာက မိမိအတွေ့အကြုံများအရ အာရုံဖြင့်အရ အမည်းကို ဟောချင် ဟောပါလိမ့်မည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တွက်နည်းကို အားမယူဘဲ လျှပ်ကူးပြုကုန်ပေါ်လာသော ပတ်ဝန်းကျင်မှ အခြေခံနေ အတိတ်နိမိတ်များကို ဖြစ်၍ ဟောပြောရသည်လည်း ရှိတတ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ဗေဒင်ပညာကို လေ့လာသင်ယူ၍ မိမိကိုယ်ကိုသာ ဗဟိုပြုပြီး ယုံကြည် အားထားပြုရမည် ဖြစ်၏။

ခေတ်ကာလ တွေးတတ် ပြောင်းလဲနေသည်နှင့် အမျှ ဗေဒင်အခေါ်သစ်၊ အနေအထားသစ် အခြေအနေသစ်များနှင့် အမြဲရင်ဆိုင် ဝေဖန်ကြည့်မည် ဖြစ်သောကြောင့် တွက်ရုံအနေအထားနှင့် ဆီလျော်အောင် ဟော

ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ လှေနံဓားထစ် စနစ်
ဟောင်းကြီးနှင့် လှော်ခတ်သွားနေလျှင်
ကျန်ရစ်ကြီး ဖြစ်သွားရပါလိမ့်မည်။

ဗေဒင်ပညာရပ်ကို သင်ပညာ
မျိုးဟု ဆိုရမည်ထက် အလွန်ထူးခြား
သော၊ ပင်ကို ထိုးထွင်းသိမြင်နိုင်သော
ပါရမီပညာဟုဆိုလျှင် ပိုမိုနိုးစပ်နိုင်ပေ
လိမ့်မည်။ လက်ထပ်သင်ကြားပေးသော
စေတနာရှင် ဆရာများ၌လည်း တွက်
ချက်နည်းများကိုသာ မခြင်းမချန် ကုန်
စင်အောင် စနစ်တကျ သင်ပေးနိုင်မည်
ဖြစ်သော်လည်း ဟောကြားနည်းများကို
ကား ကုန်စင်အောင် သင်ကြားပေးနိုင်
လိမ့်မည် မထင်ပါ။ ဟောနည်းမှာ ကျယ်
ဝန်းလှပါသည်။

ဗေဒင်တွက်ချက် အဖြေထုတ်
နည်းကို လူတိုင်း အလွယ်တကူလေ့လာ
သင်ယူ တတ်မြောက်နိုင်စေမည့် ကြံဆ
ပေါင်းစပ် ညှိနှိုင်း၍ အမှန်ရအောင်
ဟောကြားနည်းကိုကား အလွယ်တကူ
တတ်မြောက်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။
ဂဏီတပိုင်းထက် ဖလိတ ဟောပြောရ
မည့်အပိုင်းသည်ဗေဒင်ပညာ၏အသက်
ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

တိုတိုနှင့်ရှင်းရှင်း ပြောရလျှင်
ပင်ကိုဉာဏ်ဖြင့် သူ့အလိုလို မှန်အောင်
ဟောပြောနိုင်သည် ပါရမီဉာဏ်မျိုးဖြင့်
ဟောပြောနိုင်မည်ဆိုလျှင်အကောင်းဆုံး
ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဗေဒင်ဟောသည့် ဗေဒင်ပညာ
ရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာလျှင် မည်သည့်
နည်းစနစ်မျိုးနှင့် ဟောပြောနေရသည်
ဖြစ်စေ အောက်ပါအချက်များကို သိရှိ
ထားခြင်းဖြင့်လည်း ဟောပြောရာတွင်
အထောက်အကူ ရစေလိမ့်မည်။

(၁) အရာရာ၌ လှေနံဓားထစ်မမှတ်
ဘဲ အချိန်အခါနှင့်အညီ ဖြန့်ကြက်စဉ်း
စားယူနိုင်ရမည်။ ရှုထောင့်စုံ ဘက်ပေါင်း
စုံမှ ဝေဖန်သုံးသပ် အဖြေရှာနိုင်ရမည်။
ဤ၍ မြင်တတ်ရမည်။ ကျော်၍ ကြည့်
တတ်ရမည်။ တိတိကျကျ အတည်
စဉ်းစားယူနိုင်ရမည်။

အကောင်းထဲက အဆိုး နှိုက်ယူ
တတ်သလို အဆိုးထဲက အကောင်း
များကို ထုတ်ယူ ဟောကြားနိုင်သော
အရည်အသွေး စွမ်းရည်ကောင်းများ
ရှိရပါမည်။

(၂) ဗဟုသုတ နှံ့စပ်ကြွယ်ဝနေရ
မည်။ လူတိုင်း လူတိုင်း သူနည်းသူဟန်
နှင့် သက်ဆိုင်ရာ ဘာသာရပ်များတွင်
ကျွမ်းကျင်လိမ္မာတတ်ကြပေမယ့် ဗေဒင်
ဟောသူသည် ဗေဒင်မေးသူများထက်
နာတစ်ဖျား သာနေရမည်။

ခေတ်အလိုက် မသိသေးသည်
များကို လေ့လာဆည်းပူးထားရမည်။
ခေတ်ရဲ့အပြောင်းအလဲ အသစ်အဆန်း
များကို ဗေဒင်ဟောသူများက ကြိုပြီး
သိရှိထားရန် လိုပါသည်။

ဗေဒင်မေးသူက ဗေဒင်ဟောသူ
ထက် ပိုတတ်နေ ပိုသိနေ အစွမ်းထက်
နေလျှင် ဗေဒင်ဟောသူ အကျပ်ရိုက်
အခက်တွေ့ရတတ်ပါသည်။ တစ်ခါ
တစ်ရံ ဗေဒင်ပညာတတ်သူက ပညာ
စမ်းတတ်သည်မို့ အကင်းပါးရမည်။
ပညာစမ်းသူနှင့် အချင်းများနေရန်
မလိုပါ။

(၃) မိမိနှင့် ကိုက်ညီသင့်လျော်မည့်
တွက်နည်းတစ်မျိုးမျိုးကို အနုလုံ ပဋိလုံ
အလွတ်သမ္မူ ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်
ထားရမည်။

ခက်ခဲသော တွက်နည်းများ
ထက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး တွက်နည်းများက
အဖြေမှန်ကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် ထွက်
စေနိုင်ပါသည်။ တွက်နည်းများလျှင်
ဆရာများသားသေ ဆိုသလို အဖြေဟုန်
တတ်ပြီး တိတိကျကျ ဆုံးဖြတ်ဟောဆို
သည့်အခါ မသေမချာ ဝေဝေဝါဖြင့်
အနှောင့်အယှက်ဝင်တတ်သည်။

တွက်နည်းကို အလွတ်ရထား
လျှင် တွက်ချက်နေစရာမလိုဘဲ အကြား
အမြင်ရသကဲ့သို့ ဟောပြောနိုင်သူ ဖြစ်
လာပါလိမ့်မည်။

အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များ မတွက်ချက်ဘဲ
ဟောပြောနိုင်ကြသည်။

(၄) ဗေဒင်ဟောကြားသူသည် လူ
တို့၏ ပုံစံအနေအထား လှုပ်ရှားပြုမူမှု
ပြောဆိုပုံ အမူအရာများနှင့် မင်္ဂလာ
အခြံအရံများကို ဖတ်နိုင်ရမည်။

ကျောင်းဆရာသည် တပည့်များ
ကိုမြင်လျှင် ဆိုးသည်၊ လိမ္မာမည်ကို
သိသလို၊ နွားရှင်သည် နွားကိုတွေ့လျှင်
အကျိုးယုတ်မည်၊ အကျိုးရှိစေမည်ကို
သိသလို ဗေဒင်ဟောပြောသူသည် ဗေ
ဒင်မေးမည့်သူကို တွေ့လျှင် အကောင်း
အဆိုး၊ အမှား၊ အမှန်ကို ဟောကြား
နိုင်သည် ပါဝါအစွမ်းရှိရမည်။ ဟော
နိုင်ရန် အသင့်ဖြစ်နေရမည်။ ဖြစ်အောင်
ကြိုးစားရမည်။

တွက်နည်းထဲက အဖြေနှင့်
အာရုံပေါ် အဖြေနှစ်ခုကို ပေါင်းစပ်
ညှိနှိုင်း ဟောပြောတတ်ရမည်ဖြစ်သည်။

(၅) စကားအပြောအဟော ကျွမ်း
ကျင်လိမ္မာရမည်။ ဧကစံက္ကနဲ့ပဲဟော
ဟော၊ ဒွိစက္ကနဲ့ပဲဟောဟော၊ တြိစက္က
နဲ့ပဲဟောဟော၊ တွက်နည်းမပါ ဗလာ
ကျည်နဲ့ပဲဟောဟော၊ ဘာစနစ်နဲ့ပဲဟော
ဟော၊ ဂြိုဟ်အိမ်ဂြိုဟ်တိုင် ပါသည်ဖြစ်
စေ၊ မပါသည်ဖြစ်စေ၊ နောက်ဆုံး ဂြိုဟ်
တွေ စုံစုံ မစုံစုံ မှန်အောင် ကြံဆဟော
ကြားနိုင်ရမည် ဖြစ်၏။

ရာသီစက်ဝန်းထဲက ဆိတ်ရွတ်
သိုးရုပ်၊ နွားရုပ်၊ လူရုပ်တွေကို အလွန်
အကျွံ အားကိုးနေ၍ မဖြစ်ပါ။ ထက်
ကောင်းကင် ဟင်းလင်းပြင်ကြီးထဲ၌
မည်သည့်သတ္တဝါ တိရစ္ဆာန်များကမှ
အကောင်နှင့်အထည်နှင့် ရှိနေကြသည်
လည်း မဟုတ်ပါ။ လူတွေရဲ့ စိတ်ဏှ
ယဉ် ထွင်လုံးကြလုံးနဲ့ ကောက်ကြောင်း
ဆွဲပြီး ဖော်ပြထားသည့် သဏ္ဍာန်သရုပ်
များသာ ဖြစ်ပါသည်။ လူတွေကသာ
ဂြိုဟ်တွေကို အားကိုးကြပေမယ့် ဂြိုဟ်
တွေကတော့ လူတွေကိုသိကြမှာမဟုတ်
ပါ။ ဂြိုဟ်သက်မကုန်မချင်း ပတ်နေ
ကြမည်သာ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ဗေဒင်
ဟောသူသည် ဆိတ်ရွတ်ရာသီအိမ်လှည့်

ဆင်ကြီးဝင်နေလျှင်လည်း မြက်ကျွေးရ မည်အစား ဆင်ကြိုက်တတ်သည့် ကြံ ကျွေးတတ်ရမည်။

မြေပြင်ရာသီအိမ်ထဲမှာ ရေ ရာသီအိမ်ကြီး ဝင်နေလျှင်လည်း လှေ သင်္ဘောဖြင့် ကူးခတ်သွားနိုင်ရမည်။

သက်ရှိနေရာတွင် သက်မဲ့ဖြင့်၊ တိရစ္ဆာန်၏နေရာတွင် လူဖြင့် အပြန် အလှန် တွေးဆနိုင်ရမည်။ တွက်နည်း ဟောင်းများကို အသေကိုင်ထားပြီး စခန်းသွားနေလို့ မဖြစ်ပါ။ ဗေဒင်မှာ ကြံဆတတ်ရပါမည်။

မျက်စိမမြင်၊ နားမကြား၊ တွက် နည်းမရှိ၊ စာပေမတတ်ကြသူများ တစ် ခွန်းဆိုတစ်ခွန်း မှန်အောင်ဟောပြောနိုင် ကြသည် ဆိုခြင်းမှာ အထက်ပါနည်း များကို အလိုလိုတတ်ကျွမ်းနေကြသော ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဗေဒင်ကို ဘယ်နည်းစနစ်နဲ့ပဲ တွက်ချက်ဟောဟော ဗေဒင်၏အဓိက ရည်မှန်းချက်သည် တိတိကျကျ မှန်ကန် အောင် ဟောပြောနိုင်ရန်သာဖြစ်သည်။ တွက်နည်းထူးခြား အဟောမည်လျှင် အလဟဿ ဖြစ်သွားရပေလိမ့်မည်။

(၆) ယတြာ ဓာတ်ရှိတ် ဓာတ်ဆင် များကို စီမံဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ရမည်။ ယတြာ ဓာတ်ရှိတ်ဓာတ်ဆင်ကို မယုံ ကြည်သူများ ရှိကြသော်လည်း လူနည်း စုများသာ ဖြစ်ကြပြီး ဗေဒင်မေးမြန်းကြ သူ တစ်ရာလျှင် ကိုးဆယ်လောက်သည် ကံကြမ္မာဟောကြားခြင်း၊ ယတြာဓာတ် ရှိတ်ဓာတ်ဆင်ခြင်းကို ပိုမိုစိတ်ဝင်စား ကြသူများဖြစ်သည်။ ဗေဒင်နှင့် ယတြာ မကင်းနိုင်ပါ။

ဗေဒင်လောကတွင် ယတြာပြု ခြင်းကို ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုခြင်းသဖွယ်

ဆောင်ရွက်ကြသည့်အခါ နှစ်ချိန်တွင် ကြာညောင်းခဲ့ပြီဖြစ် ။ အသက်သားခဲ့ လွတ်ခြင်း၊ ကုသိုလ် ခါးပြုခြင်း သေည် ဖြင့် ပြုလုပ်တတ်ကြသည်။

လူမျိုးဘာသာ အသီးသီးတို့၌ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် အန္တရာယ်ကင်း ကျန်းမာ အသက်ရှည် အကြံအစည် အောင်နိုင်ရေးအတွက် တစ်နည်းနည်း နှင့် ယတြာသဘော ယုံကြည်လက်ခံ လုပ်ဆောင်ကြသည်များ ဖြစ်ကြ၏။

ထို့ကြောင့် ဗေဒင်နှင့် ယတြာ သည် ခွဲခြားမရသော ငွေဒဂါးခေါင်းနှင့် ပန်းသဖွယ် ဖြစ်နေသည်ဟူ၍ ဗေဒင် ပညာရှင်များသည် ယတြာဓာတ်ရှိတ် ဓာတ်ဆင်ခြင်းကို အခါအားလျော်စွာ ဆောင်ရွက်ပေးပါမှ ပြီးပြည့်စုံမည်ဖြစ် ပါကြောင်း တင်ပြရပါသည်။

□ အောင်ထွန်းမြင့် (ထရပ်မြေ)

ပြည်ပ နိုင်ငံရပ်ခြား သွားရောက်လုပ်ကိုင်သူများ ဆန္ဒပြည့်စုံစေရအောင်

- မိမိသွားရောက် လုပ်ကိုင်လိုသော နိုင်ငံကို အမြန်ဆုံးသွားရဖို့။
- မိမိလျှောက်ထားသော နိုင်ငံမှ အလုပ်ခေါ်စာ အမြန်ဆုံးကျလာစေဖို့။
- ပြည်ပမှာ လက်ရှိလုပ်ကိုင်နေသော လုပ်ငန်းမှ ပိုကောင်းသော အခြားအလုပ်သစ်တစ်ခုသို့ ခက်ခဲကြန့်ကြာခြင်းမရှိဘဲ အဆင်ပြေလွယ်ကူစွာ အမြန်ဆုံးပြောင်းရွှေ့ လုပ်ကိုင်စေဖို့။
- ပြည်ပမှာ လစာဝင်ငွေကောင်းသော အလုပ်အကိုင်ကောင်းတစ်ခု အမြန်ဆုံး ရှာဖွေရရှိဖို့။
- လက်ရှိ ပြည်ပရှိအလုပ်မှာ အဆင့်ရာထူး၊ လစာ၊ ဝင်ငွေ အမြန်ဆုံး တိုးတက်ရရှိစေဖို့။
- လုပ်ငန်းခွင်မှာ အမှုအခင်း ဘေးဥပဒ်အန္တရာယ် ကင်းရှင်းပြီး စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ကျန်းမာ ခိုင်မြဲစွာ လုပ်ကိုင်နေရဖို့။

ဆရာဦးပိုင်ဇေအောင် (ဝိဇ္ဇာဘွဲ့)
လက္ခဏာဗေဒင်ယတြာအစီအရင်

အခန်း (B-1)၊ မြေညီထပ်၊ တိုက် (၄၀)၊ မဟာမြိုင်အိမ်ရာထိပ် (မဟာရန်ကုန်ဆိုင်အနီး)၊ ဦးစိစာရလမ်း၊
 (၄၁) ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံမြို့သစ်ပြောက်ပိုင်း၊ ရန်ကုန်။ ☎ ၀၉-၇၃၁၄၇၀၂၊ ၀၉-၅၀၉၃၇၉၁

TAXI ဆွဲကောင်းနေပြီ မဟုတ်လား

နတ်မျက်စိ ဆရာဟောင်းစိုး

စာရေးသူရဲ့ ဟောခန်းဟာ ပြည်လမ်းပေါ် ဆယ်မိုင်ကုန်းဈေး ကားမှတ်တိုင်နှင့် နီးတော့ကာ ပျားပန်းခပ်မျှ လူအသွားအလာ စည်ကားလွန်းလှပါတယ်။ လမ်း၏ လက်ဝဲဘက်ခြမ်းတွင် ၁၂၅ ကားဂိတ်ရင်းနှင့် လေဆိပ် ကားလေးငါးစီးပါ ပူးတွဲ တည်ရှိနေပါတယ်။ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး ကဏ္ဍတွေ ဖွံ့ဖြိုးလာမှုနှင့်အတူ တက္ကစီ အငှားကားဖြင့်အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုသူများမှာလည်း ထိုးတက်များပြားလာပါတယ်။

ဆိုလိုချက်မှာ ယခင်က ကျွန်တော်တို့ ဆယ်မိုင်ကုန်းဈေးမှတ်တိုင်တွင် အများဆုံး တက္ကစီကား သုံးလေးစီးထက် မပိုခဲ့ပါချေ။ အခုတော့ ခရီးသည်မော်နေသော အစားယာဉ်များမှာ ဆယ်ဂဏန်းမျှ အမြဲအဆင်သင့် ရှိနေတတ်ပါသည်။

စာရေးသူမှာ တနင်္လာနေ့ ဟောခန်းနားရက်များတွင် ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးတွင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လေ့ ရှိပါသည်။ အဆင်ပြေလျှင် တက္ကစီဖြင့် ဘုရားကြီးသို့ တပည့်ကြီးကိုအေးအောင်နှင့်အတူ သွားတတ်ပါသည်။

တနင်္လာနေ့တစ်ရက် ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ အဓိဋ္ဌာန်ယူပုတီးစိပ်ရန် တပည့်ကြီးကိုအေးအောင်နှင့်အတူ ၅၁ ကတ်စ်ကား စီးရန် တစ်ဖက်လမ်းသို့ဖြတ်အကူး နောက်ဘက်နားမှ "ဆရာ ဆရာ" ဟု ခေါ်သံကြား၍ လှည့်ကြည့်ရာ တက္ကစီဆရာလေး ကိုရွှေလင်း ဖြစ်နေပေ၏။ စာရေးသူထံ မပြောရုံတစ်မည် လျှောက်လာပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲကာ . . .

"ဆရာ ကူညီပါဦး၊ ၉ နာရီထိုးတော့မယ်၊ ကားက ဈေးဦးမပေါက်သေးဘူး ဆရာရယ်၊ ဒီတစ်ခါ ဆရာ ဘုရား

သွားရင် ကျွန်တော်ကားနဲ့သွားပေးပါ ဆရာ၊ ဈေးဦးဖောက်ပေးပါ ဆရာ" ဟု ဆိုလာ၍ စာရေးသူနှင့်လည်း ခင်မင်ရင်းစွဲရှိ၍ . . .

"ကဲကဲ ကောင်းပါပြီ၊ ဈေးဦးဖောက်ပေးပါမယ်" ဆို၍ တက္ကစီကားဖြုလေးဖြင့် ပြည်လမ်းမှတစ်ဆင့် ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးသို့ ဦးတည်ထွက်ခွာရပေတော့သည်။

တက္ကစီကားလေးသည် ရှစ်မိုင်မှတ်တိုင်ရောက်တော့ ကားကျပ်ချိန်နှင့် ကြုံတော့သည်။ ဒါကို အခွင့်ကောင်းစောင့်နေသော ကားဆရာ ကိုရွှေလင်းမှာ . . .

"ဆရာရယ်၊ ဟိုတုန်းက ကျွန်တော်တို့ ဆယ်မိုင်ဂိတ်မှာ ကားရှိလှ အလွန်ဆုံး နှစ်စီး သုံးစီးပေါ့၊ အခုတော့ ဆယ်စီး မကရှိလာတော့ လုပ်စား ဆွဲစားလို့ မကောင်းတော့ဘူး၊ တစ်ခါ တစ်ရံ အုံနာကြေးတောင် အနိုင်နိုင်ပဲ ဆရာရယ်၊ အဲဒါကြောင့် တက္ကစီဆွဲကောင်းမယ် နည်းလမ်းများ ခိုးမြင်ပေးပါ ဆရာ" ဟု နည်းလမ်းတောင်းဆိုလာပါသည်။

စာရေးသူမှ . . .

www.burmeseclassic.com

“မင်း ပုတီးစိပ်တာတို့၊ ဂါထာရွတ်တာတို့ ဝါသနာပါလား”

“ပါတာပေါ့ ဆရာရယ်၊ လာဘ်လာဘ ကောင်းဖို့ဆိုရင် ဆရာခိုင်းတဲ့အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လုပ်ပါမယ်” ဟု အားကိုးတကြီး ဆို၏။

စာရေးသူတို့ ကားလေးမှာ ပါရမီလမ်းဆုံတွင် ကျောက်ချရုပ်နားရပြန်သည်။ မိမိမှ . . .

“ကဲကဲ မောင်ရင် လိုက်ရေးပေတော့၊ နံပါတ် တစ်အနေနဲ့ ဂုဏ်တော်တစ်ထောင် ပုတီးစိပ်ရမယ်၊ ဂုဏ်တော်တစ်ထောင်ဆိုလို့ မလန့်သွားနဲ့ဦးနော်၊ ဆက်နားထောင်၊

- အရဟံ ဆိုပြီး ပုတီးတစ်လုံးချပြီး ပုတီးတစ်ပတ်
- သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ ပုတီးတစ်ပတ်
- ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော ပုတီးတစ်ပတ်
- သုဂတော ပုတီးတစ်ပတ်
- လောကဝိဒ္ဓ ပုတီးတစ်ပတ်
- အနတ္တရောပုရိသဒမ္မသာရထိ ပုတီးတစ်ပတ်
- သတ္တာဒေဝမနုဿာနံ ပုတီးတစ်ပတ်
- ဗုဒ္ဓေါ ပုတီးတစ်ပတ်
- ဘဂဝါ ပုတီးတစ်ပတ်

နောက် အရဟံအစ ဘဂဝါအဆုံးကို ရွတ်ပြီး ပုတီးတစ်လုံးချပြီး တစ်ပတ်ဆိုတော့ စုစုပေါင်း ဆယ်ပတ်စိပ်ရမယ်နော်၊ ကြာရင် စိတ်ချမ်းသာ စိတ်ငြိမ်သက်မှု ရလာမယ်။ လုပ်ငန်းတွေ ပွင့်လန်းလာမယ်၊ အရာရာ အဆင်ပြေလာမယ်နော်၊ မှတ်မိပြီလား”

မြေနီကုန်းမီးပျံင့်ရောက်တော့ တက္ကစီကားလေး ရှေ့တိုးနိုင်စွမ်း မရှိတော့။ အချိန် မိနစ် ၂၀ မှာ ထူးခတ်ခြင်းခံရ၏။ တက္ကစီအကြောင်းပြောရင်း မော်လမြိုင်မှ ရန်ကုန်သို့ ရွှေ့ပြောင်းပြီး တက္ကစီမောင်းသော သိန်းချိုထွန်းအကြောင်း သတိရမိ၏။ ထိုင်သာယာမှာ နေထိုင်၏။ သူတို့ဂိတ်ထွင်ရိုကားများထဲမှ သူကားကိုသာ ရွေးချယ်ငှားလေ့ရှိကြောင်း၊ ဂိတ်မထိုးဘဲ လမ်းမှာ ပတ်မောင်းရင်တောင် ၁၀ မိနစ်မကြာ လမ်းမှာ လက်တားငှားသူကို တွေ့ရပြီဟုဆိုလာ၏။ စာရေးသူ ပေးခဲ့သော နည်းပါပေ။ ဆောင်ရွက်ရန်မှာ . . .

နံနက်စောစော ကားကို ဘုရားသောက်တော်ဇေရ စွန့်ပြီး ဘဂဝါကို ၃၇ ခေါက်ရွတ်၊ ကားကို ပတ်လည် ပတ်ဖျန်းရခြင်း။

ကားမီးလုံး နှစ်လုံးကို နံသာရည်ဖြင့် သုတ်လိမ်းနေစဉ်မှာ သရဏဂုံသုံးပါးကို အဆက်မပြတ်ရွတ်ရခြင်း။

ကားရှေ့မှန်ကို နံသာရည်ဖြင့် သန့်ရှင်းနေစဉ် ဂုဏ်တော်ထွန်းချာကို ရွတ်ရခြင်း။

အနောက်ကားမှန်ကို တစ်ရှူးဖြင့်သုတ်နေစဉ် နှုတ်မှစမေဝ ဂါထာတော်ကို ရွတ်ရခြင်း။

မိမိကားကို အိမ်မှစမထွက်မီ ကားထဲ ၃၆ ဆိုင်ခေခင်း သမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာတော်ကို (၁၁)ခေါက်ရွတ်ရခြင်း။

ထိုနောက် ညအချိန် ကားသိမ်းချိန် ရောက်ပြန်လျှင်လည်း ရေမိုးချိုးပြီး ကားထဲတွင် ပြန်ထိုင်ပြီး သမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာကို (၁၁)ခေါက်ရွတ်ရခြင်း။

မိမိအိပ်ရာဝင်ချိန်တွင် ပိုက်ဆံရှာပေးသော တက္ကစီကားလေးကို ပဋ္ဌာန်းဖြင့် စည်းချရခြင်းနှင့်အတူ နံနက်အိပ်ရာထဲချိန်တွင် မိမိကားကို တစ်ဖန် ပဋ္ဌာန်းဖြင့် ဘည်းချရခြင်း။

နောက်ပြီး လူရပြီဆိုလျှင် ကားစထွက်ထွတ်ချင်း မေတ္တာသုတ်တော်ကို ရွတ်ဆိုရခြင်းဖြင့် ကားငှားသူရော မိမိပါ အန္တရာယ်မရှိ ဘေးမငြိဘဲ လိုရာခရီးရောက်ပေမည်။ ကားမောင်းနေစဉ် သရဏဂုံသုံးပါးနှင့် သမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာတော်ကို အဆက်မပြတ်စေခြင်း။

ရွှေတိဂုံစေတီ သွေးဆေးတန်ဘက် မြောက်ဘက်မုခ်ရောက်တော့ ကားလေးက ညင်သာစွာထိုးဆိုက်၍ စာရေးသူမှ ကိုရွှေလင်းကို တစ်ထောင်တန်သုံးရွက် ကမ်းပေးရင်း ဆရာ တပည့်နှစ်ယောက်သား မြောက်ဘက်စောင်းတန်းမှ တစ်ဆင့် ရွှေတိဂုံဘုရားဆီသို့ ဦးခိုက်သွားတော့သည်။

အချိန်ကာလတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ရင်း တနင်္လာနေ့ တစ်နေ့ ရောက်ပြန်ပြီပေါ့။ စာရေးသူ တပည့်ကိုအေးအောင်နှင့်အတူ ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ ဘုရားဖူးသွားရန် ဆယ်မိုင်မှတ်တိုင်တွင် ဘက်စံကားအလာ မျှော်ရင်း တက္ကစီအဖြူရောင် လေးတစ်စီးထိုးဆိုက်လာ၍ ကြည့်လိုက်တော့ မောင်ရွှေလင်း။ မောင်ရွှေလင်းသည် ကားမှထွက်လာ၍ စာရေးသူအား . . .

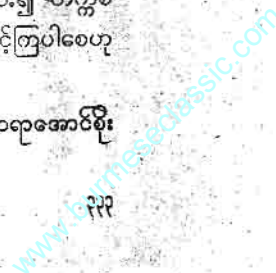
“ဒီနေ့ ဆရာ့ကို ရွှေတိဂုံဘုရားကို ကသိုလ်ပြု ပို့ပေးပါရစေ” ဟု ဖိတ်ခေါ်လာ၏။

စာရေးသူလည်း ဒါနမြောက်အောင် ချီးမြှင့်ပေးလိုက်ပါ၏။ မောင်ရွှေလင်းမှ . . .

“ဆရာ ပေးတဲ့နည်းအတိုင်း လုပ်လို့ ဟန်ကျနေတာပါ ဆရာ၊ တနင်္လာနေ့ တစ်နေ့ကို ဆရာ့ကို ဘုရားပို့ပေးမယ်ဆိုပြီးလုပ်ထားတာ၊ ဖုန်းနဲ့ ဟိုကခေါ် ဒီကခေါ် ငှားနဲ့ မအားနိုင်ဖြစ်လွန်းလို့ ဒီနေ့တော့ ဖုန်းပိတ်ပြီး ဆရာ့အောက်တောင်ပြီး ဒါနပြုတာပါ ဆရာ၊ ထူးကို ထူးပါပေတယ် ဆရာ”

တက္ကစီဆွဲနည်း ကောင်းတောင်းလေ ပေးပါ ဆိုလာသော ဆယ်မိုင်ကုန်းမှ ကိုငွေလင်း ကိုထောင်၊ ကိုမျိုး၊ ကိုအညာသားနှင့်တကွ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးတွင် ချီ တက္ကစီဘဝလမ်းကြောင်း၌ ကျင်လည်နေကြသော အငှားယာဉ်မောင်းဆရာအပေါင်းတို့အား ဤနည်းဖြင့် ဖြန့်ဝေပေး၍ တက္ကစီအန္တရာယ်ကင်းပြီး စီးပွားလမ်းကြောင်း ပြောင့်ကြပါစေဟု ဆန္ဒပြုရင်း . . .

□ နတ်မြက်စိ ဆရာအောင်မိုး

နက္ခတ္တဓာတု၊ ထရုတ်ဓာတု၊ ဝါတက္ခယတ္ထရု၊ တရုတ်ဓာတု၊ တိုင်းရင်းဆေးဝင်္ဂဓာတ်

ဆရာဦးခန့်ကျော်

စာပေ - ရုပ်ရှင်

ပါရဂူပြောက်လက္ခဏာဖတ်ကြားခြင်း အတတ်ပညာတုမ်းပြုသူ

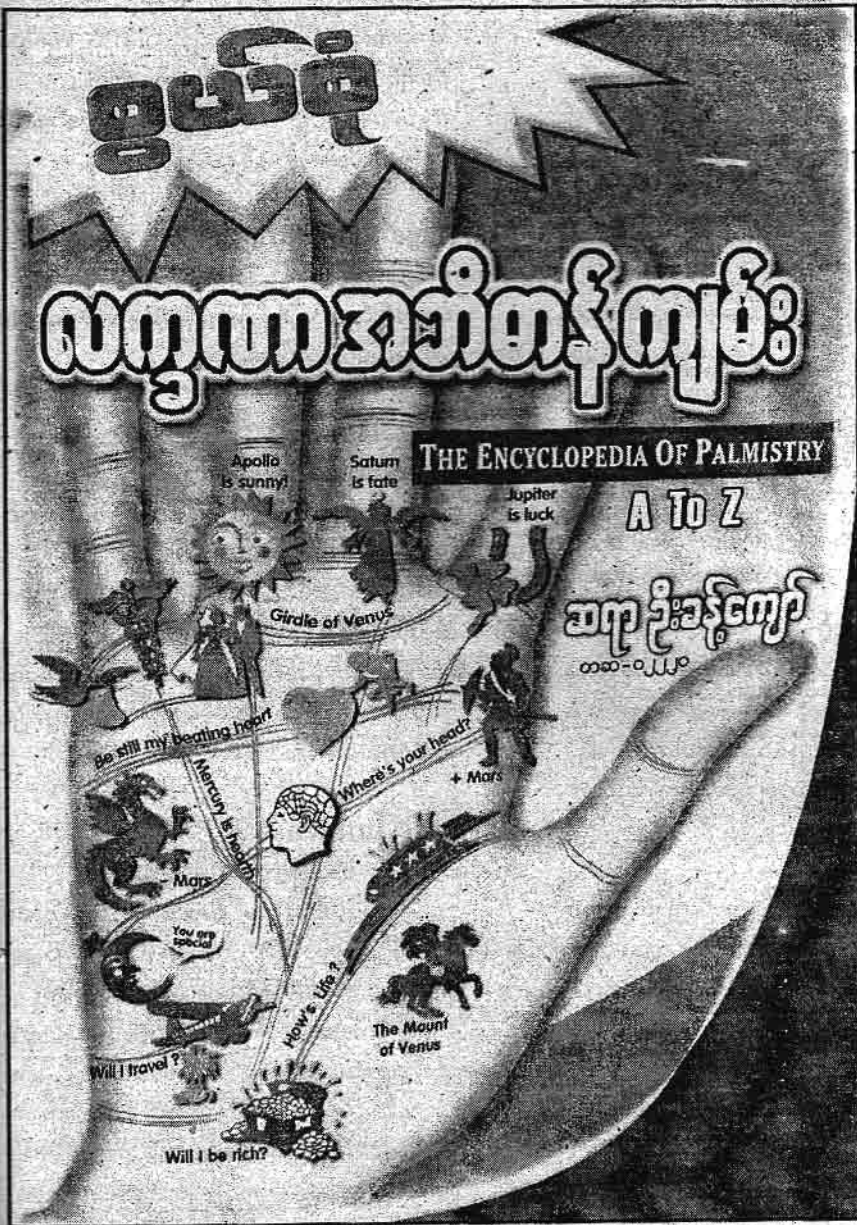
ဟောခန်း(ရိုဘန်)နှင့်
မြန်မာ့ကျမ်းဂန်
နေအိမ်

၂၇၊ ရွှေဘိုလမ်း၊ ဝမ်းတန်း၊ (၉)ရပ်ကွက်၊
ရေကျော်၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
၀၉-၅၁၉၅၂၄၀
၇၂(၇-က)၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း

“သင့် ဘဝ၏ အနာဂတ်ကံကြမ္မာ အကောင်းအဆိုး အကြောင်းအကျိုးတို့အတွက် ကြိုတင် သိရှိ ထားနိုင်ရန် လာရောက်တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးမေးမြန်း တိုင်ပင်လိုပါက နေ့စဉ်နံနက် (၉:၀၀)နာရီမှ ညနေ (၄:၀၀) နာရီ အထိ အတိုင်ပင်ခံ ဟောပြောစီမံဆောင်ရွက်ပေးလျက်ရှိပါသည်။”

 ဝမ်းတန်းမြို့နယ် ၄၀၀၄၂၅၀၅၀၇	 ဆရာဦးခန့်ကျော် ၄၀၀၄၅၁၀၅၀၇	 ဝမ်းတန်းမြို့နယ် ၃၀၀/၂၀၀၄(၆) - စ	 လောကီဗျမ်းသာ ၁၀၃/၉၂(၆)	 ဆရာဦးခန့်ကျော် ၄၀၀၅၃၀၀၅၀၇	 ဦးခန့်ကျော် ၄၀၀၃၄၃၁၂၀၇
 ဝမ်းတန်းမြို့နယ် ၄၀၀၁၆၉၀၆၀၀	 ဆရာဦးခန့်ကျော် ၄၀၀၂၃၆၆၆၁၁	 ဝမ်းတန်းမြို့နယ် ၄၀၀၀၅၀၀၂၀၇	 ဝမ်းတန်းမြို့နယ် ၄၀၀၂၅၅၀၃၀၇	 ဝမ်းတန်းမြို့နယ် ၄၀၀၁၄၆၀၅၁၀	 ပါရဂူပြောက်လက္ခဏာ ၄၀၀၄၀၀၆၆၁၀
 ဝမ်းတန်းမြို့နယ် ၆၆၃/၂၀၀၀(၁၀)	 ဝမ်းတန်းမြို့နယ် ၄၀၀၇၀၀၂၀၅၀၇	 ဝမ်းတန်းမြို့နယ် ၄၀၀၀၈၃၀၅၀၇	 ဝမ်းတန်းမြို့နယ် ၄၀၀၀၅၉၀၅၀၀	 ဝမ်းတန်းမြို့နယ် ၄၀၀၁၄၉၀၅၀၀	 ဝမ်းတန်းမြို့နယ် ၄၀၀၅၃၀၀၆၆၀၀
 ဝမ်းတန်းမြို့နယ် ၂၅၁/၂၀၀၃ (၃) - ၄	 ဝမ်းတန်းမြို့နယ် ၀၆၄/၂၀၀၀ (၁၀)	 ဝမ်းတန်းမြို့နယ် ၁၁၅၃/၂၀၀၃(၁၁)	 ဝမ်းတန်းမြို့နယ် ၄၀၀၇၃၃၀၅၀၇	 ဝမ်းတန်းမြို့နယ် ၁၀၅/၉၂(၆)	 ဝမ်းတန်းမြို့နယ် ၃၂၃/၇၉၀၀၀၇

ဦးခန့်ကျော် စာပေ | ၇၉၂ | မှ ဝယ်ယူရရှိနိုင်သော စာအုပ်များ -

Man of Destiny

လူတံကြမ္မာ

တံကြမ္မာလမ်းကြောင်းသည် လက်ဖခေနှင့်မှ စတင်ပြီး လက်ခလယ်၏ခြေရင်း တတိယအဆစ်ပေါ်တွင် အဆုံးသတ်သည်။

Many Love Affairs

အချစ်ရေးပြဿနာ များပြားခြင်း

သောကြာပြိုဟ်ခုံမှ မျဉ်းပြိုင်အရေးအကြောင်း (၂)ခု သည် အင်္ဂါပြိုဟ်ခုံ(အမ)ဆီသို့သွားနေခြင်း။

Mahatma Gandhi, The Hand of

တောတ္တမဂန္ဓိ၏လက်

လက်ဖဝါးအလယ်တွင် လမ်းကြောင်းသုံးခုဆုံပြီး ဉာဏ်ပညာကြိမ်ဖြစ်နေ၏။ ကျန်အနေအထားက အတွင်း အင်အားနှင့် အသိဉာဏ်ပညာတို့ကို လွှတ်ဟပြနေပြီး တကယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်တို့တွင် တွေ့ရတတ်သည့် အမှတ်လက္ခဏာပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအပြင် ၎င်းကြိမ်က အသိဉာဏ်နှင့် ကိုယ်ကျင့် တရား၊ ခွန်အားတို့ကို ညွှန်ပြနေကာ မဟတ္တဂန္ဓိ၏ အိန္ဒိယ သားတို့အတွက် ကြိမ်ဖန်များစွာ စွမ်းဆောင်နိုင်မှုများကိုလည်း ပြနေ၏။ သူသည် လူမျိုးလွတ်လပ်ရေး ရရှိမှုအတွက်ကို လည်း

www.burmeseclassic.com

- (၄) မေတ္တာလမ်းကြောင်းနှင့်ကပ်နေလျှင် အသက် ၁၆ နှစ်နှင့် ၂၁ နှစ်ကြား အိမ်ထောင်ကျမည်။
- (၅) အပေါ်ဘက်သို့ ကျေးရွာတက်နေလျှင် အိမ်ထောင် မပြုဖြစ်ဘဲ ရှိမည်။ အပျိုကြီး၊ လူပျိုကြီးဖြစ်မည်။
- (၆) မေတ္တာလမ်းကြောင်းဘက်သို့ စိုက်ဆင်းနေလျှင် မုဆိုးဖို၊ မုဆိုးမဖြစ်မည်။
- (၇) အမည်းစက်များရှိလျှင် အိမ်တွင်းရေး အဆင်မပြေမှု များဖြစ်မည်။
- (၈) လမ်းကြောင်းရှည်လျှင် အိမ်ထောင်ရေး ခိုင်မြဲနိုင် ကြောင်း ဟောဆိုရမည်။

- (၂) မေတ္တာလမ်းကြောင်းကို ထင်းဒေသသို့ အပြတ်လမ်း ကြောင်းတစ်ခုက ဖြတ်သွားခြင်း။
- (၃) တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံ သို့မဟုတ် အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံမှ ပယောဂ လမ်းကြောင်းတစ်ခုသည် ကံလမ်းကြောင်းကို ဖြတ် သွားခြင်း။
- (၄) မေတ္တာလမ်းကြောင်း ကျိုးပျက်နေခြင်း။
- (၅) ကံလမ်းကြောင်း မကောင်းခြင်း။
- (၆) မေတ္တာလမ်းကြောင်းမှ ခွဲထွက်လမ်းကြောင်းတစ်ခု သည် စနေဂြိုဟ်ခုံပေါ်တွင် ကွေ့ကောက်၍ အဆုံး သတ်နေခြင်း။

**Marriage, Lines of
အိမ်ထောင်ရေးလမ်းကြောင်း**

မေတ္တာလမ်းကြောင်းများကို အများအားဖြင့် အိမ် ထောင်ရေးလမ်းကြောင်းများဟု နားလည်ထားကြသည်။ ဤ အရေးအကြောင်းများသည် လက်သန်းအောက် မေတ္တာလမ်း ကြောင်းအပေါ်ဘက်တွင် ထွက်လေ့ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ လက် သန်းအောက် ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံအတွင်းမှ ဝေးနိုင်သလောက် ဝေးဝေးနေရာများသို့ ဖြတ်သန်းသွားလေ့ရှိသည်။ ဤအရေး အကြောင်းများသည် ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်နှင့် အမြဲပတ်သက် နေပြီး သွေးသားတော်စပ်သူများနှင့် ပတ်သက်ခြင်း မရှိချေ။ အိမ်ထောင်ပြုရေး လမ်းကြောင်းတိုင်းသည် အိမ် ထောင်ရေးကိစ္စများကိုချည်း ပြဆိုနေခြင်း မဟုတ်ဘဲ မေတ္တာ ထားမိခြင်း၊ သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ဦးအတွက် မေတ္တာရှိမည် အခြေအနေကို ပြခြင်းဖြစ်၏။

ဝရန်း(၆)ိုင်ဇဲ(လ်) (Frances Kieckle)

**Marriage, Love
ချစ်ပြီးညားသည့် အိမ်ထောင်ရေး**

- (၁) ကံလမ်းကြောင်းမှ ခွဲထွက်လမ်းကြောင်း တစ်ခုသည် မေတ္တာလမ်းကြောင်းနှင့် ပူးသွားခြင်း။
- (၂) တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံမှ ခွဲထွက်လမ်းကြောင်း တစ်ခုသည် ကံလမ်းကြောင်းနှင့် ပူးသွားခြင်း။
- (၃) ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံပေါ်တွင် ကြက်ခြေရှိခြင်း။
- (၄) အိမ်ထောင်ပြုရေး လမ်းကြောင်းရှည်၍ ကောင်းမွန် ခြင်း။

**Marriage Mismatched
အိမ်ထောင်ပြုမှားခြင်း**

- (အိမ်ထောင်ဝက် အရွေးမှားခြင်း)
- (၁) ကံကြမ္မာလမ်းကြောင်းမှ ခွဲထွက်လမ်းကြောင်းတစ်ခု သည် မေတ္တာလမ်းကြောင်းကို ဖြတ်သွားခြင်း။

**Marriage Troubles
အိမ်ထောင်ရေးတွင် ဒုက္ခရောက်ခြင်း**

အိမ်ထောင်ပြုရေးလမ်းကြောင်းအား များစွာသော ဝေါင်လိုက်အရေးအကြောင်းများက ဖြတ်နေကြခြင်း။

**Marriage, Unfit for
အိမ်ထောင်ဝက်အဖြစ် မရွေးချယ်သင့်သူ**

လက္ခဏာရှင်တစ်ဦး၏ လက်ညှိုးသည် တို၍ ကောက် နေမည်။ လက်မ၏ ပထမအဆစ်သည် လေးလံတုတ်ခိုင်နေ မည်။ လက်မဒုတိယအဆစ် အားမကောင်းဘဲဖြစ်မည်။ ဂြိုဟ်ခုံ များ၏ အောက်ပိုင်းသည် အထူးမိုမောက်နေကြမည်။ မေတ္တာ လမ်းကြောင်းမှ ခွဲထွက်လမ်းကြောင်းများ မရှိခြင်း ဖြစ်မည်။ ထိုသူသည် ဒေါသထွက်လွယ်ခြင်း၊ နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုတ်တတ်ခြင်း၊ တာဝန်မသိခြင်း၊ သို့မဟုတ် လူ့ဘန်ဖိုးကို မသိ ခြင်း၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခြင်း စသည့် အချက်တို့ကြောင့် အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် မရွေးချယ်သင့်ချေ။

(-E . Rene)

**Marriage, Wealthy
သာယာသော အိမ်ထောင်ရေး**

ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံပေါ်တွင် ကြက်ခြေ၊ သို့မဟုတ် ကြယ်တစ်ခုခုပါရှိခြင်း။

**Marriage with an Artist
ပန်းချီဆရာနှင့်ဝူးစာပါခြင်း**

အိမ်ထောင်ပြုရေး လမ်းကြောင်းမှ ခွဲထွက်လမ်း ကြောင်းတစ်ခုသည် တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံပေါ်သို့ရောက်ရှိနေခြင်း။

**Marriage with a Trader
ကုန်သည်နှင့် အိမ်ထောင်ပြုရခြင်း**

လက်ကောက်ဝတ်မှ အရေးအကြောင်းတစ်ခုသည်

သောကြာဂြိုဟ်ခုံသို့သွားကာ ထိုမှ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံသို့ ဆက်၍ သွားခြင်း။

**Mars, The Line of
အင်္ဂါလမ်းကြောင်း**

အင်္ဂါလမ်းကြောင်းသည် အသက်လမ်းကြောင်းနှင့် ပြိုင်လျက် သောကြာဂြိုဟ်ခုံသို့ဆင်းနေသော လမ်းကြောင်း ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ထိုလမ်းကြောင်းကို အရန် အသက်လမ်းကြောင်းဟုလည်း ခေါ်သည်။ ထိုလမ်းကြောင်း သည် အသက်လမ်းကြောင်းကို အားဖြည့်သည်။

အကယ်၍ အသက်လမ်းကြောင်းသည် သေးသွယ် နေလျှင်၊ သို့မဟုတ် တိမ်နေလျှင်၊ သို့မဟုတ် သင်္ကြိုးကွင်း ဆက် ဖြစ်နေလျှင် သန့်ရှင်းအားကောင်းသည့် အင်္ဂါလမ်း ကြောင်းက အားဖြည့်ပေးမည်။

အကယ်၍ ထိုလမ်းကြောင်းနှစ်ခုစလုံး ထင်းထင်းလင်း လင်းရှိနေလျှင် ကာယကံရှင်သည် ကိုယ်ခံစွမ်းအား ကြီးမား ခြင်း၊ ရန်လိုတတ်ခြင်းနှင့် ပြန်လည်ခုခံတတ်ခြင်း စသည့် အင်္ဂါ ရုပ်များနှင့် ပြည့်စုံမည်။

အနက်ရောင် သို့မဟုတ် အနီရောင် အမွှေးအမှင်၊ ဆံပင် စသည်တို့က ဤအခြေအနေအား ပိုမိုခိုင်မာကြောင်း ကို ပြပေလိမ့်မည်။

**Martian Type
အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံအားကောင်းသည့်လက်**

အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံပေါ်ပေါ်လွင်လွင်ရှိနေသူကို အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံ အားကောင်းသူဟု သတ်မှတ်၏။ ထိုသူသည် ရန်စတတ် သည့် စရိုက်ရှိသည်။ ကျူးလွန်တတ်ခြင်းနှင့် ခုခံကာကွယ် တတ်ခြင်း စသည့် အစွမ်းရောက်နေသော အရည်အချင်းမျိုး ရှိတတ်သည်။ မိမိကိုယ်ကျိုးအတွက်ချန်၍ တိုက်ခိုက်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့လက်လှမ်းမီသရွေ့ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာပစ္စည်းများကို နှစ်သက်လေ့ရှိသူမျိုး ဖြစ်သည်။

ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ကိုဆွဲဆောင်ရန် မိမိတွင်ရှိသမျှ အရည်အချင်းများကို အစွမ်းကုန် ထုတ်ပြတတ်သူဖြစ်၏။

**Material Love
အစမ်းသပ်ခံသည့်အချစ်**

- (၁) နှလုံးလမ်းကြောင်းသည် စနေဂြိုဟ်ခုံအောက်မှ အစ ပြုနေခြင်း၊
- (၂) သောကြာဂြိုဟ်ခုံ အားကောင်းခြင်း။

**Maternity, Danger of
ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အန္တရာယ်ရှိ ခြင်း**

အထက်ပိုင်း သောကြာဂြိုဟ်ခုံမှ အရေးအကြောင်း တစ်ခုသည် စနေဂြိုဟ်ခုံဆီသို့ သွားနေခြင်း။

**Mathematician's Hand
သင်္ချာပညာရှင်လက်**

- (၁) တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံနှင့် တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံတို့ ပေါ်လွင်ထင် ရှားမှု မရှိခြင်း၊
- (၂) ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်းမှာ အလွန်ပြောင့်တန်းခြင်း၊
- (၃) လက်ချောင်းများနှင့် လက်မ၏ ဒုတိယလက်ဆစ်များ သာမန်ထက်ထူးခြားခြင်း၊
- (၄) စနေဂြိုဟ်ခုံနှင့် ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံတို့ ပေါ်လွင်နေခြင်း၊
- (၅) လက်သန်းသည် သာမန်ထက်ရှည်လျားခြင်း၊
- (၆) လက်ချောင်းများ ရှည်လျား၍ အဆစ်ကြီးခြင်း၊
- (၇) လက်ဖဝါးပြင်သည် ခြောက်သွေ့မာကျောနေခြင်း။

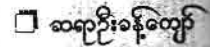
**Meanness
ညံ့ရှင်း၊ သေးသိမ်ခြင်း**

- (၁) စတုဂံလွင်ပြင် အလွန်ကျဉ်းမြောင်းခြင်း၊
- (၂) မေတ္တာလမ်းကြောင်းသည် ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်း ဆီသို့ စိုက်ဆင်းနေခြင်း၊
- (၃) လက်ချောင်းများ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု နီးကပ်ခြင်း၊
- (၄) လက်ဖဝါးပြင် သေးသွယ်ခြင်း၊
- (၅) လက်ချောင်းများ ရှေ့ဘက်သို့ ကွေးနေခြင်း။

**Mechanical Aptitude
စက်မှုပညာပါသနာထုံခြင်း**

- (၁) ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်း ပြောင့်တန်းခြင်း၊
- (၂) ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံသည် တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံဘက်သို့ ယိမ်း ယိုင်နေခြင်း၊
- (၃) လက်ဝါးပြင်သည် လက်ချောင်းများထက် ရှည်ခြင်း၊
- (၄) လက်ချောင်းထိပ်များ လေးထောင့်စပ်စပ်ရှိခြင်း၊
- (၅) လက်ချောင်းများ၏ ဒုတိယအဆစ် ပေါ်လွင်နေခြင်း။

(ဆက်ရန်)

www.burmeseclassic.com

ခုနှစ် ရက် သား သ မီး များ အတွက်
၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ

ဟောစာတမ်းနှင့်ယတြာ

ဦးညွန့်လှိုင် (ကြို့ပင်ကောက်)

တနင်္ဂနွေသားသမီးများ

တနင်္လာသားသမီးများ

- (က) စီးပွား/လူမှု - မူလဌာနတွင် ကောင်းအားရှိသော်လည်း ပဝတ္တိဌာနတွင် ဆိုးအားရှိသည့်အတွက် ဇာတာရှင်အဖို့ ထူးခြားတိုးတက်မှု မရှိပေ။ လက်ရှိအဆင့်အတန်းတွင် ရပ်တန့်နေသလို ရှေ့မျှော်မှန်းချက်များအတွက် မရေရာ မသေချာ ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ဆန့်ကျင်ဘက်လိင် တစ်ဦးဦး၏ အကူအညီဖြင့် အလုပ်သစ် တစ်ခု လက်ဝယ်ရောက်ရှိမည်။ ထောင်းသောအလုပ် ဖြစ်မည်။ သောကြာနံ့ သားသမီး အကျိုးပေးပြီး တနင်္လာ ငုပ်နေ၏။ ငွေကြေးကုန်ကျမှု များနေ၏။ ဝန်ထမ်းများ ပုံမှန်အခြေအနေတွင် ရှိ၏။
ယတြာ - သစ်သီး လျှော်ခန်းပါ။
- (ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး - သင့်၏။
- (ဂ) ကျန်းမာရေး - ဝမ်းဗိုက်တွင် အနာပေါက်တတ်၏။
ယတြာ - ထီး၊ ဖိနပ်၊ အဝတ်ဟောင်း ဗုဒ္ဓဟူးထောင့်တွင် ရေမျှောပါ။
- (ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း - တနင်္ဂနွေနှင့်သင်္ဂြိုဟ်ငန်းများ။
- (င) အကျိုးပေးဂဏန်း - (၁)ဂဏန်းနှင့် တနင်္ဂနွေကောင်းပြီး (၁)ဂဏန်းနှင့် တနင်္လာနေသည် ညှိ၏။ မှတ်ချက်။ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း ရှာပါ။

- (က) စီးပွား/လူမှု - မူလနှင့် ပဝတ္တိ နှစ်ဌာနစလုံးတွင် ကောင်းအားများစွာရှိနေသည့် မှန်သော်လည်း မိသားစုဆွေမျိုးတို့၏ ကျန်းမာရေးကြောင့် ငွေကုန်ကျမှု များ၏။ စက်ပစ္စည်း အကြီးစားများ ဝင်-ကိန်းရှိသလို စနေနံ့ပစ္စည်းများလည်း ထွက်ကိန်း ပျက်ကိန်းကြုံ၏။ မော်တော်ယာဉ် ဂရုစိုက်မောင်းပါ။ ဆွေမျိုးသောက ရှိ၏။ စနေသား၊ စနေနံ့ သက်ရှိ သက်မဲ့ ဗုဒ္ဓပေးမည်။ ဝန်ထမ်းများ တပည့်လက်သားကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲမှု ရှိမည်။
ယတြာ - ရွှေထီး လျှော်ပါ။
- (ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး - ဘာကွဲတပြား နေရတတ်၏။
- (ဂ) ကျန်းမာရေး - မြွေအန္တရာယ်နှင့် ခမ်းဒိုက်အန္တရာယ် ရှိ၏။
- (ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း - အင်္ဂါနှင့်သင်္ဂြိုဟ်ငန်းများ။
- (င) အကျိုးပေးဂဏန်း - (၃)ဂဏန်းနှင့် အင်္ဂါနေ ကောင်းပြီး (၇)ဂဏန်းနှင့် စနေနေ ညှိ၏။
မှတ်ချက်။ ၃၈ ဖြာ မင်္ဂလာတရားတော်နှင့်အညီ စာဂအမှုအတွက် ဝမ်းမြောက်ပါ။

www.burmeseclassic.com

အင်္ဂါသားသမီးများ

(က) စီးပွား/လူမှု - မူလနှင့် ပဝတ္တိ ဌာနနှစ်ပါးစလုံးတွင် အဆိုး မရှိသဖြင့် ဇာတာရှင်အဖို့ ကောင်းသော လက္ခဏာရှိ၏။ လုပ်ငန်းသစ်ကြီးများ စပ်တူလုပ်ရန် အကြောင်းပေါ်တတ်၏။ ကြီးကဲသူ မင်းစိုးရာဇာတို့၏ အကူအညီဖြင့် လမ်းပွင့်မည်။ ထင်ပေါ် ကျော်ကြား မည်။ သို့သော် အမွေကိစ္စ မြေကိစ္စအတွက် သောက ရှိသလို ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်များကြောင့် သောကရှိ၏။ ငွေလိမ်ခံရတတ်၏။ မော်တော်ကားကို သတိဖြင့် မောင်းပါ။ ဝန်ထမ်းများ ပူးတွဲတာဝန် ထမ်းဆောင်ရ တတ်၏။

ယတြာ - စတုဒိသာ လှူပါ။

(ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး - ကျန်းမာရေး ကြောင့် အိမ်ထောင်ရေးသူခမရှိ ဖြစ်နေတတ်၏။

(ဂ) ကျန်းမာရေး - တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အထင်မှားတတ်၏။

(ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း - တနင်္ဂနွေနှင့်လုပ်ငန်းများ။

(င) အကျိုးပေးဂဏန်း - (၁)ဂဏန်းနှင့် တနင်္ဂနွေနေ့ ကောင်းပြီး (၅)ဂဏန်းနှင့် ကြာသပတေးနေ့ ညံ့၏။

မှတ်ချက်။ မည်သည့်ကိစ္စမဆို မှတ်တမ်းမှတ်ရာ ရှိပါ စေ။

ယတြာ - နေအိမ်ရှိ ဘုရားပန်းအိုးများ ဆေး ကြောသုတ်သင်ခြင်းဖြင့် ကုသိုလ်ယူပါ။

(ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး - သင့်၏။

(ဂ) ကျန်းမာရေး - ဆီး၊ အစာအိမ်၊ အဆီတွင် ဥပဒ်ရှိ၏။
ယတြာ - ကြံညွန့်၊ ကြံရည် ဘုရားကပ်လှူပါ။

(ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း - တနင်္ဂနွေနှင့်လုပ်ငန်းများ။

(င) အကျိုးပေးဂဏန်း - (၂)ဂဏန်းနှင့် တနင်္ဂနွေ ကောင်းပြီး (၃)ဂဏန်းနှင့် အင်္ဂါနေ့ ညံ့၏။

မှတ်ချက်။ နာယကဂုဏ်ကို တန်ဖိုးထားပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများ

(က) စီးပွား/လူမှု - မူလနှင့် ပဝတ္တိ နှစ်ဌာနစလုံးတွင် ဆိုး အားများ ပိတ်ဆို့ထား၏။ လာဘ်ပိတ်နေတတ်၏။ အကြံပျက်၊ စိတ်ပျက် ဖြစ်နေမည်။ ဆွေမျိုးနှင့်အမှု ဖြစ်တတ်၏။ မနာလိုသူများ ရှိသလို မိမိ၏သိက္ခာကို နာမည်ဖျက်မည်သူများ လက်တစ်ကမ်းတွင် ရှိနေ၏။ အင်္ဂါနံသားသမီးများ၏ အကူအညီရမည်။ အိမ်တွင်း ရေးနှင့် အလုပ်တွင် အတွင်းရန်အနေဖြင့် အဖျက်ရှိ၏။ ခရီးဝေးသွားလာမှု မဆင်ပါ။ ငန်ထမ်းများ အလုပ်တွင် တာဝန်ပေးဆွဲမှု ဖြစ်တတ်၏။

ယတြာ - ကြံညွန့်၊ ကြံပန်း၊ ကြံရည် ဘုရားကပ် လှူပါ။

(ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး - သင့်တင့်၏။

(ဂ) ကျန်းမာရေး - အစာအိမ် အူအတက် ပေါက်တတ်၏။
ယတြာ - ပိတောက်ညွန့် ဘုရားလှူပါ။

(ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း - အင်္ဂါနံသင်္ဂလုပ်ငန်း။

(င) အကျိုးပေးဂဏန်း - (၃)ဂဏန်းနှင့် အင်္ဂါနေ့ ကောင်း ပြီး (၁)ဂဏန်းနှင့် တနင်္ဂနွေနေ့ ညံ့၏။

မှတ်ချက်။ ရန်ကို ရန်နှင့် မတုံ့ပြန်ပါစေနှင့်။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ

(က) စီးပွား/လူမှု - မူလဌာန၏ဆိုးအားကို ပဝတ္တိဌာန၏ ကောင်းအားဖြင့် လွှမ်းမိုးနိုင်သဖြင့် အခက်အခဲကြားမှ သရဖူ ဆောင်ရမည်။ ထင်ပေါ် ကျော်ကြားမည်။ အများ၏ ကြည်ညိုလေးစားမှု ခံရမည်။ အများပိုင်ငွေ များ လက်ခံရတတ်၏။ အင်္ဂါနံ စက်ပစ္စည်းများ ပျက် တတ်သလို ယာဉ်ရထား အသစ်ဝင်တတ်၏။ လျှပ်စစ် ဓာတ်ကြိုး၊ မီးအားမြှင့်စက် စသည်တို့ကို မကြာခဏ စစ်ဆေးပါ။ တပည့်လက်သား သားသမီးများ ထွက် ကိန်းရှိ၏။ ဝန်ထမ်းများ တနင်္ဂနွေသားသမီးကြောင့် သိက္ခာကျတတ်၏။

သောကာသားသမီးများ

စနေသားသမီးများ

(က) စီးပွား/လူမှု - မူလဌာနတွင် ကောင်းအားရှိသော်လည်း ပဝတ္တိဌာန၏ ဆိုးအားကြောင့် မိမိကြီးပွားချမ်းသာမှုကို တစ်ပါးသူများ မနာလိုဖြစ်လျက် အမှုဆင်တတ်၏။ နာမည်ဖျက်တတ်၏။ ကုန်ဆက်ဆံအတုဖြင့် စီးပွားရေးတွင် ထိုးနှက်ခံရတတ်၏။ လက်မှတ်တူများကြောင့် ဖြေရှင်းစရာများ ပေါ်ပေါက်တတ်၏။ ငွေကြေး ပေါများသော်လည်း မပွားတံ့ရှိနေမည်။ လုပ်ငန်းတော့ကောင်း၏။ အုပ်ချုပ်မှု ညံ့တတ်၏။ မိမိစီးပွားကို ဖျက်မည်သူ ပေါ်မည်။ သောကြာနံ သားသမီးကိုပင် ဝရုစိုက်ပါ။ ခရီးဝေး သွားလာမှု ဆင်ခြင်ပါ။ ဝန်ထမ်းများ နယ်ဝေးရပ်ခြား ပြောင်းရွှေ့ရတတ်၏။
ယတြာ - ဇီဝေါ စလပ်ပန်းများကို ကပ်လျှပါ။

(ခ) အိမ်ထောင်ရေး / လူငယ်အရေး - သင့်တင့်၏။
(ဂ) ကျန်းမာရေး - လေး လေငန်းရောဂါ ဝရုပြုပါ။
ယတြာ - ခရေညွန့် ဘုရားကပ်လျှပါ။
(ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း - တနင်္ဂနွေနှင့်သင်္ဂြိုဟ်လုပ်ငန်း။
(င) အကျိုးပေးဂဏန်း - (၁) ဂဏန်းနှင့် တနင်္ဂနွေနှစ် ကောင်းပြီး (၆)ဂဏန်းနှင့် သောကြာနေ့ ညှိ၏။
မှတ်ချက်။ မိမိကိုယ်မိမိ အားကိုးပါ။

(က) စီးပွား/လူမှု - မူလဆိုးအားကို ပဝတ္တိကောင်းအားက မလွှမ်းမိုးနိုင်သဖြင့် စိတ်ပျက်စရာများ၊ စိတ်သောကများ၊ မှုခင်းများ၊ ဆုံးရှုံးမှုများနှင့် ရင်ဆိုင်ရတတ်၏။ ဂုဏ်သတင်းသိက္ခာ ထိပါးခံရခြင်း၊ စပ်တူငွေကြေး လုပ်ငန်းများ မအောင်မြင်ခြင်း၊ မိမိအပ်နှံခဲ့သော ငွေများ ပြန်မရ ဖြစ်တတ်၏။ ဥပဒေနှင့် ငြိစွန်းသော လုပ်ငန်းကို ရှောင်ပါ။ အန္တရာယ် များမည်။ ဗုဒ္ဓဟူးနံရွှေထွက်မည်။ စက်ပစ္စည်း အကြီးစားဝင်မည်။ ဆွေမျိုးသောကရှိ၏။ ဝန်ထမ်းများ အုပ်ချုပ်သူ၏ ငြိငြင်မှု ခံရတတ်၏။
ယတြာ - ပဌာန်းဒေသနာတော်ကို ယုံယုံကြည်ကြည် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

(ခ) အိမ်ထောင်ရေး / လူငယ်အရေး - မကောင်းပါ။ အိမ်ထောင်ပျက်တတ်၏။
(ဂ) ကျန်းမာရေး - အူအတက်ပေါက်ခြင်းရောဂါ ကပ်ငြိတတ်၏။
(ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း - အင်္ဂါနံသင်္ဂြိုဟ်လုပ်ငန်း။
(င) အကျိုးပေးဂဏန်း - (၃) ဂဏန်းနှင့် အင်္ဂါနေ့စဉ် အကျိုးပြု၍ (၄)ဂဏန်းနှင့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကို ညှိ၏။
မှတ်ချက်။ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှုဖြင့် အားတင်းပါ။

မေတ္တာပန်းနှင့်ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ။
ဦးညွန့်လှိုင် (ကြို့ပင်ကောက်)
တိုက်-အမှတ် (၄၁)၊ (၅)လွှာ တံ၊ ၁၆၇ လမ်း၊
တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၄၀၀၉၃၃
ဇနီးစဉ် - နံနက် (၉:၀၀)နာရီမှ မွန်းလွဲ(၃:၀၀)နာရီအထိ
|တယ်လီဖုန်းဖြင့် မေးမြန်းခြင်း သည်းခံပါ။
ဟောစာတမ်းများအတွက် VPP ဖြင့် ငွေကြိုတင်ပို့ပေးမှသာ
လက်ခံဆောင်ရွက်ပါသည်။
စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ နာမည်ပေး၊
ကုမ္ပဏီနာမည်ပေး၊ အထူးအရေးကြီးကိစ္စရပ်များအတွက်
ထိထိမိမိ ဆောင်ရွက်ပေးလျက် ရှိပါကြောင်း။

www.burmeseclassic.com

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ရာသီခွင်နှင့် အောက်တိုဘာလ ဟောကိန်းများ

ဆရာဦးခန့်ကျော် (အဘိဓမ္မာကျမ်းပြုပညာရှင်)

CAPRICORN

မကာရရာသီ

(ဒီဇင်ဘာ - ၂၁ ရက် မှ ဇန်နဝါရီ - ၁၉ ရက် အတွင်းဖွေး)
(ပြန်ဟလို ပြာသိုလဖွေး)

ယခုကာလအတွင်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ အလှူအပံ့ဆောင်ရာပစ္စည်းများ ဖန်တီးပြုလုပ်ခြင်းလုပ်ငန်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာအလှအပ ခြယ်သမှုလုပ်ငန်း ပြုလုပ်သူများ၊ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သူများ၊ စာရင်းအင်းဆိုင်ရာလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သူဖြစ်ပါက စီးပွားဝင်ငွေ ကောင်းနိုင်မည်။ သို့သော် မိမိ၏လုပ်ငန်းအဖွဲ့အစည်းမှ ဝန်ထမ်းနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရမှုနှင့် ကြုံရတတ်မည်ကို အထူးသတိထားပါ။ အိမ်ထောင်ရှင် ဖြစ်ပါက မိသားစုအတွင်း ဖျော်ရွှင်ရမှုများ ရှိမည်။ အလှူအတန်းကုသိုလ်များလည်း ပြုရမည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်များလည်း သင့်အိမ်သို့ကြွရောက်လာခြင်းများ ရှိမည်။ ငယ်ရွယ်သူများ ချစ်သူများများထားမှုကြောင့် အခက်တွေ့ရတတ်မည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက မိမိအထက်လူကြီးများ၏ သဘောကျ ချစ်ခင်မှုကို ခံရတတ်မည်။ ပညာရေးလိုက်စားသူဖြစ်ပါက ပညာရေးကံ အားနည်းနေချိန်ဖြစ်၍ ယခင်ကထက် နှစ်ဆလောက် ပိုမိုအားထုတ် ကြိုးစားပေးနိုင်မှ တော်ရှိကျမည်။ ကျန်းမာရေးမှာ သွေးအားနည်းခြင်း၊ နှလုံးအားနည်းခြင်း၊ သွေးတိုးခြင်းဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရတတ်သည်။ မကာရရာသီဖွားများ ဤကာလအတွင်း ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၂၊ ၉၊ ၁၊ ၆)ဂဏန်းများပါသော အောင်ဘာလေထိထိုးပါ။

AQUARIUS

ကဲ့ရာသီ

(ဇန်နဝါရီ - ၂၀ မှ ဖေဖော်ဝါရီ - ၁၉ ရက် အတွင်းဖွေး)
(ပြန်ဟလို တပေါင်းလဖွေး)

ဤကာလအတွင်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းသစ် တစ်ခုခုကို လုပ်ဖူးသောလုပ်ငန်းဖြစ်စေ၊ မလုပ်ဖူးသောလုပ်ငန်းဖြစ်စေ စတင်အကောင်အထည်ဖော် လုပ်ကိုင်သင့်သည်။ ဇွဲရှိရှိနှင့်

တစိုက်မတ်မတ် လုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့် ရေရှည်တွင် အကျိုးပေးနိုင်မည်။ လူအများနှင့် ဆက်သွယ်ပတ်သက်လုပ်ကိုင်ရသည့် လုပ်ငန်း၊ အများ၏အားပေးမှုကို ခံယူရသည့် လုပ်ငန်းများ ဖြစ်လည်း အထူး အကျိုးပေးနိုင်မည်။ ဘစ်ခါတစ်ရံ မိမိ၏စိတ်သည် နှစ်မျိုးနှစ်ခွဲ ဖြစ်တတ်သည်ကို ချိုးနှိမ်ထားရန်လိုမည်။ ငယ်ရွယ်သူများ တကွဲတပြားစီ နေရသော မိမိချစ်သူနှင့် အနေနီးရနိုင်မည်။ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းရခြင်း၊ လက်ထပ်ရခြင်းများလည်း ရှိမည်။ ပညာရေးလိုက်စားသူဖြစ်ပါက မိမိကြိုးစားမှုအပေါ်မူတည်ပြီး ခံစားရတတ်မည်။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ကျောက်ကပ်တွင်လည်းကောင်း၊ သားအိမ်တွင်လည်းကောင်း၊ စအိုတွင်လည်းကောင်း ဝေဒနာတစ်ခုခု ဖြစ်ပေါ်ခံစားရတတ်သည်။ ဤကာလအတွင်း ထိပေါက်ခြင်း၊ ထိပေါက်သကဲ့သို့ ငွေကြေးအလုံးအရင်းနှင့် ဝင်တတ်ခြင်းများ ရှိမည်ဖြစ်၍ ထိထိုးခြင်း၊ ကံစမ်းခြင်းများကို လုပ်ပေးသင့်သည်။ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၆၊ ၅၊ ၁၊ ၁)ဂဏန်းများပါသော အောင်ဘာလေထိထိုး ထိုးပါ။

PISCES

မိန်ရာသီ

(ဖေဖော်ဝါရီ - ၂၀ မှ မတ် - ၂၀ ရက် အတွင်းဖွေး)
(ပြန်ဟလို တပေါင်းလဖွေး)

မိန်ရာသီဖွားများအနေဖြင့် ယခုကာလအတွင်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ လက်ရှိလုပ်ငန်းတွင် အပြောင်းအလဲတစ်စုံတစ်ရာရှိမည်။ လုပ်ငန်းသို့ ရာ ပြည်တွင်းပြည်ပ ခရီးများရှိမည်။ စာပေပုံနှိပ်လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သူ ဖြစ်ပါက လုပ်ငန်းတိုးတက်အောင်မြင်မှုရှိမည်။ မူလထက် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လုပ်ကိုင်နိုင်မည်။ အိမ်ထောင်ရှိသူဖြစ်ပါက တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မထင်မှတ်ဘဲ အထင်မြင်လွှဲဖူးတတ်မည်ဖြစ်၍ အဆင်မပြေမှုများ ရရှိရန် ကြိုးစားရလိမ့်မည်။ တိုးအိမ်၊ ခြံမြေနှင့်ပတ်သက်သောကိစ္စများ မြေရှင်းရတတ်ခြင်း၊ အမွေအနှစ်အခြေရရှိတတ်ခြင်းများ ရှိမည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက ချစ်၍ဖြစ်စေ မုန်း၍ဖြစ်စေ ဆေးခတ်ခံရတတ်ခြင်းများ ရှိ၍ သူတစ်ပါးပေးသည်၊ ကျွေးသည်များကို အလွယ်တကူ လက်ခံစားသော ခြင်းမျိုးကို သတိထားပါ။ ငယ်ရွယ်သူများ အချစ်ရေးကိစ္စတွင်

www.burmeseclassic.com

အဆင်မပြေမှု ဖြစ်တတ်မည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၏ သွားပုပ်လေ
ထွင် ကဲ့ရဲ့အပြောအဆို ခံရတတ်ခြင်းများ ဖြစ်တတ်သည်။
ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ မကြာခဏ ခေါင်းမူးခြင်း၊ သွေး
အားနည်းခြင်းများ ဖြစ်တတ်မည်။ ဤကာလအတွင်း ထိထိုး
မည်ဆိုပါက (၃၊ ၀၊ ၂၊ ၇) ဝဏန်းများဖြင့် ထိတ်စမ်းနိုင်သည်။

ARIES

မိသားစုသိ

(ဖက် - ၂၀ မှ ဧပြီ - ၂၀ ရက် အတွင်းဖွေး)
(မြန်မာလို ကန်ဂူးလဖွေး)

မိသားစုသိဖွားများအနေဖြင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့်
ပတ်သက်၍ အရာရာကို မိမိကသာ ဦးဆောင်ဦးရွက် ပြုလုပ်
သင့်သည်။ သို့မှသာ မိမိမျှော်လင့် ရည်ရွယ်ထားချက်များ
အကောင်အထည်ပေါ်လာနိုင်မည်။ လုပ်ငန်းဝင်ငွေကောင်း
ထာသကဲ့သို့ အလှူအတန်း ကုသိုလ်များလည်း ပြုပေးသင့်
သည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက သာယာသောအိမ်ထောင်ရေး
ကို ဖန်တီးနိုင်မည်။ သားသမီးရတနာရရှိခြင်း (သို့) မိသားစု
ဝင်ဦးရေ တိုးခြင်းများလည်း ရှိမည်။ သင့်အား မမြင်ရသော
ပုဂ္ဂိုလ်များ စောင့်ရှောက်နေတတ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အလှူ
အတန်းကုသိုလ်ပြုပြီးတိုင်း အမှုအတန်းပေးခြင်းများကို
ပြုလေ့ပါ။ ပညာရေးလိုက်စားသူဖြစ်ပါက ထူးထူးခြားခြား
အောင်မြင်ခြင်း၊ ဝုတ်ပြုခိုးမြှင့်ခံရတတ်ခြင်းများ ရှိမည်။ ငယ်
ရွယ်သူများအနေဖြင့် ဤကာလအတွင်း အချစ်ရေးကိစ္စများကို
စိတ်မဝင်စားသင့်ပါ။ အလုပ်အကိုင်ရှာဖွေနေသူ ဖြစ်ပါက
ယခုလ၏ ဒုတိယပတ်အတွင်း အဆင်ပြေနိုင်မည်။ ကျန်းမာ
ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ယာဉ်၊ ကားအန္တရာယ်ကြုံတတ်ခြင်း၊
မတော်တဆ ထိခိုက်အနာတရ သွေးထွက်သလိုဖြစ်တတ်ခြင်း
များရှိမည်။ သင့်အနေဖြင့် ထိထိုးခြင်း၊ ကံစမ်းခြင်းများပြုမည်
ဆိုပါက (၃၊ ၅၊ ၀၊ ၈) ဝဏန်းများဖြင့် ထိတ်စမ်းနိုင်သည်။

TAURUS

ပြိသားစုသိ

(ဧပြီ - ၂၀ မှ မေ - ၂၀ ရက်အတွင်းဖွေး)
(မြန်မာလို ကဆုန်လဖွေး)

ဤကာလအတွင်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍
ငွေကြေးဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်တတ်သည်ကို သတိထားပါ။ အရာရာ
ကို အလိုမကျဖြစ်နေသော မိမိ၏စိတ်ကိုလည်း အတတ်နိုင်

ဆုံး အေးအေးထားပါ။ မြန်မြန်ဆုံးဖြတ်၊ မြန်မြန်လုပ်ကိုင်တတ်
ခြင်းကြောင့် အမှားများနှင့် ရင်ဆိုင်ရတတ်သည်။ လုပ်ငန်းတွင်
သော်လည်းကောင်း၊ မိမိအိမ်တွင်သော်လည်း ကောင်း အဆင်
မပြေခြင်းများ ဖြစ်တတ်သည်။ အိမ်ထောင်ရှင် ဖြစ်ပါက
အိမ်တွင်းရေး ပူညံပူညံရှိမည်။ သားသမီးပျိုပါက ရင်းတို့
အတွက် စိုးရိမ်သောက စိတ်မအေးရစရာများ ရှိတတ်မည်။
ထို့အပြင် ဤကာလအတွင်း အိုးအိမ်ပြောင်းရွှေ့ရန်အကြောင်း
များ ပေါ်ပေါက်တတ်မည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက မိမိဆန္ဒအရ
အပြောင်းအလဲ၊ အပြောင်းအရွှေ့တစ်ခုခု လုပ်လိုစိတ်များ
ဖြစ်ပေါ်နေမည်။ ငယ်ရွယ်သူများ မိမိချစ်သူနှင့်အတူ အပျော်
ခရီးထွက်ရန် ရည်ရွယ်ထားခြင်းမျိုးရှိနေပါက ခေတ္တ ရပ်ဆိုင်း
ထားသင့်သည်။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အစာအိမ်ဒုက္ခ
ပေးတတ်ခြင်း၊ ဆီး၊ ကျောက်ကပ် ဒုက္ခပေးဘတ်ခြင်းများ
ရှိမည်။ မိမိအိမ်ရှိ မကောင်းသော၊ ဟောင်းနွမ်းပူဖိုင်းနေသော
ပစ္စည်းများရှိပါက အမြန်ဆုံး စွန့်ပစ်လိုက်ပါ။ ထိထိုးမည်
ဆိုပါက (၉၊ ၀၊ ၇၊ ၄) ဝဏန်းများပါသော ထိကို ထိုးပါ။

GEMINI

မေထွန်ရာသီ

(မေ - ၂၀ မှ ဇွန် - ၂၀ ရက်အတွင်းဖွေး)
(မြန်မာလို နယုန်လဖွေး)

မေထွန်ရာသီဖွားများအနေဖြင့် ဤကာလအတွင်း
ဘာသာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ လုပ်နိုင်သလောက်ကောင်းမည်။
ဘာသာရေး၊ ကုသိုလ်ရေးလုပ်သမျှ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ
တွင်လည်း ထူးထူးခြားခြား အောင်မြင်မှုများရှိမည်။ တစ်လ
အတွင်းရှိ အင်္ဂလိပ်လိုရက်များမှ (၁၊ ၅၊ ၈၊ ၁၀၊ ၁၄၊ ၁၇၊
၂၂၊ ၂၆၊ ၂၇) ရက်များသည် သင့်အတွက် ကံအထူးကောင်း
စေသော ရက်များဖြစ်၍ ထိုရက်များတွင် လုပ်ငန်း ကိစ္စအဝဝ
တို့ကို အကောင်အထည်ဖော်ခြင်း၊ ခရီးထွက်ခြင်းများ ပြုနိုင်
သည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက မိမိ၏ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့်
အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ခွဲခွာနေရတတ်သည်။ ပညာရေး
လိုက်စားသူများဖြစ်ပါက ပညာရေးအတွက် အထောက်အပံ့
ပေးမည့်သူများ ရှိမည်။ မိမိဆန္ဒရှိသည်များလည်း ဖြစ်လာ
လိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အသည်းအဆီဖူးခြင်း၊
သွေးတိုးခြင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်း လေးလံထိုင်းခြင်းများ
ဖြစ်တတ်မည်။ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၁၊ ၀၊ ၇၊ ၆) ဝဏန်းများဖြင့်
ထိထိုးကံစမ်းနိုင်သည်။ အစစအရာရာ အဆင်ပြေနေနိုင်ရန်
အတွက် ဤကာလအတွင်း ပတ္တမြား (သို့) ကျောက်နီလေး
တစ်လုံးကို ဝတ်ဆင်ခြင်း (သို့) ဆောင်ထားခြင်းပြုသင့်သည်။

www.burmeseclassic.com

CANCER ကရကဋ်ရာသီ

(ဇွန် - ၂၁ မှ ဇူလိုင် - ၂၀ ရက်အတွင်းပွား)
(မြန်မာလို ဝါဆိုလပွား)

ကရကဋ်ရာသီဖွားများအနေဖြင့် ယခုကာလအတွင်း တစ်မျိုးထက်မကသော လုပ်ငန်းသစ်များ တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်နိုင် လိမ့်မည်။ ငွေကြေးကိစ္စများလည်း အဆင်ပြေမည်။ သို့သော် မိမိအပေါ် မရိုးမသားပြုလုပ်လိုသူ၊ အနှောင့်အယှက်ပေးလို သူနှင့် အပြိုင်အဆိုင်လုပ်လိုသူများ ရှိနေမည်ကိုတော့ အထူး သတိထားပါ။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက ဌာနဆိုင်ရာခရီးများ ထွက်ရ တတ်မည်။ သင့်အနေဖြင့် ထိပေါက်ခြင်း(သို့)ထိပေါက်သကဲ့ သို့ ငွေကြေးများဝင်တတ်မည်ဖြစ်၍ ထိုသို့ များများစားစား ငွေကြေးများဝင်လာပါက အပျော်အပါးနှင့် အလောင်းအစား ကိစ္စများကို အထူးရှောင်ပါ။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက မိသားစု စီးပွားဝင်ငွေ ကောင်းမည်။ သားသမီးဦးရေ တိုးပွားနိုင်မည်။ အိမ်တွင်းရေး အေးချမ်းသာယာမှုရှိမည်။ ရပ်ဝေးနေ ဆွေမျိုး များ သင်အိမ်သို့ အလည်အပတ်အဖြစ်ရောက်လာတတ်မည်။ ငွေကြေး ကုန်ကျစရာအကြောင်းများ တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး ပေါ်ပေါက်တတ်မည်။ အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေနေသူ ဖြစ်ပါက ယခုကာလအတွင်း မိမိဆန္ဒရှိသောလုပ်ငန်း၌ အဆင်မပြေနိုင်သေး ပါ။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ နှာခေါင်းသွေးလျှံခြင်း၊ အစာ အိမ် သွေးယိုခြင်းဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်တတ်မည်။ ကရကဋ် ရာသီဖွားများ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၂ ဝါ ၇၊ ၉)ဂဏန်းများပါ သော အောင်ဘာလေထိကို ထိုးပါ။

LEO သိဟ်ရာသီ

(ဇူလိုင် - ၂၁ မှ ဩဂုတ် - ၂၁ ရက်အတွင်းပွား)
(မြန်မာလို ဝါခေါင်လပွား)

သိဟ်ရာသီဖွားများအနေဖြင့် ဤကာလအတွင်း လက် လွန်ထားသောပစ္စည်း (သို့) ငွေကြေးတစ်ခုခု ပြန်လည်ရရှိ တတ်မည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး မိမိအား ပြိုင်ဆိုင်နေသူများ ရှိနေသော်လည်း သူ့အလိုလို ပြေပျောက် သွားမည်။ တစ်လအတွင်းရှိ အင်္ဂလိပ်လိုရက်များမှ (၁၊ ၈၊ ၁၀၊ ၁၃၊ ၁၇၊ ၂၂၊ ၂၆၊ ၂၈) ရက်များသည် သင့်အတွက် ကံကုသိုလ်ကောင်းစေခြင်းနှင့် ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်စေသော

ရက်များဖြစ်၍ အဆိုပါရက်များနှင့်တိုက်ဆိုင်ပြီး လုပ်ငန်းကိစ္စ ရပ်များကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သင့်သည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက မိမိအပြောကြောင့် တစ်ဖက်လူ၏ အငြိုးအတေးပြုခြင်းခံရ တတ်သည်ကို အထူးသတိထားပါ။ ငယ်ရွယ်သူ ဖြစ်ပါက အချစ်ရေး ကံကောင်းမည်။ ရောက်ရာအရပ်တွင် မိမိအား စိတ်ဝင်စားသူ ပေါများမည်။ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားရန် ကိစ္စများ အကောင်အထည်ဖော်နိုင်မည်။ ပညာရေးလိုက်စား သူဖြစ်ပါက ဘွဲ့လွန်သင်တန်း၊ ဒီပလိုမာသင်တန်းများ တက် ရောက်သင်ကြားနိုင်ခွင့် ရနိုင်မည်။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက် ၍ အစာအိမ်သွေးယိုခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရတတ်သည်။ ထို့အပြင် သွေးနှင့်ပတ်သက်သော ဝေဒနာများလည်း ခံစား ရတတ်သည်။ သိဟ်ရာသီဖွားများ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၁၊ ၄၊ ၀၊ ၈) ဂဏန်းများဖြင့် ထိကံစမ်းနိုင်သည်။

VIRGO ကန်ရာသီ

(ဩဂုတ် - ၂၂ မှ စက်တင်ဘာ - ၂၂ ရက်အတွင်းပွား)
(မြန်မာလို ကော်သလင်းလပွား)

ယခု ကာလအတွင်း ကန်ရာသီဖွားများအနေဖြင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ စားသောက်တည်းခို လုပ် ငန်း၊ ငါးပိငါးခြောက်၊ င်ပြာရည်၊ ဆားရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်း ပုလဲမွေးမြူရေးလုပ်ငန်း၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးလုပ်ငန်း လုပ် ကိုင်သူများဖြစ်ပါက အဆင်ပြေမှုများ ပိုမိုရရှိနိုင်မည်။ သင့် အနေဖြင့် ပြည်တွင်း ပြည်ပ ခရီးများရှိမည်။ အထူးသဖြင့် ပင်လယ်ရေကြောင်းခရီးများ သွားရတတ်မည်။ မိမိအတွက် အခြေအနေကောင်းများကို ဖြစ်စေမည့် ခရီးဖြစ်မည်။ သင့် အနေဖြင့် ထိပေါက်ခြင်း၊ ထိပေါက်သကဲ့သို့ ငွေကြေးများ အစုအပြုံလိုက် ဝင်တတ်ပြီး အစုအပြုံလိုက် ပြန်လည်ကုန် သွားတတ်မည်ကို အထူးသတိထားပါ။ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေများနှင့် အပျော်အပါးပြုလုပ်ခြင်း၊ စားသောက်ဆိုင် ထိုင်ခြင်းများကို ရှောင်သင့်သည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ရန်ပြဿနာ နှင့် အမှုအခင်းများ ပေါ်ပေါက်တတ်သည်။ အိမ်ထောင်ရှင် ဖြစ်ပါက အိမ်တွင်းရေးအခြေအနေမှာ ကောင်းတစ်လှည့် ဆိုးတစ်လှည့် ဖြစ်တတ်မည်။ ငယ်ရွယ်သူများ အချစ်ရေးတွင် နောက်ပြောင်ကျီစယ်ရာမှ မထင်မှတ်ဘဲ စကားများ၊ အမုန်း ပွားရတတ်သည်။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ စိုးရိမ်စိတ် လွန်ကဲခြင်းကြောင့် စိတ်နှင့်ပတ်သက်သော ဝေဒနာများ ဖြစ် ပေါ်ခံစားရတတ်သည်။ ကန်ရာသီဖွားများ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၈၊ ၃၊ ၀၊ ၁)ဂဏန်းများပါသော ထိကိုထိုးပါ။

LIBRA
တူရာသီ

(ဇက်တီဘာ - ၂၃ မှ အောက်တိုဘာ - ၂၂ ရက်အတွင်းအဖွဲ့)
(ပြန်ဟလို သီတင်းကျွတ်လအဖွဲ့)

*တူရာသီဖွားများအနေဖြင့် အနှစ်နှစ်အလလမှ စိတ်ကူးရည်ရွယ် ကြံစည်ထားချက်များကို ဤကာလအတွင်း အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်သင့်သည်။ အိုဗီ၊ အိုဗီ၊ ခြုံခြုံမှုနှင့်ပတ်သက်သောလုပ်ငန်းများ၊ မွေးမြူရေးနှင့် ရေလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်သူဖြစ်ပါက အဆင်ပြေအောင်မြင်မှုများ ပိုမိုရရှိနိုင်မည်။ သို့သော် အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက ဆွေမျိုးသားချင်းများ၏ကိစ္စကြောင့် အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေဖြစ်တတ်မည်။ အတတ်နိုင်ဆုံး သည်းခံစိတ်ပေးပါ။ ဝန်ထမ်းများအနေဖြင့် ဌာနဆိုင်ရာသင်တန်းများ တက်ရခြင်း၊ လုပ်ငန်းခွင်စာမေးပွဲဖြေဆိုခြင်းများရှိမည်။ အဆင်ပြေ အောင်မြင်မှုများ ရတတ်မည်။ အကူအညီပေးမည့်သူများနှင့်လည်း တွေ့ဆုံရတတ်မည်။ ငယ်ရွယ်သူ အချစ်မရှိသေးသူ ဖြစ်ပါက လိင်မတူသူတို့၏ စိတ်ဝင်စားခြင်းကို အထူးခံရမည်။ ချစ်သူရှိပြီးသူ ဖြစ်ပါက ချစ်သူ၏ နားပူနာသာလုပ်မှုကြောင့် စိတ်ညစ်ရတတ်မည်။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အစာမကြေခြင်း၊ ရင်အောင့်ခြင်း၊ မကြာခဏ ဆေးရုံ ဆေးခန်းရောက်ရတတ်ခြင်း ရှိမည်။ သင့်အနေဖြင့် ဝါသနာပါသည်ဖြစ်စေ၊ မပါသည်ဖြစ်စေ ထိထိုးခြင်း၊ တံစမ်းခြင်းများကို ပြုပေးသင့်သည်။ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၇၊ ၈၊ ၉) ဝဏန်းများပါသော အောင်ဘာလေထိထိုးပါ။

SCORPIO
ဗြိစ္ဆာရာသီ

(အောက်တိုဘာ - ၂၃ မှ နိုဝင်ဘာ - ၂၂ ရက်အတွင်းအဖွဲ့)
(ပြန်ဟလို တန်ဆောင်မုန်းလအဖွဲ့)

ဤကာလအတွင်း အပြိုင်အဆိုင် လုပ်ကိုင်ရသော လုပ်ငန်းများဖြင့် အကျိုးပေးထက်သန်မည်။ မိမိကျွမ်းကျင်သော လုပ်ငန်းမျိုးကို လုပ်ကိုင်ရသည်ဖြစ်၍ လုပ်ငန်းများအားလုံး အဆင်ပြေအောင်မြင်လိမ့်မည်။ အချို့ကိစ္စများတွင် အကြိမ်ကြိမ်ပြန်လည်သုံးသပ်မှုကြောင့် မလိုအပ်ဘဲ နှောင့်နှေးကြန့်ကြာမှုများ ဖြစ်တတ်သည်ကို အထူးသတိထားရန်လိုမည်။ မိမိ၏အကြံအစည်နှင့် စိတ်ကူးများကို အခြားသူများနှင့် ဖွင့်လာ

ပြောဆိုတိုင်ပင်ခြင်း မပြုသင့်၊ ဖွင့်လာ တိုင်ပင်လိုက်ခြင်းဖြင့် အစီအစဉ် ဖျက်သွားတတ်ခြင်း၊ လုပ်ငန်း အထမမြောက်ဘဲ ဖြစ်တတ်ခြင်းများ ရှိမည်။ အိမ်ထောင်ရှင် ဖြစ်ပါက မိမိအိမ်ထောင်ဖက်အပေါ် စိတ်တိုင်းမကျခြင်းများ ရှိမည်။ အချို့ကိစ္စများကို လျစ်လျူရှုလိုက်ပြီး အတတ်နိုင်ဆုံး ဘာသာရေးအလုပ်များကို အချိန်ပေး လုပ်ကိုင်လိုက်ပါ။ ငယ်ရွယ်သူများ အချစ်ရေးကိစ္စများတွင် ကံမကောင်းဖြစ်တတ်မည်။ ချစ်သူနှင့် အထင်လွှဲစရာ ပြဿနာများ ပေါ်ပေါက်တတ်မည်။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းတွင် မတော်တဆထိခိုက်အနာတရ ဖြစ်တတ်သည်။ သင့်အနေဖြင့် ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၁၊ ၀၊ ၉၊ ၄) ဝဏန်းများပါသော အောင်ဘာလေထိထိုးပါ။

SAGITTARIUS
ဓနုရာသီ

(နိုဝင်ဘာ - ၂၃ မှ ဒီဇင်ဘာ - ၂၀ ရက်အတွင်းအဖွဲ့)
(ပြန်ဟလို နတ်တော်လအဖွဲ့)

ဓနုရာသီဖွားများအနေဖြင့် ယခုကာလအတွင်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွင် မျှော်မှန်းထားသလောက် ဖြစ်မလာနိုင်သေးသော်လည်း စီးပွားဝင်ငွေ ပုံမှန်ကောင်းနေလိမ့်မည်။ သို့သော် ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက မိမိနှင့်ပတ်သက်သော ပစ်စာများ၊ သွားပုပ်လေလွင့်စကားများ၊ ရုတ်ချစကားများ အပြောခံရတတ်မည်။ အထူးသဖြင့် လက်အောက်ငယ်သားများကြောင့် မိမိတွင် ထိခိုက်နှစ်နာရမှုများ ဖြစ်တတ်မည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက သားသမီးဦးရေ တိုးပွားတတ်မည်။ ငယ်ရွယ်သူများ အချစ်ရေးကိစ္စကြောင့် စိတ်ညစ်ရတတ်မည်။ ချစ်သူနှင့် အနေထေးရခြင်း၊ လမ်းခွဲခြင်းများ ဖြစ်တတ်မည်။ အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေသူများ မိမိနှင့်သင့်တော်မည့် အလုပ်အကိုင်ရလိမ့်မည်။ ပညာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ကံကောင်းခြင်း၊ မိမိဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်မြောက်ခြင်း ရှိမည်။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ပခုံး၊ ရင်ဘတ်၊ လက်မောင်းတို့တွင် မတော်တဆထိခိုက်အနာတရ သွေးထွက်သလိုဖြစ်တတ်ခြင်း၊ အဆုတ်ပြွန်ရောင်ခြင်းများ ဖြစ်တတ်သည်။ ယခုကာလအတွင်း အချိန်အခါမဟုတ် ခရီးသွားလာခြင်းများကို ရှောင်ပါ။ ထိထိုး တံစမ်းခြင်းပြုမည်ဆိုပါက (၆၊ ၅၊ ၂၊ ၉) ဝဏန်းများဖြင့် ထိထိုးတံစမ်းနိုင်ပါသည်။

ဆရာဦးခန့်ကျော်
(အသိပညာရှင်)

အမှတ်(၂၇)ရွှေဘုန်းဖွင့်သူများရေးတန်း ၅၊ ရပ်ကွက်၊
မေတ္တာ၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ မေကုန်မြို့။
ဖု-၅၅၀၂၇၊ ၀၉-၄၂၀၀၅၆၅

www.burmeseclassic.com